ရွှယ်ဟွားနှင့်
လျှို့ဝှက်ယပ်တောင်

ဖြိုးကျော်

မြန်မာပြန်သည်

LISA SEE

Snow Flower and the Secret Fan

ရွှယ်ပွှားနှင့် လျှို့ဝှက်ယပ်တောင်

ဖြိုးကျော်

မြန်မာပြန်

စာရေးသူ **ဖြိုးကျော်** Facebook Page မှ ကူးယူ၍ E-Book ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

https://www.facebook.com/pk-writing/

About Us

WHISPER OF WORDS
EBOOKS

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြား လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက်
လုံးဝ (လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

“စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာပေထုတ်ဝေသူတို့နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Market ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာ ရှိနေပါပြီ။

Digital Product ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖေါက်နေမှုများကိုလည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည် ခွင့်လွှတ် ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများ ဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည် ပေးကြပါရန် ပန်ကြား တောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

“စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ “ကြိုက်နှစ်သက်တယ်” စာရေးသူများအား “အသိမှတ် ပြုသင့်တယ်” လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူ အားပေးကြပါ။

စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောက အတွက် အနာဂတ် ကလေးငယ်များ အတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။

ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား “အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်” တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။

ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်း စာအုပ်များကို ဝယ်ယူ အားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤ E-Book စာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

WHISPER of WORDS

အမှာစာ

ဒီဝတ္ထုက အချစ်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း အချစ်ကို ဖွဲ့သီထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ ဟိုးကလေးဘဝ ၇ နှစ်သမီးဘဝ ကတည်းက ချစ်ခဲ့ခင်ခဲ့ကြတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ဟာ သေတဲ့အထိ ရိုးမြေကျ ချစ်သွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အချစ်ခရီးက ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးနဲ့ တစ်သမတ်တည်း ချစ်ကြည်နေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ အတ္တတွေ၊ မာနတွေ၊ အာဃာတတွေနဲ့ အရောင်ဆိုးလိုက်တော့ သူတို့ရဲ့ အချစ်ခရီးက နိမ့်တုံမြင့်တုံနဲ့ လှိုင်းထန်လာရတော့တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဘွဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးက သမီးရည်းစားတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းဘွဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတယ်။ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းစေတဲ့ အချက်ကတော့ ဒီဝတ္ထုထဲမှ ပါနေတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ သရုပ်၊ ဇာတ်အိမ်ထိုင်ထားတဲ့ ခေတ်စနစ်ရဲ့သဘောသဘာဝ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု စံနှုန်းတွေနဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ စရိုက်သဘောထားတွေကို အပီပြင်ဆုံး ဖြစ်အောင် မူရင်း စာရေးဆရာမ Lisa See ဟာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရေးဖွဲ့ပြသသွားခဲ့တယ်။

ဒီဝတ္ထုဟာ ကျနော့်အတွက်တော့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာသာပြန် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကျနော် ဘာသာပြန်ချင်လောက်အောင် ထူးခြားနေတဲ့ အချက်တချို့ကို တင်ပြပါရစေ။

ဒီဝတ္ထုမှာ ပါတဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ပိုင်ဟောကို ၁၈၂၃ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျနော်တို့ အခု ဖတ်ရမယ့် ဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်အိမ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ က အဖြစ်အပျက်တွေကို အခြေခံထားတာပေါ့။ အဲဒီ ပိုင်ဟောဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တရုတ်လူမျိုး (ဟန်လူမျိုး) မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ လူနည်းစု တိုင်းရင်းသားတစ်မျိုး ဖြစ်တဲ့ ယောင်ဝ်လူမျိုးပါ။ ဒါကြောင့် ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ယောင်ဝ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကိုလည်း တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်။ ပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ က တရုတ်ပြည်ရဲ့ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသူနှစ်ယောက်ဟာ ဘဝကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရသလဲ။ ဘဝကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသလဲ။ ခေတ်စနစ်ရဲ့ အထိန်းအကွပ်၊ အချုပ်အချယ်တွေကြားမှာ ဘယ်လို လူးလွန့်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတာတွေကို စာရေးသူက တော်တော်လေး စေ့စေ့စပ်စပ် ဖော်ပြထားတယ်။ တရုတ်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊

ဓလေ့ထုံးစံတွေကိုလည်း တော်တော်စုံအောင် ရေးပြထားတယ်။ ဥပမာ မင်္ဂလာဆောင် ပွဲတစ်ပွဲကို ဘယ်လို ကျင်းပသလဲ။ ဈာပနပွဲ (သို့) အသုဘအခမ်းအနားကို ဘယ်လို ကျင်းပသလဲ။ ဓလေ့ထုံးစံအရ ဘာတွေ ပြင်ဆင်ကြရသလဲ ဆိုတာနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ က လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှု အလေ့အထတွေကို တင်ပြပေးထားတယ်။

တရုတ်တွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျနော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလှပြီလို့ အောက်မေ့နေခဲ့တာ။ မြန်မာပြည်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ တရုတ်တွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်နဲ့ ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ ခံယူချက်တွေကိုလည်း ကြုံရင် ကြုံသလို လေ့လာကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ် ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ကိုယ် မသိထားတဲ့ ဓလေ့တွေ၊ ရိုးရာတွေကို အတော်များများ တွေ့လာရတယ်။ ဥပမာ ပြောရရင် မင်္ဂလာမဆောင်ခင်မှာ သတို့သမီးဟာ ဆယ်ရက်တိတိ ဘာအစားအစာမှ စားခွင့် မရှိဘူး ဆိုတာမျိုး။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်လည်း သတို့သမီးက ကိုယ်ဝန် မရမချင်း ယောက်ျားအိမ်မှာ နေခွင့် မရဘဲ ကိုယ့်မိဘအိမ်ကို ပြန်နေရတာမျိုး။ (ဒါကတော့ ယောင်ဝ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်) ဒါပေမယ့် ယောက်ျားအိမ်ကိုတော့ တစ်နှစ်မှာ ငါးခါလောက် သွားခွင့် ရှိတယ်ပေါ့။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်အောင် လုံးပမ်းရဦးမှာကိုး။ အဲဒီလို အလည်သွားနေတဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ ယောက္ခမအိမ်က ထမင်းမကျွေးလို့ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် နေရတာမျိုး။ အသုဘ အခမ်းအနားပြီးလို့ လူသေရဲ့ ဝိညာဉ်က အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေကို ခြောက်လှန့်နေတယ်လို့ ယူဆရင် ပန်းမျှော်စင်ဆောက်ပြီး မီးရှို့ပေးရတာမျိုး။ သားတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန် ရနိုင်ဖို့အတွက် ဘုရားကျောင်းသွားပြီး ကွမ်ရင်မယ်တော်ဆီက ဖိနပ် သွားခိုးရတာမျိုး။ ဒါက ကျနော် အနည်းအကျဉ်းပဲ ဥပမာ ထုတ်ပြသေးတာပါ။ ဝတ္ထုထဲမှာ ကျနော် သိမထားတဲ့ ရိုးရာဓလေ့ အယူအဆတွေက အများကြီးမို့ အတော်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ နောက်ထပ် ထူးခြားချက် တစ်ခုကိုလည်း ပြောပြချင်သေးတယ်။ စောစောက ပြောခဲ့သလို ဒီဝတ္ထုထဲမှာ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့၊ အထူးသဖြင့် ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ရိုးရာဓလေ့တွေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ က တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာရေးယုံကြည်မှုနဲ့ စရိုက် လက္ခဏာတွေကို ဖတ်ရလိမ့်မယ်လို့ စာဖတ်သူ သဘောပေါက်ပြီး လောက်ပြီ။ အဲဒီ (လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ က) ရိုးရာဓလေ့စရိုက်တွေကို စာရေးသူဟာ သေသေချာချာ သုတေသန လုပ်ပြီးမှ ရေးသားခဲ့တာ။ အဲ ... အင်မတန်မှ ထူးခြားနေတဲ့ အချက်ကတော့ တရုတ်တွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ကို စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ရေးသားဖော်ကျူးနေတဲ့ မူရင်းစာရေးဆရာဟာ တရုတ် မဟုတ်ဘဲ အနောက်

နိုင်ငံသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပဲ။ တရုတ်သွေး လုံးဝ မပါတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေဘက်က အဘေးဟာ တရုတ်လူမျိုး ဖြစ်တာကြောင့် သူက တရုတ်သွေး ရှစ်ပုံတစ်ပုံ ပါတယ်လို့တော့ ပြောလို့ ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီ အမေရိကန် စာရေးဆရာမ Lisa See ဟာ တရုတ်တို့ရဲ့ ရိုးရာဓလေ့ကို တော်တော်လေး စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် လေ့လာထားကြောင်း ဝတ္ထုဖတ်ရင်း သိလာပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ အခုချိန်ထိ (၂၀၂၃ ခုထိ) လုံးချင်းဝတ္ထု ၁၂ အုပ် ထုတ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒီစာရေးဆရာမရဲ့ ထူးခြားချက် ကတော့ သူရဲ့ ဝတ္ထုတိုင်းလိုလိုက မိန်းမတွေကို ရေးဖွဲ့တာပဲများတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုဖော်ပြမယ့် ဒီဝတ္ထုကလည်း ၁၉ ရာစုက တရုတ်အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ဘဝအခြေအနေနဲ့ စိတ်နေ သဘောထားကို ဦးစားပေးပြီး ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားထားတာပါ။

ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ချင် လာရတဲ့ နောက်ထပ် အကြောင်းအရင်း နှစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ငယ်ငယ်က ကျနော်တို့ ဘေးအိမ်မှာ ငှားနေကြတဲ့ တရုတ်မိသားစု တစ်စု ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျနော် ၁၀ နှစ်သား ကျော်ကျော်လောက်က ဆိုတော့ အတော် ကြာပြီပေါ့။ သူတို့ မိသားစုရဲ့ အသက်အကြီးဆုံး အဘွားကြီးက မနက်မနက်ဆို အပြင်ထွက်ပြီး နေပူဆာ လှုံလေ့ရှိတယ်။ အဘွားကြီးက တရုတ်ပြည်က လာတာဆိုတော့ ဗမာစကား မတတ်ဘူး။ မနက်ဆိုရင် သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ခွေးခြေခုံနဲ့ နေပူဆာ လှုံပြီး အတော်ကြာရင် အထဲ ပြန်ဝင်သွားတာပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောဘူး။ အဲ … ထူးခြားတာကတော့ သူ့ခြေထောက်တွေပဲ။ ကျနော်တို့ မြန်မာတွေ ခေါ်ကြတဲ့ ခြေသေးမပေါ့။ ကျနော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး အရှင်လတ်လတ် မြင်ဖူးတဲ့ ခြေသေးမပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖိနပ်ဝတ်လျက်နဲ့ပဲ မြင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ သူ့ခြေထောက်ကလေး တွေက ကျနော်ရဲ့ (အဲဒီတုန်းက ဆယ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ) လက်သီးဆုပ်ထက်တောင် သေးနေသေးတယ်။ ကျနော်က ထူးခြားတာ မြင်ရင် သိပ်စပ်စုတတ်တာ ဆိုတော့ အဲဒီ ခြေသေး တွေက ကျနော်ရဲ့ သုတေသန ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ဖြစ်လာတော့တာပဲ။

ကလေးဆိုတော့လည်း ကလေးသဘာဝ အလျောက်ပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက် တတ်နိုင် သလောက် လေ့လာရတာပေါ့။ ဟိုချောင်း ဒီချောင်း၊ မရရင် လူကြီးတွေ မေး။ ခက်တာက လူကြီးတွေတောင် အဲဒီ ခြေသေးတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော် သိချင်တာကို ဥပမာ ပြောပြရရင် အဲဒီ ခြေထောက်တွေက ဘာကြောင့် သေးနေရတာလဲ။ လူကြီးတွေက ပြောတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ၊ ခြေဖဝါးတွေကို ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ထုပ်ထားတာ။ ဆက်ပြီး ကြီးမလာအောင်တဲ့။ အိုကေ။ နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုက မိန်းမတွေက ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ ဒီတော့ သူတို့အဖြေက ခြေထောက် သေးသေးလေးတွေ ဆိုရင် ပိုလှတယ်လို့

ယူဆလို့ပေါ့ တဲ့။ ဒါတော့ ကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ လိုက်မမီဘူး။ နောက်တစ်ခု ထပ်မေးတယ်။ မိန်းမတိုင်း အဲဒီလို လုပ်ရတာလား။ ဟုတ်တယ်၊ တရုတ်ပြည်က မိန်းမအကုန်လုံး ခြေထောက်ထုပ်ရတယ်။ မန်ချူးဘုရင်က မလုပ်မနေရ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် တဲ့။ ဒါက နောက်ဆုံး မေးခွန်း။ ဘုရင်က ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတွေကို အဲဒီလို လုပ်ခိုင်းရတာလဲ။ သူတို့ရဲ့ အဖြေက “မိန်းမတွေကို နှိပ်ကွပ်တာပေါ့ကွာ။ ခြေသေးလေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ပြေးချင်တိုင်း ပြေးမရ၊ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်မရတော့ ယောကျ်ားတွေအပေါ် အပြည့်အဝ မမှီခိုချင်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့” တဲ့။

အဲဒီအဖြေတွေ ရဖို့ လူတွေ အများကြီး မေးထားရတာ။ ဒီအဖြေတွေကို ယုံသလားလို့ ကျနော့်ကို မေးရင် မယုံဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ အပြည့်အဝ မယုံဘူးပေါ့။ ဘာကြောင့် မယုံတာလဲ လို့ မေးလာရင် ကျနော် မဖြေတတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် နောက်ဆုံး အဖြေကို ကျနော် လက်မခံဘူး။ မိန်းမတွေကို နှိပ်ကွပ်ချင်လို့ တမင် အဲဒီလို ခြေထောက်ထုပ်ခိုင်းတာ ဆိုတာကိုပေါ့။ အသက်တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာလို့ ပိုပြီး စဉ်းစားဝေဖန်တတ်လာတော့ ပိုလို့တောင် မယုံနိုင် တော့တယ်။ နောက်ပြီး အသက်ကြီးလာမှ သိရတဲ့ အချက်တစ်ခုက ခြေသေးသေးလေးတွေ ဖြစ်လာအောင် ခြေထောက်ကို ထုပ်စည်းထားရုံ သက်သက် မဟုတ်ဘဲ ခြေချောင်းလေးတွေကိုပါ ခေါက်ချိုး ပစ်ထားတယ်လို့ သိလိုက်ရတော့ ကျနော်အတွက် မေးခွန်းအသစ်တွေ ထပ်ထွက် လာပြန်တယ်။ မိန်းကလေးတွေက ဘာဖြစ်လို့ ခြေထောက်အရိုး အကျိုးခံပြီး၊ အနာခံပြီး ခြေထောက်ကို ထုပ်ခဲ့ကြတာလဲ။ လှချင်ရုံ သက်သက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ကျနော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကယန်း (ပဒေါင်) တိုင်းရင်းသူတွေဟာ လည်ပင်းကို သံကွင်း စွပ်ကြတယ်။ ဒါကရော လှချင်ရုံ သက်သက်ပဲလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်က မြန်မာပြည်မှာ ယောကျ်ားမှန်ရင် ပေါင်အပြည့် ထိုးကွင်းထိုးရတယ်။ ဒီခေတ်အခေါ် တက်တူးပေါ့။ မထိုးရင် ယောကျ်ားမစစ်ဘူး လို့တောင် အပြောခံရတာ။ ဒါကရော “ငါဟဲ့ ယောကျ်ား” လို့ ကြွားချင်ရုံ သက်သက်ကြောင့်ပဲလား။ အာဖရိကက လူရိုင်းတချို့မှာ နား၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်းကို အပေါက် ဖောက်ပြီး နို့ဆီဗူးခွံလောက် ရှိတဲ့ စလင်ဒါတစ်ခု စွပ်တတ်ကြတယ်။ နာဂတွေလည်း အရင်က လုပ်တယ် ထင်တယ်။ ဒါကရော လှချင်ရုံ သက်သက်ပဲလား။ ဒါတွေအားလုံးက မန်ချူးခေတ် တရုတ်မတွေ ခြေသေးအောင် အရိုးချိုးပစ်တာနဲ့ သဘောသဘာဝ တူညီလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်ကြတာလဲ။ အဲဒီလို လုပ်ရဲလာအောင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာခံ ရလောက်အောင် ဘာတွေက တွန်းအားပေးနေတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဖိအားပေးနေတာလဲ။

ဟုတ်တယ်။ ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ခြေထုပ်တဲ့အကြောင်းကို တခမ်းတနား ရေးဖွဲ့ထားတယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေရဲ့ mindset (တွေးခေါ်ပုံ အလေ့အထ) ကို သိသာအောင် ဖော်ပြထားတယ်။ နောက်ပြီး ခြေထုပ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လို အဆင့်ဆင့် လုပ်ဆောင် ရသလဲ။ ဘာတွေကို ဘယ်လို ပြင်ဆင်ရသလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်လာတတ်သလဲ။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ဆောင်ရသလဲ။ စတာတွေကို အခန်းတစ်ခန်းဖွဲ့ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားတယ်။ ခြေထုပ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိန်းမတွေက ဘယ်လို သဘောထားသလဲ၊ ယောက်ျားတွေကရော ဘယ်လို သဘောထားသလဲ ဆိုတာ ဒီဝတ္ထု ဖတ်ပြီးရင် နားလည် သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။

နောက်ပြီး ဒီဝတ္ထုထဲမှာ နောက်ထပ် (ကျနော့်အတွက်) စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုကတော့ မိန်းမတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်စာရေးသားနည်း ဖြစ်တဲ့ နွှီစူး အကြောင်းပဲ။ နွှီ ဆိုတာ မိန်းမ၊ စူး ဆိုတာ စာအုပ်၊ စာ။ မိန်းမစာ ပေါ့။ တရုတ်ပြည်မှာ အခုလက်ရှိ သုံးနေ၊ တွေ့နေရတဲ့ စာလုံး အက္ခရာတွေက ယောက်ျားစာပေါ့။ ရှေးခေတ်မှာ မိန်းမတွေက စာမှ မသင်ရဘဲဟာ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေက သူတို့အချင်းချင်း တိတ်တဆိတ်၊ ဒါမှမဟုတ် လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့အတွက် စာရေးသားနည်း စနစ်တစ်ခုကို တီထွင်ခဲ့တယ်။ တီထွင်တဲ့သူရဲ့ နာမည်က ယွှီရှုတ်တဲ့။ ဒီ နွှီစူး ရေးသားနည်းကို မိန်းမတွေက သူတို့ မိန်းမ အချင်းချင်းကိုပဲ ရေးလေ့ရှိတယ်။ ယောက်ျား တွေကိုလည်း ပေးမဖတ်ရဘူး။ အမြင်မခံရဘူး။ ဖွက်ထားရတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် နွှီစူးက မိန်းမစာ၊ မိန်းမတွေရဲ့ လျှို့ဝှက် စာရေးသားနည်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ ရေးသားနည်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၂၀၀ လောက်ကတည်းက တရုတ်ပြည်မှာ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် တိုင်းသိပြည်သိ ကမ္ဘာသိ ဖြစ်လာတာကတော့ နှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ နွှီစူးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကိုလည်း ဒီဝတ္ထုထဲမှာ လှလှပပလေး ဖွဲ့ယှက်ရေးသားထားတယ်။

ဒီဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးက တရုတ်ပြည်မှာပဲ (အတိအကျ ပြောရရင် ဟူနန်ပြည်နယ်၊ ရှုံမင်းခရိုင် ထဲမှာ) ကျောရိုးခံပြီး ရေးသားထားတော့ ဇာတ်ကောင် အားလုံးက တရုတ်လူမျိုးတွေ ချည်းပဲ။ တရုတ်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ ရိုးရာဓလေ့၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၊ လူ့စရိုက် စတာတွေကို ဖတ်ရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မူရင်း စာရေးဆရာမက ဒီဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံးကို တရုတ် အငွေ့အသက်ရအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားပါတယ်။ ပြောရရင် ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ ဥပမာ ဥပမေယျတွေကအစ တရုတ် စကားပုံ၊ တရုတ်ဆိုရိုးတွေကိုပဲ သုံးထားတယ်။ ဝေါဟာရ အများစုကိုလည်း တရုတ်နာမည်တွေကိုပဲ တိုက်ရိုက် အသံဖလှယ်ထားတယ်။ ဥပမာ လောင်ထုံး ဆိုတာကို ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ခဏခဏ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ စာရေးသူက သူတို့ အင်္ဂလိပ်လို

Old Same လို့ မကြာမကြာ သုံးသလိုပဲ မူရင်း တရုတ်လို လောင်ထုံးလို့လည်း မကြာမကြာ ထည့်သုံးထားတယ်။

အဲ ... ပြောစရာရှိတာကတော့ သူက ဇာတ်ကောင် နာမည်တွေကိုတော့ အကုန်လုံး အင်္ဂလိပ် နာမည်တွေ ပေးထားတယ်။ Snow Flower, Lily, Peony, Beautiful Moon, Spring Moon, Lotus .... စသဖြင့်ပေါ့။ ဒီတော့ ကျနော်က တရုတ်ရဲ့ အငွေ့အသက် အပြည့်အဝ ရသွားအောင် အဲဒီ နာမည်တွေ အားလုံးကို တရုတ်ဘာသာပြန် စာအုပ်ကနေ ယူပြီး တရုတ်နာမည်တွေ ပြောင်းထားလိုက်တယ်။ မြန်မာအသံထွက်လည်း ထွက်ရတာ လုံးဝ ခက်မနေဘူး။ Snow Flower ကို ရွှယ်ဟွား၊ Lily ကို ပိုင်ဟော၊ မူတန်း၊ မေရွက်၊ ချွမ်ရွက်၊ လျန်းဟွား .... စသဖြင့်ပေါ့။ နောက်ပြီး အဖေအမေကိုလည်း ပါပါး မာမား၊ ဦးလေး ဒေါ်လေးကို စူးစူ စိန်စိန်း၊ အစ်ကိုကြီး - တာ့ကော၊ အစ်မကြီး - တာ့ကျယ်၊ အဘွား - နိုင်နိုင်း၊ ပြီးတော့ အများကြားဖူးနေတဲ့ လောင်ရဲ (သခင်ကြီး)၊ သူ့ရဲ့ မိန်းမကို ဖူးလန် (သခင်မ) စသဖြင့် တရုတ်အသံနဲ့ပဲ တိုက်ရိုက် ဖလှယ်ပြီး ရေးထားပါတယ်။ မြန်မာတွေနဲ့ စိမ်းတဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ဝေါဟာရတချို့ကိုတော့ အောက်ခြေ မှတ်စု ထုတ်ပြီး သီးခြား ရှင်းပြပေးထားပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုရဲ့ မူရင်းစာရေးသူက အနောက်နိုင်ငံသူလို့ ကျနော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူဟာ ဒီစာအုပ်ကို ရေးနိုင်ဖို့အတွက် အတော်ကို ကြိုးကြိုးစားစား သုတေသန လုပ်ထားရှာတာပါ။ အတော် ကြိုးစား ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်၊ native တစ်ယောက် မဟုတ်လေတော့ အမှား ဘယ်ကင်းနိုင်မလဲနော်။ တရုတ်ဝေါဟာရ တချို့ကို မှားယွင်းသုံးစွဲထားတာမျိုး ဒီဝတ္ထုထဲမှာ အနည်းအကျဉ်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို ပါလာပြီ ဆိုရင် တရုတ် ဘာသာပြန် ဆရာက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြင်ဆင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရှောင်တိမ်းသွားတယ်။ ကျနော်လည်း အဲဒီလို နေရာမျိုးဆိုရင် တရုတ် ဘာသာပြန် ဆရာရဲ့ နည်းအတိုင်း လိုက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ ထန်ခေတ် ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ ဒုတိယစာကြောင်းကို အဓိပ္ပာယ် မှားပြန်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျနော် အနေနဲ့ မူရင်း ထန်ခေတ်ကဗျာကိုပဲ ကြည့်ပြီး တရုတ်မူရင်းအတိုင်း ပြန်ဆိုထားပါတယ်။ “ခုတင်ထက် လရောင်ဖြာ” ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးပါ။

ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဘာတွေ ဖတ်ရမလဲ၊ ဘာအကြောင်းတွေ ပါမလဲ ဆိုတာ သိလောက်ရောပေါ့။ ၇ နှစ်သမီးကတည်းက ခင်မင်လာကြတဲ့၊ ချစ်ခင်လာကြတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအကြောင်းကို တောက်တောက်ပြေးတဲ့ အရွယ်ကစပြီး သေခါနီးအချိန်ထိ စာဖတ်သူကို ဆွဲခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ သူတို့ရဲ့

လင်ယောက်ျားတွေ အပေါ် ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းထက်တောင် ပိုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်လေ။ အချစ်ငတ်ခဲ့တဲ့ သူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အမြစ်တွယ်နေတဲ့ အတ္တ၊ မာနနဲ့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ကတောက်ကဆ ဆိုတာ ရှိလာတတ်စမြဲပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင် ချစ်ကြသလဲ၊ ဘယ်လို ပြဿနာတွေ တက်ကြသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဝတ္ထုထဲမှာပဲ ဆက်လက် ရှုစားကြပါတော့ ပြောကြားရင်း .....

မူရင်း - Snow Flower and the Secret Fan by Lisa See

ဖြိုးကျော်

အခန်း (၁) ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်

ဤရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားတို့၏ စကားနှင့် ပြောရမည် ဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ ‘တစ်ဦးတည်းသော မသေသေးသူ’ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အသက် ၈၀ အရွယ်ရှိ မုဆိုးမတစ်ယောက်။ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်းကာလများတွင် နေ့ရက်တို့မှာ မူမမှန်စွာ ရှည်လျားလွန်းနေသည်။ မူတန်းနှင့် တခြားသူများ ပြင်ဆင်ပေးကြသော မည်သည့် ဟင်းလျာကိုမျှ ကျွန်မ ထူးထူးထွေထွေ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပေ။ ဤအမိုးအကာအောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ပေါ့ပြက်သော ပျော်ရွှင်မှုများကိုလည်း မျှော်လင့်မနေတော့။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်ပေါ်စေသည့် တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ အတိတ်မှ အမှတ်တရများသာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ ကုန်လွန်သွားပြီးသည့် နောက်တွင်မှ အလုံးစုံကို ကျွန်မ ဖွင့်ဟခွင့် ရလေတော့သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မသည် လူလားမြောက်ရန်အတွက် မိဘမောင်ဖွားများ၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို မှီခိုခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တွင် အသက်မွေးမှုအတွက် ခင်ပွန်းသည်၏ မိသားစုကို မှီခိုခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုသော် ထိုသို့ မဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မတွင် တစ်ဘဝစာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြရန် ရှိနေသည်။ ကျွန်မတွင် နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးနိုင်စရာလည်း မရှိတော့သကဲ့သို့ ထောက်ထားစရာလည်း လူမကျန်တော့။

ကျွန်မ ဤမျှ နှစ်ကာလပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်း ရှင်သန်လာခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ အားသာချက်နှင့် အားနည်းချက်များကို ခရေစေ့တွင်းကျ နားလည်ထားပြီးချေပြီ။ ထိုအရာတို့မှာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးသည် အချစ်ကို ငတ်မွတ်တောင့်တရင်းနှင့်ပင် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ မဖြစ်သင့်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် အနေဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ထို့နောက်တွင် ဇနီးသည်တစ်ယောက် အနေဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အချစ်ကို ကျွန်မ မလိုချင်သင့်ပါ။ မတောင့်တသင့်ပါ။ သို့သော် အချစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် မလျော်ကန် မသင့်မြတ်သော ထိုဆန္ဒကို တရှိုက်မက်မက် လိုချင်တောင့်တနေခဲ့သည်။ ထိုအချက်သည်ပင် ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာလုံး၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဒုက္ခထိုထိုတို့၏ ရေသောက်မြစ်တစ်ခု ဖြစ်လာတော့သည်။

တစ်ချိန်တစ်ခါက မိခင်၏ ဂရုတစိုက် ပြုစုယုယမှုကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ မိသားစု၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မသည် အစစအရာရာ နာခံခဲ့သည်။ ကျိုးနွံခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ စံနမူနာပြ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် သူတို့ ခိုင်းစေသမျှကို လုပ်ဆောင်ပေးရာ၌ ပိုပိုသာသာ ရိုကျိုးလွန်းခဲ့သည်။ သူတို့ထံမှ အရိုးရှင်းဆုံးသော ကြင်နာမှုကို ရရှိနိုင်ရန်အလို့ငှာ သူတို့၏ လိုလားတောင့်တချက် မှန်သမျှကို ကျွန်မက ကြိုးစား၍ အကောင်အထည် ဖော်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးအစုံသည် ဤခရိုင်တစ်ခုလုံးတွင် အသေးငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အကောင်းဆုံး ပုံသဏ္ဍာန်ကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ၏ အရိုးများကို တဂျွတ်ဂျွတ် ကျိုးစေခဲ့သည်။

အရိုးတွင်းမှ တဆစ်ဆစ် နာကျင်သော ဝေဒနာများကို ဆက်လက် သည်းခံရန် မစွမ်းသာတော့ပြီဟု ကျွန်မ ခံစားနေရသည့် အခါရောက်တိုင်း၊ သွေးအလိမ်းလိမ်း လူးပေနေသော ခြေစည်းအဝတ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ကြီးငယ် တပေါက်ပေါက်ကျမိသည့် အခါရောက်တိုင်း မာမား၏ နူးညံ့ချိုပျောင်းသော အားပေးစကားများက ကျွန်မ၏ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာတတ်ကြသည်။ နောက်ထပ်တစ်နာရီ ဆက်လက် တောင့်ခံသွားရန်၊ နောက်ထပ်တစ်ရက် ဆက်လက် တောင့်ခံသွားရန်၊ နောက်ထပ်တစ်လ ဆက်လက် တောင့်ခံသွားရန် … … ။ နောက်ထပ် အချိန် အနည်းငယ်မျှ ဆက်လက် သည်းခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရရှိနိုင်မည့် အကျိုးကျေးဇူးများကို မာမားက ကျွန်မအား မပြတ် သတိပေးခဲ့သေးသည်။ ဤသို့သော ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် နည်းလမ်းဖြင့် မာမားသည် ကျွန်မကို မည်သို့မည်ပုံ သည်းညည်းခံရန် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ -- ခြေထုပ်ခြင်းနှင့် မီးဖွားခြင်း စသော ကိုယ်ခန္ဓာ၏ နာကျင်ခံခက်မှုများသာ မကဘဲ နှလုံးသားနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်ထဲသို့ စူးဝင်နစ်မြုပ်စေသည့် မရေမတွက်နိုင်သော နာကြည်းခံခက်မှုများပါ အကျုံးဝင်သည်။ မာမားသည် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်ရှိ အားနည်းချက်များကို ညွှန်ပြပြီး ၎င်းတို့ကို အားသာချက်များအဖြစ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲအသုံးပြုရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံတွင် ထိုသို့သော မိခင်မေတ္တာကို ကျွန်မတို့က ထိမ်အိုက် (疼爱) ဟု သုံးနှုန်းကြသည်။ ၎င်းသည် ယောကျ်ားတို့၏ ဘာသာဝေါဟာတွင် အက္ခရာနှစ်ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားကြောင်း ကျွန်မ၏သားက ကျွန်မကို ပြောပြဖူးသည်။ ပထမအက္ခရာမှာ နာကျင်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီး ဒုတိယအက္ခရာမှာ အချစ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်ပင် မိခင်တစ်ယောက်၏ အချစ်။

ခြေထုပ်ခြင်း အမှုသည် ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးအစုံကိုသာ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်

မဟုတ်။ ကျွန်မ၏ စရိုက်တစ်ခုလုံးကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်မျိုးက အမြဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံသည် ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်နေသည့်နှယ်။ နာခံကျိုးနွံသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်အဖြစ်မှ ခိုင်မာပြတ်သားသော လုံမပျိုအဖြစ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ခင်ပွန်းသည်မိသားစု၏ တောင်းဆိုလာသမျှသော အမှုကိစ္စတို့ကို စောဒကမတက်ဘဲ လိုက်နာကျင့်ကြံခဲ့သော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် အဖြစ်မှ ကျေးလက်ထုံးတမ်းဓလေ့နှင့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ ဖော်ဆောင်ရသူ ဖြစ်သည့် ခရိုင်၏ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီး အဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာခဲ့သော ကျွန်မ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုခံစားမှုက အစဉ်အမြဲ တည်ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏အသက် လေးဆယ်ထဲသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ခြေထုပ်ခြင်း၏ တင်းကျပ်မှုဝေဒနာသည် ကျွန်မ၏ ရွှေရောင်လီလီများ[1] မှ တစ်ဆင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးအိမ်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ ကျွန်မ ချစ်သော၊ ကျွန်မကို ချစ်သော ထိုသူများကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ထိုနှလုံးအိမ်ထဲ၌ မတရားမှုများနှင့် နာကျည်းမှုများကို တင်းကျပ်စွာ ဖမ်းဆုပ်ထားခဲ့သည်။

နူ့စူးကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့်သာ ကျွန်မ၏ မွန်းကျပ်မှုများကို ဖောက်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ အမျိုးသမီးများသာ သီးသန့်ပိုင်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်စာရေးသားနည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝထဲသို့ နူ့စူး၏ ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာမှုသည် ရှွယ်ဟွားထံမှ လက်ခံရခဲ့သော ယပ်တောင်တစ်ချောင်းမှ အစပြုခဲ့သည်။ ရှွယ်ဟွားမှာ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံး[2] ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ နူ့စူးစာ ရေးဖော်ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုယပ်တောင်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယအကြိမ်မှာ ရှွယ်ဟွားနှင့် တွေ့ရစဉ်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ရှွယ်ဟွားနှင့် မည်မျှပင် ကွဲပြားခြားနားနေစေကာမူ ကျွန်မသည် လေးစားထိုက်သော ဇနီးမယားတစ်ယောက် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ချီးမွမ်းထိုက်သော ချွေးမတစ်ယောက် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သားသမီးများအပေါ် ကြင်နာယုယတတ်သော မိခင်တစ်ယောက် အဖြစ်လည်းကောင်း အစဉ်အမြဲ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ အင်မတိ အင်မတန်မှ ခက်ခဲပင်ပန်းသော ကာလများတွင် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် ကျောက်စိမ်းတမျှ မာကျောနေခဲ့သည်။ ကြုံလာသမျှသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာတို့ကို ကျွန်မရင်တွင်းမှ ရှိရှိသမျှသော ခွန်အားတို့ဖြင့် တောင့်ခံခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်မသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍ ရိုးရာဓလေ့၏ တောင်းဆိုမှုအတိုင်း ဤနေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ

ထိုင်နေရသည်။ ကျွန်မ နားလည်ပါသည်။ ပြင်ပလောကအကြောင်းကို ဘာမျှ မသိတော့သည်မှာ သမနိရှည် ကြာခဲ့ချေပြီကော။

ရှန်ဖုန်း ပဉ္စမနှစ် [3] ၏ ဆိုးရွားသော လသုံးလမှ လွဲ၍ ကျွန်မဘဝ၏ အချိန်အများစုကို အပေါ်ထပ်ရှိ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင်သာ လွန်မြောက်ခဲ့ရသည်။ မှန်ပါ၏။ ဘုံကျောင်းသို့ ကျွန်မ သွားခဲ့သည်။ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အပြင် ရွှယ်ဟွားကိုလည်း သွားတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ပြင်ပလောကအကြောင်းကို ကျွန်မ များများစားစား မသိပါ။ အခွန်ကိစ္စ၊ မိုးခေါင်ရေရှားသည့် ပြဿနာနှင့် သူပုန်ထမှုအကြောင်းကို အမျိုးသားများ ဆွေးနွေးနေကြသည်ကို ကျွန်မ ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုထိုပြဿနာများသည် ကျွန်မ၏ ဘဝနှင့် သိသိသာသာ အလှမ်းကွာနေကြသည်။ ကျွန်မ ဘဝနှင့် လက်တွေ့ စပ်ဟပ်သော အရာများမှာ ဇာထိုးပန်းထိုးခြင်း၊ ရက်ကန်းရက်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခြင်း၊ ထို့အပြင် ကျွန်မလင်သား၏ မိသားစုဝင်များ၊ ကျွန်မ၏ သားသမီးများ၊ ကျွန်မ၏ မြေးမြစ်များနှင့် နှီးစူးတို့သာ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်မ၏ တစ်ဘဝတာသည် တခြားသောသူများနှင့် မည်သို့မျှ ခြားနားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ -- ပျိုမျစ်နုနယ်သူ ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ နေ့ရက်များမှ အစပြု၍ သားသည်မိခင်၏ နေ့ရက်များ၊ မြေးမြစ်များ၏ ဆူညံစည်ကားသော နေ့ရက်များမှသည် ယခုကဲ့သို့သော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထီးတည်းထိုင်နေရသည့် ဘဝသို့ ...။

ကျွန်မသည် အတွေးများနှင့် အရှေ့တွင် ရှိနေသော ဤယပ်တောင်တို့ကို အဖော်ပြု၍သာ တစ်ကိုယ်တည်း ဤနေရာ၌ ထိုင်နေမိသည်။ ယပ်တောင်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်သည့်အခါတွင် ၎င်းသည် ကျွန်မ၏ လက်ထဲတွင် ငှက်တောင်ပမာ ပေါ့ပါးနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။ သို့သော် ၎င်းအပေါ်၌ များစွာ များစွာသော ရွှင်လန်းဖွယ်နှင့် ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ဖူးသည်။ ၎င်းခေါက်ယပ်တောင်ကို ကျွန်မ အငမ်းမရ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ယပ်တောင်ဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် ထွက်ပေါ်လာသော တစ်လွှာချင်း၏ ပွတ်တိုက်သံများသည် ကျွန်မ၏ နှလုံးအိမ်တွင် တစ်ချက်ချင်း ပဲ့တင်ထပ်သွားကြပြီး ထိုစဉ်ကာလက တလုပ်လုပ် လှုပ်ခါခဲ့ဖူးသော နှလုံးသားကို ပြန်လည်ခံစားနေရသည့်နှယ်။ အတိတ်၏ အောက်မေ့ဖွယ် အဖုံဖုံတို့သည် ဒီလှိုင်းပမာ လိမ့်ကာလိမ့်ကာဖြင့် အလုံးအရင်း ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်အတွင်း၌ ယင်းယပ်တောင်ကို ကျွန်မ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သားချော့တေးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ပင် အလွတ်ရနေပြီ။

ကျွန်မထံသို့ ၎င်းယပ်တောင် ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့သော နေ့ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ ခေါက်ယပ်တောင်ကို ဆွဲဖွင့်နေသော ကျွန်မ၏ လက်ချောင်းကလေးများက တုန်ယင်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းကပင် ယပ်တောင်၏ ထိပ်ပိုင်းအနားတစ်လျှောက်၌ ရိုးရှင်းသော သစ်ခက်ပန်းမန်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ယပ်တောင်၏ ပထမဆုံးအခေါက်တွင်မူ အထက်မှအောက်သို့ လှပကျော့ရှင်းစွာ ရေးသားထားသော ရွှယ်ဟွား၏ စာတစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်က နှီစူး၏ အက္ခရာများကို များများစားစား မဖတ်တတ်သေးသောကြောင့် ဘထွေး၏ ဇနီးဖြစ်သူ စိန်စိန်းက ကျွန်မကို ဖတ်ပြပေးခဲ့သည်။

နူးညံ့ဖြူစင်ပြီး မိန်းမတို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာအရပ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ ရှိတယ်လို့ ငါ ကြားသိထားရပါတယ်။ နင်နဲ့ငါက မွေးနှစ်၊ မွေးလ၊ မွေးရက်တွေ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူညီနေကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် လောင်ထုံးတွေအဖြစ် သစ္စာတိုင်ကြရရင် မကောင်းပေဘူးလား။

သေသပ်လှပသော စာလုံးတို့သည် ကျွန်မ၏ အမြင်အာရုံတွင် ယခုနောက်တစ်ဖန် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာသောအခါ ထိုစကားလုံးများ၏ အကြားတွင် သူငယ်ဘဝက ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။ ထို့အပြင် နောင်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖွဲ့နပဲကြီးသော၊ ရိုးစင်းဖြောင့်မတ်သော၊ တခြားလူများအတွက်သာ ပူပန်တတ်သော အရွယ်ရောက်သူ ရွှယ်ဟွား၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုပါ မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများက တခြားသော အခေါက်များပေါ်ရှိ စာကြောင်းများပေါ်သို့ ရှပ်ပြေးသွားကြသည်။ ဤတွင် ကျွန်မတို့၏ အကောင်းမြင်စိတ်များ၊ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုများ၊ အပြန်အလှန် လေးစားကြည်ညိုမှုများ၊ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထားရှိခဲ့သော သစ္စာစကားများကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုရိုးရှင်းသော သစ်ခက်ပန်းနွယ်တို့သည် နှင်းပွင့် (ရွှယ်ဟွား) နှင့် လီလီပန်း (ပိုင်ဟော) များအဖြစ်သို့ ဆန်းကြယ်ခမ်းနားစွာ အသွင်ပြောင်းသွားကြပြီး ကျွန်မတို့၏ ထာဝရ သဘောဆောင်သော လောင်ထုံးအဖြစ်ကို သရုပ်ဖော်နေသည့်နှယ် ကျွန်မ၏ အာရုံထဲ၌ မြင်ယောင်လာသည်။ ညာဘက်လက်မောင်းပေါ်သို့ ဖြာကျနေသော လရောင်သည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံးအပေါ်သို့ စီးဖြာကျနေသယောင်

မှတ်ထင်လာသည်။ ကျွန်မတို့သည် သစ်မြစ်များ ယှက်နွယ်နေကြသည့် နွယ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်နှင့် တူကြသည်။ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ၍ တည်တံ့နေကြသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့်လည်း တူကြသည်။ တစ်သက်တာလုံး မခွဲမခွာ သစ္စာတည်ကြသော ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံ [4] တစ်စုံနှင့်လည်း တူကြသည်။ ယပ်တောင်ခေါက် တစ်ခေါက်ပေါ်တွင် ရွှယ်ဟွားက ဤသို့ ရေးသားထားသည်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘယ်အရာကမှ နှောင့်ယှက်ဖြိုခွဲလို့ မရစေရဘူး။ သို့သော် တခြားအခေါက်ပေါ်တွင်မူ အထင်လွဲမှားမှု၊ အယုံအကြည် ကင်းမဲ့မှုနှင့် အက်ကြောင်းလိုက်နေသော နိဂုံးကမ္ပတ်ကို တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် အချစ်သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ တခြား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မျှဝေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤအချက်ကပင် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးဖြစ်သော ရွှယ်ဟွားတို့၏ ချစ်ကြည်မှုကို အက်ကြောင်းထင်စေခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မသည် ယခုအချိန်ထိလည်း အချစ်အကြောင်းကို သင်ယူနေဆဲပင်။ အချစ်ကို နားလည်ပြီဟု ကျွန်မ အထင်ရောက်ခဲ့သည်။ မိခင်အချစ်သာ မကဘဲ သားသမီးက သူ့မိခင်အပေါ်တွင် ထားသောအချစ်၊ ဇနီးသည်က သူ့ခင်ပွန်းအပေါ်တွင် ထားသောအချစ်နှင့် လောင်ထုံးအပေါ်တွင် ထားသောအချစ် စသည် စသည်။ တခြားသော အချစ်အမျိုးအစားများကိုလည်း ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ကရုဏာလွှမ်းသော အချစ်၊ ကြည်ညိုလေးမြတ်သော အချစ်နှင့် ကျေးဇူးသိတတ်သော အချစ်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အပြန်အလှန် ရေးသားခဲ့သော လျှို့ဝှက်ယပ်တောင်ပေါ်မှ ထိုထိုဤဤသော အက္ခရာများကို ကြည့်နေရင်း ကျွန်မ နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ ကျွန်မသည် အရေးအပါဆုံးသော အချစ်ကို မည်သည့်အခါကမျှ အမှန်တကယ် တန်ဖိုးမထားခဲ့ဖူးပေ။ -- နက်ရှိုင်းသော နှလုံးသားတစ်နေရာတွင် ကိန်းအောင်း သန္ဓေတည်နေသော သူ၏ အချစ်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ကာလများအတွင်း၌ ကျွန်မသည် နှီးစူး မသင်ခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးများအတွက် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ အမြောက်အမြားကို ကူးရေးပေးခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာများနှင့် နာကျည်းချက်များကိုလည်းကောင်း၊ မတရားမှုများနှင့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုများကိုလည်းကောင်း ကျွန်မ ကြားနာခဲ့ရသည်။ ထိုကံဆိုးမများ၏ မဖြောင့်ဖြူးသော ဘဝများကို ကျွန်မ မှတ်တမ်းတင်ပေးခဲ့သည်။ ကြားခဲ့ရသမျှသော အကြောင်းအရာများ အားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် တစ်ပါဒ်မယွင်း ရေးခြစ်မှတ်သားပေးခဲ့သည်။ သို့သော် မိန်းမများ၏ အကြောင်းချင်းတများကို သိလာရလေလေ ယောကျ်ားများ၏ အကြောင်းခြင်းရာကို နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိကြောင်း နားလည်လာလေလေ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူတို့သည် စစ်မက်တစ်ခုပြီး တစ်ခု၌ ပါဝင်ပတ်သက်နေကြရသော စစ်သည်တော်များ အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝတရားနှင့် အန်တုဖက်ပြိုင်နေရသော တောင်သူလယ်သမားများ အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက အရက်နံ့နှစ်ကာ အထီးကျန်ကမ္ဘာထဲတွင် ကူကယ်ရာမဲ့ ရုန်းကန်နေကြရသူများ အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားများကို ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ပါ။ ၎င်းမှာ ယောက်ျားမိန်းမပေါင်း များစွာတို့၏ ဘဝအစုံစုံ၊ ဇာတ်ကြောင်းအဖုံဖုံမှ ကောက်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို လည်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် တွေ့မြင်နေရသည်။ ကျွန်မသည် ရံဖန်ရံခါ အပြစ်ရှာတတ်သော နိမ့်ကျသည့် မိန်းမသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အတွင်းသန္တာန်၌မူ ယောက်ျားသားတို့၏ စစ်ပွဲများကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းလှိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှယ်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မ၏ ပကတိ အရှိတရားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ တောင်းဆိုချက်များအရ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော ကျွန်မ၏ တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤစာများကို ရေးသားရသည့် ကျွန်မ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်မ၏ နောက်မျိုးဆက်များအတွက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနိစ္စရောက်သည်နှင့် ဤစာများကို မီးရှို့ပေးပါမည်ဟု ကျွန်မမြေး၏ ဇနီးသည် မူတန်းက ကျွန်မကို ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကျွန်မ၏ ပုံဝတ္ထုများသည် ကျွန်မ၏ ဝိညာဉ်ထက် စောလျင်စွာ သူတို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည်။ တမလွန်လောကတွင် သူတို့နှင့် ပြန်လည် မတွေ့ဆုံကြမီ ကျွန်မ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ကျွန်မ၏ ဘိုးဘွားမိဘများ၊ လင်သား စသူတို့အား ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင် စကားလုံးများဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြရန် ကျွန်မ ဆန္ဒပြုပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရွှယ်ဟွားကိုပေါ့။

အခန်း (၂) သူငယ်ဘဝ

ကျွန်မနာမည်က ပိုင်ဟော – လီလီပန်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ တောက်ကွမ်းတတိယနှစ်၊ ခြောက်လ၊ ၅ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ကျွန်မ၏ ဇာတိရွာဖြစ်သော ဖူးဝေရွာကလေးသည် ဟူနန်ပြည်နယ်၏ ရုံမင်းခရိုင်တွင် တည်ရှိသည်။ ရုံမင်းမြို့သည် ‘ထာဝရလင်းလက်သောမြို့’ ဟူသော ဂုဏ်သတင်းဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည်။ ဤနေရာတွင် အခြေချ နေထိုင်ကြသော လူအများစုမှာ ယောင်ဝ်လူမျိုးစု၏ နှောင်လာနောက်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဖူးဝေရွာသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာသော ကွက်စိပ်ဟောဆရာ၏ ပြောပြချက်အရ သိရသည်မှာ ယောင်ဝ်လူမျိုးတို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင့်နှစ်ရာကျော် ထန်မင်းဆက်အတွင်းက ဤဒေသသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကလေးဘဝက ကြားဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် နောက် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ကြာမြင့်ပြီးနောက် မြောက်ပိုင်း မွန်ဂိုတပ်ကြီး၏ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုကို ပုန်းရှောင်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ဤဒေသသို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် မိသားစုအများအပြား ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ဒေသရှိ ပြည်သူပြည်သားများအနေဖြင့် အလျှံပယ် ကုံလုံပြည့်စုံသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ရွာသူမိန်းမသားများအဖို့ ရွှံ့ထဲညွန်ထဲ ရုန်းကြကန်ကြရလောက်သည် အထိတော့ မချို့ငဲ့ဖူးကြချေ။

ကျွန်မတို့သည် ယီမိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသော မျိုးဆက်ဖြစ်ပြီး ယီမျိုးရိုးသည် ယောင်ဝ်မျိုးနွယ်စု၏ သမ္ဘာအရင့်ဆုံးသော မျိုးရိုးများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤဒေသအတွင်း၌ ၎င်းမျိုးရိုး မိသားစုဝင်များကို အများဆုံး တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်မပါပါးနှင့် စူးစူ (ဘထွေး) တို့သည် ဤပြည်နယ်၏ အနောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်သော မြေရှင်တစ်ဦးထံမှ ၇ မူ (***၁ မူ = ဝ.၁၆၅ ဧက) မြေကို ငှားရမ်းပြီး စပါး၊ ဝါ၊ ကန်စွန်းဥနှင့် တခြားသီးပင်စားပင်တချို့ကို စိုက်ပျိုးကြသည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်သည် ဤဒေသတွင် တွေ့ရတတ်သည့် သူသူကိုယ်ကိုယ် အိမ်များကဲ့သို့သော နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်ပြီး တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးသည် မိန်းမသားများ စုဝေးရာ နေရာအဖြစ် သီးသန့် အသုံးပြုပြီး အပျိုဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်တွင်မူ အိမ်ထောင်ရှင်များ၏ အခန်းများ အသက အသက ရှိကြပြီး အကောင်ပလောင်များ မွေးမြူထားသော သီးသန့်အခန်းကြီးလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုမွေးမြူရေး အခန်းထဲတွင် ကြက်ဥ သို့မဟုတ် လိမ္မော်သီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ခြင်းတောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ကြွက်များ၏ ရန်၊ မွေးမြူထားသော ကြက်များ၊ ဝက်များ၏ ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ထုပ်တန်းပေါ်တွင် တွဲလောင်း ချိတ်ဆွဲထားသော ကြိုးဖြင့် သီကုံးထားသည့် ငရုတ်သီးတွဲများကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ မြေညီထပ်၏ နံရံတစ်ဘက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ခုံတန်းရှည်တချို့ ရှိပြီး တခြားသော နံရံဘက်မှာမူ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာ မီးဖိုချောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ပင်မဆောင် – ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ပြတင်းပေါက်များ ဖောက်မထားသောကြောင့် လေဝင်လေထွက် ကောင်းမွန်စေရန်နှင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေစေရန်အတွက် အိမ်တံခါးမကြီးကို အမြဲတစေ ဖွင့်ထားရသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်မှ လွဲ၍ ကျန်ရှိသော ကျွန်မတို့၏ သီးသန့်ခန်းများမှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဖဝါးအောက်တွင်မူ ဝါထိန်သော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသာ ရှိသည်။ မဆွက ကျွန်မ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တိရစ္ဆာန်များသည် ကျွန်မတို့နှင့် တစ်မိုးအောက်တည်း အတူနေနေကြသည်။

ကျွန်မသည် ကလေးဘဝ၏ ရသင့်ရထိုက်သော ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ရရှိခဲ့ပါ၏လော ဟူသည့် မေးခွန်းကို ကျွန်မဘာသာ တစ်ခါသားမျှ တွေးမကြည့်ဖူးခဲ့ချေ။ ကျွန်မသည် အများသူငါကဲ့သို့ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပြီး သာမန် ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ သာမန် မိသားစုတစ်စုတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဤလောက၌ မိမိတို့နှင့် မတူကွဲပြားသော နေနည်းထိုင်နည်းမျိုး ရှိသေးသည်ဟု ကျွန်မ မသိခဲ့စဖူး။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဘယ်တုန်းကမျှ ဗျာပါကြောင့်ကြ ပွားခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာကိစ္စများကို စတင် သတိထားမိလာသော၊ စတင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိလာသော ထိုနေ့ထိုရက်ကိုကား ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ အသက်ငါးနှစ် ပြည့်ပြီးခါစ။ လူ့ဘဝ၏ ကြီးကျယ်သော ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းကို ကြွလှမ်းခဲ့ပြီးပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယူဆနေမိသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မိုးမလင်းခင် ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ကျွန်မ နိုးနေခဲ့ပြီး တစ်ခုခုကို အခဲမကျေသယောင် စိတ်က ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော မကြည်မသာ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ထိုနေ့တစ်နေ့တာအတွင်း မြင်တွေ့ကြုံဆုံလာရမည့် အရေးအခင်းများကို ပိုမို သတိထားမိအောင် ဖန်တီးနေတော့သည်။

ကျွန်မသည် တာ့ကျယ်နှင့် ညီမ စန်းမေ့၏ အကြားတွင် အိပ်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင် ကျွန်မသည် အခန်း၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် အိပ်သော

ဝမ်းကွဲညီမဖြစ်သူ မေရွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူ မနိုးသေး။ သို့ဖြင့် ကျွန်မလည်း ညီအစ်မများ၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ကာ ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မထက် လေးနှစ်ကြီးသော တာ့ကျယ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသည်။ ကျွန်မတို့သည် ခုတင်တစ်လုံးတည်းပေါ်၌ အတူတူ အိပ်ကြရသော်လည်း သူ့ကို ကျွန်မက သိပ်နားလည်သည် မဟုတ်။ ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးကလေးကို ထုပ်စည်းပြီးသကာလ တခြားသော မိန်းမများနှင့်အတူ ဤအမျိုးသမီးဆောင်အတွင်း အတူထိုင်ရသည့် ထိုနေ့သို့ မရောက်မချင်း ကျွန်မ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မသိခဲ့ပါ။ စန်းမေ့ဘက်သို့ လှည့်မအိပ်မိသည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်နေမိသည်။ သူသည် ကျွန်မအောက် တစ်နှစ်သာ ငယ်သော်လည်း ကျွန်မ၏ အမြင်တွင်မူ သူ့ကို မလောက်လေး မလောက်စားဟုသာ အစဉ်အမြဲ မှတ်ယူထားသည်။ ကျွန်မ၏ ညီအစ်မများကလည်း ကျွန်မကို ချစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ပေယျာလကန် ပြုနေသည့် အပြုအမူသည် ကျွန်မတို့၏ ဆန္ဒအစစ်အမှန်ကို ဖုံးအုပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးက မာမား၏ အလေးဂရုပြုမှုကို ခံယူချင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးက ပါပါး၏ အာရုံစိုက်မှုကို ငံ့လင့်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးက နေ့စဉ် တာ့ကောနှင့် အချိန်ကြာကြာ နေနိုင်ရန် မျှော်လင့်နေကြသည်။ သားဦးယောက်ျားလေးသည် ကျွန်မတို့မိသားစု၏ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ရတနာတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။ မေရွက်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည့်အခါတွင် ထိုသို့သော သဝန်တိုမှုမျိုးကို စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရ။ ကျွန်မတို့သည် အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ထောင်ရက်သား မကျမချင်း ကျွန်မတို့ တပူးတွဲတွဲ နေနိုင်ကြသေးသည့်အတွက် ကျွန်မတို့ ပျော်ရွှင်ကြသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေး လေးယောက်က ရုပ်ချင်းဆင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အကုန်လုံးတွင် နက်မှောင်သော တိုနံ့နံ့ ဆံကေသာများကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ အလွန်အမင်း ပိန်ကပ်ပါးလျားကြပြီး အရပ်အမောင်းမှာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတိမ်းမယိမ်းမျှသာ။ တာ့ကျယ်၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းထက်တွင် မှဲ့တစ်ပွင့်ရှိသည်။ မာမား ဆံပင်ဖြီးသင်ပေးသည်ကို သဘောမကျသော စန်းမေ့၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံပင်သည် ငှက်သိုက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ပွနေသည်။ ထိုအချက်များမှ လွဲ၍ ကျွန်မတို့ကို ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်ရန်အတွက် ထူးထွေဆန်းပြားသော အမှတ်အသား ဟူ၍လည်း များများစားစား မရှိပေ။ မေရွက်တွင် နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ လှပလုံးဝန်းသော မျက်နှာပြင် ရှိသည်။ ကျွန်မကျတော့ရော … ကျွန်မသည် ပြေးလွှားနေရသည်ကို နှစ်သက်သောကြောင့် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များမှာ တောင့်တင်းခိုင်မာကြသည်။

ထို့အတူ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းများကလည်း ကျွန်မ၏ မောင်လေး ပိစိကွေးကို အမြဲ ချီမထားရသောကြောင့် သန်မာနေကြသည်။

“ကလေးမတွေ” မာမားသည် အောက်ထပ်မှ ကျွန်မတို့ကို အော်ခေါ်နေသည်။

သူ၏အသံသည် အိမ်တွင်းရှိ တခြားသော သူများအားလုံးကို မိမိတို့၏ အိပ်ရာအသီးသီးမှ နိုးထလာအောင် လှုပ်နှိုးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ တာ့ကျယ်က အင်္ကျီကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ အရင် ပြေးဆင်းသွားသည်။ မေရွက်နှင့် ကျွန်မတို့က အတန်ငယ် နောက်ကျသည်။ ကျွန်မတို့သည် မိမိ၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ရမည့်အပြင် စန်းမေ့ကိုလည်း ဝတ်ပေးရဦးမည်။ အားလုံးပြီးမှ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်က အောက်သို့ အတူတူ ဆင်းကြသည်။ အောက်ထပ်တွင် စိန်စိန်းက တံမြက်စည်း လှည်းနေသည်။ စူးစူက လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့်။ မောင်လေးကို ကျောပိုးထားသော မာမားသည် ရေနွေးကျိုရန် ခရားအိုးထဲသို့ နောက်ဆုံး ရေတစ်မှုတ်ကို လောင်းထည့်နေစဉ် တာ့ကျယ်က ဆန်ပြုတ်ထဲ ထည့်ရန်အတွက် ကြက်သွန်မိတ်ကို လှီးနေသည်။ တာ့ကျယ်က ကျွန်မကို အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ရာ အသိပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမနက်ခင်း၌ သူသည် တစ်မိသားစုလုံး၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ကျန်တစ်နေ့တာလုံးတွင်လည်း ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ဖြတ်သန်းသွားနိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကို မျက်နှာရိပ်ပြနေသည်ဟု ကျွန်မက ယူဆသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌ တနုံ့နုံ့ ခံစားနေရ၏။ ကျွန်မ၏ အာရုံ၌ ထင်ဟပ်နေသော သူ၏ တစ်ကိုယ်တော် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမှုသည် အနှစ်မဲ့သော ရိုကျိုးမှုတစ်မျိုးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမှာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် သူ၏ ကံကြမ္မာသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ပေ။

“မေရွက်၊ ပိုင်ဟော … ဒီကို မြန်မြန်လာကြစမ်း”

စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့ကို မနက်တိုင်း ထိုသို့ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ သူ့ထံ ပြေးသွားကြသည်။ စိန်စိန်းက မေရွက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ တင်ပါးလေးကို ချစ်ခင်စွာ အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် စူးစူက အနားသို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသည်။ မေရွက်ကို ဆွဲ့ကနဲ ပွေ့ချီပြီး မွှေးမွှေးပေးလေသည်။ မေရွက်ကို အောက်သို့ ပြန်ချပြီးသည့်အခါတွင် ကျွန်မကို မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြပြီး ပါးကလေးကို ဖိညှစ်လိုက်သည်။

ရှေးဆိုရိုးတစ်ခု ရှိသည်။ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်၏ ဟူ၍။ ထိုနေ့မနက်က ကျွန်မသည် စူးစူးနှင့် စိန်စိန်းကို ကြည့်ပြီး ကောက်ချက်ချမိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ အကျည်းတန်သည် ဟုပင် ဆိုနိုင်စရာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ဦးသည် အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်သော စုံတွဲတစ်တွဲပါတကား။ စူးစူးသည် ပါပါး၏ ညီအရင်း ဖြစ်သည်။ ခြေနှစ်ဘက်သည် လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ရှိပြီး ပြောင်သောနဖူးနှင့် ဝင်းပလုံးဝန်းသော မျက်နှာပြင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ စိန်စိန်းမှာမူ ဝဖိုင့်ဖိုင့် ခန္ဓာကိုယ် ရှိ၍ သွားများသည် မဟာ ပထဝီမြေကြီးမှ အပြိုင်အရိုင်း ထိုးထွက်နေကြသော မှိုဖူးများနှယ် သူ၏ ခံတွင်းထဲမှ နှုတ်ခမ်းအပြင်ဘက်သို့ အလုအယက် ထွက်ပြူနေကြသည်။ သူ၏ ခြေဖဝါးများကို ထုပ်ထားဖူးခဲ့သော်လည်း သေးငယ်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ ၁၄ စင်တီမီတာခန့် ရှည်ပြီး ကျွန်မ၏ နောက်နောင် ဖြစ်လာမည့် ခြေဖဝါးထက် နှစ်ဆမျှ ကြီးသည်။ သူတစ်ပါးကို သွားပုပ်လေလွင့် ပြောတတ်သော ရွာသူများထံမှ ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆစ်အပေါက် ကြီးပြီး စွင့်ကားသည့် တင်ပါးဆုံကြီးများ ပိုင်ဆိုင်ထားသော စိန်စိန်းသည် ခြေဖဝါးနှစ်ဘက် ကြီးနေသောကြောင့်သာလျှင် သားရတနာ မဖွားမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အတင်းအဖျင်း ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ဂေဟာထဲတွင်မူ ထိုသို့သော ပြစ်တင် ရမယ်ရှာမှုမျိုးကို မကြားခဲ့ဖူးပါ။ စူးစူးကိုယ်နှိုက်ကပင် ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပင် မဟာခဲ့စဖူး။ ကျွန်မ၏ အမြင်တွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် သာယာစိုပြေနေသည်။ စူးစူးသည် ကြင်နာယုယတတ်သော လင်ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး စိန်စိန်းသည် အိမ်ထောင်မှု နိုင်နင်းသော မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူတို့၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကမ္ဘာလေးကို မီးဖိုနံဘေး၌ တွေ့မြင်နေရသည်။

ကျွန်မ၏ မိခင်ကမူ ဤအခန်းထဲတွင် ကျွန်မ ရှိကြောင်း ယခုအချိန်ထိ သတိထားမိသေးပုံ မပေါ်။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်ဆိုရလျှင် သိတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ ဤသည်မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အခြေအနေမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအပေါ် ထားရှိသော သူ၏ လျစ်လျူရှုမှုကို ထိုနေ့က ကျွန်မ ထင်ထင်ရှားရှား ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးသည် ညှိုးငယ်စိတ်ဖြင့် နစ်မွန်းသွားပြီး မဆွက စူးစူးနှင့်စိန်စိန်းတို့အထံမှ ကူးစက်ထားခဲ့သော ကြည်နူးမှု အရိပ်အယောင်တို့သည်လည်း တစ်ခဏအတွင်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် လွင့်ရှကုန်သည်။ ထို့နောက် ထိုခံစားမှုသည်လည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် လွင့်ပြယ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မထက် ၆ နှစ်ကြီးသော တာ့ကောက သူ၏ နံနက်ခင်း လုပ်ငန်းဆောင်တာများတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် ကျွန်မကို အကူအညီ တောင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြင်းနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သောကြောင့်လားဟု မဆိုနိုင်ပါ။ အိမ်အပြင်ဘက်၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မက နှစ်ခြိုက်ပျော်ပိုက်သည်။ သို့သော် ၎င်းထက် ပို၍ အဓိကကျသော အချက်မှာ တာ့ကောနှင့် တစ်နေ့တာ လက်ပွန်းတတီး နေခွင့် ရရှိတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိကံကောင်းဟု ဘဝင်လေဟပ်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ညီအစ်မများက ကျွန်မကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မုန်းတီးနေကြမည်ကို ကျွန်မ သိနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။ တာ့ကောက ကျွန်မကို စကားလှမ်းပြောစဉ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မကို ပြုံးပြစဉ်တွင်လည်းကောင်း သိမ်ငယ်စိတ်များကို မခံစားရတော့ချေ။

ကျွန်မတို့ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ တာ့ကောသည် ရေတွင်းထဲမှ ရေငင်ကာ သစ်သားရေပုံးတစ်ပုံး တစ်ပုံးစီတွင် ရေအပြည့်ဖြည့်ပေးပြီး ကျွန်မတို့အား အိမ်သို့ သယ်သွားခိုင်းသည်။ အိမ်အတွက် ရေခပ်ပြီးသောအခါတွင် နောက်တစ်ဖန် အပြင်ထွက်ကာ ထင်းကောက်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ ကောက်ထားသမျှသော ထင်းခြောက်များကို တစ်နေရာတွင် ခဏာယာယီ ပုံထားပြီး တာ့ကောက သေးငယ်သော ထင်းချောင်းကလေးများကို ကျွန်မအား ပေးသည်။ ကျွန်မက ရင်တွင် ပိုက်ထားကာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျန်ရှိသော ထင်းချောင်းများကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကောက်ယူသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့အတူတူ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထင်းခြောက်များကို ကျွန်မက မာမားလက်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထိုးအပ်လိုက်ပြီး သူ့ထံမှ ပွင့်အန်လာမည့် ကောင်းချီးပေးသံကို ငံ့လင့်နေမိသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ရေအပြည့်ပါသော ရေပုံးတစ်ပုံး သို့မဟုတ် ထင်းတစ်စီးကို အိမ်အရောက် သယ်လာခဲ့ရသည်မှာ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် မာမားထံပါးမှ မည်သို့သော စကားမျိုးမှ ပွင့်ဟမလာခဲ့။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ ကြာညောင်းလာပြီးနောက် ယနေ့လို အချိန်မျိုးမှာပင် ကျွန်မသည် မာမားနှင့် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်တွေးဆကြည့်ရန် ဝန်လေးနေသည်။ သေချာတကာ အသေချာဆုံးကိစ္စမှာ ကျွန်မသည် သူ့အတွက် ဘာမျှ အရေးမပါ။ ကျွန်မသည် ဤမိသားစု၏ တတိယမြောက် ကလေးဖြစ်သည်။ တစ်ပြားမတန်သော ဒုတိယမြောက် သမီးမိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ မဖိတ်မစင်ဘဲ ကံကောင်းထောက်မစွာ အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်ချိန် မတိုင်ခင်အထိ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်၌ သူ၏ ခွန်အားများကို အလဟဿ မဖြုန်းတီးပစ်လို။ ကျွန်မအပေါ်တွင် ထားသော သူ၏ သဘောထားမှာ တခြားသော မိခင်များက သူတို့၏ သမီးများအပေါ်တွင် ထားရှိသော သဘောထားများနှင့် တထေရာတည်း တူညီကြပါသည်။ ယာယီဧည့်သည်တစ်ယောက်၊ သို့တည်းမဟုတ် လင်ယောကျ်ားအိမ်သို့ လိုက်မသွားမီ ကျွေးမွေးထားရသော ပါးစပ်တစ်ပေါက်မျှသာ။

ထိုစဉ်က ကျွန်မအသက်မှာ ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်မသည် သူ၏ အလေးဂရုပြုမှုနှင့် မထိုက်တန်ကြောင်းကို ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ရုတ်ချည်းပင် ထိုအရာကို မွတ်သိပ်နေပြန်သည်။ တခ့ကောကို ကြည့်သော အကြည့်မျိုး၊ ဆက်ဆံသော ဆက်ဆံမှုမျိုးဖြင့် သူ ကျွန်မကို ကြည့်ရန်၊ ဆက်ဆံရန် အစဉ်အမြဲ တောင့်တခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံးသော တန့်နွဲ့ ခံစားနေခဲ့ရသည့် ရင်တွင်းဆန္ဒ ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် အနှောင့်အယှက် ပေးသည်ကို စိုးစဉ်းမျှ သည်းမခံတတ်သော မာမား၏ သဘောသဘာဝကို နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်မ မတုံးအခဲ့ပါ။ စကားကို ကျယ်လောင်လောင် ပြောမိသဖြင့် ကျွန်မကို ကြိမ်းမောင်းသည့် အခါလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ၏ သွားလမ်းပေါ်တွင် ကာဆီးကာဆီး လုပ်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည့်အခါမျိုးတွင်လည်း ကျွန်မကို အဝေးသို့ မောင်းထုတ်သည့် အကြိမ်ရေကလည်း မနည်းလှချေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် တခ့ကျယ်ကဲ့သို့ နေရန် တိတ်တဆိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စများကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် တတ်စွမ်းသလောက် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးရန်သာ ရှိတော့သည်။

ကျွန်မ၏ အဘွားဖြစ်သူ နိုင်နိုင်းသည် ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတတ်သည်။ သူ၏ မျက်နှာက ဆီးသီးခြောက်တစ်လုံးနှင့် တူလှသည်။ သူ၏ ခါးမှာ ကုန်းလွန်းကိုင်းလွန်းနေသောကြောင့် သူနှင့် ကျွန်မ၏ အကြည့်များက မျဉ်းတစ်ပြေးတည်း ဆုံတွေ့တတ်ကြသည်။

“ညည်းနိုင်နိုင်းကို သွားကူလိုက်ဦးလေ” မာမားက အမိန့်ပေးသည်။

“သူ လိုတာ ကူလုပ်ပေးလိုက်စမ်း”

မာမား ခိုင်းသမျှကို ပြုလုပ်ပေးမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ ဝန်လေးနေသည်။ နံနက်ခင်းအချိန်တွင် နိုင်နိုင်း၏ ခံတွင်းမှ အနံ့ဆိုးများ ထွက်နေတတ်ပြီး သွားချေးများနှင့် စေးကပ်ကပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အနားသို့ မည်သူကမျှ မကပ်ချင်ကြ။ ကျွန်မသည် သူ့ထံသို့ တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားပြီး အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မကို စိတ်မရှည်စွာ လက်ခါပြပြီး အနားမှ မောင်းထုတ်သည်။ ကျွန်မက ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွားသောကြောင့် ပါပါးကို တိုးတိုက်မိတော့သည်။ ထိုသူမှာ လူ ၁၁ ဦး ပါဝင်သော ဤအိမ်ထောင်စု၏ အရေးအပါဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။

သူက ကျွန်မကို မည်သို့မျှ ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်း မပြု။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောချေ။ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုလျှင်

ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူ့ထံမှ ဘာမျှ မကြားခဲ့ရပေ။ ပါပါးက ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဇနီးသည်၏ အပြုအစုကိုသာ စောင့်မျှော်နေသည်။ အကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ နှုတ်ဆိတ်စွာ ရေနွေးငှဲ့ပေးနေသည့် မာမား၏ လှုပ်ရှားမှု အဝဝကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဤသို့စိုက်ကြည့်နေသော ကျွန်မ၏ အပြုအမူကို မာမား သတိထားမိသွားလေမည်လောဟု အစပိုင်း၌ ကျွန်မ စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ သို့သော် နံနက်ခင်းအချိန် လုပ်ဆောင်ရသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အသွယ်သွယ်၌ သူ၏ စိတ်အာရုံသည် ကျွန်မ၏ ဖခင်ထံတွင်သာ ပိုမို စူးစိုက်ထားသည်။

ပါပါးသည် မာမားကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း မပြုသည့်အပြင် မယားငယ်လည်း မထားပေ။ သို့သော် မာမားက ပါပါးကို အမြဲတစေ သတိဝီရိယဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့လည်း သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်လာတော့သည်။

မာမားက မောင်ငယ်လေးကို နို့တိုက်နေစဉ် စိန်စိန်းက ပန်းကန်လုံးနှင့် တူများကို တစ်စုံစီ သူ့နေရာနှင့် ချပြီး ပန်းကန်တိုင်း၌ ဆန်ပြုတ်များကို ဖြည့်လေသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့က ယာထဲ ဆင်းသွားကြသည်။ မာမား၊ စိန်စိန်း၊ နိုင်နိုင်းနှင့် တာ့ကျယ်တို့က အပေါ်ထပ်တက်ကာ အမျိုးသမီးဆောင်ဆီသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အပေါ်သို့ လိုက်သွားချင်လှသော်လည်း ကျွန်မက အသက်မပြည့်သေးပေ။ ပို၍ ဆိုးရွားသည့်အချက်မှာ ကျွန်မတို့ ကလေးတစ်သိုက် အပြင်သို့ အတူတကွ ထွက်သွားကြလျှင် ကျွန်မသည် တာ့ကောကို မောင်ပိုင်စီးခွင့် မရတော့ဘဲ မောင်ငယ်လေး၊ စန်းမေ့တို့နှင့် ဝေမျှရပေတော့မည်။

မောင်ငယ်လေးကို ကျောပိုးထားလျက်က ကျွန်မသည် တခြားသူများနှင့်အတူ မြက်ရိတ်ခြင်းနှင့် ဝက်စာအတွက် သစ်ဥတူးခြင်း အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်ကြသည်။ စန်းမေ့ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်မတို့နှင့် အတူတူ လိုက်ပါလာသည်။ ဤအစုတ်ပလုတ်မလေးသည် အင်မတန်မှ ကူလီကူမာ လုပ်တတ်သည်။ သူက အလိုလိုက်ခံရသော ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟန်ပန်ထုတ်တတ်သည်။ သို့သော် ဤအိမ်တွင်း၌ ထိုသို့သော အခွင့်ထူးမျိုးကို တကယ်တမ်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသူများမှာ ကျွန်မ၏ အစ်ကိုနှင့် မောင်လေးနှစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ အမှန်တရားက မည်သို့ပင် ဖြစ်နေပါစေ၊ သူက ဤမိသားစုထဲတွင် အချစ်ခံရဆုံးသူဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ရောက်နေသည်။

လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ပြီးဆုံးသည်နှင့် ကျွန်မတို့၏ လေးဦးအဖွဲ့သည်

ရွာအတွင်းသို့ ဝင်၍ လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ ဖြတ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားကြသည်။ ကြိုးခုန်နေသော ကောင်မလေးများကို မြင်လျှင် တာ့ကောက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျွန်မထံမှ မောင်လေးကို ပွေ့ချီယူငင်ကာ ကျွန်မကို တစ်ခဏမျှ ကြိုးခုန်ခွင့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်၍ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထမင်းဟင်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာ။ ထမင်းဖြူနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ။ ထို့နောက် တာ့ကောသည် တခြားယောကျ်ားများနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ကျန်ရှိနေသော ကျွန်မတို့က အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ မာမားသည် မောင်လေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီးနောက် မောင်လေးနှင့် စန်းမေ့တို့ကို နေ့ခင်းတစ်ရေး အိပ်စေသည်။ ကျွန်မ၏ အသက်အရွယ်မှာ ဥမမည် စာမမြောက်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်မသည် နိုင်နိုင်း၊ စိန်စိန်း၊ ညီအစ်မများ၊ အထူးသဖြင့် မာမားနှင့်အတူ အမျိုးသမီးများ၏ အဆောင်ထဲ၌သာ နေလိုသည်။ မာမားနှင့် နိုင်နိုင်းက အထည်ရက်နေကြပြီး မေရွက်နှင့်ကျွန်မက အတူတကွ ချည်လုံး လုံးနေကြသည်။ စိန်စိန်းသည် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ စုတ်တံကိုင်လျက် ထူးဆန်းသော စာလုံးများကို ဂရုတစိုက် ရေးသားနေသည်။ တာ့ကျယ်ကမူ သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်မ လေးယောက်တို့၏ အလာကို စောင့်စားလျက်။

မျှားမကြာခင်မှာပင် လှေကားခွင်မှ သေးကွေးသော ခြေထောက်တို့၏ တိုးတိုးညင်သာသော ခြေသံလေးစုံကို ကြားလာရတော့သည်။ တာ့ကျယ်သည် သူတို့အား တစ်ယောက်ချင်းစီ ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့ငါးဦးသားသည် ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဝိုင်းပတ်ထိုင်ကာ တွတ်ထိုးနေကြတော့သည်။ သူတို့၏ စကားဝိုင်းတွင် ကျွန်မ ဝင်ပါနှောင့်ယှက်သည်ကို သူတို့ မနှစ်မြို့ကြပေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက သူတို့ကို စိတ်ဝင်တစား လှေလာကြည့်နေမိသည်။ နောက်နှစ်နှစ်ကြာလျှင် ကျွန်မတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင် သွေးသောက်ညီအစ်မများ ပိုင်ဆိုင်လာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုမိန်းကလေးများ အားလုံးသည် ဖူးဝေရွာမှ ဖြစ်ကြသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ လေညင်းခံပွဲတော်နှင့် ငှက်နှင်ပွဲတော်ကဲ့သို့သော စုဝေးခွင့်ရှိသည့် နေ့ထူးနေ့မြတ်များတွင်သာ မကဘဲ သူတို့သည် တစ်အိမ်အိမ်တွင် အချိန်မရွေး စုဝေးနိုင်ကြသည်။

ညီအစ်မအဖြစ် သစ္စာတိုင်တည်ခြင်း အမှုကို မိန်းကလေးများသည် အသက် ၇ နှစ် ပြည့်မှသာ ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိသည်။ သူတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ခိုင်သည်ထက် ခိုင်မြဲစေရန် သူတို့၏ ဖခင်များသည် တစ်ဦးလျှင် ဆန် ၂၅ ကျင်း (***၁ ကျင်း 斤= ၅၀၀ ဂရမ်) ကျစီ ကျွန်မတို့အိမ်၌ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ နောင်တစ်ချိန်တွင် သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားလျှင် သူ၏ အဖို့အစုကို

ရောင်းချပြီး သူ၏ သွေးသောက်များက သူ့အတွက် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ ဝယ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော ဆန်များကို နောက်ဆုံးမှ အိမ်ထောင်ပြုသော သွေးသောက်ညီအစ်မ၏ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ရောင်းချရပေမည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့၏ သစ္စာတိုင်တည်မှုသည်လည်း နိဂုံးတံသွားလိမ့်မည်။ မိန်းကလေးများသည် အိမ်ထောင်ပြုကြသည့်အခါတွင် ခင်ပွန်းသည်များ၏ ဝေးလံခေါင်သီသော ကျေးရွာများဆီသို့ အသီးသီး အသကအသက လိုက်ပါသွားရမည်မှာ ဓမ္မတာပင်။ ထိုနေရာသစ်၌ သူတို့သည် သားသမီးများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရင်း၊ ယောက္ခမကို ကျိုးနွံပြုစုရင်းဖြင့် အလုပ်များနေကြတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် သံယောဇဉ် အဟောင်းအမြင်းတို့ကို ဂရုစိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

တာ့ကျယ်သည် သူ၏ သူငယ်ချင်းမများနှင့် အတူ ရှိနေစဉ်အတွင်းမှာလည်း သူတစ်ပါး၏ အာရုံစိုက်မှုကို ရရှိရန်အတွက် တကူးတကန့် ကြိုးစားခြင်း မပြုခဲ့။ သူသည် နေရာတွင် ပုံ့ပုံ့ကလေးထိုင်ကာ တခြားမိန်းကလေးများနှင့်အတူ ပန်းထိုးနေတတ်သည်။ သူတစ်ပါးပြောသော ပြက်လုံးများကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေတတ်သည်။ သူတို့၏ တွတ်ထိုးသံများနှင့် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောသံများ ပွက်လောညံလာသည့် အခါတွင်မူ မာမားက သူတို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေရန် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် မာန်မဲလေတော့သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နိုင်နိုင်း၏ သက်ကြီးပိုင်း သွေးသောက်ညီအစ်မများ လာလည်ကြစဉ် မာမားသည် ထို့သို့ တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့စဖူး။ သားသမီးများ အရွယ်ရောက်လာကြသောအခါတွင် နိုင်နိုင်းသည် ဖူးဝေရွာအတွင်းရှိ သွေးသောက်ညီအစ်မ ငါးယောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အုပ်စုသစ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ သူတို့အထဲမှ တခြားနှစ်ယောက်နှင့် နိုင်နိုင်းတို့သာ သက်ရှိထင်ရှား ကျန်ရစ်တော့သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ မုဆိုးမများ ဖြစ်ကြပြီး တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်မျှ တွေ့ဆုံတတ်ကြသည်။ သူတို့ အတူတူ ရှိနေကြသည့် အခါတိုင်း ရယ်မောနေတတ်ကြပြီး ကျွန်မတို့လို ကလေးငယ်များ နားမလည်နိုင်သည့် ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြက်လုံးများကိုလည်း ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် မာမားသည် သူ၏ ယောက္ခမကို တားမြစ်ဟန့်တားရဲသည့် သတ္တိမျိုး မရှိပေ။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သူ အလွန်တရာ အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ချည်ကုန်သွား၍ အသစ်သွားယူရန် မာမားက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် တစ်ခဏကြာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရပ်မြဲအတိုင်း ရပ်နေလေသည်။ သူက တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေဟန်ဖြင့် တစ်နေရာရာသို့

ငေးမိငေးရာ ငေးနေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်မသည် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး

“သမီးကို ကြည့်ပါဦး။ သမီးကို ကြည့်ပါဦး” ဟု အားရပါးရ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ထိုသို့ မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။

နိုင်နိုင်း (မာမား၏ မိခင်) သည် မာမား၏ ခြေဖဝါးများကို ထုပ်ပေးစဉ်က ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထုပ်ပေးခဲ့မိသောကြောင့် သူ၏ ခြေဖဝါးများသည် စံမှီသော ရွှေရောင်လီလီကလေးများ ဖြစ်ရမည့်အစား အကျည်းတန်နေတော့သည်။ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်မနေစေရန်အတွက် ဝါးတစ်ချောင်းကို တောင်ဝှေးအဖြစ် အသုံးပြုကာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းညှိနေရရှာသည်။ ဝါးတောင်ဝှေးကို အသုံးမပြုလျှင် မာမားသည် မတ်တတ်ရပ်နိုင်ရန်အတွက် လက်နှစ်ဘက်ကို ခါးမှာ ထောက်ထားလျက် ခြေနှစ်ဘက်ကို ကားကာ အားပြုထားရသည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရပ်နိုင်သောကြောင့်လည်း တခြားသူများက သူ့ကို ပွဲ့ဖက်ခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။

“မေရွက်နဲ့ ပိုင်ဟောကို အပြင်မှာ သွားဆော့ခိုင်းလိုက်ပါလား” စိန်စိန်းက မာမား၏ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

“သူတို့ သူ့အစ်ကိုကြီးကို အလုပ် ကူလုပ်ပေးလို့လည်း ရတာပဲ”

“သူက သူတို့ ကူစရာ မလိုပါဘူးအေ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်” စိန်စိန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့ ရာသီဥတုက ကောင်းကကောင်းနဲ့ … …”

“မဖြစ်ပါဘူး” မာမားက မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီအိမ်က မိန်းကလေးတွေ ရွာထဲမှာ လမ်းသလားနေတာမျိုး ငါ မကြိုက်ဘူး။ သူတို့တတွေက အိမ်ထဲမှာ နေပြီး တစ်ခုခု သင်ယူနေကြရမှာ”

သို့သော် စိန်စိန်းက ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ထူးထူးခြားခြား ခေါင်းမာသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူက ကျွန်မတို့ကို ရွာထဲ၌ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားကြည့်စေချင်သည်။ ရွာစွန်ရွာဖျားအထိ သွားပြီး ပြင်ပလောကကို ကြည့်စေချင်သည်။ များမကြာခင် အမျိုးသမီးဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်မှ

လှမ်းမြင်ရသော မြင်ကွင်းကိုသာ ကျွန်မတို့ ကြည့်နိုင် မြင်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိထားသည်။

“သူတို့ခမျာလည်း အချိန် ဘယ်နှလမှ မကျန်တော့ဘူးလေ” စိန်စိန်းက စောဒကတက်လိုက်သည်။ သို့သော် မကြာခင် ကျွန်မတို့ကို ခြေထုပ်ပေးတော့မည် ဖြစ်ပြီး ခြေဖမိုးပေါ်ရှိ အရိုးများ ကျိုးပဲ့ကာ ခြေထောက်ပေါ်မှ အရေပြားများ ဆွေးရိသွားကြလိမ့်မည် ဆိုသည့် အကြောင်းကိုမူ သူ ဖွင့်မပြောခဲ့ပေ။

“သူတို့ ပြေးနိုင်တုန်းလေး ပြေးကြပါစေလား”

မာမားကို ကြည့်ရသည်မှာ အစဉ်အမြဲ နွမ်းဟိုက်နေတတ်သည်။ သူသည် သားသမီးငါးယောက် မွေးထားပြီး ထိုအထဲမှ သုံးယောက်မှာ ငါးနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ အခန်းသန့်ရှင်းရေး၊ အချက်အပြုတ်၊ အလျှော်အဖွပ်၊ အချုပ်အလုပ်နှင့် ငွေဝင်ငွေထွက် စာရင်းများကို မှတ်သားခြင်း စသော အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို သူတစ်ဦးတည်းက ဒိုင်ခံ လုပ်ဆောင်နေရသည်။ မည်သည့်အပိုင်းတွင်မှ လစ်ဟင်းသည် မရှိရလေအောင် အစွမ်းကုန် ထိန်းကွပ်ထားနိုင်သည်။ ဤအိမ်တွင် မာမား၏ အရှိန်အဝါသည် စိန်စိန်းထက် မြင့်သည်။ သို့သော် မှန်သည်ဟု ယူဆထားသော သူ၏ အယူအဆများနှင့် ပတ်သက်၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ငြင်းခုန်မနေနိုင်အား။

“ကောင်းပြီလေ” မာမားက သက်ပြင်းချကာ သဘောတူလိုက်သည်။

“သူတို့ ထွက်ဆော့ကြပါစေပေါ့”

ကျွန်မသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် မေရွက်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေကြသည်။ မာမား စိတ်မပြောင်းခင် အိမ်ပြင်သို့ မြန်မြန် ထွက်သွားရန် စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့ကို မောင်းထုတ်လေတော့သည်။ တာ့ကျယ်နှင့် သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများက တစ်ဘက်မှနေ၍ ကျွန်မတို့ကို အားကျသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့လည်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ နေ့တစ်နေ့တွင် ညနေခင်း နေဝင်ရီတရော အချိန်သည် ကျွန်မ သဘောအကျဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ နေရောင်က ခပ်နွေးနွေး၊ လေပြေက ခပ်မွှေးမွှေးနှင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲများက ခပ်ဆွေးဆွေး တေးသီနေကြသော အခါသမယပင်။ အိမ်မှ ကျွဲကြီးကို ရေချရန် ဆွဲသွားသော တာ့ကောနှင့် ဆုံနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မတို့သည် ရွာလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်

ပြေးသွားကြသည်။ သူသည် ကျွဲကြီး၏ ကျောပေါ်တွင် တက်ထိုင်ကာ ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို ခေါက်တင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဘက်ကို နံဘေး၌ တွဲလောင်းချထားသည်။ မေရွက်နှင့် ကျွန်မသည် တဲ့ကော၏ အနောက်တွင် တန်းစီရပ်လျက် ဝင်္ကပါကဲ့သို့ ကျဉ်းမြောင်းပွေလီသော ရွာလမ်းအတိုင်း ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။ ထိုသို့သော အရှုပ်အထွေးများက ကျွန်မတို့ကို တစ္ဆေသရဲများနှင့် သူခိုးဓားပြများ၏ ရန်မှ ကာကွယ်ပေးထားသယောင်။ မည်သည့် လူကြီးကိုမျှ ကျွန်မတို့ မတွေ့ရပါ။ ယောကျ်ားများသည် လယ်ယာများ၌ အလုပ်ဝင်နေကြပြီး မိန်းမများကမူ အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းထဲတွင် ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။ ယခုကဲ့သို့သော အချိန်မျိုး၌ ရွာလမ်းကို ကလေးများနှင့် တိရစ္ဆာန်များက မောင်ပိုင်စီးထားကြသည်။ ကြက်များ၊ ဘဲများ၊ ဆူဖြိုးနေသော ဝက်မကြီးများနှင့် ဝက်ပေါက်ကလေးများသည် ဟိုမှဒီမှ လမ်းဖြတ်ကူးနေကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရွာပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီး အနိမ့်အမြင့် မညီသော ကျောက်ခင်းလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ ထိုလမ်းကလေးပေါ်တွင် လူနှင့် ဝေါယာဉ်တို့ အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်းသွားလာနိုင်သော်လည်း နွားလှည်း သို့မဟုတ် မြင်းလှည်းများအတွက်တော့ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းနေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုလမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း မြစ်ကမ်းပါးရောက်သည် အထိ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး ထိုမြစ်ငယ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ခင်းထားသည့် ဘယ်ညာယိမ်းတတ်သော တံတားအရောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ တံတား၏ အလွန်တွင် ထွန်ယက်ထားသော လယ်ယာမြေတို့က မိုးကုပ်စက်ဝန်း ဆုံးသည်အထိ တန့်တလျား တည်ရှိနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အထက်တွင် ဖြန့်ကျက်ထားသော မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ပိန်ညင်းငှက်၏ အမွေးအတောင်များ ကဲ့သို့ ပြာလဲ့နေသည်။ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှ ကျေးရွာများကို ကျွန်မတို့ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ထိုနေရာများသို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သည့်အခါကမျှ တွေးတောခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ။ ကျွန်မတို့သည် မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ပေါက်ရောက်နေသော ကျူပင်များသည် လေယူရာအတိုင်း ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။ ကျွန်မသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချပြီး ဖိနပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေတိမ်သည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ယခုအချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် ၎င်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ ခန့်က အဖြစ်အပျက်များသာ။ သို့သော် ခြေချောင်းကလေးများ၏ အကြားသို့ တိုးဝင်လာသည့် ရွှံ့နွံတို့၏ အိစက်သော အထိအတွေ့၊ ခြေဖဝါးပေါ်မှ ဖြတ်စီးသွားသော ရေထုနှင့် အရေပြားပေါ်မှ အေးမြမြ ခံစားမှုတို့ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးသည်။ ထိုနေ့က မေရွက်နှင့် ကျွန်မတို့ လွတ်လပ်စွာ မြူးထူးပျော်ပိုက်နေကြသည်။ ထိုသို့သော လွတ်လပ်မှုမျိုးကို နောင်တစ်ဖန်

ထပ်ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်မှန်း ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ မသိခဲ့ကြပေ။ သို့သော် ထိုနေ့မှစတင်ကာ ကျွန်မသည် တခြားသော ကိစ္စတစ်ခုကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိနေခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ ကျွန်မ နိုးထလာသည့် အချိန်တိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ မိသားစုကို ထူးခြားသော အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် မြင်လာမိတော့သည်။ သူတို့က ကျွန်မကို ထူးဆန်းသော ခံစားချက်များဖြင့် ပြည့်နှက်စေခဲ့သည်။ ညှိုးငယ်မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ မနာလိုမှုနှင့် မြောက်မြားစွာသော အကြောင်းကိစ္စတို့အပေါ် မမျှမတဟု ရုတ်တရက် ထင်မြင်လာစေသော မတရားသော ခံစားချက်။ မြစ်ရေသည် ကျွန်မထံမှ အရာအားလုံးတို့ကို တိုက်စားယူငင်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့ညက ညစာစားပြီးသောအခါ ကျွန်မတို့သည် အိမ်ကပြင်မှာ ထိုင်ကာ အေးမြသော ညလေပြေကို ခံစားလျက် ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ ဆေးပြောင်းအရှည်ကြီးများ သောက်ရှူနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။ လူတိုင်း ပင်ပန်းနေကြပြီ။ မာမားသည် တစ်နေ့တာအတွင်း နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မောင်ငယ်လေးကို နို့တိုက်ပြီး သူ့ကို ချော့သိပ်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး အိမ်မှုကိစ္စများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သဖြင့် သူလည်း နွမ်းလျနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အတွက် အလုပ်က ဆုံးခန်းတိုင်သည် မရှိ။ ကျွန်မသည် သူ့ကို နှစ်သိမ့်အားပေးရန်အတွက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်းဟယ်။ ပူလိုက်တာ” သူက ကျွန်မကို အသာအယာ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားမှုကို ပါပါးက မြင်သွားဟန် တူ၏။ ကျွန်မကို သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ပွေ့တင်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညအမှောင်ယံထဲတွင် ကျွန်မသည် သူ့အတွက် အဖိုးအနဂ္ဃ ထိုက်တန်နေသည်။ ထိုတစ်ခဏ၌ ကျွန်မသည် သူ၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီကော။

အခန်း (၃) ခြေထုပ်ခြင်း

ကျွန်မကို ခြေထုပ်ရန် ပြင်ဆင်မှုသည် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ မြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသော အိမ်ကြီးရခိုင်များမှ အမျိုးကောင်း သမီးကလေးများကို ၃ နှစ်သမီးအရွယ်မှာပင် ခြေထုပ်ပေးကြသည်။ ကျွန်မတို့နှင့် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာတွင် တည်ရှိကြသော ပြည်နယ်တချို့တွင်မူ မိန်းကလေးများကို ယာယီသဘောအဖြစ်သာ ခြေစည်းပေးကြသည်။ သတို့သားလောင်း၏ အမြင်၌ ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေရန် ပြုလုပ်ပေးကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးများကို အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ် ရောက်မှသာ ခြေစည်းပေးကြသည်။ ထို့အပြင် သူတို့၏ ခြေချောင်းရိုးများကလည်း ကျိုးပဲ့သွားခြင်း မရှိပေ။ ခြေစည်းထားသော သူတို့၏ ပတ်တီးစများကလည်း လျော့ရဲရဲမျှသာ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးသွားသည်နှင့် သူတို့၏ ခြေထောက်များမှာ တစ်ဖန် လွတ်လပ်သွားကြပြန်သည်။ သို့မှသာ သူတို့၏ ခင်ပွန်းသည်များနှင့် လယ်ယာမြေထဲ၌ သူတို့ အလုပ်အတူတူ လုပ်နိုင်ကြပေမည်။

ဆင်းရဲနုံချာသော မိန်းကလေးများက ခြေထုပ်ရိုးထုံးစံ မရှိပေ။ သူတို့ဘဝ မည်သို့ အဆုံးသတ်သွားမည်ကို ကျွန်မတို့ သိထားကြသည်။ သူတို့သည် အစေခံများအဖြစ် ရောင်းချခံချင်လည်း ခံကြရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက မွေးစားချွေးမအဖြစ် ကလေးဘဝကတည်းက ယောက္ခမလောင်း၏ အိမ်၌ သွားနေရမည်။ ထိုမိသားစုများက သူတို့ကို အိမ်ထောင်သားမွေး ပြုနိုင်သော အရွယ်ရောက်သည်အထိ ကျွေးမွေးထားကြမည်။ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ကြီးပြင်းရာ ဤအလယ်အလတ်တန်းစား ရွာကလေးတွင် ကျွန်မကဲ့သို့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ပုံမှန်ဆိုလျှင် ၆ နှစ်သမီးအရွယ်မှ စပြီး ခြေထုပ်ရသည်။ နှစ်နှစ်ကြာမျှ ထုပ်လေ့ရှိကြသည်။

တာ့ကောနှင့် အပြင်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြစဉ် အရွယ်ကတည်းက မာမားသည် ကျွန်မအတွက် ခြေစည်းဝတ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ရှည်လျားသော ပိတ်ပြာစကို စတင် ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။ မာမားသည် ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံးသော ဖိနပ်တစ်ရံကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ချုပ်လုပ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကွမ်ရင်ဘုံကျောင်း၌ ပသရန်အတွက် ခြေသေးဖိနပ်တစ်ရံကိုမူ ပို၍ပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဂရုတစိုက် ချုပ်လုပ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုဖိနပ်သည် ၃.၅

စင်တီမီတာသာ ရှည်ပြီး မာမား၏ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းထဲမှ ကျန်ရှိသော အနီရောင် ပိုးထည်စဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည်။

၎င်းမှာ ကျွန်မအပေါ် ထားရှိသော မာမား၏ ဂရုတစိုက်ရှိမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ်မြောက် ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့်မေရွက်တို့ ခြောက်နှစ်ပြည့်သောအခါ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့သည် ခြေထုပ်ပေးရန်အတွက် ဗေဒင်မေး၍ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကြသည်။ ခြေထုပ်ခြင်း စတင်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ ဆောင်းဦးကာလဖြစ်သည်ဟု သူတို့က ပြောကြသည်။ သို့သော် အကြောင်းအရင်းမှန်မှာ ဆောင်းပေါက်လာသည်နှင့်အမျှ ချမ်းစိမ့်သော ရာသီဥတုက ခြေထောက်များကို ထုံထိုင်းသွားအောင် အကူအညီ ပေးနိုင်သောကြောင့်သာ။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသလော။ ဟင့်အင်း ဟုသာ ကျွန်မ ဖြေလိုပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

တွ့ကျယ်၏ ခြေထုပ်သော အစောပိုင်း နေ့ရက်များကို မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ထိုစဉ်က ကျွန်မ ငယ်လွန်းသေးသည်။ သို့သော် ဝူမိသားစုမှ ကောင်မလေး၏ အာခေါင်ခြစ်အော်သံကို မကြားဖူးသူ ဟူ၍ ကျွန်မတို့ရွာတွင် ရှိနိုင်အံ့မထင်။

မာမားသည် ဗေဒင်ဆရာဟူကို အိမ်အောက်ထပ်၌ ကြိုဆိုဧည့်ခံသည်။ ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးပြီးနောက် သူ့အား ဖရဲစေ့တစ်ပန်းကန်ကို တည်ခင်းဧည့်ခံလေသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တွက်ချက်ပေးချင်လာအောင် မာမားက သူ့ကို တလေးတစား ဆက်ဆံသည်။ သူက ကျွန်မကို စတင် တွက်ချက်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏ ဇာတာကိုကြည့်ပြီး တစ်ခဏကြာမျှ တွေးဆနေသည်။ ထို့နောက် သူက စကားဆိုလာသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီကလေးကို တွေ့ချင်တယ်” အခြေအနေမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်မကို လာခေါ်စဉ် မာမား၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်မှု အရိပ်အယောင်များ ပြည့်လျှမ်းနေလေသည်။ သူက ကျွန်မကို ဗေဒင်ဆရာအရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်မ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို သူ၏ လက်ချောင်းများဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်မကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖမ်းဆုပ်ထားသော သူ၏ အပြုအမူက ကျွန်မကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ ထိုလူကြီးကလည်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေသည်။

“မျက်လုံး၊ ကောင်းတယ်။ နား၊ ကောင်းတယ်။ အဲဒီပါးစပ်” ထိုစဉ် သူက မာမားကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူက သာမန်ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်”

မာမားသည် စေ့ထားသော သွားများအကြားမှ ဝင်သက်ကို ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ၎င်းမှာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး၏ နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသည့် အဆိုးရွားဆုံးသော ကြေညာချက်တစ်ခုပင်။

“တခြားလူနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်ဦးမယ်” သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အောင်သွယ်တော်တစ်ယောက် သွားရှာလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဘယ်လို သဘောရလဲ”

ဗေဒင်ဆရာနှင့် အောင်သွယ်တော်တို့ လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ အကြံအဖန်လုပ်၍ ခွင်ဖန်နေသည်ဟု ယူဆမည့်သူ ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် မာမားသည် တစ်စက္ကန့်မျှပင် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ အင်မတန် ကြောက်ရွံ့နေ၍လော မဆိုနိုင်။ သို့မဟုတ် သူ့တာဝန် သူ့ဝတ္တရားဟု ခံယူထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူသည် ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ပါပါး၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ကိုပင် တောင်းခံမနေတော့ပေ။

“မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ပါရှင်” မာမားက ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ ဆရာ့ကို စောင့်နေပါ့မယ်”

ဗေဒင်ဆရာ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညက မာမား နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ ကျွန်မကို တစ်ချက်ကလေးမျှပင် ကြည့်ဖော်မရခဲ့ပါ။ စိန်စိန်းကလည်း ရယ်စရာပြက်လုံးများ မထုတ်တော့။ နိုင်နိုင်းသည် အခန်းထဲသို့ စောစော ဝင်သွားပြီး အခန်းထဲမှ ဘုရားရှိခိုးသံကို ကျွန်မ ကြားနေရသည်။ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့က အဝေးကြီးသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားကြသည်။ အိမ်တွင်းရာသီဥတု ထိုင်းမှိုင်းနေသည်ကို သတိထားမိ၍ပေလော မသိ။ ကျွန်မ၏ မောင်ဖွားနှစ်ယောက်ပင် မှိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှိ အမျိုးသမီးများ စောစောထကြသည်။ အချိုပွဲကိတ်မုန့်များ ဖုတ်ပြီးလေပြီ။ ဂန္ဓမာလက်ဖက်ရည်အိုးလည်း အဆင်သင့်နှပ်ထားပြီးပြီ။ ထို့နောက် အထူးပှင်းလျာများကိုလည်း ကြောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်လာကြသည်။

ပါပါးသည် အိမ်သို့ ကြွရောက်လာမည့် ဧည့်သည်တော်များကို ကြိုဆိုရန်အတွက် ယနေ့ ယာထဲသို့ မဆင်းပေ။ ဤသို့သော ထူးခြားမှု အစုစုက လက်ရှိ အခြေအနေ၏ လေးနက်မှုကို ပြသနေကြသည်။ အခြေအနေကို ပိုမို၍ ဆိုးဝါးစေသည့် အချက်မှာ ဗေဒင်ဆရာ ခေါ်လာသောသူသည် ရွာခံဖြစ်သူ အောင်သွယ်တော်ကောင်း မဟုတ်ဘဲ ဤခရိုင်အတွင်းမှ အချမ်းသာဆုံး ရွာကြီးဖြစ်သော ထုံးခိုရွာ၏ အောင်သွယ်တော်ဝမ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဤနေရာတွင် ပြောစရာ ရှိသည်မှာ ရွာခံ အောင်သွယ်တော်ပင် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ မရောက်ဖူးသေးပါ။ ကျွန်မတို့ဆီသို့ လာရန် အောက်ထစ်ဆုံး တစ်နှစ် သို့မဟုတ် နှစ်နှစ်ခန့် စောင့်ရပေဦးမည်။ ထိုအချိန်ရောက်လျှင် တာ့ကောအတွက် ဇနီးလောင်း ရှာပေးရန် အတွက်လည်းကောင်း၊ တာ့ကျယ်အတွက် ခင်ပွန်းလောင်း ရွေးချယ်ပေးရန် အတွက်လည်းကောင်း အောင်သွယ်တော်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးရန်အလို့ငှာ ရောက်ရှိလာပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝေါယာဉ်က ကျွန်မတို့၏ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားသောအခါ မည်သူမျှ ဝမ်းမမြောက်နိုင်ကြပေ။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှနေ၍ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ် ဘေးဘီအိမ်မှ လူများသည် အိမ်ပြင်ထွက်ကာ တအံ့တဩ ငေးမောနေကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပါပါးက ဦးခေါင်းကို နှိမ့်ကာနှိမ့်ကာဖြင့် အရိုအသေ ပေးနေသည်။ သူ၏ နဖူးက မြေကြီးပေါ်ရှိ ဖုန်မှုန့်များနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်တိုက်နေလေတော့သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်မ၏ရင်ထဲ ဆို့နင့်သွားသည်။ ပါပါးသည် အစိုးရိမ်ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တကယ့်ကို ရေမရောသော ယုန်နှစ်ဖွား တစ်ယောက်ပါပေ။ ဤအိမ်အတွင်းရှိ မိသားစုဝင်တိုင်းအပေါ်တွင် သူ အစွမ်းကုန် တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးကို သူ တစ်ခါမျှ မတွေ့မကြုံခဲ့စဖူး။ စူးစူကလည်း ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လျှောက်သွားနေသည်။ ဖော်ရွေ၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလေ့ရှိသော စိန်စိန်းသည်ပင် စူးစူ၏ နံဘေး၌ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေလေသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ လှမ်းမြင်နေရသော လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကောက်ချက်တစ်ခုချရန် လုံလောက်သော သက်သေအထောက်အထားများ ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေချေပြီတကား။

သူတို့အားလုံး အထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မသည် ခိုးနားထောင်နိုင်ရန်အတွက် လှေကားအပေါ်ဆုံးအထစ်သို့ တိတ်တဆိတ် လျှောက်သွားသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ် နေရာယူပြီးသည့်အခါ သူ့ကို လက်ဖက်ရည်နှင့် အချိုပွဲတို့ဖြင့် ဧည့်ခံကြသည်။ ပါပါးထံမှ ပဋိသန္ဓာရစကားတချို့ ထွက်ပေါ်လာသည့်အချိန်တွင် သူ့အသံက တိုးညင်းလွန်းနေသည်။ သို့သော် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ချို့ငဲ့သော ဤအိမ်ကလေးသို့ အချည်းနှီးသော စကားများ ပြောရန် လာရောက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်မကို တွေ့ရန် ဖြစ်သည်။ ရှေ့တစ်ရက်ကကဲ့သို့ ကျွန်မကို အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရန် လှမ်းခေါ်သည်။ ခြေဖဝါးများက မည်မျှပင် ကြီး၍ လှုပ်ရှားမှုက မည်မျှပင် ထောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေပါစေ၊ အသက် ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသော ကျွန်မသည် သိမ်မွေ့နိုင်သမျှ သိမ်မွေ့ကာ အိမ်ဦးခန်းထဲသို့ ဆင်မယဉ်သာ လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ လူကြီးများကို ကျွန်မ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်ကာလ၏ တိုက်စားမှုကြောင့် မှတ်ဉာဏ်၏ အစိတ်အပိုင်းတချို့ ပွန်းပဲ့ကြေလွင့် သွားတတ်သည်ဟု ဆိုရသော်ငြားလည်း ထိုနေ့ထိုရက်က သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်များသည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ အရာမယွင်းဘဲ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေကြပါသေးသည်။ နိုင်နိုင်းသည် လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းကို ပတ္တာဆက်ကာ ထိုင်နေပြီး မျက်လုံးများက သူ့လက်ချောင်းများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ၏ အသားအရေက ပါးလျားလျော့ရဲနေကာ နားသယ်စပ်မှ သွေးကြောစိမ်းစိမ်းများကိုပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ပါပါးက စိတ်နောက်ကျူစွာဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ စူးစူးနှင့် စိန်စိန်းတို့ကလည်း ဝင်ပေါက်ဝနားတွင် ယှဉ်တွဲ ရပ်နေကြသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့် အရေးအခင်း၌ ပါဝင်ရန် စိုးရွံ့နေသကဲ့သို့ လွတ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးထိတ်နေကြသည့်နှယ်။ ကျွန်မအတွက် မေ့မရနိုင်ဆုံးသော အရာမှာ မာမား၏ မျက်နှာသာ ဖြစ်တော့သည်။ သူ၏ သမီးကညာတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကို အမှန်ပင် လှပသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ သို့သော် သူ၏ စိတ်ရင်းစေတနာကို ထိုနေ့ရောက်မှသာ ကျွန်မ မှန်မှန်ကန်ကန် တွေ့မြင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မျောက်နှစ်မွေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း ယခင်ကပင် သိထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ စရိုက်လက္ခဏာများထဲတွင် ထိုကဲ့သို့သော ပါးနပ်ချက်ချာမှုမျိုး တည်ရှိနေမှန်း ယခင်က သတိမထားမိခဲ့စဖူး။ သူ၏ မေးရိုးကားကားကြီး အောက်တွင် အရိုင်းဆန်မှုများကို သိုဝှက်ထားခဲ့သည်။ နက်မှောင်သော သူငယ်အိမ်တို့၏ နောက်ကွယ်တွင် အကွက်ချ ကြံစည်မှုများက ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ ထို့နောက် … ထို့နောက် … မည်သို့ နာမည်တပ်ရမည်မှန်း မသိသေးသည့် အရာများ။ ယောကျ်ားသားတစ်ယောက် ကဲ့သို့သော အကြံကြီးမှုက သူ၏ အရေပြားပေါ်တွင်

တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေကြသည်ဟုသာ ကျွန်မ ဆိုလိုက်ချင်တော့သည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အရှေ့တွင် ကျွန်မကို မတ်မတ် ရပ်ခိုင်းထားသည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသော ပိုးထည်ဝတ်ရုံကို လှပသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သို့သော် ကလေးတစ်ယောက်က အလှတရားကို မည်သို့ ခံစားတတ်ပါဦးမည်နည်း။ ယခုအချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် ထိုသို့သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် တောက်ပြောင်လွန်းနေပြီး မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိဟု ယူဆနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က အောင်သွယ်တော်သည် သာမန် မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ သူသည် ယောကျ်ားများနှင့် ကူးလူးဆက်ဆံရသည်။ တင်တောင်းမည့် ငွေကြေးဥစ္စာကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရသည်။ သတို့သမီး၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအတွက် ဈေးဆစ်ပေးရသည်။ ထို့အပြင် ခမည်းခမက်အိမ်များသို့ ဟိုဒီ ပြေးလွှားနေရပြန်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ရယ်တတ်ပြီး သူ၏ စကားလုံးများက ပက်ကျိရှုံးလောက်အောင် ချွဲပစ်နေသည်။ သူက ကျွန်မကို ရှေ့သို့ ကြည့်ခိုင်းပြီး ကျွန်မကို သူ၏ ဒူးနှစ်လုံးဖြင့် ညှပ်ထားကာ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို ပေါက်ထွက်လုမတတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်မသည် လူအများ လျစ်လျူရှုခံရသော ကိုယ်ပျောက်လူသားဘဝမှ အများ၏ အကြည့်ကို ဖမ်းစားနိုင်သည့် ညှို့ဓာတ်ရှိသော ရုပ်ပါရုံတစ်ခု အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ဗေဒင်ဆရာထက် ပို၍ စေ့စပ်သေချာသည်။ သူက ကျွန်မ၏ နားပန်များကို ညှစ်ကြည့်သည်။ လက်ညှိုးများဖြင့် ကျွန်မ၏ အောက်မျက်ခမ်းများကို အောက်သို့ ဆွဲကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို အထက်အောက်ဝဲယာ ကြည့်ရန် ညွှန်ကြားသည်။ သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ကျွန်မ၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ကို ညှပ်ထားပြီး ဘယ်ညာလှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်မ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲမြှောက်ကာ ပခုံးမှ လက်ကောက်ဝတ်တိုင်အောင် သူ့လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ဖိညှစ်သွားသည်။ ထို့နောက်တွင် သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်က ကျွန်မ၏ တင်ပါးပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မ၏ အသက်မှာ ယခုမှ ၆ နှစ် ပြည့်ရုံမျှသာ ရှိသေးသည်။ ကလေးမွေးနိုင်စွမ်းကို မည်သို့ စစ်ဆေးနိုင်ဦးမည်နည်း။ သို့သော် သူကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်မြဲ လုပ်နေသည်။ မည်သူကမျှလည်း တားမြစ်ခြင်း မပြုကြ။

ထို့နောက် သူသည် အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထိုင်နေရာမှ ထကာ ကျွန်မကို သူ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကြည့်လျှင် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ လွန်စွာ ရိုင်းပျသော အပြုအမူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် မာမားကိုတစ်လှည့်၊ ပါပါးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ

မည်သို့ ဆက်လုပ်ရမည်ကို စစ်ကူတောင်းကြည့်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် အိမ်တွင် မွေးထားသော အကောင်ပလောင်များကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ငူငူကြီး ရပ်နေကြသည်။ ပါပါး၏ မျက်နှာက ညိုမဲနေသည်။ ထိုစဉ်က သူ မည်သို့ စဉ်းစားနေသည်ကိုပင် ကျွန်မ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။ ဤသို့ စဉ်းစားနေပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို မွေးထုတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အဘယ်ကြောင့် ချောင်းထဲသို့ ချက်ချင်း မစွန့်ပစ်ခဲ့မိသနည်း။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ခရိုင်အတွင်းရှိ အခြားသော ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် အောင်သွယ်တော်များကဲ့သို့ တုဏှိဘာဝေ နေတတ်သည့် သိုးအုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းကို စောင့်မျှော်နေမည့်သူ မဟုတ်ပေ။ သူက ကျွန်မကို ချီမြှောက်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ် ပွေ့တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်မရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ကျွန်မ၏ ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များကို တစ်ခုမကျန် ချွတ်ပေးနေသည်။ အခန်းထဲ၌ နောက်တစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သူသည် မဆွက ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို လုပ်သကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးများကိုလည်း ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ လက်မလက်သည်းဖြင့် ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးအခွက်ကို ထက်အောက်စုန်ဆန် ပွတ်ဆွဲကြည့်နေတော့သည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ဗေဒင်ဆရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ညှိုးကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်ဖြင့် ကျွန်မကို ထိုင်ခုံမှ ထရန် အချက်ပြနေတော့သည်။ သူ နေရာတကျ ပြန်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဗေဒင်ဆရာက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသမီးရဲ့ အခြေအနေက လူတကာထက် ပိုပြီး ထူးခြားနေတယ်။ မနေ့တုန်းကတည်းက ကျွန်တော် အတော်အတန် ရိပ်စားမိနေပါပြီ။ သေချာသွားအောင်လို့ ဒီနေ့ အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို တကူးတက လာစစ်ဆေးကြည့်ခိုင်းရတာပဲ။ သူလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ အမြင်ကို လုံးဝ လက်ခံသဘောတူတယ်။ ခင်ဗျားသမီးရဲ့ မျက်နှာက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လေးဆိုတော့ ဆန်စေ့တစ်စေ့ လိုပဲ။ သူ့ရဲ့ ပြည့်ဖောင်းတဲ့ နားပန်အရ သူဟာ သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးအကြီးဆုံးက သူ့ရဲ့ ခြေထောက်တွေပဲ။ သူ့ရဲ့ ခြေဖဝါးအခွက်က အင်မတန်မှ မြင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အပြည့်အဝ မဖွံ့ဖြိုးသေးဘူး။ အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုသလဲဆိုတော့ ကလေးအမေ … ခင်ဗျား သူ့ကို ခြေစည်းပေးဖို့အတွက် နောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက် ထပ်စောင့်ရဦးမယ်” သူ၏ ပြောစကားကို တခြားလူက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်ကို တားမြစ်နေသည့်နှယ် သူ့လက်တစ်ဘက်ကို အထက်သို့ မြှောက်တင်လိုက်သည်။

“အသက် ၇ နှစ်ရောက်မှ ခြေစည်းတယ် ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ ထုံးစံတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ သမီးကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့လည်း သဘောပေါက်လာမှာပါ ...”

ဗေဒင်ဆရာဟူက စကားကို တဒင်္ဂမျှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ နိုင်နိုင်းသည် လိမ္မော်သီးပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏ အတွေးများကို စုစည်းရန် အချိန်ရသွားဟန် တူသည်။ သူက လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ အခွံနွှာပြီး အခွံကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ လိမ္မော်သီးတစ်စိတ်ကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်မထည့်ခင် စကားဆက်ပြန်သည်။

“ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ အရိုးတွေက ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိသေးတယ် ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားသမီးအနေနဲ့ကျတော့ ဒီအသက်အရွယ်မှာ အပြည့်အဝ မဖွံ့ဖြိုးသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရွာအတွက်တော့ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေက အင်မတန်မှ ခက်ခဲကြတာကိုးဗျာ။ ဒါကြောင့် ဒီရွာထဲမှာ ရှိတဲ့ တခြားကလေးမတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်။ ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုသည် တခြားမိသားစုနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကွာခြားနေနိုင်သည်၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မသည် တခြားသူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကွာခြားနေနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးပေ။

ဗေဒင်ဆရာဟူသည် လိမ္မော်သီးတစ်စိတ်ကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး တွေးရင်းတောရင်း ဝါးစားနေသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားသမီးက အာဟာရချို့တဲ့လို့ သေးကွေးတာအပြင် သူ့ရဲ့ ဖဝါးအခွက်ကလည်း သာမန်လူတွေထက် ပိုမြင့်နေတယ်။ ဆိုလိုတာကဗျာ ... တကယ်လို့သာ အခုချိန်မှာ အမြော်အမြင် ရှိရှိ ကြံဆောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ခရိုင်ထဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်တဲ့ ခြေတစ်စုံကို သူ ပိုင်ဆိုင်လာလိမ့်မယ်”

ဗေဒင်ဆရာပြောသော စကားများကို တချို့သောလူများက ယုံကြည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့၏ စကားများကို ယေဘုယျကျသော အကြံပြုချက်များဟုသာ တချို့သော လူများက ယူဆကြလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဆောင်ဦးရာသီသည် ခြေစည်းရန် အကောင်းဆုံးရာသီ ဖြစ်ပြီး နွေဦးရာသီသည် ကလေးမွေးရန် အကောင်းဆုံး အခါသမယ ဖြစ်သည်။ လေညင်းတဖြူးဖြူး

တိုက်ခတ်နေသည့် လှပသော တောင်ကုန်းကလေးသည် ကွယ်လွန်သူများကို ဖုတ်ကျည်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် ဖုန်းရွှေအကောင်းဆုံး နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤဗေဒင်ဆရာက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရှိသွားခဲ့ပြီး ၎င်းသည် ကျွန်မ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ထိ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေဆဲ။ မည်သည့်နေရာတွင်မှ ပျော်ရွှင်မှု အငွေ့အသက်ကို မတွေ့ရချေ။ ပို၍ ဆိုးဝါးသော အရာများက ရှေ့တွင် ငံ့လင့်နေကြောင်း ကျွန်မ သိရှိနေသည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အသံက ဆိတ်ငြိမ်နေမှုကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေးက အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှေရောင်လီလီလေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားဖို့ရာက ဒီလှတပတ မျက်နှာလေးထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။ လှတပတ မျက်နှာလေးကတော့ မိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပေါ့လေ။ သို့ကလို ဆိုပေမယ့် သေးလျတဲ့ ခြေတစ်စုံက သူ့ရဲ့ လူမှုအဆင့်အတန်းကို ပိုပြီး မြင့်သွားအောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်တို့တွေရဲ့ အမြင်က ကျွန်မနဲ့ ထပ်တူကျနေမှာပါပဲ။ အဲ … ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကလေးအဖေပဲ ဆုံးဖြတ်ပေတော့” သူက ပါပါးကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ ဆက်ပြောသည့် စကားလုံးများသည် မာမားကို တမင် ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေဟန် တူသည်။

“ကိုယ့်အိမ်က သမီးကညာအတွက် လင်ကောင်းသားကောင်း ရှာပေးတဲ့ကိစ္စကလည်း ဆိုးယုတ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ မိသားစုနဲ့ ခမည်းခမက် တော်လိုက်ရရင်ဖြင့် ရှင်တို့ရဲ့ လူမှုအဆင့်အတန်းကိုလည်း မြှင့်တင်ပေးသွားနိုင်တယ်။ မက်မောလောက်စရာ မင်္ဂလာကြေးအပြင် ရေရှည်မှာလည်း စီးပွားရေးအရရော လူမှုရေးအရပါ ရှင်တို့အတွက် မှီခိုအားထားရာတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ ရှင်တို့တွေ ကျွန်မကို အခုလို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုဧည့်ခံတဲ့အပေါ် ကျွန်မ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိပါတယ်” သူက စိတ်မပါ့တပါဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်၏ ချို့တဲ့နုံချာမှုကို အထူးပြုလိုဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ရှင်တို့သမီးရဲ့ ကံကြမ္မာက ရှင်တို့ မိသားစုအတွက် ရတောင့်ရခဲတဲ့ အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ခုပဲ။ တကယ်လို့သာ ကလေးအမေက ကိုယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလို အညတရ ကလေးမလေးတစ်ယောက်က ထုံးခိုမှာ ရှိတဲ့ မိသားစုကြီးတစ်ခုရဲ့ ချွေးမလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ထုံးခို ဆိုပါကလား။

“အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ” ပါပါးက သတိကြီးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အခြေအနေက ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားအတွက် အောင်သွယ်ကြေးကို ပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒီမယ် ကလေးအဖေ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က နူးညံ့သော လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ရှင့်သမီးရဲ့ ခြေထောက်သာ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် သတို့သားဘက်က ရမယ့် ဟုန်ပေါင်းနဲ့တင် ကျွန်မအတွက် လုံလောက်နေပါပြီ။ နောက်ပြီး ရှင်တို့လည်း မင်္ဂလာကြေးအနေနဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ဖောဖောသီသီကြီး ရလိမ့်ဦးမယ်။ ကဲ ကြည့်လေ၊ ရှင်တို့ရော ကျွန်မရော အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိတဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

ပါပါးထံမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ယခင်ကလည်း သူသည် လယ်တောထဲမှ အမှုကိစ္စများကို အိမ်သူအိမ်သားများအား ပြန်ပြောပြလေ့ မရှိ။ သူ၏ ခံစားချက်များကိုလည်း ကျွန်မတို့အား မဖွင့်ဟတတ်။ သရောကြီးခိုင်းသည့် နှစ်၏ ဆောင်းရက်တစ်ရက်ကို ကျွန်မ အမှတ်ရနေသေးသည်။ အိမ်တွင် သိုလှောင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြောင်လုနီးနီး ဖြစ်သောအခါ ပါပါးသည် တစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်တက်ကာ အမဲလိုက်ထွက်တော့သည်။ သို့သော် ထိုသားရဲတိရစ္ဆာန်များ အားလုံးသည်လည်း ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်ကြောင့် ငတ်ပြတ်သေဆုံးကုန်ကြသည်။ ဘာမျှ မရနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ပါပါးသည် သစ်ဥများတူး၍ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ မာမားနှင့် နိုင်နိုင်းက ထိုသစ်ဥများကို အသားအနည်းအကျဉ်းနှင့် ရောကာ စွပ်ပြုတ်လုပ်ပြီး သောက်ကြရတော့သည်။ ယခုမျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း၌ ပါပါးသည် ထိုစဉ်က ဒုက္ခသုက္ခများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိမည်လား မဆိုနိုင်။ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများသည် ဤမိသားစုအတွက် ကြီးမားသော အထောက်အကူ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ တွေးဆနေပေလိမ့်မည်။

“အဲဒါအပြင် ...” အောင်သွယ်တော်ကြီးက စကားဆက်သည်။

“ရှင့်သမီးက လောင်ထုံးရဲ့ စံနှုန်းနဲ့လည်း ကိုက်ညီနေတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ် …”

‘လောင်ထုံး’ ဟူသည့် စကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ သိသည်။ လောင်ထုံးနှင့် သွေးသောက်ညီအစ်မသည် သဘောသဘာဝအရ လုံးဝ ခြားနားသည်။ လောင်ထုံးဆိုသည်မှာ မတူကွဲပြားသော ရွာနှစ်ရွာမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၏ အချစ်တော်ဖွဲ့ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲသရွေ့ တည်မြဲသွားကြသည်။ သွေးသောက်ညီအစ်မမှာမူ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘဲ မိန်းကလေး အများအပြား ပါဝင်သည်။ အိမ်ထောင်ကျသွားသည်နှင့် သူတို့၏ အထုံးအနှောင်ကလည်း ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။ ကျွန်မသည် ဤအသက် ဤအရွယ်အထိ လောင်ထုံးကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ မိမိကိုယ်တိုင် လောင်ထုံးတစ်ယောက် ရှိလာနိုင်သည်ဟုလည်း တစ်ခါသားမျှ မတွေးခဲ့စဖူး။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့သည် အပျိုဘဝက သူတို့၏ ဇာတိရွာတွင် သွေးသောက်ညီအစ်မများ ရှိခဲ့ဖူးကြသည်။ ယခု တော့ကျယ်မှာလည်း သွေးသောက်ညီအစ်မ တစ်စုရှိနေပြီ။ နိုင်နိုင်းသည်လည်း ဤရွာမှ မုဆိုးမ အမယ်အိုများနှင့် ကူးလူးဆက်ဆံနေသည်။ သူတို့မှာ နိုင်နိုင်း၏ သက်ကြီးပိုင်း သွေးသောက်ညီအစ်မများ ဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မသည်လည်း သူတို့နည်းတူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် လောင်ထုံးဟူသည် အလွန့်အလွန် ထူးခြားသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်နေသင့်ပါလျက် ကျွန်မသည် အိမ်တွင်းရှိ တခြားလူများကဲ့သို့ မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်နေမိသည်။ ဤအရေးကိစ္စမှာ ယောကျ်ားသားများ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဆွေးနွေးပြောဆိုသင့်သော အကြောင်းအရပ် မဟုတ်ပေ။ ပါပါးက မျိုသိပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ အထိန်းအချုပ်မဲ့စွာဖြင့် ဝင်ပါလာလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က ဘယ်မိန်းမမှာမှ လောင်ထုံး မရှိခဲ့ဖူးဘူးဗျ”

“ရှင်တို့အိမ်မှာ မရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကဖြင့် နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ အခုချိန်ထိပေါ့ရှင်” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ပြောရင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေ အချင်းချင်း တိုင်ပင်လိုက်ကြဦးပေါ့။ တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေရှင်။ အခွင့်အရေးဆိုတာမျိုးက နေ့တိုင်း ရောက်လာတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နောက်နှစ်ရက်နေမှ ကျွန်မ ဒီကို ထပ်လာခဲ့ဦးမယ်”

အောင်သွယ်တော်နှင့် ဗေဒင်ဆရာတို့ ပြန်သွားကြပြီ။ နောက်နောင်လည်း ကျွန်မ၏ တိုးတက်မှု အခြေအနေကို လာကြည့်ဦးမည်ဟု မပြန်ခင် ပြောသွားသေးသည်။ ကျွန်မသည် မာမားနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူသည် ကိုယ်ကို ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကာ အောက်ထပ်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ကျွန်မကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် မျက်နှာပေးအတိုင်း ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ဘာမျှ မပြောလိုက်ရခင်မှာပင် ကျွန်မ၏ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဂြိုဟ်မွှေတဲ့ကောင်မ ... နင့်ရဲ့ အဖေကို ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခပေးလိုက်မိပြီလဲ ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား” ကြမ်းတမ်းခက်တရော်သော စကားလုံးများ။ သို့သော် ထိုရိုက်ချက်သည် ကံကောင်းခြင်းများ ဆောင်ကြဉ်းရန်နှင့် မကောင်းဆိုးဝါးများကို မောင်းထုတ်ပစ်ရန် အတွက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ကို ရွှေရောင်လီလီများဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မည်ဟု မည်သူကမျှ အာမခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ မာမား၏ မိခင်ဖြစ်သူ နိုင်နိုင်းက မာမား၏ ခြေဖဝါးများကို မတော်တရော် လုပ်ပစ်ခဲ့သည့်နည်းတူ မာမားကလည်း ကျွန်မကို ထိုနည်းလည်းကောင်း လုပ်ပစ်နိုင်သေးသည်။ သူက တာ့ကျယ်၏ ခြေထောက်များကို အကောင်းဆုံး စည်းပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့ ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ချီးမြှောက်ခံရမည့်အစား ကျွန်မသည် မာမားကဲ့သို့ အကျည်းတန်သော ခြေထောက်ရှုကြီးများဖြင့် ဒယီးဒယိုင် သွားကာ လူကို လဲမကျစေရန် လက်ကားယား ခြေကားယားဖြင့် အမြဲတစေ ထိန်းမတ်နေရတော့မည်။

ကျွန်မမျက်နှာမှာ နာကျင်နေသော်လည်း ရင်တွင်း၌ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေသည်။ ထိုရိုက်ချက်မှာ မာမားက သူ၏ မိခင်မေတ္တာကို ကျွန်မအား ပထမဆုံးအကြိမ် ပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မပြုံးမရယ်မိစေရန်အတွက် ကျွန်မသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်ရတော့သည်။

မာမားသည် ကျွန်မကို ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စကားမပြောတော့ချေ။ သူသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး စိန်စိန်း၊ စူးစူ၊ ပါပါး၊ နိုင်နိုင်းတို့နှင့် စကားပြောနေသည်။ စူးစူသည် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သားကြီးမဟုတ်သော သူ့အတွက် ဤအိမ်၌ ပြောရေးဆိုခွင့် မရှိပေ။ ယခုကိစ္စသည် ကောင်းကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလာနိုင်ကြောင်း စိန်စိန်းက သိရှိထားသည်။ သို့သော်လည်း သားရတနာ မွေးဖွားမပေးနိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အပြင် ဒုတိယသား၏ ဇနီးမယား ဖြစ်သောကြောင့်

ဤမိသားစုအတွင်း၌ စိန်စိန်းမှာ မျက်နှာအငယ်ရဆုံးနှင့် အဆင့်အနိမ့်ဆုံး ဖြစ်သည်။

မာမားသည်လည်း ဤအိမ်တွင် ဘာမျှ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် အောင်သွယ်တော်နှင့် စကားပြောနေစဉ်က မာမား၏ မျက်နှာအမူအရာကို တွေ့မြင်ထားသောကြောင့် သူ မည်သို့ တွေးဆနေမည်ကို ကျွန်မ သိနေသည်။ ဤအိမ်တွင် ပါပါးနှင့် နိုင်နိုင်းတို့၏ စကားကသာ အတည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည်လည်း တခြားသူများ၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံရနိုင်သေးသည်။ အောင်သွယ်တော်၏ စကားအရဆိုလျှင် ယခုကိစ္စသည် ကျွန်မအတွက် မင်္ဂလာရှိသော နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြားတစ်ဘက်မှ လှည့်တွေးကြည့်ရမည်ဆိုလျှင် ပါပါးသည် ကျွန်မအတွက် မင်္ဂလာခန်းဝင်များ တင့်တောင့်တင့်တယ် ထည့်ပေးနိုင်ရန် လွန်စွာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခံရတော့မည် ဟူသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။ အကယ်၍သာ သူသည် အောင်သွယ်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မလိုက်နာနိုင်လျှင် ဤရွာ၌ မျက်နှာမပြဝံ့အောင် သိမ်ငယ်နေရမည့်အပြင် ဤခရိုင်တွင်း၌လည်း မျက်နှာငယ်ရပေတော့မည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာအတွက် သူတို့ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်ကို ကျွန်မ အသေအချာ မသိခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ စိတ်ထဲ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သိရှိနေသည်မှာ ထိုနေ့မှ စ၍ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မေရွက်၏ ကံကြမ္မာသည်လည်း အလိုက်သင့် ပြောင်းလဲခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်မသည် မေရွက်ထက် လအနည်းငယ် ပိုကြီးသော်လည်း သူတို့က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်တည်းအတူတူ ခြေစည်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည် ယခင်ကကဲ့သို့ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် လုပ်စရာ ရှိသည်များကို လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း တာ့ကောနှင့် မြစ်ကမ်းနားဘေးသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မရောက်ဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို မြစ်ရေများ တိုးဖြတ်တွန်းတိုက်သွားစဉ် ခံစားခဲ့ရသော အေးမြမှုကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ခံစားခွင့် မရရှိတော့ချေ။ ထိုနေ့မတိုင်ခင်အထိ မာမားသည် ကျွန်မကို တစ်ခါမျှ မရိုက်ခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ထိုနေ့က ရိုက်ချက်သည် နောက်နောင် ကြုံတွေ့လာရဦးမည့် လောကဓံ ရိုက်ချက်များ၏ ဈေးဦးပေါက်သဘော ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အဆိုးရွားဆုံး အချက်မှာ ပါပါးသည် ကျွန်မကို ယခင်ကကဲ့သို့ နောက်ဘယ်တော့မျှ ထပ်မကြည့်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးပြောင်းရှူနေသည့် ညနေခင်းအချိန်များတွင် သူ၏ ပေါင်ပေါ်၌ ထိုင်ခွင့် မရတော့ပြီ။ ထိုတစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် တန်ဖိုးမဲ့သော မိန်းမငယ်တစ်ဦးဘဝမှ မိသားစုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ တန်ဖိုးရှိလာနိုင်သော လူတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ကွမ်ရင်မယ်တော်အရှေ့၌ ပူဇော်ပသရန် ကျွန်မအတွက် မာမား ချုပ်လုပ်ပေးထားသော ခြေသေးဖိနပ်ကို ယူသွားကြပြီ။ မေရွက်အတွက်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝေါယာဉ်ဖြင့် လစဉ် ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ရောက်တိုင်းလည်း ကျွန်မကို ခေါင်းစခြေဆုံး အကဲခတ်တတ်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စများ သင်ယူမှု အခြေအနေကို မေးမြန်းတတ်သည်။ ကျွန်မအပေါ် သူ မည်မျှ ကောင်းကြောင်း ကျွန်မ မပြောလိုပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် သူ့အတွက် လာဘ်ရွှင်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မည့် လာဘ်ခေါ်ရုပ် တစ်ရုပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

* * *

နောက်တစ်နှစ်တွင် အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှ သင်ခန်းစာများကို ကျွန်မ စတင် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ အတော်များများကို သိနေခဲ့ပြီ။ ယောကျ်ားများသည် ဤအမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ တော်တန်ရုံ မဝင်ရောက်ကြမှန်း ကျွန်မ သိနေသည်။ ဤအခန်းမှာ မိန်းမများအတွက် သီးသန့်အခန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် အခန်းထဲတွင် လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ချင် လုပ်နေကြမည်။ သို့မဟုတ်ပါက မိမိတို့၏ ခံစားချက်များကို ရင်ဖွင့်နေကြမည်။ ကျွန်မ၏ တစ်ဘဝတာလုံးကိုလည်း ဤသို့သော အခန်းမျိုးထဲ၌ ကုန်ဆုံးသွားရပေဦးမည်ဟု ကျွန်မ သိနေခဲ့သည်။ တွင်းပြင်လောက နှစ်ဌာန၏ ခြားနားချက်ကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်လာခဲ့သည်။ ယောကျ်ားက အိမ်ပြင်ကိစ္စကို အုပ်စိုးပြီး မိန်းမက အိမ်တွင်းရေးကို ချုပ်ကိုင်သည်။ ၎င်းမှာ ကွန်ဖြူးရှပ်အတွေးအခေါ်၏ မဏ္ဍိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သင်သည် ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ဧကရာဇ်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ဖြစ်စေ၊ မိန်းမမှန်လျှင် အိမ်တွင်းမှာသာ နေရပြီး ပြင်ပလောကသည် ယောကျ်ားများအတွက် ဖြစ်သည်။ မိန်းမများသည် အပြုအမူအရ သော်လည်းကောင်း၊ အတွေးအကြံအရ သော်လည်းကောင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုနယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်ခွင့် မရှိပေ။ ကျွန်မတို့၏ တစ်သက်တာလုံးကို ကွန်ဖြူးရှပ်၏ စံနှုန်းနှစ်ခုက လွှမ်းမိုးထားကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ သိရှိခဲ့သည်။ ပထမစံနှုန်းမှာ နာသုံးနာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မကျခင် ဖခင်၏ အမိန့်ကို နာခံရမည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးလျှင် ခင်ပွန်း၏ အမိန့်ကို နာခံရမည်။ ခင်ပွန်းဆုံးလျှင် သား၏ အမိန့်ကို နာခံရမည်။ ဒုတိယစံနှုန်းဖြစ်သော ဝတ်လေးဝတ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်လေးခု ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ – ရိုးသားဖြူစင်ပြီး တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်စိတ်သဘောထား၊ ပီယဝါစာ – ချိုသာပြီး သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောစကား၊ ဂုဏ်ကျက်သရေ – အနေအထိုင် ပိရိသေသပ်ပြီး ခန့်ညားသော အမူအရာနှင့် လက်မှုပညာ – အချုပ်အလုပ် အကြော်အလှော် စသည့် အိမ်တွင်းမှု နိုင်နင်းခြင်း

တို့ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မိန်းကလေးများသည် ဤကျင့်ဝတ်စည်းမျဉ်းများမှ သွေဖည်မသွားခဲ့ပါလျှင် ဂုဏ်သရေရှိသော မိန်းမကောင်းများအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြရမည်သာ။

ကျွန်မ၏ သင်ယူလေ့လာမှုသည် ယခုအခါ လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းဆောင်တာများဆီသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ပြီ။ အပ်နဖားထိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ချည်ကြိုးအရောင် ရွေးချယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အပ်ကြောင်းများကို ညီညီစိပ်စိပ် ဖြစ်အောင် ချုပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ကျွန်မ တတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ဤအရာများသည် မေရွက်၊ စန်းမေ့နှင့် ကျွန်မတို့အတွက် အလွန်တရာ အရေးပါလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြေထုပ်ထားစဉ် နှစ်နှစ်တာ ကာလမျှ ဝတ်ဆင်ထားရမည့် ဖိနပ်ငယ်ကို ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် စတင် ချုပ်လုပ်ကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် နေ့ခင်းစီးဖိနပ်၊ ညအိပ်ချိန်အတွက် သီးသန့်ကွင်းထိုးဖိနပ်နှင့် တင်းကျပ်သော ခြေအိတ်အစုံများစွာတို့ကို ကျွန်မတို့ လိုအပ်လာလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့သည် ၎င်းတို့ကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ပြုလုပ်ကြရသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ လက်ရှိ ခြေထောက်အရွယ်အစားနှင့် သင့်တော်မည့် ဖိနပ်များကို ဦးစွာ ပြုလုပ်ကြပြီး နောက်ပိုင်း၌ ပို၍ ပို၍သေးသော ဖိနပ်များကို ပြုလုပ်ကြရသည်။

ပို၍ အရေးကြီးသည်မှာ စိန်စိန်းက ကျွန်မကို နှီစူး စသင်ပေးသည်။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မကို ထိုမျှ စိတ်ဝင်တစား သင်ကြားပေးနေရသနည်း ဆိုသည့်အချက်ကို ထိုစဉ်က ကောင်းစွာ နားမလည်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် သင်ကြားနေလျှင် မေရွက်လည်း အားကျမခံ သင်ယူချင်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ရူးမိုက်စွာ ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ အကယ်၍ မေရွက်သာ နှီစူးကို ကောင်းကောင်း သင်ယူနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့မိခင်ထက် သာလွန်ကောင်းမြတ်သော အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေခဲ့မိသည်။ သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့၌ စိန်စိန်းသည် နှီစူးကဲ့သို့သော လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်သည့် အက္ခရာများကို ကျွန်မတို့၏ ဘဝထဲသို့ သွတ်သွင်းပေးပြီး မေရွက်နှင့် ကျွန်မတို့က ၎င်း၏ အနှစ်သာရကို ရာသက်ပန် မျှဝေခံစားသွားကြရန် မျှော်လင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ စိန်စိန်းနှင့် မာမား၊ နိုင်နိုင်းတို့အကြား၌ ပဋိပက္ခများ ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မ ထင်မှတ်မထားခဲ့။ မာမားနှင့် နိုင်နိုင်းတို့သည် နှီစူးအကြောင်း ဘာမျှ မသိချေ။ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့က ယောကျ်ားသုံး အက္ခရာများကို နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိသကဲ့သို့ပင်။

ယခင်က ကျွန်မသည် ယောကျ်ားသုံး အက္ခရာများကို တစ်ခါမျှ

မမြင်ဖူးသောကြောင့် နှီစူးနှင့် နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ရန် မစွမ်းသာခဲ့။ ယခုတော့ ကျွန်မ ပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။ ယောက်ျားသုံး အက္ခရာများသည် ပို၍ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ရှိကြသည်။ အက္ခရာတိုင်းက စတုရန်းကွက်ထဲတွင် သေသပ်လှပနေသည်။ ကျွန်မတို့၏ နှီစူး အက္ခရာများကမူ ခြင်တစ်ကောင်၏ ခြေထောက်များအလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ငှက်ခြေရာများနှင့် တူလှသည်။ ယောက်ျားအက္ခရာများနှင့် မတူသည့် အချက်မှာ နှီစူး၏ အက္ခရာတစ်လုံးချင်းစီတိုင်းတွင် သီးခြားအနက် တစ်ခုစီရှိသည်ဟု သတ်မှတ်၍ မရနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှီစူးအက္ခရာများမှာ အသံထွက်ကိုသာ ဦးစားပေး ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် နှီစူးအက္ခရာတစ်လုံးသည် ၎င်းနှင့် အသံထွက်တူသော စကားလုံးများ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြုထားသည်။ (မြန်မာစာနှင့် ဥပမာပြုရမည်ဆိုလျှင် ကြင်၊ ကျင်၊ ကြဉ်၊ ကျဉ် – ဤစကားလုံး လေးလုံးသည် အသံထွက်တူကြသောကြောင့် ဤသို့ လေးမျိုး ရေးမည့်အစား ‘ကြင်’ ဟုသာ တစ်မျိုးတည်း ရေးသားထားသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။) ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် အက္ခရာတစ်လုံးချင်းစီကို အဓိပ္ပာယ်ကောက် မလွဲမှားစေရန် အထူးသတိပြုကြရသည်။ မာမားနှင့် နိုင်နိုင်းကဲ့သို့သော မိန်းမအများစုသည် နှီစူးကို သင်ယူဖူးခြင်း မရှိကြသော်လည်း သူတို့သည် ကျေးလက်တေးတချို့နှင့် ပုံပြင်တချို့ကိုမူ နားလည် သဘောပေါက်ကြသည်။ ၎င်းကျေးလက်တေးသီချင်းများနှင့် ပုံပြင်အများစုတွင် တူညီသော စည်းချက်ဝါးချက်များ ပါရှိကြသည်။

စိန်စိန်းက နှီစူး၏ အထူးဥပဒေသများကို ကျွန်မအား သင်ကြားပေးသည်။ ပေးစာများ၊ သီချင်းများ၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်များ၊ မိန်းမသားတို့၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာနှင့် သက်ဆိုင်သော သင်ခန်းစာများ၊ နတ်ဘုရားများထံ ဆုတောင်းစာများနှင့် မပါမဖြစ်သော နာမည်ကျော် ပုံပြင်များကို ရေးသားနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ စုတ်တံနှင့် မင်နက်ကို အသုံးပြု၍လည်း နှီစူးကို စာရွက်နှင့် ယပ်တောင်များပေါ်၌ ရေးသားနိုင်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါပေါ်တွင်လည်း အပ်ချည်ဖြင့် ရေးထိုးချုပ်လုပ်နိုင်ပြီး အဝတ်စပေါ်တွင်လည်း ရက်လုပ်နိုင်သေးသည်။ အမျိုးသမီး ပရိသတ်၏ ရှေ့တွင် နှီစူးသီချင်းကို သီဆိုနိုင်သေးသော်လည်း အမျိုးသမီး ပရိသတ်၏ ရှေ့တွင်သာ သီဆိုရမည်။ ထို့အပြင် တစ်ဦးတည်း သီးသန့် ဖတ်ရှုရန်နှင့် အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားရန်အတွက်လည်း နှီစူးကို ရေးနိုင်သေးသည်။ သို့သော် အရေးအကြီးဆုံးသော စည်းကမ်းချက်နှစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်း၏ တည်ရှိနေမှုကို ယောက်ျားများအား အသိမပေးရန်နှင့် ၎င်းကို ယောက်ျားများအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိတို့ခွင့် မပြုရန်တို့ ဖြစ်သည်။

ထ ထ ထ

ကျွန်မနှင့် မေရွက်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အတတ်ပညာ အသစ်များကို သင်ယူကြရင်း နေ့ရက်များက တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားကြပြီး ကျွန်မ၏အသက် ၇ နှစ်ပြည့်ပြီးသွားသည့်နောက်၌ ဗေဒင်ဆရာသည် အိမ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်လာပြန်သည်။ ယခုတစ်ချိန် လာရောက်ခြင်းမှာ အိမ်ရှိ ကောင်မလေးသုံးယောက် – မေရွက်၊ ကျွန်မနှင့် စန်းမွေ့ – အတွက် ခြေစည်းရန် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးချယ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အထဲတွင် စန်းမွေ့တစ်ယောက်သာ ခြေစည်းရန် စံညီသော အသက်အရွယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ ဇာတာ အက္ခရာရှစ်လုံး[5]ကို တောင်းယူပြီး တွက်ချက်ကြည့်သည်။ ထိုသို့ တွက်ချက်ပြီးသောအခါ သူက ဤဒေသရှိ မိန်းကလေးများ ခြေစည်းရန် အထူးသတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်ကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်တော့သည်။ ၈ လပိုင်း ၂၄ ရက်။ ထိုနေ့တွင် ခြေစည်းမည့် မိန်းမငယ်များသည် ‘ခြေသေးအပျိုစင်’ ထံသို့ သွားရောက်၍ ပူဇော်ပသကြသည်။ ထိုနတ်မိမယ်က ခြေစည်းမည့် ထိုကလေးမများကို စောင့်ရှောက်သမှု ပြုပေလိမ့်မည်။

မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့လည်း ကျွန်မတို့ကို ခြေစည်းပေးရန်အတွက် စတင် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ခြေစည်းပိတ်စ အမြောက်အမြားကို အရန်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့အား ပဲနီလေးမုန့်လုံးကို စားခိုင်းကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အရိုးများကို မုန့်လုံးကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေရန်နှင့် မုန့်လုံးကဲ့သို့ သေးကွေးသော ခြေထောက်ကလေးများ ပိုင်ဆိုင်လာစေရန် ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုခြင်းလည်း မည်၏။ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ထိုနေ့သည် မိမိထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးအမြောက်အမြား ကျွန်မတို့ထံ လာရောက်အားပေးကြသည်။ ထိုသူများထဲတွင် တာ့ကျယ်၏ သွေးသောက်များလည်း ပါသည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ကံကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းပေးကြပြီး ကျွန်မတို့အတွက် သကြားလုံးများ ယူလာပေးသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ တရားဝင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်မတို့အား ဂုဏ်ပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲ၌ ကောင်းချီးပေးသံများ ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း အင်မတန် ပျော်ရွှင်နေကြသည့်ပုံ။ ပြောပြောဆိုဆို၊ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သီချင်းလေး တအေးအေး။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ကို ပြောမပြခဲ့သော အကြောင်းအရာ အမြောက်အမြားကို ယခုမှ ကျွန်မ သိခဲ့ရသည်။ ခြေထုပ်ထားစဉ်အတွင်း အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားနိုင်သည် ဆိုသည့် အချက်ကို ကျွန်မတို့အား သူတို့ မပြောခဲ့ကြ။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက္ခမအိမ် ရောက်သည့် အခါမှ ယောက္ခမ၏ ပြောပြချက်အရ ကျွန်မ သိခဲ့ရသည်မှာ ခြေထုပ်ထားစဉ်အတွင်း မိန်းကလေး ၁၀ ယောက်လျှင် ၁ ယောက်သည် ၄င်းဒဏ်ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြရသည် ဟူ၍။ ကျွန်မတို့

ခရိုင်တစ်ခုတည်း၌ သာမကဘဲ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် ထိုနှုန်းထားအတိုင်း မိန်းမငယ်များ သေဆုံးနေကြရသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မ သိထားသမျှမှာ ခြေထုပ်ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ကို ရရှိစေနိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ဘဝတွင် ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်သည့် အဆုံးအစ မရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် အမြင့်မားဆုံးသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတို့ကို ခံစားစံစားနိုင်ရန် ပိုမို နီးစပ်သွားစေသည်။ ၎င်းမှာ သားရတနာ ဖွားမြင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရည်မှန်းချက်ကို ပြည့်မီနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မအနေဖြင့် အပြစ်အနာအဆာကင်းသော ခြေသေးတစ်စုံ ရှိရပေမည်။ ထိုသို့ အပြစ်ကင်းစင်နိုင်ရန် ဝိသေသ ၇ ချက်နှင့် ကိုက်ညီရမည်။ ၎င်းတို့မှာ အလျားတိုခြင်း၊ အနံကျဉ်းခြင်း၊ ဖြောင့်တန်းခြင်း၊ ထိပ်ချွန်ခြင်း၊ ခုံးမောက်ခြင်းတို့အပြင် မွေးပျံ့ခြင်းနှင့် အထိအတွေ့ နူးညံ့ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့သော လိုအပ်ချက်များထဲတွင် အလျားသည် အရေးအပါဆုံး ဖြစ်သည်။ လက်မတစ်ချောင်း၏ အလျားကဲ့သို့ ၇ စင်တီမီတာသည် နှစ်လိုဖွယ် အကောင်းဆုံးသော စံနှုန်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယမြောက် အရေးကြီးဆုံးအချက်မှာ ခြေထောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော ခြေထောက်တစ်ချောင်းသည် ကြာဖူးကြာငုံ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး ရှိနေသင့်သည်။ ဖနောင့်ဘက်တွင် ပြည့်ဖောင်းလုံးဝန်းကာ အဖျားသို့ ရှူးထွက်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏ အလေးချိန်ကို ခြေမတစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ထောက်ကန်ထားရမည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ကျန်ခြေချောင်းလေးချောင်းနှင့် ခြေဖမိုးပေါ်ရှိ အရိုးများကို ချိုးပစ်ပြီး ခြေဖနောက်နှင့် ထိကပ်သွားသည်အထိ အောက်ဘက်သို့ ခေါက်သိမ်းထားရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ခေါက်သိမ်းထားသော ရှေ့ခြေနှင့် ခြေဖနောင့်၏ အကြားတွင် တစ်ကျပ်စေ့တစ်စေ့ကို ဖွက်ထားနိုင်လောက်အောင် နက်ရှိုင်းမှု ရှိရမည်။ အထက်ပါ တောင်းဆိုချက်များ အားလုံးကို ပြည့်မီအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည် ဆိုလျှင် ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှုသည် ဆုလာဘ်အဖြစ် ကျွန်မထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာပေလိမ့်မည်။

၈ လ ၂၄ ရက်နေ့၏ နံနက်ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့သည် ‘ခြေသေးအပျိုစင်’ အား မုန့်လုံးကြီးဖြင့် ပူဇော်ပသကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိခင်များက ကွမ်ရင်မယ်တော်၏ ရုပ်တုရှေ့တွင် ခြေသေးဖိနပ်များကို ဆက်သကြသည်။ ထို့နောက် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့သည် အလာမ်၊ ချုပ်ဆေး၊ ကတ်ကြေး၊ အထူးစီမံထားသော လက်သည်းညှပ်၊ အပ်နှင့် အပ်ချည်တို့ကို ယူလာကြသည်။ သူတို့သည် ယခင်က ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားခဲ့သော ပတ်တီးပိတ်စများကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ပိတ်စတစ်စစီသည် အနံ ၅ စင်တီမီတာ၊ အလျား ၃ မီတာ ရှိပြီး

အနည်းငယ် ကော်တင်ထားသည်။ ထို့နောက်တွင် အိမ်ရှိ အမျိုးသမီးများ အကုန်လုံး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။ တာ့ကျယ်သည် ပိုးစာမြစ်၊ တရုတ်ဆီးသီး၊ ကလေးကျင်ငယ်ရည်၊ ဆေးပင်နှင့် ဆေးမြစ်များ စိမ်ထားသည့် ရေနွေးဇလုံတစ်လုံးကို ကိုင်လျက် နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသည်။

ကျွန်မသည် ခြေစည်းမည့်သူ သုံးယောက်ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်မကို ဦးစွာ စည်းပေးကြသည်။ ကျွန်မကလည်း မည်မျှ ရဲရင့်ကြောင်း ပြသရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ မာမားသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို ရေဖြင့် ဆေးကြောပေးပြီးနောက် တစ်ရှူးများ ကျုံ့ဝင်သွားစေရန်နှင့် သွေးများ အထိန်းအကွပ်မရှိ စီးကျလာခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကို အလာမ်ဖြင့် သုတ်လိမ်းပေးသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ ခြေသည်းများကို တိုနိုင်သမျှ တိုအောင် ညှပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ညှပ်နေစဉ်အတွင်း၌ ပတ်တီးစများကို ရေစိမ်ထားသည်။ ခြောက်သွေ့သွားသည့်အခါ ခြေထောက်ပေါ်၌ ပိုမို၍ တင်းကြပ်သွားစေရန် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဆင့်အနေဖြင့် မာမားသည် ပတ်တီးစ၏ အနားတစ်ဘက်ကို ကိုင်၍ ကျွန်မ၏ ခြေဖမိုးပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ခြေချောင်းလေးချောင်း စလုံးကို ခြေဖဝါးအောက်ထဲသို့ ကွေးဝင်သွားသည်အထိ ပတ်တီးစဖြင့် တင်းကျပ်အောင် စည်းနှောင်လိုက်သည်။ ၎င်းမှနေ၍ ပတ်တီးစဖြင့် ခြေဖနောင့် ပတ်ပတ်လည်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ပတ်ထားလိုက်သည်။

ဦးအောင် ပတ်ထားသော ပတ်တီးစနှစ်စကို မြဲမြံစေရန်အတွက် ခြေချင်းဝတ် ပတ်လည်၌ နောက်ထပ်တစ်စဖြင့် ထပ်စည်းပြန်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်မ၏ ခြေဖဝါးအောက်တွင် ခြေချောင်းများနှင့် ခြေဖနောက်တို့ ထိကပ်သွားပြီး အကြား၌ အကွဲကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခြေမတစ်ချောင်းကိုမူ လမ်းလျှောက်နိုင်ရန်အတွက် ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။ မာမားသည် ပြင်ဆင်ထားသော ပတ်တီးစများ ကုန်သည်အထိ ၎င်းအဆင့်များကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြုလုပ်နေသည်။ စိန်စိန်းနှင့် နိုင်နိုင်းတို့သည် မာမား၏ ပခုံးအထက်မှနေ၍ စည်းထားသော ပတ်တီးစများ လျော့ရဲလျှော့ကျသွားခြင်း ရှိမရှိကို တစ်လျှောက်လုံး မျက်စိဒေါက်ထောက်ကာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မာမားသည် ပတ်တီးစကို လွတ်ထွက်မသွားစေရန် မြဲနေအောင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်သည်လည်း အတုပ်အနှောင်ထဲမှ မည်သို့မျှ ရုန်းထွက်၍ မရနိုင်တော့ပေ။

ကျွန်မ၏ နောက်ခြေတစ်ဘက်ကို တုပ်နှောင်ပြီးသည့်နောက်တွင် စိန်စိန်းက မေရွက်၏ ခြေထောက်ကို လုပ်ငန်းစတော့သည်။ ထိုစဉ် စန်းမေ့သည်

ရေငတ်သည်ဟု ဆိုကာ ရေသောက်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ မေရွက်၏ ခြေထောက်များကို စည်းပြီးသည့်အခါတွင် မာမားက စန်းမေ့ကို အော်ခေါ်လေသည်။ သို့သော် သူ့ထံမှ စကားပြန် မရချေ။ အကယ်၍သာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီက ဆိုလျှင် သူ့ကို သွားရှာရန် ကျွန်မကို စေခိုင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ယခုအချိန်မှ စတင်ကာ နောက်နှစ်နှစ်ကြာသည်အထိ ကျွန်မတို့သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခွင့်မရတော့ပေ။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က အောက်ထပ်တွင် ရှာကြည့်ကြသော်လည်း လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ရှာကြသည်။ ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး အပြင်ဘက်မှ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ခြေထောက်များက စတင် နာကျင်စ ပြုလာလေပြီ။ ခြေချောင်းများကို နည်းနည်းမျှ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ပတ်တီးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသောကြောင့် သွေးလည်ပတ်မှုလည်း ရပ်တန့်သွားချေပြီ။ ကျွန်မက မေရွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာသည် သူ့နာမည်အတိုင်း လတစ်စင်းကဲ့သို့ ဖြူရော်နေသည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခုက သူ့ပါးပြင်အထက်တွင် အထင်းသား။

အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ အသံများကို ကြားနေရသည်။ သူတို့က

"စန်းမေ့၊ စန်းမေ့" ဟု တကြော်ကြော် အော်လျက်။

နိုင်နိုင်းနှင့် တာ့ကျယ်တို့ကလည်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

"အိုင်ယား ..." နိုင်နိုင်းက ညည်းတွားနေသည်။

တာ့ကျယ်က ကျွန်မတို့ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

"မာမားနဲ့ စိန်စိန်းတို့ ဟိုဘက်ဘေးအိမ်ထဲမှာ။ စန်းမေ့အော်နေတာ နင်တို့ မကြားကြဘူးလား"

ကျွန်မနှင့် မေရွက်က ဘာမျှ မကြားကြောင်း ခေါင်းခါပြကြသည်။

"မာမား အခု စန်းမေ့ကို အိမ်ဘက် ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာနေပြီ"

ထိုစဉ် စန်းမေ့၏ အော်ဟစ်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားလာရသည်။

"ဟင့်အင်း ... မသွားဘူး။ သမီး ခြေထောက်မစည်းချင်ဘူး" မာမားက သူ့ကို ကျယ်လောင်စွာ ဆဲဆိုလိုက်သည်။

"အတော် သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်မ။ မိဘဘိုးဘွားတွေရဲ့ မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်မယ့် ဟာမ"

ထိုစကားလုံးများက အကျည်းတန်လှသော်လည်း အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ရွာထဲတွင် ထိုသို့သော စကားသံများကို နေ့တိုင်းလိုလို ကြားနေကြရသည်။

စန်းမေ့ကို အိမ်ထဲသို့ တွန်းချလိုက်သည်။ သို့သော် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက် လဲကျသွားပြီး များမကြာခင်မှာပင် ကုန်းရုန်းထကာ အိမ်ထောင့်တစ်နေရာသို့ ပြေး၍ ထိုနေရာ၌ ကုပ်နေတော့သည်။

"နင် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်၊ နင့်မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူး" မာမားက ပြောလိုက်သည်။ စန်းမေ့သည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ လေးဘက်လေးတန်သို့ မျက်ကလူးဆန်ပျာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနိုင်မည့် နေရာတစ်နေရာ ရှိလိုရှိငြား ရှာဖွေနေဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း သူ ပြေးမလွတ်ခဲ့ပါ။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က သူ့ကို နှစ်ဘက်ညှပ်ကာ ဖမ်းလိုက်ကြသည်။ စန်းမေ့က နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရုန်းထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း တာ့ကျယ်၏ လက်ရ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ခမျာမှာ ယခုမှ ၆ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ခုခံတွန်းလှန်သွားခဲ့သည်။ တာ့ကျယ်၊ စိန်စိန်းနှင့် နိုင်နိုင်းတို့က သူ့ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ဝိုင်းဖိထားကြစဉ် မာမားက သူ့ကို အလျင်အမြန် ခြေစည်းပေးရသည်။ စန်းမေ့၏ အော်ဟစ်သံက ရပ်နားသွားသည် မရှိ။ ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် သူ၏ လက်တစ်ဘက်သည် အချုပ်အနှောင်မှ တစ်ခါတလေ လွတ်မြောက်သွားတတ်သော်လည်း မကြာခင် ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်း ခံလိုက်ရသည်သာ။ စန်းမေ့၏ ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော မာမား၏လက်များ လွတ်ထွက်သွားသည့် တစ်ခဏတွင် သူ၏ ခြေထောက်သည် အထက်သို့ မြောက်တက်ကာ ယမ်းခါလာတော့သည်။ ခြေထောက်နှင့် တွဲပါလာသည့် ရှည်လျားသော ပတ်တီးစသည် ကျွမ်းဘားမယ်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲရှိ ဖဲကြိုးစကဲ့သို့ လေထဲ၌ ဝှေ့ဝဲနေတော့သည်။ မေရွက်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကြောက်ဒူးတုန်နေကြသည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးကို ကျွန်မတို့၏ မိသားစုတွင် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလုပ်သင့်၊ မလုပ်ထိုက်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်သမျှမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ငေးကြည့်နေရုံမျှသာ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြေဖမိုးပေါ်ရှိ နာကျင်မှုသည် ယခုအခါ ခြေတစ်ချောင်းလုံးပေါ်သို့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့လာချေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် မာမားသည် သူ၏ တာဝန်ကို အောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင်ပြီးသွားခဲ့သည်။ သူသည် စန်းမေ့၏ တုပ်နှောင်ထားသော ခြေထောက်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး သူ၏ အငယ်ဆုံး သမီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျလာသည်။

“အလကားဟာမ”

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်နှင့် သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်မ ရေးရပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ ရှည်လျားလှသော တစ်ဘဝတာ ကာလအပိုင်းအခြားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ထိုကြားကာလသည် ဘာမျှ မပြောပလောက်သော်လည်း ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းအတွက်တော့ အဆုံးအစ မရှိသယောင် ထင်ခဲ့ရသည်။

မာမားသည် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သော ကျွန်မကို ပထမဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “ထစမ်း” အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ခိုင်းစေရသည်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေကြသည်။

လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်ကအထိ သတ္တိရှိသည်ဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အာမခံနိုင်သေးသည်။ ယခုမူ မိမိကိုယ်မိမိ မည်မျှပင် ကြိုးစားမျိုသိပ်ထားသော်လည်း မျက်ရည်များကို တားဆီးမရနိုင်တော့။

စိန်စိန်းက မေရွက်၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“လမ်းလျှောက်ကြည့်စမ်း”

စန်းမေ့ကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငိုယိုနေဆဲ။

မာမားက ကျွန်မကို ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆွဲမလိုက်သည်။ ယခုအချိန်၌ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ‘နာ’ ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် ဖော်ပြရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်မ၏ ခြေချောင်းလေးများကို ခြေဖဝါးအောက်သို့ ခေါက်သွင်း၍ တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ထားသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်အလေးချိန် တစ်ခုလုံးသည် ၎င်းတို့အပေါ်သို့ အပြည့်အဝ ကျရောက်နေသည်။

အနာသက်သာစေရန်အတွက် ကျွန်မသည် ခြေဖနောင့်ကို အားပြုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့သွားသော မာမားက ကျွန်မကို တစ်ချက် လှမ်းရိုက်သည်။

“လျှောက်စမ်း”

ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် သွားနေစဉ် မာမားက စန်းမေ့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မ,ချီပြီး တာ့ကျယ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် “သူ့ကို တွဲပြီး အခန်းထဲမှာ အသွားအပြန် ၁၀ ခေါက် လျှောက်ပေးလိုက်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကို ကြားရသောအခါတွင် မိမိလည်း ၁၀ ကြိမ် လျှောက်ရမည့်အဖြစ်မှ မလွတ်ကင်းနိုင်ကြောင်းကို သဘောပေါက်သွားသည်။

လက်ရှိ အခြေအနေများကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့မြင်နေရသော စိန်စိန်းသည် ဤအိမ်၌ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့သမီးကို လက်မှ ဆွဲထူကာ ထိုင်ခုံမှ ထစေတော့သည်။ မာမားက ကျွန်မကို တွဲလျက် အခန်းတွင်း အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်နေစဉ် ခံစားနေရသော ကာယိကဒုက္ခကြောင့် မျက်ရည်များသည် တာကျိုးသည့်အလား ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ယိုစီးကျနေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ တအီအီ ငိုကြွေးနေသံကိုပင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေရသည်။ စန်းမေ့၏ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံကလည်း မစဲသေးပေ။ တာ့ကျယ်၏ လက်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန်ပင် ကြိုးစားနေလေသည်။ နိုင်နိုင်းသည် ဤအိမ်တွင် ဩဇာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး သူ၏ လတ်တလော တာဝန်မှာ ခြေစည်းခြင်း လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို လွဲချော်ခြင်း ရှိမရှိ ကြီးကြပ်ပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် စန်းမေ့၏ လွတ်နေသေးသော ကျန်လက်တစ်ဘက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် စန်းမေ့သည် အလိုမတူသော်လည်း မိမိ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မိမိထက် ပိုမိုအားကောင်းသော လူနှစ်ယောက်က ဖမ်းဆုပ်ထားသောကြောင့် အမိန့်ကို မဖြစ်မနေ နာခံနေရတော့သည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကတော့ အလိုမတူကြောင်း အော်ဟစ်ညည်းညူနေဆဲပင်။ မေရွက်သည် ဤမိသားစုအတွင်း၌ သူ့မိခင်ကဲ့သို့ အဆင့်နိမ့်ကျသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ သမီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြသသည့်အနေဖြင့် သူတစ်ဦးတည်းကသာ သူ၏ ခံစားချက်ကို သိုသိပ်စွာ ဖုံးဖိထားနိုင်ခဲ့သည်။

အသွားအပြန် ဆယ်ခေါက် လျှောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် မာမား၊ စိန်စိန်းနှင့် နိုင်နိုင်းတို့သည် ကျွန်မတို့ကို အခန်းထဲ၌ ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ကြီးမားသော ဒုက္ခဝေဒနာသည် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ကို

မူးမေ့သွားလောက်သည်အထိ ထိုးနှက်နေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အပေါ် ကျရောက်လာမည့် စီရင်ချက်က အခုမှ စလုံးရေးပင် မစရသေး။ ဗိုက်ထဲမှ တဂွီဂွီ အော်မြည်နေသော်လည်း ကျွန်မတို့မှာ အစားကို မျိုမကျနိုင်လောက်အောင် ခံစားနေကြရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်တွင်းရှိ လူများအားလုံး အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ အိပ်ရာပေါ်၌ ကျောဆန့်ခွင့်ရခြင်းမှာ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါဘိ။ ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များကို တခြားသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများနှင့် တစ်ပြေးတည်း ထားခွင့်ရခြင်းမှာလည်း သက်သာရာတစ်ခုပင်။ သို့သော် နာရီများ တစ်စတစ်စ ကုန်လွန်သွားသည်နှင့် ဝေဒနာအသစ်တစ်မျိုးက ကျွန်မတို့ကို စတင် ထိုးနှက်လာတော့သည်။ ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များသည် ရဲရဲနီနေသော မီးသွေးဖိုပေါ်တွင် အကင် ခံထားရသကဲ့သို့ တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေကြပြီး ယောင်ယမ်းညည်းညူသံများက ကျွန်မတို့၏ ပါးစပ်များမှ လျှံကျလာကြသည်။ သနားစရာကောင်းသော တာ့ကျယ်သည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်း၌ အိပ်နေရသည်။ သူသည် နတ်သမီးပုံပြင်များဖြင့် ကျွန်မတို့ကို စိတ်သက်သာရာရအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူက အညင်သာဆုံးသော နည်းလမ်းဖြင့် ကျွန်မတို့ကို အသိပေးခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည်တွင်းရှိ မိန်းကလေးတိုင်းသည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်၊ ဇနီးတစ်ယောက်နှင့် ဂုဏ်သရေရှိသော မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ရန်အတွက် ဤသို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးကို ယုတ်လတ်မြတ် မရွေး မည်သူမဆို ခံစားကြရသည်ချည်းသာ ဟူ၏။

ထိုညက ကျွန်မတို့ မည်သူမျှ အိပ်မပျော်ကြပေ။ သို့သော် ပထမနေ့၌ ခံစားရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို မည်မျှ ကြီးကျယ်ပါသည်ဟု ကျွန်မတို့ ယူဆထားစေကာမူ ဒုတိယနေ့၏ ဝေဒနာသည် ယမန်နေ့ထက် နှစ်ဆတိုးလာစမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်စလုံးက ခြေထောက်တွင် စည်းထားသော ပတ်တီးများကို ဖြေပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသော်လည်း စန်းမေ့ တစ်ယောက်တည်းကသာ ခြေတစ်ဘက် လွတ်လပ်ခဲ့ဖူးသည်။ မာမားက သူ၏ ခြေလက်များကို ရိုက်နှက်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်စည်းကာ ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် အခန်းထဲတွင် သူ့ကို ၁၀ ခေါက် ပိုလျှောက်ခိုင်းသည်။ မာမားက သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတော့သည်။

“နင် သူများအိမ်မှာ မယားငယ် လုပ်ချင်လို့လား။ အချိန် နောက်မကျသေးဘူးနော်။ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံပဲ”

ထိုကဲ့သို့သော ခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးကို ကျွန်မတို့ မွေးကတည်းက ကြားနေခဲ့ရသော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့တွင် ကျွန်မတို့အားလုံး မယားငယ်ကို

မမြင် မတွေ့ခဲ့စဖူး။ ဖူးဝေကဲ့သို့သော ဆင်းရဲသည့် ဒေသတွင် ပြောရဆိုရခက်သော၊ ခြေထောက်ကြီးသော စွန့်ပစ်ခံ မိန်းကလေးများကို မယားငယ်အဖြစ် မည်သူကမျှ မကျွေးမွေးထားနိုင်ကြပေ။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် မြေခွေးစုန်းကို မမြင်ဖူးပါဘဲနှင့်လည်း ၎င်း၏ တည်ရှိနေမှုကို ကျွန်မတို့ ယုံကြည်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မာမားက ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်နှင့် စန်းမေ့လည်း ယာယီအားဖြင့် ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် ပတ်တီးစည်းထားသော ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များကို ရေနွေးဇလုံထဲတွင် စိမ်ကြရသည်။ ထို့နောက် ပတ်တီးများကို ဖြေလိုက်ကြပြီး မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က ခြေသည်းများ ညှပ်ပစ်ခြင်း၊ အသားမာများကို လှီးထုတ်ခြင်း၊ ခြောက်သွေ့သော အရေပြားကို ဖယ်ရှားပေးခြင်း၊ အလာမ်များ ပိုမို၍ သုတ်လိမ်းပေးခြင်းနှင့် ပုပ်ဟောင်နေသော အသားစိုင်များမှ ထွက်ပေါ်နေသော အနံ့ဆိုးများကို ဖုံးဖိနိုင်ရန်အတွက် အမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကြံခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ပတ်တီးစအသစ်များဖြင့် ခြေထောက်များကို တစ်ဖန် ပြန်စည်းလိုက်ကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ယခင်ကထက် ပို၍ တင်းကျပ်လာသည်။ ထို့သို့ နေ့ရက်များက တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးနေကြပြီး ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော ယမန်နေ့၏ အဖြစ်အပျက်များသည် နေ့သစ်တစ်နေ့သို့ ရောက်တိုင်း တစ်ကျော့ပြန်လာကြစမြဲ။ လေးရက်ပြည့်သည့် အခါတိုင်း ပတ်တီးအသစ်ကို လဲကြရသည်။ နှစ်ပတ်ပြည့်သည့် အခါတိုင်း ဖိနပ်အသစ်တစ်ရန် လဲကြရသည်။ အသစ်လဲရသော ဖိနပ်သည် ယခင်ဖိနပ်ထက် အရွယ်အစား ပိုသေးသွားသည်။ အိမ်နီးနားချင်းမှ အမျိုးသမီးများက ကျွန်မတို့ထံ လာရောက်လည်ပတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အရိုးများ ပိုမို လျင်မြန်စွာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာစေရန် ဟူသော စေတနာဖြင့် တချို့က ပဲနီလေးမုန့်လုံးများ သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များ သေးသွယ်၍ အဖျားရှူးစေရန် ဟူသော စေတနာဖြင့် တချို့က ငရုတ်သီးတောင့်အခြောက်များ သယ်ဆောင်လာကြသည်။ တာ့ကျယ်၏ သွေးသောက်များက သူတို့ ခြေစည်းကြစဉ်က အသုံးတည့်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာကြသည်။

“စုတ်တံရဲ့ ထိပ်ဖျားကို ကိုက်ထား။ စုတ်တံရဲ့ ထိပ်က သေးပြီး အဖျားချွန်သွားတာဆိုတော့ နင့်ခြေထောက်လည်း စုတ်တံထိပ်ဖျားလိုပဲ သေးသွယ်ပြီး ချွန်ထက်နေလိမ့်မယ်” သို့တည်းမဟုတ် “ရေသစ်အယ်သီးကို များများစား။ ဒါမှ နင့်ခြေထောက်က ပိုပိုပြီး သေးသွယ်လာမှာ”

အမျိုးသမီးဆောင်သည် လေ့ကျင့်ရေး ခန်းမအဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်း

ပြောင်းလဲသွားသည်။ အိမ်မှုကိစ္စများကို ကျွန်မတို့ လုပ်စရာ မလိုတော့။ အခန်းထဲတွင် တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း စင်္ကြံလျှောက်နေကြရသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က ကျွန်မတို့ကို ယခင်ကထက် တိုး၍ တိုး၍ လျှောက်ခိုင်းကြသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း နိုင်နိုင်းက တစ်နေရာမှနေ၍ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေသည်။ ပင်ပန်းလာသည့်အခါတွင် သူသည် ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေလျက်က ကျွန်မတို့ကို ညွှန်ကြားနေတတ်သည်။ အအေးဓာတ် ပိုကဲလာသည်နှင့်အမျှ နိုင်နိုင်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ခြုံစောင်သည်လည်း ထူသည်ထက် ထူလာတော့သည်။ နေ့အချိန်က နည်းသည်ထက် နည်းလာပြီး ညတာရှည်လာသည်။ နိုင်နိုင်း၏ စကားသံကလည်း နည်းသည်ထက် နည်းလာပြီး တိုသည်ထက် တိုလာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ထံမှ ဘာအသံမျှ မကြားရတော့ဘဲ စန်းမေ့ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်သည်။ စန်းမေ့ကို လမ်းလျှောက်မရပ်ရန် မျက်လုံးအကြည့်များဖြင့် ညွှန်ကြားနေသည့်နှယ်။

ကျွန်မတို့အတွက်မူ ဝေဒနာက လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိ။ မည်သို့ လျော့သွားနိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့သော် မိန်းမများအားလုံးအတွက် အရေးအပါဆုံးသော သင်ခန်းစာကို ကျွန်မတို့ သင်ကြားတတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မတို့၏ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးအတွက် ကျွန်မတို့ ကျိုးနွံနာခံရမည် ဟူ၍။

အစောပိုင်း သီတင်းပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ အနာဂတ်ပုံရိပ်များသည် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ ထင်ဟပ်လာကြသည်။ မေရွက်က ယခင်အတိုင်း လှပပြီး လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သူ။ စန်းမေ့ကတော့ တစ်နေကုန် အပြစ်ဖို့နေတတ်သော ဇနီးမယားတစ်ယောက်။ မိမိ၏ ကြမ္မာဆိုးအတွက်သာ အစဉ်အမြဲ ညည်းတွားနေတတ်ပြီး လက်ဝယ် ပိုင်ဆိုင်ထားသော အရာများကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိသူတစ်ယောက်သာ။ ကျွန်မကကော ...။ အထူးခြားဆုံးဟု သတ်မှတ်ခံထားရသော ကျွန်မကတော့ ဘာကိုမျှ စောဒကတက်မနေဘဲ ကံစီမံရာအတိုင်း လက်ခံပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သော် ယခင်ကအတိုင်း အခန်းထဲ အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ခု ကျိုးကြေသွားသည့် အသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေချောင်းတစ်ချောင်း ကျိုးသွားသည့်အသံ။ ထိုအသံကို ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းအသံက အခန်းအတွင်းရှိ လူအားလုံး ကြားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လောင် ပြတ်သားလွန်းလှသည်။ မာမား၏ မျက်လုံးများက ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဆက်လျှောက်။ တိုးတက်လာပြီ” လမ်းလျှောက်နေသော ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်။ ညရောက်သည့်အခါ ကျွန်မ၏ ခြေချောင်း ရှစ်ချောင်းစလုံး ကျိုးပဲ့ကုန်သည်။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ လျှောက်မြဲ လျှောက်လျက်သာ။ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းစီတိုင်း၏ ကိုယ်အလေးချိန် ဖိအားအောက်တွင် ကျိုးပြတ်သွားကြသော ခြေချောင်းများကို ကျွန်မ ခံစားသိရှိနေရသည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်မ၏ ဖိနပ်များထဲတွင် လျော့တိလျော့ရဲ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်။ တစ်ချိန်က အရိုးအဆစ်များဖြင့် တောင့်ခံ၍ နေရာယူထားခဲ့သည့် အသားစိုင်သည် ယခုအခါတွင် ထုသားပေသား ကျကာ ကျောက်ကျောသဖွယ် အသွင်ပြောင်းသွားချေပြီ။ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို အေးခဲသည့် ရာသီဥတုက ထုံထိုင်းသွားအောင် မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ မာမားကတော့ ကျွန်မ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသေးသည်။ ထိုနေ့ညက သူသည် တာ့ကောအား မြစ်ကမ်းနံဘေးမှ ကျူရိုးတစ်ကြောင်း ဖြတ်ယူခိုင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို ကျူရိုးဖြင့် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မပြတ် လမ်းလျှောက်ခိုင်းနေတော့သည်။

ပတ်တီးစများ ဖြေချသည့် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ယခင်ကအတိုင်း ခြေထောက်များကို ရေနွေးစိမ်ထားသည်။ သို့သော် အရိုးများ နေရာပြန်ချရန်အတွက် နှိပ်နယ်ပေးမှုကို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည့် ထိုတစ်ခဏကို ကျွန်မတစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ မာမားသည် သူ၏ လက်ချောင်းများဖြင့် ကျွန်မ၏ လျော့ရဲကျနေသော အရိုးများကို ခြေဖဝါးအောက်တွင် နေရာတကျ ရှိနေစေရန် တွန်းရွှေ့ပေးနေသည်။ ထိုတဒင်္ဂထက် မည့်သည့်အခါကမျှ မာမား၏ မိခင်မေတ္တာကို ကျွန်မ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မမြင်ခဲ့ရဖူးပေ။

“တကယ့် စစ်မှန်တဲ့ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝထဲကို ဘယ်သို့သော အကျည်းတန်မှုမျိုးကိုမှ အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး” သူက ထိုစကားလုံးများကို ဖန်တရာတေအောင် ပြောဆိုပြီး ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ရိုက်သွင်းပေးခဲ့သည်။

“အနာခံမှ အသာစံရမယ်တဲ့။ နာကျင်မှုကို ခံစားဖူးမှ စစ်မှန်တဲ့ အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကြုံတွေ့ဖူးမှ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းအေးမှုကို ရှာတွေ့နိုင်မယ်။ ငါက နင့်ကို စည်းပေး၊ တုပ်ပေးရပေမယ့် တကယ်တမ်း အကျိုးခံစားရမယ့်သူက နင်ပဲ”

မေရွက်၏ ခြေချောင်းများက ရက်အတန်ငယ်ကြာမှ ကျိုးကြသည်။ သို့သော်

စန်းမေ့၏ အရိုးများကမူ တင်းခံနေကြဆဲ။ မာမားက တာ့ကောကို ကျောက်တုံးငယ်များ အရှာခိုင်းပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌ ခြေချောင်းများကို ဖိအား ပိုပေးနိုင်ရန်အတွက် စန်းမေ့၏ ခြေဖမိုးပေါ်တွင် ကျောက်တုံးငယ်များကို ထည့်ကာ စည်းနှောင်ပေးတော့သည်။ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သော စန်းမေ့အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ယခုအခါ သူ၏ ငိုသံမှာ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာတော့သည်။ သူ၏ ငိုရှိုက်သံကြောင့် လူကြီးများက သူ့ကို ငဲ့ညှာလာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ သူ၏ ထိုကဲ့သို့သော အပြုအမူမျိုးသည် ဂရုစိုက်မှုကို ပို၍ ခံယူလိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့က ယူဆခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မာမားသည် သူ၏ စိတ်ခွန်အား အများစုကို ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်၌သာ ပုံအော၍ အသုံးချခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များပေါ်ရှိ ပတ်တီးစများကို အလုံးစုံ ဖြေချပြီးသည့်နောက်တွင် စန်းမေ့၏ ခြေထောက်သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်များနှင့် သိသိသာသာ ကွဲပြားနေသည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်၏ ပတ်တီးစများသည် ယခင်ကအတိုင်း သွေးများ၊ ပြည်ပုပ်များနှင့် စေးထန့်နေတတ်သော်လည်း စန်းမေ့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ ယိုစိမ့်ထွက်နေကြသော အရည်များထံမှ ကွဲပြားခြားနားသော အနံ့ဆိုးသစ်တစ်မျိုးကို ထုတ်လွှတ်နေသည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်၏ ခြေထောက်ပေါ်ရှိ အရေပြားမှာ ညိုးရော်ခြောက်သွေ့သော ဖြူဖပ်ဖပ် အရောင်မျိုး ဖြစ်နေပြီး စန်းမေ့၏ အရေပြားမှာမူ ပန်းတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ပန်းရောင်ယှက်သန်းနေသည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် အိမ်သို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရောက်လာပြန်သည်။ မာမား၏ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အကိုက်အခဲ သက်သာစေမည့် တိုင်းရင်းဆေးဝါးတချို့ကို အကြံပြုသွားသည်။ နှင်းများ အသည်းအသန် ကျသည့် ရက်သို့ မရောက်မချင်း ၎င်းဆေးခါးများကို ကျွန်မ မတို့မထိခဲ့ပေ။ ထိုနေ့က ကျွန်မ၏ ခြေဖမိုးအလယ်ရှိ အရိုးများ ကျိုးပြတ်ထွက်ကုန်ကြသည်။ ထိုနေ့များအတွင်း၌ ခံစားနေရသော ကာယိကဒုက္ခနှင့် သစ်ဥသစ်ဖုများ၏ အစွမ်းတို့ ပေါင်းစပ်ကာ ကျွန်မ၏စိတ်မှာ နောက်ကျူနေတော့သည်။ ထိုစဉ် စန်းမေ့၏ အခြေအနေမှာလည်း ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလာသည်။ သူ၏ ကိုယ်အပူချိန်က မြင့်တက်လာသည်။ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းနေပြီး အဖျားဒဏ်ကြောင့် သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဝိုင်းစက်သည့် မျက်နှာပြင်ကလည်း ချောင်ကျသွားလေပြီ။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းက အောက်ထပ်တွင် နေ့လယ်စာအတွက် ထမင်းဟင်း ပြင်ဆင်နေကြစဉ် တာ့ကျယ်သည် ညီမငယ်လေးကို သနားသဖြင့် သူ့ကို ခုတင်ပေါ်၌

ခြေဆန့်လက်ဆန့် လဲလျောင်းနေစေသည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့က လမ်းတစ်ပတ်လျှောက်ပြီးရာမှ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူကြသည်။ ထိုင်နေသည်ကို မြင်သွားလျှင် အဆူခံရမည် စိုးသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား စန်းမေ့၏ နံဘေး၌ ရပ်နေကြသည်။ တာ့ကျယ်သည် စန်းမေ့၏ ခြေထောက်များကို ဝေဒနာ သက်သာလို သက်သာငြား နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။

ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဆုံး အခါသမယ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ ဝတ်ထားသော ကိုယ်ပေါ်မှ အနွေးထည်များသည်လည်း အထူထဲဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ စန်းမေ့၏ ခြေသလုံးကြွက်သားများကို နှိပ်နယ်ပေးနိုင်ရန်အတွက် တာ့ကျယ်သည် ကျွန်မတို့၏ အကူအညီဖြင့် စန်းမေ့၏ ဘောင်းဘီထူကို ဒူးခေါင်းအထိရောက်အောင် လိပ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စန်းမေ့၏ ပတ်တီးစအောက်ဘက်မှ နေ၍ ပေါင်ရင်းသို့တိုင် မြစ်လက်တက်များကဲ့သို့ စီးဆင်းနေကြသော အနီရောင် အရေးအကြောင်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တစ်ခဏတာမျှ ငေးကြည့်နေမိကြပြီးနောက် တခြားခြေထောက် တစ်ဘက်ကိုလည်း အလျင်အမြန် စစ်ဆေးကြည့်ကြတော့သည်။ ထူးမခြားနားပင်။

တာ့ကျယ်သည် အောက်ထပ်သို့ အလျင်အမြန် ဆင်းသွားပြီး ကျွန်မတို့၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်ကို အစီရင်ခံရင်း သူ၏ တာဝန်ပေါ့လျော့မှုကိုလည်း ဝန်ခံလိုက်သည်။ မာမား၏ လက်ဝါးက တာ့ကျယ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ထားကြသော်လည်း အခြေအနေက ထိုသို့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ အပေါ်ထပ်သို့ အလျင်အမြန် တက်လာကြသည်။ သူတို့သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ အကဲခတ်နေကြသည်။ ခြေထောက်အောက်ပိုင်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော စန်းမေ့သည် လဲလျောင်းလျက်က မျက်နှာကျက်တစ်နေရာသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မတို့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာမူ တစ်နေရာ၌ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် ရပ်နေကြကာ ကျရောက်လာမည့် အပြစ်ဒဏ်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ နိုင်နိုင်းကမူ ခုတင်ပေါ်ရှိ ဖုံ့ထူထူအောက်၌ အိပ်မောကျနေဆဲ။ စိန်စိန်းက အခြေအနေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ရေနွေးကျိုရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

မာမားက ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဝါးတောင်ဝှေး မပါသောကြောင့် အတောင်ကျိုးနေသော ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် လျှောက်လှမ်းနေရသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် သူ၏ သမီးရင်းချာကို ကူညီရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အပေါ်ထပ်သို့ စိန်စိန်း ပြန်ရောက်လာသောအခါ

မာမားသည် စန်းမေ့၏ ပတ်တီးစများကို စတင် ဖြေချလေသည်။ အနံ့ဆိုးတစ်ခုက အခန်းတွင်းသို့ တစ်ခဏချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ စိန်စိန်းထံမှ ပျို့အန်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အပြင်တွင် နှင်းများ တခဲနက် ကျနေသော်လည်း တာ့ကျယ်သည် အနံ့ဆိုးများ ထွက်သွားစေရန်အတွက် ပြတင်းပေါက်များကို ကာထားသည့် စက္ကူကို အပေါက်ဖောက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ စန်းမေ့၏ ခြေထောက်ကို လုံးလုံးလျားလျား တွေ့မြင်လာရသည်။ ပြည်ပုပ်များသည် နက်ပြာရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး သွေးများသည် အညိုရောင် ရွံ့ဗွက်များကဲ့သို့ ပျစ်ခဲနေသည်။ စန်းမေ့ကို လဲလျောင်းနေရာမှ ထိုင်နေသည့် အနေအထားရောက်အောင် ထူမ,လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ အတုပ်အနှောင်မဲ့ ခြေထောက်များကို ရေနွေးဇလုံထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံက အဝေးတစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည့်နှယ် သူ့ထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာပေ။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာက ထွက်ပေါ်ခဲ့သော စန်းမေ့၏ အော်သံဟစ်သံများသည် မတူကွဲပြားသော အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်နေကြသည်။ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခု ကြုံတွေ့လာနိုင်သည်ကို ပထမဆုံးနေ့ကတည်းက သူ သိရှိနေခဲ့လေသလော။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် သူက ခုခံနေခဲ့ခြင်းလော။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသည့်အကြားတွင် အမှားတစ်ခုခုကို မာမားသည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကျူးလွန်မိခဲ့ခြင်းလော။ စန်းမေ့၏ သွေးအဆိပ်သင့်ခြင်းသည် ခြေစည်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသလော။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ပြောစကားအတိုင်း ဆိုလျှင် သူသည်လည်း ကျွန်မနည်းတူ အာဟာရ ချို့တဲ့နေခဲ့ခြင်းလော။ ယခုလို ဒုက္ခသုက္ခများနှင့် ကြုံတွေ့ရလောက်အောင် သူသည် အတိတ်ဘဝက မည်သို့သော မကောင်းမှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့ပါသနည်း။

ရောင်ရမ်းမှုများ ပြေပျောက်သွားစေရန် အလို့ငှာ မာမားက ခြေထောက်များကို ပွတ်တိုက်ပေးနေသည်။ စန်းမေ့ခမျာ မျော့မျော့သာ ကျန်တော့သည်။ ဇလုံအတွင်းမှ ရေများသည်လည်း အဆိပ်ရေများအလား ခဏချင်း မဲပုပ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မာမားသည် ဒုက္ခိတခြေအစုံကို ရေထဲမှ ဆယ်လိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ကျကျနန သုတ်ပေးသည်။

“မာမား …” မာမားက သူ့ယောက္ခမကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မာမားက ကျွန်မထက် ပိုပြီး အတွေ့အကြုံ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို လာကူပေးပါဦးလား”

သို့သော် နိုင်နိုင်းသည် သူ၏ ဂွမ်းကပ်ခြုံစောင်အောက်မှ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ကလည်း သဘောထား မတိုက်ဆိုင်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

“ငါတို့ သူ့ခြေထောက်ကို အပြင်မှာ လေသလပ်ထားရင် ကောင်းမယ်” မာမားက အကြံပြုသည်။

“အဲဒါ အဆိုးဆုံးပဲပေါ့” စိန်စိန်းက စကားပြန်သည်။

“သူ့ရဲ့ အရိုးတော်တော်များများက ကျိုးနေပြီ။ တကယ်လို့ သူ့ခြေထောက်ကို ကောင်းကောင်း စည်းမထားဘူးဆိုရင် အဲဒီအရိုးတွေက ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်သွားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို ယူမယ့်လူလည်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“သူ့ကို လုံးဝ ဆုံးရှုံးသွားရတာနဲ့ စာရင် အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အသက်ရှင်နေသေးတာကမှ တော်သေးတယ်လေ”

“အဲဒီလိုကြီး အသက်ရှင်နေတော့ရော ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမှာလဲ” စိန်စိန်းက တုံ့ပြန်သည်။

“အစ်မက မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ အဲဒီစကားကို ပြောတယ်ပဲ ထားဦး။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် သူ့မှာ ဘာအနာဂတ်မှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူတို့၏ ငြင်းခုန်မှုက အတောမသတ်နိုင်သေး။ စန်းမေ့သည် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်။ သူတို့သည် စန်းမေ့၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အလာမ်များ သုတ်လိမ်းပေးပြီးနောက် ပြန်စည်းလိုက်ကြသည်။ ဒုတိယနေ့တွင် နှင်းများက ယမန်နေ့အတိုင်း တဖွဲဖွဲ ကျနေကြသည်။ စန်းမေ့၏ အခြေအနေကမူ ပိုမို၍ ဆိုးရွားလာသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်က ငွေကြေးမပြည့်စုံသော်လည်း ပါပါးသည် နှင်းတောထဲ ဖြတ်ကာ ကျေးလက်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပင့်လာခဲ့သည်။ ထိုသူက စန်းမေ့ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလေတော့သည်။ ဆရာဝန်၏ ထိုသို့သော အပြုအမူကို ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် ပထမဆုံး မြင်ခဲ့ရဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ တမလွန်လောကသို့ ထွက်ခွာသွားတော့မည့် ချစ်ရသူတစ်ယောက်၏ ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မတို့ တားဆီးထားရန် အစွမ်းအစ မဲ့နေကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သင့်အနေဖြင့် တွန်းလှန်ရန် ကြိုးစားကြည့်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သေမင်းတမန်၏ လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်းကို ခံရပြီ ဆိုလျှင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

သေမင်းတမန်၏ ရှေ့မှောက်၌ ကျွန်မတို့သည် အမိန့်ကို နာခံရုံသာ တတ်စွမ်းနိုင်တော့သည်။ ဆရာဝန်က အနာအုံဆေးနှင့် ဆေးမြစ်တချို့ ပေးသည်။ သူသည် သဘောကောင်း၍ ရိုးသားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ အခြေအနေကို နားလည် သဘောပေါက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်တော့တယ်” သူက ပါပါးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရှာသည်။

“ဒါတောင် သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်နေမှာပဲ”

သို့သော် ထိုနေ့အတွက် သတင်းဆိုးမှာ ဤမျှနှင့် အဆုံးမသတ်သေးပေ။ ကျွန်မတို့က ဆရာဝန်ကို အရိုအသေ ပေးပြီးသောအခါတွင် သူက အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်ရာ စောင်အောက်မှ နိုင်နိုင်းကို တွေ့သွားသည်။ သူသည် နိုင်နိုင်းအနားသို့ သွားပြီး နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သွေးစမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူက ပါပါးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မိခင်ကြီးက အတော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို စောစောက မပြောကြတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ပါပါး မည်သို့ ဖြေနိုင်ပါအံ့နည်း။ သူသည် မိဘကို ရိုသေသော သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ယောကျ်ားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဤကိစ္စသည် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ ထို့အတူပင် နိုင်နိုင်းကို စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်သည် သားဖြစ်သူ ပါပါး၏ ဝတ္တရားလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ အိမ်အောက်ထပ်၌ ဆေးပြောင်းရှုနေချိန်တွင် အပေါ်ထပ်ရှိ လူနှစ်ယောက်၏ ကျန်းမာရေးမှာ သေလောက်သည်အထိ စိုးရိမ်နေရသည်။

ကျွန်မတို့ မိသားတစ်စုလုံး၏ ဦးခေါင်းများထဲ၌ မေးခွန်းများ နောက်တစ်ကြိမ် ပြည့်လျှံလာပြန်သည်။ အသုံးမကျသော ကောင်မလေးများ၏ အပေါ်၌ အလွန်အကျွံ အာရုံစိုက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်၏ တန်ဖိုးအထားရဆုံးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို လျစ်လျူရှုရာ ရောက်ခဲ့လေသလော။ အခန်းထဲတွင် စန်းမေ့နှင့်အတူ အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်ပေးရခြင်းကြောင့် နိုင်နိုင်း၏ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်သွားရခြင်းလော။ စန်းမေ့၏ မရပ်မနား ငိုကြွေးညည်းတွားသံများကို စိတ်ကုန်သွားသောကြောင့် နိုင်နိုင်းသည် ဤငြီးငွေ့ဖွယ်လူ့ဘုံကို စွန့်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလော။ စန်းမေ့ကို

အကြောင်းပြု၍ ရောက်ရှိလာသော သေမင်းတမန်သည် နိုင်နိုင်းကိုပါ တစ်ပါတည်းအတူ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းပေလော။

ပြီးခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာက စန်းမေ့အပေါ် ထားရှိခဲ့ကြသော အာရုံစိုက်မှုများ အားလုံးသည် ယခုအခါ နိုင်နိုင်းအထံသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသည်။ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့သည် ဆေးပြောင်းရှူချိန်၊ အစာစားချိန်နှင့် အနားယူချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် နိုင်နိုင်းအနားမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာကြတော့ပေ။ စိန်စိန်းသည် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အဝတ်အစား လျှော်ဖွတ်ခြင်းစသော အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝနှင့် တခြားသူများအား ပြုစုစောင့်ရှောက်သည့် တာဝန်တို့ကို တစ်ဦးတည်း လက်လွှဲယူလိုက်သည်။ မာမား အိပ်စက်အနားယူသည်ကို ကျွန်မ မတွေ့ရတော့ပေ။ အကြီးဆုံး ချွေးမတစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ့တွင် ဘဝပေး တာဝန်ကြီးနှစ်ရပ် ရှိသည်။ ဤမိသားစုအတွက် သားရတနာ ဖွားမြင်ပေးရန်နှင့် ခင်ပွန်းသည်၏ မိခင်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်။ သူ့အနေဖြင့် နိုင်နိုင်း၏ နေမှုထိုင်မှု ကိစ္စများအပေါ်တွင် ရာနှုန်းပြည့် စိတ်နှစ်ထားခဲ့သင့်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်ရမည့်အစား ယောကျ်ားသားတစ်ယောက်၏ အကြံကြီးမှုမျိုးက သူ့ဦးနှောက်ကို စိုးမိုးသွားခဲ့သောကြောင့် သူ၏ စွမ်းအားမှန်သမျှကို ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ မြှုပ်နှံခဲ့တော့သည်။ လှပရွှန်းစိုတော့မည့် ကျွန်မ၏ အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မကိုသာ အပြည့်အဝ အာရုံစိုက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူ၏ တာဝန် ပေါ့လျော့မှုမှ ပေါက်ဖွားလာသော စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုဖြင့် နိုင်နိုင်းအတွက် ရိုးရာဓလေ့ ပူဇော်ပသမှုတို့ကို အမျိုးစုံအောင် ပြုလုပ်နေတော့သည်။ ကွမ်းရင်မယ်တော်နှင့် ကွယ်လွန်ပြီး ဘိုးဘွားများကို စားသောက်ဖွယ်ရာ အဖြာဖြာတို့ဖြင့် ပသနေသည်။ အချိန်ပြည့် ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပြုမနေလျှင်လည်း ဂါထာမန္တာန်များ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် သွေးဖြင့်ပင် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ကာ နိုင်နိုင်းကို အသက်ခွန်အား ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သေးသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းက နိုင်နိုင်းအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြချိန်တွင် ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့မှာ စန်းမေ့၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ကျလေသည်။ ကျွန်မတို့၏ အသက်မှာ ၇ နှစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် သူ့ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားစေရန်အတွက် မည်သို့ ပြုမူ၍ မည်သို့ ပြောဆိုရမည်ကိုပင် နားမလည်ကြချေ။ သူ၏ ဝဋ္ဋဒုက္ခက ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ သို့သော် ၎င်းမှာ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရဖူးသမျှထဲတွင် အပြင်းထန်ဆုံးသော ဝဋ္ဋဒုက္ခမျိုး မဟုတ်သေးပေ။ လေးရက်ကြာပြီးနောက်တွင် စန်းမေ့သည် လူ့လောကကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားတော့သည်။ တိုတောင်းလှသော သူ၏ သက်တမ်းနှင့်မမျှသော ဒုက္ခနှင့် နာကျင်မှုများကို သူ ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရရှာသည်။

နိုင်နိုင်းလည်း နောက်တစ်ရက်၌ အနိစ္စရောက်သည်။ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် အရိပ်အယောင်ကို သူ့တွင် မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ကြ။ ဆောင်းဦးရွက်ကြွေများအောက်ရှိ ခူကောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကွေးသည်ထက်ကွေး၊ သေးသည်ထက် သေးသွားရုံမျှသာ ရှိခဲ့သည်။

ထ ထ ထ

မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မှု ပြုလုပ်ရန် မြေကြီးက မာလွန်းနေသည်။ နိုင်နိုင်း၏ အသက်ရှင်ဆဲ သွေးသောက်ညီအစ်မနှစ်ယောက်က နိုင်နိုင်းကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လွမ်းဆွတ်တသဖွယ် သီချင်းများကို သီဆိုကြသည်။ သူ၏ ရုပ်အလောင်းကို ဂွမ်းထည်ဖြင့် ပတ်ပြီး သူ့အတွက် သက်ရှည်ဝတ်စုံများ [6] ကို ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။ သူသည် အသက်ရှည်ရှည် နေခဲ့ရသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ သက်ရှည်ဝတ်စုံကိုလည်း အထည်ပေါင်းများစွာ ဝတ်ဆင်ပေးရသည်။ စန်းမေ့၏ အသက်မှာ ၆ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့်အပြင် အသက်ရှိစဉ်အခါကလည်း သူ့ကို အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်မည့် အဝတ်အစား များများစားစား မရှိခဲ့ပေ။ တမလွန်ဘဝ၌ သူ့ကို ကြိုဆိုကြမည့် အပေါင်းအဖော်လည်း များများစားစား ရှိမည် မဟုတ်။ သူ့တွင် ဆောင်းရာသီဝတ် အဝတ်အစား တစ်စုံနှင့် နွေရာသီဝတ် အဝတ်အစား တစ်စုံသာ ရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာလည်း ကျွန်မနှင့် တာ့ကျယ်တို့၏ ဝတ်ထားပြီးသား အကျႌများသာ ဖြစ်ကြသည်။ နိုင်နိုင်းနှင့် စန်းမေ့တို့သည် နှင်းလွှာအောက်၌ လက်ကျန်ဆောင်းကာလများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။

နိုင်နိုင်းနှင့် စန်းမေ့တို့ ကွယ်လွန်သည့်အချိန်နှင့် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မည့်အချိန် ကြားကာလတွင် အပေါ်ထပ်ရှိ အမျိုးသမီးအဆောင်ထဲ၌ အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်ကမူ ယခင်ကအတိုင်း သွားချည်ပြန်ချည် လမ်းလျှောက်နေကြရသည်။ ကျွန်မတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း လေးရက်တစ်ကြိမ် ခြေထောက်ဆေးကြသည်။ နှစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် ပိုသေးကွေးသော ဖိနပ်သစ်များကို လဲဝတ်ကြရသည်။ ထူးခြားသွားသည့်အချက်မှာ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့သည် ကျွန်မတို့ကို ယခင်ကထက် ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆက်ဆံလာကြသည်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ယခင်ကထက် ပိုမို၍ သတိထားလာကြတော့သည်။ အာခံခြင်းနှင့် စောဒကတက်ခြင်းများလည်း အလျင်းမရှိခဲ့။ ခြေထောက်ဆေးသည့် အချိန်သို့ ရောက်တိုင်း ကျွန်မတို့၏ မျက်လုံးများသည် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ကဲ့သို့ ခြေထောက်ပေါ်မှ သွေးနှင့် ပြည်ပုပ်များကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကောင်မလေးများသာ ကျန်တော့သည့် ညဉ့်အချိန်တိုင်းနှင့် တစ်နေ့တာ တာဝန်ကို စတင်၍ မလုပ်ဆောင်ရမီ

နံနက်ခင်းအချိန်တိုင်းတွင် တာ့ကျယ်သည် ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များကို ပိုးဝင်ရောင်ရမ်းခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပေးသည်။

ခြေထောက် စစည်းခဲ့ရသည့် အစောပိုင်း လများကို ကျွန်မ မကြာမကြာ နောက်ကြောင်းပြန် စဉ်းစားကြည့်လေ့ရှိသည်။ မာမား၊ စိန်စိန်း၊ နိုင်နိုင်းနှင့် တာ့ကျယ်တို့သည် ကျွန်မကို အားပေးစကားများ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြောကြားခဲ့ကြသည်။ ထိုစကားများကို ကျွန်မ ယခုအချိန်ထိ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် “ကြက်ကို လင်တော်ရင် ကြက်လို နေရမယ်။ ခွေးကို လင်တော်ရင် ခွေးလို နေရမယ်” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည်အထိ ထိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ပေ။ မည်သို့သော အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးနှင့် ထိုက်တန်သနည်း ဆိုသည့်ကိစ္စသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက် အကြီးအသေးအပေါ် မူတည်နေသည်။ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းစင်သည့် ခြေထောက်ငယ်တစ်စုံသည် ယောက္ခမလောင်းများ အရှေ့တွင် ကျွန်မ၏ စည်းကမ်းသေဝပ်မှုကို လည်းကောင်း၊ အာဝေဏိက ဒုက္ခများအပြင် နောက်နောင် ကြုံတွေ့လာနိုင်သည့် အဆိုးလောကဓံများအပေါ် ကျွန်မ၏ သည်းညည်းခံနိုင်စွမ်းကို လည်းကောင်း သက်သေပြနေသည့်နှယ် အထောက်အထားအဖြစ် တည်ရှိနေကြပေမည်။ ကျွန်မကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သော မိသားစုဝင်များ၊ အထူးသဖြင့် မွေးသမိခင်အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် ကျွန်မ၏ ရိုကျိုးနာခံတတ်မှုကို လောကလူအများအား အပြစ်ကင်းစင်သည့် ထိုခြေထောက်ငယ်တစ်စုံက သက်သေသက္ကာယအဖြစ် ထုတ်ဖော်ပြသ ပေးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် ယောက္ခမလောင်းကလည်း ကျွန်မအပေါ်တွင် အကောင်းမြင် သဘောထားများ ပေါက်ဖွားလာလိမ့်မည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ခြယ်သထားသော ဖိနပ်များသည် ကျွန်မ၏ အချုပ်အလုပ် စွမ်းရည်နှင့် တခြားသော အိမ်ထောင်မှု ပိုင်နိုင်ခြင်းကို ခင်ပွန်းလောင်း၏ မိသားစုဝင်များအား လှစ်ဟပြသရာ၌ အကူအညီ ပေးကြပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ထိုစဉ်က ကျွန်မ လုံးဝ သိရှိထားခြင်း မရှိခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ ချစ်ရည်လူးကြသည့် အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မ၏ ခြေအစုံသည် ခင်ပွန်းသည်ကို အရူးအမူးဖြစ်အောင် တစ်စုံတစ်ရာ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက် ရွှေလက်တွဲသွားခဲ့ကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို တွေ့မြင်လိုသောဆန္ဒနှင့် သူ့လက်ထဲ၌ တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုသော ဆန္ဒတို့သည် သူ့ထံမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ဖူးသည် မရှိ။ သားသမီး ငါးယောက် မွေးဖွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းသာ မကဘဲ ကျွန်မ၏ တခြားသော ရုပ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများက သူ၏ ရမ္မက်ဇောများကို

ဖြေလျှော့မပေးနိုင်တော့သည့် အချိန်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ထိုဆန္ဒများသည် သူ့ထံမှ လုံးဝ ငုပ်လျှိုးသွားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

အခန်း (၄) ယပ်တောင်

ခြေထောက် စစည်းသည်မှ ၆ လမြောက်အကြာ၊ နိုင်နိုင်းနှင့် စန်းမေ့တို့ ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်လအကြာတွင် နှင်းများ အရည်ပျော်ကာ မြေကြီးလည်း ပျော့ပျောင်းလာသည်။ သို့ဖြင့် နိုင်နိုင်းနှင့် စန်းမေ့တို့ကိုလည်း မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတို့၏ တစ်ဘဝတာ အတွင်း၌ ... မဟုတ်သေး၊ တရုတ်လူမျိုးအားလုံး၏ တစ်ဘဝတာ အတွင်း၌ အရေးအကြီးဆုံးသော အကြောင်းကိစ္စ သုံးခု ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကိစ္စများအတွက် ငွေကို အလုံးအရင်းဖြင့် သုံးစွဲတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဖွားမြင်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးသည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖွားမြင်လာကြရန်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ မင်္ဂလာဆောင်ကြရန် ဆန္ဒရှိကြသည့်နည်းတူ အသေဖြောင့်၍ အခေါင်းလှရန်လည်း အားလုံးက မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာနှင့် မျက်မှောက်အခြေအနေတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာသာ ပေးမည် မဟုတ်ပေ။

နိုင်နိုင်းသည် ဤမိသားစုတစ်ခုလုံး၏ ဦးစီးဦးဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အများအတွက် စံပြုထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ စန်းမေ့ကမူ ဘာမျှ စာမတင်လောက်သော သာမန် ကလေးမကလေးမျှသာ။ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့သည် ရနိုင်သမျှသော ပိုက်ဆံကို စုစည်း၍ မြို့ပေါ်မှ အခေါင်းဆက်သမားတစ်ယောက် ငှားကာ နိုင်နိုင်းအတွက် အခေါင်းကောင်းကောင်းတစ်လုံး ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ စန်းမေ့အတွက်တော့ သေတ္တာသေးသေးတစ်လုံး ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ နိုင်နိုင်း၏ နောက်ဆုံးခရီးဖြစ်သော အသုဘအခမ်းအနားကို ကျင်းပသည့်အခါတွင် သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများလည်း နောက်ထပ်တစ်ဖန် ရောက်ရှိလာကြသည်။

မိမိတို့ မိသားစု၏ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ ကျွန်မတို့တွင် ယခုထက် ငွေအနည်းငယ် ပိုရှိခဲ့ပါမူ ပါပါးသည် နိုင်နိုင်း၏ တစ်ဘဝတာ လုပ်ဆောင်ချက်များအပေါ် ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် သူ့အတွက် ကမ္ပည်းကျောက်စာ ထိုးပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် ပင့်ကာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဖုန်းရွှေအကောင်းဆုံးမြေကို နိုင်နိုင်းအတွက် ရွေးချယ်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သင်္ချိုင်းမြေအထိ နာရေးလိုက်ပို့နိုင်ရန် ပါပါးသည် သူ၏ သမီးနှင့် တူမများအတွက် ဝေါယာဉ်တစ်စီး

ငှားရမ်းပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေအရ ၎င်းကိစ္စများ တစ်ခုမျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ မာမားက ကျွန်မကို ကျောပိုး၍လည်းကောင်း၊ စိန်စိန်းက မေရွက်ကို ကျောပိုး၍လည်းကောင်း ခရီးနှင်ခဲ့ကြရသည်။ နာရေးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသော ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ငယ်ကလေးသည် နေအိမ်မှ မဝေးလှသော နေရာတစ်နေရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ပိုင်နက်မြေအတွင်းမှာပင် ရှိနေသေးသည်။ ပါပါးနှင့် စူးစူက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခိုးဦးချ၍ ကန်တော့ကြသည်။ မာမားက မြေပုံရှေ့တွင် ဝပ်တွားကာ ခွင့်လွှတ်ပါရန် ရှိခိုးတောင်းပန်နေသည်။ ကျွန်မတို့က ဘေးမှနေ၍ ငွေစက္ကူများကို မီးရှို့ပေးနေကြသည်။ နာရေးလာ ဧည့်ပရိသတ်များကို ကျွန်မတို့ ဧည့်ဝတ်ပြုနိုင်သည့် အရာမှာလည်း သကြားလုံးမျှသာ။

နိုင်နိုင်းက နှီစူးကို မဖတ်တတ်သော်လည်း သူ့တွင် နှီစူးအက္ခရာဖြင့် ရေးသားထားသော စန်းချောင် [7] စာအုပ်များ ရှိသည်။ ၎င်းစာအုပ်များကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ အိမ်ထောင်ကျစဉ်အခါက လက်ခံရရှိထားခဲ့သည်။ ၎င်းစာအုပ်များနှင့်အတူ တခြားသော ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတချို့တို့ကို သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများက စုစည်းကာ သူ၏ အုတ်ဂူအရှေ့တွင် မီးရှို့ပေးကြသည်။ တမလွန်ဘဝရှိ နိုင်နိုင်း၏ အထံသို့ ၎င်းတို့ကို ပို့ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးရှို့နေကြစဉ် သူတို့က ဤသို့လည်း သီဆိုနေကြသည်။

“တခြား ညီအစ်မတွေကိုလည်း ရှာဖြစ်အောင် ရှာလိုက်ဦးနော်။ နင်တို့ သုံးယောက် အတူတူ ရှိနေကြရင် ပျင်းရလိမ့်မည် မထင်ပါဘူး။ ငါတို့ကိုလည်း မမေ့လိုက်နဲ့နော်။ ငါတို့တတွေက သေကွဲကွဲနေရပြီ ဆိုပေမယ့် အသည်းနှလုံးတွေက ဝေးမသွားကြသေးပါဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက ကမ္ဘာတည်သရွေ့ပါ”

စန်းမေ့အကြောင်းကိုမူ မည်သူမျှ စကားမဟကြပေ။ တါ့ကောပင်လျှင် သူ့ကို ဘာမျှ ပြောစရာ ရှိပုံမရ။ စန်းမေ့တွင် ကိုယ်ပိုင် အထိမ်းအမှတ်စကားဘာတစ်ခုမျှ မရှိသောကြောင့် စန်းမေ့ကို ဘိုးဘေးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနိုင်ရန်အတွက် မာမား၊ စိန်စိန်းနှင့် တါ့ကျယ်တို့က နှီစူးဖြင့် မိတ်ဆက်စာများကို ရေးသားပေးကြသည်။ ထို့နောက် ယောက်ျားများ ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ ထိုစာများကို ကျွန်မတို့ မီးရှို့လိုက်ကြသည်။

ကွယ်လွန်သူ နိုင်နိုင်းအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ် သုံးနှစ်တာကာလကို ယခုမှ စတင် ဖြတ်သန်းရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့၏ နေ့ရက်များမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရွေ့လျားမြဲ ရွေ့လျားနေကြသည်။

ခြေထောက်စည်းထားရသော ကျွန်မအတွက် အပင်ပန်း အခက်ခဲဆုံး ကာလမှာ လွန်မြောက်သွားခဲ့လေပြီ။ မာမားသည် ကျွန်မကို ယခင်ကကဲ့သို့ ရိုက်နှက်မောင်းမဲခြင်း မပြုတော့ပေ။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့အတွက် အရေးအပါဆုံး အလုပ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်အသစ်သို့ ပြောင်းလဲလာသော ခြေထောက်ကလေးများကို အနားပေးရင်း တစ်နေရာ၌ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ နံနက် အစောပိုင်းအချိန်များတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တာ့ကျယ်၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် အချုပ်အသီများကို လေ့ကျင့်ကြရသည်။ နေမြင့်လာသည့် အခါတွင် မာမားက ကျွန်မအား ဗိုင်းငင့်ခြင်းအတတ်ကို သင်ကြားပေးပြီး နေ့လယ်ခင်းအချိန်၌ ရက်ကန်းရက်ကြရသည်။ စိန်စိန်းကလည်း မေရွက်အား ရက်ကန်းရက်ခြင်းနှင့် ဗိုင်းငင့်ခြင်းအတတ်များကို သင်ကြားပေးသည်။ ညနေ နေစောင်းသောအခါတွင် နှီးစူးသင်ကြားခြင်းကို စတင်သည်။ စိန်စိန်းက ရိုးရှင်းလွယ်ကူသော စကားလုံးများကို ကျွန်မတို့အား စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ဟာသနှောကာ သင်ကြားပေးသည်။

အသက် ၁၁ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော တာ့ကျယ်သည် စန်းမေ့ကို ကြီးကြပ်စရာ မလိုတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်တွင်းမှု အတတ်များကို ပြန်လည် သင်ကြားနေသည်။ ရွာထဲမှ အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် ယခုတလောတွင် အိမ်သို့ အရောက်အပေါက် များလာသည်။ တာ့ကောနှင့် တာ့ကျယ်တို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုများ စတင်လုပ်ဆောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ ဇာတိရွာဖြစ်သော ကောင်းကြားရွာတွင် ကျွန်မတို့နှင့် အခြေအနေ မတိမ်းမယိမ်း ရှိသော မိသားစုတစ်စု၌ တာ့ကောနှင့် စုံဖက်ပေးရန် သင့်လျော်သည့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ရှိသည်။

အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် ဤရွာနှစ်ရွာသို့ အမြဲတမ်း ကူးလူးသွားလာနေသောကြောင့် နှီးစူးစာများကိုလည်း တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ ပုံမှန် ပို့ဆောင်ပေးနေရသည်။ ၎င်းမှာ ချွေးမလောင်းအတွက် ကောင်းသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် စိန်စိန်းသည်လည်း ကောင်းကြားမှ ဤရွာသို့ အိမ်ထောင်လာကျနေရသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူသည် သူ၏ မိသားစုနှင့် ပိုမိုလွယ်ကူစွာ ဆက်သွယ်နိုင်ပေတော့မည်။ သူ အူမြူးနေသည်။ သွားများ အအေးပတ်လုမတတ် ပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်နေသော သူ၏ မျက်နှာကို ဤရက်အတွင်း လူတိုင်း တွေ့မြင်နေရသည်။

တာ့ကျယ်သည် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေ၊ လှပသော ရုပ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း မြင်ဖူးသူများ အားလုံးက တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း အသိအမှတ် ပြုထားရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည်

အလှမ်းဝေးလှသော ဂယ်ထန်ရွာသားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုရမည်။ ထိုမိသားစုသည် ကျွန်မတို့အိမ်ထက် စီးပွားရေးအခြေအနေ ပိုကောင်းသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည့်အချက်မှာ တာ့ကျယ်နှင့် မကြာမကြာ မတွေ့ဆုံနိုင်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပမည့်နေ့မှာ ၆ နှစ်မျှ လိုပါသေးသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့အိမ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာရန် နောက်ထပ် ၂ နှစ် သို့မဟုတ် ၃ နှစ်ခန့် ထပ်စောင့်ရဦးမည်။ ပဋိသန္ဓေ မလွယ်ရသေးခင် လင်သားအိမ်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း မပြုရ ဟူသည့် ရိုးရာဓလေ့ကို ကျွန်မတို့ ခရိုင်အတွင်း၌ လက်ခံကျင့်သုံးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် အဘက်ဘက်၌ အကွာကြီး ကွာလှသည်။ စကားလုံးတစ်လုံးတည်းနှင့် ခိုင်းနှိုင်းရမည်ဆိုလျှင် သူသည် ‘တောဂိုက်’ ပင် ဖြစ်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အဝတ်အစားများမှာ ပိုးထည်များ ဖြစ်ပြီး အောင်သွယ်တော်ကောင်းကမူ ချည်ကြမ်းထည်များကိုသာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ နှုတ်ထွက်စကားများက ပျားသကာကဲ့သို့ ချိုမြနေပြီး အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ စကားသံများက ရွာခွေး၏ ဟောင်သံကဲ့သို့ ခက်ထရော်နေသည်။ သူသည် အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အိမ်ရှိ မိန်းကလေးများ အားလုံး၏ ခြေထောက်များကို ပြခိုင်းတော့သည်။ တာ့ကျယ်နှင့် မေရွက်တို့ကတော့ သူ့ကို မဖြစ်မနေ ပြကြရစမြဲ။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို အောင်သွယ်တော်ဝမ်အား အပြီး အပ်နှံထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း မာမားသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ကို အောင်သွယ်တော်ကောင်းအား ပြဖြစ်အောင် ပြလိုက်သေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့ထံမှ ဖရုသဝါစာများ ထွက်ကျလာတော့သည်။

“ဒီကောင်မလေးရဲ့ ခြေဖဝါး အကွဲကြောင်းက အတော်နက်တာပဲ။ သူ့ကို ယူမယ့် ယောကျ်ားကတော့ အပျော်ကြီး ပျော်နေတော့မှာပဲဟေ့” သို့မဟုတ်လျှင် “သူ့ရဲ့ ခြေဖနောင့်ကို ကြည့်စမ်းပါဦးအေ။ အိတ်တစ်အိတ်နဲ့ တူမနေဘူးလား။ ပြီးတော့ ရှေ့ခြေက အရှေ့ကို သေးသေးသွယ်သွယ်လေး ထိုးထွက်နေတော့ ဒါကိုမြင်တိုင်း သူ့ယောကျ်ားက သူ့ဖွားဖက်တော်ကိုချည်း မြင်ယောင်နေတော့မှာပဲ။ မယားကံကောင်းတဲ့ အဲဒီယောကျ်ားကတော့ ညရှိသရွေ့ ငရုတ်ဆုံချည်း ထောင်းချင်နေတော့မှာပဲဟေ့”

ထိုစကားလုံးများ၏ ဆိုလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ထိုစဉ်က ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ပါ။ နားလည်ပြီးနောက်တွင် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ အရှေ့၌ ထိုသို့သော စကားမျိုးကို အပြောခံခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်မ ရှက်ရွံ့ခဲ့မိသည်။

သို့သော် သူတို့က အောင်သွယ်တော်ကောင်းနှင့်အတူ ရယ်မောနေကြသည်။ ထိုသို့ ပြောကြားစဉ်က ကျွန်မတို့ ကောင်မလေး သုံးယောက်စလုံး လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေကြသော်လည်း ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်းပင်၊ ထိုစကားလုံးများနှင့် သူတို့၏ ဆိုလိုရင်းအနက်များသည် လက်လှမ်း မမီနိုင်လောက်အောင် ကျွန်မတို့၏ အတွေ့အကြုံနှင့် အသိပညာနယ်ပယ်ကို ကျော်လွန်နေကြသည်။

ထိုနှစ် လေးလပိုင်း ၈ ရက်နေ့တွင် နွားရိုင်းတိုက်ပွဲတော်အတွက် တာ့ကျယ်၏ သွေးသောက်များသည် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကောင်မလေးငါးယောက်တို့သည် အိမ်ထောင်မှုကို မည်မျှ နိုင်နင်းကြောင်း အစွမ်းပြကြတော့သည်။ သွေးသောက်ညီအစ်မအဖြစ် သစ္စာတိုင်တည်ကြစဉ် သူတို့၏ မိဘများက ပေးလိုက်သော ဆန်များကို တခြားတစ်နေရာသို့ အငှားချကာ ၎င်းမှ ရသော အကျိုးအမြတ်ကို သူတို့၏ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အသုံးစရိတ်အဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။ ထို့အပြင် ကောင်မလေးတိုင်းက သူတို့အိမ်မှ ဟင်းတစ်မယ်စီ ယူလာကြပြန်သည်။ ၎င်းတို့မှာ ဆန်ကြာဆံစွပ်ပြုတ်၊ ဆားဘဲဥခါကြက်ဥချက်၊ ဝက်ခြေထောက်အစပ်ချက်၊ ပဲတောင့်ရှည်နှပ်နှင့် ဆန်ချိုမုန့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး အတူတကွ ချက်ပြုတ်ကြသော ဟင်းလျာများလည်း ရှိသေးသည်။ မိန်းကလေးများ အားလုံးက မုန့်လုံးများကို တက်ညီလက်ညီ လုံးကြကာ ပေါင်းအိုးဖြင့် ပေါင်းပြီး သံပရာရည်နှင့် ငရုတ်ဆီရောထားသည့် ကြာညို့ထဲတွင် စိမ်ထားကြသည်။ သူတို့သည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စားသောက်ကြပြီး စန်းကူးပုံပြင်နှင့် ငါးကြင်းပုံပြင်ကဲ့သို့သော နှီစူးပုံပြင်များကို ရွတ်ဆိုကြသည်။ စန်းကူးပုံပြင်ထဲတွင် ပိုက်ဆံချမ်းသာသော လူတစ်ယောက်၏ သမီးသည် သူ၏ ဆင်းရဲသော ခင်ပွန်းအပေါ်၌ သစ္စာရှိစွာ သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားခဲ့သည်။ အခက်အခဲ ဒုက္ခပေါင်းများစွာကို ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ခါးစည်းခံကာ နောက်ဆုံး၌ ချမ်းသာပျော်ရွှင်၍ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်သွားကြသည့် ပုံပြင်ဖြစ်သည်။ ငါးကြင်းပုံပြင်မှာမူ ငါးကြင်းတစ်ကောင်သည် ချစ်စဖွယ် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းကာ ထက်မြက်သော စာဆိုတစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှပြီး နောက်ဆုံး၌ သူ၏ ဘဝမှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံသော ပုံပြင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့အနှစ်သက်ဆုံး ပုံပြင်မှာ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်နှင့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၏ ပုံပြင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် ၎င်းပုံပြင်ကို အစအဆုံး မရသော်လည်း မာမားကို ဦးဆောင်သီဆိုပေးရန် မတောင်းဆိုကြဘဲ ၎င်းအစား စိန်စိန်းကို စကားထောက်အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးရန် တောင်းပန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့လည်း သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဝင်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ၎င်းပုံပြင်မှာ လူကြိုက်များသော ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်

ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အကျည်းတန်သည့် လူ့သဘာဝကို သရော်ထားသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့မူ နီစူးကို လေ့ကျင့်နိုင်ရန်အတွက် ၎င်းသီချင်းကို သီဆိုခြင်းက အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

စိန်စိန်း၏ သွေးသောက်တစ်ယောက်က ၎င်းပုံပြင်ကို လက်ကိုင်ပဝါတွင် ပန်းထိုးကာ သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ စိန်စိန်းသည် ထိုလက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး အသာအယာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့က သူ့ဘေးနားတွင် သွားထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူ သီဆိုသည့်အခါတွင် ပန်းထိုးထားသည့် အက္ခရာများကို ကြည့်ကာ သူနှင့်အတူ လိုက်ဆိုနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့အတွက် နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှာ အစ်ကို သုံးယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ အားလုံးမှာ မယားတွေ အသီးသီး ရှိကြပေမယ့် ကောင်မလေးမှာတော့ အိမ်ထောင် မရှိရှာဘူး။ သူက စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပြီး အလုပ်ကြိုးစားပေမယ့်လည်း သူ့အစ်ကိုတွေကတော့ သူ့အတွက် ခန်းဝင်ပစ္စည်း စီစဉ်မပေးချင်ကြဘူး။ ဘယ်လောက် ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလဲနော်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

မာမားက ပြန်ဖြေသည်။

“သိပ် သနားစရာကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချပြီး သတ်သေသွားရှာတယ်”

မေရွက်၊ ကျွန်မ၊ တာ့ကျယ်နှင့် သူ၏ ညီအစ်မများက သံပြိုင် ပါဝင်ကြသည်။

“တာ့ကောက ပန်းခြံကို ဖြတ်သွားတော့ သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ အော့ကောက ပန်းခြံကို ဖြတ်လျှောက်လာတော့လည်း သေနေတဲ့သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားပြန်တယ်။ စန်းကော မြင်သွားတဲ့အခါမှာ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြစ်ပြီး သေသွားတဲ့ နှမငယ်အတွက် ရင်ထဲကနေ ကျိတ်ဆုတောင်းပေးနေတယ်”

ကျွန်မ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော မာမားက ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသော ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများနှင့်

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားလေသည်။ ကျွန်မသိဆိုနေသော စာသားများမှာ ဤနေရာရောက်သည်အထိ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ အမှားအယွင်း မရှိသောကြောင့် မာမားက သဘောကျစွာဖြင့် ကျွန်မကို စိတ်လိုလက်ရ ပြုံးပြလေသည်။

စိန်စိန်းက ပုံပြင်၏ ဒုတိယအပိုဒ်ကို စတင်လိုက်သည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက် ရှိတယ်။ သူ သေသွားတဲ့အခါမှာ သူ့အလောင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး။ သူ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက သွက်လက်ချက်ချာခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ အစ်ကိုတွေက သူ့ကို မစောင့်ရှောက်ချင်ကြဘူး။ ဘယ်လောက်တောင် ရက်စက်ကြသလဲနော်။ နောက်တော့ ဘာဆက်ဖြစ်သွားသလဲ”

“သူ့ကို သေသေရှင်ရှင် ဘယ်သူကမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူးလေ။ သူ့အလောင်းကနေ အပုပ်နံ့ ထွက်လာတဲ့အထိပေါ့” မာမားက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးများက လူသိများသော စာပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်ကြသည်။

“တာ့ကောက ပိတ်စတစ်စ ယူပြီး သူ့အလောင်းကို ဖုံးလိုက်တယ်။ အော့ကောက ပိတ်စနှစ်စ ယူလာတယ်။ စန်းကောက ပိတ်စတွေ အများကြီး ယူလာပြီး တမလွန်ဘဝမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး နေနိုင်အောင် နှမငယ်ကို အထပ်ထပ် ပတ်ပေးလိုက်တယ်”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက် ရှိတယ်” စိန်စိန်းက ဆက်ဆိုသည်။

“သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်အတွက် အဝတ်အစားတော့ ဆင်ပြီးသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်ကိုတွေက သူ့အတွက် အခေါင်းဝယ်ဖို့ ဘယ်သူကမှ ပိုက်ဆံ မထုတ်ချင်ကြဘူး။ သူ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက ဘယ်လောက်ပဲ သွက်လက်ချက်ချာ ရှိပါစေလေ၊ သူ့အစ်ကိုတွေကတော့ ပိုက်ဆံထုတ်ဖို့ တွန့်တိုနေကြတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် မတရားလိုက်သလဲနော်။ သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်က နားခိုရာ ရှာတွေ့နိုင်ပါ့မလား”

“အထီးကျန်စွာ၊ အထီးကျန်စွာ” မာမားက ဆက်ဆိုသည်။

“သူ့ဝိညာဉ်က ခိုကိုးရာမဲ့စွာ လွင့်မျောလျက်ပေါ့”

စိန်စိန်းသည် ကျွန်မတို့အတွက် စကားလုံးများကို တစ်လုံးချင်း တစ်လုံးချင်းစီ ထောက်ပြပေးနေသည်။ မသိသေးသော စကားလုံးများ အမြောက်အမြား ပါဝင်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ အတော်လေး အားစိုက်နေရသည်။

“တာ့ကောက ပြောတယ်။ ‘ငါတို့ သူ့ကို သေတ္တာထဲ ထည့်နေစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ဒီအတိုင်းလည်း အဆင်ပြေနေတာပဲ။’ အော့ကောက ပြောတယ်။ ‘အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ သေတ္တာအဟောင်းကို ငါတို့ သုံးကြရအောင်လား။’ စန်းကောက ပြောတယ်။ ‘ဒါ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံအကုန်ပဲ။ ကျွန်တော် နှမလေးအတွက် အခေါင်းတစ်လုံး သွားဝယ်ပေးမယ်’”

နိဂုံးပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပုံပြင်၏ စည်းချက်က ပြောင်းလဲသွားသည်။ စိန်စိန်းက သီဆိုလိုက်သည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူတွေက တရားလွန်တွေချည်းပဲ။ အခု နှမငယ်လေး ဘာဆက်ဖြစ်ဦးမလဲ။ တာ့ကောက စိတ်ပုပ်တယ်။ အော့ကောက သွေးအေးတယ်။ စန်းကောကတော့ အကြင်နာတရား ရှိတယ်”

တခြားသော ညီအစ်မများက လိုက်မဆိုကြတော့ဘဲ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့အား ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်စေသည်။

“တာ့ကောက ပြောတယ်။ ‘ငါတို့ သူ့ကို ကျွဲကျောင်းတဲ့ လမ်းဘေးမှာ မြှုပ်လိုက်ကြရအောင်’” (လူတကာ၏ ခြေနင်းဖတ် ထာဝရ ဖြစ်နေစေရန်)

“အော့ကောက ပြောတယ်။ ‘သူ့ကို တံတားအောက်မှာ မြှုပ်ကြရအောင်’” (မြစ်ရေနှင့်အတူ မျောပါသွားစေရန်)

“ဒါပေမယ့် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့ စန်းကောက ဘယ်တော့မဆို ကြင်နာတတ်တယ်။ သူက ပြောတယ်။ ‘ငါတို့ သူ့ကို အိမ်နောက်ဖေးမှာ မြှုပ်ကြရအောင်။ ဒါမှ ငါတို့ သူ့ကို အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေကြမှာ။’ နောက်ဆုံးမှာတော့ လူ့ဘဝတုန်းက မပျော်မရွှင်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ နှမငယ်ဟာ တမလွန်ဘဝမှာ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ရှာတွေ့သွားခဲ့တယ်”

ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်မ အင်မတန် နှစ်သက် သဘောကျသည်။ မာမား၊ စိန်စိန်းတို့နှင့်အတူ နို့စူးသီချင်း သီဆိုရသည်ကလည်း ကျွန်မအတွက် ကြည်နူးစရာပင်။ ထို့အပြင် နိုင်နိုင်းနှင့် စန်းမေ့တို့၏ သေဆုံးခြင်းက ကျွန်မအား ထိုပုံပြင်၏ အာဘော်ကို ပိုမို သဘောပေါက် နားလည်လာစေခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သို့မဟုတ် မိန်းမတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးသည် လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးအကြား၌ လုံးဝ မတူညီကြောင်းကို ထိုပုံပြင်က ကျွန်မအား ပြောပြနေသည်။ ထို့အပြင် မိမိချစ်သောသူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားသည့်နောက်၌ သူ့ကို မည်သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည် ဟူသော လက်တွေ့ညွှန်ကြားချက်များကို ထိုပုံပြင်က ကျွန်မအား သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ရုပ်အလောင်းကို မည်သို့ ကိုင်တွယ်သင့်ပုံ၊ မည်သို့သော သက်ရှည်ဝတ်စုံများကို ပြင်ဆင်သင့်ပုံ၊ မည်သည့်နေရာတွင် မြေမြှုပ်သင့်ပုံ စသည် စသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် ထိုစည်းကမ်းများကို လိုက်နာနိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည်လည်း ဇနီးမယားတစ်ယောက်နှင့် မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အခါတွင် အားလုံးနည်းတူ လိုက်နာရပေလိမ့်မည်။

* * *

နွားရိုင်းတိုက်ပွဲတော်ပြီး၍ နောက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ အောင်သွယ်တော်ဝမ် ပေါက်ချလာပြန်သည်။ ယခုကဲ့သို့ မကြာမကြာ သူ လာရောက်နေသည်ကို ကျွန်မ စိတ်ပျက်စ ပြုလာပြီ။ သူ ရောက်လာသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများနှင့် စိုးရိမ်စိတ်များက ပို၍ ပို၍ တိုးပွားလာတတ်သည်။ တာ့ကျယ်၏ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ အိမ်ရှိလူတိုင်းက ကျေနပ် သဘောကျနေကြသည်။ တာ့ကောလည်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ပထမဆုံးသော ချွေးမ ရရှိလာတော့မည့် ကိစ္စအတွက် လူတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သို့သော် မကြာသေးသော အချိန်ကမှ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွင်း၌ နာရေးနှစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရသေးသည်။ ထိုထိုခံစားချက်များကို ယာယီ ဘေးဖယ်ထားပြီး နာရေးအခမ်းအနား နှစ်ခုနှင့် မကြာခင် ကြုံဆုံရတော့မည့် မင်္ဂလာအခမ်းအနား နှစ်ခုအတွက် လိုအပ်မည့် အသုံးစရိတ်များက ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် မစားသာလှ။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်မအတွက် လင်ကောင်းသားကောင်း ရခြင်း မရခြင်း ကိစ္စသည် မိသားစုအတွက် များစွာ အရေးပါနေတော့သည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ ရေရှည် ရပ်တည်နိုင်ရေးကို ပြဋ္ဌာန်းနေသောကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုလုံးက ကျွန်မပခုံးပေါ်သို့ ပိကျလာလေသည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် အပေါ်ထပ်ရှိ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ယဉ်ကျေးသမှုဖြင့် တာ့ကျယ်၏ ဇာထိုးပန်းထိုးများကို ယူကြည့်ကာ ချီးကျူးစကားများ ပြောနေသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်နား မှီလျက် ခုံတန်းရှည်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ယခုအခါ ဤမိသားစုအတွင်း၌ ရာထူးအမြင့်ဆုံးသော မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရာထူးတက်သွားပြီ ဖြစ်သော မာမားသည် စိန်စိန်းကို ရေနွေးကြမ်းယူလာရန် လက်ပြအချက်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် စကားများကို တောင်တောင်ဤဤ လျှောက်ပြောနေတော့သည်။ လတ်တလော ဖြစ်ပျက်နေသော ရာသီဥတုအကြောင်း ပြောချင် ပြောသည်။ မကြာခင် ကျင်းပတော့မည့် ဘုံကျောင်းမှ ပွဲတော်များ၏ အပြင်အဆင်များအကြောင်း ရောက်ချင် ရောက်သွားသည်။ မြစ်ကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေသော ကွေ့လင်းမြို့မှ သယ်ဆောင်လာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများအကြောင်းလည်း ပါသေးသည်။ စိန်စိန်းက သူ့ကို ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးလိုက်သောအခါမှသာ သူ၏စကားက လိုရင်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။

“ချစ်ယောင်းမရေ” သူက စကားစသည်။

“နောင်တစ်ချိန်မှာ ရှင့်သမီးက ထုံးခိုရွာရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစုတစ်စုနဲ့ ကံစပ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ ဟိုးအရင်ကတည်းက ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်” သူက ကိုယ်ကို အရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး တီးတိုးစကားဆိုသည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီကိစ္စကို အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားတယ်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ် ကြာရင်တော့ ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ပွဲလေး လုပ်လို့ရပြီ” ထိုစဉ် သူသည် ခါးကို မတ်မတ်ပြန်ထားလိုက်ပြီး ခံတွင်းရှင်းကာ စကားဆက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ကျွန်မ လာရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကတော့ တခြားကိစ္စပါပဲ။ ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် လာတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ရှင်တို့ မှတ်မိသေးလား။ ပိုင်ဟောအတွက် လောင်ထုံးတစ်ယောက် ရှာပေးနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က တစ်ခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စကားဆက်ပြန်သည်။

“ယောက်ျားခြေလှမ်းနဲ့ဆိုရင် ထုံးခိုရွာကို ဒီကနေ ၄၅ မိနစ်လောက် လျှောက်ရမယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ မိသားစုအားလုံးနီးပါးက လူးမျိုးဆက်တွေ။ သူတို့အထဲကနေ ပိုင်ဟောနဲ့ လောင်ထုံးဖြစ်ဖို့ သင့်လျော်မယ့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ရွေးထားတယ်။ သူ့နာမည်က ရွှယ်ဟွားတဲ့”

မာမား၏ နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသော ပထမဆုံး မေးခွန်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် ထိုကိစ္စကို ကြားပြီးပြီးချင်း လုံးဝ မေ့မသွားသည့်အပြင် ကြားပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အနုစိတ် စဉ်းစားဝေဖန်နေခဲ့သည် ဆိုသည့်အချက်မှာ လယ်ပြင်ဆင်သွားသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့အားလုံး၏ အမြင်၌ အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေပေသည်။

“ဇာတာက ဘယ်လိုနေလဲ” မာမား၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံက တိကျပြတ်သားသည့် သူ၏ စိတ်သဘောထားကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိပေ။

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတာ အက္ခရာရှစ်လုံးတွေသာ မကိုက်ညီဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“ယောင်းမရေ၊ တကယ်လို့သာ ဇာတာ မကိုက်ညီဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ ကျွန်မ ဒီကို လာတောင် လာနေမှာ မဟုတ်ဘူး” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြေသည်။

“ပိုင်ဟောနဲ့ ရွှယ်ဟွားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက မြင်းနှစ်မှာ မွေးကြတာချည်းပဲ။ တကယ်လို့သာ ရှင်တို့ အမေနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပြောစကားတွေက အမှားမပါဘူး ဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မွေးလ၊ မွေးရက်နဲ့ မွေးချိန်တွေက အားလုံး တစ်ထပ်တည်းပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မောင်နှမ အရေအတွက်ကလည်း အတူတူပဲ။ နောက်ပြီး သူတို့က အိမ်မှာ နံပါတ်သုံးချည်းပဲ …”

“ဒါပေမယ့် …”

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က လက်မြှောက်ကာ မာမားကို ဆက်မပြောရန် တားမြစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာပြောမလို့လဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ လူးမိသားစုရဲ့ တတိယမြောက် သမီးလည်း မရှိရှာတော့ဘူး။ ဒီကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကလေးဘယ်နှယောက် သေခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်သူကမှ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး စဉ်းစားနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သေတဲ့သူက မိန်းကလေး ဆိုရင်ပေါ့” သူက မာမားကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခု ပြန်ပြောရန် စိန်ခေါ်နေသည့် အကြည့်မျိုး။ မာမားက ခေါင်းကို တစ်ဘက်ကို လှည့်ကာ သူ့အကြည့်ကို ရှောင်လွှဲလိုက်သည့် အခါတွင်မှ သူက စကားဆက်သည်။

“ပိုင်ဟောနဲ့ ရွှယ်ဟွား၊ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အရုပ်အမောင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းပဲ။ ရုပ်ရည်ကလည်း သူမသာ ကိုယ်မသာပဲ။ အရေးအကြီးဆုံး အချက်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ခြေစစည်းတဲ့ရက်ကလည်း တစ်ရက်တည်း။ နောက်ပြီး ရွှယ်ဟွားရဲ့ အဘေးက နန်းတွင်းပညာရှိတစ်ယောက်လေ။ လူမှုရေးနဲ့ စီးပွားရေး အဆင့်အတန်းကတော့ သူမတူတဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးပေါ့” အကယ်၍သာ ဆွေးမျိုးသားချင်းထဲ၌ နန်းတွင်းပညာရှိကဲ့သို့သော အဆင့်အတန်းမျိုးရှိသည့် လူတစ်ဦး ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ဤမိသားစုသည် မည်မျှ လူရာဝင်ပြီး မည်မျှ ပြည့်စုံကြွယ်ဝမည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို အောင်သွယ်တော်ဝမ် အနေဖြင့် တကူးတက ရှင်းပြနေစရာ မလိုပေ။

“ညည်းတို့ မိသားစုနှစ်စုရဲ့ နောက်ခံအခြေအနေက အများကြီး ကွာဟနေတယ် ဆိုပေမယ့် ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ထပ်တူညီနေတဲ့ အချက်တွေ အများကြီး ရှိနေတာကြောင့် ရွှယ်ဟွားရဲ့ အမေကလည်း အခုကိစ္စကို ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မာမားက တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပြီး ထိုင်ခုံပေါ်မှ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းကာ မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ပြေးသွားပြီး အသံကုန်ဟစ်၍ ပျော်ရွှင်မှုတို့ကို ဖွင့်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်မသည် စိန်စိန်း၏ မျက်နှာကို မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန် ဖြဲကာ ပြုံးပျော်နေသည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ၎င်းအစား ရင်တွင်းမှ အပျော်များကို ကြိုးစားဖုံးကွယ်ထားသည့် အနေဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကိုသာ ခပ်တင်းတင်း စေ့ပိတ်ထားလေသည်။ စိန်စိန်းသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ လက်ချောင်းများကသာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို လှစ်ဟနေကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံမှု၏ အရေးပါပုံကို သူ့ထက် ပို၍ မည်သူမျှ သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မသည် မေရွက်နှင့် တာ့ကျယ်တို့ကို လူမရိပ်မိအောင် တိတ်တခိုး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ဝမ်းမြောက်မှုဖြင့် လင်းလက်နေကြသည်။ ယနေ့ည အိမ်သားများအားလုံး အိပ်သွားသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့အတွက် တိုးတိုးပြောစရာ ရှိလာခဲ့ချေပြီ။

“ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ကလေးမလေးတွေ ရှစ်နှစ် ဒါမှမဟုတ် ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့ ကျုံးချိုးပွဲတော်ရောက်မှ ကျွန်မက ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို တိုင်ပင်လေ့ရှိတာပါ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က စကားဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကို စောစောစီးစီး ဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် ရှင့်သမီးအတွက် အကျိုးပိုရှိလိမ့်မယ်။ သူ့ဆီမှာ အားသာချက်တွေ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် အိမ်မှုကိစ္စ သင်ယူတဲ့ အပိုင်းမှာတော့ ဒီထက်ပိုပြီး အားစိုက်ထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှလည်း အခြေအနေ ပိုကောင်းတဲ့ မိသားစုတစ်စုရဲ့ ချွေးမအဖြစ် ထိုက်တန်တော့မပေါ့”

“ကျွန်မသမီးက ရှင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးနော်” မာမား၏ မတူကွဲပြားသော အတွေးများ ထွက်ကျလာသည်။

“သူက အင်မတန်မှ ခေါင်းမာတယ်။ ပြောစကားလည်း နားမထောင်ဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း အဆင်ပြေရော ပြေနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ ကျွန်မလည်း မဝေခွဲတတ်တော့ဘူး။ လူးမိသားစုက ကလေးမလေးကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မယ့်အစား သူ့အတွက် သွေးသောက်ညီအစ်မပဲ ရှာပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် ယခင်က ရှိနေခဲ့သော ကျွန်မ၏ ပျော်ရွှင်မှုများသည် လေလွင့်ပျောက်ကွယ်သွားကာ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်သည့် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မသည် မိမိ၏ မိခင်ကို အလွန်အင်မတန် နားလည်ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုစဉ်က မိခင်ရွှေ့ခဲ့သော အကွက်များကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် ငယ်လွန်းနေသေးသည်။ ကျွန်မအပေါ် မညှာမတာ ပြောဆိုခဲ့သော ထိုစကားလုံးများသည် စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲ၏ ပရိယာယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို ပါပါးနှင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ်တို့ ထိပ်တိုက်ဆွေးနွေးခဲ့ကြစဉ် အခါကလည်း ကျွန်မကို ပါပါးက တစ်ပြားမတန်အောင် ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုထားခြင်းဖြင့် နောက်တစ်ချိန်၌ ယောက္ခမအိမ်နှင့် လောင်ထုံး၏ အိမ်သားများထံမှ ရောက်ရှိလာနိုင်သည့် တိုင်တောညည်းညူသော စကားများအတွက် ကျွန်မ၏ မိဘများက ကြိုတင်၍ အကာအကွယ် ယူထားနိုင်သည်။ ထို့အတူ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အောင်သွယ်ကြေးကို လျှော့နိုင်သမျှ လျှော့အောင် ဈေးဆစ်နိုင်သည့်အပြင် ကျွန်မ၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းကိုလည်း လျှော့ချပစ်နိုင်သေးသည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ် အတွက်တော့ ဘာမျှ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံ မရပေ။

“ရှင့်ဘက်က အဲဒီလို တွေးထင်နေတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်မဘက်ကလည်း ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့အတွက်တော့

ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်ကြတာပေါ့” သူ၏ တစ်ခဏတာမျှ နှုတ်ဆိတ်နေမှုသည် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လုပ်နေဟန်တူသည်။ လုံးဝဥဿုံ သေချာနေသည့်အချက်မှာ သူ၏ ပြောစကားတိုင်းနှင့် အပြုအမူတိုင်းကို ကာလရှည်ကြာ ပြင်ဆင်လေ့ကျင့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်္ကျီလက်ရှည်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး ယပ်တောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ ကျွန်မကို လှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်မခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကာ မာမားကို စကားလှမ်းပြောလေသည်။

“ရှင့်သမီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလိုက်ပါဦး”

ကျွန်မသည် ယပ်တောင်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အခေါက်တစ်ခေါက်ပေါ်၌ အထက်အောက် ရေးထားသော စာများနှင့် ယပ်တောင်၏ အစွန်းအဖျားတွင် အလှဆင်ထားသော ကနုတ်ပန်းခက်များကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မာမားက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အခကြေးငွေကိစ္စကို မဆွေးနွေးရသေးဘူးလေ။ ရှင်က ကျွန်မသမီးကို အဲဒီပစ္စည်း ပေးလိုက်ပြီလား”

အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် မကောင်းသော အနံ့အသက်များကို ခါယမ်းနေသည့်ဟန်ဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြောသည်။

“မင်္ဂလာကိစ္စလိုပါပဲ။ ရှင်တို့ဆီကနေ တစ်ပြားမှ မယူဘူး။ ဟိုကောင်မလေးအိမ်က ကျွန်မကို ပေးပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ရှင့်သမီးအတွက် လောင်ထုံးတစ်ယောက် စီစဉ်ပေးတယ် ဆိုတာကလည်း သူ့ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်ချင်လို့ပဲ။ အချိန်ကျမှ သတို့သားဘက်ကနေ မင်္ဂလာကြေး များများ တောင်းရတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို အင်မတန်မှ သဘောကျတယ်”

ထိုစဉ် သူသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ လှေကားဘက်သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ လှမ်းပြီး အနောက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။ လက်တစ်ဘက်ကို စိန်စိန်းပခုံးပေါ်တွင် တင်ကာ တစ်ခန်းလုံးရှိ လူများအားလုံးကို ရည်ရွယ်၍ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ရှင်တို့အားလုံး ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရမယ့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်။

ဒီမိန်းမကလည်း သူ့သမီးကို သင်ကြားပြသထားတာ အင်မတန်မှ ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး မေရွက်နဲ့ ပိုင်ဟောတို့ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညီအစ်မအရင်းတွေလို အင်မတန်မှ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြတယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ သတိထားမိနေတယ်။ တကယ်လို့သာ ရှင်တို့အားလုံးက ပိုင်ဟောရဲ့ လောင်ထုံးကိစ္စကို သဘောတူမယ်ဆိုရင် ပိုင်ဟောကို ထုံးခိုမှာ အိမ်ထောင်ကျနိုင်အောင် ကျွန်မ အာမခံနိုင်တဲ့အပြင် မေရွက်အတွက်လည်း အဲဒီရွာကနေ သတို့သားတစ်ယောက်ယောက် ရှာပေးဖို့ ကျွန်မ ထည့်သွင်း စဉ်းစားပါ့မယ်”

ထိုစကားသည် ကျွန်မတို့အားလုံးကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် စောင့်စည်းအပ်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာတို့ကို အမှတ်မရနိုင်တော့ဘဲ အနားရှိ မေရွက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ကြည်နူးမှုတို့က အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ဆန့်တန်းထားသော လက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီး ဆန်းလပမာ ကွေးထားလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ရှင်တို့က အောင်သွယ်တော်ကောင်းနဲ့ ပြောဆိုပြီးလောက်ရောပေါ့။ ကျွန်မ သူ့နေရာကို ဝင်လုချင်စိတ် မရှိဘူး” သူ၏ စကားသွားအရဆိုလျှင် “သူ့စီးပွားရေးကို ဝင်မလုချင်” ဟူသည့် သဘော။

စေ့စပ်ဆွေးနွေးရာတွင် မာမားသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို တုဖက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း သိသာနေသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က မာမားကို တိုက်ရိုက် စကားဆိုလိုက်သည်။

“အခုကိစ္စက မိန်းမတွေ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စပဲလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ်။ ဒါကလည်း ရှင်တို့သမီးအတွက် ရှင်တို့ ချမှတ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အနည်းအကျဉ်းထဲက တစ်ခုပေါ့။ ကျွန်မတို့ အတွင်းကျကျ မဆွေးနွေးကြခင်မှာ ဖခင်ရဲ့ သဘောတူညီမှုကိုလည်း လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ။ ကဲ ... ကလေးအမေ၊ ကျွန်မ မပြန်ခင် ရှင့်ကို နောက်ဆုံး အကြံတစ်ခု ပေးခဲ့ပါရစေ။ မယားပြောတော့ တစ်ညဆိုတဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်မလား။ ဒီတော့ သူ့အဖေ သဘောတူလာအောင် ခုတင်ပေါ်မှာ လေချိုလေး များများသွေးပေးပေါ့ရှင်”

မာမားနှင့် စိန်စိန်းသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို ဝေါယာဉ်တွင်းသို့အရောက် လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ ကျွန်မ၊ မေရွက်နှင့်

တာ့ကျယ်တို့မှာမူ ဝမ်းသာလုံးဆို့ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ထားကြသည်။ ဤမျှ ကောင်းမွန်သော အကြောင်းကိစ္စများ ကျွန်မထံတွင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသလား။ မေရွက်လည်း ထုံးခိုတွင် အိမ်ထောင်ကျနိုင်မည်လော။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ကျန်နေ့ရက်များကို အမှန်တကယ်ပင် အတူတကွ ရှင်သန်ဖြတ်သန်း သွားနိုင်ကြမည်လော။ တာ့ကျယ်သည် သူ့ဘဝကံကြမ္မာအတွက် အားမလို အားမရ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အောင်သွယ်တော်၏ အဆိုပြုချက်များအားလုံး အကောင်အထည် ပေါ်လာပါစေဟု ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာ မျှော်လင့်နေခဲ့ပေမည်။ ထိုကိစ္စများက ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ ကောင်မလေးတစ်စု၏ ရင်ထဲ၌ အပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်နေကြသော်လည်း မည်သို့ ပြုမူနေထိုင်ရမည်ကို ကျွန်မတို့ မမေ့လျော့ခဲ့ပေ။ မေရွက်နှင့် ကျွန်မက ခြေထောက်များ အနားရရန် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

တာ့ကျယ်၏ ခေါင်းက ကျွန်မလက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ယပ်တောင်အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း မဖတ်တတ်ဘူး။ ကူပါဦး”

ယပ်တောင်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ တာ့ကျယ်နှင့် မေရွက်တို့က ကျွန်မ၏ ပခုံးတစ်ဘက်ဆီမှ ခေါင်းပြူလာကြသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် ယပ်တောင်ပေါ်မှ စကားလုံးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လိုက်ကြည့်ကာ ဖတ်တတ်သော စကားလုံးတချို့ကို ရှာဖွေနေကြသည်။ ကောင်မလေး၊ ကောင်း၊ မိန်းမ၊ အိမ်၊ နင်၊ ငါ။

ကျွန်မတို့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်သောသူမှာ စိန်စိန်းတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိကြောင်း သိထားသည်နှင့်အညီ စိန်စိန်းသည် အပေါ်ထပ်သို့ အလျင်ဦးဆုံး ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက စကားလုံး တစ်လုံးချင်းစီကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်သွားသည်။

“နူးညံ့ဖြူစင်ပြီး မိန်းမတို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာအရပ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ ရှိတယ်လို့ ငါ ကြားသိထားရပါတယ်။ နင်နဲ့ငါက မွေးနှစ်၊ မွေးလ၊ မွေးရက်တွေ

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူညီနေကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် လောင်ထုံးတွေအဖြစ် သစ္စာတိုင်ကြရရင် မကောင်းပေဘူးလား။ ”

ရွှယ်ဟွားဟု အမည်ရသည့် ထိုကောင်မလေးထံသို့ ကျွန်မ စာမပြန်နိုင်သေးခင် ကျွန်မတို့ အိမ်သားများ၌ ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်စရာ ကိစ္စအများအပြား ရှိနေကြသည်။ တခ့ကျယ်၊ မေရွက်နှင့် ကျွန်မတို့သည် အိမ်တွင်း၌ ပြောရေးဆိုခွင့် မရှိကြသော်လည်း ကျွန်မတို့သည် လှေကားခွင်၌ နာရီပေါင်းများစွာ ဝမ်းလျားမှောက်လျက် လောင်ထုံးဖွဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် အကျိုးဆက်အကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည့် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ စကားများကို ခိုးနားထောင်ခဲ့ကြသည်။ မာမားသည် အကွက်မြင်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိန်စိန်းသည် ကျွန်မတို့အိမ်ထက် ပိုမိုသာလွန်သော မိသားစုမှ လာခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ပညာအရည်အချင်းကလည်း ကျွန်မတို့အားလုံးထက် အပုံကြီး သာသည်။ သို့သော်လည်း ဤမိသားစု၏ အဆင့်အနိမ့်ဆုံးသော မိန်းမတစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ၏ အပြောအဆို၊ အပြုအမူတို့ကို သတိပြုနေရသည်။ အထူးသဖြင့် မာမားက သူ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အုပ်စိုးထားနိုင်သည့် ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဖြစ်သည်။

“လောင်ထုံးဖွဲ့တဲ့ ကိစ္စက အိမ်ထောင်ပြုသလို အရေးကြီးတာပဲ” စိန်စိန်းက စကားပြောသည့် အခါတိုင်း ဤစကား တစ်ခွန်းဖြင့် အမြဲစလေ့ရှိသည်။ သူ၏ ပြောစကားထဲတွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ စကားများကို မကြာခဏ ပြန်ကျော့လေ့ ရှိသော်လည်း သူ့အမြင်တွင် အရေးအကြီးဆုံးဟု ယူဆထားသော ဤစကားစဉ်သို့သာ အကြိမ်တိုင်း ပြန်ဆိုက်ရောက်လာတတ်သည်။

“လောင်ထုံးဆိုတာမျိုးက လွတ်လပ်တဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်အောက်မှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ပေါင်းစည်းမှုတစ်ခုပဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် အဖော်ပြုရင်း သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းသွားကြရတာလေ။ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ ကိစ္စမှာကျတော့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သားတွေ များများ မွေးပေးနိုင်ဖို့ပဲ”

သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော စကားလုံးများကို ကြားရသည့်အခါတိုင်းတွင် မာမားက သူ၏ လင်ညီမကို စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် ကြိုးစားပြောဆိုတတ်သည်။

“နင့်မှာ မေရွက်လေး ရှိနေပြီပဲဥစ္စာ။ သူက အင်မတန်မှ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါအေ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ လူတိုင်းက သူ့ကို အရမ်းချစ်ကြတာပဲ

မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် သူလည်း အချိန်တန်ရင် လင့်အိမ်လိုက်သွားရမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ သူ ကျွန်မကို အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားတော့မှာ။ ဒါပေမယ့် အစ်မမှာက တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ သားနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လေ”

နေ့စဉ်နေတိုင်း သူတို့၏ ပြောစကားများထဲတွင် ထိုသို့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာများ ပါလာလေ့ရှိသည်။ မာမားကလည်း ပိုမို လက်တွေ့ကျသော ခေါင်းစဉ်များဆီသို့ မရောက်ရောက်အောင် အမြဲတမ်း လမ်းကြောင်းတည့်ပေးရလေ့ရှိသည်။

“တကယ်လို့သာ ပိုင်ဟောမှာ လောင်ထုံး ရှိလာပြီဆိုရင် သူ့မှာ သွေးသောက်အစ်ညီမ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါတို့အိမ်မှာ ရှိတဲ့ မိန်းမတွေ အားလုံးမှာ ...”

သွေးသောက်ညီအစ်မများ ရှိကြသည်ဟူသော မာမား၏ စကား မဆုံးခင်မှာပင် စိန်စိန်း၏ အသံက ဖြတ်ဝင်လာသည်။

“တကယ်လို့ လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ သွေးသောက်အစ်ညီမအဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခေါ်ဖြည့်လို့ ရပါတယ်။ ပိုင်ဟော မင်္ဂလာမဆောင်ခင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ဝိုင်းထိုင်ပြီး သီချင်းအတူ ဆိုပေးမယ့် မိန်းကလေး များများစားစား လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အိမ်နီးနားချင်းက အပျိုလေးတွေကို အကူအညီတောင်းလို့ ရတာပဲဟာ”

“အဲဒီမိန်းကလေးတွေက သူ့အကြောင်း သိကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ” မာမားက ပြောသည်။

“သူ့ရဲ့ လောင်ထုံးကတော့ သူ့အပေါ် နားလည်မှာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးတဲ့ အချိန်ကျရင် သူတို့ရဲ့ အပြန်အလှန် နားလည်မှုက အစ်မနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကိုယ့်လင်သားအပေါ် နားလည်တဲ့ နားလည်မှုထက်ကို သာကောင်း သာသွားနိုင်တယ်” စိန်စိန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ပြောစကားကို တစ်ခဏမျှ တုံ့ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ပိုင်ဟောက ကျွန်မတို့နဲ့ လုံးဝမတူတဲ့ လမ်းကို လျှောက်ခွင့်ရတယ်” တဒင်္ဂအကြာတွင် သူက စကားဆက်သည်။

“လောင်ထုံးဆက်ဆံရေးက သူ့ကို တန်ဖိုးမြှင့်ပေးရာ ရောက်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ထုံးခိုရွာက ဆွေကြီးမျိုးကြီး မိသားစုရဲ့ ချွေးမတစ်ယောက်အဖြစ် ထိုက်တန်ကြောင်း အဲဒီရွာက လူတွေကို ပြသရာလည်း ရောက်တယ်။ နောက်ပြီး လောင်ထုံးအချင်းချင်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ရာသက်ပန် တည်မြဲတာမျိုး ဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ ပျက်ပြယ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ထုံးခိုရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း ပိုပြီး ခိုင်မြဲသွားမယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးအတွက် အကာအကွယ် ပိုရတာပေါ့။ ပိုင်ဟောအနေနဲ့ ယောက္ခမအိမ်က မိန်းမတွေအကြားမှာ သူ့ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ချင်တယ်ဆိုရင် အခုပြောခဲ့တဲ့ အရာတွေ အကုန်လုံးက သူ့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ သူဟာ အကျည်းတန်တဲ့ မျက်နှာ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ ခြေထောက်ပိုင်ရှင် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်တဲ့ ရွှေရောင်လီလီလေးတွေ ရှိတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ရဲ့ သစ္စာရှိမှုနဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ဘာသာစကားကို ရေးသားနိုင်မှု စွမ်းရည်တွေကို လူတကာအလယ်မှာ သက်သေပြနိုင်ရုံမကဘဲ သူတို့ ထုံးခိုရွာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လောင်ထုံးတောင် ဖြစ်နေလိုက်သေးတယ်လေ”

မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲသည် တစ်နေ့တစ်မျိုးနှင့် ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင်တော့။ ကျွန်မ နေ့တိုင်း ခိုးနားထောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မကြားခဲ့ရသော စကားမှာ ပါပါးနှင့် မာမားတို့၏ တီးတိုးစကားများသာ။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ခုတင်ပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ဦး မည်သို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်ကို ကျွန်မ မသိခဲ့ရပေ။ အကယ်၍ ကျွန်မသာ လောင်ထုံးဖွဲ့ဖြစ်လျှင် အသုံးစရိတ်များ တစ်ပုံကြီး တိုးလာ၍ ပါပါးအတွက် ဝန်ပိလာပေတော့မည်။ လောင်ထုံးနှင့် နှစ်ဘက်မိသားစုအကြားတွင် အပြန်အလှန်အားဖြင့် လက်ဆောင်များကို မကြာမကြာ ပေးပို့ကြရမည်။ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရွှယ်ဟွား လာလည်သည့်အခါများတွင် သူ့ကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံရဦးမည်။ ထို့အပြင် ထုံးခိုရွာသို့ အလည်အပတ်သွားလျှင် ကုန်ကျဦးမည့် ကုန်ကျစရိတ်များ။ ၎င်းတို့မှာ ပါပါးအတွက် မနိုင်ဝန်များ ဖြစ်လာချေတော့မည်။ သို့သော် အောင်သွယ်တော်ဝမ် ပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင်၊ အခြေအနေ အားလုံးသည် ပါပါးကို မာမားက မည်သို့ သိမ်းသွင်းမည်နည်း ဆိုသည့်အချက်ပေါ်တွင် တည်မှီနေသည်။ စိန်စိန်းကလည်း စူးစူးကို စည်းရုံးခြင်းဖြင့် အကူအညီ ပေးခဲ့သေးသည်။ မေရွက်၏ အနာဂတ်က ကျွန်မနှင့် တွဲယှက်နေပြီကော။ ယောက်ျားတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ဘယ်မိန်းမမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု မည်သူ ပြောခဲ့ပါသနည်း။ မိုက်မဲလှပေစွ။

အတိုချုံ့ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ မိသားစုသည် ကျွန်မ

မျှော်လင့်ထားသည့် လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ဖြေရှင်းရမည့် နောက်ပြဿနာတစ်ခုမှာ ... ရွှယ်ဟွားကို မည်သို့ စာပြန်ရမည်နည်း။ ရွှယ်ဟွားအား ပထမဦးဆုံးသော လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးရန် ရည်ရွယ်၍ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ထားသော ဖိနပ်ပေါ်တွင် မာမားက ပန်းခက်တချို့ထိုးကာ ထပ်မံ အလှဆင်ပေးသည်။ သို့သော် ပြန်စာကို မည်သို့ ရေးရမည် ဆိုသည့် အပိုင်းတွင်မူ သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအားဖြင့် ပြန်စာကို ယပ်တောင်အသစ်ပေါ်တွင် ရေး၍ ပို့ပေးရမည်။ တစ်သက်တာ မခွဲတမ်း ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြတော့မည့် မင်္ဂလာဦး မောင်နှံနှစ်ဦးက အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်များကို အပြန်အလှန် လဲလှယ်ကြသကဲ့သို့ လောင်ထုံးနှစ်ဦးကလည်း နွှီစူးစာများ ရေးသားထားသည့် ယပ်တောင်များကို အပြန်အလှန် ပေးပို့ လဲလှယ်ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခေါင်းထဲ၌ ရှေးထုံးကို ချိုးဖောက်ရာရောက်သည့် မတူကွဲပြားသော အတွေးအကြံတစ်ခု ရှိနေသည်။

ရွှယ်ဟွား ပို့လာပေးသော ယပ်တောင်ထိပ်ရှိ ကနုတ်ပန်းခက်များကို မြင်ရသည့်အခါတွင် "ခက်လက်ယှက်ဖြာ၊ ရာထောင်မယွင်း၊ ရင်ချင်းဆက်သွယ်" ဟူသော ကဗျာစာသားကို သတိရမိသွားသည်။ ၎င်းသည်ပင် ကျွန်မ မျှော်လင့်တောင့်တနေသော မေတ္တာဖြစ်သည်။ နက်ရှိုင်းသည်။ အပြန်အလှန် ယှက်နွယ်နေသည်။ ရာသက်ပန် ခိုင်မြဲနေသည်။ ကျွန်မသည် ဤယပ်တောင်ကို ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးအကြားရှိ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်စေချင်သည်။ ကျွန်မ၏ အသက်အရွယ်မှာ ၇ နှစ်ကျော်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်ပေးစာများကို သယ်ဆောင်ပေးမည့် ဤယပ်တောင်၏ အရေးပါမှုကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ နားလည်ထားခဲ့သည်။

ရွှယ်ဟွား ပေးပို့လာသော ယပ်တောင်ပေါ်တွင်သာ ပြန်စာကို ရေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသော အခါတွင် ကျွန်မသည် စိန်စိန်းထံမှ အကူအညီ တောင်းခံရတော့သည်။ နွှီစူးဖြင့် မည်သို့ စနစ်တကျ ပြန်စာ ရေးသားရသနည်း ဆိုသည့် ကိစ္စကို သူ့ထံမှ နည်းနာခံရသည်။ အထက်ပါ အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မတို့ တစ်နေကုန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ပြန်လှန်ပေးပို့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့် ဆန့်ကျင်နေခဲ့ပါမူ ကျွန်မ ရေးသားမည့် နွှီစူးပြန်စာသည် အစဉ်အလာ စည်းကမ်းများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကိုက်ညီရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ စိန်စိန်းက စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ကျွန်မအစား ပြန်စာကို ဦးစွာ ရေးသားလိုက်သည်။ ဖတ်ကြည့်ရာတွင် သဘောကျ နှစ်သက်သောကြောင့် စုတ်တံကိုင်ကာ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း စိတ်တိုင်းမကျမချင်း အရေးကျင့်ပါတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မသည်

ကျောက်ပြင်ပေါ်တွင် ရေစက်ချကာ မင်ခဲဖြင့် မဲမှောင်နေသော မင်များရအောင် သွေးယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်တို့ထားသော စုတ်တံကို လက်မ၊ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်အကြားတွင် တည့်တည့်မတ်မတ် ဆုပ်ကိုင်ကာ ယပ်တောင်ထိပ်ဖျားရှိ ကနုတ်ပန်းခက်များ၏ အကြား၌ လီလီပန်း သေးသေးတစ်ပွင့်ကို ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ပြန်စာကိုမူ ရွှယ်ဟွား၏ လှပသေသပ်သော စာလုံးများ၏ ဘေးကပ်လျက် အခေါက်ပေါ်တွင် ရေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နိဒါန်းစကားကို ရေးရိုးရေးစဉ်အတိုင်း စတင်ကာ စာကိုယ်မှာလည်း ခန့်ညား၍ ပနံရလှသည်။

❝ ငါ နင့်ဆီ စာပြန်လိုက်ပါတယ်။ ငါ တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ။ ငါ့ရဲ့ ဘဝအခြေက ဆင်းရဲပြီး လူမှုစည်းကမ်းတွေကို နားမလည်ဘူးလို့ပဲ ဆိုဆို၊ ငါ့အနေနဲ့ နင်တို့မိသားစုလို ဆွေကြီး မျိုးကြီးတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ဘူးလို့ပဲ ပြောပြော၊ ငါ ဒီနေ့ နင့်ဆီကို ဒီစာရေးပြီး ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အတူဆုံဆည်းအောင် ကံကြမ္မာက လုပ်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ နင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားက ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ တထေရာတည်းရယ်။ ငါတို့က ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံတွေလေ။ ငါတို့က မြစ်ပေါ်က တံတားလေးတစ်စင်းပေါ့။ လူတွေအားလုံးက ငါတို့အတွဲကို အားကျနေကြတော့မှာ။ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာက နင့်တစ်ယောက်တည်း အတွက်ပဲ ဆိုတာကို ယုံပါ။ ❞

ထိုစကားလုံးများ အားလုံးသည် ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော ရင်တွင်းဖြစ် စကားများ လုံးဝ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဤသည်မှာလည်း သဘာဝ ကျပါသည်။ ၇ နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်သည် နက်ရှိုင်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ စစ်မှန်သော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနှင့် သက်ဆုံးတိုင် မြဲမြံမည့် ကတိစကားတို့ကို မည်သို့မည်ပုံ နားလည် သဘောပေါက်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်တွေ့ဖူးကြသေးသည် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံခွင့်ရပြီ ဆိုလျှင်ပင် ထိုသို့သော ခံစားချက်များကို ကျွန်မတို့ နားလည်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်မ၏ မင်တံအောက်မှ အက္ခရာမျှသာ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထိုသို့ အကောင်အထည် ပေါ်လာပါစေဟု မျှော်လင့်နေသော ကျွန်မ၏ ဆန္ဒမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ယပ်တောင်နှင့် ကိုယ်တိုင်ချုပ်လုပ်ထားသော ပန်းထိုးဖိနပ်ကို အဝတ်ဖြင့် အသေအချာ ထုပ်ပိုးပြီးနောက် ရွှယ်ဟွားထံသို့ အောင်သွယ်တော်ဝမ်အား ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ တကယ်တမ်း ပို့ခိုင်းပြီးသည့် အခါတွင်မူ ကျွန်မရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်စိတ်များ လျှံတက်လာသည်။ ကျွန်မ၏ အခြေအနေသည် ရွှယ်ဟွား၏ မိသားစုနှင့် နှိုင်းစာလျှင် နိမ့်ကျလွန်းနေသလော။ ကျွန်မ၏

လက်ရေးလက်သားများကို တွေ့မြင်ရသည့် အခါတွင် ကျွန်မ၏ အောက်ကျနောက်ကျနိုင်မှုကို သတိထားမိသွားနိုင်သလော။ ခလေ့ထုံးတမ်းကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သည့် ကျွန်မ၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်မကို စည်းကမ်းမဲ့သော ပရမ်းပတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သူတို့ မှတ်ထင်သွားမည်လော။ သို့ဖြင့် ကျွန်မနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြမည်လော။

ထိုသို့သော အတွေးများက ကျွန်မကို အချိန်ပြည့် နှိပ်စက်နေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်မလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်မှာ တိတ်တဆိတ် စောင့်ဆိုင်းနေရုံမျှသာ။ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ၌ သင်စရာ ရှိသည်တို့ကို ဆက်လက်သင်ယူရင်း အရိုးအခြင်များ ပြန်လည် သန်စွမ်းလာစေရန် ခြေအစုံကို အပြည့်အဝ အနားပေးထားရမည်။

ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသော ပုံနှင့်စာများကို အောင်သွယ်တော်ဝမ် မြင်သွားသည့်အခါတွင် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများက အလိုမကျမှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ကျွန်မ၏ စိတ်စေတနာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည့် ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်ကို လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲပဲ။ ဒီကလေးမနှစ်ယောက်က ဇာတာလောက်တင် ကိုက်ညီတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ခံတတ်နဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေကလည်း တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ဒါတော့ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသွားပြီ” သူ၏ နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ရွှယ်ဟွား၏အကြောင်းကို ကျွန်မ သိချင်လာသည်။

“နောက်တစ်ဆင့်အနေနဲ့ကတော့ သူတို့ရဲ့ လောင်ထုံးဖွဲ့မှုကို တရားဝင် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ။ ဒီကလေးမနှစ်ယောက်ကို ကူဖောဘုရားကျောင်းဆီ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခေါ်သွားပြီး အဲဒီမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမယ်။ ယောင်းမရေ ... သူတို့ရဲ့ သွားရေးလာရေးကို ကျွန်မပဲ အစအဆုံး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ လမ်းတော့ နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်ရမှာပေါ့” အောင်သွယ်တော်ဝမ် သည် အဝတ်စ၏ ထောင့်လေးထောင့်ကို ကိုင်၍ ယပ်တောင်နှင့် ဖိနပ်များကို အသေအချာ ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံး အလောင်းအလျာကို ပေးရန် ၎င်းတို့ကို သူနှင့်အတူ ယူဆောင်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၅) ရွှယ်ဟွား

ကျွန်မ၏ စိတ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ထိုင်လျက် ခြေနှစ်ဘက်ကို အနားပေးထားစဉ် အတောအတွင်း ကျွန်မ၏ စိတ်က မကြာခင် ရွှယ်ဟွားနှင့် ဆုံတွေ့ရတော့မည့် အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ ထို့အပြင် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ကလည်း ကျွန်မနည်းတူ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါသားမျှ မြင်ဖူးထားခြင်း မရှိသေးသော ကျွန်မတို့၏ သဘောတူစာချုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့ မည်သို့မည်ပုံ ရေးသားသင့်ကြောင်း အကြံပြုနေကြသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့သို့ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝေါယာဉ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် ရိုးရိုး ချည်ထည်ဝတ်စုံ တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်လျက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားနှင့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မကို အပေါ်ထပ်မှ အိမ်အပြင် ရောက်သည်အထိ မာမားက ချီမပေးသည်။ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်အကြာ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုသည့် အခါတွင်လည်း မင်္ဂလာဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ ထိုနည်းအတိုင်း ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ မကြာခင် ကြုံတွေ့ရတော့မည့် ဘဝအသစ်အပေါ် ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုနှင့် ကျွန်မ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော အရာရာတို့ကို ကျောခိုင်း ထွက်ခွာရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝမ်းနည်းဆို့နင့်မှုတို့က ကျွန်မစိတ်ကို စိုးမိုးနေကြသည်။ သို့သော် ယခုတွေ့ဆုံမှုအတွက်တော့ ကျေနပ်နှစ်သက်မှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့က ကျွန်မရင်ကို လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို သဘောကျပါ့မလား။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ဝေါယာဉ်ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ မာမားက ကျွန်မကို မြေကြီးပေါ်သို့ ချလိုက်သောအခါ ကျွန်မသည် ကျဉ်းမြောင်းသော ထိုအခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်မ ထင်ထားသည်ထက် ရွှယ်ဟွားက ပို၍ လှပတင့်တယ်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံက မက်မွန်သီးကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်ရွှန်းစိုနေသည်။ ပုလဲကဲ့သို့ ဖြူဝင်းအိညက်နေသော သူ၏ အသားအရေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် ကျွန်မကဲ့သို့ အိမ်အပြင်တွင် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ သူ၏ နံဘေးရှိ အနီရောင် လိုက်ကာစမှ ပြူထွက်လာသော ပန်းဆီရောင် လင်းရောင်ခြည်တို့က သူ၏ နက်မှောင်သော ဆံစများကို တလက်လက် တောက်ပနေစေသည်။ ထိုနေ့က သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မိုးပြာရောင် ပိုးထည်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ၎င်းအပေါ်၌ တိမ်ညွှန့်တိမ်လွှာများကို

လှပသေသပ်စွာ ထိုးသီထားသည်။ သူ့အတွက် တကူးတက ချုပ်လုပ်ထားသော ဇာပန်းထိုးဖိနပ်ကိုလည်း သူ၏ ခြေအစုံပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါ။ ကျွန်မကဲ့သို့ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပေလိမ့်မည်။ သူက ကျွန်မကို ပြုံးပြသည်နှင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဝေါယာဉ်ပေါ်၌ ထိုင်စရာ တစ်နေရာသာ ပါရှိသောကြောင့် ထိုနေရာလေးတွင် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သား ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ထိုင်လိုက်ကြရသည်။ ဝေါယာဉ်ကို ဘက်မျှစေရန်အတွက် အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ အလယ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အထမ်းသမားများက ကျွန်မတို့ကို ချီမလိုက်ပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် များမကြာခင် ရွာအထွက်ရှိ တံတားဆီသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဝေါယာဉ်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မစီးခဲ့ဖူးပေ။ ဝေါယာဉ်ကို မယမ်းမခါရလေအောင် အထမ်းသမား လေးယောက်က မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ ထမ်းပိုးခဲ့ကြစေကာမူ ကန့်လန့်ကာများ ချထားသည့်အတွက် အလုံပိတ် ဖြစ်နေခြင်းအပြင် နွေ့အပူချိန်၊ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းမှ သောကများနှင့် ဘယ်ညာယိုင်ထိုးနေသော လှုပ်ရှားမှုတို့ကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ အော်ဂလီဆန်လာသည်။ နေအိမ်မှ အဝေးတစ်နေရာသို့လည်း ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မရောက်စဖူး။ ထို့ကြောင့် အပြင်ရှုခင်းများကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့နိုင်သော်မှ ကျွန်မတို့ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်၊ သို့မဟုတ် မည်မျှ ခရီးနှင်ရဦးမည် စသည်တို့ကို ကျွန်မအနေဖြင့် သိရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကူဖောဘုရားကျောင်းကို ကျွန်မ လူပြောသူပြောသာ ကြားဖူးခဲ့သည်။ မည်သူ မကြားဖူးဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ နှစ်စဉ် ၅ လပိုင်း ၁၀ ရက်နေ့သို့ရောက်သည့် အခါတိုင်း အမျိုးသမီးများသည် ထိုဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ သားဆုပန်ကြသည်။ ထိုသို့ သွားရောက်ဆုပန်သော လူအရေအတွက်မှာ ထောင်သောင်းမက များပြားလှသည်ဟု ဆိုသည်။ ကန့်လန့်ကာအပြင်ဘက်မှ ဆူညံသံများ ကြားလာရသည်။ မြင်းလှည်းများ၏ ခြူသံများက တချွင်ချွင် မြည်လျက်။ “ဘေးကို၊ ဘေးကို” ဟူသော ကျွန်မတို့၏ အထမ်းသမားများထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများကလည်း စီစီညံလာတော့သည်။ ထို့နောက် လမ်းဘေးဆိုင်များမှ ဈေးဝယ်ခေါ်နေသော အသံများ။ ဘုရားကျောင်း၌ ပူဇော်နိုင်ရန်အတွက် အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်နှင့် တခြား ပူဇော်ဖွယ်ပစ္စည်းများကို အော်ဟစ်ရောင်းချနေသော အသံများ။ ကျွန်မတို့၏ လမ်းဆုံးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည်လိုက်သည်။

ဝေါယာဉ် တုံ့ရပ်သွားသည်နှင့် အထမ်းသမားများက ဝေါယာဉ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ဗုန်းကနဲ မြည်အောင် ပစ်ချလိုက်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်းညွတ်ကာ ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ကိုတော့ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေရန် ညွှန်ကြားပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ၏

မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ခရီးစဉ် ပြီးဆုံးသွားသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှ ဝမ်းမြောက်နေမိသည့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုက်ထဲမှ မအီမလည် ဖြစ်နေသော ခံစားချက်များကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ထိုစဉ် နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော အသံတစ်သံက ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို လှစ်ဟလိုက်သည့်နှယ်။

“ကောင်းလိုက်တာ။ အခုမှ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ရတော့တယ်ဟယ်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဟင်”

ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မူလက ဖြူဥနေသော မျက်နှာကလေးမှာ ယခု အစိမ်းရောင် သန်းနေသည်။ ကျွန်မလည်း သူ့လိုပင် ဖြစ်နေပေမည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးများက ဖြူစင်ရိုးသားမှုဖြင့် အရောင်လဲ့နေသည်။ သူက ပခုံးကို ပင့်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးက သေဖော်သေဖက် ညှိနေသည့် အပြုံးမျိုး။ သူက သူ့နံဘေးရှိ ကျောမှီကူရှင်ကို ပုတ်လိုက်သည်။

“အပြင်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြည့်ရအောင်”

ကျွန်မတို့၏ ဇာတာများ ကိုက်ညီနေကြရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းအရင်းမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မြင်းနှစ်တွင် မွေးဖွားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သောအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးက စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရသည်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြသည်။ သူက ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် ဇရှိပါသလောဟု မေးနေသည့်နှယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။ သို့သော် ကျွန်မက ပင့်သက်ကို အားရပါးရရှူသွင်းပြီး သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ သူက ပြတင်းလိုက်ကာကို တစ်ဘက်သို့ ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါ အသံလာရာ ရုပ်အသွင်အပြင်များကို တွေ့မြင်လာရသည်။ မြင်မြင်သမျှသော အရာရာတိုင်းက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေသည်။ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတို့၏ အထည်ဆိုင်များတွင် အသွေးအရောင် စုံလင်သော အဝတ်စမျိုးစုံကို အစီအရီ ခင်းကျင်းထားသည်။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ ရက်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အဝတ်အထည်တိုင်းထက် ရွှန်းစိုတောက်ပနေကြသည်။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားကြသော ဇာတ်အဖွဲ့သားများ အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ လူတစ်ယောက်က ဝက်တစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဈေးတွင် ရောင်းချရန်အတွက် ဝက်တစ်ကောင်ကို ဤသို့ ဆွဲခေါ်သွားခြင်းမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်မတို့၏ အရှေ့၌ ဝေါယာဉ်များ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရပ်တန့်လာကြသည်။ ၎င်းဝေါယာဉ်များ အထဲတွင် ဘုရားကျောင်းသို့ လာရောက်ပသကြမည့် အိမ်ထောင့်ရှင် အမျိုးသမီးများ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့ ယူဆကြသည်။ တခြားသော အမျိုးသမီးအမြောက်အမြားလည်း လမ်းပေါ်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ဝေးရပ်မြေတွင် အိမ်ထောင်ရက်သားကျသော သွေးသောက် ညီအစ်မများအနေဖြင့် ဤနေ့ထူးနေ့မြတ်မျိုး၌သာ ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ကို ရရှိကြသည်။ သူတို့သည် လှပသော အဝတ်အစားများနှင့် လက်ရာမြောက်သည့် ဇာပန်းထိုး ခေါင်းပေါင်းပဝါများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ထိုသို့ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ စုဖွဲ့လျက် သူတို့၏ ရွှေရောင်လီလီများဖြင့် လမ်းပေါ်၌ ကန့်ကလျ လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ဤနေရာတွင် မြင်မြင်ရာ မှန်သမျှက အလှအပများဖြင့် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်နေသည်။ ၎င်းတို့အနက် ဝေါယာဉ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သည့် ရနံ့သည် ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားသည်။

“နင် ဒီနေရာကို ရောက်ဖူးလား” ရွှယ်ဟွားက မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်နှင့် သူ့စကားသံများက တတွတ်တွတ် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ငါ့မာမားနဲ့ ဒီကို အရင်က ခဏခဏ ရောက်ဖူးတယ်။ ဒီရောက်တဲ့အခါတိုင်း အမြဲ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ငါတို့ ဘုရားကျောင်းထဲလည်း ဝင်သေးတယ်။ ဒီနေ့ ငါတို့ အဲဒီကို ရောက်ဦးမယ် ထင်လား။ ဒါပေမယ့် မသွားလောက်ဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ။ အဲဒီကို ရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်ရဦးမှာ။ ဒါပေမယ့် ကန်စွန်းဥကြော်ရောင်းတဲ့ အသည်ဆီတော့ ငါ သွားချင်သေးတယ်။ မာမားက အဲဒီကို အမြဲတမ်း လိုက်ပို့ပေးတယ်ဟ။ နင် အနံ့မရဘူးလား။ ဘကြီးကျိုရဲ့ ကန်စွန်းဥက ဒီနယ်မှာ စားလို့ အကောင်းဆုံးပဲ” ဤနေရာသို့ သူ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ဖူးပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။

“သူ ဘယ်လို လုပ်သလဲဆိုတာ နင် သိလား။ သူက ကန်စွန်းဥ အတုံးလေးတွေကို အတွင်းပျော့ပြီး အပြင်ကျွတ်သွားတဲ့အထိ ကြော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒယ်အိုးထဲကို သကြားထည့်ပြီး ပျော်သွားတဲ့အထိ မီးပြင်းတိုက်တယ်လေ။ ပိုင်ဟော ... နင် သကြားဆိုတာကို သိလား။ အဲဒါကတော့ ဒီလောကမှာ အရသာအရှိဆုံး ပစ္စည်းပဲ၊ သိလား။ အဲဒီဒယ်အိုးထဲက သကြားတွေသာ အညိုရောင်ပြောင်းသွားပြီ ဆိုရင် စောစောက ကြော်ထားတဲ့ ကန်စွန်းဥအတုံးတွေကို ဒယ်အိုးထဲ ပစ်ထည့်ပြီး မွှေပစ်လိုက်တော့တာပဲ။ အတုံးတိုင်းကို သကြားရည်တွေ လူးသွားတဲ့အထိပေါ့။ ပြီးသွားပြီ ဆိုရင်တော့ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြီးတော့

နင်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာ လာချပေးတာပေါ့။ ရေကျက်အေးတစ်ပန်းကန်လည်း ပါသေးတယ်။ အဲဒီ သကြားရည်လူးထားတဲ့ ကန်စွန်းဥတွေ ဘယ်လောက် ပူသလဲဆိုတာကို ပြောပြရင် နင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ တစ်တုံးလောက် ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရင် ပူလွန်းလို့ လျှာတောင် အပေါက်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဟ။ ဒါကြောင့် တူနဲ့ တစ်တုံးချင်းစီ ညှပ်ပြီး ရေထဲမှာ ခဏလောက် စိမ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရှဲ ရှဲ ရှဲ ဆိုတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာရော။ နောက်တော့ အပေါ်က သကြားတွေက မာပြီး ခဲသွားတယ်။ တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ရင် သကြားလူးထားတဲ့ ကန်စွန်းဥရဲ့ ကြွပ်ရွနေတဲ့ အပေါ်လွှာရဲ့ အရသာကို အရင်ဆုံး ခံစားရပြီးတော့ နောက်မှ နူးညံ့တဲ့ အတွင်းသားရဲ့ အရသာကို တစိမ့်စိမ့် ခံစားရတာ။ စိန်စိန်းက ငါတို့ကို ခေါ်သွားလောက်မှာပါနော်။ နင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“စိန်စိန်း ...”

“နင် စကားပြောတတ်သားပဲ။ ငါ့က နင့်ကို လက်ရေးလှလှလေးတွေပဲ ရေးတတ်တာလို့ ထင်နေတာ”

“ငါက နင့်လိုတော့ စကားတွေ အများကြီး မပြောတတ်ဘူး” ကျွန်မက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်လည် ဖြေကြားလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ တနုံ့နုံ့ ခံစားနေရသည်။ နန်းတွင်းပညာရှိတစ်ဦး၏ မြစ်နှင့် သာမန်တောင်သူတစ်ယောက်၏ သမီးတို့၏ အကြားအမြင် ဗဟုသုတက ကွာချင်တိုင်း ကွာနေတော့သည်။

သူက ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးများက ခြောက်သွေ့ကာ နွေးထွေးနေကြသည်။

“မပူပါနဲ့ဟာ။ နင်အခုလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်တာကို ငါ ဗွေမယူပါဘူး။ ငါက စကားများလွန်းလို့ ပြဿနာ တက်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ငါက စကားမပြောခင် ကိုယ်ပြောမယ့် စကားကို သေသေချာချာ စဉ်းစားလေ့ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နင်ကတော့ ငါနဲ့ တခြားစီပဲ။ နင်က စံတော်ဝင် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ နင်က စကားလုံးတိုင်းကို သေသေချာချာ သတိထားပြီးမှ ပြောတတ်တာ ဆိုတော့လေ”

ကြည့် ... ပထမဆုံးရက်မှာပင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်သဘောပေါက်နေကြပေပြီ။ သို့သော် နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ အမှားများ မကျူးလွန်မိစေရန် ကျွန်မတို့ကို ၎င်းနားလည်မှုက တားဆီးပေးနိုင်ပါမည်လော။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ဝေါယာဉ်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေးတွေ … သွားကြစို့။ ကိစ္စအားလုံး စီစဉ်ပြီးသွားပြီ။ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက် လှမ်းရင် ရောက်ပြီ။ နင်တို့ကိုသာ လမ်းတွေ အများကြီး လျှောက်ခိုင်းမိရင် နင်တို့ အမေတွေက ငါ့ကို ပြဿနာ ရှာကြလိမ့်မယ်”

ကျွန်မတို့နှင့် မဝေးသော တစ်နေရာတွင် စက္ကူပစ္စည်းများ ရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ အနီရောင်ပန်းဆိုင်းများ၊ လာဘ်ခေါ်စာတမ်းများ၊ အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင် မင်္ဂလာစက္ကူများအပြင် ကူဖောဘုရားကျောင်းအတွင်းရှိ ကွမ်ရင်မယ်တော်၏ ပုံတော်များကို ဆိုင်အတွင်း၌ သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာတကျ အလှဆင်ထားသည်။ ဆိုင်အရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် အရောင်အသွေး စုံလင်လှသော ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သော လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုစီ ရှိသည်။ လမ်းပေါ်မှ ပြိုကျလာမည့် ဆူညံသံများကို ကာကွယ်ထားသည့်အနေဖြင့် ဘေးဘက်တွင် စားပွဲရှည် သုံးလုံးနှင့် ကာရံထားသည်။ ဆိုင်၏ အလယ်ခေါင် တည့်တည့်တွင် စားပွဲတစ်လုံး ခင်းထားပြီး ၎င်းစားပွဲပေါ်တွင် စုတ်တံနှင့် စက္ကူများ ချထားသည်။ စားပွဲ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် နောက်မှီ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ ချပေးထားသည်။ ကတိစာချုပ်အဖြစ် အသုံးပြုရန်အတွက် အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့ကို ဆိုင်အတွင်းမှ စက္ကူတစ်ရွက်ကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးတစ်ယောက်ပီပီ ဘာမျှ မယ်မယ်ရရ မဟုတ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကိုသာ ချခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ဥပမာဆိုရလျှင် ထမင်းစားနေကြစဉ် ပါပါး၊ စူးစူ၊ တာ့ကောနှင့် အိမ်ရှိ အခြားသူများသည် သူတို့၏ ပန်းကန်များထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ပြီးကြသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် မိမိပန်းကန်အတွင်းသို့ မည်သည့်ဟင်း ထည့်မည်ကို ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ ယခုအခါ၌မူ ကျွန်မသည် စိတ်ကြိုက် စက္ကူတစ်ရွက်ကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရပေပြီ။ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဆိုင်အတွင်းရှိ ကုန်ပစ္စည်းတိုင်းကို ကျွန်မလက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်ချင်လှသောကြောင့် မရိုးမရွ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မနည်းတူ ၇ နှစ်သာ ရှိသေးသော ရွှယ်ဟွားကမူ တည်ငြိမ်အေးဆေးကာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးပီပီ ဣန္ဒြေရလှသည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ပြောသည်။

“ကလေးမလေးတွေ … ဒီနေ့ ဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် ငါပဲ အကုန် ပိုက်ဆံရှင်းပေးမယ်။ အခုဟာက ဆုံးဖြတ်ချက် သေးသေးလေးပဲ ဆုံးဖြတ်ရသေးတာ။ နောက်နောင်ကျရင် နင်တို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာတွေက အများကြီးပဲ။ အိပဲ့အိပဲ့ လုပ်မနေကြနဲ့အေ”

“ဟုတ်၊ စိန်စိန်း” ရှယ်ဟွားက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်စား ဖြေကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ်လေတော့သည်။

“နင် ဘယ်ဟာကို သဘောကျလဲ”

ကျွန်မက စာရွက်ကြီးတစ်ရွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ သူ၏ အရွယ်အစားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရေးပါသော ပွဲကြီးလမ်းကြီးများနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှယ်ဟွားသည် စက္ကူ၏ အနားသတ် ရွှေဘောင်ကို လက်ချောင်းဖြင့် သုံးသပ်ကြည့်သည်။

“ရွှေဘောင်က အရည်အသွေး မကောင်းဘူး” ဟု ပြောပြီး သူက စက္ကူကို နေရောင်ထဲတွင် ထောင်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီစက္ကူက ပါးလွန်းတယ်။ ပါးလိုက်တာမှ ပိုးဟတ်အတောင်ပံ ကျနေတာပဲ။ ဒီမှာ ကြည့်ကြည့်လေ။ နေရောင်ကိုတောင် ထုတ်ချင်းပေါက် မြင်နေရတယ်” သူက စက္ကူကို စားပွဲသို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး သူ ကြည့်နေကျပုံစံအတိုင်း ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို လေးလေးနက်နက် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါတို့က ကြာရှည်ခံတဲ့ စက္ကူမျိုးကို ရွေးရမှာ။ ဒါမှ ငါတို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အဖိုးတန်မှုနဲ့ ရေရှည်တည်တံ့မှုကို ကိုယ်စားပြုနိုင်မှာပေါ့”

သူ့ပြောစကားများကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ လေယူလေသိမ်းက ကျွန်မတို့ ဖူးဝေ၏ လေယူလေသိမ်းနှင့် အနည်းငယ် ကွာခြားသည်။ သို့သော် ၎င်းမှာ အဓိက အကြောင်းအရင်းတော့ မဟုတ်။ ကျွန်မက ထူအနူနသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူက ပါးနပ်ချက်ချာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အသိပညာသည် ကျွန်မ၏ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ သိမှုနယ်ပယ်ထက် အပုံကြီး သာလွန်နေလေသည်။

သူက ကျွန်မကို ဆိုင်အတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်လာပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည်။

“သူတို့က အကောင်းစား ပစ္စည်းတွေကို ဆိုင်အတွင်းပိုင်းမှာ ထားတတ်ကြတယ်” သူက ပုံမှန်လေသံဖြင့် ကျွန်မကို မေးလာသည်။

“လောင်ထုံး၊ ဒါဆိုရင်ရော ဘယ်လိုနေလဲ”

ယခုကဲ့သို့ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မအား ကြည့်ရှုခိုင်းခံရခြင်းမှာ ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံးသော အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သည်။ ရွှယ်ဟွားပြသော စက္ကူနှင့် စောစောက ကျွန်မ ရွေးချယ်ခဲ့သော ဆိုင်ရှေ့မှ စက္ကူ၏ သိသာထင်ရှားသော ကွာခြားချက်ကို ကျွန်မ၏ တောသူမ မျက်လုံးများဖြင့်ပင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ၎င်းမှာ အရွယ်အစား ပိုငယ်ပြီး ဟိတ်ဟန်မများလှပေ။

“စမ်းကြည့်ရအောင်” ရွှယ်ဟွားက ပြောသည်။

၎င်းစက္ကူကို ကျွန်မ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကိုင်ရသည်မှာ လက်ထဲ စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိသည်။ ထို့နောက် ရွှယ်ဟွားကဲ့သို့ နေရောင်ထဲ ထောင်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ စာရွက်က အတော်လေး ထူသည်။ တစ်ဘက် နေရောင်ခြည်မှ မှုန်ပျပျ ရောင်နီမျှသာ တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်မတို့ ဘာမျှ တိုင်ပင်နေစရာ မလိုတော့ဘဲ ဆိုင်ရှင်လက်ထဲသို့ ၎င်းစက္ကူကို ထိုးပေးလိုက်လေသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်အလယ်ခေါင်ရှိ စားပွဲသို့ လာကာ သဘောတူစာချုပ်ရေးရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့သည် စားပွဲ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ငါတို့လို စားပွဲတစ်လုံးမှာ အတူတူထိုင်ပြီး သဘောတူစာချုပ် ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိမယ်လို့ နင် ထင်လဲ” ရွှယ်ဟွားက မေးသည်။

“အကောင်းတကာ့ အကောင်းဆုံး စာချုပ်ဖြစ်အောင် ငါတို့ ရေးမှ ဖြစ်မယ်” သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါတို့ ဘာရေးရရင် ကောင်းမလဲဟင်”

ကျွန်မ၏ နားထဲတွင် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့၏ ပြောစကားများ ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

“ငါတို့က မိန်းကလေးတွေလေ” ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတော့ အစဉ်အလာအတိုင်းပဲ ရေးရမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟာ” ရွှယ်ဟွားက အနည်းငယ် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီဟာကို ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ သီးသန့်စာချုပ်မျိုး ဖြစ်အောင် နင် မရေးချင်ဘူးလား”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် မည်သို့ ဖြစ်သင့်သည်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် နားမလည်ခဲ့ပေ။ သူက ကျွန်မထက် ဗဟုသုတ ပိုများသည် မဟုတ်လား။ သူက ဤနေရာသို့ ယခင်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မကတော့ မည်သည့်နေရာကိုမျှ မရောက်စဖူး။ ကျွန်မတို့၏ သဘောတူစာချုပ်ထဲတွင် မည်သည့် အကြောင်းအရာများ ပါဝင်သင့်သည်ကို သူ သိရှိထားပုံ ရသည်။ ကျွန်မမူကား စိန်စိန်းနှင့် မာမားတို့ စိတ်ကူးကြံဆထားသည့် အချက်အလက်များကိုသာ မှီခိုအားထားနေရသည်။ ကျွန်မ၏ အကြံပြုချက်တိုင်းက မေးခွန်းထုတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ တစ်သက်တာလုံး လောင်ထုံးအဖြစ် မခွဲမခွာစတမ်း ရှိနေကြမယ် … ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သစ္စာမဖောက်စတမ်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ သွားကြမယ် … ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို အတူတကွ လုပ်ဆောင်ကြမယ် …။ အဲဒီလို ရေးရင်ရော”

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို ဝေယျာဉ်ထဲတွင် ထိုင်နေကြစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ ပွင့်လင်းရိုးသားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ မည်သို့ စဉ်းစားနေမည်ကို ကျွန်မ မတွေးဆတတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ပြောစကားထဲတွင် အမှား ပါသွားခဲ့သလော။ ကျွန်မ၏ ပြောပုံဆိုပုံက လွဲမှားနေခဲ့သလော။

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီး မင်တို့လိုက်သည်။ ယနေ့တစ်နေ့တာအတွင်း၌ ကျွန်မ၏ အားနည်းချက် အဖုံဖုံကို သူ တွေ့မြင်သွားခဲ့ပေပြီ။ ယပ်တောင်ပေါ်မှ ကျွန်မ၏ လက်ရေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့လောက် လက်ရေး မလှသည်ကို သူ သိထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်နေကြောင်းကို သူ ရေးနေသည့် စာလုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခံစားချက်နှင့် သူ၏ လှပသေသပ်သော စုတ်ချက်များကို ပေါင်းစပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဘုံအတွေးအမြင်များ စာရွက်ပေါ်၌ ရုပ်လုံးပေါ်လာကြလေတော့သည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ ထာဝစဉ် ထာဝရ တည်တံ့နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့ မမိုတ်မသုန် ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နောင်တစ်ချိန် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်မတို့ ကြိုမြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ စကားလုံး အတော်များများကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ အဘယ်သို့ မေ့နိုင်ပါအံ့နည်း။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းမှ ပေါက်ဖွားပွင့်အံကျလာသော စကားလုံးများပင်။

❝ ထုံးခိုရွာမှ ကျွန်မ ရွှယ်ဟွားနှင့် ဖူးဝေရွာမှ ကျွန်မ ပိုင်ဟောတို့သည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သစ္စာမြဲတည်ကာ မေတ္တာထုံမွှမ်းသော စကားလုံးများဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချိုသာစွာ ဆက်ဆံ ပြောဆိုကြပါမည်။ စိတ်နှလုံးညွတ်နူးအောင် ကျင့်သုံးနေထိုင်ကြပါမည်။ ကျွန်မတို့သည် အမျိုးသမီးအဆောင်ထဲတွင် အတူတကွ ဇာပန်းထိုး၍ တီးတီးတိုးတိုး တွတ်ထိုးကြမည်။ ကျွန်မတို့သည် နာသုံးနာနှင့် ဝတ်လေးဝတ်ကို လိုက်နာကြပြီး ကွန်ဖြူးရှပ်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ဖြစ်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံသွားကြပါမည်။ ယနေ့ ကျွန်မတို့ – ရွှယ်ဟွားနှင့် ပိုင်ဟော – ဤနေရာ၌ သစ္စာစကားဆို၍ တိုင်တည်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် လီတစ်သောင်းမှ စီးဆင်းလာသော ချောင်းငယ်နှစ်စင်းကဲ့သို့ မြစ်ကြီးတစ်စင်းထဲ၌ ပေါင်းဆုံရပါစေသား။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ပန်းခြံတစ်ခုတည်း၌ နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းတိုင်တိုင် အတူတကွ ရှင်သန်ဖူးပွင့်ခွင့်ရသော ပန်းနှစ်ပွင့် ဖြစ်ရပါစေသား။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ဖဝါးမျှ မခွာဘဲ၊ နာနာကျည်းကျည်း စကားများ မပြောမဆိုဘဲ လောင်ထုံးများအဖြစ် သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းဖက်ကြပါမည်ဟု ကျွန်မတို့ သစ္စာပြုပါသည် ❞

သဘောတူစာချုပ်အောက်၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ နာမည်များကို နှိစူးအက္ခရာဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးနေကြသည်ကို အောင်သွယ်တော်ဝမ်က လေးလေးနက်နက် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ညဉ်းတို့နှစ်ယောက် လောင်ထုံးတွေ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ငါ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးဘူးအေ” သူ ကြေညာလိုက်သည်။

“လူတွေကို မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် အောင်သွယ်ပေးရသလိုပဲ။ စိတ်သဘောထား နူးညံ့တဲ့လူကို စိတ်သဘောထား နူးညံ့တဲ့သူနဲ့ တွဲဖက်ပေးရတယ်။ မျက်နှာလှတဲ့သူကို မျက်နှာလှတဲ့သူနဲ့ တွဲဖက်ပေးရတယ်။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့သူကို ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့သူနဲ့ တွဲဖက်ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့်

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနဲ့ မတူတဲ့အချက်က လောင်ထုံးဆက်ဆံရေးမှာ တတိယလူ ဝင်လို့ မရဘူးအေ့” ဤနေရာအရောက်တွင် သူ၏ စူးစူးဝါးဝါး ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မယားငယ်လို ကြားလူတွေ ဘာတွေ ဝင်ခွင့် မရှိဘူး။ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား၊ ကောင်မလေးတွေ။ အခုဟာက နှလုံးသားနှစ်ခုရဲ့ ပေါင်းစည်းခြင်းပဲ။ ဘယ်အရာကမှ ညည်းတို့ကို ဝေးကွာသွားအောင် ပိုင်းခြားပစ်လို့ မရဘူး။ အကွာအဝေးကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နားလည်မှု လွဲတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အထီးကျန်မှုကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပိုမိုသာလွန်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညည်းတို့ကို ဘာကမှ ဝေးကွာသွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ တခြားကောင်မလေးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမတွေက ညည်းတို့နှစ်ယောက်အကြား ကြားဝင်ပါလာရုံနဲ့လည်း ညည်းတို့ရဲ့ လောင်ထုံးဆက်ဆံရေးက ပျက်ပြယ်မသွားဘူး”

ကျွန်မတို့သည် အပြန်ဆယ်လှမ်းခရီးဖြင့် ဝေါယာဉ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဤလအနည်းငယ်အတွင်း၌ လမ်းလျှောက်ရသည့် အလုပ်မှာ လူကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစေသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်၌မူ ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်မိမိ ယောင်ဝ်မယ်တော်အဖြစ် မှတ်ထင်နေမိသည်။ ထိုသူမှာ တရုတ်ပြည်၏ ပထမဆုံးသော ခြေသေးမဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ပေါ်၌ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ကပြသောအခါ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များအပေါ် လွင့်မျောနေသည့်အလား မှတ်ထင်ကြရသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းတိုင်းက ကြီးမားသော ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ငြိမ့်ညောင်း အိညက်နေတော့သည်။

အထမ်းသမားများက ကျွန်မတို့ကို ဈေးတန်း၏ အစည်းကားဆုံးနေရာသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ အနည်းငယ် လည်ဆန့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကြက်သွေးရောင် နံရံတံတိုင်းများ၊ ရွှေချထားသော ပန်းပုရုပ်ထုများနှင့် အစိမ်းရောင် အုတ်ကြွပ်မိုးထားသော ဘုရားကျောင်းကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အား ငွေပြားတစ်ပြားစီ ပေးပြီး လောင်ထုံးဖြစ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ကြရန် ပြောသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချရန် အခွင့်အရေး မရခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ပိုက်ဆံကိုင်၍ သုံးစွဲခွင့်ကိုလည်း တစ်ခါမျှ မရခဲ့ဖူးချေ။ ကျွန်မ၏ လက်တစ်ဘက်တွင် ငွေပြားတစ်ပြားကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် နွယ်ဟွား၏ လက်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်မ၏ နံဘေးတွင် ရှိနေသော ဤကောင်မလေးသည် မည်သို့သော အရာမျိုးကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ပါအံ့နည်းဟု ကျွန်မ အသည်းအသန် စဉ်းစားနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ

အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော အံ့ဩဖွယ် ပစ္စည်းများက ဘာရွေးရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် စိတ်ကို ထွေပြားစေသည်။

ယခုတစ်ချိန်တွင်လည်း ရွှယ်ဟွား၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့် အဆင်ပြေခဲ့ရသည်ကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

“ငါ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိတယ်” သူက အသံစာစာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ သူက ပြေးတော့မည့်အလား ခြေလှမ်းကို နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်ပြီးခါမှ ရုတ်တရက် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့ခြေထောက်ကို မေ့မေ့သွားတယ်ဟာ” သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်ခံခက်သော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေသည်။

ကျွန်မ၏ ခြေထောက်က သူ့ခြေထောက်ထက် အနာကျက် ပိုမြန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ (သို့မဟုတ် ကျွန်မ) စိတ်ရှိသလောက် ပြေးလွှားမြူးထူးခွင့် မရသည့်အတွက် ကျွန်မစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ငါတို့ ဖြေးဖြေးပဲ သွားကြမယ်လေ” ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့က တစ်ခါတည်းနဲ့ နေရာအကုန် ရောက်ဖူးစရာမှ မလိုတာပဲ ...”

“... နောက်ကျရင် နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီကို အတူလာကြရမှာပဲ ဥစ္စာ” ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မ၏ လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကျွန်မ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်အင်ကိုလည်း ရှုစားကြပါဦး။ ပထမဆုံးအကြိမ် အတူခရီးထွက်ကြသော လောင်ထုံးနှစ်ယောက်သည် ယိုင်လဲကျသွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်သော ခြေတစ်စုံကို စိတ်ထဲ အမှတ်ရနေပါလျက်က ဣန္ဒြေရအောင် ကြိုးစားပမ်းစား လျှောက်လှမ်းနေကြရသည်။ ထို့နောက် တောက်ပြောင်သော ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ကို

“ရပ်စမ်း၊ အခုရပ်စမ်း။ အဲဒီလို ဗရုတ်သုက်ခ လျှောက်လုပ်နေရင် ငါတို့ အခုပဲ အိမ်ပြန်ကြမယ်” ဟူ၍ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းနေပြန်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကျွန်မတို့ ဝေးဝေးလံလံ မသွားခဲ့ရပါ။ ရွှယ်ဟွားက ဇာထိုးပန်းထိုး အပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် အတွင်းသို့ ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ရွေးချယ်မှုက ထပ်တူကျသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်မတို့ သဘောကျ နှစ်သက်သော အရောင်များက တူညီနေကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ပင်စရာ မလိုအပ်ပါဘဲ သစ်ရွက်သစ်ခက်နှင့် ပန်းပွင့်များ ထိုးနိုင်မည့် ချည်အရောင်များကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသည့်နောက်တွင် အထုပ်ပိုက်ကာ ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဝေါယာဉ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားက အောင်သွယ်တော်ဝမ် ကို ပူဆာတော့သည်။

“စိန်စိန်း၊ သမီးတို့ကို ကန်စွန်းဥသည်ဆီ ပို့ပေးပါနော် နော် နော်” ရွှယ်ဟွားက အရိုးခံစိတ်ဖြင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ်အား ညွတ်နူးလာအောင် ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် လောင်ထုံးလေး၏ သတ္တိဗျတ္တိကြောင့် ကျွန်မလည်း ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ စစ်ကူဝင်မိတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် စိန်စိန်းရယ်။ သွားရအောင်နော်” အောင်သွယ်တော်ဝမ် အနေဖြင့် ငြင်းဆန်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေကြသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က သူ၏ အင်္ကျီလက်ရှည်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲကာ သဘောမတူမချင်း ဆန္ဒပြနေကြသည်။ ထိုသို့ အတင့်ရဲသော တောင်းဆိုမှုမျိုးကို ပုံမှန်အားဖြင့် သားကြီး ဩရသများသာ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ရှိသည် မဟုတ်လား။

ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ ဟူသော သတိပေးချက်ဖြင့် သူက ကျွန်မတို့၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကြွပ်ဆတ်သော လေသံဖြင့်

“ငါက ဆင်းရဲတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပါအေ။ ညည်းတို့လို ဘာမဟုတ်တဲ့ သူငယ်နှပ်စား နှစ်ယောက်အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံနေရင် ဒီခရိုင်မှာ ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်နေရာ သွားထားရပါတော့မလဲ။ ညည်းတို့က ငါ့ကို မွဲအောင် လုပ်ချင်နေကြတာလားအေ။ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ခံဘဝနဲ့ တစ်ယောက်တည်း သေစေချင်ကြတာလား”

သူက အပေါက်သာ ဆိုးသော်လည်း ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင်မူ အစစအရာရာ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားနှင့်ပြီးလေပြီ။ စားပွဲလေးတစ်လုံး ခင်းထားပြီး လေးဘက်လေးတန်တွင် သစ်သားခွေးခြေသုံးလုံး ချပေးထားသည်။

ဘကြီးကျိုက ကြက်အရှင်တစ်ကောင် အနားသို့ ယူလာကာ မြှောက်ပြသည်။

“ဒီမယ် ဒေါ်ဝမ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအတွက်ဆို အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးပဲ ချန်ထားပေးတာဗျ” ဟု ဘကြီးကျိုက ပြောသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူသည် ဒယ်အိုးမီးဖိုတစ်လုံး ကျွန်မတို့ထံသို့ ယူလာသည်။ အိုး၏ အောက်ဘက်တွင် မီးသွေးမီးဖြင့် အပူပေးထားဆဲ။ စောစောက တွေ့မြင်ခဲ့ရသော စွပ်ပြုတ်ရည်၊ ဂျင်း၊ ကြက်သွန်နီနှင့် အတုံးအတုံး ခုတ်ထစ်ထားသော ကြက်သားတုံးများသည် ယခုအခါ ဒယ်အိုးထဲတွင် ကူးခတ်ကာ အမြုပ်တစီစီ ထနေသည်။ တောက်တောက်စင်းထားသော ဂျင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီနှင့် ငရုတ်ဆီရောထားသော ဆော့တစ်ပန်းကန်လည်း စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ ကြက်သွန်ဖြူကို အမွှာလိုက်ထည့်ကာ ဆီပူတိုက်ထားသည့် ပဲကြီးစိမ်းအပြည့် ပါသော လင်ပန်းတစ်ချပ်ကလည်း ကျွန်မတို့ကို မြူဆွယ်နေသည်။ ရသမျှသော ကြက်သားတုံးများကို လက်ထဲမှ ဝါးတူများဖြင့် ညှပ်၍ ဟင်းရည်ထဲမှ ဆည်ယူကာ အားရပါးရ ကိုက်စားကြသည်။ ထို့နောက် စားမရသော ကြက်ရိုးများကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဤမျှ ခံတွင်းတွေ့ပြီးသကာလ ဤမျှ ခေါင်းမဖော်စတမ်း စားသောက်နေရစေကာမူ ကျွန်မသည် စောစောက ရွှယ်ဟွား ပြောခဲ့သော ကန်စွန်းဥကြော်ကို စားရန်အတွက် ဗိုက်ထဲ၌ တစ်နေရာစာ ချန်ထားလိုက်သေးသည်။ သကြားရည်လူးထားသော ကန်စွန်းဥတုံးသည် ရေနှင့် ထိတွေ့သည့်အခါ ထွက်ပေါ်လာသော တရှဲရှဲ မြည်သံ၊ ကြွပ်ရွသော အခွံနှင့် နူးညံ့သော အတွင်းသားတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ထူးကဲမွှေးပျံ့သော အရသာ – ၎င်းအရာအားလုံးတို့မှာ သူပြောပြထားသကဲ့သို့ တထေရာတည်းပင်။

အိမ်မှာ ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ ကျွန်မသည် ရေနွေးခရားအိုးကို ယူကာ သုံးယောက်စလုံးအတွက် ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။ ရေနွေးခရားအိုးကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်သည့် အခါတွင် အလိုမကျသော စုတ်သပ်သံကို ရွှယ်ဟွားထံမှ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ခုခု မှားလုပ်လိုက်မိပြန်ပြီ ထင်၏။ သို့သော် ဘာမှန်း ကျွန်မ မသိ။ ရွှယ်ဟွားက သူ့လက်ဖဝါးကို ကျွန်မ၏ လက်ပေါ်သို့ အုပ်တင်လိုက်ပြီး ရေနွေးခရားအိုးကို ညွှန်ပြသည်။ ရေနွေးခရားအိုး၏ နှုတ်သီးကို အောင်သွယ်တော်ဝမ်ဘက် ဦးတည်ထားရာမှ တခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားအောင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ရွှေ့လိုက်ကြသည်။

“ခရားအိုးရဲ့ နှုတ်သီးကို လူတစ်ယောက်ယောက်ဘက် ဦးတည်ထားတာက မယဉ်ကျေးတဲ့ အပြုအမူပဲ” ရွှယ်ဟွားက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

ထိုသို့ အပြောခံလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်မ ရှက်ဖို့ ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ထိုသို့ ဖြစ်ရမည့်အစား လူကြီးသူမများ၏ ဆုံးမသွန်သင်မှုအောက်၌ စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေခဲ့ရသော ကျွန်မလောင်ထုံး၏ ဘဝကို အားကျနှစ်ခြိုက်နေမိသည်။

ကျွန်မတို့ စားသောက်ပြီး၍ ဝေါယာဉ်နားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အထမ်းသမားများသည် ဝေါယာဉ်လက်ကိုင်တန်းများကို မှီလျက် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က လက်ခုတ်တီးကာ အသံပြုလိုက်သည်နှင့် သူတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့၏ အပြန်ခရီး စတင်ကြတော့သည်။ အပြန်လမ်းခရီး၌ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အတူ ကပ်ထိုင်ခိုင်းသည်။ ထိုသို့ ထိုင်လိုက်သောအခါ ဝေါယာဉ်က တစ်ဘက်စောင်းနင်း ဖြစ်ကာ အထမ်းသမားများအတွက် ထမ်းရခက်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ဥမမည် စာမမြောက်သေးသော ကလေးမလေးနှစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်များကို ကျွန်မ၏ မျက်လုံးအိမ်များအတွင်း ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။ အတူတကွ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောကြလျက် ဝယ်လာခဲ့သော ချည်လုံးများကို ခွဲဝေနေကြသည်။ လက်ကလေးများကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ် အိပ်ငိုက်နေသည့်အခါတွင် ပြတင်းလိုက်ကာကို လှန်လှောကာ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားနေသော အပြင်ရှုခင်းများကို ခိုးကြည့်ရသည်ကလည်း အမော။ အထမ်းသမားများ၏ တွန်းထိုးယမ်းခါနေသော ခြေလှမ်းများနှင့် တွန့်ခေါက်မို့မောက်နေသော မညီမညာ လမ်းခရီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော မအီမသာ ဖြစ်မှုကိုပင် သတိမရနိုင်လောက်အောင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်များက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး၌သာ နစ်ဝင်နေကြသည်။

၎င်းမှာ ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင်လည်း ကျွန်မတို့ကို အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ ခေါ်သွားသေးသည်။ ထိုစဉ်က ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင်ကာ ပထမဆုံးအကြိမ်မြောက် ဘုရားဖူးခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျပြီးကြသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အခါအခွင့်သင့်လျှင် ဤနေရာ၌ ဆုံဆည်းဖြစ်ကြသည်။ တွေ့ဆုံကြသည့်အခါတိုင်း ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင်ကာ ဘုရားရှိခိုးပြီး သားရတနာ ဖွားမြင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပန်းထိုးချည်များ ဝယ်ယူခဲ့ဖူးသော ဆိုင်သို့ သွားကာ လိုအပ်သည်များကို ယခင်ကအတိုင်း ဝယ်မြဲ ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ သွားရောက် ဝယ်ယူသည့် အခါတိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်ခဲ့စဉ်က ကလေးမလေးနှစ်ယောက်၏ ငယ်ရွယ်နုနယ်သည့် ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်မိကြစမြဲ။

တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးခါနီး အချိန်သို့ ရောက်လျှင် ဘကြီးကျို၏ ဆိုင်၌ တစ်ထောက်နားကာ သကြားရည်ပူ လူးထားသော ကန်စွန်းဥကြော်ကို စားသုံးရန်လည်း မေ့လျော့သွားခဲ့သည် မရှိ။

ကျွန်မတို့ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်၌ ဖူးဝေသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်မသည် မိသားစုတည်းဟူသော နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်၍ သာမန်သူငယ်ချင်းမျှသာ မဟုတ်သော တိုးတိုးတိုင်ပင်ဖော် တစ်ယောက်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုသူနှင့် လောင်ထုံးဖွဲ့ရန် စာချုပ်ရေးထိုးခဲ့သည်။ ထိုတစ်နေ့တာ ကုန်လွန်သွားမည်ကို ကျွန်မ မလိုလားခဲ့။ သို့သော် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုတစ်နေ့တာကို အဆုံးသတ်ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေသည်။ ကျွန်မသည် ဝေါယာဉ်ထဲတွင် ထိုင်လျက်က မြင်ယောင်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မကို အိမ်တွင် ချပြီးသည်နှင့် အထမ်းသမားများက ရွှယ်ဟွားတို့၏ ဝေါယာဉ်ကို ကျွန်မနှင့် ဝေးရာသို့ ထမ်းခေါ်သွားကြပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ရွှယ်ဟွားက သတ္တိမွေးကာ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်ပြီး ကျွန်မဆီသို့ လက်ပြ၍ ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်နေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း ဝေါယာဉ်ကလေးသည် လမ်းကွေ့တစ်နေရာသို့ ချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပေမည်။ ရင်တွင်း၌ စွဲကျန်ရစ်နေသော ကျွန်မ၏ ပျော်ရွှင်မှု များစွာတို့ကမူ မပျောက်မပျက်ဘဲ ထာဝရ တည်တံ့သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဝေါယာဉ်အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်မ တိုးထွက်နေစဉ် အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ရွှယ်ဟွားကိုပါ အပြင်ထွက်ရန် ညွှန်ကြားနေလေသည်။

“ကောင်မလေးတွေ၊ တာ့တာနော်။ နောက်နှစ်ရက်နေမှ ရွှယ်ဟွားကို ပြန်လာခေါ်မယ်” သူက ဝေါယာဉ်အပြင်ဘက်သို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထုတ်ပြီး ကျွန်မလောင်ထုံး၏ ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်သည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော်။ ကကျည်ကကြောင် မလုပ်ရဘူး၊ ကြားလား။ အရာရာ မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်ထား။ သမီးမေမေ ဂုဏ်ယူရတဲ့ သမီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ”

ကျွန်မ၏ အိမ်ပေါက်ဝ၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေကြစဉ်က ကျွန်မရင်ထဲ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေခဲ့သည်ကို ကျွန်မ စာမဖွဲ့တတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပျော်ရွှင်မှု နယ်ပယ်ထက် ကျော်လွန်သည်ဟုသာ ဆိုပါရစေတော့။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကို စောင့်မျှော်နေသည့် အိမ်တွင်းအခြေအနေကိုလည်း ကျွန်မ သိနေသည်။ ကျွန်မ၏

မိသားစုနှင့် ကျွန်မ၏ အိမ်ကို ကျွန်မ ချစ်ပါသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားသည် မိမိတို့ထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သော မိသားစုနောက်ခံ အခြေအနေနှင့် အသားကျနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ သိနေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် လဲဝတ်စရာ အဝတ်အစား ဘာညာလည်း သူနှင့်အတူ ပါမလာခဲ့ပေ။

မာမားက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ထွက်ကြိုသည်။ သူက ကျွန်မကို နမ်းရှုပ်ပြီး ရွှယ်ဟွား၏ ပခုံးကို ကိုင်ကာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ အပြင်သွားနေကြစဉ် မာမား၊ စိန်စိန်းနှင့် တာ့ကျယ်တို့က အိမ်ခန်းမကြီးကို သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေအောင် ကြိုးစားပမ်းစား လှဲ့ကျင်းထားကြသည်။ အမှိုက်သရိုက်များ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ပေ။ တိုးလို့တွဲလောင်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသော အဝတ်အစားများကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်ပြားများလည်း တစ်နေရာ၌ ခိုအောင်းနေကြသည်။ တစ်ချိန်က ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ချေးအထပ်ထပ်နှင့် ညစ်ပတ်နေခဲ့သော ကြမ်းပြင်သည်ပင် တောက်ပြောင်၍ အစိုဓာတ်ဖြင့် အေးမြနေသည်။

ကျွန်မအိမ်ရှိ လူအားလုံးနှင့် (တာ့ကောအပါအဝင်) ရွှယ်ဟွားကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ညစာ စားကြသည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် သူ အသုံးပြုမည့် ဝါးတူကို ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ကာ ဆေးကြောနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအပြုအမူကလေးမှ လွဲ၍ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုဝင် အားလုံး ကြုံဖူးသမျှထက် ပိုမိုယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာများကို တွေ့မြင်နေရသော်လည်း သူ၏ ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို အကောင်းဆုံး သိုဝှက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွားအကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်သည်။ ရင်တွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အံ့ဩထိတ်လန့်မှုများကို အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ကဲ့သို့သော ဘဝမျိုးကို သူ တစ်ခါမျှ ကြုံဆုံဖူးလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။

ရှည်လျားသော တစ်နေ့တာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ လွန်စွာ ပင်ပန်းနေကြသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန် အချိန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မရင်ထဲ၌ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ သို့သော် အိမ်အတွင်းရှိ မိန်းမများအားလုံးက အပေါ်ထပ်၌လည်း ရှင်းစရာ ရှိသည်များကို ရှင်းလင်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာခင်းများကို နေပြထားကြသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့၏ နိစ္စဓူဝ လုပ်ငန်းဆောင်တာများတွင် အသုံးပြုသော ပစ္စည်းပစ္စယများမှာလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ သေသေသပ်သပ် တည်ရှိနေကြသည်။

ကျွန်မတို့ ဆေးကြောသန့်စင်နိုင်ရန်အတွက် ရေဇလုံတစ်လုံးကို မာမားက

ညွှန်ပြသည်။ ၎င်းအနားတွင် ကျွန်မ၏ ဝတ်စုံနှစ်စုံနှင့် တာ့ကျယ်၏ ဝတ်စုံတစ်စုံ ချထားသည်။ အားလုံး လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းလျက်။ ကျွန်မတို့အိမ်၌ နေထိုင်စဉ် အတောအတွင်း ဝတ်ဆင်ရန် ရွှယ်ဟွားအတွက် ချပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ရွှယ်ဟွားကို ဦးစွာ ဆေးကြောစေသည်။ သို့သော် သူ၏ လက်ချောင်းများက ရေနှင့် ထိပင် ထိပါလေစဟု ကျွန်မ သံသယ ဝင်မိသည်။ ရေကို မသန့်ရှင်းဟု သူ ယူဆထားသောကြောင့်လော မသိ။ ကျွန်မ ကမ်းပေးသော ညအိပ်ဝတ်စုံကို ကိုယ်နှင့် အဝေးဆုံးသို့ ရောက်အောင် လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ယူလိုက်ပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ကြည့်နေသေးသည်။ သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည့်အရာသည် တာ့ကျယ်၏ အသစ်လွင်ဆုံးသော ညအိပ်ဝတ်စုံ မဟုတ်ဘဲ ငါးသေတစ်ကောင် ဖြစ်နေရော့သလား။

သူက ဘေးဘီသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကျွန်မတို့အားလုံးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြကြောင်း တွေ့ရှိသွားသည်။ သို့ဖြင့် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မဟတော့ဘဲ ညအိပ်ဝတ်စုံကို လဲဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ ခုတင်ပေါ် တက်ကြသည်။ ထိုညအပြင် နောက်နောင် ရွှယ်ဟွားလာအိပ်သည့် ညတိုင်းတွင် တာ့ကျယ်သည် မေရွက်နှင့်အတူ တခြားနေရာ၌ သွားအိပ်ကြတော့သည်။

ညအိပ်ခါနီး မာမားက ကျွန်မတို့ကို လာနှုတ်ဆက်သည်။ သူက ခါးညွတ်၍ ကျွန်မကို နမ်းရှုပ်ပြီး နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးပြောသွားသည်။

“အောင်သွယ်တော်ဝမ်က မာမားတို့ ဘာလုပ်ထားသင့်တယ် ဆိုတာတွေကို အကုန်လုံး ပြောထားပြီးသား။ ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့။ ပျော်ပျော်နေ ပိစိလေး”

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဂွမ်းစောင်သေးသေးလေးအောက်၌ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အိပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းမထူချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေစေကာမူ ချက်ချင်း မအိပ်နိုင်သေးဘဲ တွတ်ထိုးနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မ၏ မိသားစုအကြောင်းကို မေးမြန်းသည့်နည်းတူ ကျွန်မကလည်း သူ့အကြောင်းကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ ကျွန်မက စန်းမေ့သေဆုံးပုံကို သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်။ သူ့ညီမလေးမှာ ချောင်းဆိုးရောဂါကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မအား ပြောပြသည်။ သူက ကျွန်မတို့ ရွာအကြောင်းကို မေးသည်။ ‘ဖူးဝေ’ ဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့၏ ဒေသိယစကားအရ စုပေါင်းအလှတရားဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ကျွန်မက သူ့အား ပြောပြသည်။ ‘ထုံးခို’ ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ သစ်တောအဝ ဖြစ်ကြောင်း သူက ရှင်းပြသည်။ သူ့အိမ်သို့ သွားလည်ပတ်သည့်အခါ၌ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ နာမည်တွင်ကြောင်းကို

တွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

လရောင်သည် ပြတင်းမှန်ကူကွက်မှတစ်ဆင့် ရွှယ်ဟွား၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ တာ့ကျယ်နှင့် မေရွက်တို့ အိပ်ပျော်သွားကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့ကတော့ ပြောစရာစကား မကုန်ကြသေး။ မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိတို့၏ ခြေသေးများအကြောင်းကို မဆွေးနွေးသင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးခြင်းသည် မသင့်လျော်သကဲ့သို့ မိန်းမ မဆန်ရာရောက်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ထိုသို့သော စကားလုံးများက ယောကျ်ားများ၏ အမျက်ဒေါသကို နှိုးဆွပေးရာသာ ရောက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လူကြီးသူမများက ကျွန်မတို့ကို ဆိုဆုံးမထားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ ခြေစည်းထားဆဲဖြစ်သော ကလေးငယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် ထိုကိစ္စမျိုးသည် ယခုအချိန်ကဲ့သို့ အတိတ်၏ အမှတ်ရစရာများ မဟုတ်ဘဲ ထိုစဉ်ထိုအခါက နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်နေရသော နာကျင်ခံခက်မှုသာ ဖြစ်နေသည်။ ရွှယ်ဟွားက သူ့အမေကို မည်သို့ ပုန်းရှောင်ခဲ့ပုံနှင့် သူ့အဖေကို မည်သို့ အသနားခံခဲ့ပုံတို့ကို ကျွန်မအား ပြောပြခဲ့သည်။ သူ့အဖေကလည်း ထိုကိစ္စကို သဘောတူရန် တဲတဲကလေးမျှသာ လိုတော့သည်။ ထိုသို့သာ သဘောတူခဲ့ပါလျှင် ရွှယ်ဟွားသည် သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် အပျိုကြီးဘဝဖြင့် မိဘအိမ်တွင်သာ အရိုးထုတ်သွားရပေတော့မည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း တခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် အစေခံဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်သွားရပေမည်။

“ဒါပေမယ့် ပါပါးက သူ့ဆေးပြောင်းကို စရှူပြီ ဆိုတာနဲ့ သူ့ကတိတွေ အားလုံးကို မေ့သွားတော့တာပဲ” ရွှယ်ဟွားက ရှင်းပြသည်။

“သူက ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ဆိုတော့ မာမားနဲ့ စိန်စိန်းတို့က ငါ့ကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှာ ချည်ထားတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ငါက နင့်လို တစ်နှစ်နောက်ကျပြီးမှ ခြေစည်းဖြစ်တာပေါ့” ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကံစီမံရာအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုလိုရာ မရောက်ပေ။ အစောပိုင်း လအနည်းငယ်အတွင်း၌ သူသည် အဆက်မပြတ် ပုန်ကန်မြဲ ပုန်ကန်နေခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်၌မူ သူသည် ခြေထောက်စည်းထားသော ပတ်တီးစများအားလုံးကို ဖြေပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

“အဲဒီကတည်းက စပြီး မာမားက ငါ့ကို ထိုင်ခုံမှာ အသေချည်ထားတော့တာပဲဟ။ ခြေစည်းထားတဲ့ ပတ်တီးတွေကိုလည်း တင်းနိုင်သမျှ တင်းအောင် ချည်ထားတော့တာ”

“နင် ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား ကံကြမ္မာကိုတော့ အန်တုလို့ မရပါဘူးဟာ” ကျွန်မက ပြောသည်။

“အားလုံးက ပြဋ္ဌာန်းထားနှင့်ပြီးသားပဲ”

“ငါ့မာမားကလည်း အဲဒီလို ပြောတာပဲ” ရွှယ်ဟွားက ပြန်ပြောသည်။

“ခြေထောက်ပေါ်က အရိုးတွေ ကျိုးသွားအောင် ငါ့ကို လမ်းလျှောက်ခိုင်းတဲ့ အချိန်ရောက်မှ သူက ငါ့ကို ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ကြိုးဖြေပေးတယ်။ နောက်ပြီး အိမ်သာတက်တဲ့ အချိန်ရောပေါ့။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးဆိုရင် ငါက ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကိုပဲ အမြဲ ငေးကြည့်နေတတ်တာ။ ငှက်ကလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းနေကြတာကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ တိမ်တွေ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ရွေ့လျားနေတာကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ လဝန်းကြီး ပြည့်သွားလိုက် လျော့သွားလိုက် ဖြစ်နေတာကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းမှာ ရှိတဲ့ အပြင်လောကကြီးက အပြောင်းအလဲတွေ များလွန်းအားကြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အတွင်းဘက်ခြမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ ဘဝကိုတောင် မေ့သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်”

သူ၏ အတွေးများက ကျွန်မကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ စရိုက်လက္ခဏာသည် အမှန်တကယ်ပင် လွတ်လပ်မှုကို ခုံမင်နှစ်သက်သော မြင်းတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူ့မြင်းတွင် ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အထက်သို့ ဝေးသည်ထက် ဝေးအောင် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည့် အတောင်ပံတစ်စုံ ရှိနေသည်။ ကျွန်မ၏ မြင်းမှာမူ အိပဲ့အိပဲ့သာ လျှောက်တတ်သော မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ပြဋ္ဌာန်းခံဘဝ၏ စည်းဘောင်ကလနားကို ကျော်လွန်၍ သွေးတိုးစမ်းချင်သည့် ဇကလေးက ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌လည်း ကိန်းအောင်းလျက် ရှိနေသေးသည်။ ၎င်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကြီးမားပြင်းထန်သော အာသာဆန္ဒအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မအနီးသို့ တိုးကပ်လာကာ မျက်နှာချင်း ထိကပ်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်ကို ကျွန်မပါးပေါ်သို့ အသာအယာ တင်လိုက်ပြီး စကားဆိုသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် လောင်ထုံးဖြစ်နေရတဲ့အတွက် ငါ အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ” ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လိုက်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

သူ့နံဘေးတွင် လဲလျောင်းနေလျက်က လရောင်ဖြာကျနေသော သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်ရှိ သူ့လက်ဖဝါးကလေး၏ အလေးချိန်ကို ထိတွေ့ခံစားရင်း ထွက်သက်ဝင်သက်၏ ရှူရှိုက်သံများကို နားစွင့်နေမိသည်။ အစဉ်အမြဲ မျှော်လင့်တောင့်တနေသကဲ့သို့ ကျွန်မကို သူ ချစ်လာအောင် မည်သို့ လုပ်ရပါအံ့နည်း။ ကျွန်မ သိချင်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၆) အချစ်

မိမိလွယ်ထားရသော ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိရင်သွေးကို မိခင်က ချစ်ခင်လိမ့်မည်။ ဤသို့ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများအပေါ် အများက ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သို့သော် မွေးဖွားလာသော ကလေးမှာ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့အထဲမှ မည်ရွေ့မည်မျှသော မိခင်များသည် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့တည်းမဟုတ် သင်၏ သားရတနာသည် သင်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ တစ်ရံမစဲ အဆက်မပြတ် ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်၍ ယောက္ခမဖြစ်သူက မျက်စောင်းတခဲခဲ လုပ်နေပေလိမ့်မည်။ သင်၏ အသွေးအသားမှဖြစ်သော နို့ရည်ကို ခါးနေရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်နေသည့်နှယ် သင့်ကို မျက်စောင်းထိုးနေသည့် ယောက္ခမကို မြင်ရသည့်အခါတွင် မည်သူသည် စိတ်မပျက်၊ အားမငယ်ဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့၏ သမီးများကို ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်စေရန်အတွက် သူတို့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးဖြင့် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရမည်။ ကျွန်မတို့သည် ပိုမိုများပြားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ကျွန်မတို့၏ သားများကို ချစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့၏ ကမ္ဘာလောကအတွင်းသို့ မည်သည့်အခါမျှ ဝင်ရောက်ခွင့် မရခဲ့ပေ။ သူတို့၏ ပြင်ပကမ္ဘာသည် ယောကျ်ားများအတွက်သာ။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသည့် နေ့မှစ၍ ကျွန်မတို့သည် တစ်ခါသားမျှ မမြင်ဖူးသော လင်သားများကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့အပေါ် မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများကို နောက်ထပ် ခြောက်နှစ်ကြာမှသာလျှင် ကျွန်မတို့ မြင်ခွင့် ရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့၏ ယောက္ခမများကို ချစ်ရမည်ဟု ကျွန်မတို့ကို ဆိုဆုံးမထားကြသည်။ သို့သော် ထိုမိသားစုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့သည် သူစိမ်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ထိုအိမ်၏ အဆင့်အနိမ့်ဆုံးသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အစေခံထက် တစ်ဆင့်မျှသာ သာလွန်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့သည် မိမိခင်ပွန်းသည်၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များကို ရိုသေလေးစားရမည်။ မိမိတို့နှင့် သွေးသားတော်စပ်သည့် ဘိုးဘေးများကို ရင်တွင်းမှ မည်မျှ ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားနေပါစေ၊ ခင်ပွန်းသည်၏ ဘိုးဘေးအပေါ် ထားရှိရမည့် ဝတ္တရားနှင့် လုပ်ဆောင်ရမည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို မပျက်မကွက် လုပ်ဆောင်ပေးရမည်။ ကျွန်မတို့၏ မိဘများသည် ကျွန်မတို့ကို

ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသောကြောင့် ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် မိသားစုအတွက် တန်ဖိုးမဲ့သော ကျောက်ဖြုန်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မိသားစု၏ အရင်းအမြစ်များကို ကျွန်မတို့က ဖြုန်းတီးနေကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် တခြားမိသားစုအတွက် မွေးမြူပေးထားရသော သမီးများသာ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ မိဘအိမ်၌ မည်မျှပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပါစေ၊ ကျွန်မတို့သည် ထိုအိမ်မှ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ မဖြစ်မနေ ခွဲခွာကြရမည်။ မိမိ၏ မိသားစုကို ကျွန်မတို့ မည်မျှ ချစ်သည် ဆိုဆို၊ ၎င်းအချစ်သည် ခွဲခွာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် အဆုံးသတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ နားလည်ထားသည်။ အမျိုးမျိုး အပြားပြားသော ဤအချစ်အားလုံးသည် ဝတ္တရား၊ လေးစားမှုနှင့် ကျေးဇူးသိတတ်မှုတို့မှ မြစ်ဖျားခံကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွင်းမှ အများစုသော မိန်းမများ သိထားသကဲ့သို့ ဤအချစ်များသည် ဝမ်းနည်းမှု၊ သဘောထားကွဲလွဲမှုနှင့် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုတို့၏ ဇာတ်မြစ်များပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော်လည်း လောင်ထုံးနှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ တစ်မူထူးခြားပေသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ် ပြောသကဲ့သို့ လောင်ထုံးဆက်ဆံရေးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒ၌သာ အရင်းခံသည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြစဉ်က ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ရေးခဲ့သော စကားလုံးများသည် ကျွန်မတို့၏ ရင်တွင်းမှ အမှန်အကန် ယိုစိမ့်ကျလာခဲ့သည့် စကားလုံးများ မဟုတ်ခဲ့သော်ငြားလည်း ဝေါယာဉ်ထဲ၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြား၌ ထူးခြားသော တစ်စုံတစ်ရာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေကြောင်း ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသည်။ အချစ်မီးပွားလေးတစ်ခု သို့မဟုတ် အချစ်မျိုးစေ့လေးတစ်စေ့နှင့် တူလှသည်။ သို့သော် မီးပွားလေးတစ်ခုက အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို နွေးထွေးသွားအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ မျိုးစေ့တစ်စေ့ကလည်း ကျီတစ်လုံးပြည့်အောင် အသီးအနှံများ ထုတ်လုပ်မပေးနိုင်ပေ။ နက်ရှိုင်းသောအချစ် သို့မဟုတ် ရင်နှင့်အောင် ချစ်သည့်အချစ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမည်။ တရှိန်းရှိန်း တောက်လောင်နေသော အချစ်မျိုးကို ထိုစဉ်က ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ စဉ်းစားနိုင်သမျှမှာ နို့မစင်သေးသည့် ကလေးဘဝက တာ့ကောနှင့် မြစ်ကမ်းနံဘေး လမ်းအတူလျှောက်ကြစဉ်က မြင်ဖူးခဲ့သော စပါးခင်းများသာ ဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်းထဲရှိ စပါးပင်များ ရင့်သန်ကြီးထွားလာသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့၏ အချစ်ကို တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားလာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ မယိမ်းမယိုင်သည့် စိတ်ဆန္ဒနှင့် မိုးနတ်မင်း၏ ကောင်းချီးသြဘာဖြင့် လုပ်ဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါ၌ အတော်ပင် ရယ်စရာ ကောင်းနေသည်။ ကျွန်မသည် ဘဝအကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်းမျှသာ သိထားခဲ့သော်လည်း

လယ်သမားတစ်ယောက် စဉ်းစားသကဲ့သို့ စဉ်းစားနေတတ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ 'မြေပြင်' ကို စတင် စိုက်ပျိုးတော့သည်။ ကျွန်မသည် ပါပါးထံမှ စာရွက်တစ်ရွက် တောင်းသည်။ သို့တည်းမဟုတ် တခ္ကျယ်၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းထဲမှ အဝတ်စ အပိုင်းငယ်တစ်ပိုင်းကို တောင်းသည်။ ၎င်းတို့မှာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးမည့် ကျွန်မ၏ မြေပြင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ 'မျိုးစေ့' များမှာ ကျွန်မ ရေးခြစ်မည့် နှိစူးအက္ခရာများ ဖြစ်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မ၏ 'ထယ်ရေး' ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်၏ တိုးတက်မှု အခြေအနေကို လာရောက်ကြည့်ရှုသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ သဝဏ်လွှာကို ရွှယ်ဟွားထံသို့ ပို့ပေးရန် သူ့အား ထည့်ပေးလိုက်သည်။ စာတစ်စောင်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ရက်ကန်းပိတ်စပိုင်း တစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက ပန်းထိုးထားသော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမည်။

နေရောင်မရှိလျှင် ဘယ်အရာမှ ပေါက်ဖွားရှင်သန်နိုင်မည် မဟုတ်။ ၎င်းကိုတော့ လယ်သမားက ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိ။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ နေမင်းကြီး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်လာသည်။ သူ့ထံမှ ဖြာကျလာသော နေရောင်မှာ ကျွန်မဆီသို့ ပြန်ကြားလာသည့် နှိစူးစာများပင် ဖြစ်တော့သည်။ ရွှယ်ဟွားထံမှ ပြန်စာရသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြရသည်။ သူ အသုံးပြုထားသော စကားလုံးနှင့် ဝါကျများသည် စိန်စိန်း၏ ကျွမ်းကျင်မှုနယ်ပယ်ကို ကျော်လွန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ အရေးအသားက ကလေးကလား ဆန်သည်။ ဥပမာဆိုရလျှင် "ငါ နေကောင်းတယ်။ နင်ရော နေကောင်းလား။ " သူ၏ ပြန်စာထဲတွင်မူ "ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်က သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ဟိုးထိပ်ဖျား အကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ နားနေကြတယ်။ သူတို့က ကောင်းကင်ပေါ်ကို အတူတကွ ပျံသန်းသွားတယ် " ဟူ၍။ ကျွန်မက ဤသို့ ရေးတတ်သည်။

"ဒီနေ့ မာမားက ငါ့ကို ကောက်ညှင်းထုပ် ဘယ်လိုထုပ်ရသလဲ ဆိုတာ သင်ပေးတယ်။" ရွှယ်ဟွားက ဤသို့ စာပြန်တတ်သည်။

"ဒီနေ့ ငါ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မိုးပေါ်ပျံသန်းရင်း အဖော်ရှာနေတဲ့ ဇာမဏီငှက်ကို ငါ သတိရသွားတယ်။ နောက်ပြီး နင့်ကိုလည်း သတိရသွားတယ်။" ကျွန်မက ဤသို့ ရေးတတ်သည်။

“တာ့ကျယ်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးသွားပြီ။” သူက ဤသို့ စာပြန်သည်။

“နင့်တာ့ကျယ်က အခုဆိုရင် မင်္ဂလာကိစ္စရဲ့ ဒုတိယအဆင့်ကို ရောက်သွားပြီ။ သူ နင်တို့နဲ့အတူ နှစ်အနည်းငယ်တော့ နေနိုင်ဦးမှာပါ။” ကျွန်မက ဤသို့ ရေးသည်။

“ငါ အများကြီး အများကြီး သင်ချင်တယ်ဟာ။ နင်က သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ။ နင် သိထားတာတွေမှ အများကြီးပဲ။ ငါ နင့်ရဲ့ တပည့် လုပ်လို့ ရနိုင်မလား။” သူက စာပြန်သည်။

“ငါလည်း နင့်ဆီက သင်နေတာပဲလေ။ အဲဒီလိုမှ ငါတို့နှစ်ယောက်က ငှက်သိုက်ထဲမှာ အတူတူ နေနေကြတဲ့ ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံနဲ့ တူသွားမှာ။” ကျွန်မက ဤသို့ ရေးလိုက်သည်။

“ငါရေးတဲ့ စာတွေက ကလေးကလား ဆန်နေတယ်။ နင် ငါနဲ့အတူ ဒီမှာ ရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ညကျရင်လည်း ငါတို့ တွတ်ထိုးလို့ ရနိုင်သေးတယ်။” သူ့ထံမှ ဤသို့ စာပြန်လာသည်။

“အမှောင်ထုထဲမှာ သီချင်းဆိုနေကြတဲ့ နိုက်တင်ဂေးငှက် နှစ်ကောင်လိုပေါ့။”

သူ၏ စကားလုံးများက ကျွန်မကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေသကဲ့သို့ ရွှင်လန်း မြူးကြွစေခဲ့သည်။ သူသည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး ကျွန်မထက် အစစအရာရာတွင် သာလွန်တတ်မြောက်နေသည်။ သို့သော် ၎င်းအချက်ကို ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ပြန်စာတိုင်းတွင် ငှက်များ၊ ပျံသန်းခြင်းနှင့် ကမ္ဘာမြေ၏ အဝေးတစ်နေရာအကြောင်းကို အမြဲ ထည့်ရေးတတ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ သူ၏ ပြဋ္ဌာန်းခံဘဝကို ဆန့်ကျင်ကာ သူ ပျံသန်းနေဆဲ။ ကျွန်မ မည်မျှပင် အခြိမ်းအခြောက် ခံနေရပါစေ၊ သူ၏ အတောင်ပံနှစ်ဘက်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူနှင့်အတူ အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာသို့ ပျံတက်သွားလိုက်ချင်သည်။

ကျွန်မကသာ တစ်စုံတစ်ခုကို သူ့ထံသို့ ဦးအောင် မပေးပို့ခဲ့ပါလျှင် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မထံသို့ ဘာတစ်ခုမျှ မပို့တတ်ပေ။ အဦးဆုံး ပို့လာသော ယပ်တောင်ကတော့ ခြွင်းချက်။ ထိုကိစ္စက ကျွန်မကို မည်သို့မျှ စိတ်အနှောင့်အယှက်

မဖြစ်စေခဲ့ပါ။ သူ ကျွန်မအပေါ် ညွတ်နူးလာအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ စာများဖြင့် သူ့ကို ရေလောင်းပေးသည်။ သူက ကျွန်မကို အညွန့်သစ်တစ်ခက် သို့မဟုတ် အဖူးသစ်တစ်ငုံ ပေးခြင်းဖြင့် ကျွန်မကို အမြဲတမ်း တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော် အတားအဆီးတစ်ခုက ကျွန်မကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ချင်သေးသည်။ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်မကို သူ့အိမ်သို့ အလည်လာရန် ဖိတ်ကြားရပေဦးမည်။ သို့သော် ဘာဖိတ်ကြားစာမျှ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

တစ်နေ့တွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ် ကျွန်မတို့ဆီ ပေါက်ချလာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ သူနှင့်အတူ ယပ်တောင်ပါ ပါလာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ယပ်တောင်ခေါက်ကို အဆုံးထိ ဖွင့်မချလိုက်ဘဲ ပထမဆုံးသော သုံးခေါက်ကိုသာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ပထမအခေါက်တွင် ရွှယ်ဟွား၏ ပထမဆုံး စာရှိပြီး ကျွန်မ၏ ပြန်စာက ဒုတိယအခေါက်ပေါ်တွင် ရေးထားခဲ့သည်။ တတိယအခေါက်ပေါ်တွင်မူ ရွှယ်ဟွား၏ နောက်ဆုံးပေးစာ ပါရပေမည်။

နင့်မိသားစု သဘောတူမယ်ဆိုရင် ၁၁ လပိုင်းမှာ နင့်အိမ်ကို လာလည်ချင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ငါတို့ အတူတူ ထိုင်ပြီး ချုပ်စရာရှိတာ ချုပ်ကြမယ်။ ပြောစရာရှိတာ တီးတိုးပြောကြမယ်။

ယပ်တောင်ပေါ်ရှိ ကနုတ်ပန်းခက်ထဲတွင် အနုစိတ်၍ လှပသေသပ်သော ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို သူ ထပ်ဆွဲထားသည်။

ထိုနေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်မသည် ဝေါယာဉ်ရောက်အလာကို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ရွာလမ်းမပေါ်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဝေါယာဉ် ရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်မသည် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းကာ လမ်းပေါ်ရှိ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို ပြေးကြိုလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မာမားသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားပြီး ဝေါယာဉ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ရွှယ်ဟွားက အထဲမှ ထွက်လာသည်။ ယခင်ကအတိုင်း တိမ်ဖြူကလေးများ ထိုးထားသော မိုးပြာရောင် ပိုးထည်ဝတ်ရုံကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ၎င်းဝတ်ရုံသည် အပြင်ထွက်လျှင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဝတ်စုံသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထိုခဏ၌ ကျွန်မ အတွေးပေါက်သွားသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ အလည်လာသည့် အခါတိုင်း ၎င်းဝတ်ရုံကိုသာ အစဉ် ဝတ်ဆင်လာရသည့် အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့အား မသိမ်ငယ်စေလိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ မှတ်ယူထားခဲ့သည်။

သူနှင့်အတူ မည်သည့် အစားအစာ၊ မည်သည့် အဝတ်အစားမျှ ပါမလာခဲ့ပေ။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ရှေ့တစ်ခေါက်ကကဲ့သို့ သူ့ကို သတိပေးစကား ပြောကြားသည်။ လိမ်လိမ်မာမာ နေရန်၊ ကြေးကြွပ် မများရန်၊ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်၍ သင်ယူရန်နှင့် မိဘကို ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် မလုပ်ရန် စသည့်စကားများကို ယခင်ကအတိုင်း ပြောဆိုလေသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ နှုတ်မှ “ဟုတ် စိန်စိန်း” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သော်လည်း သူ့နားထဲသို့ တစ်လုံးမျှ ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ အတပ် ပြောနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်လျက် မျက်လုံးများက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ငေးကြည့်ကာ ကျွန်မ၏ အရိပ်အယောင်ကို ရှာဖွေနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မာမားက ရွှယ်ဟွားကို အပေါ်ထပ်သို့ ချီမလာခဲ့သည်။ သူ၏ ခြေထောက်များက အမျိုးသမီးဆောင်၏ ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလိုက်သည့် အချိန်မှ စ၍ သူ့စကားသံများက မနားတမ်း တရစပ် ထွက်ကျလာတော့သည်။ သူက ပြောလိုက် ရယ်လိုက်၊ စလိုက် ပြောင်လိုက်၊ ချော့လိုက် မြှူလိုက်၊ မြှောက်လိုက် အားပေးလိုက်၊ တွတ်ထိုးလိုက် ရင်ဖွင့်လိုက် လုပ်နေတော့သည်။ သို့သော် သူသည် အဝေးသို့ ပျံထွက်သွားချင်သော သူ၏ အတွေးများဖြင့် ကျွန်မကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ဆောင်မည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူသည် အဆော့မက်သော၊ အပျော်ကြိုက်သော၊ အနောက်သန်သော ကလေးငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းစကားကို ရေပက်မဝင်အောင် တီတီတာတာ ပြောနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက သူ့ထံ တပည့်ခံမည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသောကြောင့် ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်သည့် ပထမဆုံးနေ့မှာပင် ‘စံတော်ဝင်မိန်းမသား’ ကျမ်းထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မအား သင်ကြားပေးတော့သည်။ ပြုံးရယ်သည့်အခါတွင် သွားမပေါ်အောင် ပြုံးရမည်၊ ယောကျ်ားများနှင့် စကားပြောသည့်အခါတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မပြောဆိုရ စသည် စသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မထံ၌လည်း တပည့်ခံလိုပါသည်ဟု ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကောက်ညှင်းရွှေကြည် ပြုလုပ်နည်းကို သူ့အား သင်ပေးရန် တောင်းဆိုတော့သည်။ ထို့အပြင် ‘ရေ ဘယ်လို ငင်ရတာလဲ’၊ ‘ဝက်စာ ဘယ်လို ကျွေးရတာလဲ’ စသည့် ထူးဆန်းသော မေးခွန်းများကိုလည်း မေးသေးသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးကို မိန်းကလေးတိုင်းက သိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မက အားရပါးရ အော်ရယ်လိုက်မိသည်။ ရွှယ်ဟွားကတော့ သူလုံးဝ မသိကြောင်း ကျိန်ဆိုနေပြန်သည်။ ကျွန်မကို နောက်ပြောင်နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကမူ သူအမှန်တကယ် မတတ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောနေလေတော့သည်။ ထိုအခါ တခြားသူများအားလုံးက ကျွန်မကို ဝိုင်းဝန်း

အနိုင်ကျင့်လာကြသည်။

“ရေ ဘယ်လိုင်သလဲ ဆိုတာကို တကယ် မသိတဲ့သူက နင်ပဲ နေမှာပေါ့” တာ့ကျယ်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဝက်စာ ဘယ်လို ကျွေးရသလဲ ဆိုတာကိုလည်း မေ့သွားလောက်ပြီ နေမှာ” စိန်စိန်းပါ ပါလာသည်။

“မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီတုန်းက ညည်း လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတာ ဖိနပ်တောင် ဘယ်နား ကျကျန်ခဲ့မှန်း မသိဘူးလေ”

တော်တော် များသွားချေပြီ။ ကျွန်မ၏ ဒေါသက ငယ်ထိပ်သို့ ဆောင့်တက်လာသည်။ ကျွန်မသည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေသော မျက်နှာများကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ ဒေါသများ အရည်ပျော်ကျသွားတော့သည်။ ထို့အပြင် သူတို့ကို ဒီထက်ဒီ ပျော်ရွှင်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးချင်နေသည်။

အခန်းတွင်းရှိ လူများအားလုံးက ကျွန်မ၏ သရုပ်ပြမှုကို ကြည့်ရှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ရှုစားနေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ကလေးမှာ ပြန်လည်သက်သာလာခါစ ဖြစ်သောကြောင့် ယိုင်တိယိုင်ထိုး ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်း၏ ဟိုမှာဘက်မှ ဒီမှာဘက်သို့ ကူးလူးကာ ရေခပ်သည့်ဟန်ကို လုပ်ပြနေရသည်။ ထို့နောက် မြက်ရိတ်ပြီး တခြားအစာပလာများ ရောကာ ဝက်စာပြုလုပ်ပုံကို သရုပ်ပြနေရသည်။ မေရွက်က ဆီးထွက်ကျမတတ် အူနှိပ်ကာ ရယ်မောနေလေသည်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ချုပ်လုပ်နေခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော တာ့ကျယ်သည်ပင် တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ အင်္ကျီလက်နှင့် ကွယ်ကာ ခိုးရယ်နေသည်။ ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူက လက်ခုတ်တီးကာ ဝမ်းမြောက်သော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြည့် … ရွှယ်ဟွားက ထိုသို့သော လူမျိုး။ သူသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသော အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မအား စကားလုံး အနည်းငယ်ဖြင့် လုပ်ခိုင်းနိုင်သည်။ ကျွန်မ၏ အမြင်၌ လျှို့ဝှက်သော၊ နာကျင်ဖွယ် အတိဖြစ်သော၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်သော ဤအခန်းဆောင်ကို သူက ရွှင်မြူးဖွယ်ကာလ၏ အိုအေစစ်ဖြစ်အောင်၊ သြဘာလက်ခုတ်သံနှင့် အပြောင်အပြက် ရယ်မောသံများ ပြည့်လျှံသွားအောင် လျှပ်တပြက်အတွင်း လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားများနှင့် စကားပြောသည့်အခါတွင် စကားကို တိုးညင်းစွာ ပြောဆိုရန် ကျွန်မကို သင်ကြားပေးထားသော်ငြားလည်း ညစာစားချိန်၌ ရွှယ်ဟွား၏ ဗလုံးဗထွေး စကားသံများကြောင့် ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ပါ အသောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်မောနေကြရတော့သည်။ ကျွန်မ၏ မောင်လေးသည်ပင် ရွှယ်ဟွား၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်နေကုန် တက်ချီဆင်းချီ လုပ်နေလေသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ပေါင်ခွင်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ အသိုက်တစ်ခုဟု မှတ်ထင်နေသည့် မျောက်တစ်ကောင်အလား တက်ချီဆင်းချီနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရွှယ်ဟွားတွင် တက်ကြွမှုများနှင့် အမြဲ ပြည့်နှက်နေသည်။ သူ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရောက်၊ ထိုနေရာမှ လူများအား ပျော်ရွှင်မှုများ ဆောင်ကြဉ်းပေးသည်။ သူ၏ ဘဝပေး အခြေအနေက ကျွန်မတို့ထက် အပုံကြီး သာလွန်သည်။ ထိုအချက်ကို မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ယခုကိစ္စမှာ သူ့အတွက်တော့ စွန့်စားခန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့အတွက်မူ သူသည် လှောင်အိမ်ထဲမှ လွတ်ထွက်လာသော ဇာမဏီငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်ပြီး မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ကြက်ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တူလှသည်။ သူ၏ ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် ကျွန်မတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူကရော ... ။ သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ညအိပ်ရာ ဝင်ခါနီး၌ မျက်နှာသစ်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ အိမ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရွှယ်ဟွား လာရောက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသော စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မှုကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို မျက်နှာ အလျှင်သစ်ရန် အရိပ်အခြေ ပြလိုက်သော်လည်း သူက ငြင်းဆန်နေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မက ဦးအောင် မျက်နှာသစ်လိုက်လျှင် ရေက သူ့အတွက် သန့်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါတို့ အတူတူ သစ်ရအောင်လေ” ကျွန်မ၏ ‘တောင်သူအလုပ်’ နှင့် ကြီးမားသော စိတ်ဆန္ဒက ကျွန်မ လိုလားတောင့်တနေသော အသီးအပွင့်များကို ထုတ်လုပ်ပေးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်များကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး လက်များကို ရေဇလုံထဲသို့ ပြိုင်တူနှစ်ကာ ကျွန်မတို့၏ မျက်နှာများပေါ်သို့ လက်ခုပ်ထဲမှ ရေဖြင့် တစ်ချိန်တည်း ဖြန်းပက်လိုက်ကြသည်။ သူက ကျွန်မကို တံတောင်နှင့် တို့လိုက်သည်။ ရေဇလုံထဲရှိ ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လှိုင်းတွန့်ကလေးများအကြား၌ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသော ကျွန်မတို့၏ မျက်နှာနှစ်ခုကို မြင်နေရသည်။ ရေစက်ရေပေါက်များသည် သူ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ တတောက်တောက် စီးကျနေသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှလည်း ယိုစီးကျနေကြသည်။ သူက ရေဇလုံထဲမှ ရေအနည်းငယ်ကို လက်ခုတ်ဖြင့် ကော်ခပ်ပြီး ကျွန်မကို

လှမ်းပက်သည်။ ထိုသို့ ရေဇလုံတစ်လုံးတည်းကို အတူတကွ မျှသုံးနေကြသည့် ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးလည်း ကျွန်မကို ချစ်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည်လိုက်သည်။

https://t.me/TheBookR

အခန်း (၇) သင်ယူခြင်း

နောက်သုံးနှစ်အတွင်း၌ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မအိမ်သို့ လခြား ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် တိမ်လွှာတိမ်ခက်များ ထိုးထားသည့် မိုးပြာရောင် ဝတ်ရုံကို ဝတ်မလာတော့ပေ။ ၎င်းအစား အဖြူရောင် အနားကွပ်ထားသော ခရမ်းပြာနုရောင် ပိုးထည်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုဝတ်ရုံမှာ သူကဲ့သို့သော ငယ်ရွယ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် မည်သို့မျှ လိုက်ဖက်မနေဘဲ အကြည့်ရ ဆိုးနေသည်။ အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွက် မာမား ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အင်္ကျီနှင့် အလျင်အမြန် လဲလှယ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်ပန်းအရရော အတွင်းပိုင်းအရပါ လောင်ထုံးများ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်မသည် ယခုအချိန်ထိ ရွှယ်ဟွား၏ ဇာတိရွာဖြစ်သော ထုံးခိုသို့ မရောက်ဖူးသေးပါ။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟဖြစ်ပေ။ ကျွန်မအိမ်ရှိ လူကြီးများအားလုံးကလည်း ထိုထူးခြားသော အစီအစဉ်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်ဟု ကျွန်မ မကြားမိ။ ထို့နောက် ကျွန်မ အသက် ၉ နှစ်ပြည့်ပြီးသော နေ့တစ်နေ့တွင် မာမားက အောင်သွယ်တော်ဝမ်အား ထိုအကြောင်း မေးမြန်းနေသည်ကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့က အိမ်ရှေ့၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏ စကားသံများက ကျွန်မထံသို့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်မတို့ဘက်ကချည်းပဲ ရွှယ်ဟွားကို ကျွေးမွေးနေရတယ်လို့ ကျွန်မယောက်ျားက ပြောနေတယ်” မာမားက တခြားသူများ မကြားရလေအောင် အသံကို နှိမ့်ကာ ပြောနေသည်။

“သူ အလည်လာတိုင်း ကျွန်မတို့မှာ သောက်ရေရော၊ အစားအစာတွေရော၊ ပြီးတော့ လျှော်ရဖွပ်ရတာတွေရော သူ့အတွက်နဲ့ အလုပ်တွေ ပိုများနေရတယ်။ ပိုင်ဟောအနေနဲ့ ဘယ်တော့ ထုံးခိုကို အလည်သွားနိုင်မလဲ ဆိုတာ သူ သိချင်နေတယ်။ ဒါက လုပ်နေကျ ထုံးစံပဲ မဟုတ်လား”

“ထုံးစံအရ လောင်ထုံးဖွဲ့ကြတော့မယ် ဆိုရင် ဇာတာက လုံးဝကို

တစ်ထပ်တည်း ကျနေမှ ရတာ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က မာမားကို သတိပေးလိုသည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အားလုံး သိထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ အရမ်းကို အရေးပါတဲ့ အချက်တစ်ခုက ထပ်တူကျမနေဘူး။ ရွှယ်ဟွားက သူ့ထက် အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ မိသားစုတစ်စုဆီ ရောက်လာရတယ်” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က တစ်ခဏမျှ ရပ်နားပြီးနောက် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီကို ရောက်လာတုန်းက ရှင်တို့ထဲက ဘယ်သူမှ အဲဒီကိစ္စကို စောဒက မတက်ခဲ့ကြဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...”

“ရှင်က လက်ရှိ အနေအထားကို နားမလည်သေးဘူးဆိုတာ သိသာနေတာပဲ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ပိုင်ဟောနဲ့ သင့်လျော်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ကို ထုံးခိုကနေ ရှာပေးမယ်လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ်လို့သာ အိမ်ထောင်မကျခင် ပိုင်ဟောရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို သတို့သားဘက်က မြင်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီမင်္ဂလာကိစ္စက သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ။ နောက်ပြီး ရွှယ်ဟွားနဲ့ ရှင်တို့ မိသားစုနှစ်စုရဲ့ အခြေအနေ ကွာခြားမှုပေါ် အခြေခံပြီး ရွှယ်ဟွားတို့ မိသားစုကို တခြားလူတွေက မလိုတမာ ပြောလာကြလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ဖို့ သူတို့ဘက်က ရှင်တို့ကို တောင်းဆိုမလာတာပဲ ရှင်တို့ ကံကောင်းလှပြီ။ အဲဒီလို ဖြစ်လာပါစေလို့ ရှင့်ယောက်ျားက မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီလို လုပ်ဖို့ နောက်တော့ မကျသေးပါဘူး။ ယီးတီးယားတား လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရှင်တို့ သဘောပဲ”

မာမားလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“အောင်သွယ်တော်ဝမ်ရယ်၊ ကျွန်မ အပြောမတတ်တာကို ဗွေမယူပါနဲ့ရှင်။ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းလေး ဘာလေး သုံးဆောင်သွားပါဦး”

မာမား၏ အရှက်ရမှုနှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတို့ကို ထိုနေ့က ကျွန်မ နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မမိသားစုအတွက် ကြီးလေးသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်မတို့၏ လောင်ထုံးဆက်ဆံရေးကို

မည်သို့မျှ ပွန်းပဲ့သွားအောင် လုပ်ဆောင်၍ မဖြစ်ပေ။

ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်သူအိမ်သားများက ကျွန်မကို သူတို့သမီးနှင့် အဆင့်အတန်း မတူဟု ယူဆကြကြောင်း ကြားသိလိုက်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ မည်သို့ ခံစားခဲ့ရသနည်းဟု သင် သိကောင်း သိချင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ မည်သို့မျှ မခံစားခဲ့ရပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ထိုက်တန်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်သကဲ့သို့ ကျွန်မကို ပြန်ချစ်လာအောင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မာမားသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အရှေ့၌ ကျွန်မအတွက်နှင့် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ အရှက်ရမိသည်ဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ပါပါး၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု၊ မာမား၏ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မှု၊ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဖွတ်တရွတ်နိုင်မှုနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြားရှိ ထူးခြားသည့် အစီအစဉ်များကို ကျွန်မ တစ်ခုမျှ စိတ်မဝင်စားပါ။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းလောင်း မမြင်တွေ့နိုင်အောင် ထုံးခိုသို့ အလည်အပတ် သွားနိုင်သည်ပဲ ထားဦး။ ကျွန်မလောင်ထုံး၏ ဘဝကို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုနေရာသို့ တကူးတက သွားနေစရာပင် မလိုအပ်တော့ဟု ကျွန်မ ယူဆထားသည်။ သူ့ရွာအကြောင်း၊ သူ့မိသားစုအကြောင်းနှင့် လုပသော သူ့အိမ်အကြောင်းတို့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြည့်မြင်လေ့လာနိုင်သည်ထက် အကြောင်းအရာ အတော်များများကို သူ့ထံမှ ကျွန်မ ကြားသိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြဿနာက ထိုမျှနှင့် လက်စမသတ်သေး။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် အောင်သွယ်တော်ကောင်းတို့သည် အစဉ်အမြဲ နယ်မြေလုနေကြသည်။ ဖူးဝေရွာ၏ နယ်ခံ အောင်သွယ်တော်တစ်ယောက် အနေဖြင့် အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် တာ့ကျယ်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေ ညှိနှိုင်းပေးနိုင်သကဲ့သို့ တာ့ကောအတွက်လည်း တခြားရွာတစ်ရွာမှ သင့်လျော်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပေးထားသည်။ သူက မေရွက်နှင့် ကျွန်မအတွက်လည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ရန် မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် မေရွက်၏ ကံကြမ္မာကိုလည်း ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်သွယ်တော်ကောင်းအတွက်လည်း သက်ရောက်မှု ရှိလာတော့သည်။ ထိုအခကြေးငွေများသည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြင့် အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ လက်စားချေမှုက စတင်လာတော့သည်။

အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် ထုံးခိုရှိ ရွှယ်ဟွား၏ မိသားစုထံသို့ သွားရောက်ကာ စားခွက်လုနိုင်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။ ထိုသတင်းက မကြာမြင့်မီမှာပင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ထံသို့ ပေါက်ကြားသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားရှိ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုသည် ကျွန်မတို့နှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်နေ့တွင်မူ ကျွန်မတို့အိမ်သည် သူတို့နှစ်ဦး၏ စစ်တလင်း ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ရွှယ်ဟွားကို လာကြိုသောကြောင့် ကျွန်မတို့၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုစဉ် တာ့ကျယ်၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပမည့်နေ့တွင် သယ်ဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် ပတ်သက်၍ ပါပါးနှင့် တိုင်ပင်ရင်း ဖရုံစေ့စားနေသော အောင်သွယ်တော်ကောင်းနှင့် အိမ်ထဲတွင် ပက်ပင်း တိုးမိကြတော့သည်။ ပါပါး၏ အရှေ့တွင် အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက်စလုံးက ဘာမျှ မပြောဘဲ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းထားကြသည်။ အောင်သွယ်တော်ကောင်းအနေဖြင့် ဆွေးနွေးစရာ ရှိသည်များကို ဆွေးနွေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားမည် ဆိုလျှင် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်မှုကို ရှောင်လွှဲနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ၏ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုများကို လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး ဝါကြွားနေတော့သည်။ အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ ရိသဲ့သဲ့ စကားများကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်လည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာလေသည်။

“ဇီးတင်ချင်နေတဲ့ ခွေးမတွေသာ ဒီလောက် အဝေးကြီး ခရီးနှင်ပြီး ငါတို့ရွာကို ရောက်လာနိုင်တာအေ့။ ပြီးတော့ ငါ့တူမလေးတစ်ယောက်ကို ချီပြေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသေးတယ်။ အံ့ဩပါရဲ့တော်” အောင်သွယ်တော်ဝမ်ထံမှ မာဆတ်ဆတ် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ထုံးခိုက ရှင့်ရွာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဒေါ်ကြီး” အောင်သွယ်တော်ကောင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖြေသည်။

“တကယ်လို့ အဲဒါက ရှင့်ရွာ ဆိုရင်လည်း ဘယ်နှယ့်ဘယ်လိုကြောင့် ဖူးဝေအထိ လာပြီး အနံ့ခံနေရတာတုံး။ ရှင်ပြောတဲ့ သဘောအတိုင်းဆိုရင် ပိုင်ဟောနဲ့ မေရွက်တို့က ကျွန်မလူတွေ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ အဲဒီအတွက်နဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မက တရှုံ့ရှုံ့ ငိုပြနေလို့လား”

“ဒီကလေးမတွေရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ငါ မရအရ စီစဉ်ပေးရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ရွှယ်ဟွားအတွက်ရောပေါ့။ နင် ငါ့ထက်ကောင်းအောင် လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး”

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးနဲ့ဦး။ ရှင် သူ့အစ်မကြီးအတွက် ကောင်းကောင်း လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ရွှယ်ဟွားရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဆိုရင် ကျွန်မကသာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

ထိုစကားများကို သူတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ရွှယ်ဟွားလည်း အခန်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ့အစ်မကြီးတို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို အထိန်းအကွပ်မဲ့ ပြောဆိုနေကြပုံမှာ အရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းသော ဆန်အိတ်နှစ်အိတ်ကို အပြိုင်အဆိုင် ဈေးနှိမ်နေကြသည့် ကုန်သည်နှစ်ဦး၏ ပြောဆိုပုံနှင့် တူလှပေသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ နံဘေးတွင် တိတ်တဆိတ် ရပ်နေပြီး အိမ်ပြန်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပန်းထိုးထားသော အဝတ်စတစ်ပိုင်းကို ကိုင်ထားပြီး သူ့လက်ချောင်းများနှင့် ၎င်းအဝတ်စကို ဆွဲလိမ်နေသည်။ သူ့ခေါင်းကို အောက်သို့ ငိုက်စိုက်ချထားသော်လည်း သူ့မျက်နှာနှင့် နားများ နီရဲနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။ အခြေအနေ ကြည့်ရသည်မှာ သူတို့၏ ရန်ပွဲက အဆုံးသတ်ရန် အလားအလာ မရှိသေးပေ။ ထိုစဉ် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော သူ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ရွှယ်ဟွား၏ ပခုံးသေးသေးလေးပေါ်သို့ အသာအယာတင်လိုက်သည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် ကျွန်မသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ တပ်ခေါက်နိုင်စွမ်းနှင့် ရွှယ်ဟွားအပေါ်တွင် ထားရှိသည့် သနားငဲ့ညှာမှုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အောက်တန်းစားတွေနဲ့ စကားနိုင် လုမနေအားဘူး” သူက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“လာ၊ ငါတို့ ပြန်ကြစို့။ ငါတို့ အဝေးကြီး သွားကြရဦးမှာ”

ပြဿနာမှာ ထိုမျှနှင့် နိဋ္ဌိတံသွားပြီဟု ကျွန်မတို့ ယူဆထားကြသော်လည်း ထိုနေ့မှ စ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှားစောင်းစေးနှင့် မျက်ချေးကဲ့သို့ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ဖူးဝေသို့ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝေါယာဉ် ရောက်လာသည်ဟု ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတောက်ပြောင်ဆုံးသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ပါးအို့နီဆိုးကာ ကျွန်မတို့ အိမ်နားသို့ … အဲ … ဖီးတင်ချင်နေသော ခွေးမကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အနံ့ခံရန် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

* * *

ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ အသက် ၁၁ နှစ် ပြည့်မြောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များ လုံးဝဥဿုံ ကောင်းမွန်လာကြသည်။ ကျွန်မ၏

ခြေထောက်များက သန်မာပြီး ပုံသဏ္ဍာန်လည်း ပုံစံကျကာ အရှည် ၇ စင်တီမီတာ ရှိသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ခြေထောက်များက အတန်ငယ် ပိုကြီးပြီး မေရွက်က ရွှယ်ဟွားထက် ပိုကြီးနေသည်။ သို့သော် ပုံသဏ္ဍာန်က အချိုးကျနသည်။ မူလကပင် အိမ်မှုကိစ္စများကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ဆောင်တတ်သော မေရွက်အဖို့ ယခုအခါ လှပသော ခြေထောက်တစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသောကြောင့် လင်ကောင်းသားကောင်းရရန် ပူပန်စရာ မလိုတော့ပေ။ သို့ဖြင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စတင် လုံးပမ်းလေသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ ဇာတာအက္ခရာရှစ်လုံးကို ယူဆောင်ပြီး ခင်ပွန်းလောင်းများ၏ ဇာတာများနှင့် ညှိနှိုင်းတိုက်ဆိုင်ကြည့်ကြသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့အတွက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမည့် နေ့ကောင်းရက်သာကိုပါ တစ်ပါတည်း ရွေးချယ်ပေးလေတော့သည်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ် တွက်ဆထားသည့် အတိုင်းပင် ကျွန်မ၏ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းစင်သော ရွှေရောင်လီလီကလေးများသည် ကျွန်မအတွက် ကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မကို ထုံးခိုမှ အကောင်းဆုံး လူးမိသားစုထဲတွင် အိမ်ထောင်ကျနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလောင်း၏ ဘကြီးသည် နန်းတွင်းပညာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရှင်ဘုရင်ထံမှ မြေကေပေါင်းများစွာကို ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် ရရှိထားသည်။ ဘကြီးတော်လူး (အများက သူ့ကို ဤသို့ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်) တွင် အမွေဆက်ခံနိုင်မည့် သားသမီး ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိပေ။ သူသည် နေပြည်တော်၌သာ နေထိုင်ပြီး သူပိုင် မြေကွက်များကို သူ၏ ညီဖြစ်သူ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမလောင်းက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးထားရသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအဖေမှာ ထိုရွာ၏ သူကြီးမင်း ဖြစ်ပြီး ထိုဒေသမှ တောင်သူလယ်သမားများကို သီးစားချထားပေးသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် နောင်တွင် ရွာသူကြီးအဖြစ် ဆက်ခံရန် အလားအလာ ရှိသူဟု အများက ယူဆထားကြသည်။ မေရွက်မှာမူ ကျွန်မထက် အနည်းငယ် ချို့ငဲ့သော လူးမိသားစုတစ်စုထဲသို့ အိမ်ထောင်ကျမည် ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းလောင်း၏ ဖခင်မှာ တောင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်မြေထက် လေးဆကြီးသော မြေတို့ကို စီမံခန့်ခွဲနေသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအခြေအနေသည် ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ကောင်းလွန်းနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမလောင်းက သူ့အစ်ကိုအစား အုပ်ချုပ်စီမံပေးနေရသည့် မြေပမာဏထက်တော့ အများကြီး အပုံကြီး လျော့နည်းနေသေးသည်။

“မေရွက်နဲ့ ပိုင်ဟော” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ပြောသည်။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်မ အရင်းတွေလို ချစ်ခင်ကြတာ။ အခုတော့ ညည်းတို့တတွေက ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ့လို ဖြစ်တော့မယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း အိမ်ထောင်ကျလို့ ထုံးခိုကို ရောက်လာကြတာပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခသုက္ခတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရတယ် ဆိုပေမယ့် တစ်ဘဝလုံး အတူတူ နေသွားခွင့်ရလို့ သိပ်ကို ကံကောင်းတယ်”

မှန်၏။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုစဉ်က လွန်စွာ အူမြူးနေခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထောင်မှုများနှင့် လုံးပမ်းနေကြရမည့် ဇနီးသည်ဘဝမှ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေရမည့် မုဆိုးမဘဝသို့ ရောက်သွားသည့်တိုင် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသားသည် အရာရာကို ဝေမျှခံစားနိုင်ကြပေတော့မည်။

ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်ထောင်ဖက်မှာမူ ထုံးခိုမှ မဝေးလှသည့် ကျင်းထျန်ရွာသား ဖြစ်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ် ၏ စကားအတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်များမှ နေ၍ ကျင်းထျန်ရွာကို လည်းကောင်း၊ ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းလောင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကြက်နှစ်မွေးသည် ဆိုသည့်အချက်မှ လွဲ၍ သူ့မိသားစုအကြောင်းကို ဘာမျှ ဂဃနဏ မကြားခဲ့ရဖူးပေ။ ကြက်နှစ်မွေးသူနှင့် မြင်းနှစ်မွေးသူတို့သည် မင်္ဂလာဆောင်သင့်သော မိတ်ဖက်အတွဲ မဟုတ်ကြောင်း လူတိုင်း သိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မတို့ အတန်ငယ် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ကြသည်။ (ကြက်သည် မြင်း၏ ကျောပေါ်တွင် ထိုင်ချင်သောကြောင့် မလိုက်ဖက်ဟု ယူဆကြသည်)

“စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကောင်မလေးတွေရယ်” အောင်သွယ်တော်ဝမ် က ကျွန်မတို့ကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။

“ငါ ဗေဒင်ဆရာဆီမှာ သတ္တု၊ သစ်သား၊ ရေ၊ မီး၊ မြေ ဓာတ်ကြီးငါးပါးကို အသေအချာ တွက်ခိုင်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ မီးနဲ့ ရေကို အတူထားမိသလို မဖြစ်စေရဘူးလို့ ငါ အာမခံပါတယ်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်” သူ၏ ပြောစကားများကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။

မကြာခင် ကျွန်မနှင့် မေရွက်၏ သတို့သားအိမ်များမှ ပထမဆုံးသော တင်တောင်းပဏ္ဏာများ ရောက်ရှိလာသည်။ ပိုက်ဆံများ၊ သကြားလုံးများနှင့် ဝက်သားများ ပါသည်။ စိန်စိန်းနှင့် စူးစူတို့က ဝက်ခြေထောက်တစ်ချောင်း လက်ခံရရှိပြီး မာမားနှင့် ပါပါးတို့ကမူ ဝက်ကောင်လုံးကင် တစ်ကောင်ကို လက်ခံရရှိသည်။ သူတို့က ဝက်ကင်ကို အပိုင်းပိုင်း လှီးဖြတ်ကာ ဆွေမျိုးသားချင်းကို

ဝေပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများက သတို့သားမိသားစုအား သားသမီး ပွားစီးစေကြောင်း ကောင်းသော နိမိတ်ဆောင်သည့် ကြက်ဥများနှင့် ဆန်များကို တန်ပြန်လက်ဆောင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စ၏ ဒုတိယအဆင့် ရောက်အလာကို ကျွန်မတို့ စောင့်မျှော်နေကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သတို့သားမိသားစုဘက်မှ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပမည့်နေ့ကို သတ်မှတ်ကြလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ မည်မျှ ပျော်ရွှင်နေကြမည်ကို မှန်းဆကြည့်၍ ရနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ဦးချင်းစီ၏ အနာဂတ်ခရီးလမ်းက သတ်သတ်မှတ်မှတ်နှင့် ဖြောင့်ဖြူးနေသည်။ ထို့အပြင် အနာဂတ်ကာလတွင် ကျွန်မတို့ ရှင်သန်နေထိုင်ရမည့် မိသားစုအခြေအနေသည် လက်ရှိအခြေအနေထက် အများကြီး သာလွန်နေသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားများဖြင့် ကျွန်မတို့၏ ယောက္ခမများကို ကျေနပ်နှစ်သက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည့်အပြင် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကိုလည်း အလွယ်တကူ ကျော်လွှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကလေးပီပီ စွဲလမ်းယုံကြည်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုရက်များအတွင်း ကျွန်မတို့သည် အချုပ်အလုပ်များနှင့် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဖော်ပြုခွင့် ရနေကြသောကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်သာ။

စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့အား နွှီစူးကို ဆက်လက် သင်ကြားပေးနေဆဲ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့ ရွှယ်ဟွားထံမှလည်း နွှီစူးကို သင်ယူနေကြသည်။ ကျွန်မတို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အခါတိုင်းတွင် သူ အသစ် သင်ယူထားသော နွှီစူးအက္ခရာများကို ကျွန်မတို့အား သင်ကြားပေးတတ်သည်။ တချို့စကားလုံးများကိုမူ သူ့အစ်ကိုထံမှ ခိုးသင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နွှီစူး၏ အက္ခရာအများစုမှာ ယောကျ်ားအက္ခရာများကို စာလုံးစောင်း ရေးထားရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ တချို့ စကားလုံးများမှာမူ သူ့မိခင်ထံမှ သင်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်က နွှီစူးကို တစ်ဘက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သည်။ ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် လက်ချောင်းများဖြင့် ရေးခြစ်ကာ နွှီစူးအက္ခရာများကို နာရီပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ကြရသည်။ နွှီစူးအက္ခရာများသည် ယောကျ်ားအက္ခရာကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အသံထွက်ကိုသာ ဦးစားပေးသည့် အက္ခရာများ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်များက အလွယ်တကူနှင့် ရောပွမ်း ရှုပ်ထွေးသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့ကို ဂရုတစိုက် သင်ကြားရန် ဘေးမှနေ၍ အမြဲ သတိပေးနေရသည်။

“စကားလုံးတိုင်းကို သူ့နေရာနဲ့သူ နေရာတကျ သုံးတတ်မှ ဖြစ်မယ်”

စိန်စိန်းက သူ၏ သင်ခန်းစာ ပြီးဆုံးသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ကို သတိပေးတတ်သည်။

“စကားလုံးတစ်လုံးကို အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲလိုက်တာနဲ့ အများကြီး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

ထိုသို့သော သတိစကားများကို ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် နှီစူးကို တီထွင်ခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလေသည်။

“စုန့်မင်းဆက် ကာလတုန်းကပေါ့။ အင်း ... အခုချိန်ကနေ ပြန်တွက်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော် အချိန်တုန်းကပေါ့။ စုန့်ကျဲကျုံးဘုရင်ကြီးက တစ်နိုင်ငံလုံး တိုင်းခန်းလှည့်လည်ပြီး ကိုယ်လုပ်တော်တွေ ရွေးချယ်နေတယ်။ သူက တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာကနေ တစ်နေ့တော့ ငါတို့ရဲ့ ခရိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျင်းထျန်ရွာမှာ အကြားအမြင် ဗဟုသုတနဲ့ ကြွယ်ဝတဲ့ ဟူးမျိုးဆက် တောင်သူကြီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း ဘုရင်ကြီးက သတင်းကြားသတဲ့။ ဟုတ်တယ် ... ကျင်းထျန်ဆိုတာ နောင် ရွှယ်ဟွား အိမ်ထောင်ကျမယ့် ရွာပဲ။ ဟူးလောင်ရဲရဲ့ သားဟာ နေပြည်တော် ရာထူးခန့် စာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်ထားလို့ ရာထူးကြီးကြီး ရထားတဲ့ ပညာတတ် လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကြီး အမှန်တကယ် စိတ်ဝင်စားနေတာက ဟူးအိမ်တော်ရဲ့ သမီးကြီး ယွှီရှုတ်ကိုပါ။ ဟူးလောင်ရဲက သူ့သမီး ယွှီရှုတ်ကို ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက စာရေးစာဖတ် ကိုယ်တိုင် သင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါအပြင် သူက အဆိုအတီး အကသာမကဘဲ ဇာထိုးပန်းထိုး၊ ဘာပဲလာလာ အကုန်လုံး ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက သူ့ကို မြင်ပြီး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တော်မူတာကြောင့် ဟူးလောင်ရဲနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ တိုင်ပင်ပါတော့တယ်။ မကြာပါဘူး။ ယွှီရှုတ်ကို ကိုယ်လုပ်တော်အဖြစ် နေပြည်တော်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အဆုံးသတ်သွားမယ် ထင်လား။ ဟူးလောင်ရဲ မိသားစုအနေနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ အမျိုးမျိုးကို လက်ခံရရှိပြီး သမီးဖြစ်တဲ့ ယွှီရှုတ်ကလည်း နန်းတွင်းမှာ လိုလေးသေးမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရတယ် ဆိုပေမယ့် ကောင်မလေးတွေ ... ညည်းတို့ မြဲမြဲမှတ်ထားကြနော်။ ယွှီရှုတ်လို အစစအရာရာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တောင်မှ ကိုယ့်ရဲ့ မိဘမောင်ဖွားတွေကို လွမ်းဆွတ် သတိရတတ်သေးတာပဲ။ သူ့အမေဆိုရင် မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ပေါ့။ သူ့ညီအစ်မတွေဆိုလည်း တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ဝမ်းနည်းလို့ မပြီးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ယွှီရှုတ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မီနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ဇာတ်လမ်း၏ ထိုတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေကြသည်။ သူ၏ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် ခွဲခွာရသည့် အချိန်မှ စ၍ ယွီရှုတ်၏ ကြမ္မာဆိုးက စတင်လာခဲ့သည်။ ယွီရှုတ်၏ အရည်အချင်းက မည်မျှပင် များပြားနေပါစေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အစဉ်အမြဲ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေရန် လုပ်ဆောင်ထားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ မကြာခင်မှာပင် ယွီရှုတ်၏ ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်နှာ၊ ဗာဒံစေ့မျက်ဝန်းများ၊ ချယ်ရီရောင် နှုတ်ခမ်းများနှင့် ရုံမင်းခရိုင်တွင် ပြောစမှတ်ပြုရလောက်သည့် အရည်အချင်းများသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်လုံးထဲ၌ နန်းတွင်းရှိ တခြားသော ကိုယ်လုပ်တော်များနှင့် ဘာမျှ ကွဲပြားမှု မရှိတော့ပေ။ သနားစရာကောင်းသော ယွီရှုတ်ခမျာ နန်းတွင်း၏ အသံတိတ်စစ်ပွဲအတွင်း၌ အဖော်မဲ့သော တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝသို့ ရောက်နေရှာသည်။ မည်သည့် မိဖုရား၊ မည်သည့် ကိုယ်လုပ်တော်ကမျှ သူ့ကို အဖက်မလုပ်ချင်ကြ။ သူ့ခမျာ အထီးကျန်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရသော်လည်း သူ့မိခင်နှင့် ညီအစ်မများထံသို့ မည်သူမျှ မသိအောင် ဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းလည်း သူ့တွင် မရှိချေ။ သတိလက်လွတ် ရေးမိသော စကားလုံးတစ်လုံးက သူ့ကို ဦးခေါင်းနှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲစေနိုင်သကဲ့သို့ နန်းတွင်းတစ်နေရာရှိ ရေတွင်းတစ်တွင်း၌ တိတ်တဆိတ် ပျောက်ဖျက်ခြင်းကိုလည်း ခံရနိုင်သည်။

“ယွီရှုတ်ခမျာ နေ့နေ့ညည တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရရှာတယ်။ ရင်ဖွင့်လို့ ရမယ့်သူ မရှိတော့လည်း ခံစားချက်မှန်သမျှကို တစ်ယောက်တည်း မျိုသိပ်ထားရရှာတယ်” စိန်စိန်းက ဆက်ပြောသည်။

“အကျင့်မကောင်းတဲ့ မောင်းမတွေနဲ့ မိန်းမစိုးတွေက သူ့ကို တစ်နေကုန် မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတာ။ ယွီရှုတ်ကတော့ သူဘာသာ ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်လိုက်၊ လက်ရေးလှ ရေးလိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးသာသာ နေနေရှာတယ်။ ဒါတောင် အဲဒီအယုတ်တမာတွေက သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ချင်ကြသေးတာလေ။ ‘ဒီလောက် စုတ်ပွဲ့တဲ့ လက်ရာမျိုး အခုမှ မြင်ဖူးတော့တယ်’ တို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ‘ကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ တောထဲက မျောက်တစ်ကောင်က ယောက်ျားတွေ စာရေးသလို အတုခိုးပြီး လိုက်လုပ်နေတယ်’ တို့ မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောကြသေးတာ။ သူတို့ပါးစပ်က ထွက်လာသမျှ စကားလုံးတွေက မိုက်ရိုင်းစော်ကားတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း ယွီရှုတ်ကတော့ စာရေးမပြတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူရေးနေတာက ယောက်ျားတွေရဲ့ အက္ခရာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အက္ခရာတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ခပ်စောင်းစောင်းလေး ဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်တယ်။ စာလုံးတွေကို မိန်းမဆန်အောင် ကနွဲ့ကလျ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ယောက်ျားအက္ခရာနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မတူတော့တဲ့ အက္ခရာအသစ်တွေကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ

ဆိုတော့ သူ့အိမ်မှာရှိတဲ့ သူ့အမေနဲ့ သူ့ညီအစ်မတွေဆီကို စာရေးဆက်သွယ်နိုင်ဖို့အတွက် လျှို့ဝှက်အက္ခရာတွေကို တိတ်တဆိတ် တီထွင်နေတာပေါ့”

ယွီရှုတ်၏ မိခင်နှင့် ညီအစ်မများသည် ထိုလျှို့ဝှက်အက္ခရာများကို မည်သို့ ဖတ်တတ်ခဲ့ကြသနည်းဟု ကျွန်မနှင့် မေရွက်က စိန်စိန်းကို အကြိမ်ကြိမ် မေးမြန်းခဲ့ဖူးသည်။ ယနေ့မှ ဤပဟေဠိကို စိန်စိန်းက ကျွန်မတို့အား ဖြေရှင်းပြလေသည်။

“ကြည့်ရတာ သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမစိုးတစ်ယောက်ယောက်က ယွီရှုတ်ရဲ့ စာတစ်စောင်ကို နန်းတွင်းထဲကနေ ခိုးထုတ်ပေးခဲ့လို့ နေမှာပေါ့။ အဲဒီစာထဲမှာ အသေးစိတ် ရှင်းပြထားလောက်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် စာထဲမှာ ဘာရေးထားမှန်း နားမလည်တာနဲ့ သူ့ညီအစ်မတွေက စာရွက်ကို လုံးချေပြီး တစ်နေရာကို လွှတ်ပစ်ထားလိုက်ရော။ နောက်ပိုင်း စိတ်ကူးပေါက်တဲ့ အခါကျမှ လုံးချေထားတဲ့ စာရွက်ကို ပြန်ယူကြည့်ရင်း ခပ်စောင်းစောင်း ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကို ကြည့်တတ်၊ အဓိပ္ပာယ် ဖော်တတ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အသံထွက်ပေါ် မူတည်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရတဲ့ အက္ခရာ အသစ်အသစ်တွေကို အဲဒီမိသားစုရဲ့ မိန်းမတွေက တီထွင်လာခဲ့ကြတယ်။ အခု ညည်းတို့တတွေ သင်နေကြတဲ့ဟာတွေပေါ့။ တကယ်တော့ အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုးတွေက ယောကျ်ားတွေသာ အထူးအထွေ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတာပါအေ” ထိုကဲ့သို့သော မေးခွန်းများသည် ကျွန်မမိန်းမသားများနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်း ကျွန်မတို့ကို သူက လေသံမာမာဖြင့် သတိပေးဆုံးမသည်။

“ယွီရှုတ်ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းထဲကနေ ငါတို့ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အချက်က ဘာလဲဆိုတော့ သကာဖုံးနေတဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသလဲ ဆိုတာကို မျှဝေနိုင်ဖို့အတွက် သူ နည်းလမ်းတစ်ခု ရှာတွေ့ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ နောက်ပြီး သူပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ကို ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင် အဆက်ဆက်က အခုချိန်ထိ ရောက်အောင် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး သယ်လာခဲ့ကြတယ်”

ကျွန်မတို့အားလုံး တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်နေရှာသော ကိုယ်လုပ်တော်ကို စိတ်ကူးထဲ မြင်ယောင်ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်မည်။ စိန်စိန်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို သီချင်းသံဖြင့် ဖြိုခွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်က နောက်မှ သံယောင်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် မာမားက ဘေးမှ တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေသည်။ ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော သီချင်းတစ်ပုဒ်

ဖြစ်သည်။ ဟူးယွီရှုတ်ကိုယ်တိုင် သီဆိုခဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟုလည်း အများက ပြောကြသည်။ ထိုစဉ်အခါက သူ ခံစားခဲ့ရသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို သီချင်းအဖြစ် ကျွန်မတို့ ဖွင့်အန်ချလိုက်ကြသည်။

"ရင်တွင်းက စီးကျတဲ့ မျက်ရည်၊ ဖွဲ့တည်လာတဲ့ ဤစာပန်းကုံး၊

ယောက်ျားတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ အသံတိတ်ပုန်ကန်မှုတစ်ခုပဲ။

ငါတို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေ၊ အလွမ်းကားဖြစ်အောင် ခြယ်မှုန်းကြစို့။

အိုး ... မေမေ၊ အိုး ... ညီအစ်မတွေ၊ ကြားပါရဲ့လား။ ကျွန်မအသံ ကြားရဲ့လား"

ကျွန်မတို့၏ သီကျူးသံက ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ကာ လမ်းမထက်ဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

"ကလေးမတွေ၊ ကောင်းကောင်း မှတ်ထားကြနော်။ လောကမှာ ရှိသမျှ ယောက်ျားတိုင်းက ရှင်ဘုရင် မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းကလေးတိုင်းကတော့ ဇနီးမယား ဖြစ်ကြရတယ်။ ငါတို့ခရိုင်က မိန်းကလေးတွေအတွက် ယွီရှုတ်က နွီစူးအက္ခရာကို တီထွင်ပေးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် တီထွင်ပေးခဲ့တာလဲ ဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့ မိဘအိမ်နဲ့ အစဉ်အမြဲ အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်အောင်လို့ပဲ"

ပုံပြင် နားထောင်ပြီးသွားသည့်အခါ ကျွန်မတို့သည် အပ်၊ အပ်ချည်များကို ပြန်ကိုင်ကာ ပန်းထိုးအလုပ်ကို စတင်ကြတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် စိန်စိန်းက ပုံပြင်ကို ကျွန်မတို့အား နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပြပေလိမ့်ဦးမည်။

* * *

ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နှင့်ပင် ကျွန်မနှင့် ရှယ်ဟွားတို့ ၁၃ နှစ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ သင်ယူမှုကလည်း ဘက်စုံထောင်စုံ ဖြစ်လာသည်။ ထို့အပြင် အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝတို့ကိုလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်။ ရှယ်ဟွား၏အိမ်မှ မိန်းမသားများသည် အနုစိတ်သော ပညာရပ်များကို သူ့အား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း အကြမ်းပတမ်း လုပ်ကိုင်ရသည့် ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ခြင်း ကဲ့သို့သော အိမ်တွင်းမှု ပညာရပ်များကို သူ့အား ကောင်းစွာ မပို့ချပေးနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ရှယ်ဟွားသည်

အိမ်တွင်းမှုပညာရပ်များကို ကျွန်မနှင့် အတူလုပ်ကိုင်ရင်း ကျွန်မထံမှ သင်ယူရတော့သည်။ နံနက် မိုးလင်းသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ ထကာ ကျွန်မတို့ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး မီးမွှေးကြရသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မတို့ ဝက်စာ စပ်ကြသည်။ နေ့လယ်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့သည် အိမ်အပြင်သို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ထွက်ကာ ခြံထဲမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ခူးကြရသည်။ ထို့နောက် နေ့လယ်စာ ချက်ပြုတ်ကြသည်။ ယခင်က ထိုအလုပ်များအားလုံးကို မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြရသော်လည်း ယခုမူ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ကြီးကြပ်ပေးနေကြသည်။ နေ့ခင်းအချိန်များကို ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ၌ ကုန်လွန်ကြသည်။ ညနေရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့သည် ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

တစ်နေ့မပြတ် စက္ကန့်မလပ်ရအောင် သင်ခန်းစာများက ကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုနေကြသည်။ ဤအိမ်ရှိ မိန်းကလေးတိုင်းက (ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကိုပါ ထိုစာရင်းထဲမှာ ထည့်တွက်ထားသည်) တပည့်ကောင်းများ ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ အချုပ်အလုပ်အပိုင်းတွင် မေရွက်၏ လက်ရာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားက သူ့လောက် စိတ်မရှည်။ ချက်ရပြုတ်ရသည်ကို ကျွန်မ သဘောကျသော်လည်း အချုပ်အလုပ်၊ အဖာအထေးကို သိပ်တော့ စိတ်မဝင်စားလှ။ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်ကိုလည်း ကျွန်မတို့ မည်သို့မျှ မနှစ်မြို့ကြပေ။ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မတို့ထဲ၌ ချာတူးအလန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် မာမားနှင့် စိန်စိန်းက သူ့ကို ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်း မပြုပါ။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့ကိုမူ တံမြက်စည်း ပြောင်အောင် မလှည်းသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ပါပါး၏ အင်္ကျီများကို သန့်ရှင်းအောင် မလျှော်မဖွတ်သည့် အခါတွင်လည်းကောင်း သူတို့က မထောက်မညှာ ပစ်တင်မောင်းမဲကြတော့သည်။ သူတို့က ရွှယ်ဟွားအပေါ်တွင် အထူးသက်ညှာတတ်ကြသည်။ ကျွန်မအထင် ပြောရမည်ဆိုလျှင် နောင်တစ်ချိန်၌ ရွှယ်ဟွားတွင် ကိုယ်ပိုင် အစေခံများ ရှိလာနိုင်သည်ဟု သူတို့ ယူဆထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ရွှယ်ဟွားအနေဖြင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ သူကိုယ်တိုင် လုပ်နေစရာ လိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မကတော့ ထိုသို့ မမြင်ပါ။ သူ့အနေဖြင့် အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်ယူခွင့် မရခဲ့သည့် အကြောင်းအရင်းမှာ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျော့ကျော့မော့မော့ နေတတ်သော စရိုက်နှင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လက်တွေ့ မလုပ်မကိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၎င်းတို့အပြင် အိမ်ရှိ အမျိုးသားများထံမှလည်း ပညာသင်ယူရသေးသည်။ သို့သော် သင်တို့ မျှော်မှန်းထားသည့် နည်းလမ်းမျိုးဖြင့် မဟုတ်ပါ။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို မည်သည့်အခါကမျှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် သင်ကြားပေးဖူးခြင်း မရှိ။ ထိုသို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လည်း မရှိ။ ကျွန်မ ဆိုလိုသော သင်ယူမှု ဆိုသည်မှာ ရွှယ်ဟွား၏ အပြုအမူအပေါ်တွင် ပါပါးနှင့် စူးစူတို့က မည်သို့ တုံ့ပြန်ကြသည်ကို လေ့လာသင်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယာဂုသည် ချက်ပြုတ်ရ အလွယ်ဆုံးသော စားစရာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဆန်နှင့်ရေ အမြောက်အမြားထည့်ကာ ယောက်မဖြင့် အဆက်မပြတ် မွှေနေရုံသာ။ ထို့ကြောင့် နံနက်စာအတွက် ရွှယ်ဟွားကို ယာဂုကျိုရန် တာဝန်ပေးထားသည်။ ပါပါး ကြက်သွန်မြိတ် ကြိုက်တတ်သည်ကို ရွှယ်ဟွား တွေ့ရှိသွားသည့်အခါတွင် သူသည် ပါပါး၏ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ကြက်သွန်မြိတ်များ မပျက်မကွက် ပိုပိုသာသာ ထည့်ပေးလေ့ ရှိတော့သည်။ ထမင်းစားကြသည့်အခါတွင် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့သည် ဟင်းပန်းကန်များကို စားပွဲပေါ်၌ စုံစုံညီညီ တင်ထားကာ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ ကိုယ့်ဘာသာ ခူးခပ်စားကြသည်ကို တစ်နေရာမှ တိတ်တဆိတ် ကြည့်နေတတ်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားကမူ ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။ သူသည် ခေါင်းကို အနည်းငယ် အောက်ချကာ ဟင်းတစ်ခွက်ချင်းစီ ကိုင်လျက် စားပွဲဘေးပတ်လည်တွင် လှည့်လည်နေတတ်သည်။ ဟင်းတစ်မယ်ချင်းစီကို ယူ၍ ပါပါးကို ဦးအောင် ကမ်းပေးတတ်သည်။ ထို့နောက် စူးစူထံသို့၊ ထို့နောက် တာ့ကော၊ ထို့နောက် မောင်လေးထံသို့။ သူတို့နှင့် အရောတဝင် လုပ်လွန်းရာလည်း မရောက်အောင် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိမိ၏ အကြင်နာတရားနှင့် ချစ်ခင်မှုကိုလည်း ပြသရာရောက်အောင် ရွှယ်ဟွားသည် သူတို့နှင့် မနီးလွန်း မဝေးလွန်းသော နေရာ၌ ရပ်နေတတ်သည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ သူတို့အပေါ် ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံတတ်သော ရွှယ်ဟွား၏ အပြုအမူများကြောင့် သူတို့၏ အပြုအမူများသည်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိလာသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ထမင်းစား စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားစရာများကို ပါးစပ်ထဲသို့ အားရပါးရ သွတ်သွင်းကြပြီး ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားကြတော့သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ အရိုးအရင်းများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖွီဖွမ်နှင့် ထွေးထုတ်တတ်ပြီး ဗိုက်ပြည့်သွားသည့်အခါ ဗိုက်ပွတ်ကာ ထွက်သွားကြတော့သည်။ ယခုမူ ရွှယ်ဟွားကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ကာ စကားစမြည်ပင် ပြောနေကြလေသည်။

ကျွန်မ တတ်သိနားလည်လိုသော ဗဟုသုတသည် အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှ အသိပညာများ၊ အောက်ထပ်တွင် သိရှိခဲ့ရသော အရာများနှင့် နှိုစူး သင်ကြားရမှုထက် အပုံကြီး ကျော်လွန်နေသည်။ ကျွန်မ၏ အနာဂတ်ကို သိချင်နေသည်။ စကားကို ဇယ်ဆက်သကဲ့သို့ မနားတမ်း တတွတ်တွတ် ပြောတတ်သော ရွှယ်ဟွား၏ အကျင့်ကြောင့် ကျွန်မ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

ထုံးခိုနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ အတော်များများကို သူ့ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် ဤရွာနှစ်ရွာအကြား အကြိမ်ကြိမ် သွားလာနေရသောကြောင့် ခရီးလမ်းကြောင်းကို အလွတ် ရနေပြီ။ ရွှယ်ဟွားက ဤသို့ ပြောပြသည်။

“နင့်ယောက်ျားအိမ်ကို သွားရင် မြစ်နဲ့ စပါးခင်းတွေ အများကြီးကို ဖြတ်ရမယ်။ ဖူးဝေရွာထိပ်ကနေ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ကုန်းမြင့်လေးတွေဘက်ကို တည့်တည့် သွားရမှာ။ ထုံးခိုရွာက အဲဒီတောင်ကုန်းတွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသလိုပဲ။ ငါ့ပါပါးက ပြောတယ်ဟ။ အဲဒီတောင်ကုန်းတွေ ရှိနေသရွေ့ ငါတို့ရွာလည်း ရှိနေမှာပဲတဲ့။ ငါတို့ ထုံးခိုရွာရဲ့ ဖုန်းရွှေက တော်တော်ကောင်းတော့ ငလျင်ဒဏ်တွေ၊ အဆာငတ်တဲ့ ဘေးတွေ၊ ဓားပြတွေရဲ့ ဘေးရန်တွေ မခံစားကြရဘူး”

ရွှယ်ဟွား၏ ပြောစကားများကြောင့် ထုံးခို၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကျွန်မ၏ အာရုံထဲတွင် ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းလောင်းနှင့် ယောက္ခမလောင်းများ အကြောင်းကို သူ ပြောပြသည့်အခါတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားမှုများနှင့်တော့ နှိုင်းယှဉ်၍ မရပေ။ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် ကျွန်မတို့၏ ဖခင်များ ဆွေးနွေးကြသည့်အခါမျိုး၌ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့သည် သူတို့အနားတွင် ရှိမနေကြသော်လည်း မည့်သည့် အကြောင်းအရာများ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြမည်ကို ကျွန်မတို့ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။ ထုံးခိုရှိ မိသားစုတိုင်းသည် လူးမျိုးဆက်များ ဖြစ်ကြပြီး ယေဘုယျအားဖြင့် တစ်ရွာလုံး ပြည့်စုံကုံလုံကြသည်။ ထိုအချက်သည်ပင် ကျွန်မတို့၏ ဖခင်များ အဓိက စိတ်ဝင်စားကြသည့် အချက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အဓိက စိတ်ဝင်စားသည့် ကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့၏ ခင်ပွန်း၊ ယောက္ခမနှင့် အိမ်တွင်းရှိ တခြားသော မိန်းမများအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရွှယ်ဟွားတစ်ယောက်တည်းကသာ ကျွန်မကို ဖြေကြားပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

“နင်က သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ ပိုင်ဟော” တစ်နေ့၌ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို ပြောသည်။

“အဲဒီ လူးမိသားစုက ကောင်လေးကို ငါ တစ်ခါ မြင်ဖူးတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် သူနဲ့ငါနဲ့က ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေပဲ။ နည်းနည်းတော့ အမျိုးဝေးတာပေါ့။ သူ့ဆံပင်တွေက ညအချိန်မှာဆိုရင် နက်ပြာရောင် တောက်နေတယ်။ သူက ကောင်မလေးတွေကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး

ဆက်ဆံတတ်တယ်။ သူ ရထားတဲ့ လမုန့်ကို တစ်ယောက်တည်း စားပစ်လို့ ရပါလျက်နဲ့တောင် ငါ့ကို တစ်ခါ ခွဲကျွေးဖူးတယ်” ရွှယ်ဟွား၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းလောင်းမှာ ကျားနှစ်မွေးသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ နိုးကြားတက်ကြွသူ ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ဖက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လူးမိသားစုနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်စေရန် သိသင့်သိထိုက်သည့် အချက်များကိုလည်း သူက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“သူတို့က အလုပ်သိပ်များတဲ့ မိသားစုပဲ” သူက ရှင်းပြသည်။

“လူးလောင်ရဲက ရွာသူကြီးလည်း ဖြစ်တော့ ဧည့်သည်တွေ အများကြီးကို လက်ခံတွေ့ဆုံရတယ်။ ရွာထဲကရော၊ ရွာပြင်ကရော အမျိုးမျိုးပဲ။ အဲဒါအပြင် အဲဒီအိမ်ထဲမှာ နေနေကြတဲ့ လူတွေက အများကြီးဆို အများကြီးပဲ။ သူတို့မှာ သမီး မရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ချွေးမတွေတော့ အများကြီး ရောက်လာဦးမှာ။ နင်ကတော့ အကြီးဆုံး ချွေးမ ဖြစ်မှာပဲ။ နင်က သူတို့အိမ်ထဲ စ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ နင့်အဆင့်အတန်းက မြင့်နေပြီ။ တကယ်လို့သာ သားဦးလေး ရလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီနေရာမှာ နင် ရာသက်ပန် မြဲသွားပြီသာ မှတ်ပေတော့။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော် ယွီရှုတ်လို ဒုက္ခသုက္ခမျိုး ကြုံမလာနိုင်ဘူးလို့တော့ ဘယ်သူမှ အာမမခံနိုင်ဘူး။ လူးဖူးလန် [*** လူးသခင်မ - Lady Lū]က လူးလောင်ရဲအတွက် သားလေးယောက် မွေးပေးထားတာတောင် သူ့မှာ မယားငယ် သုံးယောက် ရှိနေသေးတယ်။ သူက ရွာသူကြီးဆိုတော့ မယားငယ် မရှိလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါမှလည်း ရွာသူကြီးရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ကိုက်ညီမှာပေါ့”

ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုကိစ္စကို ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်သင့်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက မယားငယ်များ အမြောက်အမြား ထားရှိသောကြောင့် သားဖြစ်သူကလည်း ထိုနည်းတူ လိုက်လုပ်နိုင်ခြေ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ ငယ်ရွယ်နုနယ်၍ အပြစ်ကင်းစင်သေးသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသို့သော အတွေးများ ခေါင်းထဲ ဝင်မလာခဲ့ပေ။ ထိုသို့ တွေးတတ်သည် ဆိုစေဦး။ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခများကို ကျွန်မ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ မျက်မှောက် ကမ္ဘာလေးထဲတွင် မာမားနှင့် ပါပါး၊ စိန်စိန်းနှင့် စူးစူ၊ ထိုမျှသာ ရှိသည်။ ရိုးရိုးနှင့် ရှင်းရှင်းသာ။

ရွှယ်ဟွား၏ ဦးခေါင်းက အနားရှိ မေရွက်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့၏ ပြောစကားများကို တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်နေသည်။ ရွှယ်ဟွားက ပြောသည်။

“မေရွက်၊ ငါ နင့်အတွက် ဝမ်းသာတယ်၊ သိလား။ နင် သွားရမယ့် လူးမိသားစုနဲ့လည်း ငါ ရင်းနှီးတယ်။ နင့်ရဲ့ သတို့သားက ဝက်နှစ်ဖွားလေ။ ပြီးတော့ သူက တောင့်တောင်ဖြောင့်ဖြောင့်ရယ်။ ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိပြီး ဉာဏ်လည်း ထက်တယ်။ နင်က ဆိတ်နှစ်ဖွားဆိုတော့ ဆိတ်တစ်ကောင်လို သူ့ကို တုန်နေအောင် ချစ်လောက်တယ်။ နင်တို့ကလည်း တကယ့်ကို လိုက်ဖက်တဲ့အတွဲပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမကရော ဘယ်လို လူမျိုးလဲ” မေရွက်က မဝံ့မရဲ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီကြီးဒေါ်က ငါ့မာမားဆီ နေ့တိုင်းလာတယ်ဟ။ သူက ငါမြင်ဖူးသမျှထဲမှာ စိတ်သဘောထား အပြည့်ဆုံး လူပဲ”

ရွှယ်ဟွား၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရုတ်ခြည်း ပြည့်လျှံသွားသည်။ ကျွန်မနှင့် မေရွက်တို့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး နောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်သောကြောင့် တခစ်ခစ် ရယ်မိကြသည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ မျက်ရည်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ငါ့မျက်လုံးတွေထဲ သဲရဲတစ်ကောင် ဝင်သွားလို့” ဟု ပြောကာ ကျွန်မတို့နှင့် အတူ လိုက်ရယ်တော့သည်။ ရယ်၍ဝသော အခါတွင်မှ သူသည် စောစောက စကားကို ဆက်ပြောလေသည်။

“မေရွက်၊ နင်ကတော့ အတော်ကို သဘောကျမှာပဲ။ သူတို့က နင့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြမှာပါ။ အဲဒါထက် ပိုကောင်းတဲ့ အချက်က နင် ပိုင်ဟောအိမ်ကို နေ့တိုင်း သွားလည်လို့ ရတယ်။ နင်တို့နှစ်အိမ်က တကယ့်ကို နီးနီးလေးရယ်”

ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နင့်ယောက္ခမကြီးက သိပ်ကို ရှေးရိုးဆန်တဲ့ မိန်းမကြီး။ သူက မိန်းမတို့ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းမှန်သမျှကို တစ်ခုမကျန် လိုက်နာတတ်တယ်။ သူက အပြောအဆို သိပ်ပါးနပ်တာ။ ဝတ်ပုံစားပုံကိုလည်း အတော်လေး ဂရုစိုက်တယ်။ အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ ရေနွေးကြမ်း ပူပူလေးက ချက်ချင်း ရောက်လာတော့တာပဲ” ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မအား ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို သင်ကြားပေးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အမှားတစ်စုံတစ်ရာ လုပ်မိမည်ကို စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ပေ။

“နင်တို့အိမ်က အစေခံတွေက ငါ့အိမ်ထက်တောင် များသေးတယ်” ရွှယ်ဟွားက စကားဆက်သည်။

“နင့်ယောက္ခမ လူးဖူးလန်အတွက် အထူးဟင်းလျာ စီစဉ်ပေးဖို့ကလွဲပြီး ကျန်တာတွေကို နင်ကိုယ်တိုင် ချက်နေစရာ မလိုဘူး။ ပြီးတော့ ကလေးတွေကိုတောင် နင် ဆန္ဒမရှိရင် ကိုယ်တိုင် အချီအချော့ လုပ်နေစရာ လိုမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ဗရုတ်သုက်ခ လျှောက်ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ အထက်ပါ စကားများကို ကြားခဲ့ရစဉ်က ဤသို့ ကျွန်မ တွေးနေခဲ့မိသည်။

ကျွန်မခင်ပွန်းလောင်း၏ ဖခင်အကြောင်းကို သူ့အား ထပ်မေးလိုက်သည်။ သူက မိနစ်ပိုင်းမျှ စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးလာသည်။

“လူးလောင်ရဲက အပေးအကမ်း ရက်ရောတယ်။ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ထက်လည်း ထက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရွာသူကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ လူတိုင်းက သူ့ကို လေးစားကြတယ်လေ။ ဒီတော့ သူ့သားနဲ့ သူ့မိန်းမကိုလည်း အားလုံးက လေးစားကြတာပေါ့” သူက ကျွန်မမျက်လုံးများကို ပေါက်ထွက်မတတ် စိုက်ကြည့်ပြီး စောစောက စကားကို ထပ်ပြောပြန်သည်။

“နင် သိပ်ကို ကံကောင်းတာပဲ”

ရွှယ်ဟွား၏ စကားများကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ခင်ပွန်း၊ သားများနှင့်အတူ ထုံးခို၌ နေထိုင်ရမည့် သာယာချမ်းမြေ့သော ဘဝလေးကို စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲ အဘယ်မှာ နေနိုင်ပါအံ့တော့နည်း။

* * *

ထိုကာလအတွင်း၌ ကျွန်မ၏ ဗဟုသုတများသည် ကျွန်မတို့ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေး၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်ကာ အဝေးသို့ လွန်စွာ ပျံ့နှံ့ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့သည် ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ ၅ ကြိမ်တိုင်တိုင် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုရားကျောင်းသို့သွားကာ ရှိခိုးဆုတောင်းကြသည်။ ထို့နောက် ဈေးတန်းသို့ သွားပြီး ဇာထိုးပန်းထိုးအတွက် လိုအပ်သော ပိတ်စနှင့် ချည်ရောင်စုံတို့ကို ဝယ်ယူကြသည်။

ခရီးစဉ်ကို အဆုံးမသတ်ခင်၌ ဘကြီးကျို၏ သကြားကပ် ကန်စွန်ဥကြော်ကိုလည်း အစဉ်အလာမပြတ် အားပေးကြသေးသည်။ ဝေါယာဉ်ထဲထိုင်နေကြစဉ်အတွင်းမှာလည်း အောင်သွယ်တော်ဝမ် အိပ်ငိုက်နေသည့်အခါမျိုးတွင် ဝေါယာဉ်အပြင်မှ ရှုမျှော်ခင်းများကို တဝကြီး ခံစားကြသည်။ ထိုထိုရွာများသို့ ပေါက်ရောက်နိုင်သော လမ်းအဖုံဖုံ၊ ကွေ့ကိုကွေ့ကောက်တွန့်လိမ်စီးဆင်းနေကြသော မြစ်အသွယ်သွယ်နှင့် မတိမ်းမစောင်းဖြောင့်တန်းစီးဆင်းနေကြသော တူးမြောင်းအလီလီတို့ကို ကျွန်မတို့တွေ့မြင်ကြရသည်။ ၎င်းရေလမ်းများမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်ကလေးသည် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အခြားဒေသများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကြရကြောင်း အထမ်းသမားများထံမှ ကြားသိရသည်။ ကျွန်မတို့၏ အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်အတွင်း၌မူ နံရံလေးဘက်ကိုသာ ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ခရိုင်ရှိ ယောကျ်ားများသည် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများကဲ့သို့ ပြင်ပလောကနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်စရာ မလိုပါ။ သူတို့ ဆန္ဒရှိလျှင် မည်သည့်နေရာသို့မဆို ရေလမ်းခရီးဖြင့် သွားလာနိုင်သည်။

ဤကာလအတွင်း၌ အောင်သွယ်တော်နှစ်ဦး၏ အရောက်အပေါက်က ကျဲပါးသွားသည် ဟူ၍ မရှိ။ ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စများ သတ်သတ်မှတ်မှတ် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ နားအေးပါးအေး နေရပေမည်ဟု မမှတ်ယူလိုက်ပါနှင့်။ သူတို့က အိမ်သို့ မပြတ်လာကာ ပလီပလာ လုပ်နေကြသည်။ မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်မှုများ ကြုံတွေ့ရနိုင်သည် မဟုတ်လား။ သူတို့သည် ဤအိမ်အတွင်းရှိ မင်္ဂလာကိစ္စ လေးခုအတွက် ဗျာများနေကြသည်။ တဲ့ကော၏ ဇနီးသည်အတွက် မင်္ဂလာကြေး၊ မိန်းကလေး သုံးယောက်၏ ခန်းဝင်ကြေးများနှင့် အထူးသဖြင့် အောင်သွယ်ကြေးများကို ပါပါးထံမှ မယုတ်မလျော့ ရရှိနိုင်ရန် သူတို့ တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားလုံးပမ်းနေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မအသက် ၁၃ နှစ်အရွယ် တစ်ခုသော နွေနေ့တစ်နေ့၌ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ တိုက်ပွဲက ရုတ်တရက် အရှိန် မြင့်တက်လာတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်၏ အစအဦးပိုင်းတွင် အခြေအနေက ရိုးစင်းသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ၌ ရှိနေကြစဉ် အောင်သွယ်တော်ကောင်းက သူ၏ မကျေနပ်ချက်တစ်ခုကို ပွစိပွစိ ပြောနေသည်။ ရွာအတွင်းရှိ တချို့အိမ်များက သူ့အား ပေးစရာရှိသည့် အောင်သွယ်ကြေးများကို အချိန်မှန် မပေးကြခြင်းအပေါ် မကျေမနပ် ညည်းတွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကပဲ သူ့ကို ပေးစရာ အကြွေး ရှိနေသည့်အလား။

“တောင်ပေါ်မှာ တောင်သူတွေ သူပုန်ထနေကြလို့ အစစအရာရာ

ခက်ခဲကုန်ကြပြီ” အောင်သွယ်တော်ကောင်းက ပြောသည်။

“ကုန်စည်တွေက ဆင်းမလာတော့ဘူး။ ထွက်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ အားလုံးရဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေတွေ ပြတ်ကုန်ကြပြီလေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ တချို့အိမ်တွေက သူတို့ သမီးတွေရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ကြတော့မယ်လို့ ကြားနေရတယ်။ မင်္ဂလာခန်းဝင်ကြေးကို သူတို့ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလေ။ အခုဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေးတွေ သူများအိမ်မှာ မွေးစားမယားပဲ လုပ်လို့ ရတော့မယ်”

ကျွန်မတို့ ခရိုင်၏ လတ်တလော အခြေအနေမှာ ကောင်းမွန်လှသည် မဟုတ်။ ထို့အချက်ကို လူတိုင်း သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ နောက်ပိုင်းစကားများက ကျွန်မတို့ကို တအံ့တသြ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“ဟိုကောင်မလေး ရွှယ်ဟွားရဲ့ အခြေအနေတောင် သိပ်မဟန်လှဘူး။ သူနဲ့ ပိုပြီး သင့်လျော်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာပေးဖို့ အချိန်တော့ မီပါသေးတယ်”

ထိုသို့သော ခနဲ့တဲ့တဲ့ စကားလုံးများကို ကြားနိုင်ရန် အနားတွင် ရွှယ်ဟွား ရှိမနေသည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်နေမိသည်။

“ရှင်အခု ပြောနေတဲ့ မိသားစုက ဒီခရိုင်မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး မိသားစုတွေထဲက တစ်ခု ဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦး” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ပြန်ပက်လိုက်သည်။ သူ၏ စကားသံမှာ ဆီကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း မနေဘဲ ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲကဲ့သို့ ကြမ်းထော်နေသည်။

“အတိတ်က ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဒေါ်ကြီးရယ်။ အဲဒီလောင်ရဲက အခုဆိုရင် လောင်းကစားတွေ အလွန်အကျွံ လုပ်ပြီး မယားငယ်တွေ တရားလွန် ထားနေတယ်”

“သူ့လို ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အဲဒီကိစ္စက ဘာများ ထူးဆန်းစရာ ရှိနေလို့လဲ။ အေးပေါ့လေ၊ နင့်လို ဟာမျိုးက ဘာသိမှာလဲ။ နင်က ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟား ဟား ဟား၊ အတော် ရယ်ရတာပဲ။ ရှင်မို့လို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပြောရဲတယ်။ အဲဒီမိသားစု ဘယ်ဘဝရောက်နေသလဲ ဆိုတာကို ဒီခရိုင်မှာ မသိတဲ့လူ

မရှိဘူး။ တောင်ပေါ်မှာ ပြဿနာတက်နေတဲ့ ကိစ္စရယ်၊ အသီးအနှံ ထွက်နှုန်းမကောင်းတာရယ်၊ အလုပ်အပေါ် စိတ်မဝင်စားတာရယ်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် သူ့လို ဆေးပြောင်းပဲ ရှုဖို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး ...”

“အောင်သွယ်တော်ကောင်း” မာမား၏ စကားသံက ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မကလေးတွေရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ရှင် ဒုက္ခခံပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေတာကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့လေးတွေက အခုမှ ကလေးတွေပဲ ရှိကြသေးတာပါ။ သူတို့ရဲ့ အရှေ့မှာ အခုလို စကားမျိုးတွေ မပြောသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ရှင်လည်း တခြားအိမ်တွေကို ဝင်စရာ ရှိဦးမှာပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

မာမားက အောင်သွယ်တော်ကောင်းကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆွဲမြှောက်ကာ လှေကားရှိရာသို့ ဒရွတ်တိုက် ပါသွားလုမတတ် ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ သူတို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်နှင့် စိန်စိန်းက အောင်သွယ်တော်ဝမ်အတွက် ရေနွေးငှဲ့ပေးလိုက်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် နေရာတွင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ထိုင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။ သူ၏ အကြည့်များက အဝေးတစ်နေရာ၌ တွဲလဲခိုနေကြသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် မျက်တောင်ကို သုံးလေးချက်မျှ ခတ်ပြီး ပြန်လည် သတိဝင်လာကာ ဘေးဘီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို သူ့အနားလာရန် ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ အသက်မှာ ၁၃ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို ကြောက်ရွံ့နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ရွှယ်ဟွားထံမှ အတုခိုးကာ သူ့ကို ကျွန်မက စိန်စိန်းဟု တရင်းတနှီး ခေါ်နေခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌မူ သူသည် ကြောက်စရာကောင်းသော အောင်သွယ်တော်ဝမ်သာ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေသေးသည်။ သူ့အနားသို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် သူသည် ကျွန်မကို နီးသည်ထက် နီးအောင် လှမ်းဆွဲကာ သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်မကို ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြစဉ်ကကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“အခုဒီမှာ ကြားခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေ ရွှယ်ဟွားကို လုံးဝ လုံးဝ မပြောပြရဘူးနော်။ သူက ရိုးသားတဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီမိန်းမကြီးရဲ့ မဟုတ်တမ်းရား စကားတွေကြောင့် သူ့ကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး”

“သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ စိန်စိန်း”

သူက ကျွန်မကို အားရှိပါးရှိ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့မှ မပြောရဘူးနော်”

“သမီး ကတိပေးပါတယ်”

ထိုစဉ်က သူတို့၏ ပြောစကားများကို ကျွန်မ တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် နားမလည်ခဲ့ပါ။ နားလည်သည် ဆိုစေဦး၊ ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုသို့သော ဆိုးယုတ်သည့် အတင်းအဖျင်းများကို ရွှယ်ဟွားအား ပြန်ပြောပြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ ချစ်သည်။ အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ အဆိပ်ပြင်းသော မှတ်ချက်များကို ထပ်ဆင့် ဖောက်သည်ချခြင်းဖြင့် သူ့ကို နာကျင်အောင် ဘယ်တော့မျှ ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မာမားက ပါပါးကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ဟန် တူသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့် မရတော့ပေ။ နောက်နောင်တွင် အလုပ်ကိစ္စများ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာ ရှိပါက အိမ်ရှေ့ကပြင်၌ ခွေးခြေခုံထုတ်ကာ ထိုနေရာ၌ပင် ထိုင်ရင်း စကားပြောကြသည်။ မာမားနှင့် ပါပါးက ဤမျှ ရွှယ်ဟွားကို ဂရုတစိုက် ရှိခဲ့ကြသည်။ သူက ကျွန်မ၏ လောင်ထုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်မကို ချစ်သကဲ့သို့သာ သူ့ကို ချစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

* * *

ဆယ်လပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြန်ပြီ။ အိမ်ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ဆောင်းဦးရာသီ၏ ကြည်စင်သော ကောင်းကင်ပြာဝယ် နွေနေကဲ့သို့ တောက်ပသော သူရိယနေမင်းသည် အပူဓာတ်များကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

တာ့ကျယ်၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ ရောက်ရန် တစ်လသာ လိုတော့သည်။ သတို့သားမိသားစုထံမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ နောက်ဆုံးအသုတ်အဖြစ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ တာ့ကျယ်၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများသည် သူတို့၏ ဆန် ၂၅ ကျင်းကို ရောင်းချကာ သူ့အတွက် လက်ဆောင်များ ဝယ်ထားကြသည်။ ထိုလုံမပျိုများသည် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ လာပြီး အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်အတွင်း၌ အတူဝိုင်းထိုင်ကာ မိန်းမသီချင်းများကို သီဆိုကြသည်။ ရွာအတွင်းနေ တခြားသော

အမျိုးသမီးများလည်း အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြကာ စကားစမြည်ပြောခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းနှင့် အိမ်သားများအား အားပေးစကားပြောခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် မိန်းမသီချင်းများ သီဆိုခြင်း၊ ပုံပြင်များ ပြောကြားခြင်းဖြင့် ၂၈ ရက်တာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ တာ့ကျယ်၏ သွေးသောက်များသည် တာ့ကျယ်၏ အိပ်ရာခင်းများ ချုပ်လုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သူ၏ မိသားစုဝင်အသစ်များတွက် ချုပ်လုပ်ထားသော ဖိနပ်များကို ထုပ်ပိုးရာတွင်လည်းကောင်း ဝိုင်းဝန်း ကူညီခဲ့ကြသည်။ တာ့ကျယ်အတွက် ရေးသားထားသော စန်းချောင်စာအုပ်များကိုလည်း ကျွန်မတို့ ပြင်ဆင်ပြီးကြပြီ။ ၎င်းစာအုပ်များသည် တာ့ကျယ်ကို မိသားစုအသစ်အတွင်းရှိ မိန်းမများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အကောင်းဆုံး အရည်အချင်းများနှင့် ဝိသေသလက္ခဏာများကို ပေါ်လွင်အောင် အသင့်လျော်ဆုံး စကားလုံးများဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မတို့အားလုံးက အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

တာ့ကျယ်၏ အိမ်အသစ်သို့ မသွားရောက်မီ သုံးရက်အလိုသည် 'စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းနေ့' ဖြစ်သည်။ မာမားသည် လှေကား၏ စတုတ္ထအဆင့်တွင် ထိုင်ကာ ခြေထောက်များကို တတိယအဆင့်တွင် ချထားလျက် လွမ်းချင်းကို စတင် သီဆိုသည်။

"သမီးကြီးရေ၊ သမီးက မာမားလက်ထဲက ပုလဲလေးတစ်လုံးပါ။ မာမားရဲ့ မျက်လုံးအိမ်တွေက မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်လျှံသွားကြပြီ။ မာမားရဲ့ ပါးပြင်ထက်မှာလည်း မျက်ရည်ချောင်းအစုံက စီးဆင်းလျက်ပေါ့။ သမီး မရှိတော့ရင် အခန်းထဲ ဟာသွားတော့မှာပဲ"

တာ့ကျယ်၊ သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများနှင့် ရွာမှ အမျိုးသမီးများအားလုံးသည် မာမား၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးသံကို ကြားကြရသည့်အခါတွင် အားလုံး တရှုံ့ရှုံ့နှင့် ငိုကြွေးကြတော့သည်။

စိန်စိန်းက မာမား၏ သံစဉ်စည်းချက်အတိုင်း နောက်မှ လိုက်ဆိုသည်။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် စိန်စိန်းသည် ပူဆွေးမှုများအကြားတွင် အကောင်းမြင်တတ်သော သူ၏ ဗီဇကို ရောစွက်ထားသည်။

"ငါက အကျည်းတန်တယ်။ ဉာဏ်လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားကိုတော့ အမြဲတမ်း ဖြူစင်နေအောင် ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ငါက ငါ့ယောကျ်ားကို ချစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူကလည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက်က အရုပ်လည်းဆိုး၊ တုံးလည်း တုံးအတဲ့ ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံတစ်တွဲပါ။ ငါတို့မှာ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသလိုပဲ သမီးကြီးလည်း ပိုင်ဆိုင်ပါစေလို့ စိန်စိန်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ကျွန်မအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် အသံကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

“တခ့ကျယ်၊ တခ့ကျယ်နဲ့ ခွဲခွာရတော့မှာမို့ ပိုင်ဟောလေ၊ ရင်ထဲအသည်းထဲကနေ လှိုက်လှိုက်ပြီး ငိုကြွေးနေမိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့သာ သားယောကျ်ားလေးတွေ ဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင် အခုလို ခွဲခွာရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးတွေ ကြုံရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ သားယောကျ်ားလေးတွေသာ ဖြစ်ကြရင် ပါပါးနဲ့ စူးစူတို့လို၊ တခ့ကောနဲ့ မောင်လေးတို့လို ကျွန်မတို့လည်း တစ်သက်လုံး မခွဲတမ်း အတူနေထိုင်ခွင့် ရလာနိုင်တယ်။ တခ့ကျယ်က သွားတော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး အရမ်း ဝမ်းနည်းကြတယ်။ အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာလည်း တခ့ကျယ် မရှိရင် သိသိသာသာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားတော့မှာပဲ”

ကျွန်မသည် ရှယ်ဟွားထံမှ သင်ယူထားသော အရာများကို တခ့ကျယ်ကြားအောင် သီဆိုပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ သူ့ကို ပေးနိုင်သော အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။

“နွေရာသီမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အေးမြနေပါစေ၊ ဆောင်းရာသီမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နွေးထွေးနေပါစေ၊ လူတိုင်းလူတိုင်း အဝတ်အစားကို လိုအပ်ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် သူများတွေ တကူးတက မတောင်းဆိုခင်ကတည်းက သူတို့အတွက် အဝတ်အစားတွေ ချုပ်လုပ်ပေးထားရမယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းအမယ်တွေ အလျှံပယ် ရှိနေတယ် ဆိုရင်တောင်မှ ယောက္ခမတွေကို အရင် သုံးဆောင်ခိုင်းရမယ်။ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ပြီး အချက်သုံးချက်ကို အမြဲ သတိရနေပါ။ ယောက္ခမတွေကို အမြဲတမ်း လေးစားသမှုနဲ့ အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံပါ။ ခင်ပွန်းသည်ကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး အဝတ်အစားတွေ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးပါ။ သားသမီးတွေကို ချစ်ခင်ပြီး သူတို့ရဲ့ စံနမူနာအဖြစ် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေထိုင်တတ်ပါစေ။ တခ့ကျယ်သာ အဲဒီအချက်တွေကို လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် တခ့ကျယ်ရဲ့ မိသားစုအသစ်ကလည်း တခ့ကျယ်ကို ပြန်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မိသားစုမျိုးမှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ စိတ်သဘောထားကို အမြဲတမ်း ထိန်းသိမ်းထားပါ”

တာ့ကျယ်၏ သွေးသောက်များက ကျွန်မ၏နောက်မှ ဆက်ဆိုကြသည်။ သူတို့သည် တာ့ကျယ်ကို အင်မတန် ချစ်ခင်ကြသည်။ သူသည် လူတကာအပေါ်တွင် ထောက်ထားညှာတာတတ်သူ ဖြစ်ပြီး လက်မှုရေးရာလည်း ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ သွေးသောက်အဖွဲ့လေးတွင် ညီအစ်မတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားခြင်းသည် အဖွဲ့ထဲမှ လူတစ်ယောက် လျော့သွားခြင်း မည်ပေသည်။ နောက်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားသည်နှင့် အဖိုးတန်လှသော သူတို့၏ သွေးသောက်အဖွဲ့လည်း ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။ အတူရှိကြစဉ်အခါက အတူတကွ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ဇာထိုးပန်းထိုးခြင်းနှင့် ရက်ကန်းရက်ခြင်း စသည့် အမှတ်ရစရာများသာ သူတို့တွင် ကျန်ရှိပေတော့မည်။ သူတို့၏ အနာဂတ် နေ့ရက်များတွင် သူတို့ကို နှစ်သိမ့်ပေးစရာ ဟူ၍ သူတို့၏ စန်းချောင်စာအုပ်များ အတွင်းမှ စာသားများသာ ကျန်ရစ်ပေတော့မည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလျှင် ကျန်ရှိသော ညီအစ်မများက သူတို့၏ ပေးစာများ၊ စာအုပ်များကို ပိုင်ရှင်နှင့်အတူ တမလွန်ဘဝသို့ လိုက်ပါသွားနိုင်ရန်အလို့ငှာ ဈာပနအခမ်းအနားသို့ လာရောက်၍ မီးရှို့ပေးပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုထားကြသည်။ သူ၏ ခွဲခွာမှုအပေါ် ညီအစ်မများက ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြသည် မှန်သော်လည်း သူတို့က သူ့ကို ပျော်ရွှင်ပါစေကြောင်း ဆန္ဒပြုပေးကြသည်။

လူတိုင်း သီဆိုပြီးသွား၍ မျက်ရည်များလည်း ချောင်းပေါက်မတတ် ကျဆင်းပြီးသွားချိန်တွင် ရွှယ်ဟွားက ထူးခြားသော တင်ဆက်မှုတစ်ခုကို စတင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ တာ့ကျယ်အတွက် ဘာသီချင်းမှ ဆိုဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး” သူက ပြောသည်။

“အဲဒါအစား ပိုင်ဟောနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တာ့ကျယ်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထာဝရ သိမ်းဆည်းထားသလဲ ဆိုတာကို ပြချင်ပါတယ်” သူ၏ အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲမှ ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အတူတကွ ရေးသားထားသော နှစ်ကြောင်းကဗျာကို ရွတ်ဆိုလေသည်။

“တာ့ကျယ်၊ ကျွန်မတို့၏ ကြင်နာတတ်သော၊ ဣန္ဒြေရသော အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်း။ ကျွန်မတို့ရင်ထဲမှာ ထာဝစဉ် ထင်ကျန်စွဲမြဲနေမည့် ပျော်ရွှင်ဖွယ် အမှတ်တရတစ်ခု” ထို့နောက် ရွှယ်ဟွားသည် ယပ်တောင်၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းနားမှ ပန်းဆီရောင် ပန်းပွင့်ငယ်တစ်ပွင့်ကို

လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ရင်ထဲတွင် တာ့ကျယ် အမြဲထာဝရ တည်ရှိနေကြောင်းကို သရုပ်ဖော်သည့်အနေဖြင့် ကနုတ်ပန်းခက်များအတွင်း၌ ၎င်းပန်းပွင့်ကို ဖြည့်ဆွဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဝါးရွက်များကို ခူးဆွတ်ထားကြပြီး ရေပုံးများကိုလည်း ရေအပြည့် ဖြည့်ထားကြသည်။ တာ့ကျယ်၏ မိသားစုဝင်အသစ်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်မတို့သည် သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝါးရွက်များ ကျဲပက်ကြသည်။ မင်္ဂလာဦး ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများသည် ဝါးရွက်များကဲ့သို့ အစဉ်အမြဲ စိမ်းစိုလတ်ဆတ်နေစေရန် ရည်ရွယ်သည်။ ထို့နောက် ရေပုံးထဲမှ ရေများဖြင့် သတို့သား မိသားစုကို ဖြန်းပက်ကြပြန်သည်။ သတို့သမီးသည် ဤရေကဲ့သို့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းကြောင်း သတို့သား၏ မိသားစုကို ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ ရယ်မောပျော်ရွှင်သံများနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

အစားအသောက်များ၊ တမ်းချင်းများဖြင့် နာရီများစွာ ကုန်လွန်သွားသည်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို လူတကာ တွေ့မြင်နိုင်ရန် ခင်းကျင်းပြသထားသောကြောင့် တာ့ကျယ်၏ လက်ရာ အရည်အသွေးကို လူတိုင်းက သုံးသပ်ဝေဖန်နေကြသည်။ သတို့သမီးကလေးကမူ နီဆွေးသော မျက်လုံးများနှင့် တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း လှုပနေတော့သည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် တာ့ကျယ်သည် ဝေါယာဉ်စီးကာ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုအခါ လူများက ထိုသူများအပေါ်သို့ ရေများဖြင့် ဖြန်းပက်ကြပြန်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း

“လင်နောက် လိုက်သွားတဲ့ သမီးဆိုတာ ဖြန်းပက်လိုက်တဲ့ ရေလိုပဲ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကြသေးသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ရွာစပ်အထိရောက်အောင် လိုက်သွားကြသည်။ တံတားဖြတ်ကာ ဖူးဝေမှ ထွက်ခွာသွားသော သူတို့၏ ရှုမြင်ကွင်းကို ကျွန်မတို့ ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြုလုပ်ထားသော ကောက်ညှင်းမုန့်များ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းငယ်များနှင့် စန်းချောင်းစာအုပ်များကို တာ့ကျယ်၏ အိမ်သစ်ဆီသို့ ပို့ပေးကြရသည်။ သူတို့အိမ်ရှိ မိန်းမသားများက အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင် ၎င်းစန်းချောင်းစာအုပ်များကို ရွတ်ဖတ်ပြကြပေမည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ နောက်တစ်ရက်တွင် တာ့ကောသည် အိမ်မှ ကျွဲလှည်းဖြင့် တာ့ကျယ်ကို ပြန်သွားခေါ်ရသည်။ တာ့ကျယ်အနေဖြင့် သူ၏ ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ တစ်နှစ်အတွင်း အကြိမ်အနည်းငယ် သွားရောက်လည်ပတ်သည်မှ အပ ကျန်အချိန်များအားလုံးတွင် ကျွန်မတို့နှင့် အတူတူ ရှိနေရသည်။ ပထမဆုံးသော ပဋိသန္ဓေကို လွယ်ထားရသည့် အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

တဲ့ကျယ်၏ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအတွက် မေ့မရနိုင်ဆုံးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက နွေဦးကာလ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာ သူ့ခင်ပွန်းထံသို့ အလည်သွားပြီးနောက် မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် ပထမဆုံးသော နွေနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူသည် အိမ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်ကာ အချုပ်အလုပ်များကို အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် လုပ်ကိုင်နေတတ်သည်။ ဘယ်တုန်းဘယ်အခါကမျှ စောဒက တက်ဖူးသည် မရှိဘဲ မိဘစကားကို ကျိုးနွံစွာ လိုက်နာခဲ့သည်။ ယခုအခါ၌မူ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်လျက် မျက်နှာကို မာမား၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဝှက်ကာ ငိုယိုနေလေသည်။ သူ့ယောက္ခမက သူ့ကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေခဲ့သည်။ သူ့ကို ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုနေခဲ့သည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် လူရည်မနပ်သည့်အပြင် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ယောက္ခမများက သူ့ကို တစ်မိသားစုလုံးအတွက် သုံးရေခပ်ပေးရန်နှင့် အဝတ်အစားများအားလုံး လျှော်ဖွတ်ပေးရန် တောင်းဆိုနေကြသည်။ သူ၏ လက်ချောင်းများ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ လက်ရှိအခြေအနေကို သိနိုင်ပါသည်။ ထိုလူများသည် သူ့ကို မကျွေးမွေးလိုကြသည့်အပြင် ကျွန်မတို့ မိသားစုကိုပါ အပြစ်တင်နေကြသည်။ မိဘအိမ်မှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် အစားအသောက်များ လုံလုံလောက်လောက် မသယ်လာရကောင်းလားဟု ငြူစူနေကြသည်။

မေရွက်၊ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် ခေါင်းချင်းဆိုင် ပူးကပ်ကာ တဲ့ကျယ်အတွက် စုတ်သပ်နေကြသည်။ သူ့အတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်နေကြသော်လည်း ကျွန်မတို့၏ ရင်တွင်း၌မူ ထိုကဲ့သို့သော ကြမ္မာဆိုးများသည် မိမိတို့ထံသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေကြသည်။

မာမားသည် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် တဲ့ကျယ်၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေပြီး သောကဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော သူ၏ ကျောကုန်းကို ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အသာအယာ ပုတ်နေသည်။ စိတ်မပူပန်ရန်နှင့် ၎င်းတို့မှာ ယာယီပြဿနာများသာ ဖြစ်ကြောင်း မာမားက သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပြောကြားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားမိသည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထွက်ကျမလာခဲ့ပေ။ ခိုကိုးရာမဲ့သော မာမား၏ မျက်လုံးများက စိန်စိန်းကို စစ်ကူတောင်းသည့်အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ငါ့အသက်လည်း ၃၈ နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီပေါ့အေ” စိန်စိန်း၏ စကားလုံးများသည် ကိုယ်ချင်းစာနာမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မျိုသိပ်သည်းခံထားမှုမှ

ယိုစိမ့်ထွက်ကျလာကြသည်။

“ငါ့ရဲ့ ဘဝကြီးက စိတ်ပျက်စရာ ဘဝကြီးပဲ။ အတော်အတန် ပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုတစ်စုမှာ မွေးဖွားလာခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ငါ့ရဲ့ ခြေအစုံနဲ့ ဒီမျက်ခွက်ကြီးက လက်ရှိ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ။ အရုပ်ဆိုးပြီး တုံးအတဲ့ ငါ့လို မိန်းမတစ်ယောက်တောင် လင်ရနိုင်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ဉာဏ်နုံ့နဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့မျိုးရိုးကိုတော့ ဆက်ထိန်းသွားရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မယားတစ်ယောက်တော့ ယူကို ယူရမှာပဲ။ ငါ့ကို လက်ခံနိုင်မယ့် အကောင်းဆုံး မိသားစုတစ်စုကို ငါ့အဖေက ငါ့အတွက် ရွေးချယ်ပေးခဲ့တယ်။ ငါလည်း နင့်လို ငိုခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ အဲဒီလို ငိုနေတော့ရော ဘာထူးသွားမှာမို့လဲ။ ကံကြမ္မာက ငိုလိုက်ရုံနဲ့ ပြောင်းလဲသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ ငါက သားတစ်ယောက်တောင်မှ မွေးမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ယောက္ခမအိမ်မှာ ငါ့ကို သုံးစားမရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ မြင်ကြတယ်။ ငါလည်း သားတစ်ယောက်လောက်တော့ မွေးလိုက်ချင်တာပေါ့။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဘဝမျိုး နေချင်တာပေါ့။ ငါ့သမီးကို ငါနဲ့အတူ အမြဲတမ်း နေနိုင်ပါစေလို့တောင် မျှော်လင့်နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါမှ ငါ့ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို ရင်ဖွင့်ပြစရာ အနားမှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေမှာလေ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရှိတရားကို လက်တွေ့ကျကျ လက်ခံလိုက်ရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်။ အားလုံးက ကံစီမံရာအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသားပဲ။ ညည်း ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပုန်းလို့ မရနိုင်ဘူး”

စိန်စိန်း၏ ပြောစကားများကြောင့် ကျွန်မတို့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အမြင်၌ စိန်စိန်းသည် အိမ်တွင် အပျော်တတ်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် စူးစူတို့နှစ်ယောက် မည်မျှ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ကြကြောင်းကို ကျွန်မတို့အား အမြဲ ပြောပြတတ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့ကို ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နှိစူးကို ဟာသနှောကာ အမြဲ သင်ကြားပေးတတ်သည်။ မေရွက်က ကျွန်မအနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး ကျွန်မ၏ လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်ဥများဖြင့် အရောင်တလက်လက် ဝင်းပနေသည်။ ယခုပြောခဲ့သော စိန်စိန်း၏ စကားများကို နောက်နောင်တွင် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ၌ တစ်ခါမျှ ထပ်မကြားရတော့ပါ။ သူ၏ ဘဝသည် မည်ရွေ့မည်မျှ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာ ဖြတ်သန်း ရုန်းကန်နေရကြောင်း ကျွန်မ တစ်ခါသားမျှ မတွေးခဲ့စဖူး။ သို့သော် ယခုလိုအချိန်၌ အတိတ်မှ နေ့ရက်များကို ကျွန်မ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ သူ၏ စိတ်ပျက်ဖွယ် ဘဝခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံး၌ အပြုံးပန်းကို အစဉ်အမြဲ ပန်ဆင်ထားတတ်သော စိန်စိန်း၏ မျက်နှာပြင်က အထင်းသား ပေါ်လွင်လာသည်။

ထိုစကားလုံးများက တာ့ကျယ်ကို မည်သို့မျှ နှစ်သိမ့်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောစရာ လိုမည် မဟုတ်ပေ။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် နားများကို အုပ်ပိတ်ထားကာ ရှိုက်ငင်သံက ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်။ မာမားအနေဖြင့် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းတော့ မဖြစ်မနေ ပြောရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာကျလာသော စကားလုံးများသည် 'ယင်း' ဘက်ခြမ်း၏ အနုတ်လက္ခဏာဆောင်သည့် သဘော၊ နက်မှောင်သည့် သဘောနှင့် မိန်းမဆန်သည့် သဘောများကို ကိုယ်စားပြုနေကြသည်။

"ညည်းက အခုဆိုရင် သူများရဲ့ မယားဖြစ်နေပြီ" မာမားသည် အေးစက်တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် စကားစလိုက်သည်။

"ဒီတော့ မျက်မြင်အခြေအနေနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် နေတတ်ဖို့ လိုတယ်။ ယောက္ခမက ညည်းကို မကြည်ဖြူဘူး။ ယောကျ်ားကလည်း ညည်းကို မချစ်ဘူး။ ဒါမျိုးဆိုတာက လူတိုင်း ကြုံတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းလူတိုင်း တောင့်ခံလာခဲ့ကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ငါတို့လည်း ညည်းကို ဒီမှာပဲ အမြဲ ရှိနေစေချင်တာပေါ့။ မိန်းမဆိုတာက အရွယ်ရောက်လာရင် အိမ်ထောင်ပြုကြရတာပဲလေ။ ညည်းအနေနဲ့ မိဘအိမ် ပြန်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး မျက်ရည်တစမ်းစမ်း လုပ်ချင် လုပ်နေလို့ ရတယ်။ အိမ်ကနေ ညည်း ဆင်းသွားလို့ ငါတို့ကလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုပေမယ့် အဲဒီကိစ္စက ငါတို့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။ စကားပုံတစ်ခုတောင် ရှိသေးတယ်လေ။ 'သမီးကညာ လင်မရရင် တန်ဖိုးမရှိဘူး။ တောင်ယာတောမြေ မီးမရှို့ရင် မြေဆီမဖြစ်ဘူး' တဲ့"

အခန်း (၈) လေညင်းခံပွဲတော်

ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့၏ အသက်မှာ ယခုအခါ ၁၅ နှစ်ထဲ ရောက်ရှိလာကြပြီ။ ကျွန်မတို့၏ ဦးထိပ်တွင်လည်း ဇာမဏီဆံထုံးက မားမားမတ်မတ် ဟန်ရေးပြနေကြသည်။ ကျွန်မတို့ မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုကြတော့မည် ဟူသည့် သဘော။

ကျွန်မတို့သည် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများအတွက် စတင် ပြင်ဆင်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ လေသံများက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာပြီး ကျွန်မတို့၏ ခြေလှမ်းများကလည်း ရွှေရောင်လီလီများဖြင့် ဆင်မယဉ်သာ လှမ်းလျှောက်တတ်လာကြသည်။ နှီးစူးကိုလည်း ကျွန်မတို့ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာနေကြရသည့် အခါမျိုးဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း စာရေးဆက်သွယ်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ရာသီသွေးကလည်း ဓမ္မတာအတိုင်း လစဉ်မှန်မှန် ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်မတို့သည် တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ ခြံထဲမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဆွတ်ခူးခြင်း၊ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ ဆေးကြောလျှော်ဖွတ်ခြင်း၊ ရက်ကန်းရက်ခြင်းနှင့် ချုပ်လုပ်ဖာထေးခြင်း စသော အိမ်မှုကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက်ကူညီကြသည်။ ကျွန်မတို့ကို အရွယ်ရောက်သူ မိန်းမများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသော်လည်း ကျွန်မတို့တွင် အိမ်ထောင့်တာဝန်များ မရှိပေ။ ဆန္ဒရှိလျှင် အလည်အပတ် သွားရောက်နိုင်သည့် လွတ်လပ်မှုမျိုးကို ကျွန်မတို့ ရရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ခေါင်းချင်းရိုက်ရင်း ကျွန်မတို့ တီးတိုးစကား ပြောဆိုကြသည်။ ဇာထိုးပန်းထိုးကြသည်။ ကလေးငယ်ဘဝကတည်းက လိုလားတောင့်တခဲ့သော အချစ်မျိုးဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသည်။

ထိုနှစ်၏ လေညင်းခံပွဲတော်နေ့များတွင် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မတို့အိမ်၌သာ အမြဲမပြတ် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုပွဲတော်နေ့ကို တစ်နှစ်တာ၏ အပူဆုံးအချိန်များတွင် သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုကာလတွင် နှစ်ဟောင်းမှ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ရိက္ခာစပါးများ ကုန်ဆုံးခါနီးအချိန်နှင့် နှစ်သစ်၏ ကောက်စပါးများ မရိတ်သိမ်းနိုင်သေးသည့် အချိန်တို့ တိုက်ဆိုင်နေသည်။ သို့ဖြင့် အိမ်တစ်အိမ်၏ ရာထူးအနိမ့်ဆုံးသူများ ဖြစ်ကြသော ဇနီးမယားများကို သူတို့၏ မိဘအိမ်များဆီသို့

ရက်အနည်းငယ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လကိုးသီတင်းဖြစ်စေ ပြန်ပို့ထားကြသည်။ ၎င်းကို ကျွန်မတို့က ပွဲတော်ဟု ခေါ်သည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ အလိုမရှိအပ်သော ပါးစပ်ပေါက်များကို ယောက္ခမအိမ်ရှိ ထမင်းဝိုင်းများမှ ရက်အတန်ကြာအောင် ပထုတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က တာ့ကျယ်သည် သူ့ခင်ပွန်းသည်အိမ်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပထမဆုံးသော ကလေးကို မကြာခင် မျက်နှာမြင်ရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ယောက္ခမအိမ်မှ ဘယ်သို့မျှ ထွက်ခွာသွား၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မာမားသည် မောင်ငယ်လေးကို ခေါ်ကာ သူ့မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ စိန်စိန်းလည်း သူ့မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း မေရွက်သည် သူ့မိခင်နှင့် အတူလိုက်မသွားဘဲ သူ၏ သွေးသောက်များအိမ်တွင် နေနေခဲ့သည်။ ယောင်းမလည်း သူ့သမီးငယ်ကို ပွေ့ကာ မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။

အိမ်တွင်းရှိ ယောကျ်ားသုံးယောက် ဖြစ်ကြသော ပါပါး၊ စူးစူနှင့် တာ့ကောတို့မှာ ရက်အတန်ကြာမျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရနေသောကြောင့် လွန်စွာ ရွှင်လန်းနေကြသည်။ သူတို့အတွက် ရေနွေးကြမ်းပူပူ၊ ဆေးတံသောက်ဆေးနှင့် ဖရဲသီးစိတ်များကိုသာ မပြတ်မလပ်အောင် စီစဉ်ပေးရန် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားကို တောင်းဆိုကြသည်။ သူတို့အတွက် တခြားဘာမျှ လုပ်ပေးစရာ မလိုပေ။ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းရှည်လျားသော လေညင်းခံပွဲတော်အတွင်း၌ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့သည် အပေါ်ထပ်အခန်းဆောင်ထဲတွင် သုံးရက်တိုင်တိုင် နှစ်ကိုယ်တည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။

ပထမည၌ ကျွန်မတို့သည် ဘေးချင်းကပ် လဲလျောင်းကာ ကျွန်မတို့၏ ခြေစွပ်များ၊ ညအိပ်စွပ်ဖိနပ်များ၊ အတွင်းခံအင်္ကျီများနှင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီများ ဝတ်လျက် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ လေညင်းခံနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မတို့၏ ခုတင်ကို ပြတင်းပေါက်အောက်နားသို့ တိုးရွှေ့ထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လေက ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတော့သည်။ မကြာခင် လပြည့်တော့မည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဖြာကျလာသော လင်းရောင်စဉ်တန်းများက ချွေးပျံနေကြသော ကျွန်မတို့၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေကြသည်။ ထိုလရောင်ကြောင့် ပို၍ ပူသည်ဟုပင် ကျွန်မတို့ ခံစားနေရသည်။

နောက်တစ်နေ့၏ ညအပူချိန်က ပိုမို မြင့်တက်လာသည်။ ကျွန်မတို့၏ အပေါ်ဝတ်များကို ချွတ်ပစ်ရန် ရွှယ်ဟွားက အကြံပြုသည်။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး” သူက ပြောသည်။

“ဘယ်သူကမှလည်း သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ” အပေါ်ဝတ်များ ဖယ်ရှားလိုက်သည့်အခါ အတန်ငယ် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ သို့သော် ထိုမျှနှင့် မလုံလောက်သေး။ အေးမြမှုကို ကျွန်မတို့ ပိုမို တောင့်တနေကြသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ကိုယ်တည်း နေခွင့်ရခဲ့သော တတိယမြောက်နေ့သည် လပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် အပေါ်ထပ်အခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးသည် လရောင်ထဲ၌ ဝင်းထိန်တောက်ပနေသည်။ ယောကျ်ားများ အိပ်စက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့၏ အပေါ်ဝတ်နှင့် အတွင်းခံများအားလုံးကို ကိုယ်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကြသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြေစွပ်နှင့် ညအိပ်ခြေစွပ်ဖိနပ်မှ အပ ဘာမျှ မရှိတော့ပေ။ ကျွန်မတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားတိုက်ခတ်လာသော လေပြေ၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားမိကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်တောင့်တနေသော အေးမြလတ်ဆတ်သည့် လေပြေလေညင်းများ မဟုတ်ကြပါ။ ကျွန်မတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝတ်ဝတ်ထားစဉ်က ကဲ့သို့ပင် ပူမြဲ ပူနေဆဲ။

“ဒီလောက်နဲ့လည်း ဘာမှ မထူးသေးဘူးပဲ” ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းစကားကို ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

သူက ထထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ကို လှမ်းယူသည်။ သူသည် ယပ်တောင်ကို အသာအယာ ဆွဲဖွင့်ပြီး ကျွန်မ၏ ကိုယ်ကို အထက်အောက် ယပ်ခတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်မ၏ အရေပြားပေါ်သို့ ကျရောက်လာကြသော လေများသည် လေပူများဟု ဆိုရသော်လည်း အတော်အတန်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားသည် သူ၏ မျက်မှောင်ကို ရုတ်ချည်း ကုတ်လိုက်ကာ ယပ်တောင်ကို ပြန်ခေါက်သိမ်း၍ ဘေးတစ်နေရာတွင် ချထားလိုက်သည်။ သူက ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ အကြည့်များသည် ကျွန်မ၏ လည်ချောင်းမှ တစ်ဆင့် အောက်သို့ လျှောဆင်းသွားကာ ကျွန်မ၏ ရင်သားများ၊ ထို့နောက် ဗိုက်သားပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ သူ၏ ရဲတင်းသော အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မ ရှက်ရွံ့နေဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံး မဟုတ်ပါလော။ သူနှင့် ကျွန်မအကြား၌ ဘာမျှ ဖုံးကွယ်နေစရာ၊ ရှက်ရွံ့နေစရာ မလိုအပ်တော့ပေ။

ကျွန်မ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ လက်ညှိုးကို ပါးစပ်နားဆီသို့ မ,ရွှေ့နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏လျှာက အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာသည်။

လပြည့်ည၏ လင်းရောင်ခြည်အောက်တွင် ၎င်းလျှာသည် ပန်းရောင်သန်းလျက် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။ လက်ညှိုးကို စွတ်စိုနေသော လျှာဖျားပေါ် ပွတ်ဆွဲပြီးနောက် ၎င်းလက်ညှိုးကို ကျွန်မ၏ ဗိုက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် လက်ညှိုးထိပ်ဖျားဖြင့် ညာမှ ဘယ်သို့ မျဉ်းတစ်ကြောင်း ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ဘယ်မှ ညာသို့ နောက်ထပ်မျဉ်းတစ်ကြောင်း ထပ်ဆွဲပြန်သည်။ ထို့နောက် ကန့်လန့်ဖြတ်မျဉ်း နှစ်ကြောင်း။ အရေပြားပေါ်တွင် တင်ကျန်နေခဲ့သော စိုစိစိ အေးမြမြ ခံစားမှုကြောင့် ကျွန်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ တဖြန်းဖြန်း ထလာလေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို မှိတ်ချလိုက်မိသည်။ ထိုခံစားမှုများ တရိပ်ရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည့်နှယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ အစိုဓာတ်က လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နေလို့ ကောင်းလား” သို့သော် သူက ကျွန်မအဖြေကို စောင့်မနေပါ။

“အဲဒါ အက္ခရာတစ်လုံးပဲ” သူက ရှင်းပြသည်။

“အဲဒါ ဘာအက္ခရာလဲ ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

ထိုအခါမှ သူ ဘာလုပ်နေခဲ့သည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လာတော့သည်။ သူက ကျွန်မ ဗိုက်သားပေါ်တွင် နှိစူးအက္ခရာတစ်လုံး ရေးခြစ်ခဲ့သည်ပဲ။ ယခင်ကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်၊ တစ်ယောက်ယောက်၏ လက်ဖဝါးပေါ်နှင့် လက်ဖမိုးပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ မကြာခဏ ထိုသို့ ရေးခြစ်ခဲ့ဖူးကြသည်။

“ငါ နောက်တစ်ခါ ထပ်ရေးပြမယ်” သူက ပြောသည်။

“သတိထားကြည့်နော်” သူက သူ့လက်ချောင်းကို စုပ်လိုက်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ချောင်းစိုစိုဖြင့် တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် ရေးဆွဲနေလေသည်။ ကျွန်မ၏ အရေပြားပေါ်တွင် အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများ အလိုအလျောက် မှိတ်သွားကြသည်။ ထိုခံစားချက်က ကျွန်မရင်ကို လေးလံဆို့ကျပ်စေသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် ကိုယ်ပေါ်တွင် ခံစားနေရသော အေးမြမြ ခံစားမှုများ လုံးဝ ပျောက်ကွယ် မသွားမချင်း ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားမိသည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို ‘ကဲပြော’ ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ခုတင်” ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

“မှန်တယ်” သူက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

“နင့်မျက်လုံးတွေ ပိတ်ထားဦး။ ငါ နောက်တစ်လုံး ထပ်ရေးဦးမယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် သူရေးသည့် စကားလုံးမှာ ပိုမို ကျစ်လစ်ပြီး သေးငယ်သည်။ ညာဘက် နံရိုးပေါ်တွင် ရေးခြစ်လိုက်သော ထိုစကားလုံးကို ကျွန်မ ချက်ချင်း မှတ်မိသွားသည်။ ၎င်းမှာ ‘ဖြာ’ ဟူသော ကြိယာဖြစ်သည်။

ကျွန်မ အဖြေပေးလိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ၏ နားနားသို့ ရောက်အောင် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ပြီး “တော်တယ်” ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ဘယ်ဘက် နံရိုးပေါ်တွင် စာများ ထပ်ရေးပြန်သည်။

“လရောင်” ကျွန်မက ပြောပြီး မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ခုတင်ထက် လရောင်ဖြာ”

ကျွန်မကို သူ သင်ကြားပေးထားသော ထန်ခေတ်ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အဖွင့်စာကြောင်းကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသောကြောင့် သူ ပြုံးနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ နေရာပြောင်းလိုက်ကြသည်။ သူ ကျွန်မကို လုပ်ခဲ့သကဲ့သို့ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်မ အချိန်ယူကာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဖြောင့်စင်းသော လည်တိုင်၊ အနည်းငယ် မို့မောက်နေသော ရင်သားများ၊ ပန်းထိုးရန် အရန်သင့်စောင့်မျှော်နေသော ပိုးသားပဝါကဲ့သို့ ပြန့်ပြောကျယ်ဝန်းသည့် ဗိုက်သား၊ အပေါ်သို့ အနည်းငယ် ငေါ်ထွက်သော တင်ရိုးနှစ်စုံ၊ အနီရောင်ပိုးချည် စွပ်ဖိနပ်များအတွင်းသို့ လျှိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသော သွယ်လျလျ ပေါင်တံတစ်စုံ။

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်မကျသေးသော အပျိုဖြန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယောကျ်ားမိန်းမတို့၏ ဃရာဝါသကိစ္စများကို ဘာမျှ မသိသေးပါ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရာများထဲတွင် ရွှန်းစိုတောက်ပသော အနီရောင် စွပ်ဖိနပ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝင်းပဖြူစင်သော ကိုယ်လုံးတီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းထက် ပိုမိုသာလွန်သော စွဲမက်ဖွယ် အလှတရားမျိုး ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အရွယ်ရောက်မှ ကျွန်မ နားလည်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညကလည်း

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထိုစွပ်ဖိနပ်များအပေါ်သို့ မျက်စိရောက်နေခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့မှာ ရွှယ်ဟွား၏ နွေရာသီဝတ် စွပ်ဖိနပ်များ ဖြစ်သည်။ ပန်းထိုးဒီဇိုင်းအနေဖြင့် အဆိပ်ဘုရင် ၅ ကောင်ကို ဖိနပ်ပေါ်တွင် အလှထိုးထားသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကင်းခြေများ၊ ဖားပြုပ်၊ ကင်းမြီးကောက်၊ မြွေနှင့် ကင်းလိပ်ချောတို့ ဖြစ်သည်။ ရိုးရာယုံကြည်မှုအရ ၎င်းတို့သည် နွေရာသီအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော အမှောင့်ပယောဂများ – ကာလဝမ်း၊ ပလိပ်၊ အူရောင်ငန်းဖျား၊ ငှက်ဖျားနှင့် ငန်းဖျားရောဂါ – ကို ကာကွယ်နိုင်ကြသည်။ သူ၏ ချုပ်ရိုးချုပ်ရာများက သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးကဲ့သို့ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံနေသည်။

ကျွန်မ၏ လက်ချောင်းကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်လျက် ရွှယ်ဟွား၏ ဖြူဖွေးသော အသားအရေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စိုထန့်ထန့် လက်ညှိုးဖြင့် သူ၏ ချက်အထက်နား ဝမ်းဗိုက်တစ်နေရာကို တို့ထိလိုက်သည့်အခါတွင် သူသည် ဝင်သက်ကို အားရပါးရ ရှူသွင်းလိုက်သည်။ သူ၏ ရင်သားများ မြင့်တက်လာပြီး ဗိုက်သားက ချပ်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ အရေပြားတခွင်၌ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထိုးထောင်ထနေကြလေသည်။

“မြေ” သူ့ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မှန်၏။ နောက်အက္ခရာတစ်လုံးကို ချက်၏ အောက်နား၌ ရေးခြစ်လိုက်သည်။ “ပေါ်” သူက ဆိုသည်။ ထို့နောက် သူ လုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကာ သူ၏ ညာဘက် နံရိုးထက်တွင် အက္ခရာတစ်လုံး ရေးလိုက်သည်။ “နှင်း” ယခု သူ၏ ညာဘက် နံရိုးပေါ်။ “ခဲ” သူက ထိုကဗျာကို အလွတ်ရပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အတွက် စကားလုံးများက အထူးအဆန်း ဖြစ်မနေတော့ပေ။ သူ၏ အရေပြားပေါ်တွင် ဖြတ်လျှောက်နေသော အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရုံမျှသာ။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် သူ ရေးခြစ်ခဲ့သော နေရာများအတိုင်း ကျွန်မ လိုက်ရေးခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်မသည် နေရာသစ်တစ်ခုကို ရှာနေမိသည်။ ဘယ်ညာနံရိုးများ ဆုံရာ အစာအိမ်၏ အထက်ပိုင်းရှိ ရင်ညွန့်တည့်တည့် နူးညံ့သော နေရာလေးကို ကျွန်မ ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုနေရာသည် အထိအတွေ့၊ စိုးရွံ့မှုနှင့် အချစ်အတွက် ထိလွယ်ရှလွယ် ခံစားလွယ်သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် လက်ချောင်းစိုစို၏ အထိအတွေ့ကြောင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“သလို”

ကျွန်မ မည်သို့ ပြုလုပ်ချင်နေသည်ကို ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ တဒင်္ဂမျှ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ညှိုးက လျှာဖျားတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ရွေ့လျားနေသည်။ အိုက်စပ်ပူလောင်နေသော ရာသီဥတု၊ လင်းချင်းဖြာကျနေသော လရောင်နှင့် ကျွန်မကဲ့သို့ ခံစားလွယ်သော ရွှယ်ဟွား၏ အသားအရေ စသည်တို့၏ လှုံ့ဆော်မှုအောက်တွင် ကျွန်မသည် သတ္တိမွေးကာ စိုစွတ်နေသော လက်ချောင်းဖြင့် သူ၏ ရင်သားတစ်ဘက်ပေါ်တွင် စာတစ်လုံး ရေးချလိုက်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ပွင့်ဟလာပြီး ရှိုက်ဖိုသံတစ်သံက ညည်းသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူ၏ နှုတ်မှ မည်သည့် အက္ခရာမျှ ထွက်ကျမလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မကလည်း တကူးတကန့် မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိပေ။ စာကြောင်း၏ နောက်ဆုံးအက္ခရာကို ရေးသားရန်အတွက် ကျွန်မသည် သူ့နံဘေးတွင် ဝင်ရောက် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ သူ၏ အရေပြားက မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်ကို အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် လက်ချောင်းကို တံတွေးစွတ်၍ အက္ခရာကို ချရေးပြီး သူ၏ ရင်သားများ တင်းရင်းနီရဲလာသည်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခဏမျှ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ စဉ်းငယ်မျှ ကြာပြီးနောက်တွင် ရွှယ်ဟွားသည် မျက်စိစုံမှိတ်ထားလျက် စာကြောင်းကို တီးတိုးရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“မြေပြင်လွှာ နှင်းခဲနေသလို”

သူက ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် ကိုယ်ကို ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျွန်မတို့ အတူတူ ရှိနေကြစဉ် ညစဉ်ညတိုင်း လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိသည့်နည်းတူ ကျွန်မ၏ ပါးတစ်ဘက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဖိကပ်ထားလေသည်။ သူ့မျက်နှာက လရောင်ထဲ၌ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်သည် လည်တိုင်ဆီသို့ လျောဆင်းသွားကာ ကျွန်မ၏ ရင်နှစ်မြွှာကို ဖြတ်၍ နံရိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ရေးဖို့ နောက်နှစ်ကြောင်း ကျန်နေသေးတယ်”

သူက ထထိုင်ပြီး ကျွန်မက ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်သည်။ ကုန်လွန်သွားခဲ့သော ညအချိန်များကို ပူလှပါသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် လရောင်အောက်တွင် ယခုကဲ့သို့ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း လဲလျောင်းနေစဉ် ရင်တွင်း၌ လောင်မြိုက်နေသော အပူမီးသည် ရာသီဥတုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော မည်သည့် အပူရှိန်ထက်မဆို မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ကြီးမားနေလေတော့သည်။

ရွှယ်ဟွားက ပထမဆုံး အက္ခရာကို ရေးသားတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မစိတ်ကို မနည်းကြီး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ သူက ခုတင်စွန်းနားသို့ ရွှေ့သွားကာ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို ညင်ညင်သာသာ မ,ယူပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် ချထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဘယ်ဘက်ခြေချင်းဝတ်နား အနီရောင် စွပ်ဖိနပ်၏ အထက်တွင် စရေးလေတော့သည်။ ရေးပြီးသောအခါတွင် သူ၏ အာရုံက ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်အပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခြေစည်းပတ်တီးစ၏ အထက်ဘက်တွင် ဘယ်ညာပြောင်း၍ တစ်လှည့်စီ ရေးနေတော့သည်။ မြောက်မြားစွာသော နာကျင်မှုများနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ၊ မြောက်မြားစွာသော ဂုဏ်ယူဖွယ်နှင့် အလှတရားတို့ ကိန်းအောင်းရာဖြစ်သည့် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များအထက်တွင် သာယာကြည်နူးမှုများ ရိုးတိုးရွတ မြူးကြွနေကြလေသည်။ ကျွန်မတို့ လောင်ထုံးဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ ၈ နှစ်မျှ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ ဤမျှ နီးကပ်မှု မရှိခဲ့စဖူး။ သူ ရေးခြစ်လိုက်သော စာကြောင်းမှာ “ခေါင်းမော့ကာ လရောင်မျှော်” ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို သူလည်း ခံစားရစေရန်အတွက် ကျွန်မ စိတ်လောနေမိသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ ရွှေရောင်လီလီကလေးများကို လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခြေထောက်များကို ကျွန်မပေါင်ပေါ်သို့ တယုတယ တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မအဖို့ အသည်းအခိုက်ဆုံး နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ခြေဖနောင့်၏ အထက်နှင့် ခြေမျက်စိတို့ ဆုံရာ ချိုင့်ဝှမ်းတွင် ‘ခေါင်း’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အက္ခရာတစ်လုံးကို လည်းကောင်း၊ နောက်ခြေတစ်ဘက်ပေါ်တွင် ‘ငိုက်’ ဟူသော စကားလုံးကို လည်းကောင်း ရေးခြစ်လိုက်လေသည်။

သူ့ခြေအစုံကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်ချပြီးနောက် ခြေသလုံးပေါ်တွင် နောက်ထပ် အက္ခရာတစ်လုံးကို ထပ်ရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ၏ ဒူးအထက်နားရှိ ပေါင်တံ၏ အတွင်းဘက်တစ်နေရာကို ရွေးချယ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံး စကားလုံးနှစ်လုံးအတွက်မူ သူ၏ ပေါင်းရင်းနားရှိ အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာကို ရွေးချယ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ကို အောက်သို့ ဝပ်ချကာ အလှပဆုံးသော စကားလုံးများ ဖြစ်အောင် စိတ်ပါလက်ပါ ရေးနေမိတော့သည်။ ရေးခြစ်ခဲ့သော နေရာများကိုလည်း ကျွန်မ လေဖြင့် အသာအယာ မှုတ်ပေးခဲ့သည်။ သူ ခံစားရနိုင်သည့် အထိအတွေ့ ခံစားမှုကို တင်ကြို မှန်းဆရင်း သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှ မွေးညှင်းကလေးများ ဘယ်ညာ ယိမ်းကနေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အားလုံး ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင် ယင်းထန်ခေတ်ကဗျာကို ကျွန်မတို့

အတူတကွ ရွတ်ဆိုလိုက်ကြသည်။

ခုတင်ထက် လရောင်ဖြာ၊

မြေပြင်လွှာ နှင်းခဲနေသလို။

ခေါင်းမော့ကာ လရောင်မျှော်၊

ခေါင်းငိုက်၍ ရွာကိုလွမ်း။

ငင်းကဗျာသည် ဝေးတစ်မြေ ရောက်နေသော ကဗျာစာဆိုတစ်ဦး၏ အိမ်လွမ်းစိတ်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့အားလုံး သိရှိထားကြသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ညမှ စတင်ကာ ထိုကဗျာသည် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ရာသက်ပန် ယုံမှတ်ထားတော့သည်။

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ နေအိမ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်မသည်လည်း သူ၏ နေအိမ် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၉) မေရှက်

နောက်တစ်နေ့တွင် မေရှက် ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်ခန့်က ကျွန်မတို့၏ သတို့သားမိသားစုများသည် မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပမည့် နေ့ကောင်းရက်သာများကို ကျွန်မတို့ထံသို့ ပေးပို့လာကြသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ တရားဝင် တင်တောင်းပဏ္ဏာ၏ ပထမအဆိုင်းကိုလည်း ပို့လာပေးသည်။ ပိုမိုများပြားသော ဝက်နှင့် သကြားလုံးများ၊ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ထည့်ရန်အတွက် သစ်သားသေတ္တာ အလွတ်များလည်း ပါသည်။ အရေးအကြီးဆုံး အနေဖြင့် ပိတ်စများကိုလည်း သူတို့ ပေးပို့လာကြသည်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုဝင်များ အားလုံးအတွက် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က အဝတ်အထည်များကို ချုပ်လုပ်ပေးသည်ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်မနှင့် မေရှက်တို့သည် ကိုယ့်အဝတ်အစားကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရက်လုပ်လာကြရသည်။ ကျွန်မတို့ ဝတ်ဆင်ကြသည့် အဝတ်အထည်များသည် အမှန်တကယ်ပင် အိမ်တွင်းဖြစ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဝါကို ပါပါးနှင့် စူးစူတို့က စိုက်ပျိုးသည်။ ဝါကောက်သည့်အလုပ်ကို အိမ်ရှိ အမျိုးသမီးများက လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အဆင်ဒီဇိုင်းများ ပြုလုပ်သည့် ပျားဖယောင်းနှင့် အဝတ်စကို ဆေးပြာရောင်ဆိုးသော မဲနယ်များကို ကျွန်မတို့ ချွေချွေတာတာ သုံးစွဲကြရသည်။

ရှယ်ဟွား ပုံမှန် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် လှပသောပိုးထည်၊ ဆန်းကျယ်သော အပြောက်အမွမ်းများနှင့် ချုပ်လုပ်အလှဆင်ထားသော အပေါ်ဝတ်ရုံများ၊ ဘောင်းဘီရှည်များနှင့် ခေါင်းစည်းပဝါများကို အန်တုဘက်ပြိုင်နိုင်သည့် တစ်စုံတည်းသော အဝတ်အစားမှာ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာဝတ်စုံသာ ဖြစ်သည်။ ရှယ်ဟွား ဝတ်ခဲ့ဖူးသမျှ အဝတ်အစားများထဲတွင် ကျွန်မ သဘောအကျဆုံး အဝတ်အစားမှာ သူ၏ မဲနယ်ရောင် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအင်္ကျီပေါ်ရှိ တစ်မူထူးခြားသော အဆင်ဒီဇိုင်းနှင့် အချိုးကျ သေသပ်လှသော ဖြတ်သားတို့သည် ဖူးဝေရွာအတွင်းရှိ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများ၏ မည်သည့် အဝတ်အထည်နှင့် ယှဉ်ယှဉ်၊ အကွာကြီး ကွာခြားနေတော့သည်။ ရှယ်ဟွားက ၎င်းဝတ်ရုံကို အရောင်မွဲခြောက်၍ ဆွေးမြည့်သွားသည်အထိ ဝတ်ဆင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပြောလိုသည်မှာ

၎င်းအဝတ်စနှင့် ၎င်း၏ ဖြတ်သားကို ကျွန်မ စွဲလမ်းသွားခဲ့သည်။ ထုံးခိုတွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝတ်ဆင်ရန် သင့်လျော်မည့် အဝတ်အထည်များကို ကျွန်မ ချုပ်လုပ်ထားချင်သည်။

ယောက္ခမအိမ်မှ ပေးပို့လာသော ချည်ထည်များသည် ကျွန်မအတွက် အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်နေကြသည်။ အသားနူးညံ့ကာ အဆင်ဒီဇိုင်းက ဆန်းပြားလှသည်။ အရောင်မှာလည်း ကျွန်မတို့ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားများ အသည်းစွဲ နှစ်ခြိုက်တတ်ကြသည့် မဲနယ်ရောင် ခပ်ရင့်ရင့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဆောင်ပစ္စည်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ၌ ကျွန်မတွင် သင်ယူစရာနှင့် လုပ်ကိုင်စရာ အတော်များများ ကျန်ရှိနေသေးကြောင်းကို နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော် ဤချည်ထည်များသည် ပိုးထည်များနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဘာမျှ မပြောပလောက်သေးပေ။ ကျွန်မအတွက် ပို့ပေးလာသော ပိုးထည်များသည် အရည်အသွေးသာ ကောင်းမွန်သည် မဟုတ်ဘဲ အရောင်ကလည်း ပြောစရာမရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံနေသည်။ အနီရောင်သည် အာဝါဟဝိဝါဟ မင်္ဂလာအပြင်၊ မွေးနေ့မင်္ဂလာ၊ နှစ်ပတ်လည်မင်္ဂလာ၊ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်နှင့် တခြားပွဲကြီးလမ်းကြီးများအတွက် လိုက်ဖက်သော အရောင်ဖြစ်သည်။ မရမ်းရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်၊ နှစ်ရောင်စလုံးသည် ငယ်ရွယ်သော ဇနီးမယားတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ဖက်သင့်လျော်သည်။ ခဲပြာရောင် (မုန်တိုင်းမဆင်ခင် ကောင်းကင်အရောင်) နှင့် စိမ်းပြာရောင် (နွေရာသီ ကျေးလက်ရေကန်၏ အရောင်) တို့သည် ကျွန်မ၏ သားသည်မိခင်ကာလနှင့် နောက်ပိုင်း မုဆိုးမဘဝတို့နှင့် ပနံသင့်လှသည်။ အနက်ရောင်နှင့် နက်ပြာရောင်သည် ကျွန်မ၏ အိမ်အသစ်ရှိ ယောကျ်ားများအတွက် ဖြစ်သည်။ တချို့သော ပိုးထည်များမှာ ပြောင်များ ဖြစ်ကြပြီး တချို့တွင် ဝမ်းမြောက်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် မင်္ဂလာသင်္ကေတများ၊ ပျိုနီပန်းခက်များနှင့် တိမ်နွယ်တိမ်ခက် အဆင်များ ပန်းထိုးထားသည်။

ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ ပို့လာပေးသော ပိုးထည်နှင့် ချည်ထည်အလိပ်များကို ကျွန်မစိတ်တိုင်းကျ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်ရန် ပေးပို့လာခြင်း မဟုတ်ပေ။ မေရွက်နှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ကဲ့သို့ပင် ကျွန်မသည်လည်း ၎င်းအထည်အလိပ်များကို အသုံးပြု၍ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်ရမည်။ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးများ၏ ရိုးရာယုံကြည်မှုအရ သူတို့၏ လင်ယောကျ်ားအိမ်မှ မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမျှ မယူသင့်သောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် တစ်သက်တာပတ်လုံး အသုံးပြုနိုင်ရန် လုံလောက်သော အိပ်ရာခင်းများ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်များ၊ ဖိနပ်များနှင့် အဝတ်အထည်များကို ကြိုတင်ချုပ်လုပ်ထားရမည်။ အိပ်ရာခင်းအကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောပြချင်သေးသည်။ ၎င်းတို့ကို ပြုလုပ်ရသည်မှာ

ပျင်းစရာ ကောင်းသကဲ့သို့ စိတ်လည်း အိုက်ရသည်။ လင်ယောကျ်ားအိမ်သို့ အိပ်ရာခင်းများများ ယူသွားနိုင်လျှင် သားသမီးများများ ပွားစီးလိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းက ယုံကြည်ထားကြသောကြောင့် ကျွန်မတို့က အိပ်ရာခင်းကို များနိုင်သမျှ များအောင် ချုပ်လုပ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ သဘောအကျဆုံး အရာမှာ ဖိနပ်များ ချုပ်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့၏ လင်သား၊ ယောက္ခမများနှင့် အိမ်သစ်တွင် နေထိုင်သည့် အခြားလူအားလုံး – ညီအစ်ကိုများ၊ မောင်နှမများ၊ လင် ညီအစ်မများနှင့် ကလေးများအားလုံး – အတွက် ဖိနပ်များ ချုပ်လုပ်ပေးရသည်။ (ကျွန်မက ကံကောင်းသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး သူ့အောက်တွင် ညီသုံးယောက်သာ ရှိသည်။ ယောကျ်ားဝတ်ဖိနပ်များမှာ ရိုးရှင်းသောကြောင့် ၎င်းတို့ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ချုပ်လုပ်နိုင်သည်။ မေရွက်ခမျာ မသက်သာခဲ့ပါ။ သူ့အိမ်သစ်တွင် သားတစ်ယောက်၊ သူ၏ မိဘနှစ်ပါး၊ ညီအစ်မ ငါးယောက်၊ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်၊ ဦးလေးတစ်ယောက်နှင့် သူတို့၏ သားသမီး သုံးယောက်တို့ နေထိုင်ကြသည်။) ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးများသည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အတွက် ဖိနပ် ၁၆ ရန်လည်း ချုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ လေးရာသီအတွက် တစ်ရာသီ လေးရန်နှုန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ချုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့် တခြားအရာများနှင့် မတူသည့် အချက်မှာ ဖိနပ်ချုပ်ခြင်းသည် လွန်စွာ လက်ဝင်လှသည်။ သို့သော် ဖိနပ်ချုပ်ရသည်ကို ကျွန်မတို့ ပျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ ဖိနပ်ခုံ ပြုလုပ်ရသည်မှ စ၍ ဖိနပ်အလှဆင်သည့် ဇာထိုးပန်းထိုး၏ နောက်ဆုံး ချုပ်ရာအထိ ကျွန်မတို့၏ စိတ်ကို နှစ်ကာ အစွမ်းကုန် ဂရုတစိုက် ချုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဖိနပ်ချုပ်ခြင်းသည် ကျွန်မတို့၏ အတတ်ပညာအပြင် အနုပညာစွမ်းရည်ကိုလည်း ပြသခွင့်ရသည်။ ထို့အပြင် ၎င်းသည် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖွယ် အပြုသဘောဆောင်သည့် သတင်းစကားတစ်ခုကိုလည်း ဖော်ညွှန်းနေသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဒေသိယစကားတွင် ‘ဖိနပ်’ ဟူသော စကားလုံး၏ အသံထွက်သည် ‘ကလေး’ ဟူသော စကားလုံး၏ အသံထွက်နှင့် အသံထွက်ချင်း ဆင်တူနေသည်။ အိပ်ရာခင်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်မတို့ ဖိနပ်များများ ချုပ်လေလေ သားသမီးများများ ပွားစီးလေလေ ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းနှစ်ခု၏ ခြားနားချက်မှာ ဖိနပ်ချုပ်ခြင်းသည် အနုစိတ်ရသော လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာခင်း ချုပ်ခြင်းမှာမူ ခွန်စိုက်အားစိုက် လုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ချုပ်လုပ်ကြသောကြောင့် တစ်ယောက်၏ ဖိနပ်အဆင်ကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ဝေဖန်ခြင်း၊ အကြံပေးခြင်းနှင့် အားပေးခြင်းများကို အပြန်အလှန် ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။

မတော်ရသေးသော ကျွန်မတို့၏ မိသားစုဝင်အသစ်များက သူတို့၏

ခြေထောက် အရွယ်အစားများကို ကျွန်မတို့ထံ ပေးပို့လာကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့၏ လင်ယောက်ျားများကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသောကြောင့် သူတို့ ဝသည်၊ ပိန်သည်၊ ရှည်သည်၊ ပုသည်၊ သို့မဟုတ် ကျောက်ပေါက်မာ ရှိသည် စသည့် အချက်များကို မသိရှိရသေးသော်လည်း သူတို့၏ ခြေထောက် အရွယ်အစားကိုမူ ကျွန်မတို့ သိထားသည်။ ကျွန်မတို့သည် စိတ်ကစားတတ်သော မိန်းမငယ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် ၎င်းခြေထောက် အရွယ်အစားများကို ကြည့်၍ ကျွန်မတို့၏ ခင်ပွန်းများအကြောင်းကို ရမ်းသန်း ခန့်မှန်းကြည့်ကြသည်။ တချို့အချက်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မှန်နေတတ်သော်လည်း အများစုကတော့ လွဲတတ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ခြေရာနမူနာများဖြင့် ပိတ်စများကို ဖြတ်တောက်ကြသည်။ ထို့နောက် ခြေရာဖြတ်စ သုံးစကို ကော်ဖြင့် ကပ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အစုံများ မြောက်မြားစွာ ပြုလုပ်ပြီး ၎င်းတို့ကို ပြတင်းပေါက်ခုံ၌ အခြောက်လှန်းကြသည်။ ခြောက်သွားသောအခါ ကော်ကပ်ထားသော ၎င်းဖြတ်စ သုံးစုံကို ထပ်၍ ထူထဲခိုင်မာသော ဖိနပ်အောက်ခံပြား ဖြစ်အောင် တွဲချုပ်လိုက်သည်။ ဆန်စေ့နှင့် တူသော ရိုးရှင်းသည့် အဆင်မျိုးကို လူအများစုက ချုပ်လုပ်တတ်ကြသော်လည်း မိသားစုဝင် အသစ်များ၏ အထင်ကြီးမှုကို ခံယူလိုသောကြောင့် ထူးခြားသော ဒီဇိုင်းများကို ကျွန်မတို့ ချုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ အတောင်ပံ ဖြန့်ကားထားသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို ခင်ပွန်းသည်အတွက်၊ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်လန်းနေသော ဂန္ဓမာပန်းတစ်ပွင့်ကို ယောက္ခမ-အမေအတွက်၊ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ် နားခိုနေသော ပရစ်တစ်ကောင်ကို ယောက္ခမ-အဖေအတွက် ချုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ၎င်းအလုပ်များ အားလုံးသည် ဖိနပ်အောက်ခံပြားအတွက်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ လုံ့လအစုစုသည် လင်သားမိသားစု၏ နှစ်လိုချစ်ခင်မှုကို ရရှိနိုင်ရန် မျှော်လင့်တောင့်တနေသော ပြယုဂ်များအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။

အရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သကဲ့သို့ ယခုနှစ်၏ လေညင်းခံပွဲတော် နေ့ရက်များသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် အိုက်စပ်ပူလောင်လှသည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး ချွေးတဒီးဒီး ကျလျက် ရှိကြသည်။ အောက်ထပ်မှာလည်း အနည်းငယ် သက်သာရုံမျှသာ ရှိပေမည်။ အပူဒဏ် သက်သာလို သက်သာငြား ရေနွေးကြမ်းများကို ဖိသောက်နေကြရသည်။ အပါးလွှာ အပေါ့ပါးဆုံးသော နွေရာသီဝတ် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများနှင့်ပင် အပူဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေကြရသည်။ သို့ဖြင့် ငယ်ဘဝမှ အမှတ်ရစရာ အေးမြသော အတွေ့အကြုံများကို ကျွန်မတို့ စားမြုံ့ပြန်ကြသည်။ ကျွန်မက မြစ်ထဲ ခြေထောက်စိမ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မေရွက်က ဆောင်းဝင်ခါနီးအချိန် လယ်ကွင်းထဲ ပြေးလွှားစဉ် လေပြေအေးကလေးများ

ပါးပြင်ကို ဖြတ်ပြေးကြသည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ရွှယ်ဟွားက သူ့အဖေနှင့် မြောက်ခွင်သို့ ခရီးသွားစဉ် မွန်ဂိုလီးယားဘက်မှ ဖြတ်တိုက်လာသည့် အသည်းခိုက်သော လေအေးများအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ထိုစကားလုံးများကြောင့် ကျွန်မတို့ သက်သာရာ မရသည့်အပြင် မိမိကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ကလည်း ကျွန်မတို့ကို သနားနေကြသည်။ ရာသီဥတု၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို သူတို့က ကျွန်မတို့ထက် ပိုနားလည်ပေမည်။ သူတို့သည် အညှာအတာ ကင်းမဲ့သော နေလုံးကြီး၏ အောက်တွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်နေကြရသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အပူရှောင်နိုင်သော ပန်းမန်ဥယျာဉ်မျိုး မထားနိုင်ပါ။ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် လေညင်းခံထွက်နိုင်ရန်အတွက် ဝေါယာဉ်များကို ငှားရမ်းနိုင်သည့် ခနအင်အားမျိုးလည်း မရှိပါ။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ မမြင်နိုင်အောင် အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည့် လေဟာပြင်မျိုးလည်း မရှိပါ။ သို့ဖြင့် ပါပါးသည် စူးစူ၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်၏ မြောက်ဘက် မျက်နှာစာတွင် ကြိုးတန်းကာ မာမား၏ အဝတ်များဖြင့် အမိုးလိုက်ကာများ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆောင်းတွင်း၌ အသုံးပြုသော ဂွမ်းစောင်များကို မြေကြီးပေါ် ချခင်းပြီး ကျွန်မတို့ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးတော့သည်။

“ယောက်ျားတွေက နေ့ခင်းဆို လယ်ထဲ ဆင်းကြတာ” ပါပါးက ပြောသည်။

“နင်တို့ကို သူတို့ မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရာသီဥတု မပြောင်းမချင်း နင်တို့ ကောင်မလေးတွေ ဒီမှာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နိုင်တယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ နင်တို့အမေတွေကို ပြန်မပြောပြရဘူးနော်”

မေရွက်သည် ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်ရန်အတွက် သူ၏ သွေးသောက်များအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်သွားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မမှာမူ ကလေးဘဝကတည်းက ဖူးဝေရွာတွင် အိမ်ပြင်သို့ တစ်ခါမျှ မထွက်ခဲ့ဖူးချေ။ မှန်ပါ၏။ ကျွန်မ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝေါယာဉ်ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မတို့၏ မြေစိုက်ခင်းထဲမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ခူးဆွတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထို့ထက်ပို၍ကား အိမ်ရှေ့မှ ရွာလမ်းကို ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်ရုံမျှသာ ကျွန်မတွင် အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့သည်။ မိမိရွာ၏ နိစ္စဓူဝ စည်းချက်များကို မခံစားခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မတို့ အထူးပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ကြသည်။ ပူပင် ပူဩဇာသော်လည်း ကျွန်မတို့ ပျော်ကြသည်။ အရိပ်ထဲတွင် ထိုင်ကာ လေညင်းခံပွဲတော် ဟူသည့်

အမည်နာမအတိုင်း အေးမြသော လေပြေလေညင်းများကို အမှန်တကယ် ခံယူခွင့်ရနေကြသည်။ ထိုသို့ လေညင်းခံကြလျက် ဖိနပ်များ၏ အပေါ်ပိုင်းကို ကျွန်မတို့ ပန်းထိုးကြသည်။ ဖိနပ်များကို အပြီးသတ် ချုပ်လုပ်ကြသည်။ မေရွက်က သူ၏ မင်္ဂလာပွဲဝင် ဖိနပ်များအပေါ်၌ အထူး အာရုံစိုက်နေသည်။ ၎င်းမှာ သူချုပ်ခဲ့သမျှသော ဖိနပ်များထဲတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးနှင့် အထူးခြားဆုံးသော ဖိနပ်တစ်ရန် ဖြစ်သည်။ ပန်းရောင်နှင့် အဖြူရောင် ကြာပွင့်များသည် သူ၏ ဖြူစင်မှုနှင့် သားသမီး ပွားစီးနိုင်စွမ်းကို ကိုယ်စားပြုနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် သူ့ ယောက္ခမ-အမေအတွက် တိမ်စိုင်များနှင့် အလှဆင်ထားသော မိုးပြာရောင် ပိုးသားဖိနပ်တစ်ရန်ကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ နံဘေးရှိ အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် ခံခံညားညား ရပ်တည်နေကြသော ၎င်းဖိနပ်အစုံသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ကာ ကျော့ရှင်းလှပနေသည်။ အတုယူရမည့် သို့မဟုတ် လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့် စံနမူနာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ကို အနုနည်းဖြင့် သတိပေးနေသည်။ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲ ကြည်နူးနေမိသည်။ ထို့အပြင် ရွှယ်ဟွားနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံတွေ့ကြစဉ်က သူ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သော ဝတ်ရုံကို ကျွန်မ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကမူ ကျွန်မကဲ့သို့ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် အတိတ်ကြောင်းကို ပြန်တွေးကြည့်ရန် စိတ်ဝင်စားပုံ မရ။ သူက နောက်ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ချုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ယခုတစ်ခါ အဖြူရောင်အနားကွပ်ထားသော ပန်းရောင်ပိုးထည်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပန်းရောင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အက္ခရာနှင့် အဖြူရောင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အက္ခရာနှစ်လုံးကို တွဲရေးထားလျှင် ကလေးအမြောက်အမြားဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်လေသည်။ ကောင်းကင်နှင့် ပတ်သက်သော အဆင်ဒီဇိုင်းများကို ရွေးချယ်တတ်သည်မှာ ရွှယ်ဟွား၏ ဝသီလို ဖြစ်နေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌လည်း မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်နေသော ငှက်များကို ပန်းထိုးနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ယောက္ခမ-အမေအတွက် ဖိနပ်တစ်ရန်ကို လက်စသတ်နေသည်။ သူ၏ ဖိနပ်အရွယ်အစားမှာ ကျွန်မထက် ယောင်ယောင်လေး ကြီးသည်။ ထိုအချက်ကို သိလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်မ အတိုင်းအဆ မရှိ ဂုဏ်ယူသွားမိသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်အရွယ်အစားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မသည် သူ့သားနှင့် ထိုက်တန်ကြောင်း သူ မှတ်ယူသွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အမေကို မတွေ့ဖူးသေးသောကြောင့် သူနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို ကျွန်မ မသိသေးပါ။ သို့သော် နွေနေပူ၏ နေ့ရက်များအတွင်းတွင် ကျွန်မသည် အေးမြမှုထက် မည်သည့်အရာကိုမျှ စိတ်ထဲ မထည့်နိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မချုပ်နေသော ဖိနပ်၏ အဆင်ဒီဇိုင်းမှာ စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ မိုးမခပင်အောက်တွင် အနားယူနေကြသော မိန်းမများ၏ ရှုမျှော်ခင်းပုံ ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ ကဗျာဆန်လှသော်လည်း ရွှယ်ဟွား၏

ဖိနပ်များပေါ်တွင် အလှဆင်ထားသော ဒဏ္ဍာရီလာ ငှက်သတ္တဝါများလောက် စိတ်ကူးယဉ် မဆန်လှပေ။

အမျိုးကောင်းသားများနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသော ကျွန်မတို့ မိန်းမပျိုသုံးယောက်သည် အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်လျက် ကြည်သာရွှင်ပျသော မျက်နှာထားများနှင့် မိမိတို့၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင်ချုပ်လုပ်နေကြသည်။ အနားမှ ဖြတ်သန်းသွားသူ လူအပေါင်းတို့အား ကျွန်မတို့၏ ဣန္ဒြေရသော အပြုအမူများကို လှစ်ဟပြနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းသည် လှပသေသပ်၍ အချိုးကျနသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူနေပေတော့သည်။ ထင်းကောက်ရန် သို့မဟုတ် ကျွဲရေချရန် ထွက်လာကြသော ကလေးငယ်များက လမ်းပေါ်တွင် ရပ်တန့်ကာ ကျွန်မတို့ကို စကားလှမ်းပြောကြသည်။ မောင်ငယ်၊ နှမငယ်များကို ထိန်းကျောင်းနေကြရသော သူငယ်မကလေးများက သူတို့၏ မောင်ငယ်၊ နှမငယ်များကို ကျွန်မတို့အား တစ်ခဏမျှ ချီချော့ခွင့် ပြုကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကလေးများကို အချီအချော့ ပြုလုပ်ရလျှင် အဘယ်သို့ ရှိအံ့နည်းဟု ကျွန်မတို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ကြသည်။ ရွာတွင်းရှိ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းမြင့်သော မုဆိုးမကြီးများက ကျွန်မတို့ထံသို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ရောက်လာကြပြီး အတင်းပြောပြကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဇာထိုးပန်းထိုး လက်ရာများကို သုံးသပ်ဝေဖန်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဖြူဖွေးသော ပုလဲရောင် အသားအရေကို ပုတ်ခတ်သွားလိုက်သေးသည်။

ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် အောင်သွယ်တော်ကောင်းသည် ကျွန်မတို့ထံသို့ ရောက်ချလာသည်။ ဂယ်ထန်ရွာတွင် အောင်သွယ်လုပ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အသွားတွင် ကျွန်မတို့၏ စာကို တာ့ကျယ်ထံ လမ်းကြုံဝင်ပို့ပေးပြီးနောက် အပြန်တွင်လည်း တာ့ကျယ်၏ ပြန်စာတစ်စောင်ကို သယ်လာပေးသည်။ ကျွန်မတို့အထဲတွင် အောင်သွယ်တော်ကောင်းကို သဘောကျသူ မည်သူမှ မပါပေ။ သို့သော် လူကြီးသူမများအား ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရန် ငယ်စဉ်ကတည်းက သင်ကြားပြသခြင်း ခံထားရသောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် သူ့ကို ရေနွေးကြမ်းဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံကြသည်။ သူက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ခြူးတစ်ပြားမျှ ထွက်ကျလာစရာ အကြောင်းမရှိသည်ကို သိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ကို စာပေးပြီးသည်နှင့် ဝေါယာဉ်ပေါ်တက်ကာ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ လမ်းကွေ့တွင် ဝေါယာဉ် ရွေ့လျား ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဇာထိုးအပ်ဖြင့် ကော်ကပ်ထားသော စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ညက ဖြစ်ပွားလာခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း တာ့ကျယ်၏ စာထဲတွင် စံမီသော

န္တိစူးစာကြောင်းများကို ဖောဖောသီသီ သုံးနှုန်းထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် တာ့ကျယ်၏ စာထဲမှ အကြောင်းအရာ အတော်များများ ထင်ကျန်နေသေးသည်။

ကျွန်မရဲ့ မိသားစုဝင်များသို့

ဒီနေ့ ဒီစာကို ရေးဖို့ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်က အိမ်ကို အရင်ဆုံး ပျံသန်းသွားနှင့်ပြီ။

ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါး၊ စိန်စိန်းနဲ့ စူးစူကို ကျန်းမာပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်။

အတိတ်ရဲ့ နေ့ရက်တွေကို ပြန်တွေးလိုက်မိတိုင်း ကျွန်မရဲ့ မျက်ရည်တွေက တားမနိုင်ဆီးမရ ထွက်ကျလာတော့တယ်။

အိမ်ကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့ရတဲ့အတွက် အခုချိန်ထိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတုန်းပဲ။

ကျွန်မရဲ့ ဗိုက်က အခုဆိုရင် ကလေးနဲ့မို့ အတော်ကို စူထွက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဒီနှစ်ရာသီဥတုကြောင့် ကျွန်မ အတော်ကို ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမတွေကတော့ အခုထိ အညှာအတာ ကင်းမဲ့နေကြတုန်းပဲ။

အိမ်မှုကိစ္စအကုန်လုံးကို ကျွန်မပဲ ဒိုင်ခံ လုပ်နေရတယ်။

အခုလို အတွင်းအပြင် နှစ်ခုလုံး ပူလောင်နေတဲ့ ကာလမျိုးမှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပဲလေ။

ညီမလေးတွေ … ပါပါးနဲ့မာမားကို စောင့်ရှောက်ကြပါနော်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေအနေနဲ့ မျှော်လင့်နိုင်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိဘတွေ သက်တမ်းရှည်ရှည် နေနိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတာပဲ။

ဒါမှ ပွဲတော်အချိန်တွေမှာ ကျွန်မတို့အတွက် အလည် ပြန်လာစရာ

နေရာတစ်နေရာ ရှိနေမယ်လေ။

ကျွန်မတို့ရဲ့ မိဘအိမ်မှာဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို တန်ဖိုးထားမယ့်လူက အမြဲတမ်း တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ရှိနေကြတယ်။

ဒါကြောင့် မိဘတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံကြပါ။

ပါပါးမာမားတို့ရဲ့ သမီးကြီး၊ တာ့ကျယ်။

စာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မမျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တာ့ကျယ်၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသော မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေမှုကိုလည်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ကိုယ်ဝန်မရခင်စပ်ကြား လင်သားအိမ်သို့ ပြောင်းနေစရာ မလိုသော ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ကျွန်မတို့ လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြသည့်အတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ရန် ကျွန်မအတွက် နှစ်နှစ် လိုပါသေးသည်။ ယောက္ခမအိမ်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက်မူ နောက်ထပ် သုံးနှစ်ခန့် အချိန်ရပေဦးမည်။

ရှိုက်သံနှင့် ဆင်ဆင်တူသော အသံတစ်သံကြောင့် ကျွန်မ၏ အတွေးစများ ပြတ်တောက်ကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ညာဘက်သို့ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ငေးကြည့်နေသည့် သူ၏ နားလည်ရခက်သော အမူအရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မက သူ၏ အကြည့်တို့ ဦးတည်ရာ ဖြစ်သော မေရွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူသည် လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်နေပြီး အသက်ရှူဟန်မှာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်လျက်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။

မေရွက်၏ ရင်ဘတ်သည် “အူအူ အူအူ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ လေများကို ရှူသွင်းလျက် အထက်သို့ ကြွတက်လာသည်။ ထိုအသံကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

သူက ကျွန်မကို သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်သည် ပွတ်သပ်နေရာမှ ရပ်တန့်ကာ လည်ပင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဖိအုပ်ထားသည်။ သူက မတ်တတ်ထရပ်ဖို့ မကြိုးစားပါ။ နွေနေ့ခင်း၏

အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်အတိုင်း ဒူးတုပ်ကာ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ ချုပ်လုပ်ဆဲ ချုပ်ထည်ကလည်း သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် တည်မြဲ တည်နေသည်။ သို့သော် သူ၏ လက်ဖဝါးအောက်ရှိ လည်ပင်းနေရာ၌ စတင် ရောင်ကိုင်းလာနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။

"ရွှယ်ဟွား၊ ရွှယ်ဟွား" ကျွန်မ အလောတကြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။

"ပါပါးနဲ့ စူးစူတို့ကို အမြန် သွားခေါ်ပေးစမ်းပါ"

ခြေသေးကလေးများဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြေးထွက်သွားသော ရွှယ်ဟွား၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်မ၏ မျက်စိထောင့်စွန်းမှ တွေ့မြင်နေရသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ညင်သာနူးညံ့စွာ ပြောဆိုတတ်သော သူ၏ လေသံမှာ ယခုအခါ စူးရှ၍ တုန်ယင်နေသည်။

"ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး"

မေရွက်၏ အနားသို့ ကျွန်မ တိုးကပ်လိုက်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ အဝတ်စတစ်စပေါ်တွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေသော ပျားတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မညီမလေး၏ လည်ပင်းကို ပျားတုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ တခြားလက်တစ်ဘက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ကျွန်မ၏ လက်များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ ပါးစပ်က ပွင့်ဟလာသည်။ သူ၏ လျှာသည်လည်း သွေးရောင်လွှမ်းလျက် ရောင်ကိုင်းလာနေသည်။

"ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ" ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။

"ငါ အဲဒီအဆူးကို ဖယ်ထုတ်ပေးရမလား" အချိန်နှောင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

"နင် ရေသောက်ချင်လား" ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။

မေရွက်က ဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ယခုအခါ သူသည် နှာခေါင်းဖြင့်သာ အသက်ရှူနေရသည်။ ဝင်သက်ထွက်သက်တိုင်းကလည်း အလွန်အကျွံ အားစိုက်ထုတ်နေရဟန်။

ရွာထဲတစ်နေရာမှ ရွယ်ဟွား၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ပါပါး … စူးစူ … တ့ကော … ဘယ်သူရှိလဲ။ ဒီမှာ ကယ်ကြပါဦး”

ရှေ့ရက်အနည်းငယ်က ကျွန်မတို့၏ အိပ်ရာခင်းနားတွင် စုံပြုံနေခဲ့ကြသော ကလေးများသည် ယခုအခါ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ကာ မေရွက်ကို အထိတ်တလန့် ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူ၏ လည်ပင်း၊ လျှာ၊ မျက်ခွံနှင့် လက်နှစ်ဘက်စလုံး ရောင်းကိုင်းနေကြသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည်လည်း လှပသော လဝန်းဖြူရောင်မှ ပန်းဆီရောင်၊ ပန်းဆီရောင်မှ ကြက်သွေးရောင်၊ ကြက်သွေးရောင်မှ မရမ်းဆီရောင်၊ ထို့နောက် အစိမ်းရောင်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။ ယခုအခါ သရဲဝတ္ထုထဲမှ မကောင်းဆိုးဝါးနှင့် တူနေတော့သည်။ ဖူးဝေ၏ မုဆိုးမတချို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က ခေါင်းများကို ခါယမ်းပြီး စုတ်သပ်နေကြသည်။

မေရွက်က ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်မှာ ဖောင်းအစ်ပြည့်တင်းနေပြီး သူ့လက်ချောင်းများသည် ကျွန်မလက်ဖဝါးထဲတွင် ဝက်အူချောင်းများနှင့် တူနေတော့သည်။ အရေပြားက တင်းရင်းနေပြီး မကြာခင် ပေါက်ကွဲသွားတော့မည့်နှယ်။ သူ၏ ဖောင်းကားအစ်မို့နေသော လက်တစ်ဘက်ကို ကျွန်မလက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မေရွက်၊ သေချာနားထောင်။ နင့်ပါပါး လာနေပြီ။ သူ့ကို ခဏစောင့်ဦးနော်။ သူက နင့်ကို သိပ်ချစ်တာ။ ငါတို့အားလုံးကလည်း နင့်ကို ချစ်တာပါပဲ။ မေရွက် … ငါပြောတာ ကြားလား”

အသက်ကြီးသော အမျိုးသမီးများ၏ ငိုသံများ ထွက်လာသည်။ ကလေးများက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်များ တွဲယှက်ထားကြသည်။ ကျေးလက်သူတို့၏ ဘဝက ကြမ်းတမ်းလွန်းသည်။ ကျွန်မတို့ထဲမှ မည်သူသည် သေခြင်းတရားကို မမြင်ဖူးဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့သော နောက်ဆုံးအချိန်မျိုးတွင် ဤသို့သော သတ္တိရှိမှု၊ ဤသို့သော တည်ငြိမ်မှုနှင့် သေခြင်းတရားကို စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ရည်ရွယ်ချက်၏ ဤသို့သော အလှတရားမျိုးကို မြင်တွေ့နိုင်ရန် ခက်ခဲလှသည်။

“နင်က ငါ့အပေါ် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ပါ။ ငါ နင့်ကို အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပါ။ ဘယ်တော့ ဘယ်တော့မှ မေ့ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

မေရွက်က အသက်ရှူနိုင်ရန် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားနေသည်။ တံခါးပတ္တာမှ တကျွီကျွီ အသံပေးနေသကဲ့သို့ ရှိုက်သံက ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဘာလေမျှ ဝင်ရောက်သွားပုံ မရပေ။

“မေရွက် … မေရွက် …”

ဆိုးရွားသော အသံကြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် သူ၏ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်နေကြသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မပြောခဲ့သော စကားများ အားလုံးကို သူ ကြားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ မည်သည့်လေမျှ ဝင်ထွက်ခွင့်မရတော့သည့် သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်လေးတွင် သူက ကျွန်မကို သတင်းစကားများ ပါးနေသည်ဟု ခံစားလာရသည်။

‘မာမားကို ပြောပေးပါ။ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့။ ပါပါးကိုလည်း ပြောပေးပါ။ ငါ သူ့ကိုလည်း သိပ်ချစ်တာပဲ။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ပြောပြပေးပါ။ ငါ့အတွက် သူတို့ လုပ်ပေးခဲ့သမျှကို ငါ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူးလို့။ အိမ်မှာရှိတဲ့လူတွေ ငါ့အတွက်နဲ့ ဒုက္ခမဖြစ်ကြပါစေနဲ့’

ထို့နောက် သူ့ခေါင်းက တစ်ဘက်သို့ ငိုက်ကျသွားလေသည်။

မည်သူမျှ မလှုပ်မယှက်ကြ။ အရာအားလုံးသည် ကျွန်မဖိနပ်ပေါ်တွင် အလှထိုးထားသည့် ရုပ်စုံများကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ငိုရှိုက်သံနှင့် နှာရှုပ်သံတို့ကသာ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲမှားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

စူးစူးသည် ရွာလမ်းအတိုင်း အမောတကော ပြေးလာကာ ဝိုင်းပတ်နေသော အနားရှိလူများကို တွန်းဖယ်ပြီး မေရွက်နှင့် ကျွန်မတို့ ထိုင်နေသည့် နေရာအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသည်။ မေရွက်၏ အမူအရာက ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့သကဲ့သို့ တည်ငြိမ် အေးချမ်းနေသောကြောင့် ၎င်းအနေအထားကပင် သူ့ကို မျှော်လင့်ချက် ပေးနေသယောင်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မျက်နှာထားနှင့် အနားရှိလူများ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲများက သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်နေကြသည်။ သူသည် ဒူးကို ထောက်ချလိုက်သည်နှင့် ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးတော့သည်။ မေရွက်၏ မျက်နှာကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ သည်းထန်သော သူ၏ ငိုကြွေးသံက ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာလေသည်။ ငယ်ရွယ်သော ကလေးငယ်တချို့ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ လယ်ကွင်းထဲတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ ကျွန်မတို့ထံ အမောတကော ပြေးလာရသော သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးများနှင့်

ပြည့်နှက်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြည့်စရာမလိုဘဲ အနံ့ရရုံနှင့် ကျွန်မ သိနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှ ဖြာကျလာသော မျက်ရည်များသည် သူ၏ နှာခေါင်း၊ ပါးပြင်များနှင့် မေးရိုးကို ဖြတ်ကျော်စီးဆင်းကာ ရွဲရွဲစိုနေသော ချွေးခံအကျႌပေါ်တွင် ရောနှော ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

မကြာခင် ပါပါး ရောက်လာပြီး ကျွန်မနံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင် တာ့ကောသည် ရှယ်ဟွားကို ကုန်းပိုးလျက် လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာပြီး ဟောဟဲလိုက်နေသည်။

စူးစူက မေရွက်ကို အဆက်မပြတ် စကားပြောနေသည်။

“ထစမ်းပါဦး၊ ကောင်မလေးရဲ့။ ထစမ်းပါဦး။ ငါ နင့်မာမားကို ခေါ်ပေးမယ်လေ။ သူက နင် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ထစမ်းပါဦး။ ထကြည့်စမ်းပါဦး”

သူ့အစ်ကိုဖြစ်သော ကျွန်မအဖေက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အချိန်နှောင်းသွားပြီကွာ”

စူးစူ၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားသည် မေရွက်ကဲ့သို့ ပျော့ခွေနေသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လက်နှစ်ဘက်က ပေါင်ပေါ် ပုံ့ပုံ့ကလေးတင်ထားလျက် ဒူးတုတ်၍ ထိုင်နေသည်။ တစ်ခုတည်းသော ကွာခြားချက်မှာ သူ့ခန္ဓာကို ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်အောင် ဒုက္ခပေးနေကြသော အထိန်းအကွပ်မဲ့ ပူဆွေးသောကများနှင့် မျက်လုံးအစုံမှ ယိုစိမ့်ထွက်နေသော ကြေကွဲမှုများသာ ဖြစ်သည်။

ပါပါးက မေးလိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကို ချီမလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ ...”

စူးစူက ခေါင်းခါပြသည်။ နှုတ်ဆိတ်လျက်ပင် ဖိထိုင်ထားသော ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲ၍ မုဆိုးထိုင် ထိုင်ကာ မြေပြင်၌ သူ့ကိုယ်ကိုယ် တည်ငြိမ်သွားအောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မေရွက်ကို ပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။ ရှယ်ဟွားမှ လွဲ၍ ကျွန်မတို့အားလုံး ကြက်သေသေနေမိကြသည်။ ရှယ်ဟွားကမူ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး

ယောက်ျားများ တောထဲမှ ပြန်လာသည့်အခါတွင် အဆင်သင့် သောက်သုံးနိုင်ရန် အသင့် ပြင်ဆင်ပေးထားသော စားပွဲပေါ်မှ အကြမ်းပန်းကန်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ စူးစူးက မေရွက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ယခုအခါတွင် မေရွက်၏ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ပျားဆိပ်များ မည်မျှ ပျံ့နှံ့နေကြောင်းကို လူတိုင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှ တွေးကြည့်နေမိသည်။ အဆိပ်တက်ချိန်က ငါးမိနစ်ထက် ဘာမျှ မပိုခဲ့ပါ။

ရှယ်ပွားက ကျွန်မတို့အားလုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် လှုပ်နှိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် ဒီမယ်၊ အိမ်က တခြားလူတွေကို သမီးတို့ အကြောင်းကြားရဦးမယ်လေ”

မေရွက်၏ သေဆုံးမှုအကြောင်း စိန်စိန်းအား ပြောပြရမည်ကို သတိရသွားသည့်အခါတွင် စူးစူး၏ ရှိုက်သံက ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ စိန်စိန်းအကြောင်းကိုမူ ကျွန်မ တွေးပင် တွေးမကြည့်ရဲပါ။ မေရွက်သည် သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေရွက်အပေါ် ကျရောက်ခဲ့သော ကြမ္မာဆိုးကြောင့် ကျွန်မသည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေဆဲ။ ဘာကိုမျှ တွေးခေါ်ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိသေးပေ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များမှာ ပျော့ခွေယိုင်နဲ့နေပြီး မျက်လုံးအိမ်များက မျက်ရည်များနှင့် အိုင်ထွန်းနေသည်။ ကျွန်မ၏ ချစ်လှစွာသော ညီမငယ်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပဋိဒေဝမီး၊ စိန်စိန်းနှင့် စူးစူးတို့အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သနားကရုဏာတို့က မျက်ရည်များအဖြစ် မျက်လုံးအိမ်များမှ ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျနေတော့သည်။ ရှယ်ပွားက ကျွန်မကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ ထိုင်ခုံရှိရာသို့ တွဲခေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များကို မှာကြားနေတော့သည်။

“တာ့ကော၊ စိန်စိန်းရဲ့ မိဘရွာကို အခု သွားလိုက်ပါလား” သူက ညွှန်ကြားနေသည်။

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်း ရှိတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ သူ့အတွက် ဝေယာဉ် ငှားပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ မာမားရဲ့ မိဘရွာကို သွား။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မကို ခေါ်ခဲ့သလို ကျောပိုးပြီး ခေါ်လာခဲ့ရမှာပဲ။ အော့တိက တာ့ကောအတွက် အကူရကောင်း ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မြန်မြန်လုပ်နော်။ စိန်စိန်းကို နှစ်သိမ့်ဖို့အတွက် အနားမှာ မာမား မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ စူးစူးသည် စားပွဲအနီးရှိ

ခွေးခြေတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မေရွက်အပေါ် မှောက်လျက် ငိုကြွေးနေသောကြောင့် မေရွက်၏ အင်္ကျီတစ်ပြင်လုံး မျက်ရည်များနှင့် ရွှဲရွှဲစိုနေတော့သည်။ ပါပါးက စူးစူကို ဖျောင်းဖျဖို့ ကြိုးစားပါသေးသည်။ သို့သော် မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သူ့ကို စိတ်သက်သာရာရအောင် မည်သို့ ဖျောင်းဖျနိုင်မည်နည်း။

ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတို့သည် သူတို့၏ သမီးများကို မည်သို့မျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း မရှိဟု ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ အားလုံး မုသားများသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ တန်ဖိုးမဲ့ကောင်း မဲ့နေမည်။ ကြီးဒေါ်နွား အငှားကျောင်းရသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ကို တခြားမိသားစုအတွက် ကျွေးမွေး သုတ်သင်ပေးခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ မိဘမောင်ဖွားများက ကျွန်မတို့အပေါ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မခံစားမိစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေကြသည့် အကြားမှာပင် ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မတို့ အချစ်ခံကြရသည်။ မြတ်နိုးခံကြရသည်။ ဤသို့ မဟုတ်လျှင် နှီစူးစာထဲ၌

“ကျွန်မသည် ပါပါး၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ပုလဲကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်” ဟူသော စာကြောင်းမျိုးကို ကျွန်မတို့ အဘယ်ကြောင့် မကြာခဏ တွေ့မြင်နေကြရပါသနည်း။

မိဘတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မတို့သည် အလွန်အကျွံ ဂရုမစိုက်မိစေရန် ကြိုးစားခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မသမီးကို အလေးမထားရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မည်သို့ တတ်နိုင်မည်နည်း။ သားများကဲ့သို့ပင် သမီးကိုလည်း ကျွန်မ၏ နို့ချိုဖြင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။ သူက ကျွန်မရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် သူက နှီစူးစာတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပြီး ထက်မြက်သော မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်မူ စူးစူ၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ပုလဲလုံးကလေးသည် သူ့ကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာသွားပေတော့မည်။

ကျွန်မသည် မေရွက်၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ကျွန်မတို့ မည်မျှ ရင်းနှီးနီးကပ်ခဲ့ကြောင်းကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ကျွန်မတို့သည် ခြေထောက်များကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း အတူတူ စည်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ရွာတည်းတွင် အတူတူ အိမ်ထောင်ကျကြမည်။ ကံကြမ္မာက ကျွန်မတို့ကို အရာရာ နီးကပ်အောင် စီစဉ်ပေးပြီးကာမှ ယခုတော့ သေကွဲ ကွဲကြရအောင် ဖန်တီးလာပြန်သည်။

ကျွန်မတို့အနားတွင် ရွှယ်ဟွားတစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သူက ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် ရေနွေးကြမ်းများ ငှဲ့ပေးနေသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ မတို့မထိကြ။ ထို့အပြင် အိမ်ထဲမှ အဖြူရောင် နာရေးဝတ်စုံများ ရှာလာပြီး ကျွန်မတို့ကို ပေးသည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ သတင်းလာမေးသူများကို ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်နေသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်လည်း သူ၏ ဝေါယာဉ်ဖြင့် ပေါက်ချလာသည်။ ရွှယ်ဟွားက သူ့ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ နှုတ်မှ သူ၏ အောင်သွယ်ကြေး ဆုံးရှုံးမှုအပေါ် ညည်းညူသံများ ထွက်ကျလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်ငြားလည်း သူ့အား ကူညီခွင့်ပြုပါရန် သူက ပန်ကြားလာသည်။

မေရွက်၏ အနာဂတ်သည် သူ့လက်ခုတ်ထဲ ကျရောက်နေသည်နှင့် အညီ မေရွက်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ရန်လည်း သူ့တွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု သူ ခံစားနေရပေမည်။ သို့သော် မေရွက်၏ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာနှင့် ဘီလူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တုတ်ခိုင် ဖောင်းအစ်နေသော လက်ချောင်းများကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် လန့်မအော်မိစေရန် သူ့ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အလျင်အမြန် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။ ရာသီဥတုက ပူပြင်းလွန်းသောကြောင့် သူ့ကို အေးအေးလူလူ ထားနိုင်သည့် နေရာမျိုး မရှိပေ။ မေရွက်၏ ရုပ်အလောင်းကလည်း အပုပ်ရှိန်ကြောင့် အလျင်အမြန် အသွင်ပြောင်းနေလေသည်။

“သူ့အမေ ရောက်လာဖို့ အချိန်ဘယ်လောက် လိုသေးလဲ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က မေးသည်။

ကျွန်မတို့ မသိကြပါ။

“ရွှယ်ဟွား၊ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို ပိတ်ပါးကလေးနဲ့ အုပ်ထား။ ပြီးတော့ သူ့ကို သက်ရှည်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ပေးထားလိုက်။ အဲဒါကို အခုလုပ်ကြ။ ဘယ်အမေကမှ ကိုယ့်သမီးကို ဒီလိုကြီး မြင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ရွှယ်ဟွားသည် အပေါ်ထပ်သို့ သွားရန် လှည့်မည်အပြုတွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်က သူ့အင်္ကျီစကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ ထုံးခိုကိုသွားပြီး ညည်းအတွက် နာရေးဝတ်စုံတွေ ယူလာခဲ့ပေးမယ်။ ငါ မပြောမချင်း ဒီအိမ်ကနေ ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့” သူက ရွှယ်ဟွားကို လွှတ်လိုက်ပြီး မေရွက်ကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် စိုက်ကြည့်၍ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

စိန်စိန်းရောက်လာသည့် အချိန်တွင် ပါပါး၊ စူးစူ၊ ကျွန်မ၏ မောင်ဖွားများနှင့် ကျွန်မတို့သည် ဂုန်နီစများ စွတ်လျက် နာရေးဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မေရွက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း ပိတ်ပါးဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံ ပတ်ထားပြီးသည့်အပြင် သူ၏ တမလွန်ခရီးစဉ်အတွက် သက်ရှည်ဝတ်စုံများကိုလည်း ဝတ်ဆင်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က အိမ်တွင်း၌ မျက်ရည်ပေါင်းများစွာ တသွင်သွင် စီးဆင်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် စိန်စိန်းသည် မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မကျခဲ့ပေ။ သူသည် သူ့သမီးထံသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားပြီး သူ့သမီး၏ အဝတ်များကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့သမီး၏ နှလုံးအထက်တွင် လက်ကို တင်ထားကာ နာရီပေါင်းများစွာ မလှုပ်မယှက်နှင့် ဣအတိုင်း ရပ်နေလေသည်။

စိန်စိန်းသည် အသုဘအခမ်းအနားအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း တစ်ခုမကျန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူသည် မြေမြှုပ်မည့် သင်္ချိုင်းမြေသို့ ဒူးထောက်ကာ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ မေရွက်အတွက် ငွေစက္ကူများနှင့် အဝတ်အစားများ မီးရှို့ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် မေရွက်၏ နှီးစူးစာများ အားလုံးကို စုစည်းကာ သူ့အတွက် မီးရှို့ပေးခဲ့ပြန်သည်။ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသောအခါ ကျွန်မတို့၏ အိမ်အတွင်း၌ သူ့အတွက် ကန်တော့စင်သေးသေးတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ နေ့တိုင်း အစားအသောက်များနှင့် ပသလေသည်။ စိန်စိန်းသည် ကျွန်မတို့၏ အရှေ့တွင် မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မကျခဲ့ဖူးသော်လည်း ညအိပ်ချိန်၌ သူ၏ ခုတင်ထက်မှ လျှံထွက်လာတတ်သည့် အသံများကို ကျွန်မ လုံးဝ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ဝိညာဉ်၏ အနက်တကာ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော နေရာတစ်ခုမှ ညည်းတွားသံများ ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူမျှ အိပ်မပျော်ခဲ့ကြပါ။ ဘယ်သူကမှလည်း သူ့ကို ဖြေသိမ့်မှု မပေးနိုင်ခဲ့ကြ။

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မမောင်များသည် သူ့အရှေ့ မျက်နှာမပြမိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အသံများနှင့် မျက်နှာများသည် သူ၏ နာကျင်ခံခက်သော ဆုံးရှုံးမှုကို သတိရသွားစေနိုင်သည် မဟုတ်လား။ မနက်ခင်းအချိန်များတွင် အိမ်ရှိ ယောကျ်ားသားများ လယ်ထဲသို့ ဆင်းသွားကြသည်နှင့် စိန်စိန်းသည် သူ့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ ပြန်ထွက်မလာတော့။ သူသည် တစ်နေကုန်နီးပါး လဲလျောင်းလျက် နံရံကို မျက်နှာအပ်ကာ မာမားပို့ပေးသော ထမင်းတစ်ပန်းကန်မှ လွဲ၍ ဘာမျှ ကျွေးလို့မရတော့ပေ။ တစ်နေ့လုံး ထိုသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လဲလျောင်းနေပြီး ညအချိန် လူခြေတိတ်သောအခါတွင်မှ ကြောက်မက်ဖွယ် ညည်းတွားသံက နောက်တစ်ဖန် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

လူတစ်ယောက် သေသွားသည့်အခါတွင် သူ၏ ဝိညာဉ်တစ်စိတ်တစ်ဒေသသည် ယမမင်းထံသို့ သွားရောက်ရပြီး ကျန်သည့် အစိတ်အပိုင်းက သူ၏ မိသားစုအနီးတွင် တဝဲလည်လည်နှင့် စောင့်ရှောက်ပေးနေတတ်သည်ဟု လူအားလုံးက လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်မကျခင် ကွယ်လွန်သွားကြသော အမျိုးသမီးငယ်များအတွက်မူ ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် တခြားသော မိန်းမပျိုလေးများကို တွယ်ကပ်၍ နှောင့်ယှက်နေတတ်သည်။ သူတို့ကို ခြောက်လှန့်ရန်အတွက် မဟုတ်ဘဲ တမလွန်လောကတွင် သူ့ကို အဖော်ပြုနိုင်ရန်အတွက် တခြားသူများကို လာရောက် ခေါ်ငင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ စိန်စိန်းထံမှ ညစဉ်ညတိုင်း ထွက်ပေါ်လာတတ်သော ညည်းတွားသံကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ မေရွက်ကို ပိုမို၍ သတိရလာတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့လည်း အန္တရာယ်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပိုမို၍ နားလည်လာရသည်။

တစ်မနက်တွင် ရွှယ်ဟွားက အစီအစဉ်တစ်ခုကို တင်ပြလာသည်။

“မေရွက်အတွက် ပန်းမျှော်စင်တစ်ခု လုပ်ပေးကြရအောင်လား”

ပန်းမျှော်စင်ဖြင့် မေရွက်၏ ဝိညာဉ်ကို ချွေးသိပ်ထားနိုင်သည်။ သူ့ဝိညာဉ်သည် နေစရာနေရာ ရှိသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ကို လာရောက်နှောင့်ယှက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသော မိသားစုများသည် ပန်းမျှော်စင်လုပ်သော ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များထံသို့ သွားရောက်ပြီး ပန်းမျှော်စင်တစ်ခု ပြုလုပ်ခိုင်းတတ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် အထပ်များစွာပါသော ပန်းမျှော်စင်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြသာဒ်တစ်ခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြမည် ဖြစ်သည်။ အောက်ဆုံးထပ်၏ ဝင်ပေါက်ဝတွင် ခွေးခြသေ့နှစ်ကောင်ကို အစောင့်အဖြစ် ထားထားသည်။ အတွင်းနံရံပေါ်တွင် နှီစူးဖြင့် ရေးထားသော ကဗျာများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ တစ်ထပ်ကို ကခုန်ရန်၊ နောက်တစ်ထပ်ကို လေဟုန်စီးရန် ဖန်တီးပေးထားသည်။ အိပ်ခန်း၏ မျက်နှာကျက်ကိုလည်း လနှင့် ကြယ်နက္ခတ်တာရာများဖြင့် အလှဆင်ပေးထားသည်။ နောက်တစ်ထပ်တွင်မူ အမျိုးသမီးဆောင် လုပ်ပေးထားပြီး အပြင်ဘက်မှ ရှုခင်းများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှုစားနိုင်ရန်အတွက် လေးဘက်လေးတန်တွင် ပြတင်းပေါက်များ ဖောက်ပေးထားသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံး ချပေးထားပြီး ၎င်းအပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ ကြိုက်နှစ်သက်သော ချည်လုံးများ၊ မင်၊ စက္ကူနှင့် စုတ်တံတစ်ချောင်းကို

တင်ပေးထားသည်။ မေရွက်အနေဖြင့် သူ၏ တစ္ဆေသူငယ်ချင်း အသစ်များထံ နှီစူးဖြင့် စာရေးခြင်းနှင့် ဇာထိုးပန်းထိုးခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့သည် အစေခံများနှင့် ဖျော်ဖြေရေးသမားများကို ရောင်စုံစက္ကူများမှ ညှပ်ယူပြီး အထပ်တိုင်းတွင် ထားပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မေရွက်လည်း အဖော်ရကာ ပျင်းရိငြီးငွေ့တော့မည် မဟုတ်ပေ။ မေရွက်အတွက် ပန်းမျှော်စင် ပြုလုပ်ပေးသည့်အပြင် ကျွန်မတို့သည် သူ့အတွက် တမ်းချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ရေးစပ်ခဲ့ကြသည်။ အကယ်၍သာ ပန်းမျှော်စင်သည် မေရွက်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုကို ရာသက်ပန် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်မည် ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ တမ်းချင်းသည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကားများသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ သာယာကောင်းမွန်လာသောကြောင့် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့သည် မေရွက်မြှုပ်နှံရာ သုသာန်မြေသို့ သွားရောက်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ သုသာန်သို့ သွားရမည့် ခရီးမှာ ဝေးလှသည် မဟုတ်ပါ။ မေရွက်ဆုံးသည့်နေ့က ပါပါး၊ စူးစူတို့ထံသို့ ရွှယ်ဟွား ပြေးသွားခဲ့ရသည့် ခရီးအကွာအဝေးလောက်ပင် ဝေးလံခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အုတ်ဂူအရှေ့တွင် ခဏတဖြုတ် ထိုင်ကြပြီးနောက် ရွှယ်ဟွားက မေရွက်အတွက် ပန်းမျှော်စင်ကို မီးရှို့ပေးလိုက်သည်။ တတိတိ လောင်ကျွမ်းနေသော ပန်းမျှော်စင်ကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း တခြားသော ကမ္ဘာတစ်ခုတွင် ၎င်းပန်းမျှော်စင်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်မြူးကြွနေသည့် မေရွက်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မှန်းမျှော်ကြည့်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် မေရွက်အတွက် ရေးစပ်ထားသော တမ်းချင်းကို ထုတ်ယူကာ စတင် သီဆိုကြတော့သည်။

မေရွက်၊ ပန်းမျှော်စင်က နင့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ယူဆောင်ပေးနိုင်ပါစေ။

နင် ငါတို့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကတော့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါတို့ နင့်ကို အမြဲ ပသနေမှာပါ။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ရောက်ရင်လည်း နင့်ရဲ့အုတ်ဂူကို ငါတို့ သန့်ရှင်းရေး လာလုပ်ပေးကြမယ်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်တွေးမနေနဲ့နော်။

ပန်းမျှော်စင်ပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေသွားပါတော့။

ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ဘေးချင်းကပ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် ယပ်တောင်ပေါ်တွင် တမ်းချင်းကို တစ်လှည့်စီ ကူးရေးလိုက်ကြပြီး ယပ်တောင်၏ ကနုတ်ပန်းခက်အထဲတွင် မေရွက်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်လှပသော လပြည့်ဝန်းတစ်ခုကို ဖြည့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

ပန်းမျှော်စင်သည် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ကို မေရွက်ဝိညာဉ်၏ နှောင့်ယှက်မှု ဒဏ်မှ ကာကွယ်ပေးခဲ့သော်လည်း စူးစူနှင့် စိန်စိန်းတို့အတွက်မူ မည်သို့မျှ ဖြေသိမ့်မှု မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ အရာရာတိုင်းသည် မိုးနတ်မင်း၏ အလိုကျအတိုင်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့သော လူသာမန်များအနေဖြင့် ကံကြမ္မာကို ခေါင်းငုံ့ခံရုံမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။ ကံဇာတ်ဆရာ၏ ကြိုးဆွဲရာအတိုင်းသာ ကပြအသုံးတော် ခံကြရပေမည်။

ထိုကိစ္စကို ‘ယင်း’ နှင့် ‘ယန်’ ဖြင့်လည်း ဖြေရှင်းပြနိုင်သေးသည်။ မိန်းမနှင့် ယောကျ်ား၊ အမှောင်နှင့် အလင်း၊ ကြေကွဲမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှု စသည် စသည်။ ၎င်းအရာများက မျှခြေတစ်ခုကို ဖန်တီးထားသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ လေညင်းခံပွဲတော်၏ အစပိုင်းကာလများတွင် အဆုံးစွန်သော ပျော်ရွှင်မှုများကို ရယူခဲ့ကြသောကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် မေရွက်၏ သေဆုံးခြင်း တည်းဟူသော အရက်စက်ဆုံး လမ်းကြောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် စိန်စိန်းနှင့် စူးစူတို့ကဲ့သို့သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် လူသားနှစ်ဦးသည် ယခုအခါတွင် ခိုကိုးရာမဲ့သော အထီးကျန်လူသားများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်မအဖေ ဆုံးပါးသွားသည့် နောက်တွင် သူတို့လင်မယားသည် တာ့ကော၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရတော့မည်။ သူတို့ကို ဤအိမ်အတွင်း ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ပြုခြင်း၊ မပြုခြင်းနှင့် ဤအိမ်မှ သူတို့ကို နှင်ချခြင်း၊ မချခြင်းသည် တာ့ကော၏ အဆုံးအဖြတ်အပေါ်၌သာ တည်မှီနေတော့သည်။ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုကလေးသည် နဂိုမူလကမှ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေလာသည့်အထဲတွင် အာဝါဟဝိဝါဟ မင်္ဂလာများ၏ ဖိအားများကလည်း ဗူးလေးရာ ဖရုံဆင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ … … ၎င်းအရာများ အားလုံးက သဘာဝလောက၏ မျှခြေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဘက်စောင်းနင်း ဖြစ်သွားသော ချိန်ခွင်လျှာကို ပြန်လည် တည့်မတ်ပေးရန်အတွက် မိုးနတ်မင်းသည် ရိုးသားဖြူစင်သော ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ အသက်နှင့် အလဲအထပ် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဤလောကတွင် မွေးဖွားခြင်းရှိလျှင် သေဆုံးခြင်းလည်း ရှိလာရမည်သာ။ ဤသည်ပင် ‘ယင်း’ နှင့် ‘ယန်’ ၏ စစ်မှန်သော အနှစ်သာရ ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၀) ပန်းဖွားဝေါယာဉ်

မေရှက်ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့် ကြာညောင်းခဲ့ပြီ။ ၁၅ နှစ်အရွယ်က ထုံးထားခဲ့သော ကျွန်မ၏ ဇာမဏီဆံထုံးသည် ယခုအခါတွင် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သော အမျိုးသမီးငယ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် နဂါးမောက်ဆံထုံး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများထံမှ ပိတ်စများနှင့် ပိုက်ဆံများ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ထို့အပြင် ကျောက်စိမ်းထည်၊ ငွေထည် လက်ဝတ်ရတနာများ ဖြစ်ကြသော နားတောင်းများ၊ လက်စွပ်များနှင့် လည်ဆွဲများကိုလည်း ပို့လာကြသည်။ ထို့နောက် မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပမည့် ရက်များအတွင်း ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန်အတွက် လုံလောက်သည့် ဆန်အိတ် ၃၀ ကိုလည်း ပို့လာကြသေးသည်။ ဆန်အိတ်များနှင့် အတူပါလာသော ဝက်တစ်ပိုင်းကိုမူ ပါပါးသည် အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်ကာ ဖူးဝေအတွင်းရှိ ရပ်မိရပ်ဖများထံသို့ ဝေငှပေးလိုက်သည်။ တစ်လတာ ကျင်းပမည့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို တရားဝင် စတင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ပါပါးအတွက် အံ့အားအသင့်ဆုံးနှင့် အကျေနပ်ရဆုံးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းမှာ ကျွဲသစ်တစ်ကောင် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသော ကျွန်မ၏ အနာဂတ်အတွက် မိသားစုဝင်များ အားလုံးမှ အနှစ်နှစ် အလလ ကြိုးစားပြင်ဆင်ခဲ့ရသည့် အကျိုးရလဒ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုလက်ဆောင်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ပါပါးသည် ကျွန်မတို့ရွာ၏ အချမ်းသာဆုံးသော ယောက်ျားသုံးဦးအနက် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုသီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲ တစ်လတာကာလအတွင်း ရွှယ်ဟွားသည် အမျိုးသမီးဆောင်အတွင်းတွင် ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်မှုကိစ္စကို အပြီးသတ် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းစဉ် အစုစုတို့တွင် သူက ကျွန်မကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ ပိုမိုနီးကပ်လာကြသည်။ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးထွေဆန်းပြားသော အတွေးအခေါ်များ ကျွန်မတို့ကိုယ်စီ၌ ရှိကြသည် မှန်သော်လည်း ကျွန်မတို့၏ ရင်ခွင်ကိုယ်စီအတွင်းမှ ထိတွေ့ခံစားခဲ့ရသော ခန္ဓာကိုယ် အနွေးဓာတ်၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အထိအတွေ့နှင့် ကိုယ်သင်းရနံ့ အစရှိသည့် အရာများလောက် မည်သည့်အရာကမျှ ကျွန်မတို့ကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှု ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့က ယုံကြည်ထားကြသည်။

မည်သည့်အရာကမျှ ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခြင်းကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့၏ အနာဂတ်ကို မျှော်တွေးလိုက်သည့်အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မတို့၌ အပြန်အလှန် ဝေမျှစရာများ ပို၍ပို၍သာ များပြားလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ ယူဆခဲ့ကြသည်။

အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှ သီဆိုနှုတ်ဆက်သော နေ့ရက်များသည် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားအတွက်မူ ပိုမိုနက်ရှိုင်းသော ချစ်ကြည်ရေးခရီးစဉ်၏ အဦးအစသာ ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ်တာခရီးကို အတူတကွ လက်တွဲလျှောက်လှမ်းပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မတို့၏ ယှက်နွယ်မှုသည် ပိုမို၍ နက်နဲသိမ်မွေ့သော အဆင့်သစ်၊ အသွင်သစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ နောက် နှစ်နှစ် သို့မဟုတ် သုံးနှစ်အကြာ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားလည်း မိမိတို့၏ ခင်ပွန်းသည်အိမ်များသို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားရသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်အိမ်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခါတစ်ရံ အလည်အပတ် သွားရောက်နိုင်လိမ့်မည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြင့်ကြသော ကျွန်မတို့၏ လင်တော်မောင်များက ကျွန်မတို့အတွက် ဝေါယာဉ်များ ငှားရမ်းပေးကြပေလိမ့်မည်။

ဤပွဲတော်ရက်များအတွင်း၌ ကျွန်မကို အဖော်ပြုရန် သွေးသောက်ညီအစ်မများ မရှိသောကြောင့် မာမား၊ စိန်စိန်း၊ ယောင်းမ၊ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားသော တာ့ကျယ်နှင့်အတူ ဖူးဝေရွာထဲမှ ရောက်လာကြသော အပျိုမလေးတချို့တို့က ကျွန်မ၏ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအတွက် ဂုဏ်ပြုသီဆိုပေးကြသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်လည်း အခါအားလျော်စွာ ထိုအဖွဲ့ထဲသို့ ပူးပေါင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ပုံပြင်များကို ရွတ်ဆိုတတ်ကြပြီး တစ်ခါတလေ၌မူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က တေးတစ်ပုဒ်ကို ရွေးချယ် သီဆိုလိုက်သည်နှင့် ကျန်သူများအားလုံးက နောက်မှ သံပြိုင်လိုက်ပေးတတ်ကြသည်။ တခြားအချိန်များတွင် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ်ပိုင်ဘဝများအကြောင်းကို သီဆိုတတ်ကြပြန်သည်။ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နှစ်သက်နေသော မာမားက ‘မာလာမေပုံပြင်’ ကို သီဆိုပြီး ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်မှ နလန်မထနိုင်သေးသော စိန်စိန်း၏ လွမ်းချင်းတေးသံကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့အားလုံး မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ကြရပြန်သည်။

မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်စုံတွင် ခါးစည်းရန်အလို့ငှာ ခါးပတ်တစ်ခု ပန်းထိုးနေသည့် နေ့လည်ခင်းတစ်ခု၌ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့အား ‘ဝမ်မယား၏ ပုံပြင်’ ကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။ သူသည် ခွေးခြေတစ်လုံးကို ရွှယ်ဟွားအနား ယူထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ရွှယ်ဟွားသည်

ကျွန်မ၏ စန်းချောင်စာအုပ်တွင် စာရေးရန် အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများကို ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြနိုင်ရန် အကောင်းဆုံး စကားလုံးများကို ရွေးချယ်စဉ်းစားနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အပြန်အလှန် တီတိုး ပြောဆိုနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွားထံမှ "ဟုတ်ကဲ့၊ စိန်စိန်း" နှင့် "ဟင့်အင်း၊ စိန်စိန်း" ဟူသော အသံများ တစ်ခါတစ်ခါ ကြားနေရသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် အောင်သွယ်တော်ကြီးကို အမြဲတမ်း ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မလည်း သူကဲ့သို့ ဆက်ဆံရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် အောင်မြင်မှု မရခဲ့ပါ။

ကျွန်မတို့အားလုံးက သူ့ပုံပြင်ကို နားထောင်ရန် အသင့်ရှိနေကြကြောင်း သိရသည့်အခါတွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ခွေးခြေခုံပေါ်တွင် ပုံ့ပုံ့ကြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ၏ ပုံပြင်ကို စတင်လိုက်တော့သည်။

"တစ်ခါတုန်းက ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်" ယခုနှစ်များအတွင်း၌ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝင်ပေါက်ဝင်လမ်းများ အတော်လေး ဖြောင့်ဖြူးနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပုံပြင်ပြောနေသော သူ၏ လေသံနှင့် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ဟိုးယခင်အချိန်များကလောက် ပျာယာခတ် မနေတော့ပေ။

"သူ့မိသားစုက သူ့ကို သားသတ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးကြတယ်လေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ဘယ်ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ။ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ဥပါသကာမတစ်ယောက် ဆိုပေသိ သူက ဇနီးမယား တစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မလစ်ဟင်းရလေအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးရှာတယ်။ သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်လည်း ထွန်းကားလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အသားငါးတွေဆိုရင် လက်နဲ့တောင် မတို့ဘူး။ ပြီးတော့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းလည်း ဘုရားဟော သုတ္တန်တွေကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ ရွတ်တတ်တာကတော့ 'ဝဇီရသုတ္တန်' ပေါ့။ သူက တရားတော်တွေ ရွတ်မနေဘူး ဆိုရင်တောင် သူ့ယောက်ျားကို သူ့အသက် မသတ်ဖို့ ချော့မော့ ဖျောင်းဖျနေတတ်တယ်။ ဒီအကုသိုလ်ကံတွေက ဝဋ်ကြွေးအဖြစ်နဲ့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ကိုယ့်ဆီ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း သူ့ကို ခဏခဏ ရှင်းပြနေတတ်တယ်"

ထိုနေရာအရောက်တွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် လက်တစ်ဘက်ကို

ရွှယ်ဟွား၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ကာ နှစ်သိမ့်နေသည့်အလား သူ့ကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ကျွန်မသာဆိုလျှင် ထိုမိန်းမကြီး၏ လက်ကို ချက်ချင်း ပယ်ချပစ်လိုက်မိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကတော့ ထိုသို့ မလုပ်ခဲ့ပါ။

“ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို ပြန်ပြောတယ်။ တချို့စကားတွေက တကယ့် အမှန်အတိုင်း ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ သူတို့မိသားစုအနေနဲ့ သားထိုးအလုပ်ကို ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက လုပ်လာခဲ့တာ မျိုးဆက် ဘယ်နှဆက် ရှိပြီလဲ ဆိုတာကိုတောင် ဘယ်သူမှ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ဆက်ပြောသည်။

“‘မင်း ရွတ်နေတဲ့ ဝဇီရသုတ်ကို နင့်ဟာနင် ဆက်ရွတ်ချင် ရွတ်နေ။ မင်း နောက်ဘဝမှာ ကောင်းစားချင် ကောင်းစားသွားလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ ငါ့အလုပ်ငါ ဆက်လုပ်နေဦးမှာပဲ။ သတ်စရာရှိတာ ဆက်သတ်နေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဘဝမှာ ငါ့ကိုယ်ပိုင်မြေတွေ ဝယ်နိုင်လာလိမ့်မယ်။ ခံစရာ ရှိရင်လည်း နောက်ဘဝတွေမှာ ခံပါလေ့စေတော့။’ သူ့ယောက်ျားက အဲဒီလို ပြောလိုက်တယ်။ ဝမ်မယားဟာ သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် သူ့ယောက်ျားနဲ့ တစ်သက်လုံး တစ်ခုတင်တည်း အမြဲတမ်း အိပ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝဇီရသုတ်ကို အထစ်အငေါ့ မရှိအောင် သူ ရွတ်ဆိုနိုင်တာရယ်၊ အဲဒီသုတ်အကြောင်း အတော်လေး နားလည်သဘောပေါက် နေတာရယ်ကို သူ့ယောက်ျားက သိသွားတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ယောက်ျားက သူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်သီးသန့် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဗြဟ္မစရိယအကျင့် ကျင့်နိုင်အောင်လို့ပေါ့”

“အဲဒီလိုအချိန်မှာပဲ” ထိုသို့ ပြောပြီး အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ လက်တစ်ဘက်က ရွှယ်ဟွား၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌ ရွှယ်ဟွား၏ ပခုံးပေါ်တွင် လက်ကို အသာအယာ တင်ထားလေသည်။

“ယမမင်းကြီးက လူ့ပြည်ကို တမန်တော်တွေ လွှတ်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတွေကို အရှာခိုင်းခဲ့တယ်။ သူတို့ ဝမ်မယားကို တွေ့သွားကြတာပေါ့။ သူရဲ့ စိတ်ထားဖြူစင်မှုကို ယုံကြည်သွားကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငရဲပြည်မှာ ဝဇီရသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးဖို့ သူ့ကို ဖိတ်ကြားတော့တယ်။ အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတယ် ဆိုတာ သူ သိတယ်လေ။ သူတို့က သူ့ကို သေခိုင်းနေကြတာ။ သူ့ကလေးတွေနဲ့ မခွဲခွာပါရစေနဲ့လို့ သူ အသည်းအသန် တောင်းပန်ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် သေမင်းတမန်တွေက သူ့ရဲ့ အသနားခံချက်ကို လက်မခံကြဘူး။ ဒါနဲ့ သူက

သူ့ယောက်ျားကို မယားအသစ်တစ်ယောက် ထပ်ယူဖို့ ပြောတယ်။ သူ့ကလေးတွေကိုလည်း မိခင်အသစ်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ဖို့နဲ့ မိခင်အသစ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံကြဖို့ သွန်သင်ဆုံးမရှာတယ်။ အဲဒီစကားလုံးတွေ သူ့ပါးစပ်က ထွက်ပြီးသွားတာနဲ့ သူလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ဗုန်းဗုန်းလဲပြီး အသက်ထွက်သွားပါရော”

“ငရဲပြည်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဝမ်မယားကို မေးစစ်မှုတွေ အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ကြပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့ကို ယမမင်းအရှေ့ ခေါ်သွားကြတယ်။ ယမမင်းကလည်း သူ့ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိထားပြီးပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ထားဖြူစင်မှုကိုလည်း ဘာမှ မေးခွန်းထုတ်နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ ယမမင်းက ဝမ်မယားကို ဝဇီရသုတ် အလွတ်ရွတ်ခိုင်းတော့တယ်။ ဒီတစ်ခေါက် သုတ္တန်ရွတ်တဲ့အခါမှာ စကားလုံး ၉ လုံး ကျကျန်ခဲ့တယ် ဆိုပေသိ ယမမင်းက အင်မတန် သဘောကျ ကျေနပ်တာကြောင့် သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လူ့ပြည်ကို ပြန်သွားဖို့ သူ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူက ပညာတတ် အစိုးရအရှိရာတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ မွေးဖွားလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ နာမည်အစစ်ကိုတော့ သူ့ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ရေးထိုးပေးလိုက်တယ်”

“ဝမ်မယားရဲ့ အတိတ်ဘဝဟာ စံထားလောက်တဲ့ ဘဝမျိုး ဆိုပေသိ သူက မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့ကို ရှင်းပြသည်။

“အခုတော့ သူက ယောက်ျားသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘယ်နေရာမှာမဆို ထူးချွန်နေခဲ့တယ်။ သူက ပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အမြင့်ဆုံး ရာထူးကို ရခဲ့တယ်။ သူဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သြဇာတိက္ကမတွေ အလျှံပယ် ရလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ များလာလေလေ သူ့မိသားစုဟောင်းကို လွမ်းလာလေလေပဲ။ မိန်းမဘဝကို ပြန်ရချင်လေလေ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူက ဘုရင်ကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်တော့တယ်။ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ခင်ပွန်းဟောင်း နေတဲ့ ရွာကို ပြန်သွားခွင့်ပြုဖို့ တစ်ဆက်တည်း အသနားခံလိုက်တော့တယ်။ ယမမင်းဆီမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ သူ့ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ဖြူစင်တဲ့နှလုံးဟာ ဘုရင်ကြီးကို ညွတ်နူးသွားစေခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးက သူ့ကို သွားခွင့်ပြုတဲ့အပြင် သူ့ယောက်ျားရွာရဲ့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအဖြစ်တောင် ခန့်အပ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ သူဟာ အရာရှိဝတ်စုံအပြည့်နဲ့ အဲဒီရွာကို ရောက်သွားတယ်။ လူတိုင်းက သူ့ဆီလာပြီး

ရှိခိုးဦးတင်ကြတဲ့အခါမှာ သူဟာ သူ့ဖိနပ်တွေကို ချွတ်ပြပြီး သူ့ရဲ့ နာမည်အစစ်အမှန်ကို အများသိအောင် ဖွင့်ပြလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အင်မတန် အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ သူ့ယောက်ျားကို သူက ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ မယား ဖြစ်ချင်ပါသေးတယ်ပေါ့။ ဝမ်အဘိုးကြီးနဲ့ သားသမီးတွေက သူ့အုတ်ဂူရှိရာကို သွားကြပြီး အခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိုးနတ်မင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့ ဝမ်မိသားစုတစ်စုလုံးဟာ သူတို့ရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် သံသရာစက်ရဟတ်ကနေ ကွင်းလွတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဘုံမှာ ခံစားစံစားနိုင်ပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ကြေညာတော်မူတယ်”

ကျွန်မ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို အသိပေးလိုသောကြောင့်သာ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ဤပုံပြင်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ ဖြစ်ကြသော လူးမိသားစုသည် ဤခရိုင်အတွင်း၌ လူတကာ၏ လေးစားရိုသေမှုကို ခံနေရသော လူများ ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း အပင်မြင့်၍ လေပြင်းဒဏ် ပိုခံရသော သဘာဝလည်း ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် အများ၏ မျက်စိဆံပင်မွေး စူးစရာ အလုပ်များ၊ သို့တည်းမဟုတ် ညစ်ညမ်းယုတ်မာသော အလုပ်များကိုပင် လုပ်ကောင်း လုပ်ခဲ့ဖူးပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ကျားနှစ်မွေးသော လူတစ်ယောက်၏ သဘောသဘာဝအရ ဒေါသကြီးခြင်း၊ ရဲရင့်တက်ကြွခြင်းနှင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်ခြင်း စသည့် အရည်အချင်းများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသောကြောင့် ကျွန်မခင်ပွန်းသည်သည် လူပုံအလယ်၌ သူတစ်ပါးအား ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ခြေထောက်စည်းသည့် ရိုးရာဓလေ့ကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်ကောင်း ပြုလုပ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ (သားထိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းလောက် မဆိုးရွားပါဟု ကျွန်မ ဝန်ခံပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ထိုထိုအကျင့်ဆိုးများသည် အမှိုက်ကစ ပြဿဒ်မီးလောင်နိုင်သော အပြုအမူများ ဖြစ်ပေသည်။) မြင်းနှစ်မွေးသော မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မသည် မိမိခင်ပွန်း၏ ထိုထိုအကျင့်ဆိုးများကို ထိန်းကွပ်ရာတွင် အကူအညီ ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မြင်းနှစ်မွေးသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုရမည်ကို မည်သည့်အခါမျှ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်ကာ မနေသင့်ချေ။ သူ၏ ဘဝလက်တွဲဖော်ကို အခက်အခဲများ ကင်းရှင်းပပျောက်သွားအောင် လမ်းညွှန်ပေးမှုများ ပြုလုပ်သင့်သည်။ ‘ဝမ်မယားပုံပြင်’ ၏ ဆိုလိုရင်း အနှစ်သာရကို ကျွန်မ ဤသို့ နားလည် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဝမ်မယားအနေဖြင့် သူ မလုပ်စေချင်သော အလုပ်များကို မပြုလုပ်ရန် သူ့ယောက်ျားအား မဖျောင်းဖျနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ၏ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှုနှင့် ကောင်းသော လုပ်ရပ်များသည် သူ့ယောက်ျား၏ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကြောင့် တန်ပြန်ကျရောက်လာမည့် ဝဋ်ဒုက္ခများမှ သူ့ကို

ကယ်တင်ပေးနိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သူ့တို့၏ မိသားစုတစ်စုလုံးကိုလည်း နိဗ္ဗာန်ဘုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဤပုံပြင်သည် ပညာပေးပုံပြင် အမြောက်အမြားထဲမှ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ရှိသော ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်သည့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပမီ တစ်လအလို ဆောင်းဦးနှောင်းပိုင်းကာလတွင် ယင်းပုံပြင်က ကျွန်မကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ‘စုဖွဲ့သီဆို နှုတ်ဆက်ခြင်း’ နေ့ရက်များအတွင်း၌ ကျွန်မ၏ ခံစားမှုများက အမျိုးမျိုး ထွေပြားနေခဲ့သည်။ မိသားစုကို ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများကို ယခုထက် ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ တွေ့မြင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ မျှော်လင့်တောင့်တနေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ဘဝ၏ နှမ်းစေ့အမြင်လောက် မဟုတ်ဘဲ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝေါယာဉ်ကို စီးခဲ့ကြစဉ်အခါက ဝေါယာဉ်ပြတင်းမှ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသော အပြန့်ကျယ် ရှုမြင်ကွင်းမျိုးကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုသည်။ ကျွန်မအတွက် သစ်ဆန်းသော၊ ပိုမိုကောင်းမွန်သော အနာဂတ်က ကျွန်မအလာကို စောင့်မျှော်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ယုံကြည်နေမိသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မ၏ စရိုက်သဘာဝကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မြင်းတစ်ကောင်သည် အခါအခွင့် သင့်ပါက ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံး ပြဲပြဲစင်အောင် လျှောက်သွားနေပေလိမ့်မည်။ နေရာအသစ်သို့ သွားရောက်ရမည်ကို ကျွန်မ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် မြင်းတို့၏ သဘာဝအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်နေပါသည်ဟု ကျွန်မ ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မြင်းများ (နှင့် မြင်းနှစ်ဖွားများ) သည် ထာဝစဉ် အမိန့်နာခံတတ်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ ကျွန်မတို့သည် အပြောတစ်မျိုး၊ အလုပ်တစ်မျိုး လုပ်တတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခံစားမှုက ဤသို့ ခံစားရသော်လည်း ကျွန်မတို့၏ နှလုံးသားက ထိုသို့လုပ်ရန် ညွှန်ကြားချင် ညွှန်ကြားတတ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့မြင်နေရသော်လည်း လှည့်ကွက်တစ်ခုက ကျွန်မတို့၏ အမြင်အာရုံများကို လှည့်စားထားကြောင်း ကျွန်မတို့ နားမလည်နိုင်ကြပေ။ ကျွန်မတို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားနေကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်မတို့ကို မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းနေသော လမ်းမကြီးတစ်ခု၊ လမ်းသွယ်တစ်ခု၊ မြစ်တစ်စင်း … … စသည် စသည်တို့ကို ရှေ့နောက်ဆင့်ကာ တွေ့မြင်လာရတော့သည်။

၎င်းမှာ ကျွန်မ၏ ခံစားချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးဖြစ်သော ရွှယ်ဟွားသည်လည်း ကျွန်မနည်းတူ ခံစားနေရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မအတွက် ပဟေဠိတစ်ခု ဖြစ်နေဆဲပင်။ ရွှယ်ဟွား၏ မင်္ဂလာပွဲက ကျွန်မထက် တစ်လသာ နောက်ကျသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်၌ စိတ်လှုပ်ရှားမှု သို့တည်းမဟုတ် ဝမ်းနည်းမှုဟူ၍ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရချေ။ ထိုသို့ ဖြစ်ရမည့်အစား သူသည် သဘာဝမကျစွာ သိုသိုသိပ်သိပ် နေနိုင်လွန်းလှသည်။ သံပြိုင်သီချင်းများကို အမှားအယွင်း မရှိအောင် အေးအေးသာသာ သီဆိုနေခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် ရည်ရွယ်ထားသော စန်းချောင်စာအုပ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စိတ်ပါလက်ပါ ရေးသားနေခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုက ကျွန်မထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေသော အကြောင်းကြောင့်ပေလော မသိ။

“အလကား၊ ကြောက်နေစရာလားအေရယ်” ကျွန်မ၏ အိပ်ရာခင်းများကို ခေါက်၍ ထုပ်ပိုးနေကြစဉ် သူက ရုတ်ခြည်း ပြန်ဖြေသည်။

“ငါလည်း မကြောက်ဘူး” ကျွန်မက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ထိုစကားမျိုးကို အာမခံချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောကြားလိုက်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်မ အပြည့်အဝ ယုံကြည်နေသည်။ ကလေးသူငယ်ဘဝ အိမ်အပြင်၌ ထွက်ကစားခွင့်ရခဲ့စဉ်က တိရစ္ဆာန်များ မိတ်လိုက်ကြသည်ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း ထိုနည်းတူ ပြုလုပ်ရတော့မည်ဟု သိရှိနေသည်။ သို့သော် မည်သို့ ဖြစ်လာမည်နည်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း ဆိုသည့်အချက်ကိုမူ ကျွန်မ နားမလည်သေးပါ။ ကျွန်မထက် အစစအရာရာတွင် တတ်သိနားလည်ထားသော ရွှယ်ဟွားကိုယ်နှိုက်ပင်လျှင် ထိုကိစ္စမျိုး၌ ကျွန်မကို ကူညီပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့၏ မိခင်တစ်ယောက်ယောက်ကသော်လည်းကောင်း၊ အစ်မကြီးများကသော်လည်းကောင်း၊ စိန်စိန်းကသော်လည်းကောင်း၊ သို့မတည်းမဟုတ် အောင်သွယ်တော်ကပင် ကျွန်မတို့ကို ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သင်ကြားပြသပေးမည်လောဟု ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မျှော်လင့်နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို တခြားတခြား မြောက်မြားစွာသော အရာများကို သင်ကြားပေးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေကြသောကြောင့် နောက်လာမည့် ရက်သတ္တပတ်အတွင်း ပြုလုပ်မည့် ကျွန်မတို့၏ အစီအစဉ်ကို ပြောကြားခြင်းဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးဆုံး၍ အိမ်သို့ ပြန်လာမည့်အစား

ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် သူ့အိမ်သို့ တန်းသွားမည် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မကို အကူအညီ ပေးခဲ့သည့်နည်းတူ သူ၏ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရာတွင်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကို ကူညီပေးချင်သည်။ ကျွန်မ သူ့အိမ်သို့ ရောက်ဖူးချင်နေသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ အမှန် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည်နှင့် တွေ့ဆုံရမည်ထက်ပင် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လက်ထပ်ရမည့် ယောကျ်ားအကြောင်းကို လုံးဝဥဿုံနီးပါး ကျွန်မ သိရှိထားခြင်း မရှိသော်လည်း ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်နှင့် သူ့မိသားစုအကြောင်းကိုမူ ကြားဖူးနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းခဲ့ချေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ရွှယ်ဟွားအိမ်သို့ ရောက်ဖူးပေတော့မည်ဟု ကျွန်မရင်ထဲ၌ မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်လျှမ်းနေသော်လည်း သူက ယောင်တိယောင်ဝါး လုပ်နေဆဲပင်။

"နင့်ယောက္ခမအိမ်က တစ်ယောက်ယောက် ငါ့ဆီ ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်ဟာ" ရွှယ်ဟွားက ပြောသည်။

"ငါ့ရဲ့ ယောက္ခမဘွားတော်က နင့်သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲကို လာမယ်လို့ ထင်လား" ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် ကျွန်မ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို သူနှင့် ဆုံတွေ့ပေးချင်သည်။

"လူးဖူးလန်က အလုပ်သိပ်များတာဟ။ သူ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေမှ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း တစ်နေ့တော့ အဲဒီလို ဖြစ်လာမှာပဲ"

"ဒါပေမယ့် နင့်မာမား၊ တာ့ကျယ်တို့နဲ့ ငါ တွေ့ချင်သေးတယ်။ နောက်ပြီး … … တခြား ဘယ်သူ့တွေကိုရော ဖိတ်ထားသေးလဲ"

မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့လည်း ရွှယ်ဟွား၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှ ပါဝင် ကူညီပေးကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော် ရှိခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို သူ့အနီး၌ ရှိနေစေချင်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့သည်။ သူက စကားတစ်ခွန်းသာ ပြန်ဖြေသည်။

"ဝမ်စိန်စိန်း လာလိမ့်မယ်"

အောင်သွယ်တော်ဝမ် အနေဖြင့် ဤရက်ပိုင်းများအတွင်း၌ ရွှယ်ဟွား၏

အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မအိမ်သို့လည်း ဤသို့ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အမြင်၌ ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားများသည် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးမြောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် အောင်သွယ်ကြေးများကို အထစ်အငေါ့ မရှိဘဲ မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရရှိနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် စွမ်းဆောင်ရည်ကို တခြားသော အမျိုးသမီးများ (သူ၏ ဖောက်သည်များ ဖြစ်လာနိုင်သည့် မိခင်များ) အား ပြသနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကို သူ မည်သည့်အခါမျှ အဆုံးအရှုံး ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ဝမ်စိန်စိန်း ရှိတာက လွဲလို့ မာမား ဘယ်လို စီစဉ်ထားမလဲဆိုတာ ငါလည်း မသိဘူး” ရွှယ်ဟွားက စကားဆက်သည်။

“အချိန်တန်ရင် သိရမှာပေါ့”

အိပ်ရာခင်းများကို ခေါက်လျက် ကျွန်မတို့ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက အတန်ငယ် တင်းမာနေသည်။ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက ကိန်းအောင်းနေခဲ့သော ကျွန်မ၏ စိတ်မလုံခြုံမှုသည် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြန်လည် နိုးထလာသည်။ ကျွန်မကို သူနှင့် ထိုက်တန်သူ မဟုတ်ဟု ရွှယ်ဟွားက ထင်မြင်နေသေးသလော။ ကျွန်မ၏ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ကို ထုံးခိုမှ အမျိုးသမီးများနှင့် ဆုံတွေ့ပေးရမည်ကို သူ ရှက်ရွံ့နေခြင်းလော။

ထို့နောက်တွင် သူ၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲအကြောင်း ကျွန်မတို့ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်များကို ကျွန်မ အမှတ်ရမိသည်။ ၎င်းပွဲတော်သည် ရွှယ်ဟွားမိခင်၏ ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်သင့်ပါသည်။

ရွှယ်ဟွား၏ တွဲလျားကျနေသော ဆံပင်များကို မ,ယူ၍ သူ၏ နားရွက်ပေါ်သို့ သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ နှင့်မိသားစုကို တွေ့ချင်လွန်းလှပြီ သိလား။ အဲဒီအချိန်ကျရင် အရမ်းကို ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

“နင် စိတ်ပျက်သွားမှာကို ငါ စိုးရိမ်တယ်” ထိုစကားများကို ပြောကြားသော သူ၏ မျက်နှာက မအီမသာ။

“ငါ နင့်ကို ငါတို့အကြောင်း အများကြီး ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ငါ့မာမားအကြောင်းရယ်၊ ငါ့ပါပါးအကြောင်းရယ် …”

“ပြီးတော့ ထုံးခိုနဲ့ နင့်အိမ်အကြောင်းလေ …”

“နင် မျှော်လင့်ထားသလို အကောင်းတွေချည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်လာနိုင်မှာတဲ့လဲ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်သည်။

“အရူးမလေး၊ နင် အသားလွှတ် စိတ်ပူနေတာပါဟာ။ ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာသမျှ ရုပ်ပုံတိုင်းက နင့်ရဲ့ လှပတဲ့ စကားလုံးတွေကနေ တစ်ဆင့် ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါအေ”

* * *

မင်္ဂလာပွဲမကျင်းပမီ သုံးရက်အလိုတွင် ‘စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းနေ့’ နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အခမ်းအနားများကို ကျွန်မတို့ စတင်ကြသည်။ မာမားက စတုတ္ထမြောက် လှေကားထစ်တွင် ထိုင်လျက် လွမ်းချင်းကို သီဆိုနေချိန်၌ ရွာတွင်းရှိ အမျိုးသမီးများက အမျိုးသမီးဆောင်အတွင်း စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိနေကြသည်။ လူအားလုံး၏ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကြွေးသံများက အခန်းတွင်း ပျံ့နှံ့နေလေသည်။

မာမားနှင့် ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန် သီဆိုကြသော လွမ်းချင်းများ ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင် ပါပါး၊ စူးစူးနှင့် စိန်စိန်း၊ ထို့နောက် မောင်များနှင့် လွမ်းချင်းဆိုကြရပြန်သည်။ မကြာခင် ရရှိလာတော့မည့် ဘဝအသစ်ကို တွေးမျှော်ကာ ကျွန်မ၏ စိတ်က ရဲရင့်သွက်လက်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်မ၏ ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ်ကမူ ဆာလောင်မှုဒဏ်ကြောင့် နွမ်းလျချည့်နဲ့နေသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပရန် ဆယ်ရက်အလိုမှ စ၍ အခမ်းအနား ကျင်းပသည့်အနေထိ ဆယ်ရက်တာ ကာလအတွင်း၌ သတို့သမီးကို မည်သည့်အစာမျှ စားခွင့်မပြုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤဓလေ့ထုံးစံကို လိုက်နာနေရခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ မိမိတို့၏ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာရမည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ကို ပိုမို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာစေရန် ပြုလုပ်ပေးနေခြင်းလော။ မိမိတို့၏ လင်သားအိမ်သို့ ဝင်သည့်အခါတွင် ဦးကျိုးနေစေရန် အညွန့်ချိုးထားခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် မိမိတို့၏ လင်သားများအမြင်၌ ကျွန်မတို့ကို ပိုမိုဖြူစင် သန့်ရှင်းစေရန်

ပြုလုပ်ပေးထားခြင်းပေလော။ အဖြေကို ကျွန်မ မည်သို့ သိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်မ သိတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မိခင်အများစုကဲ့သို့ မာမားသည် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင် ကျွန်မအတွက် ကြက်ဥပြုတ်တချို့ ဝှက်ထားပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့က ကျွန်မကို အပြည့်အဝ အားမဖြစ်စေခဲ့ပါ။ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အသစ်အသစ်များနှင့်အတူ ကျွန်မ၏ စိတ်အခြေအနေကလည်း တစ်နေ့တခြား သာခွေယိုင် ဖြစ်လာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က ကျွန်မကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မ၏နံဘေးတွင် လဲလျောင်းနေသည်။ သူ၏ နူးညံ့သော လက်ချောင်းများဖြင့် ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ကို ဖိညှစ်ကာ ကျွန်မကို စိတ်တည်ငြိမ်သွားစေရန် ကြိုးစားနေရှာသည်။ ယနေ့ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများကို မျက်နှာပြရတော့မည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဘာအစားအစာမျှ မျိုမကျနိုင်သည်အထိ ကျွန်မ ကြောက်လန့်နေသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ထားခဲ့သော မင်္ဂလာဝတ်စုံကို ကျွန်မအား ရွှယ်ဟွားက ကူညီ ဝတ်ဆင်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ ပို့ပေးခဲ့သော ငွေလက်ကောက်ကို ကျွန်မ၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် သူ စွပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ တခြားသော လက်ဆောင်များ ဖြစ်သည့် နားတောင်းများ၊ ဆွဲကြိုးနှင့် ဆံထိုးများကို ကျွန်မအား ဝတ်ဆင်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏ အင်္ကျီပေါ်တွင် အလှဆင်ထားသော ငွေဆွဲပြားကလေးများ၏ ယိမ်းထိုးပွတ်တိုက်သံနှင့်အတူ ကျွန်မ၏ လက်ကောက်များက စည်းချက်ညီညာစွာ တချွင်ချွင် အသံပြုနေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေအစုံတွင် အနီရောင် မင်္ဂလာရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင်မူ ပုလဲလုံးကလေးများနှင့် ငွေဆွဲသီးများ တွဲလျားကျနေသော ခေါင်းဆောင်းပဝါကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ၎င်းအရာများ အားလုံးသည် ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းအလှုပ်တွင် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးနေကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ ခေါင်းဆောင်းပဝါအရှေ့တွင် ချထားသော အနီရောင်ပန်းဖွားများက မျက်နှာလွှားဇာအဖြစ် တည်ရှိနေသည်။ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေ့မြင်စွမ်းနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ အောက်အရပ်သို့ ငုံ့ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ သို့မှသာ ဣန္ဒြေရရ လမ်းလျှောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို အောက်ထပ်သို့ လက်တွဲခေါ်ယူခဲ့သည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရလေသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ခံစားချက်များ များများစားစား ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည် မဟုတ်ဟု ယူဆလိုက်ပါက အမှားကြီး မှားပေလိမ့်မည်။ မာမား၏ အိုးနင်းခွက်နင်းနိုင်သော ခြေသံများ၊ စိန်စိန်းနှင့် စူးစူတို့ တီးတိုးပြောနေကြသည့် စကားသံများနှင့် ပါပါး၏ ထိုင်ခုံမှ တကျွိကျွိ မြည်သံကို

ကြားနေရသည်။ ဖူးဝေရွာတွင်းရှိ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့အား ဦးညွတ်ရာ ဘိုးဘွားဘုံကျောင်းသို့ ကျွန်မတို့အားလုံး လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့ကို ထိုနေရာ၌ ကတညုတမင်္ဂလာအရ ရှိခိုးပူဇော်ရသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ နံဘေးတွင် စက္ကန့်မလပ် တည်ရှိနေပြီး လျှောက်လမ်းများတစ်လျှောက် ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပေးခြင်း၊ တီးတိုးအားပေးခြင်းနှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းရန် သတိပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများသည် မကြာခင်အချိန်အတွင်း ရောက်ရှိလာကြတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မကို ဤသို့ လောဆော်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားက အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ကျွန်မကို စိတ်တည်ငြိမ်စေရန်အတွက် သူက ကျွန်မလက်များကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပေးထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ ဘာလုပ်နေသည်ကို ကျွန်မ သိရှိစေရန် ပြောပြပေးနေသည်။

“နင့်မျက်စိတွေ မှိတ်ထားပြီး ငါ ပြောတာ မြင်ယောင်ကြည့်ကြည့်စမ်း” သူ၏ ဦးခေါင်းက အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ သူ့နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးများကြောင့် ခေါင်းပေါ်မှ ပန်းဖွားများ ယိမ်းကနေကြသည်။

“လူးလောင်ရဲတို့တော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ဖူးဝေကို ထွက်လာလောက်ပြီ။ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့အတူ သံစုံတီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလည်း ပါဦးမှာ။ သူတို့က လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တီးခတ်လာပြီးတော့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဒီလမ်းကို သူတို့ပဲ အပိုင်ရထားတဲ့အတိုင်း ကြေညာမောင်းခတ်နေလိမ့်မယ်” သူက အသံကို နှိမ့်ချလိုက်သည်။

“အခုချိန် သတို့သားက ဘယ်မှာ ရှိနေမလဲ၊ သိလား။ သူက နင့်ကို ထုံးခိုမှာ စောင့်နေမှာလေ။ နောက်နှစ်ရက်နေရင် နင် သူ့ကို တွေ့ရတော့မှာအေ့”

ထိုစဉ် တီးမှုတ်သံများကို ကျွန်မတို့ ကြားလာရသည်။ ဤအိမ်သို့ မကြာခင် ရောက်ရှိလာချေတော့မည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်မက ပန်းဖွားများကို ဖယ်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကိုတော့ ကျွန်မတို့ မမြင်ရသေးပေ။ သို့သော် ကိုယ်စားလှယ်တော်တစ်ယောက်သည် ရွာလမ်းအတိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လာကာ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်နေရသည်။

ထိုသူက အနီရောင်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော စာတစ်စောင်ကို ပါပါးအား ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစုအသစ်က ကျွန်မအတွက် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဝဏ်လွှာ ဆက်သသည့် သဘောပင်။

ထို့နောက် တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် ရွာလမ်းချိုး၌ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူစိမ်းတစ်အုပ်တစ်မကြီးက အနောက်မှ လိုက်ပါလျက်။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံများ စတင် ကြားလာရတော့သည်။ အိမ်အောက်တွင် လူများက ရေများ၊ ဝါးရွက်များကို တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားများ အပေါ်သို့ ပက်ဖြန်းနေကြသည်။ ရယ်မောသံများနှင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်သံများဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူညံသွားတော့သည်။ ကျွန်မကို အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရန် လှမ်းခေါ်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားကပင် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မလက်ကို တွဲကိုင်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဖေးမခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အမျိုးသမီး၏ သီဆိုသံကို ကျွန်မ ကြားနေရသည်။

"သမီးတစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးထိန်းကျောင်းပြီး သင့်လျော်ရာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်က တခြားလူတွေ အသုံးပြုနိုင်ဖို့ လမ်းကောင်းတစ်လမ်းကို ခင်းနေရသလိုပဲ"

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြပြီးနောက် အောင်သွယ်တော်ဝမ်က နှစ်ဘက်သော မိဘများကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ယခုကဲ့သို့ ယောက္ခမများနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံဆည်းခွင့်ရချိန်၌ ကျွန်မသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေသိက္ခာ အပြည့်ဖြင့် ရှိနေရမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်များကို ပြောပြပေးရန် ရွှယ်ဟွားအား တီးတိုးတောင်းဆိုခြင်းပင် မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ သူကလည်း ကျွန်မကို တခြားအချိန်များကကဲ့သို့ တီတီတာတာ မပြောနိုင်တော့။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ မိဘများက ဧည့်ပရိသတ်များကို ဘိုးဘွားဘုံကျောင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုနေရာတွင် ပထမဆုံးသော ဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲကို ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ရွာအတွင်းရှိ တခြားသော ပျိုမေများက ကျွန်မအနား ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ မကြာခင် အထူးဟင်းလျာများ စားပွဲပေါ်သို့ ရှေ့နောက်ဆင့်ကာ ရောက်လာကြတော့သည်။ သောက်စရာ အရက်ယမကာလည်း လစ်ဟင်းခြင်း မရှိစေရ။

ရေချိန်ကိုက်ကာ သူတို့၏ မျက်နှာများ နီမြန်းနေကြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် ယောကျ်ားကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးများ၏ နောက်ပြောင်ကျီစယ်စရာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ဖြစ်လာရတော့သည်။ ဧည့်ခံပွဲတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်မသည် လွမ်းတေးများကို သီဆိုနေရပြီး အမျိုးသမီးများက သံယောင်လိုက်ပေးကြသည်။

ယနေ့အထိဆိုလျှင် အစားအစာကို လူလူသူသူ စားခွင့် မရခဲ့သည်မှာ ၇ ရက်ရှိချေပြီ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မမှာ ဟင်းနံ့များကြောင့် မူးဝေလာတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် တရားဝင် နေ့လယ်စာဧည့်ခံပွဲကို ကျင်းပပြုလုပ်ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခန်းဝင်လက်ရာများနှင့် စန်းချောင်စာအုပ်များ အားလုံးကို စားပွဲပေါ်တွင် တည်ခင်းပြသထားပြီး ရွှယ်ဟွား၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ကျွန်မတို့က သီချင်းများ ဖွဲ့နွဲ့သီဆိုကြသည်။ ထို့နောက် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က ကျွန်မကို အလယ်စားပွဲရှိရာသို့ ခေါ်လာကြသည်။ ကျွန်မ နေရာယူပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အမေက ကျွန်မ၏ အရှေ့တွင် စွတ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် လာချပေးသည်။ မိသားစုအသစ်၏ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကို ပြသရန်အတွက် သူကိုယ်တိုင် အိမ်မှ ပြင်ဆင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ငုံလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ပြေးစုပ်ချင်နေမိသည်။

ကျွန်မ၏ ပန်းဖွားများကြောင့် ယောက္ခမ၏ မျက်နှာကို မမြင်နိုင်သော်လည်း ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များနည်းတူ သေးကွေးသည့် ရွှေရောင်လီလီကလေးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူ၏ ခြေထောက်များပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဖိနပ်များသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့အတွက် အထူးချုပ်လုပ်ပေးထားသော ဖိနပ်များ မဟုတ်ကြပါ။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရသနည်း ဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း ကျွန်မ မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ သူ ဆင်မြန်းထားသော ဖိနပ်များပေါ်မှ ပန်းထိုးလက်ရာများသည် ကျွန်မ လုပ်နိုင်သည်ထက် အစစအရာရာ သာလွန် ကောင်းမွန်နေကြသည်။ ကျွန်မ အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများ အရှက်ရကာ ယောက္ခမများက ကျွန်မကို အထင်မကြီးတော့မှာ သေချာနေသည်။

ဤသို့ ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံစားနေရချိန်တွင် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ရိုးရာထုံးစံအရ ကျွန်မသည် ဧည့်ခံပွဲမှ ထွက်ခွာပေးရမည် ဖြစ်သောကြောင့် သူက ကျွန်မကို ဖေးမကာ ဘုံကျောင်းမှ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ သူက ကျွန်မကို အပေါ်ထပ်ရောက်အောင် တွဲကူပြီး အပေါ်ထပ်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မ၏ ခေါင်းဆောင်းပဝါကို မ,တင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်စုံများကို ချွတ်ပေးကာ ညအိပ်ဝတ်စုံနှင့် ခြေစွပ်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်ပေးသည်။ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ယောက္ခမ စီးနင်းလာသော ဖိနပ်များ၏ လက်ရာမြောက် ပြီးပြည့်စုံခြင်းက ကျွန်မကို သောကပွားအောင် လုပ်ဆောင်နေကြဆဲပင်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရမည်ကိုပင် ကျွန်မ

ကြောက်ရွံ့နေသည်။ ရွှယ်ဟွားကိုပင် ဖွင့်ပြောရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မကို သူ စိတ်ပျက်သွားမည်ကိုလည်း စိုးစဉ်းမျှ မလိုလား။

ကျွန်မ၏ မိသားစုသည် ထိုနေ့ည တော်တော်လေး ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မသည် ကာမစပ်ယှက်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြံဉာဏ် တစ်ခုခု တောင်းခံလိုသည် ဖြစ်အံ့။ ယခုအချိန်သည် အသင့်တော်ဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။ မာမားက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ရွှယ်ဟွားက အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ မာမား၏ ပုံစံက စိုးရိမ်နေသည့်ပုံ။ ထိုစဉ် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် အတွေးမှာ ယောက္ခမများသည် ဤမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းပစ်ချင်နေကြသည်ဟု မာမားက ကျွန်မကို လာအကြောင်းကြားခြင်းပေလော ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့တောင်ဝှေးကို ခုတင်ဘေးတွင် ထောင်ထားပြီး ကျွန်မ၏ နံဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ ညည်းကို အမြဲမပြတ် ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘဝထဲကို ဘယ်လို အကျည်းတန်မှုမျိုးကိုမှ ဝင်ခွင့်မပြုရဘူး။ နောက်ပြီး အနာခံမှ အသာစံရမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားတောင် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ကြုံထားဖူးတဲ့ သူမှသာလျှင် စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုရဲ့ အရသာကို ခံစားတတ်မယ်”

ကျွန်မ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌မူ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေလေသည်။ ခြေစည်းနေသည့် ကာလအတွင်း၌ သူသည် ထိုစကားလုံးများကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင် အကြိမ်ကြိမ် သုံးစွဲနေခဲ့သည်။ ကာမစပ်ယှက်သည့် ကိစ္စသည် ထိုမျှပင် ဆိုးရွားနိုင်သလော။

“ပိုင်ဟော၊ အခုပြောမယ့် စကားတွေကို ညည်း တစ်သက်လုံး မှတ်ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မာမား မျှော်လင့်တယ်။ ငါတို့က တစ်ခါတလေမှာ အကျည်းတန်မှု တချို့ကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ မတတ်နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ညည်းမှာ သတ္တိရှိနေမှ ဖြစ်မယ်။ တစ်သက်လုံး မခွဲတမ်း နေပါမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီ ဆိုမှတော့ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်အောင် ညည်း ကြိုးစားနိုင်ရမယ်။ ညည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစား”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မာမားသည် မတ်တတ်ထရပ်ကာ တောင်ဝှေးကို လှမ်းယူပြီး အခန်းထဲမှ ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် လမ်းလျှောက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ထိုတစ်ခဏ၌ ကျွန်မ၏ရင်ထဲ စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ကျွန်မ၏ စိတ်ကြံ့ခိုင်မှု၊ စွန့်စားလိုစိတ်နှင့်

စိတ်ခွန်အားတို့မှာလည်း အလုံးစုံ ပျော့ခွေ အားလျော့ကုန်ကြသည်။ ယခုအခါတွင်မှ သတို့သမီးနှင့် အမှန်အကန် တူလာတော့သည်။ မိမိ၏ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာရမည်ကို စိုးရိမ်နေသော၊ ဝမ်းနည်းနေသော၊ အလွန်အကျွံ ကြောက်ရွံ့နေသော သတို့သမီးတစ်ယောက်။

ရွှယ်ဟွားပြန်ရောက်လာပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော မျက်နှာနှင့် ကျွန်မကို တွေ့ရသောအခါ မာမားထိုင်ခဲ့သော နေရာတွင် ဝင်ထိုင်၍ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“ဆယ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ နင် လေ့ကျင့်သင်ယူခဲ့တဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ ဒီနေ့ဒီအချိန်အတွက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား” သူက ကျွန်မကို ညင်ညင်သာသာ စကားဆိုသည်။

“‘မိန်းမမြတ်ကျင့်ထုံးကျမ်း’ ထဲမှာပါတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို နင် လိုက်နာခဲ့တယ်။ နင်က စကားအရာမှာ ချိုသာသိမ်မွေ့ပြီး နှလုံးသားအရာမှာ ခိုင်မာကြံ့ခိုင်တယ်။ နင်က ဆံပင်ကို ဖြီးသင်တဲ့အခါမှာတောင် ကပိုကရိုနဲ့ ဣန္ဒြေရနေတယ်။ နင့်အတွက် ပါးနီဆိုးဆေး ဆိုတာမျိုးတွေ မလိုဘူး။ နင်က ဗိုင်း ဘယ်လို ငင့်ရမလဲ၊ ရက်ကန်း ဘယ်လို ခတ်ရမလဲ၊ အချုပ်အလုပ်၊ ဇာထိုးပန်းထိုး အကုန်လုံး ကျွမ်းကျင်တယ်။ အချက်အပြုတ်၊ အလျှော်အဖွပ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ရေနွေးကြမ်းကို အမြဲတမ်း ပူပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင်ရယ်၊ မီးလင်းဖိုမှာ ဘယ်လို မီးမွှေးရမလဲ ဆိုတာတွေကို နင် အကုန်လုံး နားလည်ထားတယ်။ နင်က နင့်ခြေထောက်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တယ်။ နင်က အိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ပတ်တီးစအဟောင်းတွေကို ဖယ်ရှားပစ်လေ့ ရှိတယ်။ နင့်ခြေထောက်တွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပတ်တီးစအသစ်နဲ့ ပြန်မစည်းခင်မှာလည်း အမွှေးနံ့သာနဲ့ လိမ်းကျံလိုက်သေးတယ်”

“ဒါဆို … အဝှာပြုတာကရော”

“အဝှာပြုတာ … ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နင့် စိန်စိန်းနှင့် စူးစူတို့လည်း အဲဒါကို ဝမ်းပမ်းတသာ လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ နင့်မာမားနဲ့ ပါပါးလည်း ကလေးတွေ အများကြီးရအောင် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ပြီးကြပြီလေ။ ဇာထိုးပန်းထိုးတို့၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တာတို့လောက်တော့ ခက်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူးဟာ”

ကျွန်မ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရလာသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကတော့ အားလျှော့သေးဟန် မတူ။ သူက ကျွန်မကို ခုတင်ပေါ်

အသာအယာ လဲချပေးပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို တိုးတိုးသာသာ အားပေးနေပြန်သည်။

“နင်က တကယ့်ကို မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်က လူတကာကို စောင့်ရှောက်တတ်တယ်လေ” သူက ကျွန်မနားထဲသို့ တီးတိုးစကားဆိုသည်။

“တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နင်က ဆရာကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာဦးမှာ။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ သိနေတာလဲ သိလား။ နင် ငါ့ကို သင်ပေးခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်ပါတော့လား” သူ တဒင်္ဂမျှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သူ ပြောသမျှကို ကျွန်မ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမှန်း သေချာသွားသောအခါမှ ပိုမိုအရေးပါသော ခေါင်းစဉ်ကို တင်ပြလာလေသည်။

“နောက်ပြီး မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့မှာ လူးမိသားစုက လူတွေ နင့်ကို ဘယ်လို အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြသလဲ ဆိုတာကို ငါ ကောင်းကောင်း သတိထားမိလိုက်တယ်”

ကျွန်မသည် သူ့လက်မောင်းထဲ ပြေးဝင်ကာ သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပြစမ်းပါ။ နင် သိထားသမျှ အားလုံး ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“လူးဖူးလန်က နင့်အရှေ့ကို စွပ်ပြုတ်လာချတာ နင် မှတ်မိသေးလား”

အဘယ်မှာ မမှတ်မိဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ ၎င်းမှာ ကျွန်မတစ်သက်တာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းရခြင်းဟု ယူဆမှတ်ယူထားသော အကြောင်းအရပ်၏ စမှတ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“နင့်တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်” ရွှယ်ဟွားက ဆက်ပြောသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေရတာလဲ။ အခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ လူအားလုံးက အဲဒါကို သတိထားမိနေကြတယ်။ လူတိုင်းက နင့်ရဲ့ ပျော့ညံ့မှုနဲ့ သူရဲဘောကြောင်မှု အကြောင်းကို တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြတာ။ နင့်ခေါင်းကလေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ထားပြီး ထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ နင်ဟာ တကယ့်ကို ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်နေတဲ့ အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ လူးဖူးလန်က နင့်ကို ကျော်ပြီး

သူ့ယောက်ျားကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူက သဘောကျကျေနပ်တဲ့ အထာနဲ့ ပြုံးပြတော့ သူ့ယောက်ျားက ပြန်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ အဲဒါပဲကြည့်လေ။ လူးဖူးလန်က စည်းကမ်းတင်းကျပ်တယ် ဆိုပေမယ့် သူက အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့လူပါ”

“ဒါပေမယ့် ...”

“နောက်ပြီး လူးမိသားစုဝင်တွေ နင့်ခြေထောက်တွေကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ အကြည့်တွေကို နင့်ကို မြင်လိုက်စေချင်တယ်၊ သိလား။ အိုး ... ပိုင်ဟောရယ်၊ နင်ဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူးဖူးလန်အသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ငါတို့ရွာတစ်ရွာလုံးက ကျေကျေနပ်နပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး လက်ခံယုံကြည် ထားကြတယ် ဆိုတာ ငါ အပိုင်ပြောရဲတယ်။ အခုတော့ နင် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ဦး။ နောက်ရက် နောက်ရက်တွေမှာ နင့်အတွက် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်လေ” ကျွန်မတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လဲလျောင်းလိုက်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားက လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း လက်တစ်ဘက်ကို ကျွန်မပါးပေါ် တင်လိုက်သည်။

“မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်တော့” သူက နူးညံ့စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ ပြောသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ချလိုက်လေသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများက ကျွန်မကို ထုံးခိုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန်အတွက် ဖူးဝေသို့ အစောကြီး ရောက်နေကြသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်သွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ရွာစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော တီးမှုတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်မ၏ရင်က တလှပ်လှပ် တုန်လာတော့သည်။ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်များ တဒီးဒီး ယိုဆင်းလာကြတော့သည်။ မာမား၊ စိန်စိန်း၊ တာ့ကျယ်နှင့် ရွှယ်ဟွားတို့အားလုံးမှာလည်း ကျွန်မကို အောက်ထပ်သို့ လိုက်ပို့ရင်းက ငိုယိုနေကြသည်။ သတို့သား၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မ၏ မောင်ဖွားများက စောင့်ဆိုင်းနေသော ဝေါယာဉ်များပေါ်သို့ ကျွန်မ၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်ပေးနေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်းပဝါကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆောင်းလိုက်ရသောကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရတော့ပေ။ သို့သော် မင်္ဂလာပွဲ၏ နောက်ဆုံး အခါသမယတွင် အပြန်အလှန် အမေးအဖြေလုပ်နေသည့် ကျွန်မမိသားစု၏ အသံများကို ကြားနေရသည်။

“မိန်းမသား ဆိုတာမျိုးက အိမ်ထောင်ပြုမှ တန်ဖိုးရှိတာ” မာမား၏ ကြွေးကြော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် … မာမား” ကျွန်မက သူ့ကို စကားပြန်ရသည်။

“အဖိုးနည်းတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို လူလားမြောက်အောင် မွေးမြူစောင့်ရှောက် ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်၊ သမီးရယ်” ပါပါး၏ နူးညံ့သော စကားသံ။

ပါပါး၏ စကားသံကြောင့် ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ ချောင်းစီးလာကြပြန်သည်။ ကျွန်မသည် လှေကားလက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် အိမ်မှ ထွက်သွားလိုစိတ် လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

“ငါတို့ မိန်းမသားတွေ ဆိုတာက ကိုယ်ရဲ့ မွေးရပ်မြေကို ခွဲခွာဖို့ မွေးဖွားလာရချည်းပဲ” စိန်စိန်းက ကျူးရင့်လိုက်သည်။

“ညည်းက တိမ်လွှာကြားထဲကို ပျံသန်းသွားတဲ့ ပြန်လမ်းမရှိ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်လိုပဲ”

“သမီးကို ရယ်မောပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ စိန်စိန်းကို ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ ကြေကွဲခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အစစ်အမှန်ကို ပြသပေးခဲ့တဲ့ စိန်စိန်းကို ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ တတ်ကျွမ်းရာ ပညာတွေကို မျှဝေသင်ကြားပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်”

အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော စိန်စိန်း၏ ငိုရှိုက်သံက ကျွန်မ၏ စကားများကို ပွဲတင်ထပ်ပေးနေကြသည်။ သူတစ်ဦးတည်း ခံစားနေရသည်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သည့်အလား ကျွန်မ၏ မျက်ရည်များကလည်း သူ့ကို အဖော်ပြုနေကြသည်။

ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် နေလှောင်၍ ညိုရင့်နေသော စူးစူ၏ လက်များကို ကျွန်မလက်ပေါ်၌ တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေကားလက်ရန်းပေါ် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်မ၏ လက်ချောင်းများကို တစ်ချောင်းချင်း ခွာထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးရဲ့ မင်္ဂလာဝေါယာဉ်က သမီးကို အပြင်မှာ စောင့်နေတယ်” သူ၏ အသံက အက်ကွဲနေသည်။

“စူးစူ …”

ထို့နောက် မောင်နှမများ၏ အသံများကို ကြားလာရသည်။ တစ်ဦးချင်းစီမှ ထွက်ပေါ်လာသော ကျွန်မအတွက် ကောင်းချီးပေး ဆုတောင်းနေကြသည့် အသံများ။ မျက်စိရှေ့တွင် ပိတ်ကာနေကြသော အနီရောင်ပန်းဖွားများကို ဖယ်ရှားပစ်ပြီး သူတို့ကို ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများဖြင့် တတ်တတ်အပ်အပ် ကြည့်မြင်လိုက်ချင်သည်။

“တာ့ကော၊ ကျွန်မအပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ကျွန်မက သီဆိုလိုက်သည်။

“အာ့တိ၊ ဖင်ကွဲဘောင်းဘီ ဝတ်ထားရတဲ့ အချိန်တုန်းက နင့်ကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရခဲ့တာတွေကို ငါ အမှတ်ရနေတုန်းပဲ။ တာ့ကျယ်၊ တာ့ကျယ်ရဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဂရုစိုက်ပေးခဲ့မှုတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အိမ်အပြင်ဘက်တွင် တီးဝိုင်း၏ တီးမှုတ်သံများက ပိုမို ကျယ်လောင်လာသည်။ ကျွန်မ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ မာမားနှင့် ပါပါးက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဖမ်းယူကာ ကျွန်မကို အိမ်အပြင်သို့ တွဲခေါ်သွားပေးကြသည်။ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ မျက်စိရှေ့မှ ပန်းဖွားများက ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းခါနေကြသည်။ အိမ်အပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပန်းများနှင့်အတူ အနီရောင်ပိုးစနှင့် လွှမ်းခြုံထားသော ဝေါယာဉ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ဟွားကျောက် – ပန်းဖွားဝေါယာဉ် – က ခန့်ထည်လှပနေသည်။

ကျွန်မ၏ စေ့စပ်ပွဲ အောင်မြင် ပြီးဆုံးသည့်အချိန်မှ စ၍ နောက်ခြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ ကျွန်မကို ပြောကြားခဲ့သမျှသော စကားလုံးများသည် ကျွန်မ၏ စိတ်အာရုံထဲတွင် အလျှိုလျှို ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် ကျားနှစ်ဖွားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုရမည်။ ကျွန်မတို့၏ ဇာတာအရ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးသော မိတ်ဖက်၊ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ ကျန်းမာသည်၊ ထက်မြက်သည်၊ ထို့နောက် ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ မိသားစုမှာ လူတကာ လေးစားကြည်ညိုခံရသော၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော၊ ထို့နောက် ရက်ရောသော

မိသားစုတစ်စု ဖြစ်သည်။ ကျွန်မထံသို့ ပေးပို့လာကြသော တင်တောင်းပဏ္ဏာများ၏ အရည်အသွေးနှင့် အရေအတွက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုအချက်များ မှန်ကန်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ ယခုအခါတွင်လည်း ကျွန်မ၏ ပန်းဖွားဝေါယာဉ်က ထိုအချက်များကို နောက်တစ်ကြိမ် ထောက်ခံပြနေသကဲ့သို့ ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်မသည် မိဘတို့၏ လက်များကို လွှတ်ချလိုက်ကာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ဘာမျှ မမြင်ရဘဲ တိုးမိတိုးရာ ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်းများကို တုံ့ရပ်လိုက်သည်။ ဘယ်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ သွားရမည်မှန်း ကျွန်မ မသိပေ။ ကျွန်မ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းကာ ရွှယ်ဟွား၏ အကူအညီကို ငံ့လင့်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မလက်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မကို ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ သူက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြားနေရသော အသံများမှာ ငိုကြွေးရှိုက်ဖိုသံများသာ ဖြစ်သည်။ မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့က ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သမီးတစ်ယောက်ကို ခွန်းနှုတ်ခြွေသည့် တမ်းချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွားက ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး မည်သူမျှ မကြားအောင် ကျွန်မကို တီးတိုး စကားဆိုသည်။

"ငါတို့နှစ်ယောက်က ထာဝစဉ် ထာဝရ လောင်ထုံးတွေဆိုတာကို လုံးဝ မမေ့လိုက်နဲ့နော်" ထို့နောက် သူသည် သူ့အင်္ကျီလက်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်မ၏ အင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

"ဒါ နင့်အတွက် လုပ်ထားတာ" သူက ပြောသည်။

"ထုံးခိုသွားတဲ့ လမ်းပေါ်ရောက်ရင် နင် ဖတ်ကြည့်ကြည့်ပေါ့။ ငါတို့ အဲဒီမှာ ဆုံကြမယ်" ဝေါယာဉ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီးနောက် အထမ်းသမားများက ကျွန်မကို အဝေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

မာမား၊ စိန်စိန်း၊ ပါပါး၊ ရွှယ်ဟွားနှင့် ဖူးဝေမှ သူငယ်ချင်းတချို့က ရွာထိပ်ရောက်သည်အထိ ကျွန်မကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြကာ ကျွန်မကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးနေကြသည်။ ကျွန်မမှာတော့ ဝေါယာဉ်ထဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ငိုကြွေးလျက်။

နောက်သုံးရက်ကြာလျှင် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ခွင့်ရဦးမည် ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်မ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ပူဆွေး ဝမ်းနည်းနေရပါသနည်း။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ ဤသို့ ဖြေရှင်းပြနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဒေသတွင်

သမီးကညာတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျ၍ လင့်အိမ်သို့ လိုက်သွားရခြင်းကို တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် '不落夫家' (ပုလော့ဖူးကျား) ဟု သုံးနှုန်းကြသည်။ ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ လင်သားအိမ်သို့ ချက်ချင်း မကျရောက်ခြင်း/ မပြောင်းရွှေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ '落' (လော့) ဟူသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျရောက်ခြင်း၊ ဆောင်းဦးကာလ ရွက်ဝါများ ကြွေကျခြင်း သို့တည်းမဟုတ် သေမင်းခံတွင်းသို့ ကျရောက်ခြင်း ဟူသည့် ကျရောက်ခြင်းနှင့် အနက်သဘော အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ဒေသိယဘာသာစကားတွင် 'ဇနီး' ဟူသော စကားလုံးနှင့် 'ဧည့်' ဟူသော စကားလုံးမှာ နှစ်လုံးမကွဲ တစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဘဝ၏ လက်ကျန်သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး၌ ကျွန်မသည် ခင်ပွန်းအိမ်တွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေပေတော့မည်။ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများ၊ နွေးထွေးယုယသော မေတ္တာဓာတ်များ၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် နေရာထိုင်ခင်းများဖြင့် ဧည့်ခံပြုစု စောင့်ရှောက်ခံရမည့် ဧည့်ကောင်းဆောင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်၊ ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်နှင့် သံသယတရားခံ တစ်ယောက်အဖြစ်သာ အစဉ်အမြဲ ရှုမြင်ခံရမည့် ဧည့်သည်မျိုးသာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ ရွှယ်ဟွား၏ အထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အဝတ်စဖြင့် ပတ်ထားသော ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်။ ကျွန်မအတွက် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ဖွယ် စကားများကို ရေးသားထားလိမ့်မည်ဟု အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်လျက် ယပ်တောင်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မိုးထက်ခတ်ပျံ ငှက်မောင်နှံ၊ လိုက်သံရှိုက်သီ စည်းချက်ညီ။

တောင်ပံယှက်မေး နေခြည်ထွေး၊ အနွေးဓာတ်ငုံ ရင်လွှမ်းခြုံ။

မြေပြင်တလွှား ပျံ့စီးပွား၊ များပြားဖြိုးဝေ ပြည့်စုံစေ။

ယပ်တောင်၏ အနားစွန်းရှိ ကနုတ်ပန်းခက်ထဲတွင် ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ယှဉ်တွဲပျံသန်းနေကြသည်။ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း။ ကျွန်မတို့၏ နှစ်ဦးပိုင် ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို ထည့်သွင်းခဲ့သည့်အတွက် ရွှယ်ဟွားကို အချစ်ပိုခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ပေါင်ပေါ်ရှိ ယပ်တောင်ထုပ်လာခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါကို ကျွန်မ ဖြန့်လိုက်သည်။ အထမ်းသမားများ၏ ခြေကြွပုံ စည်းချက်နှင့်အညီ လှုပ်ယမ်းနေကြသော ပန်းဖွားများကို လွန်၍ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာရှိသော အခါသမယကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါပေါ်တွင် နှီစူးစာတစ်စောင်ကို ပန်းထိုးထားသည်။

စာ၏ အဖွင့်စကားမှာ သတို့သမီးများအား နှုတ်ခွန်းဆက်သသည့် အစဉ်အလာအတိုင်း ရေးသားထားသည်။

နင့်အတွက် ဒီစာကို ရေးနေရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့အသည်းနှလုံးကို ဓားနဲ့ အမွှန်းခံရသလိုပဲ ငါ ခံစားနေရတယ်။ ငါတို့တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ဖဝါးမှ မခွဲကြစတမ်း၊ မချေမင် မပြောကြစတမ်းလို့ အရင်တုန်းက သစ္စာဆိုခဲ့ကြဖူးတယ်လေ။

ထိုစကားလုံးများမှာ ကျွန်မတို့၏ ကတိစာချုပ်ပေါ်မှ စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ အတိတ်ကာလ၏ ပုံရိပ်များကို ပြန်မြင်ယောင်မိကာ ကျွန်မ ပြုံးလိုက်သည်။

====

ငါတို့တွေ တစ်သက်လုံးပဲ အတူတူ နေသွားရလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ထားတာ။ ဒီနေ့လို ခွဲခွာရမယ့်နေ့မျိုး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ငါတို့တွေ ဘဝမှားပြီး မိန်းမတွေအဖြစ်နဲ့ ဒီလောကကို ရောက်လာကြတာကိုက ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုက ငါတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာပဲလေနော်။ ပိုင်ဟောရေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံတွေလို နေခဲ့ကြဖူးတယ် ဆိုပေမယ့် အခုတော့ အရာရာက ပြောင်းလဲသွားပြီ။ နောက်များမကြာခင်မှာ နင် ငါ့အကြောင်းတွေ သိလာရတော့မှာပါ။ ငါရဲ့စိတ်က ဏ္ဍန္တြေ မဆည်နိုင်လောက်အောင် တုန်ခါ လှုပ်ရှားလွန်းနေတယ်။ နင် ငါ့ကို ထပ်မချစ်နိုင်တော့မှာ တွေးပူရင်း အခုဆို ငါ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေသာ မကဘဲ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကပါ ငိုကြွေးနေကြပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် မြဲမြဲ မှတ်ထားပေးပါ။ နင် ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုပဲ အမြင်ပြောင်းပြောင်း ငါ့ရဲ့ အချစ်ကတော့ နင့်အပေါ် ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။

ရွှယ်ဟွား

====

ကျွန်မ မည်သို့ ခံစားနေရမည်ကို စာရှုသူ မှန်းဆနိုင်ပါသလား။ လွန်ခဲ့သော

သီတင်းပတ်များအတွင်း၌ ရွယ်ဟွားသည် တစ်မူထူးကဲစွာ အလွန့်အလွန် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မက သူ့ကို နောက်ထပ် မချစ်နိုင်တော့မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့သော် ရွယ်ဟွားအပေါ် ထားရှိသော ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များ မကြာခင် ပြောင်းလဲလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မသည် ခင်ပွန်းအိမ်သို့ သွားရာ ပန်းဖွားဝေါယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ်ကာလ၌ လုံးဝဥဿုံ မရိပ်စားမိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ရင်မှာ လေးလံလာပြီး ကျွန်မကို ယခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပို့ပေးရန် အထမ်းသမားများကို အော်ဟစ် ခိုင်းစေလိုစိတ်များပင် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ လောင်ထုံး၏ စိုးရိမ်သောကများကို ကျွန်မ ဖြေဖျောက်ပေးလိုက်ချင်သည်။

သို့သော်လည်း ထုံးခိုရွာဝင်ဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဖျောက်အိုးဖောက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တီးဝိုင်း၏ တူရိယာ တီးမှုတ်သံများ ညံစီလာသည်။ လူများက ကျွန်မ၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို ချပေးကြသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများကို ကျွန်မ၏ အိမ်အသစ်ရှိရာသို့ တိုက်ရိုက် သယ်ဆောင်သွားကြရမည်။ သို့မှသာ သတို့သားသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ပေးထားသော မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်စုံကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆိုးရွား၍ ရင်းနှီးထားပြီး ဖြစ်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကြက်တစ်ကောင်၏ လည်မျိုကို ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းဖွားဝေါယာဉ်၏ အပြင်ဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြက်လည်ချောင်းသွေးများဖြင့် ဖြန်းပတ်နေသည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ လိုက်ပါလာနိုင်သည့် မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ အန္တရာယ်မှ တားဆီးကာကွယ်ပေးခြင်း။

နောက်ဆုံးတွင် တံခါးပွင့်လာပြီး ရွာ၏ အကြီးအကဲအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်မကို လက်တွဲကာ ဝေါယာဉ်အပြင်သို့ ထွက်နိုင်ရန် ဖေးမကူညီပေးသည်။ ထုံးခိုရွာ၏ အမျိုးသမီးအကြီးအကဲ အစစ်အမှန်မှာ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုမင်္ဂလာဆောင်အတွက်မူ ထုံးခိုရှိ အမျိုးသမီးကြီးများထဲမှ သားယောက်ျားလေး အများဆုံး မွေးဖွားပေးထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ထားကြသည်။ သူက ကျွန်မကို အိမ်အသစ်ဆီသို့ လမ်းညွှန် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူတို့၏ အိမ်တံခါးမကြီးကို ကျော်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ယောက္ခမများ၏ ရှေ့မှောက်သို့ တန်းရောက်သွားတော့သည်။ ယောက္ခမများအရှေ့တွင် ဒူးတုတ်ထိုင်ကာ သူတို့ကို သုံးကြိမ်တိုင် ရှိခိုးဦးချကန်တော့ရသည်။ အိမ်သူအိမ်သားများကို သစ္စာရှိရှိ

လုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု သစ္စာတိုင်ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် သူတို့အတွက် ရေနွေးကြမ်းငှဲ့ကာ လက်အရောက် ဆက်သရသည်။ ၎င်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မကို မင်္ဂလာဦး အိပ်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ တံခါး ဟောင်းလောင်းဖွင့်ထားသော ၎င်းခန်းဆောင်အတွင်း၌ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေရသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ခွင့်ရရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်ပြီး ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို ကြည့်ရှုစဉ်ကတည်းကပင် ဤအခါသမယကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ စိတ်က ပျာယာခတ်နေဆဲ၊ ရှုပ်ထွေးနေဆဲ၊ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေဆဲသာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူသည် ကျွန်မအတွက်တော့ လုံးဝ မမြင်ဖူးသေးသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သဘာဝကျစွာပင် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ သိချင်နေသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ ရင်မှဖွားသော သားသမီးများ၏ ဖခင် ဖြစ်လာမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုကိစ္စကို မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်နည်းဟုလည်း ကြောင့်ကြများနေသည်။ ထို့အပြင် ရှယ်ဟွားထံမှ ဆန်းကြယ်သော စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိထားခဲ့သောကြောင့် တစ်ပူပေါ် နောက်တစ်ပူက ဆင့်နေပြန်တော့သည်။

မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်း၏ တံခါးကို ဆို့ပိတ်ရန်အတွက် စားပွဲတစ်လုံး မ,ရွှေ့နေသည့် အသံဗလံများကို ကြားနေရသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားစဉ် ပန်းဖွားများအောက်မှ ယောက္ခမများ၏ လှုပ်ရှားမှု အစုစုကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာအိပ်ရာခင်းများကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ်သို့ ရွှေ့လိုက်ပြီး ဝိုင်ခွက်နှစ်ခွက်ကို အိပ်ရာခင်းပုံပေါ်၌ တင်ထားကြသည်။ ခွက်တစ်ခွက်ကို ချည်ကြိုးစိမ်းဖြင့် တွဲချည်ကာ ကျန်ခွက်တစ်ခွက်ကို ချည်ကြိုးအနီဖြင့် တွဲချည်ထားပြီး ထိုကြိုးနှစ်ချောင်းကိုလည်း တစ်နေရာတွင် ပူးချည်ထားသည်။

ထိုစဉ် သတို့သားသည် ဧည့်ကြိုခန်းမထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး လူအများ၏ ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ချောင်းကြည့်ရန် ကျွန်မ မကြိုးစားတော့ပါ။ ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ရှေးရိုး အစဉ်အလာအတိုင်းသာ ဖြစ်နေစေချင်သည်။ သူသည် စားပွဲ၏ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းမှ နေ၍ ချည်ကြိုးအနီကို ဆွဲထားသည်။ ကျွန်မကလည်း အခန်းထဲမှနေ၍ ကျွန်မဘက်မှ ချည်ကြိုးအစိမ်းကို ဆွဲထားသည်။ ထို့နောက် သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ အိပ်ရာခင်းပုံပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ အခန်းအတွင်းသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးမှာ အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ တရားဝင် အရာမြောက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပခုံးချင်း ယှဉ်ရပ်နေရသည့်အချိန်တွင် ခင်ပွန်း၏ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ မည်မျှ ပြောနိုင်သနည်း။ ရေချိုးသန့်စင်ပြီးစ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးနံ့တစ်ခုကို ကျွန်မ ရနေသည်။ ခေါင်းငုံ့ကြည့်သည့်အခါတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ပေးထားသော ဖိနပ်တစ်ရန်သည် သူ့ခြေထောက်များပေါ်တွင် သပ်ရပ်ပိရိစွာ တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အနီရောင် မင်္ဂလာဘောင်းဘီကလည်း သူ့အရပ်နှင့် အလောတော် ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ သူငယ်ချင်းများက မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းထဲသို့ ဇွတ်တရွတ် တိုးဝင်လာကြသည်။ သူတို့ အလွန်အကျွံ မူးနေကြလေပြီ။ ခြေလှမ်းများက ယိုင်ထိုးနေကြသည့်အပြင် ပြောသည့်စကားများကလည်း အာလေးလျှာလေးနှင့် ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်နေကြတော့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သားဦးမြန်မြန် ရရှိပါစေခြင်း အကျိုးငှာ မြေပဲနှင့် စွန်ပလွံသီးများ ယူလာကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ဘဝ ချိုမြိန်သာယာစေရန်အတွက် သကြားလုံးများလည်း ပါလာကြသေးသည်။ သူတို့က ကျွန်မခင်ပွန်းကို မုန့်လုံးတစ်လုံး ခွံ့ကျွေးပြီးနောက် ကျွန်မအတွက် ရည်ရွယ်ထားသော မုန့်လုံးကိုမူ တိုက်ရိုက် ခွံ့မကျွေးဘဲ ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ အပေါ်မြှောက်ထားပြီး ကျွန်မကို ခုန်ဖမ်းခိုင်းကြသည်။ သူတို့ပါးစပ်များမှ အယုတ္တာအနတ္တာ ပြက်လုံးများကို တစ်လျှောက်လုံး ပေါက်ပေါက်ဖောက်သကဲ့သို့ ပြောဆိုနေကြသည်။ သင်လည်း ကြားဖူးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းသည် ယနေ့ညတွင် နွားသိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သန်မာနေပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်မသည် သိုးမလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျိုးနွံ့ပိပြားနေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်မ၏ ရင်သားနှစ်မြွှာသည် မက်မွန်သီးနှစ်လုံးကဲ့သို့ အင်္ကျီစမှ ကန်ထွက်ကာ ပွင့်အာ စူထွက်နေကြလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကျွန်မခင်ပွန်းသည် တလည်းသီးကဲ့သို့ မျိုးစေ့များစွာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် သားဦးတစ်ယောက်ရရန် ကျွန်မတို့အနေဖြင့် အဘယ်သို့သော ကိုယ်နေဟန်ထားဖြင့် သံဝါသပြုသင့်သည်။ စသည် … စသည်ဖြင့်။ မင်္ဂလာဦးည၌ ထိုထိုသော ခါးအောက်ပြက်လုံးများဖြင့် ဟာသလုပ် ရယ်မောနေကြသည်မှာ နေရာတကာ၌ ထုံးစံကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့ နောက်ပြောင်နေကြသည်ကို ကျွန်မအနေဖြင့် မသိကျိုးကျွံ ပြုနေလိုက်ရုံမျှသာ။ သို့သော် ရင်တွင်း၌ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေခဲ့သည်။

ထုံးခိုသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိနေသည်မှာ နာရီများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ ညဥ့်လည်း နက်လုပြီ။ အပြင်ဘက်တွင် ရွာသူရွာသားများက သောက်ကာစားကာနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြသည်။ ဗျောက်အိုးဖောက်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အားလုံး အိမ်ပြန်ကြရန် အချက်ပေး အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်တော်တော် ကြာသွားသည့်အခါတွင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် အိမ်ထဲသို့

ဝင်လာပြီး ကျွန်မတို့အတွက် မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်း၏ တံခါးကို ပိတ်ပေးလေသည်။ သို့ဖြင့် အခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့်ခင်ပွန်း နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

"ဟိုင်း" သူက စကားစလိုက်သည်။

"ဟိုင်း"

"နင် တစ်ခုခု စားပြီးပြီလား"

"ငါ အစာမစားနိုင်တာ နှစ်ရက်လောက် ရှိပြီ"

"ဒါဆို မြေပဲနဲ့ စွန်ပလွံသီးတွေ စားလိုက်ပါလား" သူက ပြောသည်။

"ငါ သူများကို လျှောက်မပြောပါဘူး"

ကျွန်မက ခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းခါလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းပေါ်မှ ပုလဲလုံးကလေးများနှင့် ငွေဆွဲပြားကလေးများ၏ တွန်းတိုက်ထိခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လှုပ်ရှားနေသော ပန်းဖွားများအကြားမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများက အောက်ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ အသက်ကို အောင့်ထားလိုက်ကာ လှုပ်ယမ်းနေသည့် ပန်းဖွားများကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ကြိုးစားနေမိသည်။ သို့မှသာ ရှက်စိတ်ဖြင့် နီမြန်းနေသော ကျွန်မ၏ ပါးပြင်များကို သူ မမြင်တွေ့နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့်သူ နှစ်ယောက်စလုံး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ထိုင်နေကြသည်။ သူက ကျွန်မကို လေ့လာအကဲခတ်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ အတပ်သိနေသည်။ ကျွန်မ လုပ်နိုင်သမျှမှာ သည်းခံ၍ စောင့်နေရုံမျှသာ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ငါ ကြားထားတာကတော့ နင်က အရမ်းလှတယ် ဆိုပဲ။ ဟုတ်လား"

"ခေါင်းဆောင်းပဝါကို လှပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကြည့်လိုက်ပါတော့လား"

အသံက ကျွန်မ ရည်ရွယ်ထားသည်ထက် ပို၍ ငေါ့တော့တော့လေသံ ပေါက်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မခင်ပွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောနေတော့သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူသည် ခေါင်းဆောင်းပဝါကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ကျွန်မဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများမှာ တစ်မီတာမျှပင် မကွာလှမ်းတော့ပေ။ သူက ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေစဉ် ကျွန်မကလည်း သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အကြောင်း ပြောခဲ့သော အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် ရွယ်ဟွား၏ စကားများက အကုန်လုံး မှန်နေကြသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျောက်ပေါက်မာ သို့မဟုတ် အမာရွတ် တစ်စိုးတစ်စိကိုမျှ ရှာမတွေ့ပေ။ သူသည် ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ကဲ့သို့ မဲမှောင်သော အသားအရေ ပိုင်ရှင်မျိုး မဟုတ်။ လယ်ကွင်းများထဲ၌ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် လုပ်ကိုင်ရသော အတန်းအစား မဟုတ်ကြောင်း သက်သေတည်နေသည်။ သူ၏ မေးရိုးနှင့် မေးစေ့တို့က ကားကားစွင့်စွင့်နှင့် ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြသည်။ ရိုင်းပျခက်ထန်သည့် မျက်နှာပေးမျိုး မဟုတ်။ နဖူးစွန်းမှ ဆံပင်များက ဖရိုဖရဲ ကျဆင်းနေကြပြီး သူ၏ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့် ဟန်ကို ဖော်ဆောင်နေကြသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကလည်း စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝနေသည့် ဟန်အပြည့်ဖြင့် လင်းလက်တောက်ပနေကြသည်။

သူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာကာ ကျွန်မ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ဘဝတွေ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်။ နင်နဲ့ငါ အတူတူ နေကြရင်ပေါ့”

၁၇ နှစ်အရွယ် ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသူ ပျိုမေတစ်ယောက်အတွက် ထို့ထက်ကောင်းသော စကားလုံးများကို မျှော်လင့်နိုင်ပါဦးမည်လော။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်မလည်း ကျွန်မတို့၏ ရွှေရောင်အနာဂတ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုနေ့ညက သူသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာများ အားလုံးကို တစ်ခုမကျန် လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ သတို့သမီးဖိနပ်များကို ချွတ်ပြီး အနီရောင် ညအိပ်စွပ်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့သည်ကအစ အလွဲအမှား မရှိခဲ့ပါ။ ရွယ်ဟွား၏ နူးညံ့သော အထိအတွေ့နှင့် အသားကျနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များသည် သူ၏ လက်များနှင့် ထိတွေ့ကြသည့်အခိုက်တွင် ကျွန်မ မည်သို့ ခံစားခဲ့ရသည်ကို တိတိကျကျ မဖော်ပြတတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ယခုအပြုအမူသည် မကြာခင် ဆက်ဖြစ်လာတော့မည့် အခင်းကိစ္စထက် ပို၍ပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မြင်မိသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်နေမိသည်ကို ကျွန်မ သိမနေခဲ့ပါ။ သူလည်း သိနေလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မနေရာ၌ ရွယ်ဟွားသာ ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်အောက်၌ သူ မည်သို့

တုံ့ပြန်ပြုမူလိမ့်မည်နည်းဟုသာ ကျွန်မ ကြိုးစားပုံဖော် ကြည့်နေခဲ့သည်။

* * *

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်မ အစောကြီး နိုးထလာခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို ထားခဲ့ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို သင် သိပါ၏လော။ ၎င်းမှာ ရွှယ်ပွား၏ စာကို ဖတ်ပြီးသည့် အချိန်ကတည်းက ကျွန်မ ခံစားနေခဲ့ရသော ဝေဒနာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ ဘာမျှ မလုပ်နိုင်သေးသည်။ ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အတွင်း၌သာ မကဘဲ၊ ယမန်နေ့ည သို့တည်းမဟုတ် ယခုအချိန်ထိပင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်သေးပေ။ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ခွင့် မရခင် အချိန်ထိ ကျွန်မသည် ရိုးရာဓလေ့ ထုံးတမ်းများနှင့်အညီ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်နာကျင့်သုံးသွားရပေမည်။ သို့သော် ၎င်းမှာ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်ခဲနေသည်။ ကျွန်မ ဗိုက်ဆာနေသည်၊ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေသည်၊ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်က နာကျင်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက အလွန်အကျွံ လမ်းလျှောက်ထားရသောကြောင့် ခြေထောက်များက နာကျင်ပင်ပန်းနေကြသည်။ ထို့အပြင် သူစိမ်းတို့၏ အလယ်၌ အသားမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို ခေါင်းထဲမှ ကြိုးစားမေ့ဖျောက်ပစ်ပြီး မီးဖိုချောင်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ၁၀ နှစ်အရွယ် အစေခံကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ကျွန်မကို စောင့်မျှော်နေသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်အစေခံကလေးပင် ဖြစ်ချေမည်။ မည်သူကမျှ ကျွန်မကို ကြိုတင်ပြောကြားထားခြင်း မရှိပေ။ ဖူးဝေရှိ အိမ်တိုင်းတွင် မည်သူမျှ အစေခံ မထားနိုင်ကြပါ။ သို့သော် အစေခံဖြစ်မှန်း ကျွန်မ ခွဲခြားသိနိုင်ရသည့် အဓိက အကြောင်းအရင်းမှာ ထိုကလေးမလေး၏ ခြေထောက်များမှာ စည်းနှောင် မထားသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က ယုံကမ်း။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ယုံ – ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ကမ်း – သံကဲ့သို့ မာကျောတောင့်တင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ (နာမည်နှင့် အမှန်ပင် လိုက်ဖက်ကြောင်း မကြာခင် သိလာရသည်။) သူသည် ကျွန်မ မရောက်ခင်ကတည်းက မီးဖိုတွင် မီးမွှေးထားပြီး ဒယ်အိုးထဲသို့ ရေများ အဆင်သင့် ထည့်ပေးထားသည်။ ကျွန်မ လုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ ၎င်းရေကို ကျို၍ ရေနွေးများကို ယောက္ခမများ မျက်နှာသန့်စင်နိုင်ရန်အလို့ငှာ သူတို့ထံသို့ ယူသွားပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှိ လူအယောက်စီတိုင်းအတွက်လည်း ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ခပ်ပေးထားသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရေနွေးကြမ်း လာယူကြသည့် အခါတွင် ကျွန်မက တစ်စက်မျှ မဖိတ်မစင်စေရဘဲ သူတို့ကို ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများက ကျွန်မ၏ မိဘများအိမ်သို့ ဝက်သားများနှင့် မုန့်ချိုများ နောက်တစ်ကြိမ် ပို့လိုက်ကြပြန်သည်။ လူးမိသားစုသည် သူတို့၏ ဘိုးဘွားဘုံကျောင်းတွင် ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပကြပြန်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ထိတို့ခွင့်မရသော နောက်ထပ် ဂုဏ်ပြုစားပွဲတစ်ပွဲသာ။ လူတကာ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် မိုးမြေကို ဦးညွှတ်ကန်တော့ကြရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများ၊ ထို့နောက် လူးမိသားစု၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ။ ထို့နောက် ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်ထဲမှ ကျွန်မတို့ထက် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူမှန်သမျှကို လိုက်လံ၍ ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပြုကြရသည်။ သူတို့က မေတ္တာတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ဟုန်ပေါင်း (အိတ်နီဖြင့် ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံ) များ ပြန်လည်ဝေငှကြသည်။ ထို့နောက်တော့ မင်္ဂလာဦးခန်းဆောင်သို့ ပြန်ကြရသည်။

နောက်တစ်ရက် (မင်္ဂလာအခမ်းအနား၏ တတိယမြောက်နေ့) သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဤနေ့ဤရက်မှာ သတို့သမီးများအားလုံး မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့ကြသော နေ့ရက်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် သတို့သမီး၏ မိသားစုဝင်များနှင့် သူငယ်ချင်းများက ရေးသားပြုလုပ်ပေးလိုက်သော စန်းချောင်စာအုပ်များကို ရွတ်ဖတ်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်၌ ကျွန်မ၏ အတွေးများကို စိုးမိုးနေသူမှာ ရွှယ်ဟွားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်တွေ့ရပေတော့မည်။

တာ့ကျယ်နှင့် ယောင်းမတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ စာအုပ်များ၊ ကျွန်မကို ကျွေးမည့် အစားအသောက်များကို ယူဆောင်လာကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ အစာပြန်စားခွင့်ရမည့် ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးသော အစားအသောက်များ ဖြစ်သည်။ စန်းချောင်စာအုပ်များကို လူးအိမ်တော်ရှိ အမျိုးသမီးများ ရွတ်ဖတ်ကြရာတွင် နားဆင်နိုင်ရန်အတွင် ထုံးခိုရွာမှ အမျိုးသမီးအမြောက်အမြားလည်း အိမ်တော်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားနှင့် မာမားတို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ မတွေ့မြင်ရပေ။ အဘယ်ကြောင့် သူတို့ ရောက်မလာကြသနည်း။ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ … ထို့နောက် ရွှယ်ဟွားကို မတွေ့မြင်ရသည့်အတွက် ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိသည်။ ယနေ့ကျင်းပမည့် အစီအစဉ်မှာ ကျွန်မ၏ အပျော်ရွှင်ရဆုံးသော အစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မအတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ရှာမတွေ့တော့ပါ။

ကျွန်မ၏ စန်းချောင်စာအုပ်များပေါ်တွင် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း

ရေးလေ့ရေးထ ရှိသော စာကြောင်းများ ပါဝင်သည်။ ကျွန်မ မရှိတော့သည့်အတွက် မိဘများမှာ မည်မျှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြရကြောင်းအပြင် မိန်းမကောင်းအင်္ဂါနှင့် ကိုက်ညီသော ကျွန်မ၏ အရည်အသွေးများကို ထပ်ခါထပ်ခါ ရေးသားထားကြသည်။ ဥပမာ ဆိုရသော် “နင့်ကို ချက်ချင်း ခေါ်မသွားသေးဘဲ နှစ်အနည်းငယ် ဆိုင်းထားပေးဖို့ အဲဒီ ကံကောင်းတဲ့ မိသားစုကို ငါတို့ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟုလည်း ရေးတတ်ကြသည်။ သို့မဟုတ်ပါက “အခု ငါတို့ ခွဲခွာရတဲ့အတွက် အင်မတန် ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ နင့်ရဲ့ ယောက္ခမတွေက နင့်အပေါ် သက်ညှာပြီး သူတို့အိမ်ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ သင်ပေးနိုင်ကြပါစေ” ဟူ၍လည်း ရေးထားကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ စန်ချောင်းစာအုပ်ကလည်း ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း သူချစ်သော ငှက်များနှင့် တင်စားပြီး ရေးသားထားလေသည်။ “နဂါးနဲ့ဇာမဏီ၊ ဘုရားပေးတဲ့ စုံတွဲ” ဟု နိဒါန်းချီထားသော်လည်း ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးသည်ပင် ရေးလေ့ရေးထ ထုံးစံအတိုင်းသာ ရေးသားထားလေသည်။

အခန်း (၁၁) အမှန်တရား

ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး စတုတ္ထမြောက်နေ့၌ ကျွန်မ ဖူးဝေသို့ ပြန်ခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားအိမ်သို့ သွား၍ သူ၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ရန် ဆန္ဒရှိနေခဲ့သည်။ ယခုအခါ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ရရန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်၍ ယခင်ကထက် ပိုမို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ပုံမှန်ဝတ်စုံဖြစ်သည့် ဝါးရုံအဆင် ပန်းထိုးထားသော ရေညှိစိမ်းရောင် ပိုးအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထုံးခိုရွာအတွင်း၌ တွေ့မြင်ရမည့် လမ်းသွားလမ်းလာ လူအများကိုသာမက အကြားဖြင့်သာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးနေခဲ့ရသော ရွှယ်ဟွား၏ မိသားစုကိုပါ မိမိအပေါ် ကောင်းမွန်သော စိတ်သဘောထားများ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ကျွန်မ တောင့်တနေခဲ့သည်။ ထုံးခိုရွာ၏ လမ်းများတစ်လျှောက်တွင် ယုံကမ်း - ကျွန်မ၏ အစေခံကောင်မလေး - က ကျွန်မကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။ သူက ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများ၊ ပန်းထိုးချည်များ၊ အဝတ်စများနှင့် ရွှယ်ဟွားအတွက် ရည်ရွယ်ပြင်ဆင်ထားသော စန်းချောင်စာအုပ်ကို ခြင်းထဲထည့်ကာ သယ်လာပေးသည်။ ယုံကမ်း၏ လမ်းညွှန်ပေးမှုကို ရရှိသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိသော်လည်း အနားတွင် လူပိုတစ်ယောက် ရှိနေသည့်အတွက်တော့ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိသည်။ နေသားကျအောင် ကြိုးစားနေထိုင်ရမည့် အရာများထဲတွင် ၎င်းမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဖူးဝေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ထုံးခိုမှာ အဆမတန်ကြီးသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ အင်မတန်မှလည်း စည်ကားသည်။ လမ်းများကလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကြပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ဖြတ်သန်း သွားလာနေကြသော ကြက်ဘဲဝက်ခွေးတို့ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ရွှယ်ဟွား ပြောပြခဲ့ဖူးသော အိမ်ပုံစံနှင့် အတော်လေး ဆင်တူသည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏ အရှေ့တွင် ကျွန်မတို့ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်၍ လှပခန့်ညားသော နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ဤရွာသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ရက်ပိုင်းသာ ရှိသေးသောကြောင့် ရွာ၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို သင်ယူချိန် မရရှိသေးပါ။ သို့သော် တချို့ထုံးစံတို့မှာ ဖူးဝေ၏ ထုံးစံများနှင့် တထေရာတည်း တူညီနေကြသည်။ သူတစ်ပါးအိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ရှိကြသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့က

အိမ်ရှင်များကို အော်ခေါ်နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် တံခါးခေါက်ခြင်းများ မပြုလုပ်ကြချေ။ ယုံကမ်းသည် အိမ်တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ဝင်သွားသည့်အခါတွင် ထူးဆန်းသည့် အနံ့တစ်မျိုးက ကျွန်မတို့ကို ရုတ်တရက် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လေတော့သည်။ မစင်ပုပ်နံ့နှင့် အသားပုပ်နံ့တို့ ရောစပ်ထားပြီး ၎င်းအပေါ်၌ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းသော ချိုမြမြ အနံ့တစ်မျိုးက ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ၎င်းအနံ့၏ မူလဇာစ်မြစ်ကို ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်သော်လည်း လူတစ်ယောက်ယောက်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ သိရှိနေသည်။ ကျွန်မ၏ အစာအိမ်က ပုန်ကန်ထကြွလာသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများက ပို၍ပင် အာဏာဖီဆန်နေကြသည်။ သူတို့ မြင်တွေ့နေရသော အရာများကို လက်သင့်ခံရန် ငြင်းဆန်နေကြသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်သည် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်ကထက် အဆမတန် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည်။ သို့သော် အတွင်းထဲ၌ ပရိဘောဂများက မရှိသလောက် နီးပါးနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးသာ မြင်ရ၍ ထိုင်ခုံများ မရှိ။ အမျိုးသမီးဆောင်သို့ တက်သွားနိုင်သည့် ကွေ့ကောက်သော လက်ရန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်ရှိ ပစ္စည်းအဖုံဖုံထက် အရည်အသွေး သာလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်း သိသာနေသည့် အနုပညာ လက်ရာမြောက်သော ၎င်းပစ္စည်းတချို့မှအပ တခြား ဘာမျှ မရှိချေ။ ယခုအခါ ဆောင်းဝင်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ရာသီဥတုက သိသိသာသာ အေးမြနေသည်။ သို့သော် မီးလင်းဖိုတွင်လည်း ဘာမီးမျှ မရှိ။ အခန်းကလည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စားကြွင်းစားကျန်များက ဟိုဟိုဒီဒီ ပြန့်ကျဲလျက်။ အိပ်ခန်းများသို့ ဦးတည်နေသည်ဟု ယူဆရသည့် တခြားသော တံခါးများကိုလည်း တွေ့မြင်နေရသည်။ အိမ်အပြင်ပန်းကို တွေ့မြင်ထားသော လမ်းသွားလမ်းလာ သူစိမ်းတစ်ဦးအတွက် ထင်မှတ်မထားသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည့်အပြင် ရှယ်ပွား ပြောပြခဲ့ဖူးသော အခြေအနေနှင့်လည်း တက်တက်စင်အောင် ကွဲလွဲနေလေသည်။ အိမ်မှား၍ ဝင်ခဲ့မိခြင်းပေလော။

မျက်နှာကျက်အနီးရှိ ပြတင်းပေါက်များစွာထဲတွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ လွဲ၍ ကျန်ပြတင်းပေါက်များ အားလုံးကို ပိတ်ထားကြသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်မှ ဖြာကျလာသော အလင်းတန်းတစ်ခုက အမှောင်ထုကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းထားသည်။ ထိုမှိုင်းပျပျ ညိုမှောင်မှောင် အရိပ်ထဲရှိ ရေဇလုံတစ်လုံးအနီး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆင်းရဲနုံချာသည့် တောင်သူတစ်ဦး၏ စုတ်ပြတ်ညစ်ထေးသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်မတို့

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ သူက သူ့အကြည့်ကို ချက်ချင်း ရှောင်လွှဲကာ မျက်နှာကို အောက်ချပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ၏ အသားအရေက ကြွေထည်ပစ္စည်းကဲ့သို့ ဝင်းပစိုပြေကာ လှပနေသည်။ သူက လက်ဆုပ်ချီကာ ကျွန်မကို အရိုအသေပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ပိုင်ဟောရှောင်ကျယ် ထင်ပါရဲ့။ ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်၊ ကြိုဆိုပါတယ်” သူက လေသံကို တိုးညင်းစွာ ပြောနေသည်။ လတ်တလော တိုးမြှင့်သွားသော ကျွန်မ၏ ဂုဏ်သိန်ရာထူးကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ခဏစောင့်ဦးနော်။ ရွှယ်ဟွားကို ခေါ်ပေးမယ်”

ယခု ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည်။ ဤအိမ်သည် ရွှယ်ဟွား၏အိမ်သာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ လွဲစရာ မရှိတော့။ သို့သော် မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အခန်းကို ဖြတ်၍ လှေကားရှိရာသို့ လှမ်းလျှောက်သွားနေစဉ် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ရွှေရောင်လီလီများကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များကဲ့သို့ သေးသေးကွေးကွေးများသာ။ အခိုင်းအစေများထဲတွင် ထိုမျှ သေးကွေးသော ခြေထောက်မျိုးကို နောက်တစ်စုံရှာတွေ့ရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက အပေါ်ထပ်မှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး နားထောင်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မနားကိုပင် ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဟုတ်၏။ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သော၊ အငြင်းအခုန် သန်သော လေသံမျိုးဖြင့် ရွှယ်ဟွား၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မ၏ ခံစားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ရင်းနှီးသော ၎င်းအသံကို ကြားလိုက်ရပြီးသည့်နောက်တွင် အိမ်ကြီးသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ၎င်းတိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ငရဲပြည်သို့ ရောက်သွားသလားဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးက ထိုခံစားချက်ကို တွန်းလှန်နေသည့်နှယ်။ ကျွန်မ၏ အသားအရေများ ပြာနှမ်းလာကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ မိဘများ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စေရန်အတွက် ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော ရေညှိစိမ်းရောင် ပိုးထည်အောက်တွင် ကျွန်မ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် မည်မျှကောင်းသော အဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်ဆင်လာသည် ဖြစ်စေ၊ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေစိမ်း သို့တည်းမဟုတ် ဤထူးဆန်းမှောင်မိုက်သော၊ နံ့စော် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော နေရာမျိုးတွင် နေရသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုဒဏ်ကို မည်သို့မျှ

အကာအကွယ် ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ရွှယ်ဟွား၏ ရုပ်သွင်က လှေကားထိပ်တွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အပေါ်တက်ခဲ့လေ”

ကျွန်မသည် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေရင်း မိမိ၏ ခံစားချက်များကို ကြိုတ်ချေနိုင်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မ၏ အင်္ကျီစကို တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းကို စတင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သခင်မလေးကို ထားပစ်ခဲ့ရတာ လောင်ရဲသိရင် ကျွန်မကို ဆူလိမ့်မယ်” ယုံကမ်းက စိုးရွံ့သော အမူအရာဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဒီကို လာမယ့်အကြောင်း လောင်ရဲသိပါတယ်” ကျွန်မက ဘာမျှ တွေးတောမနေဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ပိုင်ဟော” ရွှယ်ဟွား၏ လေသံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံများ ရောစွက်နေသည်။ ထိုလေသံမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့စဖူး။

ထို့နောက် လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပုံရိပ်တချို့သည် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထင်ဟပ်လာကြသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် အကျည်းတန်မှုတချို့ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သောကြောင့် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း မာမားက ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“တစ်သက်လုံး မခွဲတမ်း နေပါမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီ ဆိုမှတော့ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်အောင် ညည်း ကြိုးစားနိုင်ရမယ်။ ညည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစား” သူက ဤသို့ ပြောခဲ့သည်။ မာမားသည် ဤစကားများကို ကျွန်မယောကျ်ားအား ရည်ရွယ်၍ ပြောကြားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ လက်ရှိ တွေ့မြင်နေရသော ပစ္စက္ခအခြေအနေကို ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ တစ်ဘဝလုံးစာ လောင်ထုံးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ထားရှိသော နက်ရှိုင်းကြီးမားသည့် မေတ္တာသည် ကျွန်မခင်ပွန်း ဖြစ်လာသည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိသော ခံစားချက်ထက်ပင် အပုံကြီး သာလွန်နေသည်။ ကျွန်မတို့မှာ စစ်မှန်သော ရေမရောသော လောင်ထုံးများ ဖြစ်ကြသည်။

ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သောအခါတွင် ယုံကမ်း၏ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။ ယခင်က အစေခံများနှင့် တစ်ချိန်တစ်ခါမျှ ဆက်ဆံဖူးခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မက ယုံကမ်း၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ … ညည်းပြန်တော့” ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သခင်မတစ်ယောက်ပုံ ပေါက်အောင် ကြိုးစားပြုမူလိုက်ရသည်။

“ငါ ဒီမှာ အဆင်ပြေမှာပါ”

“တကယ်လို့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အိမ်ပြန်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အိမ်အပြင်ကိုသာ ရောက်အောင် ထွက်ပြီး တွေ့တဲ့သူကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါ” ယုံကမ်းက စိုးရိမ်ဆဲ အကြည့်များနှင့် အကြံပြုနေသည်။

“ဒီမှာက လူးလောင်ရဲတို့ကို မသိတဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သူတို့က သခင်မလေးကို လူးအိမ်တော်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မသည် သူ့လက်ထဲမှ လက်ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူက ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေသောကြောင့် သူ့ကို ပြန်သွားနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။ သူလည်း မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး သက်ပြင်းချ၍ ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုပြီး တံခါးဝဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လက်ဆွဲခြင်းကို လက်ထဲတွင် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကျွန်မ လှေကားများပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားအနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မျက်ရည်များနှင့် စိုစိုရွှဲနေသော သူ့ပါးပြင်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် အစေခံမိန်းမများကဲ့သို့ ပုံပန်းမကျ၊ အဖာရာ ဗရပျစ်နှင့် မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ်သို့ မရောက်မီ လှေကားတစ်ထစ်အလိုတွင် ရပ်တန့်ကာ သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ ငါတို့က လောင်ထုံးတွေပဲဟာ”

သူက ကျွန်မလက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ နောက်ဆုံးတစ်ဆင့် လှမ်းတက်နိုင်အောင် ဖေးကူပေးလေသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ နှစ်ယောက်သား လှမ်းဝင်သွားကြသည်။ ဤနေရာသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက

အင်မတန်မှ စိုပြေသာယာခဲ့သော ခန်းဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရမည်ဟု ကျွန်မ အတပ်ပြောနိုင်သည်။ ဤအခန်းသည် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်ကထက် နှစ်ဆမျှ ပိုကြီးပြီး ပြတင်းကျည်းပေါင်များပေါ်တွင် ထွင်းထုထားသော ပန်းပုလက်ရာများသည် အနုစိတ်၍ လက်ရာမြောက်လှသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ဤအခန်းထဲ၌ ခြေနင်း ချည်ရစ်ဘီးတစ်စင်းနှင့် ခုတင်တစ်လုံးမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မရှိတော့ပေ။ အောက်ထပ်၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် လှပသော အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် ပိရိသေသပ်စွာ ယှက်တင်လျက် ခုတင်စွန်း၌ ကျက်သရေရှိစွာ ထိုင်နေလေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ တောင်သူ အဝတ်အစားများက သူ၏ ဂုဏ်သရေကို ဖုံးဖိထားစွမ်း မရှိကြချေ။

“ပိုင်ဟော” ရွှယ်ဟွားက ပြောသည်။

“ဒါက ငါ့မာမားလေ”

ကျွန်မသည် အရှေ့သို့ တိုးသွားကာ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို ဤကမ္ဘာမြေသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သူအား ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

“ဧည့်ဝတ်မကျေတာ ရှိရင် သည်းခံပေးပါကွယ်။ သမီးကို ရေနွေးကြမ်းနဲ့ပဲ ဧည့်ခံနိုင်လိမ့်မယ်” ရွှယ်ဟွား၏ မာမားက ပြောပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပဲ” ပြောပြီး အခန်းထဲမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်းက ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်ဖြင့် ပန်ရလှပေသည်။

မိဘအိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည့် လွန်ခဲ့သော ၄ ရက်က ကျွန်မသည် မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့က ကျွန်မကို တက်ညီလက်ညီ နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးနေခဲ့ကြသည်။ ယခုသော် ရွှယ်ဟွား၏ ခုတင်ပေါ်၌ ကျွန်မ ထိုင်နေရပြီ။ လိပ်ပြာမလုံခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မှုနှင့် နောင်တတရားတို့ကြောင့် ကျဆင်းလာရသည့် မျက်ရည်များကို သူ၏ ပါးပြင်ထက်၌ တွေ့မြင်နေရသည်။

“ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါဟာ” ဟု ကျွန်မ သူ့ကို အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့နှုတ်ဖျားမှ အလိုလို ထွက်ကျလာမည့် အမှန်တရားကို ကျွန်မ အသာအကြည် ငံ့လင့်နေမိသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ထွက်ကျလာမည့် စကားလုံးတိုင်းသည် သူ၏ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာများကို ချိုးဖဲ့

တိုက်စားပစ်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

“နင်နဲ့ငါ မတွေ့ဖူးခင် ဟိုးအရင်ကဆိုရင်” နောက်ဆုံးတော့ ရွှယ်ပွားထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါတို့မိသားစုက ဒီခရိုင်မှာ အချမ်းသာဆုံး မိသားစုတွေထဲက တစ်စုပေါ့ဟာ။ နင် ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရနိုင်ပါတယ်” ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ဘေးဘီဝန်းကျင်သို့ အားကိုးရာမဲ့စွာ သူ ငေးကြည့်နေသည်။

“တစ်ချိန်ကတော့ သိပ်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ငါတို့မှာ ဘာမှ လိုလေးသေးမရှိအောင်ကိုပဲ ပြီးပြည့်စုံခဲ့ကြတယ်။ ငါ့ရဲ့ အဘေးက နန်းတွင်းပညာရှိကြီးလေ။ ဒီတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကို လယ်မြေကောင်းတွေ မူပေါင်းများစွာ ပေးသနားတော်မူထားတာပေါ့”

ကျွန်မ တိတ်တဆိတ် နားထောင်နေသည်။ အတွေးများကတော့ ချာချာလည်လျက်။

“အဲဒီဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါ့ရဲ့ အဘေးတော်လည်း အရင်လို မျက်နှာသာ အပေးမခံရတာနဲ့ ရာထူးကနေ အနားယူပြီး ဇာတိရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝက အေးအေးသာသာပါပဲ။ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့သားဖြစ်တဲ့ ငါ့အဘိုးက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လက်လွှဲရယူတယ်။ ငါ့အဘိုးမှာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးနဲ့ အစေခံတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ သူ့မှာ မယားသုံးယောက်တောင် ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် အကုန်လုံးက သူ့အတွက် သမီးတွေချည်းပဲ မွေးပေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ရဲ့အဘွားက သားတစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်ခဲ့လို့ အဲဒီအိမ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာတက်ခဲ့ရတာပေါ့။ သူတို့က ငါ့မာမားကို အဲဒီသားနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးကြတယ်။ ရွာထဲက လူတွေက မာမားကို ဟူးယွီရှုတ်နဲ့ တူတယ်လို့ ချီးကျူးကြတယ်လေ။ ဟူးယွီရှုတ် ဆိုတာက သိပ်ကို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ရှိပြီး ကျက်သရေ မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကတောင် အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမလှတစ်ဦးကိုး။ ငါ့ပါပါးက နန်းတွင်းပညာရှိတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ဂန္ထဝင်စာပေတွေကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေက သူ့ကို ထုံးခိုရဲ့ ရွာသူကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြေးပေးခဲ့ကြတာပေါ့။ မာမားကလည်း အဲဒီလိုပဲ ယုံကြည်ခဲ့တာလေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို မမြင်ကြတဲ့ လူတွေကလည်း ရှိသေးတာပဲ။ ပါပါးက ဒီအိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားယောကျ်ားလေး ဆိုတော့ နမတွေအများကြီးနဲ့ မောင်းမတွေ

အများကြီးကြားထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မိန်းမတွေအကြားမှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ပါပါးဟာ ပျော့ညံ့တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ငါ့အဘိုးအဘွားတွေက ရိပ်စားမိကြတယ်။ ငါ့ရဲ့ စိန်စိန်းကလည်း သူ့ကို သရဲဘောကြောင်တဲ့သူ၊ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှာ ပျော်မွေ့တဲ့သူလို့ ယူဆထားတာ”

အတိတ်ကာလ၏ အကြောင်းဗျူပွတ်များကို ပြန်ပြောနေစဉ် ရွှယ်ဟွား၏ မျက်လုံးများသည် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေကြသည်။

“ငါ့ကိုမွေးပြီး နှစ်နှစ်ကြာတော့ ငါ့အဘိုးအဘွားတွေလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြတယ်” သူက စကားကို ဆက်သည်။

“ငါတို့ မိသားစုမှာ လိုချင်တာ အကုန် ရှိတယ်။ အဝတ်အစားတွေ၊ အစားအသောက်တွေ၊ အိမ်စေအလုပ်သမားတွေ အားလုံး အလျှံပယ် ရှိတယ်။ ပါပါးက ခရီးထွက်ရင် ငါ့ကို ခေါ်သွားတတ်တယ်။ မာမားက ငါ့ကို ကူဖောဘုရားကျောင်းကို ခေါ်သွားတတ်တယ်။ ငါ ကလေးဘဝတုန်းက အများကြီး မြင်ခဲ့ရ၊ အများကြီး သင်ယူခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါပါးက အဘိုးရဲ့ မယားသုံးယောက်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးထားရတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ နှမအရင်းအချာ လေးယောက်နဲ့ သူ့မိထွေးတွေကနေ ပေါက်ဖွားလာကြတဲ့ ဖအေတူ မအေကွဲနှမ ငါးယောက်ကိုလည်း တင့်တောင်းတင့်တယ် အိမ်ထောင်ချပေးနိုင်ဖို့ စီမံပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူက သူ့ရဲ့ လယ်လုပ်သားတွေနဲ့ အိမ်စေတွေအတွက် နေအိမ်တွေ၊ စားစရာတွေနဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေ လိုလေးသေးမရှိအောင် စီမံပေးရသေးတာ။ သူ့ရဲ့ နှမရင်းတွေနဲ့ ဖအေတူ မအေကွဲ နှမတွေကို သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်တွေနဲ့ နေရာချပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပါပါးက လူတကာအရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ စွမ်းဆောင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်လို နေပြချင်တာလေ။ ခန်းဝင်ကြေးတွေကလည်း ရှေ့ရှေ့ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုထက် နောက်နောက် မင်္ဂလာဆောင်က ပိုပိုပြီး တရားလွန် လက်ဖွာလာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငါတို့ပိုင်ခဲ့တဲ့ လယ်ကွက်တွေကို လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက်ဆီမှာ တတိတိ ရောင်းထုတ်လာရတော့တာပေါ့။ ဒါမှလည်း သတို့သမီးရဲ့ ခန်းဝင်ကြေးအတွက် ပိုးထည်တွေနဲ့ ဝက်တွေ များများစားစား ဝယ်နိုင်မှာကိုး။ ငါ့မာမားက နင်တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ သိပ်ကို လှတယ်။ အပြင်ပန်းတင် မကဘဲ အတွင်းစိတ်ကလည်း အဲဒီလို လှနေတာပဲ။ နင်နဲ့ မတွေ့ခင်က ငါ ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ သူက အလိုလိုက်ပြီး ဖူးဖူးမှုတ် ခံထားရတယ်။ ဇာထိုးပန်းထိုးနဲ့ နှီစူးက လွဲလို့ မိန်းမတွေရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စအကြောင်းကို သူက ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ပါပါးက ...” ရွှယ်ဟွားသည် တဒင်္ဂမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးနောက် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ

ပြောချပစ်လိုက်သည်။

"ပါပါးက ဆေးပြောင်းလဲ ရှူသေးတယ်လေ"

ရွှယ်ဟွား၏ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်သွယ်တော်ကောင်း၏ ခနဲ့တဲ့တဲ့ ပြောစကားများကို ကျွန်မ ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဖခင်သည် လောင်းကစားများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်ပြီး မယားငယ်များ ယူခြင်းနှင့် ဆေးပြောင်းသောက်ရှူခြင်း စသည့် အကြောင်းတို့ကိုလည်း သူ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ ၉ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသောကြောင့် ဆေးပြောင်းရှူခြင်းကို ဆေးလိပ်အလွန်အကျွံ သောက်ခြင်း ဟူ၍သာ ယူဆထားခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဖခင်မှာ ဘိန်းစားတစ်ယောက်၊ အာဖျံကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်းကို ယခုမှ ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ ထို့အပြင် ထိုနေ့က အောင်သွယ်တော်ကောင်း ပြောခဲ့သည့် စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မမှလွဲ၍ အမျိုးသမီးဆောင်အတွင်းရှိ လူတိုင်းက နားလည်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ ယခုမှ သဘောပေါက်လာရသည်။ ကျွန်မ၏ မာမား သိနေခဲ့သည်။ စိန်စိန်းလည်း သိနေခဲ့သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်လည်း သိနေခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး သိနေခဲ့ကြသော်ငြားလည်း ၎င်းဗဟုသုတကို ကျွန်မအား မပြောပြသင့်ကြောင်း သူတို့အားလုံးက တိတ်တဆိတ် သဘောတူထားကြသည်။

"နင့်ပါပါးက အခု ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား" ကျွန်မ မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။ မှန်၏။ အကယ်၍သာ သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်လျှင် သူ ကျွန်မကို အစောကြီးကတည်းက ပြောပြထားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးသော မုသားစကားက နည်းနည်းနောနော မဟုတ်လား။ ယခုကိစ္စကိုလည်း အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ရွှယ်ဟွားက ခေါင်းကို ညိတ်ပြပြီး ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

"သူက အောက်ထပ်မှာလား" အိမ်ခန်းမထဲ၌ လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးနေသည့် ထူးဆန်းဖွယ် အော်ကလီဆန်စရာ အနံ့အသက်ကို ကျွန်မ သတိရသွားသည်။

သူက မလှုပ်မယှက် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။ ထို့နောက် သူက သူ့မျက်ခုံးများကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ အမေးကို ဟုတ်ပါသည်ဟူ၍ ဤနည်းဖြင့် ပြန်လည် ဖြေကြားလိုက်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘဝကံကြမ္မာရဲ့ အပြောင်းအလဲက သရောကြီးခိုင်းတာကနေ စတာပဲ” ရွှယ်ဟွားက စကားဆက်သည်။

“နင် မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့ အဲဒီတုန်းက မတွေ့ဖူးကြသေးဘူး။ အဲဒီနှစ်က မိုးခေါင်လို့ အသီးအနှံတွေ မဖြစ်ရတဲ့ကြားထဲ ဆောင်းတွင်းမှာပါ နှင်းတွေထူလို့ အသီးအနှံတွေ ပျက်စီးကြရတာလေ”

ကျွန်မ မည်သို့ မေ့ဖျောက်နိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ စားခဲ့ရသော အကောင်းဆုံး အစားအစာမှာ တရုတ်မုန်လာခြောက်ကို ဆန်ပြုတ်နှင့် ရောကျိုသောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မာမားအနေဖြင့် ထိုသို့ မချွေတာ၍လည်း မဖြစ်။ ပါပါးနှင့် စူးစူတို့ကလည်း တတ်နိုင်သလောက် အစာမစားဘဲ နေခဲ့ကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ထိုဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ပါပါးက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးလေ။ သူက သူ့ဆေးပြောင်းကိုပဲ ရှူနေပြီး ငါတို့အားလုံးကို မေ့ပစ်ထားတယ်။ တစ်နေ့တော့ ငါ့အဘိုးရဲ့ မယားငယ်တွေအားလုံး အိမ်ကနေ ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဇာတိရွာကို ပြန်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း နှင်းတောထဲမှာ သေကုန်ကြတာ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြဘူးလေ။ နွေဦးရောက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ အိမ်ထဲမှာ ငါ့မိဘတွေရယ်၊ ငါ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရယ်၊ ငါ့ညီမနှစ်ယောက်ရယ်နဲ့ ငါရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အပြင်ပန်းမှာတော့ ငါတို့ရဲ့ ဘဝတွေက အများအားကျ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာကျတော့ အကြွေးရှင်တွေက ငါ့တို့အိမ်ကို ပုံမှန်ဝင်ထွက်နေကြပြီ။ ပါပါးက လယ်ကွက်တွေ အားလုံးကို ရောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီတစ်အိမ်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။ ဒါတောင် သူက ငါတို့အားလုံးထက် သူ့ဆေးပြောင်းကိုပဲ ပိုပြီး သံယောဇဉ် ရှိပုံရတယ်။ အို … ပိုင်ဟောရယ်၊ အိမ်မှာရှိခဲ့တဲ့ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ အားလုံးက ဘယ်လောက်တောင် လှနေမလဲဆိုတာ နင် စိတ်ကူးကြည့်လို့တောင် ရနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို သူ ပေါင်မပစ်ခင်တုန်းက ငါ့ကိုတောင် ရောင်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးတာ”

“အိမ်စေအဖြစ်နဲ့ ရောင်းပစ်မလို့လား”

“ပိုဆိုးတာပေါ့။ မွေးစားချွေးမအဖြစ်နဲ့လေ”

ကျွန်မ စိတ်ကူးဖြင့်ပင် တွေးမကြည့်ဝံ့သည့် အဆိုးရွားဆုံးသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်သည်။ သင့်ကို ခြေထောက်စည်းမပေးဘဲ သင်သည် သူစိမ်းတို့၏ အလယ်၌ ကြီးပြင်းလာရပေမည်။ ထိုမိသားစုက ချွေးမတစ်ယောက်ကို တရားဝင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ယူလိုခြင်း မရှိလောက်အောင် အောက်တန်းကျပြီး သင့်ကို အစေခံတစ်ယောက်ထက်ပင် နှိမ့်ချ ဆက်ဆံကြပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ကျနေပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းဘဝ၏ ဆိုးယုတ်နိမ့်ကျပုံကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်နေသည်။ အကယ်၍ သင်သည် မွေးစားချွေးမအဖြစ် အရောင်းချခံရမည် ဆိုပါက သင် အရွယ်ရောက်သည့်အခါ၌ သင်သည် ဤအိမ်ရှိ ယောကျ်ားအားလုံး၏ လိင်ကျွန်အဖြစ် ဆက်ဆံခံရခြင်းထက် ဘာမျှ မပိုနိုင်တော့ပေ။

“ငါတို့ညီအစ်မတွေကို ငါ့မာမားရဲ့ ညီမက ကယ်တင်ပေးခဲ့တာပဲ” ရွှယ်ဟွားက ဆက်ပြောသည်။

“နင်နဲ့ငါ လောင်ထုံးတွေ မဖြစ်ကြခင်က ငါ့တာ့ကျယ်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက် သူ ရှာပေးခဲ့တယ်။ တာ့ကျယ်က အဲဒီတုန်းကတည်းက စပြီး တစ်ခါမှ အိမ်ကို ပြန်မလာတော့ဘူး။ ပြီးတော့ စိန်စိန်းက တာ့ကောကို ပညာသင်အဖြစ်နဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ပို့လိုက်တယ်။ ဒီနေ့ ငါ့မောင်ငယ်က နင့်ယောကျ်ားရဲ့ မိသားစုပိုင်တဲ့ လယ်တွေမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်။ ငါ့ရဲ့ ညီမကတော့ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဆုံးသွားရှာပြီ”

သို့သော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သော လူများအကြောင်းကို ကျွန်မ စိုးစဉ်းမျှ စိတ်မဝင်စားပါ။ ထို့အပြင် ယခင်က ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးသမျှမှာလည်း မုသားများသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဒါဆို နင်ကရော”

“စိန်စိန်းက ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို ကတ်ကြေးတွေ၊ ပတ်တီးစတွေနဲ့ ပြောင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ပါပါးက ကန့်ကွက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဝမ်းစိန်စိန်းက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချထားပြီးပြီ ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်းသွားအောင် မလုပ်နိုင်ကြဘူး”

“ဝမ်းစိန်စိန်း ...” ကျွန်မ၏အတွေးများ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။

“နင်ပြောနေတာက ငါတို့ရဲ့ ဝမ်းစိန်စိန်းလား။

ဟိုအောင်သွယ်တော်ကြီးလေ”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ငါ့မာမားရဲ့ ညီမပဲ”

ကျွန်မ၏ နားထင်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဖိထားလိုက်မိသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ခဲ့စဉ်အခါက သူသည် အောင်သွယ်တော်ကြီးကို စိန်စိန်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမှာ လေးစားသမှုဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ အထင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မက အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် စကားပြောသည့်အခါတိုင်းတွင် လေးစားသမှုဖြင့် စိန်စိန်းဟု သူ့ကို အာလုပ်ပြုခဲ့သည်။ အတော်ပင် ရူးသွပ်မိုက်မဲခဲ့လေစွ။

“နင် ငါ့ကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူးနော်” ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းစိန်စိန်းအကြောင်းလား။ နင် သိထားပြီးသားလို့ ငါ ထင်နေတာ”

‘နင် သိထားပြီးသားလို့ ငါ ထင်နေတာ’ ဤစကားကို နားလည်နိုင်ရန် ကျွန်မ ကြိုးစားနေရသည်။

“ပါပါးအပေါ် မြင်တဲ့ ဝမ်းစိန်စိန်းရဲ့ အမြင်တွေက မှန်တယ်လို့ ပြောရမယ်” ရွှယ်ဟွားက စကားဆက်သည်။

“ပါပါးက ပျော့ညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတာကို သူက နားလည်ထားတယ်။ နောက်ပြီး သူက ငါ့အကြောင်းကိုလည်း နားလည်ထားပြန်တယ်။ ငါက အမိန့်နာခံတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလေ့ မရှိဘူး။ နောက်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာလည်း သုံးစားလို့ မရဘူးဆိုတာ သူ သိနေတယ်။ မာမားက ငါ့ကို ဇာထိုးပန်းထိုး ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လို ဝတ်စားရမလဲ၊ ယောကျ်ားတွေ အရှေ့မှာ ဘယ်လို ပြုမူနေထိုင်ရမလဲ၊ နှီးစူးကို ဘယ်လို ရေးဖတ်ရလဲ ဆိုတာတွေလောက်ပဲ သင်ပေးနိုင်တာ။ စိန်စိန်းက မိန်းမသားတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် အောင်သွယ်တော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်တယ်။ ငါတို့မိသားစုနဲ့ ငါ့ရဲ့ ကံကြမ္မာက ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်နေသလဲ ဆိုတာကို သူ ကောင်းကောင်း သိမြင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ငါ့အတွက် လောင်ထုံး စ ရှာပေးတော့တာပဲ။ ဒါမှ ငါ့ရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေကို နိုင်ငံတနံတလျား ဖြန့်ဝေပေးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပုံ ရတယ်။

ငါက ပညာတတ်တယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ကျိုးနွံနာခံတယ်၊ ...”

“နောက်ပြီး မယားကောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်” သူ့စကားကို ကျွန်မ အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“စိန်စိန်းက ခါတိုင်း အောင်သွယ်လုပ်ပေးနေကျ နယ်မြေထက်ကို လွန်ပြီး တစ်ခရိုင်လုံး နံ့နေအောင် လိုက်ရှာတော့တာပဲ။ နင့်အကြောင်းကို ဗေဒင်ဆရာဆီကနေ ကြားလာရတဲ့ အထိပေါ့။ သူ နင့်ကို တွေ့ပြီးတာနဲ့ ငါ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို နင်နဲ့ တွဲချည်ထားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ငါ နားမလည်ဘူး”

ရွှယ်ဟွားက မချိတရိ ပြုံးလိုက်သည်။

“နင်က အထက်ကို တက်နေပြီး ငါက အောက်ကို ထိုးဆင်းနေတဲ့လူလေ။ နင်နဲ့ငါ စတွေ့ကြတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ငါ ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး။ ငါက နင့်ဆီကနေ ပညာတွေ သင်ယူဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ နင်ကပဲ ငါ့ကို သင်ပေးခဲ့တာလေ။ နင့်ရဲ့ ပန်းထိုးလက်ရာက အမြဲတမ်း ငါ့ထက် ကောင်းနေတာချည်းပဲ။ ပြီးတော့ နင်က နှီးစူးကိုလည်း အတော်လေး ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း အိမ်မှာ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း နင်ပဲ ငါ့ကို သင်ပေးခဲ့တာ ...”

“နင် ငါ့ကို ရေငင်နည်း၊ အဝတ်လျှော်နည်း၊ ဟင်းချက်နည်းနဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နည်းတွေ သင်ပေးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတွေကို ငါက ငါ့မာမားကို ပြန်သင်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတာ။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ အရင်ပုံစံအတိုင်းပါပဲ”

ရွှယ်ဟွား၏ မိခင်သည် ကုန်လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလထဲတွင်သာ လွင့်မျောသာယာနေကြောင်းကို ကျွန်မ မှန်းဆသိရှိနိုင်သည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကိုယ်တိုင်သည်ပင် အတိတ်၏ ပျော်ရွှင်မှု ခန်းဆီးအကြားမှ အရာရာကို ရှုမြင်သုံးသပ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ယူဆမိသည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ချေပြီ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်သန္တာန်သည် ဖြူစင်သန့်ရှင်းပြီး အပူအပင် ကင်းမဲ့နေသင့်သည် ဟူသော အယူအဆကို သူ ယုံကြည်လက်ခံထားကြောင်း ကျွန်မ သိထားသည်။ အရာရာသည်

နဂိုရှိရင်းစွဲ ပုံစံသို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးဆထားကောင်း တွေးဆထားပေလိမ့်မည်။

“နင့်ဆီကနေ ငါ့ဘဝအသစ်အတွက် သိထားသင့် သိထားထိုက်တဲ့ ပညာတွေကို ငါ သင်ယူခဲ့ရတယ်” ရွှယ်ဟွားက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် နင့်လောက်တော့ သန့်ပြန့်နေအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

မှန်၏။ သူ မည်သည့်အခါကမျှ ထိုကိစ္စတွင် ကျွန်မကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဘဝပေးကောင်းသော သူ၏ လက်ရှိအဆင့်အတန်းအရ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့သော ဆင်းရဲနုံချာသည့် မိသားစုဝင်များ ပြုလုပ်ရသည့် အိမ်မှုကိစ္စ အလုပ်ကြမ်းများကို သူနှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆ ယူဆထားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ကျွန်မ ယခင်က မှတ်ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ မျက်စိရှေ့၌ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရသော အကျည်းတန်မှုများကို အသိအမှတ် ပြုရသည်ထက် ဟိုးအမြင့်တစ်နေရာမှ တိမ်တိုက်များပေါ်တွင် စိတ်ကူးယဉ် လွင့်မျောနေရသည်က သူ့ကို ပိုမို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေနိုင်မည် မဟုတ်လား။

“ဒါပေမယ့် နင့်အိမ်က ငါ့အိမ်ထက် အများကြီး ပိုကြီးတော့ သန့်ရှင်းလုပ်ရတာလည်း ငါတို့ထက် ပိုခက်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ နင် အဲဒီတုန်းက ဘာမှ နားမလည် မသိတတ်သေးတဲ့ ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာဥစ္စာ” ကျွန်မက ရှူးရှူးမိုက်မိုက် အထွန့်တက်နေမိသည်။ သူ၏ စိတ်ခံစားချက်ကို သက်သာလို သက်သာငြား ကြိုးစားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ နင့်မှာက ...”

“ငါ့အမေက နည်းနည်းမှ ကူဖော်လောင်ဖက် မရပါဘူးဟာ။ အဖေက ဘိန်းစားတစ်ယောက်။ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒီအိမ်ကနေ ထွက်သွားကုန်ကြပြီ”

“ဒါပေမယ့် နင်လည်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုရတော့မယ်လေ”

ရုတ်တရက် ဆိုသကဲ့သို့ အောင်သွယ်တော်ကောင်းနှင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ်တို့ နောက်ဆုံး ငြင်းခုန်ခဲ့ကြသောနေ့ကို ပြန်လည်

သတိရလာသည်။ ရွှယ်ဟွားၡ၏ သတို့သားလောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာပြောခဲ့ပါလိမ့်။ သူတို့၏ စေ့စပ်ပွဲနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းအရာများကို ကြားဖူးသမျှ ကျွန်မ ပြန်လည် တူးဖော်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားသည် သူ၏ ခင်ပွန်းလောင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောခဲဆိုခဲလှသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ တင်တောင်းပဏ္ဏာများကိုပင် ကျွန်မတို့အား ပြခဲဘိတောင်း။ သူ ချုပ်လုပ်ဆဲ ချည်ထည်နှင့် ပိုးထည်တချို့ကို ကျွန်မတို့ မြင်ဖူးသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဖိနပ်အတွက် နေ့စဉ် လုပ်နေကျ နိစ္စဓူဝ အလုပ်လေးများသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ အစဉ်အမြဲ ပြောနေတတ်သည်။ ဘာမျှ စာဖွဲ့လောက်စရာ မဟုတ်ပါ ဟူ၍။

ကြောက်မက်ဖွယ် အတွေးစတစ်ခုက ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသော မိသားစုတစ်စုထံ၌ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျရပေတော့မည်လား။ မေးစရာ မေးခွန်းတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ မည်မျှ နိမ့်ကျသနည်း။

ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မ၏ အတွေးများကို တွေ့မြင်နေရသည့်နှယ် သူ့စကားများကို ဆက်လိုက်သည်။

“စိန်စိန်းကတော့ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးထားတာပါပဲ။ ငါ လယ်သမားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အိမ်ထောင်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားက ကျွန်မအတွက် အနည်းငယ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ချင်စရာ။ ကျွန်မက လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပဲ မဟုတ်လား။

“ဒါဆို သူက ကုန်သည်လား” ကုန်သည်ဟူသည် လူအများ လေးစားအားကျရသော အလုပ်အကိုင် မဟုတ်စေကာမူ ရွှယ်ဟွား၏ ပျောက်ဆုံးသွားသော ဂုဏ်သိက္ခာအချို့ကိုတော့ ပြန်လည် အဖက်ဆယ်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ဝမ်စိန်စိန်း ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီအနီးနားက ကျင်းထျန်ရွာမှာ ငါ အိမ်ထောင်ကျမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ယောက်ျားရဲ့ မိသားစုက ...” သူ၏နှုတ်က တွန့်ဆုတ်တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“သူတို့က သားသတ်သမားတွေ”

ဝိုး ... ဤသည်ထက် ဆိုးရွားယုတ်ညံ့သော ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမျိုး ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။ ရွှယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းလောင်းတွင် ငွေကြေးဥစ္စာ အတန်အသင့် ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ အသက်မွေးမှုမှာ သမ္မာအာဇီဝ မကျသော၊ ရွံ့ဖွယ်အတိဖြစ်သော အသက်မွေးမှုမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အတွေးထဲတွင် ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြင်ဆင်ခဲ့ကြစဉ် လွန်ခဲ့သောတစ်လက အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ အထူးအားဖြင့် ရွှယ်ဟွား၏ နံဘေးတွင်ထိုင်ကာ ရွှယ်ဟွားကို နှစ်သိမ့်ရန်၊ တိတ်တဆိတ် ချော့မော့နားချရန် ကြိုးစားနေသော အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ပုံရိပ်များကို ပြန်လည် ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် အောင်သွယ်တော်ကြီး ပြောသည့် ‘ဝမ်မယားပုံပြင်’ ကို အမှတ်ရလာသည်။ ၎င်းပုံပြင်မှာ ကျွန်မကို ရည်ရွယ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရွှယ်ဟွားကို ရည်ရွယ်ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သဘောပေါက်လာတော့သည်။

မည်သို့ ခွန်းတုံ့ပြန်ရမည်မှန်း ကျွန်မ မသိတော့။ ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက စ၍ ၎င်းအမှန်တရားကို အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်အနေဖြင့် ကျွန်မ ကြားသိခဲ့ရသည်။ သို့သော် ၎င်းကို အသိအမှတ် ပြုဖို့ဝေးစွ။ ယုံကြည်ရန်ပင် ဝန်လေးခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လာအောင် ပြုလုပ်ပေးရန်မှာ ကျွန်မ၏ တာဝန် မဟုတ်ပါလော။ ဤဒုက္ခသုက္ခများကို မေ့ပျောက်သွားအောင် ပြုလုပ်ပေးရန်မှာ ကျွန်မ၏ တာဝန် မဟုတ်ပါလော။ အရာရာ အဆင်ပြေလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးရန်မှာ ကျွန်မ၏ တာဝန်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ရွှယ်ဟွားကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကျွန်မ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“အနည်းဆုံးတော့ နင် ဘယ်တော့မှ ငတ်မသေနိုင်တော့ဘူးပေါ့” ကျွန်မ ဤသို့ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ဤစကား မှားယွင်းနေကြောင်း ကျွန်မ နောင်အခါမှ သိလာခဲ့ရသည်။

“မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီထက် ဆိုးတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေကိုတောင် ကြုံလာတတ်သေးတာပဲ” အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထို့ထက်ဆိုးရွားသော အခြေအနေ မည်သို့ ရှိမည်ကို ကျွန်မ မပြောပြတတ်ပါ။

ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် သူ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုကြွေးပါတော့သည်။ တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သူက ကျွန်မကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ သူ၏

မျက်လုံးအိမ်များထဲတွင် မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်နှက်နေကြသော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းနည်းမှုကို မတွေ့ရဘဲ ခက်ထန်မှုကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။

“နင် ငါ့ကို သနားနေစရာ မလိုပါဘူး”

ကျွန်မ သူ့ကို ကရုဏာသက်နေခြင်း မဟုတ်ရပါ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှုများကြောင့် ကျွန်မ နေရထိုင်ရ ခက်လာသည်။ ကျွန်မကို ပေးခဲ့သော သူ၏ စာတစ်စောင်သည် ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာဦး ပျော်ရွှင်မှုများကို ချေမွပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ စန်းချောင်စာအုပ်များကို ရွတ်ဖတ်ကြစဉ် အခါက သူ မတက်ရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်မ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း နောက်တစ်ကြိမ်။ ရွှယ်ဟွားက မိမိကို သစ္စာဖောက်ခဲ့သည် ဟူသော ခံစားချက်သည် ထိုသို့သော စိတ်ဒဏ်ရာများ၏ ဖိစီးမှုအောက်တွင် ကြိမ်မီးအုံးကဲ့သို့ တမြေ့မြေ့ နှိပ်စက်နေတော့သည်။ ညပေါင်းများစွာ ကျွန်မတို့ အတူတူ ရှိနေခဲ့ကြပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အမှန်တရားကို သူ ဖွင့်မပြောခဲ့ရသနည်း။ သူ၏ အနာဂတ် ကံကြမ္မာကို ရိုးရိုးသားသား မယုံကြည်ခဲ့ရုံ သက်သက်ပေလော။ သူ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် အမြဲတမ်းလိုလို အဝေးသို့ ပျံသန်းလွတ်မြောက်နေသောကြောင့် သူ၏ လက်တွေ့ဘဝမှန်တွင်လည်း ထိုသို့သာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆထားခြင်းပေလော။ ကျွန်မတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်တို့သည် ငှက်များနှင့်အတူ ကောင်းကင်ယံသို့ ဆန်တက် ပျံသန်းသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ အမှန်တကယ် ယုံကြည်ထားခြင်းပေလော။ များပြားလှစွာသော သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မပြောပြဘဲ ထိမ်ချန်ထားရသည့် အကြောင်းအရင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ အရှက်မရစေရန် ကြိုးစားနေခြင်း သက်သက်ပေလော။ ၎င်းလျှို့ဝှက်ချက်များကို မည်သူကမျှ ဘယ်တော့မှ သိလာနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူ ယုံကြည်ထားပါသလား။

ကျွန်မကို လိမ်ညာခဲ့သည့်အတွက် ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးသင့်လှပေသည်။ သို့သော် လတ်တလောအချိန်တွင် ထိုသို့ ဖြစ်မနေခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ထူးခြားသော အနာဂတ်တစ်ခုအတွက် ကောက်နုတ် ရွေးချယ်ခံထားရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ ထိုယုံကြည်မှုကပင် ကျွန်မကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စေခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏ အနီးကပ်ဆုံးတွင် ရှိနေခဲ့သော အရာများကို အမြင်ဝေဝါးစေခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ အတိတ်နှင့် အနာဂတ်အကြောင်းများကို မေးခွန်းထုတ်ရန် ပေါ့လျော့ခဲ့မှုမှာ ကျွန်မ၏ ချွတ်ယွင်းချက်သာ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ၏ အသက်မှာ ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်မ၏

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလုံးကို အိမ်အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ၌သာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ သီးခြားအနာဂတ်ကို တွေ့မြင်နေကြသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမများနှင့် ဝန်းရံကာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူတို့ – မာမား၊ စိန်စိန်း၊ ပါပါး၊ စူးစူ၊ အောင်သွယ်တော်ကောင်း၊ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၊ သည့်အပြင် ရွှယ်ဟွား – အားလုံးအကြောင်းကို ကျွန်မ တွေးကြည့်သောအခါတွင် ဤအမှုကိစ္စကြီးတစ်လုံး၌ တာဝန်အရှိဆုံးသူ၊ အပြစ်တင် အထိုက်ဆုံးသူမှာ ကျွန်မ၏ မိခင်သာ ဖြစ်တော့သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က သူ့ကို အစပိုင်းတွင် လှည့်စားခဲ့ခြင်း ရှိကောင်း ရှိမည်။ သို့သော် အမှန်တရားကို သူ တဖြည်းဖြည်း ရိပ်စားမိလာပြီး ကျွန်မကို ဖွင့်မပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူ့အပေါ် ထားသော ကျွန်မ၏ သဘောထားသည် ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ခံစားချက်များနှင့် ရောယှက်ပြည့်နှက်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ တွေ့မြင်ရတတ်သော သူ၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှု အရိပ်နိမိတ်များသည် မြှုပ်ကွက်ကို ဖုံးဖိထားပေးမည့် ကြီးမားသော မုသားများ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ယခုမှ တွေ့မြင်လာသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ကောင်းကျိုးပေးနိုင်မည့် မွန်မြတ်ရှိသော ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းကို မတိမ်းမစောင်း ထိန်းကျောင်းပေးနိုင်ရန်အတွက် ၎င်းမုသားများကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မစိတ်များ အလွန်အကျွံ ထွေပြားရှုပ်ထွေးနေသည်။ ၎င်းသည်ပင် နောင်ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော အခင်းအကျင်းများ၏ ကနဦးအစ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ မည်သည့်အရာက အရေးကြီးကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ မမြင်နိုင်တော့။ နားလည်း မလည်နိုင်တော့။ ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်ကျထားပြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သိနားလည်ထားသည်ဟု အထင်ရောက်နေသော မိုက်မဲသည့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိပြဿနာများကို မည်သို့ ဖြေရှင်းရမည်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို ကျွန်မ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး၊ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော တစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိခဲ့။ ပျောက်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်မည် မဟုတ်။ ပမာခိုင်းရမည်ဆိုလျှင် ရောဂါရှိသော ဝက်တစ်ကောင်၏ အသားတစ်တုံးကို မျိုချထားသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌ တဖြည်းဖြည်း ပုပ်သိုးလာနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

* * *

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု၊ သနားကြင်နာတတ်မှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုတို့ကြောင့်

အများသူငါ၏ လေးစားရိုသေမှုကို ခံယူနေရသော လူ့သခင်မ - လူ့ဖူးလန်အဖြစ်သို့ ကျွန်မ မရောက်ရှိသေးပါ။ သို့သော် ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်မ၏ရင်ထဲ၌ အသစ်အဆန်း တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားနေရသည်။ ရောဂါစွဲကပ်နေသည့် ဝက်သားတုံးအကြောင်းကို ပြန်တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ ဘာကို ဆိုလိုနေကြောင်း သင် နားလည်လာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတွင် ရောဂါ မရှိနေကြောင်း သို့မဟုတ် မဖျားမနာကြောင်း ဟန်ဆောင်ရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ဆန္ဒကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချခဲ့သည်။ ဘဝပေးအခြေအနေ ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့နေသော လူများအပေါ်တွင် ကြင်နာသနားခြင်းနှင့် ရက်ရောပေးကမ်းခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ မိသားစုကို ဂုဏ်သရေတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုသည်။ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ကိုလည်း ကျွန်မ အမှန်ပင် မသိခဲ့ပါ။ ထိုအရာများက ကျွန်မနှင့် အစိမ်းသက်သက်များသာ ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ရွှယ်ဟွား၏ မင်္ဂလာပွဲမှာ တစ်လပင် မလိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် သူ့မိခင်တို့ကို ကူညီကာ အိမ်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဤအခန်းကို သတို့သမီး၏ မင်္ဂလာအခန်းဆောင်နှင့် တူစေရန် ကျွန်မ လုပ်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် အခန်းများအတွင်း၌ ထုံမွှမ်းနေကြသည့် ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များကိုမူ လူတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့သည်။ ၎င်း စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် ချိုပျင်းပျင်းအနံ့များသည် ရွှယ်ဟွား၏ဖခင် သောက်ရှူနေသည့် ဘိန်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ အနံ့ဆိုးတစ်ခုမှာ သူ့ဖခင်၏ ထွေးခံမှ ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်များ ပိတ်ထား၍ လေဝင်လေထွက် မကောင်းသောကြောင့် ယခုလို အေးမြသည့် ရာသီဥတုမျိုးမှာပင် ထိုလူကြီး၏ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များသည် အိမ်ထဲ၌ ခိုအောင်းနေကြတော့သည်။

ဤအိမ်၏ အခြေအနေကို ကျွန်မ မကြာခင် ရိပ်စားမိလာသည်။ အောက်ထပ်၏ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်း၌ မှောင်ရိပ်ခိုနေသည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို အပေါ်ထပ်မှ မိန်းမနှစ်ယောက်က အကြောက်တရားအပြည့်နှင့် ဆက်ဆံနေကြရသည်။ သူက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အခါတွင် သူတို့၏ တိမ်ဝင်သွားသော အသံများနှင့် တုန်ယင်နေသော အပြုအမူများကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အပုပ်နံ့နှင့် အမှိုက်ပုံကြားထဲတွင် လဲလျောင်းနေသော ထိုလူကြီးကိုလည်း မြင်ခဲ့ရသည်။ ဆင်းရဲမွဲတေမှုက ငယ်ထိပ်ကို တက်ဆောင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အလိုလိုက်ခံထားရသော ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ကောက်တတ်၊ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တတ်သေးသည်။ ယခင်က ဇနီးနှင့် သမီးအပေါ်တွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ပုတ်ကြိမ်းမောင်းခြင်းများ ပြုကောင်း ပြုခဲ့နိုင်သော်လည်း

ယခုအခါတွင်မူ ဘိန်းမှိန်းမှိန်းနေသော ဒုက္ခိတတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေတော့ဟု တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလိုက်ဖို့သာ ကောင်းတော့သည်။

ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များကို မပေါ်လွင်စေရန် ကျွန်မ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်ရည်များကို ထည့်မတွက်လျှင်တောင် ဤအိမ်ကြီးအတွင်း၌ ကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်က နည်းလှသည် မဟုတ်။ ရွှယ်ဟွား၏ တင်တောင်းပဏ္ဏာများကို ကျွန်မ တောင်းကြည့်ခဲ့သည်။ ဤသားထိုးမိသားစုက သိပ်အညံ့ကြီး ဟုတ်ဟန်မတူ ဟူ၍ ကျွန်မ တွေးထင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရွှယ်ဟွား ပန်းထိုးနေသော ပိုးထည်ပိတ်စများကို ကျွန်မ မြင်ဖူးထားခဲ့သည်။ ထိုမိသားစုသည် အကျင့်စာရိတ္တအရ ခြစားယိုယွင်းနေကြသော်လည်း အတန်အသင့်တော့ ငွေကြေးပြည့်စုံကြရပေမည်။

ရွှယ်ဟွားသည် သစ်သားသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး သူ ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ထားသော အရာအားလုံးကို ခုတင်ပေါ်သို့ ဂရုတစိုက် တင်နေသည်။ မေရွက်ဆုံးသည့်နေ့က လက်စသတ်ခဲ့သော မိုးပြာရောင် ပိုးဖိနပ်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းပိုးထည်ဖြင့်ပင် ချုပ်လုပ်ထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်။ ထို့နောက် အရွယ်အစား မတူသည့် ဖိနပ်ငါးရန်ကို ခုတင်ပေါ်တွင် ညီညီညာညာ စီထားလိုက်သည်။ ၎င်းဖိနပ်ငါးရန်ကို ပိတ်စတစ်မျိုးတည်းဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော်လည်း မတူညီသော အပြောက်အမွမ်းများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ထိုအဆင်ဒီဇိုင်းများ အားလုံးကို ကောင်းကောင်းကြီး ရင်းနှီးနေသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွန်မ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြစဉ်က ရွှယ်ဟွား ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အင်္ကျီအပေါ်မှ အဆင်များပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ လက်များက သူ၏ တခြားသော ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ အပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဤခရမ်းပြာနုရောင် ပိတ်စသည် ၉ နှစ်သမီးအရွယ်က ရွှယ်ဟွား ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ခရီးသွားဝတ်စုံမှ ဖြတ်ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ယခုအခါ၌ ၎င်းပိတ်စကို ဖြတ်ကပ်ညှပ်ကာ အတွင်းခံအင်္ကျီနှင့် ဖိနပ်တို့ ဖြစ်နေချေပြီ။ ဤအရာမှာ ကျွန်မ သဘောအကျဆုံးသော အဖြူအနားကွပ်ထားသည့် မဲနယ်ရင့်ရောင် ရက်ကန်းချည်ထည် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ အင်္ကျီ၏ အနားသားများ၊ ခေါင်းပေါင်းများ၊ ခါးပတ်များနှင့် အိပ်ရာခင်း၏ အဆင်တန်ဆာများ ဖြစ်နေတော့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ တင်တောင်းပဏ္ဏာ အစစ်အမှန်မှာ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ။ သို့သော် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အဝတ်အစားများကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ကာ သူမတူသည့် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

“နင်က တကယ့်ကို ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ” သူ၏ ပြင်ဆင်ထားမှုကို အမှန်တကယ် အံ့သြလေးစားမိသောကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရွှယ်ဟွား၏ ရယ်သံ လွင်လွင်ကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ရသော အသံကလေး။ ညှို့ဓာတ်ပြင်းသော ဆည်းလည်းသံကလေး။ ကျွန်မလည်း သူနှင့်အတူ လိုက်ရယ်လိုက်တော့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ကံကြမ္မာသည် ကျွန်မ စိတ်ကူး မျှော်မှန်းနိုင်သည်ထက် လွန်စွာ့လွန်စွာ အလှမ်းကွာလွန်းနေသည်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီး၏ တရားမျှတခြင်း၊ မှန်ကန်သင့်မြတ်ခြင်းနှင့်လည်း လွန်စွာ့လွန်စွာ အလှမ်းကွာလွန်းနေသည်။ ဤသို့ ဆိုးဝါးသော အခြေအနေမျိုးတွင် ရုန်းကန် လွန့်လူးနေရပါလျက် ရွှယ်ဟွားသည် ဒုက္ခအခက်အခဲများ အကြားမှ အံ့သြဖွယ်များကို လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

“နင့်လက်ရာတွေက တကယ်ပဲ ...”

“စစချင်းတော့ ငါ မလုပ်နိုင်သေးဘူးပေါ့ဟာ” ရွှယ်ဟွားက လေကို အားရပါးရ ရှူသွင်းပြီး စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

“နင်နဲ့ တွေ့ရမယ် ဆိုတုန်းက ငါ့မာမားက သူ့ရဲ့ ခန်းဝင်ဝတ်စုံတွေကို ဖြတ်ပြီး ငါ့အတွက် အင်္ကျီတွေ ချုပ်ပေးခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ယောက္ခမအတွက် အဲဒီအင်္ကျီတွေကို ထပ်ဖြတ်လိုက်ရတယ်”

ဟုတ်သည်ပဲ။ ထိုကြောင့်သာလျှင် ထိုစဉ်က ရွှယ်ဟွားဝတ်ထားသော အင်္ကျီသည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မလိုက်ဖက်ဘဲ အဘွားကြီးပုံ ပေါက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ရွှယ်ဟွားသည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်မှ ဖွာနေသော ချည်စချည်နများကို လူမသိသူမသိ ဆွဲဆွဲဖြတ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘တယ် အ,တဲ့ငါပါလား’ ဟု တွေးမိကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ပါးပြင်ကို နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ကာ အားရပါးရ အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့ယောက္ခမက အဲဒါကို သတိထားမိသွားမလား မသိဘူးနော်” ရွှယ်ဟွားက မေးသည်။

“ငါတောင်မှ သတိမထားမိဘူး ဆိုမှတော့ ...” ရယ်ရလွန်းသောကြောင့် ကျွန်မ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

၎င်းမှာ မိန်းကလေးများနှင့် မိန်းမကြီးများသာ နားလည်နိုင်သော ဟာသတစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့ကို လုံးလုံးလျားလျား အသုံးမကျသူများအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိဘမောင်ဖွားများက ကျွန်မတို့ကို ချစ်ကြသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်မတို့သည် သူတို့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမျှသာ ဖြစ်သည်။ မိသားစုအသစ်အတွင်းသို့ အိမ်ထောင်ကျသွားသည်နှင့် လင်ယောက်ျားများ၏ အရှေ့တွင် လူလုံးမပြဘဲ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ နေထိုင်ကြရသည်။ ညအချိန် သူတို့နှင့် နှစ်ပါးသွားလျှင်လည်း သူစိမ်းပြင်ပြင်မျှသာ။ ထို့နောက် ယောက္ခမများ၏ အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှကိုလည်း ဖြည်းဆည်းပေးကြရသေးသည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းပါလျှင် သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားပြီး ယောက်ျား၏အိမ်၌ မိမိ၏ နေရာ၊ မိမိ၏ ဌာနန္တရကို မြဲမြံအောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်သည်။ ထိုသို့မှမဟုတ်လျှင် ယောက္ခမများ၏ အငြူအစူ၊ မယားငယ်များ၏ ရိုင်းပျမှုနှင့် သမီးများ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြသော မျက်နှာများကို ကျွန်မတို့ ရင်ဆိုင်ကြရပေမည်။ မိန်းမမာယာကို (၁၇ နှစ်သမီးအရွယ် ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ဘာမျှ နားမလည်သေးပါ) ကျွန်မတို့ သုံးတတ်သည် မှန်သော်လည်း ကျွန်မတို့၏ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်မည့် အရာမှာ ၎င်းအပြင် တခြားဘာမျှ မရှိသလောက် ရှားလှပေသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝမှာ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရသော ဘဝမျိုး ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှု အပေါ်တွင်သာ အပြည့်အဝ တည်မှီနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ့မိခင်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းသည် ကျွန်မ လိုက်မမီနိုင်သော လုပ်ဆောင်ချက်များသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ရွှယ်ဟွား၏ မိသားစုက ရွှယ်ဟွား၏ မိခင်ထံသို့ တင်တောင်းပဏ္ဏာအဖြစ် ပေးပို့ခဲ့သော ပိတ်စများကို ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းပြီးသည့်နောက်တွင် ၎င်းခန်းဝင်အင်္ကျီများကိုပင် လှပသော သမီးငယ်အတွက် အဝတ်အစားများအဖြစ် နောက်တစ်ကြိမ် အသွင်ပြောင်းခဲ့ကြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့သည် ၎င်းသမီးငယ်၏ အဝတ်အစားများကို သားသတ်သမား၏ အိမ်သို့ အိမ်ထောင်ကျသွားတော့မည့် အမျိုးသမီးငယ်အတွက် အရည်အသွေး ပြည့်မီသော ခန်းဝင်ပစ္စည်းများအဖြစ် ထပ်မံ ပြောင်းလဲလိုက်ကြပြန်သည်။ ၎င်းအရာအားလုံးမှာ ပကာသနများဟုသာ ယောက်ျားများက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ယူဆထားကြသော မိန်းမသားတို့၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ၎င်းသည် မိန်းမတို့၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။

ခန်းဝင်ပစ္စည်းက အများကြီး လိုအပ်နေသေးသည်။ ရွှယ်ဟွားအနေဖြင့် အိမ်အသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလျှင် တစ်သက်စာလုံး ဝတ်ရန် အဝတ်အစား လုံလုံလောက်လောက် ပါသွားဖို့ လိုသည်။ ယခုတော့ သူ့တွင်

မဆိုစလောက်ကလေးသာ ရှိနေသည်။ ကျန်နေသေးသည့် တစ်လဆိုသော အချိန်အတွင်း၌ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်နိုင်မည်နည်းဟု ကျွန်မ အပြေးအလွှား တွေးကြည့်နေမိသည်။

ရွှယ်ဟွား၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲတွင် ပါဝင်ရန်အတွက် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ အောင်သွယ်တော်ဝမ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်သို့ သွားပေးရန် တောင်းပန်ရတော့သည်။ ဤသည် … ဤသည်တို့ကို ယူလာခဲ့ပေးပါဟူ၍ မှာကြားရတော့သည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် ကျွန်မကို ဟိုးယခင်ကတည်းက အကောင်းမြင်လှသည် မဟုတ်။ ထို့အပြင် သူသည် ကျွန်မကို (ကျွန်မ မိသားစုကို မဟုတ်) လိမ်ညာခဲ့သေးသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို မည်သည့်အခါကမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခု သာ၍ပင် ဝေးပါသေးသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မမှာကြားထားသမျှကို တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ (ယခုမူ ကျွန်မ၏ အဆင့်အတန်းသည် သူ့ထက် အပိုကြီး သာလွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။) နာရီအနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင် ခြင်းကြီးခြင်းငယ် ကိုင်ဆောင်လျက် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခြင်းတစ်ခြင်းထဲတွင် မုန့်လုံးကြီးများ၊ ကျွန်မယောက္ခမများ ပို့ပေးခဲ့သော ဝက်သားတုံးများနှင့် ကျွန်မတို့၏ ခြံဝင်းထဲမှ လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ထည့်ထားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကိုက်ဖြတ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသော ပိတ်စများကိုမူ နောက်ခြင်းတစ်ခြင်းထဲတွင် တွေ့ရသည်။ အသားတုံးကို စားနေသော ရွှယ်ဟွားမာမား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်မ မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် အာဟာရ ပြတ်လပ်နေခဲ့သော်လည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးကောင်း တစ်ယောက်ပီပီ စားစရာကို မြင်ရရုံဖြင့် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေတတ်သော အစားမျိုးထဲမှ မဟုတ်ပေ။ သူ့နေရာ၌ ကျွန်မ၏ မိသားစုဝင် တစ်ဦးဦးသာဆိုလျှင် ဝမ်းသာလုံးဆို့၍ ငိုမိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူသည် ဝါးတူဖြင့် ဝက်သားတုံးကို ဆွဲဖြဲပြီး သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားဆီသို့ ဣန္ဒြေရစွာ မြှောက်တင်လိုက်သည်။ သူ၏ ချုပ်တည်းနိုင်မှုနှင့် ကာယိန္ဒြေ ထိန်းချုပ်နိုင်မှုတို့က ကျွန်မကို သင်ခန်းစာတစ်ပုဒ် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ၎င်းသင်ခန်းစာကို ယနေ့အချိန်ထိ မသွေမဖည် လိုက်နာဆောင်ရွက်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ သင့်ဘဝသည် မည်မျှပင် ဆိုးရွားသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေပါစေ၊ သင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြတ်သော မိန်းမသားတစ်ယောက် ဘဝမှ မည်သည့်အခါမျှ နိမ့်ကျမသွားပါစေနှင့်။

အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အလုပ်က ထိုမျှနှင့် မပြီးပြတ်သေး။

“သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် ကျွန်မတို့ ကောင်မလေးတွေ လိုလိမ့်ဦးမယ်” ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“ရွှယ်ဟွားရဲ့ တခွကျယ်ကို ခေါ်ပေးလို့ ရနိုင်မလား”

“သူ့ရဲ့ ယောက္ခမတွေက သူ့ကို ဒီအိမ် ပြန်လာခွင့် ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

၎င်းအမှန်တရားကို လက်ခံနိုင်ရန် ကျွန်မ ကြိုးစားနေရသည်။ ထိုသို့သော ကိစ္စမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမျှ မတွေးခဲ့စဖူး။

“ကောင်မလေးတွေ လိုသေးတယ်လေ” ကျွန်မက အထွန့်တက်လိုက်သည်။

“ပိုင်ဟောရှောင်ကျယ်၊ ဒီကို ဘယ်သူမှ လာချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလာသည်။

“ငါ့မတ်ရဲ့ နာမည်က တော်တော်ဆိုးတယ်အေ့။ ဘယ်မိသားစုကမှ သူတို့ရဲ့ သမီးပျိုတွေကို ဒီအိမ်ထဲ အဝင်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းမာမားနဲ့ စိန်စိန်း ဆိုရင်ရော။ သူတို့က လက်ရှိ အခြေအနေကို သိနေကြပြီးသား ...”

“ဟင့်အင်း” ကျွန်မ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသေး။ ထို့အပြင် ရွှယ်ဟွားကို သူတို့ထံမှ အသနားခံနေရမည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်စေချင်။ ကျွန်မလောင်ထုံး လိုအပ်နေသည်မှာ သူစိမ်းများသာ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှ ရရှိထားသော ငွေကြေးတချို့ ကျွန်မတွင် ရှိနေသည်။ ၎င်းထဲမှ တချို့ကို အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်မလေး သုံးယောက် မရမချင်း ပြန်မလာနဲ့တော့။ သူတို့အဖေတွေကို စိန်စိန်း သင့်တော်မယ် ထင်သလောက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး သူတို့ကို ပြောလိုက်ပါဦး။ သူတို့သမီးတွေကို ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ်လို့”

ထုံးခိုရွာ၏ အကောင်းဆုံး မိသားစုတွင် ချွေးမအသစ်စက်စက် ဖြစ်နေသော ကျွန်မအဖို့ မိမိ၏ လက်ရှိ ဂုဏ်အရှိန်အဝါဖြင့် လူတချို့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ နောက်ကွယ်၌ အတင်းအဖျင်း ပြောမည့်သူကလည်း ရှိနိုင်သေးသည်။ ကျွန်မ၏

ယောက္ခမများကလည်း ယခုလိုကိစ္စမျိုး၌ သူတို့၏ ရာထူးဂုဏ်သိန်ကို အသုံးချခဲ့ခြင်းအပေါ် နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကလည်း ထိုကိစ္စကို မချိန်မဆဘဲ ပစ္စလက်ခတ် လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ၏ စီးပွားရေးကို ထုံးခိုတွင် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်သွားရပေဦးမည်။ ကျွန်မကို လူးမိသားစုထံသို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည့် နှစ်ရှည်စီမံကိန်းကြီး၏ အသီးအပွင့်ကို သူ ယခုမှ ခူးဆွတ်ခွင့် ရခါစ ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ရှိအခြေအနေကို ယိုယွင်းပျက်ပြားသွားအောင် သူ လုပ်လိုမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့တူမ၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ စည်းကမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို အတင်းအဓမ္မ ပြုပြင်ယူခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ တွက်ချက်ချိန်ဆမှုက ပြီးဆုံးသွားသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမထံ၌ အလုပ်လုပ်နေကြသော လယ်သမားများ၏ သမီးသုံးယောက်ကို ခေါ်၍ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ထိုသူတို့မှာ ကျွန်မကဲ့သို့သော မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ ထူးခြားသော အားသာချက်များ မရှိခြင်းမျှသာ ကွာသည်။

ထိုတစ်လအတွင်း၌ အရာရာကို ကျွန်မက ဦးဆောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တမ်းချင်းများ သီဆိုရာတွင် ထိုကောင်မလေးများကို ကျွန်မက ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် လုံးဝ ရင်းနှီးထားခြင်း မရှိသော ရွှယ်ဟွားအတွက် စန်းချောင်စာအုပ်များ ရေးသားရာတွင်လည်း ကျွန်မက သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံး စကားလုံးများကို ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။ အကယ်၍ သူတို့ မရေးတတ်သော နှီစူးအက္ခရာများ ရှိပါက ကျွန်မက သူတို့အစား ရေးပေးခဲ့သည်။ အကယ်၍ အိပ်ရာခင်း ပြုလုပ်ရာ၌ အီးလေးဆွဲနေပါက သူတို့ကို အနားခေါ်၍ ကြိမ်းမောင်းဆူပူပေးရသည်။

ကျွန်မ၏ တာ့ကျယ် မည်သို့ ကြုံတွေ့ခဲ့သည်ကို မှတ်မိသေးပါ၏လော။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်မှ ထွက်ခွာရန် သူ မည်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ လူအများက သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အိမ်ထောင်ရေးဟုသာ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

တာ့ကျယ်၏ သီချင်းများမှာ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလွန်းသည်လည်း မဟုတ်၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းလွန်းသည်လည်း မဟုတ်။ ၎င်းတို့က သူ၏ အနာဂတ်ကို ပြညွှန်နေကြသည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များက အကောင်းအဆိုး ရောပြွမ်းနေကြသည်။ အိမ်မှ ထွက်ခွာရမည်ကို ကျွန်မလည်း ဝမ်းနည်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ဘဝ ပိုမို ကောင်းမွန်လာမည့်

အရေးကို တွေးကာ ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်အတွက် မိဘများအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသည့် သီချင်းများကို ကျွန်မ သီဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် မဆုတ်မနစ် ကြိုးပမ်းပေးခဲ့ကြသော သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်သည့် အနေဖြင့် သီချင်းများကို ကျွန်မ သီဆိုခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့်လည်း ရွှယ်ဟွား၏ အနာဂတ်မှာ အားရဖွယ် တစ်စက်မျှ မရှိ။ မည်သူကမျှ ထိုအချက်ကို ငြင်းဆန်နိုင် သို့တည်းမဟုတ် ပြောင်းလဲနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့၏ သီချင်းများမှာ ညှိုးငယ်မှု၊ လွမ်းဆွတ်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေတော့သည်။

"မာမား ..." တစ်နေ့တွင် ရွှယ်ဟွားက ဤသို့ သီဆိုလိုက်သည်။

"ပါပါးက သမီးကို နေရောင်ရတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ စိုက်ပျိုးဖို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးကတော့ အမှောင်ထဲမှာပဲ အမြဲတမ်း ရှင်သန်သွားရတော့မယ်"

သူ့မိခင်က ပြန်လည် သီဆိုလိုက်သည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်။ ပန်းပွင့်လှလှကလေး တစ်ပွင့်ကို နွားချေးပုံပေါ် စိုက်ထားသလိုပါပဲကွယ်"

ကျွန်မနှင့် တခြားသော ကောင်မလေးသုံးဦးတို့ကလည်း သဘောတူသည့်အနေဖြင့် အသံကိုမြှင့်ကာ ၎င်းစာကြောင်းများကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုလိုက်ကြသည်။ အားလုံး၏ စိတ်များ လေးပင်နေကြသော်လည်း ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုမူနေကြရသည်။

* * *

ရာသီဥတုက အေးသည်ထက် အေးလာသည်။ တစ်နေ့တွင် ရွှယ်ဟွား၏ မောင်ငယ်တစ်ယောက် အလည်ရောက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ကို စက္ကူဖြင့် ကာရံပေးသွားသည်။ အသည်းခိုက်မည့် အအေးဓာတ်ကတော့ လျော့၍ မသွားပေ။ ကျွန်မတို့၏ လက်ချောင်းများ တောင့်တင်းကာ အအေးဒဏ်ကြောင့် နီမြန်းလာကြသည်။ ကောင်မလေး သုံးယောက်ခမျာ ဘာမျှ စာဒက မတက်ဝံ့ကြ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ဤအတိုင်း ဆက်သွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သိလာသောကြောင့်

အောက်ထပ်ရှိ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရွှေ့ရန် အကြံပြုရတော့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲရှိ သံဒယ်ပိုင်း မီးသွေးမီးဖိုဖြင့် ကျွန်မတို့ကို အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် ရှယ်ဟွား၏ မာမားတို့က ကျွန်မ၏ အကြံပြုချက်ကို လိုက်လျောလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတွင် အရှိန်အဝါရှိကြောင်း နောက်တစ်ကြိမ် သက်သေပြလိုက်ခြင်းပင်။

ရှယ်ဟွားအတွက် စန်းချောင်စာအုပ်ကို ကျွန်မ လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်းများစွာက ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်။ ၎င်းစာအုပ်ထဲတွင် ရှယ်ဟွားနှင့် သူ၏အနာဂတ် အလားအလာကို သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်အောင် အမွှမ်းတင် ရေးသားထားခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းအရာများသည် ပစ္စက္ခအခြေအနေနှင့် လုံးဝ မစပ်ဟပ်တော့ပေ။ ကျွန်မ အသစ်တစ်အုပ် ပြန်ရေးလိုက်သည်။ စာအုပ်၏ အဖုံးကို မဲနယ်ရောင် ပိတ်စဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ ကောက်ရိုးစက္ကူ အနည်းငယ်ကို ခေါက်ကာ အပ်ချည်ကြိုးဖြူဖြင့် အနှောင့်ကို ချုပ်သီလိုက်သည်။ အဖုံး၏ အတွင်းဘက် မျက်နှာပြင် ထောင့်စွန်းများတွင် အနီရောင် စက္ကူပန်းကနုတ်များကို ကပ်ထားသည်။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာပေါ်၌ ရှယ်ဟွားအတွက် နှုတ်ဆက်လွမ်းချင်းကို ရေးသားလိုက်သည်။ နောက်စာမျက်နှာပေါ်တွင် သူ၏ မိသားစုအသစ်အတွက် သူ့အကြောင်း မိတ်ဆက်စာကို ရေးထားသည်။ နောက်ကျန်သည့် စာမျက်နှာများကိုမူ အလွတ်အတိုင်း ထားကာ နောက်တစ်ချိန် သူ ရေးလိုရာ ရေးနိုင်ရန်အတွက် ချန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သူ၏ ပန်းထိုးအဆင် ဒီဇိုင်းပုံများကို ၎င်းစာမျက်နှာများပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားနိုင်သည်။ ကျွန်မသည် မင်ခဲကို ကျောက်ပြင်တွင် အသာအယာ သွေးလိုက်ပြီး စုတ်တံကို မင်တို့ကာ နှီစူးအက္ခရာများ ရေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ စုတ်ချက်တိုင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အလှပဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဤရက်များအတွင်း၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ခံစားချက် အဖုံဖုံတို့ကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် ကျွန်မ၏ စိတ်နှင့် လက်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ကာ စန်းချောင်စာအုပ်ကို မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရန် လုံ့လပြုခဲ့သည်။

ရက်သုံးဆယ် ကုန်လွန်သွားသောအခါ 'စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းနေ့' သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ရှယ်ဟွားက အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲ၌ ထိုင်နေသည်။ သူ့မိခင်သည် လှေကား၏ စတုတ္ထမြောက်အထစ်တွင် ထိုင်လျက် ကျွန်မတို့၏ လွမ်းချင်းများကို သီဆိုကြသည်။ ရှယ်ဟွားဖခင်၏ ပြစ်တင်မောင်းမဲသံများကို ဥပေက္ခာပြုကာ ခံစားချက်များနှင့် အကြံပြုချက်များကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖွင့်အန် သီဆိုပစ်လိုက်သည်။

“မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အားနည်းချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်တာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး” ‘ဝမ်မယားပုံပြင်’ ကို သတိရမိသောကြောင့် ကျွန်မ ဤသို့ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဘဝအခြေအနေ ကောင်းမွန်လာအောင် နင့်ရဲ့ မိသားစုကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါ။ နင့်ယောက်ျားကို ပြုစုယုယပါ။ နာခံကျိုးနွံပါ”

ရှယ်ဟွား၏ မိခင်နှင့် စိန်စိန်းတို့ကလည်း ဤအယူအဆကို သံယောင်လိုက်ကာ သီဆိုကြသည်။

“သမီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် ငါတို့တွေ ကျိုးနွံနာခံခဲ့ကြရတယ်” သူတို့နှစ်ယောက် သံပြိုင် သီဆိုလိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ စည်းချက်ညီသော အသံများကို ကြားရသည်တွင် သူတို့၏ သံယောဇဉ်နှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မည်သူကမျှ သံသယ ဝင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ငါတို့တတွေက အပေါ်ထပ် အခန်းတွေထဲမှာပဲ အမြဲ နေနေကြရတယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ မစွန်းမထင်းအောင် နေကြရတယ်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေကြရတယ်။ မိန်းမတို့ တတ်အပ်တဲ့ လက်မှုပညာတွေကို တတ်ကျွမ်းနားလည်အောင် သင်ယူကြရတယ်။ အရွယ်ရောက်တော့ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ ဆိုသလို ငါတို့ ကိုယ့်အိမ်ကို ခွဲခွာကြရတယ်။ အဲဒါ ငါတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ အာဝေဏိကဒုက္ခပဲ။ ငါတို့ရဲ့ လင်ယောက်ျားအိမ်ကို ရောက်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာလောကအသစ်နဲ့ နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ကြရတော့မယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ဘဝက ပိုကောင်းသွားတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ပိုဆိုးသွားတယ်”

“အနည်းဆုံးတော့ ငါတို့ရဲ့ ကလေးဘဝတွေကို အတူတကွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတယ်လေ” ပျော်ရွှင်ဖွယ် နေ့ရက်များကို ပြန်အမှတ်ရစေရန် ကျွန်မက ရှယ်ဟွားကို သတိပေး သီဆိုလိုက်သည်။

“နှစ်တွေ အများကြီးမှာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ဖဝါးမကွာ အတူ နေခဲ့ကြတယ်။ အခုလည်း အရင်လိုပဲ အတူတူ ရှိနေဦးမှာပါ”

ထို့နောက် ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အပြန်အလှန် ရေးခဲ့ကြသော စာသားများနှင့် ကျွန်မတို့၏ လောင်ထုံးစာချုပ်ပေါ်မှ စာသားများကို ပြန်လည် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

"ငါတို့နှစ်ယောက် အရင်လိုပဲ တီးတိုးပြောကြဦးမယ်။ ငါတို့ကြိုက်တဲ့ အပ်ချည်အရောင်တွေကို ငါတို့ အတူတူ ရွေးကြဦးမယ်။ အတူတူ ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်ကြဦးမယ်"

လှေကားထိပ်သို့ ရွှယ်ဟွား ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏ အသံက အောက်ထပ်ရှိ ကျွန်မထံသို့ ပျံ့လွင့်လာတော့သည်။

"ဇာမဏီငှက်နှစ်ကောင်လို ငါတို့နှစ်ယောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အမြဲတမ်း ပျံသန်းနေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ ငါက အသေကောင်ကြီးလို ရေကန်တစ်ကန်ရဲ့ အောက်ခြေဆီကို နစ်မြုပ်သွားနေပြီ။ ငါတို့နှစ်ယောက် အရင်လိုပဲ ဆက်နေဦးမယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့စကားကို ငါ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ အိမ်တံခါးမကြီးက နင့်ဟာနဲ့ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

သူက လှေကားအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာပြီး သူ့မိခင်၏ ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်ရည်များ ဒရဟော စီးကျလာတော့မည်လားဟု ကျွန်မတို့ တွေးဆနေကြသည်။ သို့သော် ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူက သူ့မိခင်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ ရွှာသူ သူငယ်မတို့၏ လွမ်းချင်းများကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ သူ၏ ခံစားချက်မဲ့နေသော ရုပ်ပုံလွှာကို တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် ကျွန်မ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည်ပင် ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာဆောင်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သကဲ့သို့ ဤအခမ်းအနားဌ်လည်း ဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရဖူးသကဲ့သို့ ရွှယ်ဟွား၏ ခံစားချက်များသည် ရှုပ်ထွေးနေပါသလော။ သူသည် သူ့မိခင်ကို အမှန်ပင် လွမ်းဆွတ်တမ်းတ နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ၏ မသတိစရာ ဖခင်ကြီးကို လွမ်းဆွတ်နေပါမည်လော။ မိသားစုနှင့် အတူနေရခိုက် သူ၏ နေ့စဉ်ဘဝဌ် အခြေအနေဆိုးများ ကျရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အခါမလပ် သတိပေး အချက်ပြနေခဲ့သည့် ဗလာကျင်းနေသော ဤအိမ်ကြီးအတွင်း အထီးကျန်စွာ ခြေလှမ်းလှမ်းခဲ့ရသည်များကို သူ လွမ်းဆွတ် တမ်းတနေပါဦးမည်လော။ သားသတ်သမားတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရသည်မှာ ဆိုးယုတ်သောကိစ္စ ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း လက်ရှိ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ အခြေအနေထက် ပိုမို ဆိုးရွားနိုင်ပါဦးမည်လော။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကဲ့သို့ မြင်းနှစ်မွေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗီဇသတ္တိအရ ကျွန်မကဲ့သို့ပင် စွန့်စားရသည့် အလုပ်မျိုးကို လွန်စွာ အားသန်လှပေသည်။ သို့သော် … ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မြင်းနှစ်မွေးသူ လောင်ထုံးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များသည် အစဉ်အမြဲ မြေပြင်နှင့် ထိကပ်နေခဲ့သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ လက်တွေ့ကျသည်၊ သစ္စာရှိသည်၊ နာခံကျိုးနွံတတ်သည်။ သို့တစေ သူ၏ မြင်းမှာ မြင်းပျံတစ်ကောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် လှပ၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်နှလုံး ရှိသော်ငြားလည်း အမြင့်သို့သာ ပျံသန်းချင်နေသည်။ သူ့ကို ဇက်ကိုင်မည့် မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို မဆို ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် ရှိနေသည်။

နောက်နှစ်ရက် ကြာသောအခါတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ပန်းဖွားဝေယာဉ် ရောက်ရှိလာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌လည်း သူသည် မျက်ရည် မကျခဲ့ပေ။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် မဖြစ်နိုင်သည့် သူ၏ ကံကြမ္မာကို တော်လှန် ပုန်ကန်ခြင်းမျိုးလည်း မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ သူသည် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် နည်းပါးလှသော လူအုပ်အကြားတွင် တဒင်္ဂမျှ တုံ့ရပ်နေပြီးကာမှ မည်ကာမတ္တ အလှဆင်ထားသော ဝေယာဉ်ထက်သို့ တက်လှမ်းသွားလေသည်။ ကျွန်မ ငှားရမ်းထားသော ကောင်မလေးသုံးယောက်သည် ပန်းဖွားဝေယာဉ် လမ်းကြားထဲသို့ ချိုးကွေ့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိပင် မစောင့်နိုင်ကြတော့ဘဲ သူတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ မိခင်လည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မနှင့် အောင်သွယ်တော်ဝမ် နှစ်ယောက်တည်းသာ လမ်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ညည်းကတော့ ငါ့ကို ယုတ်မာတဲ့ ဘွားတော်ကြီးပဲလို့ အောက်မေ့နေမှာပဲ” အောင်သွယ်တော်က ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ညည်း နားလည်ထားဖို့က ငါ ညည်းမာမားနဲ့ ညည်းစိန်စိန်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မညာခဲ့ဖူးဘူး။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဆိုလို့ ဘာမှ များများစားစား မရှိဘူး။ သူများအတွက် ဆိုတာကိုတော့ စကားထဲ ထည့်တောင် ပြောမနေနဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် ...”

သူ၏ ဆင်ခြေဆင်လက်များကို မကြားချင်တော့၍ လက်မြှောက်ကာ သူ့ကို ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဆင်ခြေများ ပေးနေခြင်းထက် ထူးခြားသော တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ သိနေခဲ့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ အများကြီးတုန်းက ရှင် ကျွန်မအိမ်ကို လာပြီး ကျွန်မ ခြေထောက်တွေကို ကြည့်ခဲ့တယ် ...”

“ညည်းက တကယ်ရော ထူးခြားတာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးချင်နေတာ မဟုတ်လား” ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည့်အခါတွင် သူက ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ

စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“သင့်လျော်တဲ့ လောင်ထုံးတစ်ယောက် ရှာဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ တူမလေးနဲ့ သင့်တော်မယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာပေးဖို့အတွက် နိုင်ငံအနှံ့မှာ ငါနဲ့ ခင်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် … အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ မိသားစုက တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါ ပိုပြီး လိုချင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဗေဒင်ဆရာကြီးဟူက ညည်းကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်လေ။ ညည်းရဲ့ ဇာတာ အက္ခရာရှစ်လုံးက ငါ့တူမလေးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ငါ့ဆီ လာကိုလာရဦးမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညည်းခြေထောက်တွေက အမှန်တကယ်ကို ထူးခြားနေလို့ပေါ့။ ငါ့တူမကို ညည်းရဲ့ လောင်ထုံးအဖြစ် သတ်မှတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မသတ်မှတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ညည်းရဲ့ ကံကြမ္မာက ကောင်းတဲ့ အလှည့်အပြောင်းနဲ့ ကြုံကိုကြုံဖို့ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒက ညည်းတို့ရဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှု ကနေတစ်ဆင့် သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကိုလည်း ပြောင်းလဲသွားစေချင်တယ်။ သူ့ဘဝ ကောင်းစားနိုင်ဖို့အတွက် မုသားတွေ အများကြီးကို ငါ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက်နဲ့တော့ ညည်းကို ဘယ်တော့မှ တောင်းပန်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ နီမြန်းနေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ တွေးဆနေသည်။ သူ့ကို မုန်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မည်သို့ မုန်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤကမ္ဘာတွင် သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးသော လူသားတစ်ယောက်ကို အခြားလူများထက် အလေးထား အရေးပေးကာ ထိုသူ၏ ကောင်းစားရေးအတွက် သူ အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

ရှယ်ဟွား၏ တာ့ကျယ်က စန်းချောင်စာအုပ်များကို သွားရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည် မဟုတ်သောကြောင့် သူ့နေရာတွင် ကျွန်မ အစားဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများက ကျွန်မဆီသို့ ဝေါယာဉ်တစ်စီး ပို့လွှတ်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်တိုအတွင်း ကျင်းထျန်ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုနေ့က ရွာတွင်း၌ အသံများ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထူးခြားသည့် အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပနေကြောင်း သိသာထင်ရှားနိုင်သော မည်သည့် အတီးအမှုတ်၊ မည်သည့် အပြင်အဆင်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ဝေါယာဉ်အပြင်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် အဖီ ထုတ်ထားသော အိမ်ပုတစ်လုံးနှင့် နံရံတွင် မှီထားသော ထင်းပုံတစ်ပုံကို တွေ့နေရသည်။ တံခါးပေါက်၏ ညာဘက်တွင်မူ အုတ်ခုံတွင် မြှုပ်ထားသော

ရောမဒယ်အိုးကြီးနှင့် တူသည့် အရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်မ၏ ရောက်ရှိလာမှုအတွက် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ပြင်ဆင်ထားသင့်ပါသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မတွေ့ရပါ။ ထုံးစံအရ ရွာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားသော အမျိုးသမီးများက ကျွန်မကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရပေမည်။ သူတို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ပြောပုံဆိုပုံများက အရိုင်းဆန်လှသည်။ ဤရွာသည် ထုံးခိုမှ လီအနည်းငယ်မျှသာ ကွာလှမ်းသော်လည်း ဤဒေသနှစ်ခု၏ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးနှင့်မြေပမာ ကွာချင်တိုင်း ကွာခြားနေတော့သည်။

ကျွန်မကို အိမ်၏ ဧည့်ခန်းမထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စန်းချောင်စာအုပ် ရွတ်ဖတ်ခြင်း အခမ်းအနားကို စတင်လိုက်ကြသည်။ မျက်မြင်အနေအထားအရ ကြည့်လျှင် ဤအိမ်သည် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်နှင့် များစွာ မကွာခြားလှပေ။ ငရုတ်သီးခြောက်များ ထုပ်တန်းပေါ်၌ တွဲလဲခိုနေကြသည်။ လေးဘက်လေးတန်ရှိ နံရံများမှာလည်း ဆေးသုတ်မထားသော အကြမ်းထည် အုတ်နံရံများသာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ဝတ္ထုများ ဤသို့ဤနှယ် အသွင်တူကြသကဲ့သို့ ဤအိမ်တွင်းရှိ လူများသည်လည်း ကျွန်မ၏မိသားစုနှင့် စရိုက်ချင်း တူညီကြပါစေဟု ကျွန်မ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဤအခမ်းအနား၌ ရှယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းကို ကျွန်မ တွေ့ခွင့် မရခဲ့ပါ။ သူ၏ မိခင်နှင့်တော့ ဆုံခဲ့ပါသည်။ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်း တစ်ယောက်သာ။ သူ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အတွင်းသို့ ပူးကပ်လုမတတ် ရှိနေကြပြီး နှုတ်ခမ်းများက ပါးလျလွန်းသည်။ စိတ်သဘောထား သေးသိမ်ပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တတ်သည့် လက္ခဏာများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရှယ်ဟွားသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး စန်းချောင်စာအုပ်များ ချထားသည့် စားပွဲအနောက်ရှိ ခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်၍ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်မျှော်နေသည်။ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ခံစားခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် သူသည် အနည်းငယ်မျှ ပြောင်းလဲမသွားပေ။ ကျင်းထျန်မှ အမျိုးသမီးကြီးများသည် စန်းချောင်စာအုပ်များ၏ နံဘေး၌ ဝန်းရံကာ စာအုပ်များကို သူတို့၏ ညစ်ပတ်ပေရေသော လက်များဖြင့် ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ပြုလုပ်နေကြသည်။ စာအုပ်များ၏ ထောင့်များတွင် ကပ်ထားသော ပန်းအလှ အပြင်အဆင်များ အကြောင်းနှင့် စာအုပ်အဖုံးများ အကြောင်းကိုသာ သူတို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသော်လည်း စာအုပ်အတွင်းရှိ လက်ရေးလက်သားများ၊ အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍မူ မည်သူကမျှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြပေ။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ရှယ်ဟွား၏ ယောက္ခမသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာရာ အခြားသော အမျိုးသမီးများသည်လည်း အခန်း၏ ပတ်ပတ်လည်၌ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ စည်းနှောင်ထားသော သူ၏ ခြေထောက်များသည် ကျွန်မ၏ မိခင်လောက်တော့ မဆိုးရွားလှသော်လည်း သူ၏ အလျင်စလို လှုပ်ရှားတတ်ပုံက သူ့နှုတ်မှ ထွက်သော မနှစ်မြို့ဖွယ် လေယူလေသိမ်းထက်ပင် သူ၏ အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေတော့သည်။ သူက ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ချွေးမအသစ်စက်စက်ကို မကျေမချမ်းသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခံစားချက်မဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ရှင်က လူးမိသားစုဝင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်လို့ ကြားသိရတယ်။ အတော်လေး ကံကောင်းတာပဲ" စကားလုံးများက ယဉ်ကျေးချိုသာသော်လည်း ပြောပုံဆိုပုံက အော်ကလီဆန်ချင်စရာ။

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မချွေးမက နှီစူးမှာ အတော်လေး ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်မတို့ရွာမှာ ရှိတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ အဲဒီလို ပဝေသဏီက ပစ္စည်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ နှီစူးကို ဖတ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် ရွတ်တာကိုပဲ ကျွန်မတို့ နားထောင်ပါရစေ။ အဲဒါက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်"

ကျွန်မက ဤသို့ မယူဆ။ ဤမိန်းမကြီးသည် ကျွန်မ၏ မိခင်ကဲ့သို့ နှီစူး မဖတ်တတ်သူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ရှိ တခြားအမျိုးသမီးများကို ကျွန်မ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ စာအရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ထံမှ မည်သည့် ဝေဖန်ချက်မျှ မကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရင်းမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် နှီစူးကို မကျွမ်းကျင် မပိုင်နိုင်ကြသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

"ကျွန်မတို့ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေကို အခုလို စက္ကူပေါ်မှာ ခွေးခြစ်ကြောင်ခြစ် ရေးပြီး ဖုံးကွယ်နေဖို့ မလိုပါဘူး" ရှယ်ဟွား၏ ယောက္ခမက စကားကို ဆက်သည်။

"ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းက ကျွန်မ ဘာတွေးနေသလဲ ဆိုတာကို သိကြတယ်" သူ့စကားကြောင့် ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သူက လက်ချောင်းသုံးချောင်းထောင်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းများကို အရယ်ရပ်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မချွေးမရဲ့ စန်းချောင်စာအုပ်တွေကို ရှင် ဖတ်ပြတာ နားထောင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့အတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ထုံးခိုရဲ့ မိသားစုကြီးတစ်ခုမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကနေ ကျွန်မရဲ့ ချွေးမ ဖြစ်လာတာဆိုတော့ သူတို့မိသားစုဝင်တွေက သူ့ကို ဘယ်လို ဝေဖန်သုံးသပ်ကြမလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ ကြားချင်လွန်းလှတယ်”

ထိုမိန်းမကြီး၏ စကားလုံးတိုင်းတွင် လှောင်ပြောင် ထေ့ငေါ့သံများ ရောစွက်နေသည်။ ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသော ကျွန်မအနေဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေဆည်ထားရသည်။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် ရွှယ်ဟွား၏ မိခင် ရေးသားထားသော စန်းချောင်စာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ သူ၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အသံကို ပြန်လည် အာရုံပြု၍ သူ၏ လေယူလေသိမ်းအတိုင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

“မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြီးတဲ့ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ သမီးရဲ့ အိမ်တော်ကို တင်ပြနိုင်ဖို့အတွက် ဒီစာကို မာမား ရေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးနဲ့ မာမားတို့ ခွဲခွာခဲ့ကြရတာ အခုဆို သုံးရက်တောင် ရှိသွားပြီ။ မာမားတို့ မိသားစုမှာ ကြမ္မာဆိုးထန်ခဲ့လေတော့ သမီးခမျာလည်း ကျပ်တည်းတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ အိမ်ထောင်ကျရရှာတယ်” ပုံမှန်အားဖြင့် ရေးလေ့ရေးထ ရှိသော စန်းချောင်စာအုပ်၏ မူလရေးထုံးကို သွေဖည်၍ ရွှယ်ဟွား၏ မိခင်က မိသားစုအသစ်ကို စာထဲတွင် ထည့်ရေးထားသည်။

“ကျွန်မသမီးလေးရဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ချို့ငဲ့နုံချာနေတဲ့အတွက် သမီးကို ရှင်တို့ ကရုဏာထား သက်ညှာ သနားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အပေါ်ဆုံး အထပ်မှာတောင် ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီအကြောင်းကို မပြောကြပါနဲ့တော့”

ထို့နောက်တွင် သူတို့မိသားစု၏ အဆိုးလောကဓံများ အကြောင်းကို ပြောကြားထားသည်။ သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာများ ကျဆင်းခဲ့ရပုံနှင့် လက်ရှိ ကြုံတွေ့နေရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံများလည်း ပါဝင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် ထိုစကားလုံးများကို မသိကျိုးကျွံပြုကာ ခုန်ကျော်ပစ်လိုက်သည်။ ၎င်းတို့အစား စကားလုံးအသစ်များကိုသာ နှုတ်တိုက် ရွတ်ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ရွှယ်ဟွားလေးလို မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဟာ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ရှိနေသင့်တာပါ။ သူလိုလူမျိုးက

ရည်မွန်သင့်မြတ်တဲ့ မိသားစုနဲ့မှ ထိုက်တန်တာလေ”

ကျွန်မသည် စာအုပ်ကို မျက်စိအရှေ့မှ ခွာ၍ အခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ထိုင်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော စန်းချောင်စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများက ရွှယ်ဟွား၏ ယောက္ခမကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးတွင် ကျွန်မကဲ့သို့သော အစောင့်အရှောက်တစ်ယောက် ထာဝစဉ် ထာဝရ တည်ရှိနေမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို သိထားစေချင်သည်။

“လူတွေက ငါတို့ မိန်းကလေးတွေကို သျှောင်နောက်ပါသွားတဲ့ ဆံထုံးတွေလို့ ပြောချင် ပြောကြလိမ့်မယ်” ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကမှ ကွဲကွာမသွားခဲ့ဖူးဘူး။ နင်က အောက်ကို ဆင်းနေတယ်။ ငါက အထက်ကို တက်နေတယ်။ နင့်မိသားစုက တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်ပြီး အသက်မွေးနေတယ်။ ငါ့မိသားစုကတော့ ဒီခရိုင်မှာ အချမ်းသာဆုံး မိသားစုတစ်စု။ ငါ့ရဲ့ ရင်ထဲက နှလုံးသားလို နင်က ငါ့ရဲ့ အနီးအနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အနာဂတ်တွေက ဟိုးအရင်ကတည်းက အတူတူ ပူးချည်ထားခဲ့ပြီးသားလေ။ ငါတို့ဟာ မြစ်ကျယ်ကြီးတစ်စင်းကို ဖြတ်ခင်းထားတဲ့ တံတားတစ်စင်းနဲ့ တူတယ်။ ငါတို့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး မခွဲတမ်း လျှောက်လှမ်းကြမယ်”

ကျွန်မ၏ ဆိုလိုရင်းအနက်ကို ရွှယ်ဟွား၏ ယောက္ခမကြီးအား ကြားသိစေချင်သည်။ သို့သော် သူ၏ သံသယမျက်လုံးများက ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ၏ ပါးလျသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာလည်း စိတ်အလိုမကျမှုကြောင့် ပိပြားနေချေပြီ။

စာအုပ်၏ အဆုံးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် စာကြောင်းအနည်းအကျဉ်းကို ထပ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“နင်ရဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကို သူများတွေ မြင်အောင် လျှောက်မပြလိုက်နဲ့။ သူများရဲ့ အရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျမိစေနဲ့။ ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အရှေ့မှာ နင်နဲ့ နင့်မိသားစုကို လှောင်ပြောင်စရာ အဖြစ် မခံပါနဲ့။ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို လိုက်နာပါ။ နင့်ရဲ့ သောကထွေပြားနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ခုံးတွေကို

တွန့်ခေါက်မသွားပါစေနဲ့။ ငါတို့နှစ်ယောက်က သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး လောင်ထုံးတွေပါ”

ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း သီးခြားစကားပြောခွင့် မရခဲ့ပါ။ စန်းချောင်စာအုပ်များကို ရွတ်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မကို ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ ပြန်လိုက်ပို့ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသော အချိန်၌ ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ကို ဖြေ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မတို့၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အတိတ်၏ အမှတ်ရစရာများကို ယပ်တောင်၏ သုံးပုံတစ်ပုံတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ မှန်ပါပေသည်။ ကျွန်မတို့ ခရိုင်အတွင်းရှိ အသက်ရှည်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသော မိန်းမများ၏ သက်တမ်း သုံးပုံတစ်ပုံကို ကျွန်မတို့ ရှင်သန် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးကြလေပြီ။ ယခုအချိန်ထိ ကြုံတွေ့ခဲ့သော ကျွန်မတို့ ဘဝ၏ ထိုထိုဤဤ အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို အစအဆုံး ပြန်လှန် ငေးကြည့်နေမိသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုများ၊ မြောက်မြားလှစွာသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ၊ အဆုံးအစ မရှိသော လှိုက်လှဲနွေးထွေးမှုများ။

ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနားနှင့် ပတ်သက်၍ ရွှယ်ဟွား ရေးသားထားသည့် နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ကျွန်မ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ယပ်တောင်အခေါက် တစ်ဝက်မျှ ရေးသားထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် မင်သွေးပြီး စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို ကောင်းချီးပေးထားသည့် သူ့စကားလုံးများ၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ကျွန်မ၏ စုတ်ချက်ကို ဂရုတစိုက် တို့ထိလိုက်သည်။

ဇာမဏီငှက်တစ်ကောင်ဟာ ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အထက်မှာ ပျံသန်းနေတယ်။

သူ့အနား ဝေ့ဝိုက်ဖြတ်သန်းနေတဲ့ လေတွေကို သူ ထိတွေ့ ခံစားနေရတယ်။

ဘယ်အရာကမှ သူ့ကို မိုးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျသွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ထီးတည်းထိုင်လျက် ထိုစကားလုံးများကို ရေးသားနေရင်းမှ ရွှယ်ဟွား၏ ကြမ္မာဆိုးတည်းဟူသော အမှန်တရားကို စိတ်ဒုန်းဒုန်းချကာ လက်ခံသွားနိုင်တော့သည်။ ယပ်တောင်အနားစွန်းတွင် ရှိသော ကနုတ်ပန်းခက်ထဲတွင် မျက်ရည်များ

စီးကျနေသည့် ညှိုးရော်နွမ်းချိနေသော ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။ မင်များ ခြောက်သွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် ယပ်တောင်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၂) ကူဖောဘုရားကျောင်း

ကျွန်မ၏ မိဘများက သမီးတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ အင်မတန်မှ ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအိမ်မှ ထည့်ပေးလိုက်သော မုန့်ချိုများကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ပိုမို၍ပင် ပျော်ရွှင်ကြသည်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်မိသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုလျှင် သူတို့ကို တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမမြောက်လှပါ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလုံး ကျွန်မကို လိမ်ညာခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ ထိုကိစ္စက ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ တအုံနွေးနွေး မြိုက်လောင်နေဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ခံစားချက်များကို မြစ်ရေလျှံဖြင့် ဆေးကြောပစ်လိုက်နိုင်သည့် ကလေးမလေး မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်မ၏ မိသားစုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် စွပ်စွဲ ပြစ်တင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သားသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် စောင့်ထိန်းရမည့် ဝတ္တရားများကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသောကြောင့် ကျွန်မ အောင့်အည်းသည်းခံနေလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ မကျေနပ်မှုကို အနုနည်းဖြင့် ပြသခဲ့သည်။ တတ်နိုင်သလောက် သူတို့နှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာသာမက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ ခပ်ကင်းကင်း နေနေလိုက်တော့သည်။

အစပိုင်း၌ ကျွန်မ၏ မိသားစုက ထိုအပြောင်းအလဲကို သတိထားမိပုံ မရပေ။ သူတို့က ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ပြုံးမြဲပြုံး၍ ပြောမြဲ ပြောနေကြသည်။ ကျွန်မကလည်း သူတို့၏ ချဉ်းကပ်မှုများကို ငြင်းဆန်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မာမားက ကျွန်မ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်လိုသည်။ သို့သော် ကျွန်မက ရှက်သည်ဟု ဆိုကာ သူ့ကို ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ စိန်စိန်းက ကာမစပ်ယှက်သည့်အကြောင်း မေးလာသည်။ သို့သော် ကျွန်မက အလွန်အင်မတန် ရှက်ရွံ့ဟန်ဆောင်လျက် အနားမှ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ပါပါးက ကျွန်မ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လင်ရှိမယားတစ်ယောက်အတွက် ထိုသို့သော အပြုအမူမှာ မသင့်လျော်တော့ကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောခဲ့သည်။ တခါကောက ရယ်စရာ ပုံပြင်များ ပြောရန် ကျွန်မကို အဖော်ညှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ဇနီးကိုသာ အဖော်ပြုသင့်ကြောင်း ကျွန်မက သူ့အား ပြောခဲ့သည်။ အော့တိက ကျွန်မ၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရသည်နှင့် အဝေးတစ်နေရာတွင် ရှောင်နေတော့သည်။ ထိုအခြေအနေကို ပြောင်းလဲသွားဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ မိန်းမရသည့် အခါတွင် သိလာပါလိမ့်မည်ဟုသာ နွေးနွေးထွေးထွေး အကြံပြုခဲ့သည်။

စူးစူးတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အကြည့်နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါများ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တုန်ယင်လျက် ကျွန်မထံမှ သနားကရုဏာကို ငံ့လင့်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာမျှ ထုတ်မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ လုပ်မြဲကိစ္စများကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင် လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လုပ်ဆောင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးကို ယဉ်ကျေးအောင် ပြုမူနေထိုင်ခဲ့သည်။ လွန်လွန်ကျွံကျွံ မပြောမိစေရန် စောင့်ထိန်းခဲ့သည်။ ဤအိမ်တွင် ကျွန်မ၏ မောင်ငယ်မှလွဲ၍ ကျန်သူအားလုံးမှာ ကျွန်မထက် အသက်ကြီးရင့်သူများ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါစေ၊ သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာ စွပ်စွဲပြစ်တင်ရန် ကျွန်မတွင် အခွင့်အာဏာ မရှိပေ။

သို့သော် ဤအတိုင်း ဆက်နေသွားရန် ရေရှည် မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ အမူအရာကို သတိမထားမိဘဲ နေမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မ၏ အပြုအမူက အဘက်ဘက်တွင် ယဉ်ကျေးချိုသာသည်ဟု ဆိုနိုင်စေကာမူ မာမားအတွက်တော့ ဤအပြုအမူမှာ လက်ခံနိုင်လောက်စရာ မရှိပေ။ ဤအိမ်အတွင်း၌ လူအများကြီး ရှိနေပါလျက် အများနှင့် ဖယ်ကာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲနေသည့် အပြုအမူကို သူက သဘောထားသေးသိမ်မှုဟု ယူဆသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မာမားသည် စိန်စိန်းကို ရေနွေးကြမ်း စီစဉ်ပေးရန် ခိုင်းစေပြီး အပေါ်ထပ်မှ ပ,ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ စိန်စိန်း ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာမားသည် အခန်းတွင်း ဖြတ်လျှောက်လာပြီး ကျွန်မထိုင်နေသော စားပွဲနံဘေးတွင် သူ၏ တောင်ဝှေးကို မှေးတင်ကာ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်သည်းများက ကျွန်မ၏ အသားထဲသို့ ဖောက်ဝင်သွားကြတော့သည်။

“အခု ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာကောင်မများ အောက်မေ့နေလို့လဲ” ကျွန်မ ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူ တရှူးရှူး တရှဲရှဲနှင့် ဒေါသထွက်နေသည်။

“သူကြီးသားနဲ့ အိပ်လိုက်ရလို့ ညည်းကိုယ်ညည်း သိပ်အဆင့်မြင့်သွားပြီ ထင်နေတာလား”

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်မ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို တစ်ခါသားမျှ ကျွန်မ မရိုမသေ မဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါ။ ယခုမူ ကျွန်မ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသ၏ အခိုးအငွေ့များ ပြည့်လျှမ်းလာသည်။ သူကလည်း ကျွန်မကို တန်ပြန်

စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏ အေးစက်သော အကြည့်များဖြင့် ကျွန်မကို ချည့်နဲ့သွားအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားဟန် တူသည်။ သို့သော် သူ့အကြည့်ကို ကျွန်မ လွှဲဖယ်မပစ်ခဲ့ပါ။ ထို့နောက် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကျွန်မလက်မောင်းကို လွှတ်ပြီး နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ကျွန်မ၏ ပါးကို အားပါးတရ လွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။ ရိုက်ချက်ကြောင့် တစ်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့သွားသော ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းကို ချက်ချင်း ပြန်ထောင်မတ်ကာ သူ၏ မျက်လုံးများကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူက မာမား၏ ရင်ကို ထပ်မံ ထိုးဆွလိုက်ဟန် တူသည်။

“ညည်းရဲ့ အပြုအမူက ငါတို့ကို ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် လုပ်နေသလိုပဲ” သူက ပြောသည်။

“နည်းနည်းလေးမှ အရှက်မရှိဘူး”

“အရှက်မရှိဘူး …” ကျွန်မက အသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြန်လည် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ တည်ငြိမ်သော ပဲ့တင်သံသည် သူ၏ ဒေါသအိုးကို ယမ်းဖြူးပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် သူ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မနံဘေးရှိ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ သူ့ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ သူ၏ တောင်ဝှေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

အောက်ထပ်မှ စိန်စိန်း၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ယောင်းမ”

မာမားက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကိစ္စ မရှိဘူး။ ရေနွေးရရင်သာ အပေါ် ယူခဲ့ပေးပါ”

ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒေါသကြောင့် တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသည်။ ထိုအချက်ကို သတိထားမိသော မာမားက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတော့သည်။ ကျွန်မသည် မာမား၏ လက်မောင်းကို သူ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သကဲ့သို့ ပေါက်ထွက်မတတ် ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် တခြားသူများ မကြားစေခြင်းအလို့ငှာ အသံကို နှိမ့်လျက် ပြောလိုက်သည်။

"မာမားက လူညာမကြီးပဲ။ မာမားနဲ့ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံးက သမီးကို လိမ်ခဲ့ ညာခဲ့ကြတယ်။ ရွှယ်ဟွားရဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မသိနိုင်တော့ဘူးလို့များ မာမားတို့ ထင်နေကြတာလား"

"ငါတို့ ညည်းကို ပြောမပြခဲ့ဘူး ဆိုတာက ရွှယ်ဟွားကို ငဲ့ညှာခဲ့လို့ပဲ" သူက ညည်းညူသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

"ငါတို့ ရွှယ်ဟွားကို ချစ်တယ်။ သူကလေးက ဒီမှာ ပျော်နေရှာတာ။ ညည်းအမြင်တွေကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ငါတို့က ဘာအကြောင်းကြောင့် လုပ်ပစ်ရမှာလဲ"

"ပြောပြတော့ရော သမီးက သူ့အပေါ် ဘာပြောင်းလဲသွားနိုင်မှာမို့လဲ။ သူက သမီးရဲ့ လောင်ထုံးလေ"

မာမားက မေးစေ့ကို အရှေ့သို့ ငေါထုတ်ပြီးနောက် သူ၏ ဗျူဟာကို တစ်မျိုး ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

"ငါတို့ လုပ်ခဲ့သမျှဟာ ညည်း ကောင်းစားဖို့အတွက်ချည်းပဲ"

ကျွန်မ၏ လက်သည်းများက သူ၏ လက်မောင်းထဲသို့ ပိုမို စူးဝင်သွားကြသည်။

"သမီး ကောင်းစားဖို့ ဆိုတာထက် မာမားတို့ ကောင်းစားဖို့အတွက် ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ကျွန်မ၏ လက်သည်းများကြောင့် နာကျင်မှု ဝေဒနာကို သူ ကောင်းကောင်း ခံစားနေမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက နာကျင်ခံခက် ဖြစ်နေရမည့်အစား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့်ပုံ ပေါက်လာသည်။ သူ့နှုတ်မှ ဆင်ခြေဆင်လက်များ ထွက်ကျလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ပေးလာသည့် ဆင်ခြေမှာ ဤသို့ဤပုံ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မည်သည့်အခါကမျှ တွေးမထင်ထားခဲ့ဖူးချေ။

"သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာနဲ့ သမီးရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ခြေထောက်က သာယာကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ဖော်ဆောင်ပေးနေကြတယ်။ အဲဒါ သမီးတစ်ယောက်တည်း အတွက်တင်

မဟုတ်ဘူး။ သမီးရဲ့ ညီမလေးအတွက်ပါ အကောင်းတွေကို ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ မေရွက်လည်း ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝမျိုး ရလာနိုင်တယ်”

သူ၏ ဆင်ငှေ့ရန်ရှောင် စကားက ကျွန်မ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းကို ဖောက်ခွဲနေသည်။ သို့သော် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“မေရွက်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကမှ ဆုံးသွားခဲ့တာပါ” ကျွန်မ၏ အသံက အက်ကွဲကွဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှယ်ဟွား ဒီအိမ်ကို ရောက်တာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကတည်းကပဲ။ မာမားတို့က သမီးကို သူ့အခြေအနေမှန် ရှင်းပြဖို့ အချိန် နည်းနည်းကလေးမှတောင် မရခဲ့ဘူးလား”

“မေရွက် ...”

“ဒီကိစ္စက မေရွက်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ညည်းက သူ့ကို အပြင် ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့တာလေ။ ညည်းသာ အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ သူရော ရှိချင် ရှိနေမှာ။ ညည်းကြောင့် ညည်းစိန်စိန်းလည်း အသည်းကွဲခဲ့ရတယ်”

မျောက်နှစ်မွေးသော မာမားထံမှ ဤသို့သော ကူလီကူမာ စကားလုံးများ ထွက်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ကြိုတင် မှန်းဆထားသင့်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ သူ၏ ထိုးနှက်ချက်က အင်မတန် ပြင်းထန်လွန်းနေသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အညှာအတာ ကင်းမဲ့လွန်းလှသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး ဤအိမ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာမသွားမချင်း ဤမိသားစုကို မှီခိုနေရပေဦးမည်။ မြင်းနှစ်မွေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် အကြံအဖန်များသော မျောက်တစ်ကောင်ကို မည်သို့ ယှဉ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

မာမားက သူ၏ အသာစီးရနေမှုကို ရိပ်စားမိသွားပုံ ရသည်။

“ညည်းသာ သမီးအလိမ္မာတစ်ယောက်ဆိုရင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

“ဘာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

“ငါ ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီတစ်သက် ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုး ညည်းကို ပေးခဲ့တာလေ” သူက သူ၏ ပုံပျက်နေသော ခြေထောက်များကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ငါကိုယ်တိုင် ညည်းရဲ့ ခြေထောက်တွေကို စည်းပေး၊ ထုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ ထိုက်သင့်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားနေရပြီ မဟုတ်လား”

သူ၏ စကားလုံးများက ကျွန်မကို အတိတ်၏ အချိန်ကာလများဆီသို့ လွင့်မျောသွားစေခဲ့သည်။ ခြေထောက် စည်းနှောင်ခံထားရခြင်းကြောင့် အဆိုးရွားဆုံးသော နာကျင်ခံခက်မှုများ ခံစားနေရသည့်အချိန်တွင် ဤသို့သော ကတိစကားမျိုးကို သူ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထို အလွန်အမင်း ဆိုးရွားသော နေ့ရက်များအတွင်း၌ သူ့ထံမှ စိုးစဉ်းမျှသော မိခင်မေတ္တာကိုပင် ခံစားခဲ့ရခြင်း မရှိကြောင်း ကျွန်မ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ သိရှိနားလည်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့သော နာကျင်မှု ဝေဒနာ အစုစုတို့သည် သူ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော ဆန္ဒနှင့် တောင့်တမှုများကို ဖြည့်စွမ်းပေးရန်အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မရင်တွင်း၌ တောက်လောင်နေသော ဒေါသမီးများနှင့် စိတ်ပျက်ညစ်ညူးခြင်းတို့က သည်းခံနိုင်သည့် အဆင့်ကို ကျော်လွန်လာကြသည်။

“နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ မာမားတို့ဆီကနေ ကြင်နာမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရလာလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်တော့ဘူး” သူ့လက်မောင်းကို အကြမ်းပတမ်း လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မြဲမြဲ မှတ်ထားပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီမိသားစုကြီးကို အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာရအောင် မာမား သမီးကို လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ စိတ်ချပါ။ အဲဒီလို ထက်မြက်တဲ့၊ အပေးအကမ်း ရက်ရောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် သမီး လုပ်ပြမယ်။ ဒါပေမယ့် မာမားတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် သမီး ခွင့်လွှတ်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ဘယ်တော့ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်ပါနဲ့”

မာမားသည် ခါးကို ကိုင်း၍ တောင်ဝှေးကို ကောက်ယူပြီး ကိုယ်ကို တောင်ဝှေးဖြင့် ထောက်မှီထားလိုက်သည်။

“ညည်းကို အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းမိတဲ့ လူးမိသားစုကိုတော့ သနားမိပါရဲ့။ ညည်း ဒီအိမ်ကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားမယ့်နေ့က ငါ့ဘဝရဲ့ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်တော့ ညည်းအချိုးတွေကို ပြင်ထားရင် ကောင်းမယ်”

“မပြင်ဘူး ဆိုရင်ရော … သမီးကို အငတ်ထား မလို့လား”

မာမားက ကျွန်မကို သူစိမ်းတစ်ယောက်အလား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ထိုင်ခုံ ရှိရာသို့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ရေနွေးကြမ်းခရားနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ စိန်စိန်း ရောက်လာသည့်အခါတွင် သူ ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့ပေ။

နောက်ပိုင်း အချိန်ကာလများတွင် အခြေအနေမှာ များစွာ ထူးခြားသွားခြင်း မရှိပေ။ အိမ်တွင်းရှိ တခြားသူများ ဖြစ်ကြသော မောင်နှစ်ယောက်၊ စိန်စိန်း၊ စူစူးနှင့် ပါပါးတို့အပေါ်တွင် ကျွန်မ၏ သဘောထားမှာ အတန်ငယ် ပျော့ပျောင်းလာသည်။ မာမားကိုမူ ကျွန်မ၏ ဘဝထဲမှ လုံးဝ ထုတ်ပစ်ထားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေအရ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကိုယ်ဝန်လွယ်ပြီး မီးဖွားရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သည်အထိ ဤအိမ်တွင် ကျွန်မ ဆက်ရှိနေရပေဦးမည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအိမ်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးသည့် နောက်၌ပင်လျှင် ရိုးရာဓလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာများအရ ကျွန်မသည် မိဘအိမ်သို့ တစ်နှစ်အတွင်း၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မဖြစ်မနေ ပြန်လာရပေဦးမည်။ သို့သော် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ မာမားနှင့် အမှီအခိုကင်းရန် ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ တစ်မိုးတစ်ရံအောက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် အတူတူ ရှိနေကြသော်လည်း မိခင်၏ ကြင်နာမှုကို မလိုအပ်တော့သည့် အရွယ်ရောက်သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှယ် ပြုမူနေထိုင်ခဲ့သည်။ အပြင်ပန်းတွင် ဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်နေသော်လည်း ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များကို တစ်ခါတစ်ရံ လှစ်ဟပြတတ်သည်မှ အပ ကျန်အချိန်များတွင် ကျွန်မ၏ မကျေနပ်ချက်များအတွက် တိတ်တဆိတ် ဆန္ဒပြနေခဲ့သည်။ ဤသို့သော အနေအထိုင်မျိုးကို ကျွန်မတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေကြောင်း တွေ့ရှိလာရသည်။ မိသားစုက ကျွန်မ၏ အပြုအမူကို အလိုက်အထိုက် လက်သင့်ခံလာကြသည်။ ကျွန်မသည် ယခင်ကအတိုင်း သမီးအလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေဆဲပင်။ နောက်ပိုင်းကာလ၌ ဤသို့သော အပြုအမူမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လုပ်ခဲ့ပါသေးသည်။ အကြောင်းအရင်းက ကွဲပြားခြားနားသောကြောင့် ရလဒ်မှာလည်း အတိဒုက္ခနှင့် ထုံးမွှမ်းထားသော ရလဒ်တစ်ခုသာ

ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို ယခင်ကထက် ပိုမို၍ ခင်မင်တွယ်တာလာသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြာခဏ စာရေးဆက်သွယ်တတ်ကြပြီး အောင်သွယ်တော်ဝမ်က ကျွန်မတို့၏ စာများကို ပို့ဆောင်ပေးရသည်။ သူ၏ အခြေအနေကို ကျွန်မ စိတ်ပူနေသည်။ သူ၏ ယောက္ခမက သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မှ ဆက်ဆံပါ၏လော။ ကာမစပ်ယှက်သည့်ကိစ္စကို သူ မည်သို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေသနည်း။ သူ့မိဘအိမ်၏ အခြေအနေက ပိုမို ဆိုးရွာလာနေသလော။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် သူ့ကို ယခင်ကကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် မရှိတော့မည့် အရေးကိုလည်း သူက စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ လူချင်း တွေ့ဆုံချင်ကြသည်။ သို့သော် ယခင်လို ခန်းဝင်ပစ္စည်း လုပ်ရန် ဟူသော အကြောင်းပြချက်မျိုးဖြင့် ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံ၍ မရတော့ပေ။ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုထားသည့် တစ်ခုတည်းသော ခရီးစဉ်မှာ လင်ယောက်ျားအိမ်သို့ ယာယီ အလည်သွားရောက်ခြင်းမျှသာ ရှိသည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းထံသို့ တစ်နှစ်လျှင် လေး၊ ငါးရက်မျှ သွားရောက်တတ်သည်။ အိမ်မှ ထွက်ခွာသည့် အချိန်တိုင်းတွင် မိဘအိမ်ရှိ မိန်းမများက မျက်ရည်လည်ရွဲ နှုတ်ဆက်တတ်ကြသည်။ ထိုသို့ ထွက်ခွာသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ့်ရိက္ခာနှင့်ကိုယ် အမြဲ သယ်သွားရသည်။ ယောက္ခမအိမ်သို့ တရားဝင် မပြောင်းရွှေ့ရသေးသရွေ့ သူတို့က ကျွန်မအတွက် အစားအစာ စီစဉ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထုံးခိုတွင် နေရသည့် ကာလအတွင်း၌ ကျွန်မအပေါ် ပြုမူဆက်ဆံကြပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်မ အားတက်ခဲ့ရသည်။ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း ကျွန်မမိသားစု၏ ခံစားချက်များက ချိုတိုတို ခါးတားတား ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ညများတွင် ကျွန်မသည် သူတို့အတွက် အဖိုးတန် ရတနာတစ်ပါးအဖြစ် ထင်မှတ်ခံရပြီး မကြာခင် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားတော့မည် ဟူသည့် အမှန်တရားကို ဆေးခါးကြီးသဖွယ် မဝံ့မရဲ သောက်မျိုနေကြရသည်။

အကြိမ်များစွာ ခရီးထွက်ပြီးသည်နှင့် အမျှ ကျွန်မလည်း ယခင့်ယခင်ကထက် ပိုမို ရဲတင်းလာတော့သည်။ ခရီးလမ်းကြောင်းကို အလွတ်ရ မှတ်မိသည်အထိ ဝေါယာဉ်၏ ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ ရှုံ့ထူသော၊ လှည်းဘီးရာ အပြိုင်းအရိုင်း မွထနေသော လမ်းကျဉ်းကလေးကိုသာ ယေဘုယျအားဖြင့် သွားလာနေရသည်။ စပါးခင်းများနှင့် ကန်စွန်းခင်းများက လမ်းဘေးဝဲယာတွင် မျက်စိတစ်ဆုံး ရှုမဆုံးအောင် ပျံ့နှံ့နေသည်။ ထုံးခို၏ ရွာစွန် ဆင်ခြေဖုံးတွင် ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်က လမ်းမပေါ် ကိုင်းမိုးလျက်

လမ်းသွားလမ်းလာများအား ခရီးဦးကြို ပြုနေသည့်နှယ်။ ဘယ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် ရွာ၏ ငါးမွေးကန်တစ်ကန် ရှိသည်။ ကျွန်မ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော နောက်ကျောဘက်တွင်မူ မြစ်ကလေးတစ်စင်းက ဝေ့ဝိုက်စီးဆင်းနေသည်။ ကျွန်မ၏ အရှေ့တည့်တည့်တွင်တော့ ရွှယ်ဟွား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထုံးခိုသည် တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ တည်ရှိနေသည်။

ထုံးခိုရွာဝင်ပေါက်တွင် အထမ်းသမားများက ကျွန်မကို အောက်သို့ ချပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါးကြင်းကွက်သဏ္ဍာန် ဖြန့်ခင်းထားသော လမ်းခင်းကျောက်တုံးများပေါ်သို့ ကျွန်မ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ဤနေရာသည် မြင်းခွာပုံသဏ္ဍာန် ရှိ၍ ညာဘက်အခြမ်း၌ ရွာ၏ စပါးကျီ ရှိပြီး ဘယ်ဘက်အခြမ်း၌ မြင်းဇောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်သထားသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများဖြင့် အလှဆင်ထားသည့် မုခ်ဦးထောက်တိုင်များပေါ်တွင် အနုစိတ်ပုံဖော်ထားသော ခေါင်မိုးကို တွေ့ရနိုင်သည်။ ၎င်း၏ တံစက်မြိတ်သည် ကောင်းကင်ထက်သို့ ဝေ့ဝိုက်တက်နေကြသည်။ နံရံများပေါ်တွင် ဗောဓိသတ္တတို့၏ ဇာတ်နိပါတ်တော်များကို ရေးဆွဲထားသည်။ အရှေ့ဘက်မုခ်ဦး၏ တံခါးခုံမှာ အလွန်မြင့်သည်။ ထုံးခိုသည် ဤခရိုင်အတွင်း၌ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးသော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်ကြောင်း ဧည့်သည်အားလုံးကို အသိပေးထားသည့် သဘောဖြစ်သည်။ အောနစ်ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ငါးပျံနှစ်ကောင်ကို တံခါး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ချထားသည်။ ခရီးသွားများ မြင်းပေါ်မှ အလွယ်တကူ သက်ဆင်းနိုင်ရန် ခြေနင်းခုံအဖြစ် ပြုလုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မုခ်ဦးတံခါးကို လွန်လိုက်သည်နှင့် ထုံးခို၏ ပင်မခြံဝန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ၎င်းမှာ ကျယ်ပြန့်ပြီး ဧည့်သည်များကို ခရီးဦးကြို ပြုနေသည့်အပြင် ဖုန်းရွှေ အစီအမံများဖြင့် ဒီဇိုင်းရေးဆွဲထားသော ရစ်မြောင့်ပုံ လိပ်ခုံးမိုးကြီးကလည်း လက်ရာမြောက်စွာ အုပ်မိုးပေးထားသည်။ ကျွန်မ၏ ညာဘက်ရှိ ဒုတိယဂိတ်ဝမှ အထဲသို့ ဝင်သွားမည် ဆိုလျှင် ထုံးခို၏ ဘုံဧည့်ခန်းမဆောင်သို့ ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်။ ၎င်းနေရာတွင် သာမန် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံကြိုဆိုမှုများနှင့် ပွဲလမ်းအနည်းငယ်တို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ၎င်း၏ နောက်တွင် ဘိုးဘွားဘုံကျောင်း ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် သံတမန်များနှင့် အစိုးရအရာရှိများကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးတတ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကဲ့သို့ ပွဲကြီးလမ်းကြီးများကိုလည်း ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ရွာသူရွာသားများ၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်များကို ဘုံကျောင်းအလွန်တွင် တွေ့ရနိုင်သည်။

ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအိမ်သည် ကျွန်မ၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းရှိ

ဒုတိယဂိတ်ပေါက်မှ ဝင်သွားရသည့် အခြားဘက်တစ်ခြမ်းတွင် ခန့်ထည်စွာ တည်ရှိနေသည်။ ဤဧရိယာအတွင်းရှိ အိမ်များအားလုံးမှာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ယောက္ခမ၏ အိမ်ကမူ ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်။ ဤအိမ်၌ နေထိုင်ရသည်ကို ယနေ့အချိန်အထိ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေမိသည်။ အိမ်ကြီးမှာ အများသူငါကဲ့သို့ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်သည်။ အုတ်တိုက် အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး အပြင်ဘက် မျက်နှာစာကို အင်္ဂတေမံထားသည်။ အပြင်ဘက် တံစက်မြိတ်အောက်ရှိ နံရံပေါ်တွင် စာသင်ကြားနေကြသော၊ ဂီတတူရိယာများ တီးမှုတ်နေကြသော၊ လက်ရေးပန်းချီ ရေးဆွဲနေကြသော၊ စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးနေကြသော ချစ်စဖွယ် လုံမပျိုများနှင့် ကြည်ညိုဖွယ် လုလင်ပျိုများ၏ ပန်းချီကားချပ်များကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဤသို့သော လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဤအိမ်ကြီးအတွင်း၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြုလုပ်နေကြရသောကြောင့် ဤအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသည့် လူများ၏ အရည်အသွေး၊ အချိန်ကို မည်သို့ အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနေပုံ စသည်တို့ကို လမ်းသွားလမ်းလာတို့အား ဤရုပ်ပုံကားချပ်များဖြင့် အသိပေး ကြေညာထားသည်။ အတွင်းဘက် နံရံများကို တောင်ပေါ်မှ ရသည့် သစ်မာများဖြင့် အကွက်ဖော်ထားသည်။ အခန်းများကိုမူ ပန်းပုထွင်း ကော်လန်တိုင်များ၊ မှန်ကူကွက် ပြတင်းတံခါးများ၊ ပန်းကနုတ် လက်ရန်းတန်းများနှင့် အကြီးအကျယ် အလှဆင်ထားကြသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိစဉ်အခါက ယနေ့အချိန်အခါကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခန့်ညားသော ပရိဘောဂပစ္စည်းများ၊ ပြောင်ဝင်းနေသော သစ်သားကြမ်းခင်း၊ မြင့်မားသော လေသာပြတင်းများမှ တဖြူးဖြူး တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေကြသော လေပြေအေးကလေးများနှင့် အရှေ့ဘက်နံရံတစ်လျှောက်တွင် စိန်မှန်ကူကွက်သဏ္ဌာန် ပုံဖော်အလှဆင်ထားသော သစ်သားလေသာဆောင်သို့ သွားရာ လှေကားထစ်များကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများသည် မြေညီထပ်၏ အိမ်နောက်ဘက်အခြမ်းရှိ အကျယ်ဆုံးအခန်းအတွင်း၌ အိပ်စက်ကြသည်။ ကျွန်မ၏ မတ်တစ်ယောက်စီတိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင် အခန်းများ ရှိကြပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် တည်ရှိကြသည်။ အချိန်ကာလတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် သူတို့၏ ဇနီးများက ထိုအိပ်ခန်းများထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အကယ်၍ သူတို့တွင် သားယောက်ျားလေး မထွန်းကားပါက ထိုမိန်းမများသည် အခြားသော အခန်းတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရပြီး ၎င်းတို့၏ နေရာတွင် အငယ်အနှောင်းများ သို့တည်းမဟုတ် မွေးစားချွေးမများက အစားဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ကျွန်မ၏ အလည်အပတ် ခရီးစဉ်အတွင်း၌ ညအချိန်သည်

ကျွန်မခင်ပွန်းသည်နှင့် သံဝါသပြုရန်သာ ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ သားတစ်ယောက် ရရှိရန် လိုအပ်သည်။ သို့ဖြင့် သားတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်နိုင်ဖို့အရေး လိုအပ်သည့် အရာမှန်သမျှကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အထူး ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြသည်။ ထိုကိစ္စမှ လွဲလျှင် ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က မြင်ရခဲလှသည်။ သူက သူ၏ နေ့အချိန်များကို သူ့ဖခင်နှင့် ဖြတ်သန်းကာ ကျွန်မက သူ့မိခင်နှင့် ဖြတ်သန်းနေရသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်က ပိုမို သိရှိလာကြသည်။ ထို့သို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့၏ ညပိုင်း လင်မယားကိစ္စများက ဝတ်ကျေတန်းကျေ အဆင့်ထက် ပိုလွန်လာတော့သည်။

အိမ်ထောင်ရေး အများစုမှာကဲ့သို့ ဆက်ဆံရေးကောင်းတစ်ခု ဖန်တီးနိုင်ရန် ကျွန်မအတွက် အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်မ ယောက္ခမ – ခင်ပွန်း၏ အမေပင် ဖြစ်သည်။ လူးဖူးလန်အကြောင်း ပြောပြခဲ့သော ရွှယ်ဟွား၏ နှုတ်ထွက်စကား အားလုံးမှာ မှန်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သကဲ့သို့ အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို ဤအိမ်၌ ကျွန်မ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်နှပ်ခြင်း၊ နံနက်စာ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အဝတ်အစားနှင့် အိပ်ရာခင်းများကို လျှော်ဖွတ်ခြင်း၊ နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ချုပ်လုပ်ဖာထေးခြင်း၊ ဇာပန်းထိုးခြင်းနှင့် နေ့လယ်ခင်းအချိန်၌ ရက်ကန်းရက်ခြင်းအပြင် နောက်ဆုံး ညစာချက်ပြုတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ကျွန်မ၏ ယောက္ခမက မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ယောက္ခမက ကျွန်မကို သူ့စိတ်ကြိုက် စေခိုင်းညွှန်ကြားတတ်သည်။ ဘူးသီးဟင်းခါး ချက်သည့် အခါမျိုးတွင် သူက ဤသို့ ပြောလာတတ်သည်။ “ဘူးသီးစိတ်တွေကို ခပ်သေးသေး စိတ်စမ်းပါအေ” သို့တည်းမဟုတ် “ညည်း ဘူးသီးစိတ်တွေ လှီးထားလိုက်တာများ ဝက်ကျွေးမလို့ ကျနေတာပဲ” ဟူ၍။ ကျွန်မ၏ ရာသီသွေးက အိပ်ရာခင်းပေါ်သို့ ပေကျံသွားသည့် အခါမျိုးတွင် “ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲက အညစ်အကြေးတွေပါ ပြောင်သွားအောင် နာနာ ပွတ်တိုက်စမ်းအေ” ဟု ပြောတတ်သည်။ ဤအိမ်သို့ ကျွန်မ ယူဆောင်လာသော အစာများနှင့် ပတ်သတ်၍လည်း သူက တစ်ချက်နှစ်ချက် အနံ့ခံကြည့်ကာ ဤသို့ ပြောတတ်သည်။

“နောက်တစ်ခါကျရင် အနံ့ပြင်းတဲ့ အစာအစားတွေ ယူမလာနဲ့အေ။ နင့်အနံ့တွေကြောင့် ငါ့ယောက်ျားနဲ့ သားတွေ ခံတွင်းပျက်သွားနိုင်တယ်” အလည်အပတ် ခရီးစဉ် ပြီးဆုံးသည်နှင့် ကျွန်မကို ချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။ ကျေးဇူးတင်စကား၊ သို့မဟုတ် နှုတ်ဆက်စကား တစ်ခွန်းပင် မကြားလိုက်ရ။

ဤအချက်များ အားလုံးကို အနှစ်ချုပ်ကြည့်ရလျှင် အရာရာသည် ကျွန်မအတွက် မဆိုးလွန်း၊ မကောင်းလွန်းသော ပုံမှန်အခြေအနေမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ လူးဖူးလန်က ကျွန်မအပေါ် မျှမျှတတ ဆက်ဆံသည်။ ကျွန်မကလည်း အရာရာ နာခံကျိုးနွံပြီး သင်ယူတတ်မြောက်ချင်စိတ် အပြည့်ထားသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ကျွန်မတို့ နှစ်ဘက်စလုံးက မည်သည့်အရာကို မျှော်လင့်ထားရမည်မှန်း နားလည်ထားကြပြီး ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားနေခဲ့ကြသည်။ ဥပမာ ဆိုရသော် ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျပြီး ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ရသည့် နှစ်ဆန်းနှစ်ရက်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမကြီးသည် ထုံးခိုရွာအတွင်းရှိ မိန်းမပျိုများနှင့် ကျွန်မကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကာစ မိန်းမငယ်များကို အိမ်သို့ ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။ သူက ဧည့်သည်များအတွက် ရေနွေးကြမ်းနှင့် အချိုပွဲများ စီစဉ်ထားသည်။ သူက အားလုံးကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံသည်။ အိမ်မှ အားလုံး ထွက်ခွာကြသောအခါတွင် ကျွန်မတို့ကလည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားကြသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မတို့ တခြားအိမ် ငါးအိမ်သို့ လည်ပတ်ခဲ့ကြ၍ ချွေးမအသစ် ငါးယောက်နှင့် ဆုံဆည်းခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ရွှယ်ဟွားကဲ့သို့ လောင်ထုံး မရှိခဲ့ပါမူ ကျွန်မသည် သူတို့ကို စိတ်လိုလက်ရ အကဲခတ်နေခဲ့မိပေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင့်ရှင်ဘဝ သွေးသောက်ညီအစ်မအသစ်များ ဖွဲ့စည်းနိုင်ရန်အတွက် သင့်လျော်နိုင်မည့်သူများကို ရှာဖွေနေခဲ့မိပေလိမ့်မည်။

* * *

တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သွားမြဲဖြစ်သော ကူဖောဘုရားကျောင်း၏ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်တွင် ရွှယ်ဟွားနှင့်ကျွန်မတို့ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် ပြောစရာ စကားများ အမြောက်အမြား ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သင် ယူဆပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လိမ်ညာခဲ့ခြင်းနှင့် နိမ့်ကျသော သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သူ နောင်တရနေပုံ ပေါ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ သို့သော် ကျွန်မလည်း နေမထိ ထိုင်မသာ ခံစားနေရသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ လှည့်ဖျားခဲ့မှုများ အကြောင်းကို စကားထဲ လုံးဝ ထည့်မပြောဘဲနှင့် မာမားအပေါ် လတ်တလော ခံစားနေရသည့် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များကို သူအား မည်သို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ရမည်မှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ၎င်းအကြောင်းအရာများကို ပြော၍ မဖြစ်သည့်အထဲ ပို၍ ဖွင့်ဟရခက်ခဲသည့် အကြောင်းအရာများကလည်း ရှိနေပြန်သေးသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ကာမပိုင် လင်ယောကျ်ားများ ရှိကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထိုလင်ယောကျ်ားများနှင့်

ပွတ်တီးပွတ်တာ ချွတ်တီးချွတ်တာ လုပ်ခဲ့ကြသည့် ကိစ္စထိုထိုမှာလည်း မိန်းကလေးအချင်းချင်းပင် ဖွင့်ဟရန် ခက်ခဲရလောက်အောင် ရှက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းလှတော့သည်။ ယောက္ခမ-အဖေက အိပ်ခန်းဝတွင် လာရောက် ခိုးနားထောင်သည့် အခါများနှင့် ယောက္ခမ-အမေက အိပ်ရာခင်းများကို လာရောက်စစ်ဆေးသော နံနက်ခင်းအခါများတွင် မျက်နှာကို ဘယ်နား သွားထားရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့သည် အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကိုတော့ မပြောမဖြစ် ပြောရပေဦးမည်။ ကိုယ်ဝန်ရရန် လုပ်ဆောင်ရမည့် မိန်းမသားတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်းက ထိုထိုအငြင်းပွားဖွယ် ခေါင်းစဉ်များနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ပို၍ အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ခံစားရသည်။

မိမိ၏ ဝမ်းကြာတိုက်တွင် သန္ဓေသားတစ်ယောက် ခိုင်မြဲစွာ တည်တံ့နိုင်ရေးအတွက် အရေးပါသည့် အခြေခံ အကြောင်းအချက်များနှင့် မိမိတို့၏ လင်ယောကျ်ားများက ၎င်းနည်းနာများကို လိုက်နာ၏၊ မလိုက်နာ၏ စသည့် ကိစ္စများကို ကျွန်မတို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ လူသား၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် စကြဝဠာ၏ ပုံစံငယ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သိရှိထားကြသည်။ မျက်လုံးများနှင့် နားများသည် နေနှင့်လ ဖြစ်သည်။ ဝင်သက်ထွက်သက်သည် လေထု ဖြစ်ပြီး သွေးသည် မိုးစက်မိုးပေါက်များ ဖြစ်သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ၎င်းအခြေခံ သဘောတရားများသည် သန္ဓေသားတစ်ခု ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်ရေးအတွက် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်နေကြသည်။ ထိုသို့သာ အမှန်ဖြစ်လျှင် မိုးရေမိုးပေါက်များ ခေါင်မိုးပေါ်မှ သွန်ကျနေသည့် အခါမျိုး၌ ကာမစပ်ယှက်ခြင်း ကိစ္စကို မပြုလုပ်သင့်ပေ။ သန္ဓေသားကို လှောင်ပိတ်ခြင်းနှင့် ချုပ်ချယ်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ် ခံစားရစေနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းများ ကျနေသည့် အခါတွင်လည်း မေထုန်မှီဝဲခြင်း ကိစ္စကို မပြုလုပ်သင့်ပေ။ ပျက်သုဉ်းခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ခံစားချက်များ ကလေးငယ်၏ စိတ်တွင် ရှင်သန် ပေါက်ဖွားလာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည် သို့မဟုတ် ဇနီးမယားက ပရိဒေဝ ဖိစီးနေလျှင်လည်း သံဝါသပြုခြင်း ကိစ္စကို မပြုလုပ်သင့်ပေ။ နောက်နောက် မျိုးဆက်များဆီသို့ အမှောင် (ယင်း) ဓာတ်များ လက်ဆင့်ကမ်း ပြန့်ပွားသွားနိုင်သောကြောင့်ပင်။

“အလုပ်တွေ အရမ်း ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ထားရင်လည်း အဝှာမပြုသင့်ဘူးလို့ ငါ ကြားဖူးတယ်” ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီဟာကို ငါ့ယောက္ခမကြီးကတော့ ယုံမယ် မထင်ဘူး”

သူ ပင်ပန်းနေပုံ ရသည်။ ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအိမ်မှ ပြန်ရောက်လာတိုင်း ဤသို့ ခံစားရမြဲ ဖြစ်သည်။ တကုပ်ကုပ်နှင့် တစ်နေကုန် မနေမနား အလုပ် လုပ်နေရသည်။ အားလုံးကို သွားဖြဲပြကာ အယဉ်ကျေးဆုံး ဆက်ဆံ ပြုမူနေရသည့်အပြင် အမြဲတမ်းလည်း စောင့်ကြည့်ခံနေရသေးသည်။

“ငါ့ယောက္ခမကလည်း အဲဒီကိစ္စကို လက်မခံဘူးဟ” စာနာနားလည်စွာ ကျွန်မ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ငင်လွန်းတဲ့တွင်း ရေခန်းလွယ်တယ် ဆိုတာကို သူတို့ မကြားဖူးကြဘူး ထင်တယ်”

ယောက္ခမများ၏ စိတ်သဘောထားကို စိတ်ပျက်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းများကို အသီးသီး ခါယမ်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့တွင် တခြားသော စိုးရိမ်စိတ်များလည်း ရှိနေသေးသည်။ မကျန်းမာသော သို့မဟုတ် ဉာဏ်ပညာနုံ့နဲ့သော သားယောက်ျားလေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ရလျှင်လည်း တစ်ဒုက္ခ။

“စိန်စိန်းက ငါ့ကို ကိုယ်ဝန်လွယ်သင့်တဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်အကြောင်း ပြောဖူးတယ်” ကျွန်မက စကားပြန်စသည်။ သူ လွယ်ထားခဲ့ဖူးသမျှ ကလေးများထဲတွင် မေရှုက်မှလွဲ၍ ကျန်သူအားလုံး ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိရှိထားသော်လည်း ကျွန်မတို့က စိန်စိန်း၏ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှုကို ယုံကြည်နေကြဆဲပင်။

“နင့်ဘဝမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့တာမျိုး လုံးဝ မရှိသင့်ဘူး”

“ငါ သိတယ်” ရွှယ်ဟွားက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရေငြိမ်မှ ငါးတွေ အသက်ရှူ ဝမယ်၊ လေငြိမ်မှ သစ်ပင်တွေ မြဲမြဲ ရပ်နိုင်မယ်” သူက ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“လပြည့်ညလို လင်းလက်နေတဲ့ တိတ်ဆိတ်ညမျိုး ငါတို့ လိုအပ်တယ်။ လပြည့်ည ဆိုတာက နိမိတ်ကျမ်းအရ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်ရဲ့ ပြည့်ဝန်းနေတဲ့ ဝမ်းဗိုက်နဲ့ မိခင်ရဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုကို ကိုယ်စားပြုတယ်လေ”

“ကောင်းကင်မှာ တိမ်သလာ ကင်းစင်နေတဲ့ အချိန်ဆိုရင် စကြဝဠာကြီးက

တည်ငြိမ်ပြီး အသစ်အသစ်တွေအတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့ သဘောပဲ” ရွှယ်ဟွားက ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ငါတို့နဲ့ ငါတို့ရဲ့ ယောက်ျားတွေကသာ စိတ်ချမ်းသာနေကြမယ် ဆိုရင် မြားက ပစ်မှတ်ဆီကို တည့်တည့်ရောက်အောင် ပျံသွားလိမ့်မယ်။ စိန်စိန်းက ပြောတယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုရင် အဆိပ်အပြင်းဆုံး ပိုးကောင်တွေတောင် တွင်းထဲက ထွက်ပြီး မိတ်လိုက်တတ်ကြတယ်တဲ့”

“ဘယ်လို အနေအထားမျိုးတွေ လိုအပ်သလဲ ဆိုတာ ငါသိပါတယ်” ရွှယ်ဟွားက သက်ပြင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒီအနေအထားတွေ အားလုံးကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်လာအောင် လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါတို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့် ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ်မြောက် ဘုရားဖူးခရီးစဉ်တွင် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် အလှူဒါန ပြု၍ ကြံစည်ထားသည်များ ချောမွေ့ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။ အထက်ပါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နည်း နိဿရည်းများကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မတို့ ကိုယ်ဝန် မရခဲ့ကြပါ။ တစ်နှစ်အတွင်း၌ အကြိမ်ရေ အနည်းငယ်သာ ကာမစပ်ယှက်ခွင့် ရသူအဖို့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် ပဋိသန္ဓေ ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သင် ထင်မှတ်ထားပါသလား။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်တက်ကြွလွန်နေသောကြောင့် သူ၏ သုတ်ရည်များက ကျွန်မ၏ ကိုယ်အတွင်းသို့ မဝင်ရောက်သည့် အခါများပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့် ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရောက်ကြသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့၏ ဆုတောင်းသံများက ပိုမို ကျယ်လောင်လာကြသည်။ အလှူဒါနများကိုလည်း ပိုမို ရက်ရောစွာ ပေးလှူလာကြတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ လုပ်မြဲဓမ္မတာအတိုင်း ကန်စွန်းဥကြော်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အထူးကြက်ဟင်းလျာနှင့် ကျွန်မတို့ အထူးနှစ်ခြိုက်ကြသော အချိုပွဲကို နေ့လည်စာအဖြစ် သုံးဆောင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ဟင်းလျာနှင့် အချိုပွဲတို့ကို တန်းတန်းစွဲ ကြိုက်နှစ်သက်ကြသော်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သုံးဆောင်နိုင်ကြသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်စီ

မှတ်သားထားသော ဗဟုသုတများကို အချင်းချင်း ဖလှယ်ကြလျက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်ရန် နည်းဗျူဟာအသစ်များကို ကြိုးစား ဖော်ထုတ်နေကြရသည်။

နောက်နောက်ပိုင်း လများအတွင်း၌ လူးအိမ်တော်သို့ ကျွန်မ အလည်ရောက်သည့် အခါတိုင်း ယောက္ခမ၏ ကြည်ဖြူနှစ်လိုမှုကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မိဘအိမ်တွင် နေရသည့် အခါတွင်လည်း အားလုံးနှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်နေသည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မကို ‘အမြုံမပေလော’ ဟု ထင်ကြေးပေးနေကြသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် အားလုံးက ကြည့်ရှုလာကြသည်။ လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ ရွှယ်ဟွား၏ စာတစ်စောင်ကို အောင်သွယ်တော်ဝမ်ထံမှ လက်ခံရရှိသည်။ အောင်သွယ်တော်ကြီး ပြန်သွားသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ နှီစူးဖြင့် ဤသို့ ရေးသားထားသည်။

❝ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ အီလည်လည် ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့မာမားက ပြောတယ်။ ကလေးက ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ နေရတာ ပျော်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာတဲ့။ သားယောကျ်ားလေး ဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေတယ်။ နင့်ဆန္ဒလည်း အမြန်ဆုံး ပြည့်နိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။ ❞

ဤတစ်ချီတွင်တော့ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို အနိုင်ပိုင်းသွားသည်မှာ ကျွန်မအတွက် မယုံနိုင်စရာ။ ကျွန်မသည် သူ့ထက် ရာထူးဂုဏ်သိန် မြင့်မားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကသာလျှင် ဦးစွာ ကိုယ်ဝန်ရှိသင့်သည် မဟုတ်လား။ ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူနေသောကြောင့် ထိုမင်္ဂလာသတင်းကို မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့အား ပြောပြရန် ဝန်လေးနေသည်။ သူတို့ မည်သို့ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ကို ကျွန်မ သိနေသည်။ မာမားက ကျွန်မကို ပြစ်တင်မောင်းမဲလိမ့်မည်။ စိန်စိန်းက ရွှယ်ဟွားအစား အပျော်ကြီး ပျော်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းထံသို့ နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက် လည်ပတ်၍ ခုတင်ပေါ် နှစ်ပါးသွားသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် ခြေထောက်နှစ်ဘက်ဖြင့် သူ့ကို ခွလျက် သူ့ကိစ္စ ပြီးမြောက်သည်အထိ ကျွန်မ၏ အထက်တွင် မိုးနေစေရန် သူ့လည်ပင်းကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို မည်မျှ ကြာအောင် ဖက်ထားမိသည် မသိ။ ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ပျော့ခွေကာ အိပ်ပျော်သွားခါမှ သတိဝင်လာတော့သည်။ တော်တော် ကြာသည်အထိ အိပ်မပျော်သေးဘဲ လဲလျောင်းလျက် အသက်ကို မှန်မှန် ရှူရှိုက်နေမိသည်။ အပြင်ဘက်၌ ဝင်းပနေမည့် လပြည့်ဝန်းကို စိတ်ထဲ မြင်ယောင်ရင်း

ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှ ဝါးရှက်တို့ လှုပ်ခတ်ပွတ်တိုက်သံများကို တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေမိလေသည်။ မနက် အိပ်ရာနိုးသည့် အခါတွင် သူသည် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် မရှိတော့ဘဲ ကျွန်မနံဘေး၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။ ယခုအချိန် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်မ သိနေသည်။ ကျွန်မ၏ လက်ကို ခြုံစောင်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းပြီး သူ၏ ငယ်ပါကို တောင့်တင်းလာသည်အထိ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများ ဖွင့်လာတော့မည်ဟု သေချာသွားသည့်အခါမှ ကျွန်မ၏ လက်ကို ပြန်ရုတ်ကာ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကိုလည်း မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ချီတစ်ပွဲ နောက်တစ်ကြိမ် နွှဲလိုက်ကြပြန်သည်။ သူ အိပ်ရာမှ ထပြီး တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းများ စတင်နိုင်ရန် အဝတ်အစားများ ပြင်ဆင်ဝတ်စားသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်၌ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်မ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အလုပ်များကို စတင်လုပ်ဆောင်နေသည့် ယောက္ခမကြီး၏ အသံဗလံများကို မီးဖိုချောင်ထဲမှ ကြားနေရသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ကျွန်မကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ကြိမ် စိုက်ကြည့်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် ခုတင်မှ ယခုချက်ချင်း မထလျှင် ဆိုးရွားသော အကျိုးဆက်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟု သတိပေးနေသည့်နှယ်။ သူသည် ကျွန်မကို တချို့သောသူ၏ လင်ယောကျ်ားများကဲ့သို့ မငေါက်ငမ်း၊ မရိုက်နှက်တတ်ပါ။ သို့သော် နှုတ်ဆက်စကားလေး တစ်ခွန်းပင် မပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် သူနှင့် သူ့မိခင်တို့၏ စကားပြောသံများကို ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရသည်။ မည်သူမျှ ကျွန်မဆီ ရောက်မလာပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ထကာ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပြီး မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ယောက္ခမကြီးက ကျွန်မကို အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုနေစဉ် ယုံကမ်းနှင့် တခြား ကောင်မလေးများက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စပစ်နေကြသည်။

* * *

ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာ ခုတင်ပေါ်မှ အိပ်ရာနိုးလာသည့် အခါတွင် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် မြေခွေးစုန်း၏ ပြုစားမှုကို ခံထားရသည့်အလား သွက်သွက်လည်ကာ ခါယမ်းနေလေသည်။ ထို့နောက် ရေတစ်ဝက်ဖြည့်ထားသော ထွေးခံထဲသို့ အန်ချလိုက်မိတော့သည်။ ထိုစဉ် စိန်စိန်းသည် ကျွန်မထံသို့ အလောတကော ပြေးလာကာ ကျွန်မနံဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ၏လက်ဖြင့် ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှ ချွေးစေးများကို သုတ်ပေးနေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ညည်း ငါတို့ကို အပြီးအပိုင် ခွဲသွားတော့မှာပဲ” သူက ပြုံးလျက် ပြောနေသည်။ သူ ဤသို့ မပြုံးမရယ်ခဲ့သည်မှာ အလွန့်အလွန်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ၏ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော ပါးစပ်ပေါက်က တော်တော်နှင့် ပြန်မစေ့နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် စုတ်တံကို မင်တို့၍ ရွှယ်ဟွားထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။

❝ ဒီနှစ် ကူဖောဘုရားကျောင်းမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြရင် ငါတို့တွေ လပြည့်ဝန်းကြီးလို လုံးဝန်းနေကြတော့မှာပဲ။ ❞

* * *

သင် မှန်းဆနိုင်ပါလိမ့်မည်။ မာမားသည် ခြေစည်းစဉ်ကကဲ့သို့ ဤလများအတွင်း၌ ကျွန်မကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ၎င်းမှာ သူ၏ ဝသီပင် ဖြစ်ရမည်။ ဘယ်အရာကိုမဆို အဆိုးချည်းကိုသာ တွေးပူနေတတ်သည်။

“တောင်ကုန်းတွေပေါ် လျှောက်မတက်နဲ့နော်” ကျွန်မကို ယခင်က ဤသို့ ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့ဖူးသည့်နှယ် အသည်းအသန် တားမြစ်နေတတ်သည်။

“တံတားကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေကို ဖြတ်မကူးနဲ့”၊

“ခြေထောက်တစ်ဘက်တည်း ထောက်ပြီး မတ်တတ်မရပ်နဲ့”၊

“လကြတ်တာ မကြည့်နဲ့”၊

“ရေပူနဲ့ မချိုးနဲ့” စသည် စသည်။ တကယ့်လက်တွေ့တွင် ကျွန်မသည် ထိုသို့သော အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ရန် မည်သည့် နေရာသို့မျှ သွားခွင့်မရခဲ့ပေ။ သို့သော် အစားရှောင်ရန် ကိစ္စမှာ နောက်တစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော ရွာသူရွာသားများမှာ မိမိတို့၏ မာလာ့ (အပူအစပ်) ဟင်းလျာများအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီး၊ ငရုတ်ကောင်း စသည်တို့ဖြင့် ချက်ပြုတ်ထားသော မည်သည့် အပူအစပ်စာကိုမျှ စားခွင့်မရပေ။ ဗိုက်ထဲရှိ ကလေးအချင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သိုးကလေးသားကိုလည်း လုံးဝ

စားခွင့်မရ။ မွေးလာသော ကလေးငယ်က ချူချာတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အကြေးခွံပါသော ငါးကိုလည်း စားခွင့်မရပေ။ မီးဖွားရ ခက်တတ်သောကြောင့်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့အပြင် ငန်လွန်းသော၊ ခါးလွန်းသော၊ ချိုလွန်းသော၊ ချဉ်လွန်းသော၊ အနံ့ပြင်းသော အစားအစာများမှာ ကျွန်မအတွက် တားမြစ်အစာ ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲနက်စေ့၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ မက်မွန်ဒိန်ချဉ်၊ ချဉ်စပ်ဟင်းရည် စသည်တို့ကို လုံး၀ ထိတို့ခွင့် မရတော့ပေ။ ကျွန်မကို စားခွင့်ပြုထားသော ဟင်းလျာများမှာ အရည်ကျဲဟင်းရည်၊ ဟင်းရွက်ကြော်၊ ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတို့သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ထိုကန့်သတ်ချက်များကို ကျွန်မ ကျေကျေနပ်နပ် လက်သင့်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားရင့်သန်လာနေသည့် ကလေးငယ်၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် ယောက္ခမများလည်း အမှန်ပင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ကျွန်မ၏ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့လာမှုအတွက် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ လာမည့် ၇ လပိုင်း လကုန်ရက်တွင် နေ့လစေ့၍ မျက်နှာမြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုရက်မတိုင်ခင်တွင် ကျွန်မသည် ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ သွား၍ သားဦးကလေး မွေးဖွားပါစေကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ချင်သေးသည်။ ၎င်းမှ အပြန်တွင်သာ ထုံးခိုသို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများကလည်း ထိုဘုရားဖူး အစီအစဉ်ကို သဘောတူကြသည်။ အမွေဆက်ခံနိုင်မည့် သားယောကျ်ားလေး ရရန်အတွက် သူတို့ကလည်း မည်သည့်အရာကိုမဆို ပြုလုပ်ပေးရန် အသင့်ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို ခရီးမပန်းစေရန်အတွက် ကူဖောဘုရားကျောင်းမှ အပြန်တွင် တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခု၌ တစ်ညတာ နားခိုနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးကြသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများက ကျွန်မအတွက် ဝေါယာဉ်တစ်စီးပင် တကူးတက လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် မိဘအိမ်၏ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ လူအားလုံး၏ မျက်ရည်များနှင့် ကောင်းချီးပေးမှုများကို တိတ်တဆိတ် ခံယူပြီး ဝေါယာဉ်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ နောက်လာမည့် နှစ်များတွင် လေညင်းခံပွဲတော်၊ တစ္ဆေကြီးပွဲ၊ ငှက်နှင်ပွဲနှင့် ရသာခံပွဲများ အပြင် မိဘအိမ်တွင် ကျင်းပမည့် အခမ်းအနား မှန်သမျှကို တက်ရောက်နိုင်ရန်အတွက် မိဘအိမ်သို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ရောက်လာရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ်မှာ ရာသက်ပန် နှုတ်ဆက်ခွဲခွာရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ တာ့ကျယ်ကဲ့သို့ ယာယီလမ်းခွဲရခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်တော့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မထက် ကိုယ်ဝန် စောလွယ်ခဲ့သော ရွှယ်ဟွားသည် ကျင်းထျန်တွင် ရောက်ရှိ နေထိုင်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို ဝင်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ၏ ဗိုက်မှာ အတော်ပင် ပူနေပြီ။ ဤခရီးရှည်ကြီး သွားရန်

သူ့မိသားစုအသစ်က ခွင့်ပြုပေးလိုက်သည်ကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်များက ရယ်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်။ အမှိုက်သရိုက်များ အကြားတွင် ရပ်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အလယ်တွင် ဗိုက်နှစ်လုံးက ဆီးကာနေသောကြောင့် အတော်ကြာကြာ ရယ်မောလိုက်ကြသေးသည်။ သူ့ကို သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးသော နှစ်ကာလများ အားလုံးထက်ပင် ယခုအခါ၌ သူက ပိုမို လှပနေသည်။ ဘဝ၏ စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုက သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ တရိပ်ရိပ် တရှိန်ရှိန် ဖြာထွက်နေသည့်နှယ် ထင်မြင်ရသည်။

ဘုရားကျောင်းသို့ သွားသော ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရွှယ်ဟွား၏ စကားသံက ခရားရေလွှတ်သကဲ့သို့ တတွတ်တွတ် ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက မည်သို့ ခံစားနေရကြောင်း၊ သူ့ဗိုက်ထဲမှ ကလေးကို မည်မျှ ချစ်ကြောင်းနှင့် သူ့ခင်ပွန်းအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ အားလုံးက သူ့ကို မည်မျှ ကြင်နာဂရုစိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တရစပ် ပြောနေတော့သည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကျောက်ဖြူဆွဲပြားကို သူက လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မွေးဖွားလာမည့် ကလေးငယ်ကို သူ့ခင်ပွန်းကဲ့သို့ ညိုမှောင်သော အသားအရေမျိုး မဖြစ်စေဘဲ ကျောက်ဆွဲပြား၏ နို့နှစ်ရောင် ဖြူဝင်းသော အသားမျိုး ပိုင်ဆိုင်လာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မလည်း ကျောက်ဖြူဆွဲပြားတစ်ကုံး ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ရွှယ်ဟွားနှင့် သဘောဆန္ဒချင်း ကွဲပြားနေသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်သွေးကို ခင်ပွန်းသည်၏ အသားအရေမျိုး မဖြစ်အောင် ကာကွယ်လိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကဲ့သို့ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ထားလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝနေ့ရက်များကို နေရိပ်ထဲ၌ ဖြတ်သန်းခွင့် ရခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ အသားအရေက သဘာဝအလျောက်ပင် ကျွန်မလောင်ထုံး၏ နို့နှစ်ရောင် အသားအရေထက် များစွာ နက်မှောင်နေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်များအတွင်းက ဘုရားကျောင်းသို့ ဘုရားဖူး လာရောက်ကြပြီ ဆိုလျှင် လှူစရာ ရှိသည်ကို မြန်မြန်လှူပြီး ဦးသုံးကြိမ် ကုန်းချကာ ဘုရားကျောင်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ၌မူ ကျွန်မတို့၏ လုံးဝန်းသော ဗိုက်များကို ပွေ့ပိုက်လျက် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ တခြားသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်များကို လှမ်းကြည့်လျက် မည်သူ့ဗိုက်က ပိုကြီးကြောင်း၊ မည်သူ့ဗိုက်က ပိုမြင့်ကြောင်း၊ မည်သူ့ဗိုက်က ပိုနိမ့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ခန့်မှန်းကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ အတွေးအကြံနှင့် နှုတ်ထွက်စကားများကိုတော့ မြင့်မြတ်ဖြူစင်သော အတွေးများနှင့် စကားများကိုသာ

တွေးမိ၊ ပြောမိစေရန် သတိရှိရှိ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ဤသို့သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်အမူအရာများသည် ကျွန်မတို့၏ သားများထံသို့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လှူဒါန်းဖွယ်ရာများ ဆက်ကပ်ပူဇော်ရာ စားပွဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ၎င်းစားပွဲတွင် ကလေးဖိနပ်များ အစုံတစ်ရာခန့် ပသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ယပ်တောင်များတွင် ကဗျားများ ရေးလျက် ကွမ်ရင်မယ်တော်အား ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ယပ်တောင်ပေါ်တွင် သားဆုပန်သည့် ကဗျာကို ရေးသားထားသည်။ နိဂုံးပိုင်း၌ …

❝ကွမ်ရင်မယ်တော် စောင့်ရှောက် ဆောင်မတော်မူပါ။ မယ်မယ်ဘုရားဆီမှာ သားဆုပန်တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်မရဲ့ ဆုတောင်းသံကိုတော့ မယ်မယ်ဘုရား ကြားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ တပည့်တော်မရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတော်မူပါ ဘုရား။ ❞

ထိုစာများကို ရေးသားခဲ့စဉ်က သင့်လျော်မှန်ကန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ရွှယ်ဟွား၏ ယပ်တောင်ပေါ်မှ စာများကို သိချင်နေမိသည်။ ယပ်တောင်ပေါ်တွင် နှစ်လိုဖွယ် အပြင်အဆင်၊ ချစ်စဖွယ် စကားလုံးများနှင့် ပြည့်နှက်နေပေလိမ့်မည်။ ကွမ်ရင်မယ်တော်က ရွှယ်ဟွားကို ပိုလွန်၍ မျက်နှာသာ ပေးလိမ့်မည်လောဟု ကျွန်မ စိုးရိမ်လာသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှ အသံတိတ် ရွတ်ဆိုနေမိတော့သည်။

“တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ တပည့်တော်ကို ဆောင်မတော်မူပါ”

ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် ယပ်တောင်များကို မိမိတို့၏ ညာဘက်လက်များဖြင့် ဆွမ်းတင်စားပွဲပေါ်သို့ အတူတကွ တင်လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ တင်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ဘယ်ဘက်လက်များဖြင့် ဆွမ်းတင်စားပွဲပေါ်မှ ကလေးဖိနပ်တစ်ရန်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲတွင် ဖွက်ထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် လူမမိစေရန် ဘုရားကျောင်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ကလေးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး လိုချင်ကြသည့် ရုံမင်းခရိုင်မှ မိန်းမတိုင်းသည် ဘုရားကျောင်း၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတင်သော စားပွဲပေါ်မှ ဖိနပ်တစ်ရန်ကို လူမသိ သူမသိ ခိုးယူတတ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ သင် သိထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မတို့၏

ဒေသိယစကား၌ ဖိနပ်နှင့် ကလေးတို့၏ အသံထွက်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ သားသမီးများ ဖွားမြင်လာသည့်အခါတွင် ခိုးယူလာခဲ့သော ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးပြီး ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် အလှူဒါနများ ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကောင်းကင်ပြာ အောက်တွင် ခြေချမိသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အပ်ချည်ဆိုင်သို့ လျှောက်သွားကြတော့သည်။ ၁၂ နှစ်သမီး အရွယ်ကကဲ့သို့ ကျွန်မတို့၏ စိတ်ကူးထဲမှ ဒီဇိုင်းအဆင်များနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ချည်အရောင်များကို ရှာဖွေကြသည်။ ရွှယ်ဟွားက အစိမ်းဘက်သန်းသော ချည်ရောင်စုံကို ကိုင်၍ ကျွန်မကို ပြသည်။ နွေဦးကဲ့သို့ စိမ်းတောက်တောက် အရောင်၊ ညှိုးရော်သော မြက်ကဲ့သို့ စိမ်းရင့်ရင့် အရောင်၊ နွေနှောင်းကာလ သစ်ရွက်များကဲ့သို့ စိမ်းပုပ်ပုပ် အရောင်၊ မိုးစိုရေညှိုကဲ့သို စိမ့်စို့စို့အရောင်၊ မပြိုးမခြောက်ခင် သစ်ရွက်များကဲ့သို့ စိမ်းဖျော့ဖျော့အရောင် စသည်ဖြင့် အရောင်မှာ စုံလင်လှပေသည်။

“မနက်ဖြန် အိမ်အပြန်ကျရင် မြစ်ဘေးမှာ ခဏနားကြရအောင်” ရွှယ်ဟွားက စကားဆိုသည်။

“ခေါင်းပေါ်မှာ ပျံသန်းရွေ့လျားနေတဲ့ တိမ်တောင်တိမ်တိုက်တွေကို ငါတို့ ထိုင်ကြည့်ကြရအောင်လား။ ကျောက်စရစ်တုံးတွေကို တွန်းထိုးစီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ရေရဲ့ တေးသွားကို ငါတို့ နားထောင်ကြမယ်လေ။ နောက်ပြီး ဇာပန်းထိုးရင်းနဲ့ သီချင်းဆိုကြတာပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ မွေးလာမယ့် သားကလေးတွေက သဘာဝ အလှတရားကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့၊ အနုပညာကို ခံစားတတ်တဲ့ သားကလေးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

သူ့ပါးကို ကျွန်မ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ အဝေး၌ ရှိနေချိန်များတွင် ကျွန်မ၏ စိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ အမိုက်မှောင်အတွင်း ကျက်စားနေတတ်ကြသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်၌ သူ့ကို ချစ်မြဲအတိုင်း ချစ်နေမိသည်။ အို … ဘုရားရေ၊ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို လွှမ်းဆွတ်လိုက်ပါဘိ။

ကျွန်မတို့၏ ကူဖောဘုရားဖူး ခရီးစဉ်သည် ကန်စွန်းဥကြော်ဆိုင်၏ နေ့လယ်စာမှ မပါလျှင် ပြည့်စုံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဗိုက်ကြီးတကားကားနှင့် လမ်းလျှောက်လာသော ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘကြီးကျို မြင်လိုက်သည်နှင့် သွားမပါသော သွားဖုံးများ ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေတော့သည်။ သူက ကျွန်မတို့အတွက် အထူးဟင်းလျာ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်အတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ဟင်းလျာများကို ဂရုတစိုက် စီစဉ်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့ကလည်း အလုတ်စီတိုင်းကို အရသာခံလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း စားသုံးခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အထူးစွဲမက် နှစ်ခြိုက်ကြသော သကြားကပ် ကန်စွန်းဥကြော် ရောက်လာသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် မကြာခင် မီးဖွားတော့မည့် အိမ်ထောင့်ရှင် မိခင်လောင်းများနှင့် မတူဘဲ အူမြူးနေကြသည့် ကလေးမလေးများနှင့်သာ တူနေကြတော့သည်။

ထိုညက တည်းခိုရိပ်သာတွင် ညအိပ်ဝတ်စုံများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းအပ်ကာ လဲလျောင်းနေကြသည်။ ထိုညမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မိခင်များ မဖြစ်ကြခင် အတူတကွ နေထိုင်ခွင့်ရသော နောက်ဆုံးည ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ‘ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်’ သင်ခန်းစာပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကျွန်မတို့ ကြားနာ သင်ယူခဲ့ကြပြီးပြီ။ ၎င်း ‘ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်’ များက မိမိတို့ ရင်နှင့်လွယ်ထားရသော သန္ဓေသားအပေါ် မည်သို့ အကျိုးသက်ရောက်နိုင်သည် ဆိုသည့် သင်ခန်းစာပေါင်း မြောက်မြားစွာကိုလည်း ကျွန်မတို့ ကြားနာ သင်ယူခဲ့ကြပြီးပြီ။ အကယ်၍သာ ကျွန်မ၏သားသည် ကျွန်မတို့၏ ပြောစကားကို ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ကြားနိုင်ခဲ့ပါလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျောက်ဖြူဆွဲပြား၏ အထိအတွေ့ကို အရေပြားမှ ကျော်လွန်၍ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ သူကလေးက ခံစား သိရှိနိုင်ခဲ့ပါလျှင် ရွှယ်ဟွားအပေါ် ထားရှိသည့် ကျွန်မ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း သူ အမှန်ပင် ခံစား သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရွှယ်ဟွားသည် သူ၏ လက်အစုံကို ကျွန်မ၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့နည်းတူ သူ့ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်၏ တွန်းထိုးခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်း စသည့် အထိအတွေ့များနှင့် ကျွန်မ နေသားတကျ ရှိနေခဲ့လေပြီ။ သူသည် အများအားဖြင့် ညအချိန်၌ တွန်းကန်လေ့ရှိသည်။ ယခုအခါတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်က လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကျွန်မ၏လက်ဖဝါး မှတစ်ဆင့် ခံစားသိနေရသည်။ ထိုတဒင်္ဂ၌ ကျွန်မတို့ထက် နီးကပ်ရင်းနှီးသော မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ဤလောက၌ ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

“အတူတူ ရှိနေခွင့် ရတဲ့အတွက် ငါ အရမ်း ပျော်တာပဲ” ရွှယ်ဟွားက ပြောနေရင်း ကျွန်မ၏ ကလေးငယ်က တံတောင်ဖြင့် သို့မဟုတ် ဒူးဖြင့် ထိုးတိုက်သွားခဲ့သည့် နေရာကို သူ့လက်ညှိုးထိပ်ဖြင့် ပွတ်ဆွဲနေသည်။

“ငါလည်း ပျော်တယ်”

“နင့်သားကို ငါ ခံစားကြည့်လို့ ရတယ်။ သူက နင့်လိုပဲ သန်မာတယ်”

သူ၏ စကားလုံးများက ကျွန်မကို အားအင်ပြည့်စေသည်။ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မိသည်။ သူ့လက်ညှိုးကို ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ နွေးထွေးသော လက်အစုံကို ကျွန်မ၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် တင်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“နင့်ကို ချစ်သလိုပဲ သူ့ကိုလည်း ငါ ချစ်တယ်” ဤသို့ ပြောကြားပြီးနောက် ငယ်ဘဝကကဲ့သို့ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကျွန်မပါးကို အသာအယာ ပွတ်သပ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ပါးကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ကိုင်လျက်ပင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နောက်လာမည့် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မည်။ မကြာခင် ကလေး မျက်နှာမြင်၍ ကျွန်မ၏ ဘဝအစစ်အမှန်လည်း ယခုမှ စတင်ရပေတော့မည်။

https://t.me/TheBookR

အခန်း (၁၃) သားရတနာ

❝ ပိုင်ဟော

အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။

မနေ့ကပဲ ငါ မျက်နှာမြင်တယ်။

ဆံပင်တွေ မဲနက်နေတဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ပဲ။

သူက အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်တယ်။

မီးတွင်းကနေတော့ မထွက်ရသေးဘူး။

ငါနဲ့ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ရက်တစ်ရာ ခွဲအိပ်ကြရမှာ။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ နင့်မျက်နှာကို ငါ မြင်ယောင်နေမိတယ်။

နင့်သားသားသတင်းကို ငါ စောင့်မျှော်နေမယ်နော်။

ကျန်းမာဝဖြိုးတဲ့ သားလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာပါစေလို့ ငါ ဆန္ဒပြုပါတယ်။

နင်လည်း ရှောရှောရှူရှူနဲ့ မီးဖွားနိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးနေမယ်။

နင့်ကို တွေ့ချင်လိုက်တာလည်း လွန်ရောပဲ။

သားလေးရဲ့ တစ်လပြည့် မွေးနေ့ပွဲကိုလည်း လာတက်ဦးနော်။

ငါတို့ရဲ့ ယပ်တောင်ပေါ်မှာ ငါ့သားအကြောင်း ဘာရေးထားသလဲဆိုတာ နင် တွေ့ရလိမ့်မယ်။

ရှွယ်ဟွား ❞

ရှွယ်ဟွားအနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကျန်းမာသော သားတစ်ယောက်ကို

ဖွားမြင်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ ရှေ့လျှောက်လည်း ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေနိုင်ပါစေဟု ကျွန်မ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကျွန်မတို့ ဒေသ၏ ဘဝများက ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသောကြောင့် ဤသို့ ဆုတောင်းပေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများသည် လူလားမြောက်သော သားသမီးငါးယောက် ဖြစ်ထွန်းနိုင်ရန် မျှော်လင့်တောင့်တကြသည်။ ဤသို့ ဆုတောင်းပြည့်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မတို့မှာ နှစ်စဉ် သို့မဟုတ် နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေကြရသည်။ ကလေးအများစုသည် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျ၍ သော်လည်းကောင်း၊ မီးဖွားစဉ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် နာမကျန်းဖြစ်၍ သော်လည်းကောင်း ပျက်စီးကြရသည်။ သမီးမိန်းကလေးများမှာ အစာအာဟာရ ချို့တဲ့မှုနှင့် လျစ်လျူရှုခံရမှုတို့ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာချည့်နဲ့ကာ ရောဂါထူပြောပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေဆုံးကြရသည်။ တချို့မှာလည်း ကျွန်မ၏ ညီမငယ်ကဲ့သို့ ခြေထုပ်စဉ် အသက်ပျောက်ကြရသည်။ တချို့ကလည်း မီးဖွားစဉ်၊ တချို့ကလည်း အာဟာရချို့တဲ့၍ အလုပ်ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြရသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်မတို့ ချစ်သော သူများထက်ပင် အသက်ပိုရှည်တတ်ကြသည်။ မိဘတို့၏ အဖိုးတန် ရတနာများ ဖြစ်ကြသော သားယောကျ်ားလေးများလည်း အလွယ်တကူ သေဆုံးနိုင်ကြသည်။ ယောကျ်ားကြီးများ အဖို့လည်း အသက်အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေသည်။ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ခြင်း မှတစ်ဆင့် ပိုးဝင်ခြင်း၊ အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ လယ်ကွင်းထဲ သို့မဟုတ် လမ်းမများပေါ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရသည့် ဖိအားကို နှလုံးက ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ခြင်း စသည့် အန္တရာယ်များက သူတို့၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို ထုတ်ယူသွားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာတိုင်း၌ မုဆိုးမများ ပုံအောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ဘဝသစ်တစ်ခု၏ ပထမဆုံး ငါးနှစ်တာ ကာလသည် ယောကျ်ားကလေးနှင့် မိန်းကလေးများ အားလုံးအတွက် အကဲဆတ်သော နှစ်ကာလများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ သားငယ်အတွက်တင်မကဘဲ မိမိ၏ ရင်နှင့်လွယ်ရသော ရင်သွေးအတွက်ပါ စိတ်ပူနေမိသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဤအာဝေဏိက ဒုက္ခအတွက် ထိတ်လန့်ပြနေရန် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်မကို အားပေးရန်နှင့် နှစ်သိမ့်ပေးရန် အတွက်လည်း အနားတွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။

ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်တွင် ရှိနေစဉ်အခါက မာမားသည် ကျွန်မကို လက်တွေ့ကျသော အကြံဉာဏ်များ ပေးရမည့်အစား တင်းကျပ်လွန်းသော ရှေးရိုးစွဲ အစဉ်အလာများကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့်သာ အလုပ်များနေခဲ့သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခဲ့ဖူးသော စိန်စိန်းမှာမူ ကျွန်မထံသို့

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုများ ကူးစက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ကျွန်မကို ရှောင်ဖယ်ဖယ် ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။ ယခု ခင်ပွန်းသည်အိမ်၌လည်း ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်းသာ။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများနှင့် ခင်ပွန်းက ကလေး၏ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းကို စိတ်ဝင်တစား ရှိကြသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အသေကောင်ကလေး ထွက်လာမည်ကို မည်သူကမျှ ပူပန်နေကြဟန် မတူပေ။

ရွှယ်ဟွား၏စာက အတိတ်နိမိတ် ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ အကယ်၍သာ မီးဖွားခြင်းအမှုသည် သူ့အတွက် လွယ်ကူ ချောမွေ့ခဲ့ပါမူ ကျွန်မ၏ ရင်သွေးနှင့် ကျွန်မသည်လည်း ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ကိစ္စပြီးနိုင်လိမ့်မည်။ ကိုယ်စီဘဝအသစ်၌ နေထိုင်နေကြရသော်လည်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထားရှိကြသော ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် ကျွန်မ တစ်အားတက်ရသည်။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ စတင်လျှောက်လှမ်းချိန်တွင် ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ပို၍ ခိုင်မာလာသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ ပေးစာများမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အတွေ့အကြုံများနှင့် စိတ်ရွှင်လန်းဖွယ် အောင်မြင်မှုတို့ကို အချင်းချင်း မျှဝေခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒေသ သို့မဟုတ် မိသားစု၏ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်း ဥပဒေသများကို ကျွန်မတို့ မဖြစ်မနေ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ခင်ပွန်းသည်အိမ်တွင် အခြေချ နေထိုင်နေကြရသော အိမ်ထောင်ရှင်မများ အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်မတို့၏ ကလေးကလား အပြုအမူများကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမည်။ ကျွန်မတို့သည် စာများကို သတ်မှတ်ထားသော ပုံစံ၊ သတ်မှတ်ထားသော စံနှုန်းများဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ရေးကြရသည်။ ထိုသို့ ရေးရသည့် အကြောင်းအရင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရှင်မများသည် မိသားစုအသစ်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ အသစ်များကို သင်ယူ လေ့လာနေကြသော သူစိမ်းများသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အကြောင်းအရင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်မတို့၏ စာများကို မည်သူမဆို ဖောက်ဖတ်နိုင်သောကြောင့်ပင်။

ကျွန်မတို့၏ စကားလုံးများသည် အနှောင့်အသွား လွတ်နေဖို့ လိုသည်။ လက်ရှိ အနေအထားနှင့် ပတ်သက်၍ အဆိုးမြင်လွန်းသော အမြင်များ ရေးသား၍ မဖြစ်ပေ။ ပုံမှန်အားဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်၏ ပေးစာထဲတွင် မကျေနပ်ချက်များ သို့တည်းမဟုတ် ညည်းညူ တိုင်ကြားချက်များ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါတတ်လေရာ လုံးဝ မပါလျှင်လည်း သဘာဝ ကျတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့ မည်မျှ သနားစရာကောင်းကြောင်း၊ မည်မျှ ခိုကိုးရာ မဲ့နေကြောင်း၊ မည်မျှ အလုပ်လုပ်ရကြောင်း၊ မိဘအိမ်ကို မည်မျှ လွမ်းဆွတ်နေကြောင်းနှင့် မည်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြောင်း စသည်ဖြင့်

ရေးတတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခံစားချက်များကို တိုက်ရိုက် ဖော်ညွှန်း၍ ရေးသား တင်ပြနိုင်သော်လည်း ကျေးဇူးကန်းသော၊ ရင့်သီးကြမ်းကြုတ်သော၊ လူကြီးမိဘအပေါ် မခန့်လေးစားပြုသော စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများ ပါ၍ မဖြစ်ပေ။ မိမိတို့ဘဝ၏ အဖြစ်သနစ်အမှန်ကို လူကြားသူကြား ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟတတ်သော ချွေးမတစ်ယောက်သည် မိဘမောင်ဖွားများနှင့် လင်သားမိသားစုကိုပါ အရှက်ရစေသောသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ၏ ဇာတ်လမ်းကို ထုတ်ဖော် ပြောပြနိုင်ရန်အတွက် သူတို့အားလုံး ကွယ်လွန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အစပိုင်း၌ ကျွန်မ ကံကောင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်မတွင် တင်ပြစရာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အဖြစ်အပျက်ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးစဉ်ကတည်းက သိရှိထားခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်၏ ဘကြီးသည် မင်းတိုင်ပင်ခံ အမတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က ကျွန်မ ကြားဖူးခဲ့သော ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိသည်။

“တကယ်လို့သာ လူတစ်ယောက်ဟာ အစိုးရအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရင် သူ့မိသားစုရဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေအကုန်လုံး နတ်ပြည်ရောက်ကြရတော့တာပဲ” ဟူ၍။ ယခုသော် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ ကြုံနေရချေပြီ။ ဘကြီးတော်လူးသည် နေပြည်တော်တွင် နေထိုင်ပြီး သူ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု မှန်သမျှကို ကျွန်မ ယောက္ခမဖြစ်သူ လူးလောင်ရဲက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးထားရသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမကြီးခမျာ နေ့တိုင်းလိုလို နေထွက်မှ နေဝင်အထိ လယ်တောထဲသို့ သွားပြီး တောင်သူလယ်သမားများနှင့် သီးနှံများအကြောင်း ဆွေးနွေး ပြောဆိုရသည်။ စိုက်ပျိုးမြေများကို ကြီးကြပ်ရသည်။ ထုံးခိုရွာ၏ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးသူမများနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ လယ်မြေများတွင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် ကိစ္စအဝဝနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများ အားလုံးသည် သူ့ပခုံးထက်၌သာ တည်ရှိနေသည်။ ဘကြီးတော်လူးကမူ ဓနဥစ္စာများ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တစိုးတစိမျှ စိတ်ပူစရာ မလိုဘဲ အလိုရှိတိုင်း သုံးဖြုန်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဂုဏ်ရောင်ဂုဏ်ဝါကြောင့် အငယ်ဆုံး ညီနှစ်ယောက်မှာလည်း ကျွန်မတို့၏ အိမ်အနီးအနားတွင် ကြောင့်ကြမဲ့စွာ နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်လောက်တော့ ခန့်ညားသေသပ်မှု မရှိပေ။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ မကြာခဏ ညစာ လာစားတတ်ကြပြီး သူတို့၏ ဇနီးများကလည်း ကျွန်မတို့၏ အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်ရှိနေတတ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဘကြီးတော်လူး၏ မိသားစုဝင် – ခွေးများ၊ ကြောင်များမှစ၍ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကြရသော ခြေကြီးမ အိမ်စေငါးယောက် အပါအဝင် – အားလုံးသည် သူ၏ အရိပ်အာဝါသကြောင့်

ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ခံစား စံစားနေကြရသည်။

ဘကြီးတော်လူးသည် ဤမိသားစုကြီး၏ အခေါင်အချုပ် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဤအိမ်တော်၏ ဦးဆုံး ချွေးမဖြစ်ခြင်းနှင့် ခင်ပွန်းအတွက် သားဦးတစ်ယောက် မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ဌာနန္တရကို မြဲမြံအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သားငယ်ကို မွေးဖွားပြီး၍ ဝမ်းဆွဲက ကျွန်မလက်ထဲသို့ ကလေးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးဖွားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော ကာယိက ဒုက္ခဝေဒနာများအားလုံး ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားတော့သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာနိုင်သော ကြမ္မာဆိုးများ အားလုံးကို စိတ်ပူပန်စရာ မလိုအပ်တော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားသည်။ အိမ်တော်ရှိ လူများအားလုံး ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြကာ သူတို့၏ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုများက ကျွန်မထံသို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အမေသည် ကျွန်မအတွက် စိမ်ရည်၊ ဂျင်း၊ မြေပဲတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အာဟာရစွတ်ပြုတ်ကို ပြုလုပ်ပေးသည်။ နို့ထွက်အား ကောင်းစေပြီး သားအိမ်ကျုံ့စေသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အဖေကလည်း သူ၏ မယားငယ်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်မထံသို့ အပြာရောင် ဘရိုကိတ်ပိုးထည်တစ်အုပ် ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူ၏ မြေးဦးလေးအတွက် အင်္ကျီချုပ်လုပ်ပေးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ကျွန်မအနားတွင် ထိုင်ကာ ကျွန်မနှင့် စကားများ ပြောနေခဲ့သည်။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် လူးမိသားစုအတွင်းသို့ အိမ်ထောင်ကျလာကြသော မိန်းမငယ်များနှင့် နှီးစူးသင်ယူကြသော ကျွန်မ၏ တပည့်မကလေးများကို သားတစ်ယောက် မြန်မြန်ရရန် ကြိုးစားသင့်ကြောင်း မကြာခဏ ဆုံးမပြောဆိုတတ်သည်။ သားရတနာများသည် မိန်းမသားတို့၏ အခြေခံအုတ်မြစ် ဖြစ်သည်။ သူတို့က မိန်းမတစ်ယောက်ကို အသိအမှတ်ပြုခံရအောင် ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ ထို့အပြင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိမှု၊ အစောင့်အရှောင့်ခံရမှုနှင့် ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ အာမခံချက်တို့ကိုလည်း ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်သေးသည်။ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့အကြားရှိ ပေါင်းကူးတံတားသဖွယ် သားရတနာများက ရွက်ဆောင်ပေးကြသည်။ ဤသို့သော ရလဒ်မျိုးကို ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ အကူအညီ မပါဘဲ လုပ်ဆောင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သားယောကျ်ားလေးတိုင်း၏ အကြီးမားဆုံး တာဝန်တစ်ခုဖြစ်သော မျိုးဆက် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးကို အာမခံပေးနိုင်သူမှာ သူတို့၏ ဇနီးမယားသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မျိုးဆက်တည်တံ့အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မှသာလျှင်လည်း သားသမီးဝတ်ကို ကျေပွန်ရာရောက်ပြီး မိဘဘိုးဘွားများကို အကောင်းဆုံးနည်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရာ

ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ သားရတနာတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပေးနိုင်ခြင်းမှာ ဇနီးသည် မိန်းမများအတွက်လည်း အကြီးမြတ်ဆုံးသော ဂုဏ်ကျက်သရေကို ဆောင်နေပေသည်။ ထိုအရာများ အားလုံးကို ကျွန်ုပ်မ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖရဏာပီတိ ဂွမ်းဆီထိနှယ် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး ဖြစ်နေမိတော့သည်။

❝ ရွှယ်ဟွား

ငါ့သားလေးက အခု ငါ့ဘေးမှာ အိပ်နေတယ်။

ငါ မီးတွင်းက မထွက်ရသေးဘူး။

ငါ့ယောကျ်ားက မနက်ဆိုရင် ငါ့ဆီကို လာလည်တတ်တယ်။

သူ့မျက်နှာက ပြုံးလို့ ပျော်လို့ပါအေ။

ငါ့သားလေးကတော့ သူ့မျက်လုံး ပြူးပြူးလေးတွေနဲ့ ငါ့ကို အမြဲ စူးစမ်းနေတတ်တယ်။

တစ်လပြည့်မွေးနေ့မှာ နင့်ကို တွေ့ချင်လှပြီ သိလား။

ငါ့သားအတွက် ငါတို့ရဲ့ ယပ်တောင်ပေါ်မှာ စကားလုံး လှလှလေးတွေနဲ့ ရေးထားပေးစမ်းပါ။

နင့်ရဲ့ မိသားစုအကြောင်းလည်း ငါ့ကို ပြောပြဦးလေ။

ငါ့ယောကျ်ားနဲ့ ငါက သိပ်ပြီး မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးဟ။ နင်ရော ...

နင် ရှိနေတဲ့နေရာကို ငါ့အိမ် ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေဖြစ်တယ်။

နင်ကတော့ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲတမ်း သီချင်းဆိုနေတတ်တာပဲ။

ငါ နင့်ကို နေ့တိုင်း သတိရနေတယ်ဟာ။

ပိုင်ဟော ❞

အိမ်ထောင်ဦးကာလကို 'ဆန်ဆီဆား' နေ့ရက်များဟု အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ဆိုကြကြောင်း သင်သိပါသလား။ အကြောင်းဆိုရသော် ထိုနေ့ရက်များတွင် ဇာထိုးပန်းထိုးခြင်း၊ ရက်ကန်းရက်ခြင်း၊ ချုပ်လုပ်ဖာထေးခြင်း၊ ဖိနပ်ချုပ်ခြင်း၊

ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ ပန်ကန်းဆေးခြင်း၊ အိမ်သန့်ရှင်းခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ မီးဖိုကို မီးမပြတ် ထိုးပေးနေရခြင်းအပြင် ကိုယ်နှင့် ကောင်းကောင်းမသိသေးသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် ကာမစပ်ယှက်ရန် ညအချိန် အသင့်စောင့်နေရခြင်း စသည့် သာမန်အိမ်တွင်းမှု ကိစ္စများနှင့်သာ နိစ္စဓူဝ အချိန်ကုန် နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သားဦးသမီးဦးကို မျက်နှာမြင်ထားသော အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသည့် မိခင်ငယ်များ အနေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ လုပ်နေကြရသောကြောင့် စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့ဖွယ်နှင့် စိတ်သောကရောက်ဖွယ် နေ့ရက်များကိုလည်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရသည်။

ကလေးက ဘာကြောင့် ငိုနေရသနည်း။ ဗိုက်ဆာနေ၍လား။ နို့ချိုရော လုံလုံလောက်လောက် စို့ရပါ၏လော။ ကလေးက အိပ်ရော အိပ်ပါရဲ့လား။ သူ အအိပ်များ လွန်နေပြီလား။ ထို့နောက် ဖျားနာခြင်း၊ အဖုအပိန့်ထခြင်း၊ ပိုးကောင်မွှားကောင် ကိုက်ခြင်း၊ အပူလွန်ကဲခြင်း၊ အအေးလွန်ကဲခြင်း၊ လေနာထခြင်း၊ ထို့အပြင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကလေးများကို သေမင်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတတ်သော ခရိုင်အနှံ့ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိသည့် ကပ်ဆိုးဘေးဆိုးများကလည်း တစ်မှောင့်။ တိုင်းရင်းဆေး ဆရာဝန်များ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုက မည်သို့ပင် ရှိစေ၊ ဘိုးဘွားကန်တော့စင်များ၌ မည်သို့ပင် ပူဇော်ပသပါစေ၊ မိခင်၏ မျက်ရည်များ မည်မျှပင် ကျဆင်းပါစေ၊ သေမင်းတမန်၏ လက်မှ ပြန်လုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ မိမိ၏ ရင်ခွင်အတွင်း၌ နို့ချိုကို သောက်စို့နေသော ကလေးငယ်အပြင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမသားများတွင် ပိုမို ကြီးလေးသော တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ ၎င်းမှာ မျိုးဆက် အဆက်ပေါင်းများစွာ ကြာရှည်တည်တံ့ ပြန့်ပွားသွားစေနိုင်ရန်အတွက် အာမခံချက်အဖြစ် သားယောကျ်ားလေးများကို များနိုင်သမျှ များအောင် မွေးဖွားပေးရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မီးဖွားပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်မတွင် တခြား စိတ်ပူပန်စရာ ရှိနေခဲ့ပြန်သည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မ၏ ချွေးမတာဝန်၊ မယားတာဝန်၊ မိခင်တာဝန်တို့နှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါ။

သားငယ်၏ တစ်လပြည့် မွေးနေ့ပွဲသို့ ရွှယ်ဟွားကို ဖိတ်ကြားရန် ယောက္ခမအား ခွင့်တောင်းကြည့်သည့်အခါတွင် သူက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဖြင့် ပယ်ချပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွင်းရှိ လူများက ၎င်းကို ရိုင်းပျသော စော်ကားမှုတစ်ခုဟု မှတ်ယူကြသည်။ ယောက္ခမက ဤသို့ ငြင်းဆန်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မှန်းဆမိ၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရသော်လည်း သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလဲသွားအောင်လည်း လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ထိုနေ့မှာ ကျွန်မဘဝ၏ အရေးအပါဆုံးသော၊ အစည်းကား အသိုက်မြိုက်ဆုံးသော နေ့ထူးနေ့မြတ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို ရွှယ်ဟွားမပါဘဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ လူးမိသားစုသည်

ဘိုးဘွားဘုံကျောင်းသို့ သွား၍ တခြားသော မိသားစုဝင်များ၏ နာမည်ရှိရာ နံရံပေါ်တွင် ကျွန်မသားငယ်၏ နာမည်ကို ချိတ်ဆွဲလိုက်ကြသည်။ ရှင်သန်ခြင်း၏ အမှတ်နိမိတ်ဖြစ်သော ကြက်ဥနီများကို ဧည့်သည်များနှင့် ဆွေးမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများအား ဝေငှခဲ့သည်။ ၎င်းအပြင် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့်လည်း တည်ခင်းဧည့်ခံသေးသည်။ ဧည့်ခံစားပွဲပေါ်တွင် ငှက်သိုက်စွတ်ပြုတ်၊ ၆ လကြာ စိမ်ထားသော ချိုးဆားရည်စိမ်၊ ထို့အပြင် ဝိုင်စိမ်ထားသော ဘဲကို ဂျင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်နီတောင့်၊ ငရုတ်စိမ်းတောင့်တို့ဖြင့် ပေါင်းထားသော ဝိုင်စိမ်ဘဲပေါင်း စသည်တို့ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

အခမ်းအနား ကျင်းပစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး၌ ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ ပြင်းပြင်းပြပြ လွမ်းဆွတ်နေခဲ့သည်။ မွေးနေ့ပွဲ ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ သူ့ထံသို့ စာတစ်စောင် ပေးပို့ပြီး မွေးနေ့ပွဲအကြောင်းကို မှတ်မိသမျှ စုံလင်အောင် အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။ ဆိုးရွားစွာ လျစ်လျူရှုခံခဲ့ရသော သူ့အတွက် ဤစာသည် အနာပေါ် တုတ်ကျသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း ကျွန်မ တွေးမနေချင်တော့။ သို့သော် သူက အခြေအနေကို အရှိအတိုင်း လက်သင့်ခံလိုက်ကြောင်း သိသာနေသည်။ သူက ကျွန်မထံသို့ ပန်းထိုးထားသော ကလေးဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် လှပသော ဦးထုပ်လေးတစ်လုံးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ ယောက္ခမက ၎င်းပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်သွားသည့်အခါ ဤသို့ ဆိုလာသည်။

“မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘဝထဲ ဘယ်သူတွေကို ပေးဝင်သင့်သလဲဆိုတာ ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်ထားသင့်တယ်။ ညည်းသားရဲ့ အမေက သားသတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ အဆက်အဆံ ရှိနေဖို့ မကောင်းဘူး။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ကသာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ သားတစ်ယောက်ကို ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ညည်းအနေနဲ့ ငါတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဖို့ ငါတို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

သူ၏ ပြောစကားအရ ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများသည် ရွှယ်ဟွားကို မွေးနေ့ပွဲသို့ မတက်ရောက်စေချင်ရုံမျှမက ကျွန်မကိုလည်း သူနှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ် ဖြတ်စေလိုကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ကြောက်လန့်သွားခဲ့သည်။ ကလေး မီးဖွားပြီးသည့်နောက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မ အသည်းအသန်

ငိုကြွေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ဤကိစ္စ၌ ယောက္ခမများကို တော်လှန်ပုန်ကန် ရပေတော့မည်။ မည်မျှ အန္တရာယ် ကြီးလိမ့်မည်ကို ကျွန်မ မတွေးဆတတ်ခဲ့ပါ။

ထိုကာလများအတွင်း၌ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့သည် နေ့စဉ်နီးပါးမျှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်စွာ စာရေးဆက်သွယ်နေခဲ့ကြသည်။ နွီစူးကို ယောကျ်ားများက မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ ဖတ်လည်း ဖတ်တတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယခင်က ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် လူးအိမ်တော်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ ဤအိမ်မှ ယောကျ်ားများအားလုံး ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ် နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့၏ နွီစူးမှာ သူတို့အတွက် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု မဟုတ်တော့ပေ။ သို့ဖြင့် ဤခရိုင်အတွင်းမှ ယောကျ်ားများလည်း နွီးစူးအကြောင်းကို သိနေကြပေ လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ အတွေးပေါက်လာသည်။ မသိနိုင်ဘဲ အသို့ ရှိအံ့နည်း။ သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော ပန်းထိုး ဖိနပ်များပေါ်တွင် နွီစူးစာများ ရေးထိုးထားသည်။ အဝတ်အစား များပေါ်တွင် ရက်လုပ် ထားသော နွီစူးစာကြောင်းများကို သူတို့ တွေ့မြင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့ ဆိုသော နွီစူးသီချင်းများကို သူတို့ ကြားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့၏ စန်းချောင် စာအုပ်များကိုလည်း မမြင်ဖူးဘဲ နေမည် မဟုတ်ပေ။ ယောကျ်ားများက ကျွန်မတို့၏ နွီစူးစာကို သူတို့စာလောက် အဆင့်အတန်း မမြင့်ဟူ၍သာ ယူဆထားခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ယောကျ်ားများတွင် သံကဲ့သို့ မာကျောသော နှလုံးသားများ ရှိပြီး မိန်းမများမှာ ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ဟု ဆိုရိုးစကား ရှိသည်။ ဤအချက်ကို ယောကျ်ားအက္ခရာများနှင့် မိန်းမအက္ခရာများကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိရှိနိုင်သည်။ ယောကျ်ား အရေးအသား စနစ်တွင် အက္ခရာပေါင်း ၅၀၀၀၀ ကျော်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပြီး အက္ခရာတိုင်းတွင် မတူကွဲပြားသော ထူးခြားမှု၊ နက်နဲသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် သိမ်မွေ့သော ကွဲပြားချက်များ ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ မိန်းမ အရေးအသားစနစ်တွင် အက္ခရာ ၆၀၀ ခန့်သာ ရှိပြီး အသံထွက်တူသော အက္ခရာဖြင့် နောက်ထပ် စာလုံးပေါင်း ၁၀၀၀၀ ကျော်ရအောင် မွေးယူကြသည်။ ယောကျ်ားအက္ခရာများကို နားလည် သဘောပေါက်နိုင်ရန် တစ်သက်တာမျှ အချိန်ပေးပြီး သင်ယူကြရသော်လည်း မိန်းမအက္ခရာများကိုမူ ကျွန်မတို့ ကလေးငယ်ဘဝကပင် တတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် စာကြောင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အသံထွက်ဖြင့် မှန်းဆ ဖော်ထုတ်ယူကြရသည်။ ယောကျ်ားများက ဂန္ထဝင်စာပေများ၊ စာရင်းဇယားများ၊ ကောက်ပဲသီးနှံအကြောင်း စသည့် ပြင်ပလောကအကြောင်းကို ရေးမှတ်ကြသည်။ မိန်းမများမူကား သားသမီးများ၊ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းဆောင်တာများ၊ စိတ်ခံစားချက်များ စသည့်

အတွင်းလောကအကြောင်းကို ရေးသားကြသည်။ လူးအိမ်တော်မှ ယောက်ျားများသည် နှီးစူးနှင့် ဇာထိုးပန်းထိုးတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော သူတို့၏ ဇနီးမယားများအတွက် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက် ကြသော်လည်း ဝမ်းရေးအတွက် အရေးပါသော ဝက်ချီးလောက်နှင့်သာ နှီးစူးကို တန်းတူ သဘောထားကြသည်။

ယောက်ျားများက ကျွန်မတို့၏ နှီးစူးကို အရေးမပါဟု ယူဆထားကြသောကြောင့် ကျွန်မ ရေးသားပေးပို့သော သို့မဟုတ် လက်ခံရရှိသော စာများကိုလည်း အာရုံစိုက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အမေကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကိုတော့ သတိထား ရှောင်ကွင်းသွားဖို့ လိုအပ်ပေမည်။ ကျွန်မ မည်သူ့ထံသို့ စာရေးပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ယခုအချိန်ထိတော့ သူ သိလိုဟန် မရှိသေး။ သို့ဖြင့် ရှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့သည် နောက်သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာအထိ လုံခြုံစွာ စာပေးစာယူ လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ စာများ၊ ပန်ထိုးထားသော လက်ကိုင်ပဝါများနှင့် ရက်ကန်းထည်များကို ရွာနှစ်ရွာသို့ ကူးလူးပို့ဆောင်ပေးနေသူအဖြစ် ယုံကမ်းကို အသုံးချခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ သူ့ကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ယင်းခရီးစဉ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် သွားရလျှင် ကောင်းလေစွ ဟူ၍လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ ခရီးအကွာအဝေးက ဝေးလှသည် မဟုတ်ပါ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မ ခြေထောက်များကလည်း ဤမျှခရီးကို အသော့နှင်ရန် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေကြပြီ။ သို့သော် ဓလေ့ထုံးတမ်းများက ကျွန်မတို့ကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ဤမျှ အကွာအဝေးကို လျှောက်လှမ်းနိုင်သည် မှန်သော်လည်း လမ်းပေါ်တွင် သူတစ်ဦးတည်း သွားလာရန် မသင့်လျော်ပေ။ အောက်တန်းစားများ၏ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းကို ခံရနိုင်မည့် အန္တရာယ် ရှိသည်။ ထို့အပြင် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော အဖော်အပေါင်း – သူ၏ ခင်ပွန်း၊ သူ၏ သားများ၊ သူ၏ အောင်သွယ်တော်၊ သို့မဟုတ်ပါက သူ၏ အထမ်းသမားများ – မပါပါက ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းခြင်းမှာ ပိုမိုကြီးမားသော အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ရှယ်ဟွားထံသို့ ကိုယ်တိုင် လမ်းလျှောက်သွားနိုင်သော်လည်း ထိုသို့သော အန္တရာယ်မျိုး ကျရောက်အောင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မည်သည့်အခါမျှ ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

❝ ပိုင်ဟော၊

နင်က ငါ့မိသားစုအသစ်အကြောင်း မေးထားတယ်နော်။

ငါ သိပ်ကို ကံကောင်းတာပဲ။

ငါ့ရဲ့ မိဘအိမ်မှာတုန်းက ဘာပျော်ရွှင်မှုမှ ငါ မရခဲ့ဘူး။

ငါ့မာမားနဲ့ ငါက တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး အသံတိတ် နေနေခဲ့ကြရတယ်။

ပါပါးရဲ့ မယားငယ်တွေ၊ ငါ့အစ်ကိုတွေ၊ ငါ့အစ်မတွေနဲ့ အိမ်စေတွေအကုန်လုံး ထွက်သွားကြတယ်။

ငါ့မိဘအိမ်က ခါလီပဲ ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့။

အခုတော့ ငါ့မှာ ယောက္ခမနှစ်ယောက်ရယ်၊ ငါ့ယောက်ျားရယ်၊ သူ့ရဲ့ ညီမတွေရယ် ရှိတယ်။

ငါ့ယောက်ျားအိမ်မှာ မယားငယ်လည်း မရှိဘူး။ အိမ်စေ ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။

ရှိသမျှ အလုပ်တွေကို ငါပဲ ဒိုင်ခံလုပ်ရတယ် ဆိုပါတော့။

အလုပ်ပင်ပန်းတာကို ငါ မမှုပါဘူးဟာ။

ငါ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ပညာတွေ အားလုံးကို နင့်ဆီ၊ နင့်တာ့ကျယ်ဆီ၊ နင့်မာမားဆီနဲ့ နင့်စိန်စိန်းဆီကနေ ငါ ရခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီမှာ နေကြတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ နင်တို့ မိသားစုနဲ့ မတူကြဘူး။

သူတို့က အပျော်အပါးတွေ မကြိုက်ကြဘူး။

သူတို့က ပုံပြင်တွေလည်း မပြောကြဘူး။

ငါ့ယောက္ခမ-အမေက ကြွက်နှစ်မှာ မွေးတာလေ။

မြင်းနှစ်မွေးတဲ့ ငါ့လိုလူမျိုးအတွက် ဘယ်လောက် ကံဆိုးမလဲဆိုတာ နင့်ဘာသာပဲ တွေးကြည့်ပေတော့ဟာ။

ကြွက်တွေရဲ့ အမြင်မှာ ငါတို့ မြင်းတွေက အတ္တကြီးပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် မရှိဘူးတဲ့။ ငါ အဲဒီလို မဟုတ်တာ နင် အသိဆုံးပါပဲ။

မြင်းတွေကတော့ ကြွက်တွေကို အကြံကြီးတယ်၊ အလိုကြီးတယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတာပဲ။ တကယ်လည်း သူက အဲဒီလိုပဲလေ။

ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို ရိုက်နှက်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။

ပြီးတော့ ယောက္ခမတွေက ချွေးမတွေအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံတတ်သလို သူ ငါ့ကို အော်တာငေါက်တာမျိုးလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။

ငါ့မာမားနဲ့ ပါပါးတို့အကြောင်းကို နင် ကြားပြီးပြီလား။

ငါ့ယောက်ျားအိမ်ကို အပြီးအပိုင် ပြောင်းနေပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အကုန်လုံးကို ရောင်းချပစ်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့ ရောင်းရငွေတွေ ပိုက်ပြီး ညတွင်းချင်း ရွာက လစ်ထွက်သွားကြတယ်လေ။

သူတောင်းစားတွေအဖြစ်နဲ့ သူတို့မှာ အခွန်ဆောင်ဖို့၊ အကြွေးဆပ်ဖို့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ မရှိကြတော့ဘူး။

ဒါပေမယ့်ဟာ … အခု သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေကြသလဲ ဆိုတာ ငါ မသိဘူး။

ငါ့မာမားအတွက် ငါ အရမ်း စိတ်ပူတာပဲ။

သူ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား။

ဘဝများ ကူးသွားပြီလား မသိဘူးနော်။

ငါ ဘာသတင်းမှကို မကြားရတော့ဘူး။

သူ့ကို နောက်တစ်ခါ ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ။

ငါတို့ မိသားစုတွေ ဒီလို ကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ရော ဘယ်သူတွေက ကြိုတင် တွက်ဆနိုင်ခဲ့ကြမှာတဲ့လဲ။

သူတို့တွေ အရင်ဘဝက အကုသိုလ်တွေ အများကြီး လုပ်ထားခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ သူတို့ လုပ်ထားခဲ့တယ် ဆိုရင် ငါကရော … ။

သူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ခုခု ကြားထားတာ မရှိဘူးလား။ ရှိရင် ငါ့ကို ပြောပြပါလားဟာ။

နင်ရော … ဘယ်လိုနေလဲ။ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာ ရှိရဲ့ မဟုတ်လား။

ရွှယ်ပွား ❞

ယခုအခါ ရွှယ်ဟွား၏ မိဘများနှင့် ပတ်သက်သော ဝမ်းနည်းစရာ သတင်းဆိုးကို ကြားသိရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မသည် အိမ်တော်အတွင်းရှိ အတင်းအဖျင်း စကားများကို ရှေးကထက် ပိုမို ဂရုစိုက်၍ သတိထား နားထောင်လာတော့သည်။ ခရိုင်အတွင်း လှည့်လည်သွားလာနေကြသော အရောင်းကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကုန်သည်များထံမှ သတင်းအစအနများ ကြားလာရသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရွှယ်ဟွား၏ မိဘများ အိပ်စက်နေကြသည်ကို မြင်သူက မြင်ခဲ့ကြသည်။ ညစ်ပေစုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လျက် အစားအစာ တောင်းရမ်းနေကြသည်ကို မြင်သူက မြင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်မလောင်ထုံး၏ မိသားစုသည် ထုံးခိုတွင် မည်သို့မည်ပုံ တန်ခိုးထွားခဲ့ကြောင်းနှင့် သူ၏ လှပချောမောသော အမေသည် နန်းတွင်းပညာရှိ၏ မိသားစုဝင်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့မည်ပုံ ခံစားနေရမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ကျွန်မ မကြာခဏ တွေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ယခုမူ သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်နေလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ သူ၏ ရွှေရောင်လီလီများလည်း ယခုတော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

ဩဇာကြီးမားသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ မရှိသောကြောင့် ရွှယ်ဟွား၏ မိဘများသည် ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရာရမည့် ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ရွှယ်ဟွားခမျာလည်း မိဘအိမ်ဟူ၍ မရှိတော့သောကြောင့် မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝထက်ပင် အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားတော့သည်။ လူအများ၏ ပေးစာကမ်းစာဖြင့် ရှင်သန်နေရသော သူတောင်းစားများအဖြစ်သို့ သက်ဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားသော မိဘများသည် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေခြင်းထက် သေဆုံးသွားသည်ကမှ ပိုကောင်းလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် သူတို့ကို ဘိုးဘေးများနှင့်အတူ မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်များအဖြစ် ဂုဏ်ပြု၍ ရှိခိုးဦးချနိုင်သေးသည်။

သူတို့ မည်သည့်အချိန်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားမည်နည်း။ ဤသည်ကိုလည်း သူ မသိနိုင်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့အတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စျာပနအခမ်းအနားကိုလည်း ကျင်းပလုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်တွင် သူတို့၏ အုတ်ဂူများကို သန့်ရှင်းပေးနိုင်ဖို့တော့ ဝေလာဝေးတော့သည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ရွှယ်ဟွား မည်မျှ ခံစားနေရမည်ကို မှန်းဆကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။ ပို၍ ဆိုးရွားသည့် အချက်မှာ သူ၏ သောကဝေဒနာများကို ဝေမျှနားဆင်ပေးရန်အတွက် အနားတွင် ကျွန်မ ရှိမနေပေးနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်က သူ့ကိုတင် မကဘဲ ကျွန်မကိုပါ အကြီးအကျယ် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေစေတော့သည်။

စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား ဟု ရွှယ်ဟွားက နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ်သွားသည်။ မည်သို့ ပြန်လည် ဖြေကြားရမည်မှန်း ကျွန်မ မသိပေ။ အိမ်အသစ်ရှိ မိန်းမများအကြောင်းကို ကျွန်မ ရေးသင့်ပါ၏လော။ အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာမထားနိုင်ကြသော မိန်းမအမြောက်အမြားနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ကျွန်မသည် ဤအိမ်တော်သို့ အစောဆုံး ရောက်ရှိလာသော ချွေးမဖြစ်သည်။ သို့သော် ထုံးခိုသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိပြီး များမကြာခင်တွင် ဒုတိယသားဖြစ်သော အော့တိ၏ ဇနီးလည်း ဤအိမ်အတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာတော့သည်။ သူက အိမ်ထောင်ကျပြီး ချက်ချင်းလိုလို ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူက အသက် ၁၈ နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ မိဘများကို လွှမ်းဆွတ်သည်ဟု ဆိုကာ အချိန်ရှိသရွေ့ ငိုယိုနေတတ်သည်။ သမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာသည့် အခါတွင်မူ ယောက္ခမ၏ အငြိုအငြင်ကိုပါ ခံလာရတော့သည်။ အော့တိ၏ ဇနီးနှင့် အဆင်ပြေစေရန် ကျွန်မ ချဉ်းကပ်ကြည့်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် သူသည် အိမ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခိုကပ်ကာ သူ့အမေနှင့် သွေးသောက်များထံသို့ စာရေးရန်သာ အစဉ်အမြဲ အားထုတ်နေတတ်သည်။ အော့တိ၏ ဇနီးသည် ယောက္ခမကြီး၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် လိုသည်ထက်ပို၍ အရိုအသေပေးခြင်း၊ ကပ်ဖားယက်ဖား ပြောဆိုခြင်း၊ မိသားစုအတွင်း နေရာရရန် မသမာသောနည်းဖြင့် ကြံဆောင်ခြင်း စသော မလျော်ကန်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် နေ့ညမပြတ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် လူးလောင်ရဲ၏ မယားငယ်သုံးယောက်သည်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြဲ ရန်ဆောင်နေကြပြီး သူတို့၏ မျက်နှာများက မနာလို ဝန်တိုမှုများဖြင့် အကျည်းတန်ကာ သနားစရာလည်း ကောင်းနေတော့သည်။ ဤသို့သော အကြောင်းအရာများကို ရွှယ်ဟွားအား ပြောပြချင်နေသော်လည်း ကျွန်မ မရေးဝံ့ခဲ့ပါ။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအကြောင်းကိုရော ရွှယ်ဟွားအား မပြောပြနိုင်ဘူးလော။ ပြောပြနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ သို့သော် ဘာပြောပြရမှန်း ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မသည် သူနှင့် ဆုံတွေ့ရခဲလှသည်။ သူ့ကို တွေ့မြင်ရသည့် အခါတွင်လည်း သူက တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေခြင်းလည်း ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်မည်။

နေ့ခင်းအချိန်များ၌ သူသည် လယ်ယာများဆီသို့ သွား၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်နေတတ်သည်။ လုပ်ငန်းများ ကြီးကြပ်နေသည်လည်း

ရှိသည်။ ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ်အဆောင်ထဲတွင် ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်ချင် လုပ်နေမည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း တခြား အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေတတ်သည်။ နံနက်စာ၊ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာစားချိန်များတွင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ခူးခပ်ပြုစုပေးရသည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစု ထမင်းဝိုင်းတွင် ရွှယ်ဟွား ပြုမူခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ဣန္ဒြေရစွာ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ သူ့ကို အလုပ်အကျွေး ပြုမြဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင် သူက ကျွန်မကို စကားပြောလေ့ မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မတို့၏ အခန်းထဲသို့ သားလေးကို ကြည့်ရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်မနှင့် အတူ‘နေ’ရန် ခပ်စောစော ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ လင်မယားဘဝမှာ တခြားသော လင်မယားများနှင့် ဘာမျှ ခြားနားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ ရွှယ်ဟွားတို့ လင်မယားသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းသာ ဖြစ်နေမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတွင် ထွေထွေထူးထူး ရေးစရာ မရှိပေ။

ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရသည့် အဓိကကျသော ပဋိပက္ခမှာ သူနှင့် ပတ်သက် ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ရွှယ်ဟွား၏ နောက်ဆုံး မေးခွန်းကို ကျွန်မ မည်သို့ ဖြေကြားရပါအံ့နည်း။

“ရွှယ်ဟွားဆီကနေ ညည်း ပညာတွေ အများကြီး ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ လက်ခံပါတယ်” တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးထံသို့ စာရေးနေသည်ကို ယောက္ခမကြီး မြင်တွေ့သွားပြီး ဤသို့ စကားဆိုလာသည်။

“အဲဒီအတွက်လည်း ငါတို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လျက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် သူက ငါတို့ရဲ့ ရွာသား မဟုတ်တော့ဘူး။ လူးလောင်ရဲ၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ဘယ်သူမှ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါတို့ဆီမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မတွေကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ နည်းထုံးဥပဒေတွေ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် စစ်ပွဲတွေနဲ့ နယ်မြေလုပွဲတွေ ဖြစ်တဲ့ အခါမျိုးတွေမှာပေါ့။ ဧည့်သည်တွေအဖြစ် ရှိနေကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မတွေကို ရန်ပွဲတွေ၊ စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုတွေနဲ့ တိုက်ပွဲတွေ အတွင်းမှာ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးကြရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ မိန်းမသားတွေကို ငါတို့လင်ယောကျ်ားတွေရဲ့ ကျေးရွာတွေက ပိုင်ဆိုင်ကြသလို ငါတို့ရဲ့ ဇာတိကျေးရွာတွေကလည်း ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်လို့ အားလုံးက ထင်မြင်ယူဆထားကြလို့ပဲ။ ဒီမှာ ပိုင်ဟော ... ညည်း သိထားဖို့က ငါတို့လို အိမ်ထောင်ရှင်မတွေအဖို့ နေရာနှစ်နေရာရဲ့ အစောင့်အရှောက်ကို ရရှိနေကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာတွေကိုလည်း ငါတို့က သစ္စာရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒါပေမယ့်

ညည်းသာ ရွှယ်ဟွားရဲ့ ရွာမှာ မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါတို့ လုပ်ပေးနိုင်သမျှကလည်း လက်စားချေတာတွေနဲ့ အဆုံးအစ မရှိတဲ့ ရန်ပွဲတွေကိုပဲ ဖြစ်ပွားလာစေလိမ့်မယ်”

ကျွန်မသည် လူးဖူးလန်၏ ဆင်ခြေများကို စကားနည်း ရန်စဲသဘောဖြင့် နာခံလိုက်ရသော်လည်း သူ၏ အကြောင်းပြချက်များမှာ ဘာမျှ အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း သိရှိနေသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးမှိန်ခဲ့ရသူများ ဖြစ်ပြီး ရွှယ်ဟွားကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒုစရိုက် ငမိုက်သားနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဆက်သွယ်နေခြင်းကို ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများက လုံးဝ မနှစ်မြို့သည်မှာ ရှင်းနေပါသည်။

“ရွှယ်ဟွားရဲ့ ကံကြမ္မာက ကြိုတင် ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသားပါ” သူက စကားကို ဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ညည်းဘဝနဲ့က ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မသင့်လျော်တော့တဲ့ လောင်ထုံးတစ်ယောက်ကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပြီး သူနဲ့ ထားခဲ့တဲ့ ကတိကဝတ်တွေကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် အဲဒီလို ချွေးမမျိုးကို ငါနဲ့ လူးလောင်ရဲတို့က ပိုပြီး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိမှာ အမှန်ပဲ။ တကယ်လို့သာ ညည်းအတွက် အဖော်တွေ ဘာတွေ လိုအပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ငါ ညည်းကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ထုံးခိုက အိမ်ထောင်သည် မိန်းကလေးတွေနဲ့ သွေးသောက်ဖွဲ့ပါလို့ ညည်းကို အကြံပေးချင်တယ်”

“ကျွန်မ သူတို့ကို မှတ်မိပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ရေရွတ်နေမိသော်လည်း ရင်တွင်း၌ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသည်။ လုံးဝ၊ လုံးဝ၊ လုံးဝပဲ။

“သူတို့က ညည်းကို သွေးသောက်ညီအစ်မအဖြစ် ပါဝင်စေချင်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သူတို့ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဂုဏ်ယူစရာအဖြစ်နဲ့ ညည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါ့မယ်”

"ညည်းရဲ့ အတွေးတွေထဲကနေ ရွှယ်ဟွားကို လုံးဝ ဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ငါ ပြောချင်တာပဲ" ကျွန်မ၏ ယောက္ခမက သူ၏ ပြောနေကျ ဆုံးမသြဝါဒဖြင့် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

"ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဖြစ်အင်တွေက ငါ့မြေးလေးအပေါ် လွှမ်းမိုးသက်ရောက်နေတာမျိုး ငါ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး"

လူးလောင်ရဲ၏ မယားများသည် သူတို့၏ ပါးစပ်များကို လက်များဖြင့် အုပ်လျက် ကျိတ်ရယ်နေကြသည်။ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် သူတို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် သူတို့၏ အဆင့်အတန်းက မြင့်တက်လာပြီး ကျွန်မက နိမ့်ဆင်းသွားတော့သည်။ သို့သော် ဤသို့ မကြာမကြာ ပစ်တင်မောင်းမဲ ခံနေရသည်မှအပ ယောက္ခမသည် ကျွန်မ၏ မိခင်အရင်းထက်ပင် ကျွန်မကို ပို၍ ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား ပြောကြားဖူးသကဲ့သို့ သူသည် မိန်းမသားတို့ လိုက်နာကျင့်ကြံအပ်သော စည်းကမ်းဥပဒေများကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

"သမီးမိန်းကလေးက ဖခင်ကို နာခံရမယ်။ ဇနီးမယားက လင်ယောကျ်ားကို နာခံရမယ်။ မုဆိုးမက သားကို နာခံရမယ်" ဤစကားကို ကျွန်မ၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မကြာမကြာ ကြားနေခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်း မရှိတော့ပါ။ သို့သော် တစ်နေ့သ၌ ယောက္ခမသည် သူ၏ ခင်ပွန်းနှင့် စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်ကြသောအခါတွင် သူက ကျွန်မအား နဂိုမှန်အဆိုတစ်ခုကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ "နာခံ၊ နာခံ၊ နာခံ၊ ပြီးမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်" ဟူ၍။ ယခုအချိန်တွင် ရွှယ်ဟွားနှင့် တွေ့ဆုံရန် ကိစ္စအတွက် ကျွန်မကို ယောက္ခမများက တားမြစ်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း သူ့ကို မချစ်ရန် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ပိတ်ပင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

❝ ရွှယ်ဟွားရေ …

ငါ့ယောကျ်ားက ငါ့အပေါ် ကောင်းပါတယ်။

ငါတို့ မိသားစုပိုင်တဲ့ လယ်ကွင်းတွေ အကုန်လုံး ဘယ်နားမှာ ရှိတယ် ဆိုတာတောင် ငါ မသိဘူး။

ငါလည်း အလုပ်ကြိုးစားနေတယ်။

ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ငါ့ယောက္ခမက မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတတ်တယ်ဟ။

ငါတို့အိမ်တော်က မိန်းမတွေအားလုံးက နှီစူးကို ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ကြတယ်။

ငါ့ယောက္ခမက ငါ့ကို အက္ခရာအသစ်တွေ သင်ပေးတယ်။

နောက်တစ်ခေါက် ငါတို့ ပြန်ဆုံကြရင် ငါ နင့်ကို ရေးပြမယ်။

ငါတော့ နေ့တိုင်းလိုလို ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်တယ်။ ရက်ကန်းရက်တယ်။ ဖိနပ်အသစ် ချုပ်တယ်။ ဗိုင်းငင်တယ်။ အစားအသောက်တွေ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တယ်။

ငါ့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ရပါစေလို့ ဘုရားမှာ အမြဲ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

နင်လည်း ဆုတောင်းဖို့ မမေ့နဲ့နော်။

ငါ ပြောတာ သေချာနားထောင်။

နင့်ယောက်ျားကို ကျိုးနွံနာခံရမယ်။

နင့်ယောက္ခမကိုလည်း ကျိုးနွံနာခံရမယ်။

သိပ်ပြီးတော့လည်း အစိုးအရိမ် ကြီးမနေပါနဲ့။

ဟိုးအရင်တုန်းက ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ဇာပန်းထိုးခဲ့တာတွေ၊ ညမှာ တီးတိုးစကား ပြောခဲ့တာတွေကို မေ့မပစ်လိုက်နဲ့ဦးနော်။

ငါတို့နှစ်ယောက်က ယှဉ်းယန်ငှက်မောင်နှံ နှစ်ကောင်ပဲ။

ငါတို့နှစ်ယောက်က မိုးပေါ် ပျံတက်နေကြတဲ့ ဇာမဏီငှက်နှစ်ကောင်ပဲ။

ပိုင်ဟော ”

နောက်စာတစ်စောင်ထဲတွင် ရွှယ်ဟွားသည် သူ့သား ထိုင်တတ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်မှ လွဲ၍ သူ့မိသားစုအသစ်အကြောင်း ဘာမျှ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ စာဆုံးခါနီးတွင်မူ ကျွန်မအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းထားသည်။

❝ နင်တို့ ဘာတွေ စားကြ၊ သောက်ကြသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြပါလား။ ပြီးတော့ နင်တို့တွေ ဘာအကြောင်း ပြောကြဆိုကြသလဲ။

သူတို့တွေ ထမင်းမစားခင်မှာ ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေကို ရွတ်ဆိုကြသေးလား။

နင့်ယောက္ခမက ယောကျ်ားတွေကို ပုံတိုပတ်စတွေ ပြောပြတတ်လား။

ထမင်းစားဝိုင်းမှာ သူက သီချင်းတွေ ဘာတွေရော ဆိုပြသေးလား။ ❞

❝ နင်တို့ ဘာတွေ စားကြ၊ သောက်ကြသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြပါလား။ ပြီးတော့ နင်တို့တွေ ဘာအကြောင်း ပြောကြဆိုကြသလဲ။

သူတို့တွေ ထမင်းမစားခင်မှာ ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေကို ရွတ်ဆိုကြသေးလား။

နင့်ယောက္ခမက ယောကျ်ားတွေကို ပုံတိုပတ်စတွေ ပြောပြတတ်လား။

ထမင်းစားဝိုင်းမှာ သူက သီချင်းတွေ ဘာတွေရော ဆိုပြသေးလား။ ❞

အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစား ဖြေဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှ ယောကျ်ားများသည် ဘဏ္ဍာရေးအကြောင်းကိုသာ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။ မည်သည့်နေရာက မည်သည့်မြေကို အငှားချပေးနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူက ၎င်းမြေကို ငှားရမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သီးစားခ မည်မျှ ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခွန် မည်မျှ ပေးဆောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည် စသည်။ သူတို့၏ ဆန္ဒမှာ 'ခပ်မြင့်မြင့် ရောက်ရန်' မဟုတ်ဘဲ 'တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရန်' သာ ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာရှိသော နှစ်သစ်အခါသမယတွင် မိသားစုတိုင်းက ဤသို့ ဆန္ဒပြုတတ်ကြသည်။ သူတို့၏ ဆန္ဒများ ပြီးမြောက်စေရန်အတွက် ထူးခြားဆန်းကျယ်သော ဟင်းလျာများ စီမံဖန်တီး၍ နှစ်သစ်ကို စတင်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမများကမူ အလုပ်ကို အသည်းအသန် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့်သာ သူတို့၏ ဆန္ဒများကို ပြီးမြောက်အောင် အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ စကားဝိုင်းက ကျွန်မအတွက် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသည်။ သူတို့၏ စကားများကို ကျွန်မ တစိုးတစိမျှ နားမလည်ပါ။ နားလည်ရန်အတွက်လည်း အားစိုက်ထုတ်နေလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် ထုံးခိုရှိ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထက်မဆို သာလွန်နေသည်။ သူတို့ ဘာတွေကို ထပ်ပြီး လိုချင်နေသေးသနည်း။ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့။ သို့သော် သူတို့၏ မျက်လုံးများက တောင်ထိပ်မှ ခွာရန် လုံးလုံးလျားလျား ဆန္ဒရှိပုံ မရ။

ယခုအချိန်တွင် ရွှယ်ဟွားကို ပိုမို၍ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့နေစေချင်သည်။

ကျွန်မတို့ ဇနီးသည်များ အားလုံးသည် ကိုယ်နှင့် လုံးဝ ရင်းနှီးထားခြင်း မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြရသည် မဟုတ်လား။ တစ်နေ့သော ညနေခင်း မှောင်ရီပျိုးချိန် ကျွန်မ သားငယ်ကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေစဉ် အိမ်ပေါက်ဝမှ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ ဝေါယာဉ်ရပ်နားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ သူ တက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်နေခဲ့သော်လည်း အခန်းထဲသို့ အမှန်တကယ် ဝင်ရောက်လာသူမှာ ယောက္ခမ ဖြစ်နေသည်။ သူက မကျေနပ်သော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကျွန်မနံဘေးရှိ စားပွဲပေါ်သို့ စာတစ်စောင် ပစ်ချသွားသည်။ သားငယ် အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေနံဆီမီးအိမ်ကို အနားသို့ ဆွဲယူပြီး စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ စာရေးဟန်က တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသောကြောင့် ရင်တမမနှင့်ပင် စာကို စဖတ်လိုက်တော့သည်။

❝ ပိုင်ဟော ...

ငါ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ထိုင်ရင်း ငိုနေမိတယ်။ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ငါ့ယောက်ျားက ဝက်တစ်ကောင်ကို သတ်နေလေရဲ့။ ငါ အဲဒီအသံတွေ ကြားနေရတယ်ဟာ။ သူ့ရဲ့ အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်တွေက ဒုစရိုက်အကုသိုလ်တွေကို ဆထပ်ထမ်းပိုး တိုးပွားအောင် လုပ်နေသလိုပဲ။

ငါ ဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ငါ့ယောက္ခမက ငါ့ကို အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး ဝက်သတ်တာ ကြည့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ငါတို့ရဲ့ အသက်မွေးလုပ်ငန်းက ဒါပဲ ဆိုတာကို သိရအောင် ငါ့ကို အနီးကပ် ခေါ်ပြခဲ့တာပဲ။ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ယောက္ခမ-အဖေက အိမ်ရှေ့ကို ဝက်တစ်ကောင် မ,လာကြတယ်။ အတိအကျ ပြောရရင်တော့ ဝက်တစ်ကောင်ကို ခြေထောက်တွေ ကြိုးတုပ်ပြီး ထမ်းပိုးနဲ့ ဇောက်ထိုး ထမ်းလာကြတာ။ ဝက်ခမျာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြားမှာ တကျီကျီအော်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျပြီး ငိုနေရှာတယ်ဟာ။ သူ ဘာဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာကို သူ သိနေပြီလေ။ အခုတော့ အဲဒီအသံတွေကို အကြိမ်ပေါင်း မရေအတွက်နိုင်အောင် ကြားခဲ့ရလို့ ငါ နားရည်ဝနေပြီ။ သူတို့တွေ ဘာဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာကို သူတို့ အားလုံးက ကြိုသိနေကြတော့ သူတို့ရဲ့ တကွီကွီ အော်သံတွေက ငါတို့ တစ်ရွာလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်နေတော့တာပဲ။

ငါ့ယောက္ခမ-အဖေက ဝက်ကို ရေနွေးအပြည့် ဖြည့်ထားတဲ့ ဒယ်အိုးကြီးတစ်လုံးနားမှာ ချလိုက်တယ်။ (ငါတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ဒယ်အိုးကြီးကို နင် မှတ်မိသေးလား။ အုတ်ခုံပေါ် တင်ထားတဲ့ ဟာကြီးလေ။ သူ့အောက်မှာတော့ မီးသွေးမီးဖိုကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။) ငါ့ယောက်ျားက ဝက်ရဲ့

လည်ချောင်းကို လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဝက်သွေးခဲ လုပ်ဖို့အတွက် သူက သွေးတွေကို အရင် ခံတယ်။ ပြီးတော့မှ ဝက်ကို ဒယ်အိုးကြီးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တာပဲ။ ရေနွေးပူနဲ့ ပြုတ်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ အရေခွံက နူးညံ့သွားတာပေါ့။ ဝက်ကိုယ်ပေါ်က အမွေးတွေကို ရိတ်ပေးဖို့ ယောက်ျားက ငါ့ကို ခိုင်းတယ်။ အဲတော့ ငါလည်း ငိုလိုက်မိတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဝက်အော်တာလောက်တော့ ဘယ်ကျယ်ပါ့မလဲ။ ငါ သူတို့ကို ပြောတယ်။ အဲဒီလို ဒုစရိုက်အလုပ်မျိုး နောက်တစ်ခါ ကြည့်လည်း မကြည့်ပါရစေနဲ့၊ လုပ်လည်း မလုပ်ပါရစေနဲ့လို့ ငါ သူတို့ကို ငိုယိုတောင်းပန်တာပေါ့။ ယောက္ခမက ငါ့ကို ပျော့ညံ့တယ်ဆိုပြီး အပြစ်တောင် တင်နေသေးတယ်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ငါက ဝမ်မယားနဲ့ ပိုပိုပြီး တူလာသလိုပဲဟာ။ ငါတို့တွေကို စိန်စိန်း အဲဒီပုံပြင် ပြောပြခဲ့တာကို နင် မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ငါ အခုဆိုရင် သက်သတ်လွတ်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကိုလည်း သူတို့က ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူတို့ စားဖို့အတွက် အသား ပိုကျန်တာကိုးဟ။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေသလိုကြီး ခံစားနေရတယ်ဟာ။ ငါ့ဘဝမှာ နင်နဲ့ ငါ့သားက လွဲလို့ တခြား တွယ်တာစရာ ဘာမှ မရှိတော့သလိုပဲ။

အရင်က နင့်ကို ညာခဲ့မိတဲ့အတွက် ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နောက်နောင် ဘယ်တော့မဆို အမှန်အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဟာ … အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးတဲ့ ငါ့ရဲ့ဘဝအကြောင်းကို နင် သိသွားမှာကိုလည်း ငါ မလိုလားဘူး။

ငါ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်ပြီး အပြင်က လယ်ကွင်းတွေဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်တတ်တယ်။ ငါ့ရဲ့အိမ်၊ ငါ့ရဲ့ ဇာတိရွာ ရှိတဲ့ဘက်ကိုပေါ့။ နင်လည်း နင့်အိမ် ပြတင်းပေါက်ကနေ ငါ့ကို လှမ်းကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားက အဲဒီလယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းပြီး နင့်ဆီကို ခရီးနှင်သွားနေတယ်။ နင် အဲဒီမှာ ထိုင်နေတယ် မဟုတ်လား။ နင် ငါ့ကို မြင်ရလား။ ငါ ရှိနေတာကို ခံစားမိရဲ့လား။

နင်သာ မရှိရင် ငါ အရမ်း ဝမ်းနည်းနေမိမှာပဲ။ ငါ့ဆီ စာပြန်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဆီ လာလည်ဖို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။

ရှယ်ဟွား ❞

ဆိုးဝါးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်မသည် ကျင်းထျန်ရွှာ ရှိရာဘက်သို့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ မျက်နှာကို မြင်လိုမြင်ငြား ဆန္ဒပြုလျက်ပေါ့။ သူ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခခံစားနေရသည်ကို သိရှိရခြင်းကြောင့် ကျွန်မလည်း တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သူ့အနားထိုင်ကာ သူ့ကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်ခွင့် မရနိုင်သည့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်အတွင်းရှိ ယောက္ခမနှင့် တခြားသော မိန်းမများ၏ ရှေ့တွင် ကျွန်မသည် စာရွက်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ကာ မင်သွေးလိုက်သည်။ စုတ်တံကို မကိုင်ခင် ရွှယ်ဟွား၏စာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ သူသည် ဇနီးသည်များ၏ ရေးရိုးရေးစဉ် အစဉ်အလာဖြစ်သော ပုံစံကျစာကြောင်းများကို ရှောင်လွှဲ၍ သူ့ဘဝအကြောင်းကိုသာ နှီစူးဖြင့် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တဲ့တိုး ရေးသားထားသည်။

သူ၏ ဘာမထီသော လုပ်ရပ်ကြောင့် နှီစူး၏ ရည်ရွယ်ချက် အစစ်အမှန်ကိုလည်း ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ နှီစူး၏ သဘောသဘာဝမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကန့်ကလျှနှင့် ကဗျာဆန်ဆန် ရေးသားနေဖို့ မဟုတ်ပေ။ ခင်ပွန်းသည်၏ မိသားစုအတွင်းမှ အမျိုးသမီးများကို ကျွန်မတို့အကြောင်း မိတ်ဆက် ပြောကြားနေရခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ နှီစူးက ကျွန်မတို့အား ဖွင့်ဟပြောဆိုခွင့်ကို ပေးအပ်ထားသည်။ နှီစူးသည် ကျွန်မတို့၏ ခြေသေးလေးများအစား အဝေးသို့ ရောက်အောင် ကျွန်မတို့ကို သယ်ဆောင်ပေးသွားသည်။ ရွှယ်ဟွား ရေးထားသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့၏ အတွေးများကို လယ်ကွင်းများပေါ် ဖြတ်ကျော်၍ အဝေးသို့ လွင့်ပျံ့သွားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အိမ်တွင်းရှိ ယောကျ်ားများသည် ကျွန်မတို့ထံမှ အရေးပါသော စကားများကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါကမျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ကြ။ ကျွန်မတို့တွင် ခံစားချက်များ ရှိနေလိမ့်မည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ထူးထွေဆန်းပြားသော အတွေးအကြံများ တင်ပြလာလိမ့်မည် ဟုလည်း ဘယ်တုန်းကမျှ မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိ။ ယောက္ခမ-အမေနှင့် အိမ်ရှိ တခြားသော မိန်းမကြီးများက ကျွန်မတို့ကို ပို၍ပင် တားမြစ်ပိတ်ပင်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့သည် အတူတကွ ရှိနေကြသည် ဖြစ်စေ၊ ကွဲကွာနေကြရသည် ဖြစ်စေ၊ ဤနေရာမှနေ၍ မိမိတို့ဘဝ၏ အဖြစ်သနစ်မှန်များကို ထုတ်ဖော် ရေးသားနိုင်ကြသည်။

အိမ်ထောင်သက် နုနယ်နေသေးသော ဇနီးသည်များ ရေးလေ့ရေးထရှိကြသည့် သမားရိုးကျ စာကြောင်းများကို ဖယ်ထုတ်၍ ကျွန်မ၏ အတွေးအမြင်အစစ်ကို ရေးသားဖော်ပြလိုသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘအိမ် အပေါ်ထပ်ရှိ

အခန်းဆောင်ထဲတွင် ပူးကပ်ကာ ကျွန်မတို့ အတူတကွ စကားပြောဆိုခဲ့ဖူးကြသည့်အတိုင်း ပေးစာများကိုလည်း ဤသို့သာ ရေးသားရပေလိမ့်မည်။

ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ တွေ့မှ ဖြစ်မည်။ အရာရာ ပိုကောင်းလာနိုင်ပါသည်ဟု ကျွန်မ သူ့ကို ပြောကြားမှ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ယောက္ခမ၏ ဆန္ဒကို သွေဖည်၍ သူ့ထံသို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ခဲ့ပါမူ ကျွန်မသည် အဆိုးရွားဆုံးသော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်ပေတော့မည်။ ၎င်းကိစ္စနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် စာများကို တိတ်တဆိတ် ခိုးဖတ်၊ ခိုးရေးနေခြင်းမှာ ပမွှားမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို တွေ့မြင်လိုလျှင်တော့ စွန့်စားမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

❝ ရွှယ်ဟွား ...

နင် အဲဒီလို ဘဝမျိုး ကျရောက်နေတယ် ဆိုတာကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ငါ မျက်ရည်ကျနေမိတယ်။ နင့်ဘဝမှာ အဲဒီလို အကျည်းတန်မှုတွေ ကြုံတွေ့နေရတာ နင်နဲ့ မတန်လိုက်တာဟာ။ ငါတို့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ ငှက်နှင်ပွဲတော်ကျရင် ငါ့မိဘအိမ်ကို နင် လာခဲ့ပါလား။ ငါတို့ရဲ့ သားလေးတွေကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ကြမယ်လေ။ ငါတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရအောင်။

နင့်ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို ကြာရင် နင် မေ့သွားမှာပါ။ နင် မြဲမြဲ မှတ်ထားပါဟာ။ ရေတွင်းနား နေတဲ့သူက ဘယ်တော့မှ ရေမငတ်ဘူး။ ညီအစ်မနား နေတဲ့သူက ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲရဘူး တဲ့။ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ ထာဝရညီမပဲ။

ပိုင်ဟော ❞

အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် ထိုင်လျက် ကျွန်မ အစီအစဉ် ချနေသည်။ စီမံကိန်း ရေးဆွဲနေသည်။ သို့သော် ကြောက်စိတ်တော့ အရှိသား။ ရိုးရှင်းမှုသည် အကောင်းဆုံးဟု ယူဆရသည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်အပြန်ခရီးစဉ်တွင် ရွှယ်ဟွားကို တစ်ပါတည်း ဝင်ခေါ်လိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် ၎င်းအစီအစဉ်မှာ လူသိ အလွယ်ဆုံးနည်းလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ လောင်ရဲ၏ မယားငယ်များက ကျွန်မကို ပြတင်းပေါက်မှ စောင့်ကြည့်နေလျှင် ကျွန်မ၏ ဝေါယာဉ်က ကျင်းထျန်ဘက်သို့ ချော်တောငေ့သွားသည်ကို သူတို့ မမြင်ဘဲ နေမည် မဟုတ်ပေ။ ပို၍ အန္တရာယ်ကြီးမားသည့် အကြောင်းမှာ လမ်းပေါ်တွင် မိန်းမပေါင်းများစွာ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာနေပေလိမ့်သည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသည်လည်း ပွဲတော်အတွက်

သူ့မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို လူတကာက တွေ့မြင်နိုင်သည်။ လူးမိသားစုကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်သည့် အနေဖြင့် ကျွန်မတို့အကြောင်းကို လူတချို့က သွားရောက် တိုင်တောနိုင်သည်။ သို့သော် ပွဲတော်ကာလသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါတွင် ကျွန်မသည် အရဲကိုးကာ အားတင်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ အောင်မြင်ရမည်သာ။

* * *

နှစ်လပိုင်း တစ်ရက်နေ့ကို စိုက်ပျိုးရာသီ၏ အစဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်နှင်ပွဲတော်၏ အစလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့နံနက်ပိုင်း၌ အိမ်တွင်းရှိ အမျိုးသမီးများသည် အိပ်ရာမှ စောစော ထ၍ ကောက်ညှင်းမုန့်လုံးများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုစဉ် အိမ်အပြင်ဘက်၌ ငှက်များက ယောက်ျားများ၏ ပျိုးကြဲချိန်ကို ငံ့လင့်စောင့်စားနေကြသည်။ ကျွန်မသည် ယောက္ခမ၏ အနားတွင် ရပ်လျက် မုန့်လုံးလေးများ လုံးပေးနေသည်။ မျိုးစပါးများကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ယင်းဆန်မုန့်လုံးများကို အသုံးပြုရပေမည်။ အချိန်ကျသည့်အခါတွင် ထုံးခိုရှိ မိန်းမပျိုများသည် မုန့်လုံးများ ထည့်ထားသည့် ငှက်စာဗန်းများကို အိမ်အပြင်သို့ ထုတ်လာကြပြီး လယ်ကွင်းများအနီး၌ ငှက်များကို အစာကျွေးကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယောက်ျားများက အဆိပ်ရည်ဖြန်းထားသော ဆန်စေ့များကို လယ်ကွင်းစပ်များတွင် ငှက်များအတွက် ချပေးထားကြသည်။ အဆိပ်ရည် လူးထားသော ဆန်စေ့များကို ငှက်တစ်ကောင်ကောင်က ပထမဆုံး ကိုက်ချီလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထုံးခိုရှိ အိမ်ထောင်ရှင်မများသည် ဝေါယာဉ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သူက ဝင်သွားကြသည်။ မြည်းလှည်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်သူက တက်သွားကြသည်။ ခြေကြီးမများ၏ ပခုံးထက်သို့ ခွတက်သူက တက်သွားကြသည်။ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍ သူတို့၏ ဇာတိရွာများဆီသို့ အသီးသီး အသက အသက ပြန်ကုန်ကြတော့သည်။ အမယ်အိုများက ကျွန်မတို့ကို ဤသို့ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ အကယ်၍သာ ရွာမှ ကျွန်မတို့ မထွက်ခွာပါက ကျွန်မတို့၏ လင်ယောက်ျားများ စိုက်ပျိုးမည့် မျိုးစပါးများကို ငှက်များက စားပစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ကလည်း သူတို့အတွက် သားယောက်ျားလေးများ မွေးပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မ၏ အထမ်းသမားများက ဝေါယာဉ်ကို ကျင်းထျန်တွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က မြင်သွားမည် စိုး၍ ဝေါယာဉ်အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်မ မထွက်တော့ပါ။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ရှယ်ဟွားက ဝေါယာဉ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့သားက ပခုံးထက်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ကူဖောဘုရားကျောင်းတွင်

နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြပြီးကတည်းက သူ့ကို ပြန်မတွေ့ရသည်မှာ ၈ လ ရှိပြီ။ သူသည် အလုပ်များကို ဇယ်ဆက်သကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားစဉ်က ဖောင်းပွခဲ့ရသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ယခုအခါတွင် ကိုယ်ရေစစ်နေသင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဝတ်ရုံအတွင်းရှိ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ယခင်ကဲ့သို့ လုံးဝန်းနေသေးသည်။ ကျွန်မ၏ သားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် သူ့သားမှာ သိသိသာသာ ပိန်လှီနေရှာသော်လည်း သူ၏ ရင်နှစ်မွှာက ကျွန်မထက် ပိုကြီးနေသည်။ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း အပြင်သို့ စူထွက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် သူ့သားကို ရင်ခွင်၌ ပွေ့ပိုက်မထားဘဲ ကုန်းပိုးထားရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်မ မြင်နိုင်ရန်အတွက် သူက သူ့သားကို ညင်ညင်သာသာ ဆွဲရွှေ့လိုက်သည်။ နို့စို့နေသော ကျွန်မသားငယ်ကိုလည်း အထက်သို့ မြှောက်ချီကာ ကလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပေးလိုက်သည်။ ယခုအခါတွင် သူတို့သည် ၇ လသားနှင့် ၆ လသားများ ဖြစ်နေကြပြီ။ ကလေးအားလုံး ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု လူအများက ပြောစမှတ် ပြုတတ်ကြသည်။ ကျွန်မ၏သားက ချစ်စရာ ကောင်းပါ၏။ သို့သော် သူ့သားခမျာ နက်မှောင်ပါးလျသော ဆံပင်များကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော်ငြားလည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျုံ့ရုံးပမာ ပိန်လှီနေသည်။ ဝါဖန့်ဖန့် အသားအရေနှင့် သုန်မှုန်မှေးလျော့သော မျက်နှာပေးက ရောဂါသည်ကလေး တစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက သူ့သားအကြောင်းကို မဖြစ်မနေ ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုက်ရသည်။ သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ကျွန်မတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် အထမ်းသမားများ၏ ခြေလှမ်းစည်းချက်အတိုင်း အထက်အောက်ဘယ်ညာ ယိမ်းနွဲ့ခါယမ်းနေကြသည့် အခါတွင် ကျွန်မတို့၏ စကားဝိုင်းကလည်း မြိုင်ဆိုင်နေသည်။ ကဗျာတစ်ကြောင်းပါသော ပိတ်စတစ်စကို ရက်လုပ်နေသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ၎င်းမှာ အင်မတန် ခက်ခဲ၍ လက်ဝင်သော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ချိုးဆားရည်စိမ် ပြုလုပ်နည်းကို သင်ယူနေကြောင်း သူ့ကို ပြောပြသည်။ သူ၏ အလုပ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် လွယ်ကူသော အလုပ်ဟု ဆိုရမည်။ မပုပ်မသိုးအောင် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆောင်ရွက်တတ်လျှင် အလွယ်တကူ ပြီးမြောက်အောင်မြင်နိုင်သည်။ သို့သော် ၎င်းကိစ္စများမှာ ရိုးရှင်းသော အလ္လာပသလ္လာပ စကားများသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် လေးနက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောစရာ ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မက သူ၏ လက်ရှိအခြေအနေကို တီးခေါက်ကြည့်သောအခါတွင် သူက စိုးစဉ်းမျှပင် တွန့်ဆုတ်မနေဘဲ ချက်ချင်း ဖြေကြားလာလေသည်။

“မနက်မနက် အိပ်ရာကနေ နိုးလာပြီဆိုရင် ငါ့မှာ သားအတွက် ကြည်နူးနေရတာကလွဲလို့ ဘာပျော်ရွှင်မှုမှ မရှိတော့သလိုပဲ” သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်မကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရင်ဖွင့်နေသည်။

“ငါက အဝတ်လျှော်တဲ့ အချိန်တွေ၊ ထင်းသယ်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ဆိုရင် သီချင်းကလေး တညည်းညည်းနဲ့ ဆိုနေရတာကို သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ယောကျ်ားက ငါ့သီချင်းသံ ကြားရရင် ဒေါသထွက်တော့တာပဲ။ သူ စိတ်တိုနေတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင် ငါ့ကို အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မပေးတော့ဘူး။ ပုံမှန်လုပ်နေကျ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ဖို့က လွဲလို့ပေါ့ဟာ။ သူ စိတ်ကြည်နေပြီ ဆိုရင်တော့ ညနေပိုင်းကျရင် ဝက်သတ်တဲ့ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ငါ့ကို ထိုင်ခွင့်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ထိုင်ခွင့်ရတိုင်း အဲဒီနေရာမှာ အသတ်ခံသွားကြရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အကြောင်းတွေကိုချည်း ငါ တွေးနေမိတော့တာပဲ။ ညအချိန် အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါမှာ နောက်တစ်နေ့ ပြန်နိုးလာလိမ့်ဦးမယ် ဆိုတာကို ငါ သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် အရုဏ်ဦးဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အမှောင်ထုပဲ ရှိတော့တယ်”

သူ့ကို အားပေးနိုင်ရန် ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်လိုက်သည်။

“နင် မကြာခင်ကမှ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာရလို့ တောင်တောင်ညှိညှိတွေ လျှောက်တွေးနေမိတာ ဖြစ်မှာပါအေရယ်။ နောက်ပြီး ‘ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မ၏ မိဘမောင်ဖွားများကို လွမ်းဆွတ် သတိရသောအခါ၊ သို့တည်းမဟုတ် ညတာရှည်သော အေးခဲမှုဒဏ်က ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို တဆစ်ဆစ် ထိုးဆွနေသော အခါမျိုးတွင် စိတ်အားငယ်ကာ ညှိုးရော်နွမ်းခြောက် နေတတ်သည်။ ထိုသို့သော အထီးကျန်ဆန်မှု ဝေဒနာမျိုးကို သူလည်း ခံစားနေရပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ အတပ်မပြောနိုင်ပါ။

“အခု နွေဦးရာသီ ရောက်ပြီလေဟာ” ဤစကားမှာ သူ့ကို ရည်ရွယ်သကဲ့သို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရည်ရွယ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“နေ့တာရှည်တဲ့ ရက်တွေအတွင်းမှာ ငါတို့ ပိုပျော်ရမှာပါ”

“နေ့တာတိုမှ ငါ့ဘဝက နေလို့ ပိုကောင်းတာပါဟာ” သူက အမှန်အတိုင်း

ဖွင့်ဟလာသည်။

“ငါ့ယောက်ျားနဲ့ငါ အိပ်ရာဝင်သွားကြပြီ ဆိုမှ ပွစိပွစိ အသံတွေက ရပ်သွားတော့တာ။ ငါ နှပ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်က ညံ့ကြောင်း ညည်းတွားနေတဲ့ ငါ့ယောက္ခမ-အဖေရဲ့ အသံကို အဲဒီအချိန်ကျရင် မကြားရတော့ဘူး။ ငါ့ကို ပျော့ညံ့လို့ဆိုပြီး တဗျစ်တောက်တောက် ဆူနေတတ်တဲ့ ငါ့ယောက္ခမ-အမေရဲ့ အသံကိုလည်း မကြားရတော့ဘူး။ အကျႌ မသန့်လို့ ဆိုပြီး ပွပွစိစိ ပြောနေတဲ့ ငါ့ယောင်းမအသံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အရှေ့မှာ အရှက်မကွဲစေနဲ့ ဆိုပြီး ငါ့ကို ကြိမ်းမောင်းနေတဲ့ ယောက်ျားရဲ့ အသံကိုလည်း မကြားရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့သားကလည်း တစ်နေကုန် အာပြဲလျှာပြဲနဲ့ တကျည်ကျည် ငိုပြီးရင်း ငိုနေတော့တာပဲ”

လောင်ထုံး၏ အခြေအနေမှာ ဤမျှ ဆိုးဝါးနေကြောင်း ကြားသိရလိုက်၍ ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ သူ စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုမို ပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုပါမည်ဟု လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က မိမိကိုယ်မိမိ ကတိပေးထားခဲ့သော်ငြားလည်း သူ့ကို မည်သို့ ပြောဆိုရမည်မှန်း မသိအောင် အခက်တွေ့နေသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည့် အခါမျိုးနှင့် ခွတီးခွကျ အခြေအနေမျိုးကို ကြုံလာရသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ ရေးရိုးစွဲ အမူအကျင့်က နေရာယူလာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

“ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ယောက္ခမရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောပေးနိုင်ဖို့ ငါ အမြဲတမ်း ကြိုးစားတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ဘဝကလည်း ပိုပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိလာတာပေါ့” ကျွန်မက အကြံပြုလိုက်သည်။

“နင်လည်း အဲဒီအတိုင်း လုပ်ကြည့်သင့်တယ်။ နင် အခု စိတ်ဆင်းရဲချင် စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ နင့်ယောက္ခမ သေသွားတဲ့အခါမှာ နင်က အိမ်ရှင်မအစစ် ဖြစ်လာမှာပဲ။ သားယောက်ျားလေး မွေးပေးထားတဲ့ နံပါတ်တစ် မယားတိုင်းက အဆုံးသတ်မှာ အဲဒီအိမ်ကို အုပ်စိုးခွင့် ရသွားတာချည်းပဲလေ”

သူက မချိတရိ ပြုံးနေသည်။ သူ့သားအကြောင်း ညည်းညူပြစ်တင်ခဲ့သော စကားကို သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကို မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သားရတနာသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝ ဖြစ်သည်။ သား၏ လိုအပ်ချက်တိုင်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် အလုပ်မှာ သူ၏ တာဝန် ဝတ္တရားပင် မဟုတ်ပါလော။

“မကြာခင်မှာ နင့်သားလေးက လမ်းလျှောက်နိုင်တော့မှာပါ။ သူ့အနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာနဲ့ပဲ နင် စိတ်ညစ်ဖို့တောင် အချိန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ နောက်တစ်ဗိုက် ရှိနေပြန်ပြီ”

ကျွန်မက သူ့ကို ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပြောလိုက်ပြီးခါမှ စိတ်ထဲ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် သူ့စကားက ကျွန်မ၏ သံသယတချို့ကိုတော့ ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိုက်သည်။ သူ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ဖြစ်နေသောကြောင့်သာလျှင် ရင်သားက ပြည့်ဖြိုးနေပြီး ဝမ်းဗိုက်က ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိမနေခြင်းပင်။ သို့သော် သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ မြန်မြန် ကိုယ်ဝန်ရှိလာရသနည်း။ သူ့စာထဲတွင် ရေးခဲ့သော စည်းမစောင့်မှု ဆိုသည်မှာ ဤကိစ္စပင်လော။ သူနှင့် သူ့ယောက်ျားသည် ရက် ၁၀၀ မပြည့်ခင် မီးတွင်းကာလ၌ အတူအိပ်ခဲ့ကြဖူးသလော။ ဤသို့သာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

“နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ရပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဟာ” အတွေးစကို ဖြတ်၍ ကျွန်မ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ငါလည်း အဲဒီလို မျှော်လင့်တာပဲ” သူက သက်ပြင်းချသည်။

“ငါ့ယောက်ျားက ပြောတယ်ဟ။ သမီးတစ်ယောက် ရတာထက် ခွေးတစ်ကောင် ရတာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ်တဲ့”

ဤအမှန်တရားကို ကျွန်မတို့အားလုံး သိကြသည်သာ။ သို့သော် မည်သူက မိမိ၏ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဇနီးမယားကို ဤသို့ ပြောရက်ပါအံ့နည်း။

ဝေါယာဉ်က အိကနဲ နိမ့်ဆင်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ အစ်ကိုနှင့် မောင်လေးတို့၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်မြည်နှုတ်ဆက်သံက ကျွန်မကို စိတ်သက်သာရာ ရစေခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ နောက်ဆုံးစကားကို ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်စရာ မလိုတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်လေပြီ။

အိမ်က အတော်အတန် ပြောင်းလဲနေသည်။ ယခုအခါ တော့ကောနှင့်

သူ့ဇနီးတွင် ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေကြပြီ။ ယောင်းမက ငှက်နှင်ပွဲတော်အတွက် သူ့မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကလေးများကို ကျွန်မတို့နှင့် ဆုံတွေ့ပေးရန်အတွက် အိမ်တွင် ချန်ထားခဲ့သည်။ မောင်လေးကတော့ ယခုထိ အိမ်ထောင် မပြုရသေး။ သို့သော် မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ဆောင်နေကြသည်။ သူလည်း တရားဝင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။ တခ့ကျယ်သည် သူ၏ သမီးနှစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်မှာ အရင်ကထက် ပိုမို အိုစာလာသည် မှန်သော်လည်း ကျွန်မတို့၏ မျက်လုံးထဲတွင်တော့ သူ၏ ငယ်ရုပ်ကိုသာ မြင်ယောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မာမားသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ကျွန်မကို လွယ်လွယ်နှင့် ပြစ်တင်မောင်းမဲ၍ မရတော့ပေ။ သို့သော် မကြာမကြာ သွေးတိုးစမ်းနေဆဲပင်။ ဤနေ့ရက်အတွင်း၌ ထမင်းစားမည့် ပါးစပ်ပေါက်များ များစွာ တိုးပွားလာသောကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုကို ပါပါး ခံစားနေရမှန်း သိသာပါသည်။ သို့ပေမင့် သူ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်နေ၏။

ကလေးအားလုံးကို စုပေါင်းရေတွက်လိုက်မည် ဆိုလျှင် ဤအမိုးအကာအောက်၌ အသက် ၆ လမှ ၆ နှစ်အကြား ရှိသော ကလေးငယ်ပေါင်း ၇ ယောက် ရှိနေသည်။ ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် ဟိုဟိုဒီဒီ ဖြတ်သန်း ပြေးလွှားနေကြသော ခြေသံကလေးများ၊ လူကြီးများကို တစာစာ ဟစ်ခေါ်နေသော အသံစူးစူးကလေးများ၊ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားစေရန်အတွက် သီဆို ဖြေဖျော်ပေးနေရသော လူကြီးများ၏ သီချင်းသီဆိုသံများ စသည့် အသံများက အိမ်တွင်း၌ ပွဲတင်ထပ်နေတော့သည်။ အိမ်တွင်း၌ ကလေးများနှင့် စည်ကား သိုက်မြိုက်နေသည်ကို စိန်စိန်းက ကြည်နူး ပျော်ရွှင်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံး ကလေးများနှင့် ပြည့်နေစေချင်သည်မှာ သူ၏ ဘဝအိမ်မက်တစ်ခု မဟုတ်လား။ သို့သော်လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို သူ၏ မျက်လုံးများက မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေတတ်ပြန်သည်။ အကယ်၍သာ ဤလောကကြီးက တရားမျှတခဲ့မည် ဆိုပါလျှင် ယခုလိုအချိန်မျိုး၌ မေရွက်သည်လည်း သူ့ကလေးများနှင့် ဤနေရာတွင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့သည် စကားပြောလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်၊ စားသောက်လိုက်၊ အိပ်စက်လိုက်နှင့် သုံးရက်တာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ မည်သူကမျှ ငြင်းခုံခြင်း၊ အပုပ်ချခြင်း၊ ပြစ်တင်ခြင်းနှင့် စွပ်စွဲခြင်းများ မပြုလုပ်ကြပေ။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မအတွက်မူ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲမှ ညအချိန်မှာ အကောင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ သားများကို ကျွန်မတို့၏ ကြားအလယ်ခေါင်တွင် သိပ်ထားကြသည်။ သူတို့လေးနှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ဘေးတစောင်း ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့၏ ခြားနားချက်မှာ ပို၍ပင် သိသာ ထင်ရှားလွန်းနေသည်။

ကျွန်မ၏ သားမောင်သည် ဝဖြိုးပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များမှာ အုံထူကာ သူ့ဖခင်နည်းတူ အထက်သို့ ထောင်တက်နေကြသည်။ သူသည် အချိန်ရှိတိုင်း နို့စို့နေတတ်ပြီး နို့ရည်ကို ဂလုဂလု မြည်အောင် သောက်စို့လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည့် အခါမျိုးလောက်၌သာ နို့စို့ခြင်း အလုပ်ကို တစ်ခဏမျှ ရပ်နားတတ်သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ သားအတွက်မူ နို့စို့ရခြင်းက အနည်းငယ် ခက်ခဲနေဟန် ရှိသည်။ သူ၏ ကျောပြင်ကလေးကို ရွှယ်ဟွားက ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်သည်နှင့် ဗိုက်ထဲမှ နို့ရည်များ ပြန်လည် အန်ထွက်လာတတ်သည်။ ထိုကလေးက ဇီဇာကြောင်ပုံလည်း ရသည်။ ညနေပိုင်းအချိန်များ၌ တဝါးဝါးနှင့် အဆက်မပြတ် ငိုနေလေ့ရှိသည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေပြီ ဆိုလျှင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာပြီး သူ၏ ဖင်ကလေးမှာလည်း ရဲတက်လာကာ အဖုအပိမ့်များပင် ထွက်လာတတ်သည်။ သို့သော် ခြုံစောင်အတွင်းသို့ ကျွန်မတို့ လေးယောက်စလုံး ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက ငြိမ်သက်ကာ ကျွန်မတို့၏ တီးတိုးစကားများကို နားထောင်နေကြသည်။

“နင် အဝှာပြုရတာ သဘောကျလား” အားလုံး အိပ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားက မေးခွန်းမေးလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးများ၏ နှုတ်မှ ထွက်လာတတ်သော ယုတ်တီးယုတ်ပတ် ပြက်လုံးများနှင့် ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံကို ရွတ်နောက်နောက် ပြောပြလေ့ရှိသော စိန်စိန်း၏ ဟာသများကို ကျွန်မတို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နားရည်ဝအောင် ကြားဖူးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ကြားဖူးစဉ်က နားမလည် ပါးမလည်နှင့် အူလည်လည် ရှိခဲ့ကြသော်လည်း ယခုတော့ ၎င်းပြက်လုံးများကို ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်း နားလည်လာခဲ့ကြပေပြီ။

“ငါ့ယောကျ်ားနဲ့ ငါက ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံတွေလိုပဲ” ကျွန်မ၏ တုံ့ပြန်စကားကို မကြားရသည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားက စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်က အတူတကွ ပျံသန်းနေကြရင်းနဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့ကြတယ်”

သူ၏ ပြောစကားကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ပျက်တွေဝေသွားမိသည်။ ယခင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့သည့်နည်းတူ ယခုလည်း ကျွန်မကို လိမ်ညာနေပြန်ပြီလား မသိ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေစဉ် သူက စကားဆက်သည်။

“ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အဲဒါလုပ်ရတာကို သဘောကျတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ငါ့ယောကျ်ားက စည်းမစောင့်တဲ့အတွက် ငါ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရတယ်ဟ။ မီးတွင်းကြီးထဲမှာ အဲဒီကိစ္စကို စောင့်ထိန်းရမယ် မဟုတ်လား။ သူက မီးဖွားပြီး ရက် ၂၀ ပဲ အောင့်အည်း စောင့်ဆိုင်းပေးခဲ့တယ်လေ” သူက စကားကို တစ်ခဏ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ငါ သူ့ကို အပြစ်မမြင်ပါဘူးဟာ။ ငါလည်း သဘောတူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ငါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလို ဖြစ်ချင်နေခဲ့တာလေ”

သူ၏ ရမ္မက်ဆန္ဒအကြောင်း ကြားသိရသောကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာတော့ ရရှိလိုက်သည်။ သူ ကျွန်မကို မထိမ်မဝှက်ဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ မည်သူကမျှ ဤသို့သော အကြောင်းအရာမျိုးဖြင့် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ညစ်ညမ်းဆိုးယုတ်သော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းထက် ရှက်စရာကောင်းသည့်အရာ လောကတွင် ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

“တော်တော်ဆိုးဆိုးပဲဟာ” ကျွန်မက တီးတိုးပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နင် စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာသင့်တယ်”

“မလိုက်နာဘူး ဆိုရင်ရော … ။ ငါလည်း ငါ့ယောကျ်ားလို ဒုစရိုက်ကောင် ဖြစ်လာတော့မှာလား”

ယင်းအတွေးက ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။

“နင့်ကို နာမကျန်း ဖြစ်တာတို့၊ သေသွားတာတို့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

အမှောင်ထုထဲတွင် သူ့ရယ်သံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“အဝှာပြုလို့ ဘယ်သူမှ နေမကောင်း မဖြစ်ပါဘူးဟာ။ ဇိမ်တောင် ရှိသေးတယ်ဟ။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ငါ့ယောက္ခမအတွက် အလုပ်တွေ အသည်းအသန် လုပ်ပေးနေရတာ။ ညအချိန်မှာ တစ်ခဏလောက်တောင် ဇိမ်ခံခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ နောက်ပြီး ငါ နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ထပ်ရရင်

ပိုပြီးတောင် ပျော်ရဦးမှာ”

နောက်ဆုံးအချက်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်မ သဘောပေါက်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် အိပ်စက်နေသော ဤကလေးငယ်မှာ ချည့်နဲ့လွန်းလှသည်။ ရွှယ်ဟွားအနေဖြင့် နောက်ထပ် သားတစ်ယောက်ရှိရန် လိုအပ်သည်။ ... ဖွဟဲ့ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ...

သုံးရက်ဆိုသော အချိန်က လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မလည်း စိတ်လက် ပေါ့ပါးလာခဲ့သည်။ ဝေါယာဉ်ဖြင့် ရွှယ်ဟွားကို သူ့အိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးပြီးနောက် ကျွန်မလည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် မည်သူမျှ ကျွန်မတို့ကို သတိထားမိဟန် မတူပါ။ အထမ်းသမားများကို ပေးလိုက်သည့် ငွေကြေးပမာဏကလည်း သူတို့ကို နှုတ်ပိတ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဤအောင်မြင်မှုကြောင့် ကျွန်မ အားတက်လာခဲ့သည်။ နောက်နောင်တွင်လည်း ရွှယ်ဟွားနှင့် မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ဆုံခွင့် ရနိုင်ပေတော့မည်။ တစ်နှစ်အတွင်း၌ အိမ်ထောင်သည် မိန်းမများကို မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရန် ညွှန်ကြားတောင်းဆိုထားသော ပွဲတော်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့လည်း တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျ ဘုရားဖူး ထွက်လိုက်ကြသေးသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း လောင်ထုံးများလည်း ဖြစ်နေကြသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ယောက္ခမ၏ စကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပြီ။

နောက်ပိုင်းလများတွင် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘဲ စာပေးစာယူ လုပ်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ စကားလုံးများသည် ကောင်းကင်၌ ပျံဝဲနေကြသော ငှက်နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်မြူးထူးစွာ လယ်ကွင်းများတစ်လျှောက် စုန်ချီဆန်ချီဖြင့် သွားလာပျံသန်းနေကြသည်။ သူ၏ စောဒနာသံများ လျော့ပါးသွားသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ စာများတွင်လည်း ထိုအကြောင်းများ လျော့နည်းသွားသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ငယ်ရွယ်သော မိခင်များ ဖြစ်သည့်အလျှောက် ကျွန်မတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝများသည်လည်း သားငယ်တို့၏ စွန့်စားခန်း အသစ်အသစ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။ ပထမဆုံး သွားကလေး ထွက်လာခြင်း၊ ပထမဆုံး စကားစပြောတတ်ခြင်း၊ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းကို လှမ်းလျှောက်တတ်ခြင်း စသည် စသည်များ။ မိမိတို့ အိမ်အသစ်များ၏ စည်းချက်ဝါးချက်များနှင့် အသားကျလာခြင်း၊ ယောက္ခမ ကျေနပ်အောင် မည်သို့ ပြုမူနေထိုင်ရမည်ကို သဘောပေါက် နားလည်လာခြင်းနှင့် ဇနီးမယား၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ချိန်ညှိတတ်လာခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး

ကျေနပ်ရောင့်ရဲတတ်လာကြပြီဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအကြောင်းနှင့် ကျွန်မတို့၏ လင်မယား အတွင်းရေးများအကြောင်းကို ရွှယ်ဟွားအား စာရေးပြောပြရခြင်းအပေါ် ယခင်ကကဲ့သို့ ရှိုးတိုးရှန့်တန့် ဖြစ်မနေတော့ပေ။ ရှေးဆိုရိုးစကားတစ်ခုကို ယခုတော့ ကျွန်မ နားလည်နိုင်ခဲ့ပြီ။

"ခုတင်ပေါ်တက်စဉ် လင်ယောကျ်ား၊ ခုတင်အောက်ဆင်းတော့ အမျိုးကောင်းသား " ဟူ၍။ ခုတင်အောက် ဆင်းသွားသော သူ့ကို ကျွန်မက ပို၍ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိသည်။ နေ့ခင်းအချိန်များ၌ သူသည် ကွန်ဖြူးရှပ်၏ 'ကထာကျမ်း' လာ 'ဆင်ခြင်ဖွယ် ၉ မျိုး' ကို စောင့်ဆည်းလိုက်နာတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သဘောပေါက်လွယ်သူ၊ ဂရုတစိုက် နားထောင်တတ်သူ၊ ဖော်ရွေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ဂါရဝတရား ထားတတ်ခြင်းနှင့် သမာသမတ်ကျခြင်းတို့မှာ သူ၏ ဂုဏ်ပုဒ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့လောသို့လော ဖြစ်လာသည့် အခါများတွင် သူ့ဖခင်ကို မေးခွန်းများ မေးမြန်းတတ်ပြီး ကြုံတောင့်ကြုံခဲ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်လာလျှင်လည်း ၎င်းဒေါသကို အပြင်သို့ မရောက်အောင် ဂရုတစိုက် သိုဝှက်ထိန်းသိမ်း ထားတတ်သည်။ ညအချိန် ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လာလျှင်လည်း သူ့ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ပေးခွင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်မ ပျော်သည်။ သို့သော် သူ့ကိစ္စ အထမြောက် ပြီးဆုံးသွားသည့် အခါမျိုးတွင် ကျွန်မ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရပြန်သည်။ ငယ်စဉ်အခါက စိန်စိန်းပြောခဲ့သော စကားတချို့ကို ကျွန်မ ယခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ ထို့အပြင် ဇိမ်တွေ့သည် ဆိုသော ရွှယ်ဟွား၏ ပြောစကားကိုလည်း ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်တတ်သေး။ သို့သော် အဝိဇ္ဇာက ကျွန်မကို မည်မျှပင် ဖုံးလွှမ်းနေပါစေ၊ ကျွန်မ သိထားတာ တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ စည်းကမ်းဖောက်လျှင် တစ်နည်းတစ်ဖုံဖြင့် ပြန်လည် ပေးဆပ်ရရိုး ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

❝ ပိုင်ဟောရေ ...

ငါ့သမီးလေးကို မွေးမွေးချင်းမှာပဲ ပစ်လိုက်ရတယ်။ သူ့ခမျာ တစ်ရက်မှတောင် မနေလိုက်ရဘဲ ဒီလောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရရှာတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝရဲ့ ဒုက္ခအဖုံဖုံကိုလည်း သူ နားမလည်လိုက်ရဘူးပေါ့။ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေကို ငါ ကိုင်ကြည့်တယ်။ သူတို့ကလေးတွေက ခြေစည်းရတဲ့ ဒုက္ခကို ဘယ်တော့မှ သိသွားရှာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို ငါ ကိုင်ကြည့်တယ်။ မိဘအိမ်ကို ခွဲခွာရလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ၊ သူ့အမေကို နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ၊ သေဆုံးသွားတဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ရလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ

ကြုံတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို သူ့ရဲ့ နှလုံးပေါ် တင်ကြည့်တယ်။ သူ့ခမျာ နာကျင်မှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ အထီးကျန်မှုတွေ၊ အရှက်ရမှုတွေကို ဘယ်တော့မှ နားလည်ခွင့် ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တမလွန်ဘဝမှာ ရောက်နေတဲ့ သူကလေးကို ငါ မြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်။ သူ ငါ့မာမားနဲ့များ အတူတူ ရှိနေမလား မသိဘူးနော်။ သူတို့တွေရဲ့ ကံကြမ္မာတွေကို ငါ ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူး။

အိမ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးက ငါ့ကို အပြစ်တင်ကြတယ်။ ငါ့ ယောက္ခမက ပြောတယ်။

“သားယောက်ျားလေးမှ မွေးမပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် နင့်ကို ဘာအတွက်နဲ့ ချွေးမ တော်နေရဦးမလဲ” တဲ့။ ငါ့ယောက်ျားက ပြောတယ်။

“နင် ငယ်ပါသေးတယ်။ ကလေးတွေ အများကြီး ထပ်ပြီး မွေးနိုင်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခါကျရင် ငါ့အတွက် သားတစ်ယောက် ရအောင် မွေးပေး” တဲ့။

ဒီအိမ်မှာ ငါ့ရဲ့ သောကတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖွင့်ထုတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း ငါ့စကားကို တခုတ်တရ နားမထောင်ပေးချင်ကြဘူး။ နင့်အသံကို ကြားပါရစေလို့ ငါ အမြဲ မျှော်လင့်နေခဲ့တာ။

ငါ့ကိုယ်ငါ ငှက်တစ်ကောင်အဖြစ် မြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်။ တိမ်တွေကြားထဲမှာ ပျံသန်းနေတဲ့အခါမှာ ငါ့အောက်က ကမ္ဘာမြေပြင်ဟာ တော်တော် ဝေးဝေးကြီးမှာ ခပ်မှိန်မှိန်ပဲ ရှိနေခဲ့မှာပဲ။

ငါ့ရဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို အစောင့်အရှောက် ပေးနိုင်ဖို့အတွက် ငါ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားခဲ့တဲ့ ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားက ငါ့ရင်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေတယ်။ သေသွားတဲ့ ငါ့ရဲ့ သမီးပိစိကွေးလေးကို အတွေးထဲက ဘယ်လိုမှ ထုတ်ပစ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်ဟာ။

ရွှယ်ဟွား ❞

ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခြင်းမှာ ကျွန်မတို့ခရိုင်တွင် ပုံမှန် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိသော ကိစ္စရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေချေပြီ။ ထို့အပြင် မိန်းမများကလည်း ထိုကိစ္စကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်၍ ကြီးကျယ်သော ကိစ္စအဖြစ် မှတ်ယူနေကြမည် မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် ယင်းသို့ ပျက်ကျသော ကလေးမှာ သမီးမိန်းကလေး ဖြစ်နေခဲ့လျှင်ပေါ့။ အသေမွေးသော ကလေးငယ်က သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေပါမှ ၎င်းကို ပြဿနာတစ်ခုအဖြစ် ရှုမြင်ကြသည်။ အကယ်၍သာ မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါမူ မိဘများက ကျိတ်၍ပင် ဝမ်းသာနေတတ်ကြသည်။ အသုံးမကျသော

ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို မည်သူကမျှ ကျွေးမွေးလိုမည် မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ် ကာလအတွင်း၌ ထိုသို့သော အဖြစ်သနစ်မျိုးသည် ကျွန်မ၏ ရင်သွေးထံသို့လည်း ကျရောက်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ရွှယ်ဟွား၏ သတင်းစကားက ကျွန်မကို ကြက်သေ သေသွားစေခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိ၏ ရင်၌ဖြစ်သော သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ပြင်ပလေကို တစ်ချက်ကလေးမျှ ရှူရှိုက်မသွားရဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မ မည်သို့ ခံစားရမည်နည်း။ ထိုအချက်ကို ကျွန်မ လုံးဝ သိနားလည်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွှယ်ဟွား၏ လက်ရှိ ခံစားချက်ကို ကြားသိရသောအခါတွင် ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ နောက်ကျူ ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

ကျွန်မကို မကွယ်မဝှက် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟပြောပြပါရန် ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အဖြစ်မှန်များကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြလာသည့် အခါမှာတော့ မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမှန်း ကျွန်မ မသိတော့ပေ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထားကာ သူ့ကို ပြန်ကြားလိုက်ချင်ပါသည်။ သူ့ကို နှစ်သိမ့်မှု ရအောင်နှင့် စိတ်သက်သာမှု ရအောင် ကျွန်မ ပြုလုပ်ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ အတွေ့အကြုံများက ကျွန်မကို ခြောက်လှန့်နေကြသည်။ ကျွန်မ မည်သို့ ရေးရမည်မှန်း မသိနိုင်တော့ပေ။ ရွှယ်ဟွား၏ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်များ – သူ၏ ကလေးဘဝ အတွေ့အကြုံများ၊ ဆိုးရွားနုံချာသည့် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် လက်ရှိအဖြစ်အပျက်များ – အားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ရန် ကျွန်မ အတော်ပင် ကြိုးစားယူရဦးမည်။ ကျွန်မ၏ အသက်က ယခုမှ ၂၁ နှစ်ထဲ ဝင်ရောက်ခါစသာ ရှိသေးသည်။ ဘဝ၏ စစ်မှန်သော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများကို ယခုအချိန်ထိ စိုးစဉ်းမျှ မကြုံတွေ့ဖူးသေး။ ကျွန်မ၏ ဘဝက အစစ အရာရာ အဆင်ပြေနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာနာပေးရန်အတွက် ကျွန်မ၌ အခက်တွေ့နေရတော့သည်။

ကျွန်မချစ်သော သူ့ထံသို့ စာပြန်ရေးရန်အလို့ငှာ အသင့်လျော်ဆုံး စကားလုံးများကို စိတ်ကူးဖြင့် ရှာဖွေကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ပြန်စာပေါ်မှ ကျွန်မ၏ စကားလုံးများက ရှက်စရာပင် ကောင်းနေတော့သည်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ကျင့်သားရနေခဲ့သော ရှေးရိုးအစဉ်အလာ နည်းအတိုင်း ရင်တွင်း ခံစားချက်များကို ဖုံးအုပ်လျက် စာပြန်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများနှင့် သင့်တော်လျောက်ပတ်သော ရှေးရိုးရေးစဉ် စာကြောင်းများဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းစေရန် နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။ ဘဝက မည်မျှပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစေကာမူ မိန်းမသားတို့၏ တစ်ခုတည်းသော အစောင့်အရှောက်မှာ

သူ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ကာယိန္ဒြေသာ ဖြစ်ကြောင်း ရွှယ်ဟွားကို သတိပေးလိုသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရရန် သူ ကြိုးစားသင့်သည်။ မြန်မြန် ရလေ ကောင်းလေ ဖြစ်သည်။ မိန်းမများ၏ တာဝန်ဝတ္တရားမှာ သားရတနာများ စဉ်ဆက်မပြတ် မွေးထုတ်ပေးနေရန် မဟုတ်ပါလား။

❝ ရွှယ်ဟွားရေ …

အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲမှာ ထိုင်ရင်း ငါ နက်နက်နဲနဲ တွေးကြည့်နေမိတယ်။

ငါ နင့်ကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။

ငါ ပြောတာ သေချာ နားထောင်ပါဦး။

အချစ်ရေ … နင့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ။

နင့်နံဘေးမှာ ငါ အမြဲ ရှိနေတယ်လို့ မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းပါ။

နင့်လက်တွေကို ငါ မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ပေးထားတယ်။

နင်နဲ့အတူတူ ငိုကြွေးနေတယ်။

ငါတို့ရဲ့ မျက်ရည်တွေက စမ်းချောင်းလေးခုအဖြစ်နဲ့ ထာဝရ စီးဆင်းနေကြတယ်။

နင် မြဲမြဲ မှတ်ထားပါဟာ။

နင့်ရဲ့ သောကတွေက ဒုနဲ့ဒေး ရှိချင် ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ဘယ်တော့မှ အထီးကျန်မနေပါဘူး။

သိပ်လည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့။

အားလုံးက ကံစီမံရာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတွေလိုပဲပေါ့ဟာ။

ကလေးတွေ အများကြီးပဲ သေဆုံးနေကြရတယ်။

မိခင်အတွက်တော့ ရင်နာစရာပေါ့။

ငါတို့က အဲဒါတွေကို ထိန်းချုပ်လို့မှ မရဘဲဟာ။

ငါတို့ လုပ်နိုင်တာက နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ဖို့ပဲ။

နောက်တစ်ခါ … သားလေးတစ်ယောက်ပေါ့။

ပိုင်ဟော ❞

ထို့နောက် နှစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ သားမှာ ယခုအခါ လမ်းလျှောက်တတ်၊ စကားပြောတတ်နေပြီ။ ရွှယ်ဟွား၏သားက ကျွန်မသားထက် ပိုစောသည်။ စောလည်း စောသင့်ပါသည်။ သူ့သားက ၆ လ ပိုကြီးသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ့သား၏ ခြေထောက်များက ကျွန်မသားကဲ့သို့ မတုတ်ခိုင်ကြ။ သူ၏ ပိန်လှီသေးကွေးမှုက ခန္ဓာကိုယ်မှာတင် မကဘဲ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ လွှမ်းမိုးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ကို မထက်မြက်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူက အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသားလောက်တော့ မဟုတ်။ သုံးနှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်မ၏သားက စုတ်တံကိုင်ကာ စာရေးစ ပြုနေလေပြီ။ ယခုအခါ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်၏ အချစ်တော်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ လောင်ရဲ၏ မယားငယ်များသည်ပင် သူ့ထံသို့ အကြည့်မရောက်ဘဲ မနေနိုင်ကြပေ။ သူတို့၏ အချုပ်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေကြရင်း သားငယ်အကြောင်း ပြောဆိုငြင်းခုံနေတတ်ကြသည်။

ကျွန်မ၏ သားကြီး သုံးနှစ် လွန်မြောက်သည့်အခါတွင် ဒုတိယသားကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွားခမျာ ကျွန်မကဲ့သို့ ကံမကောင်းရှာပါ။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ယောကျ်ားနှင့် သံဝါသပြုရသည်ကို နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့ကောင်း ပျော်မွေ့နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘာအဖူးအပွင့်မျှ ထွက်မလာခဲ့ပေ။ ဒုတိယမြောက် သမီးတစ်ယောက်ကိုသာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အသေမွေးခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသို့သော ဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံကြိုက်လာပြီးသည့် နောက်တွင် သူ့ကို တိုင်းရင်းဆေးဆရာနှင့် သွားပြ၍ ဆေးဝါးအကူအညီဖြင့် သားတစ်ယောက် ထွန်းကားလာနိုင်စေရန်နှင့် သူ့ယောကျ်ား၏ လိင်စွမ်းအားကို မြှင့်တင်ပေးရန် ကျွန်မ အကြံပြုခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့မှုကြောင့် သူနှင့် သူ့ယောကျ်ားတို့ အဘက်ဘက်မှ အဆင်ပြေလာကြောင်း ကျွန်မ ကြားသိခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၄) ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

ကျွန်မ၏ သားကြီး ငါးနှစ်ပြည့်မြောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက သားကြီးကို အရေးအဖတ် သင်ကြားပေးရန်အတွက် ဆရာတစ်ယောက် ငှားရမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စတင်ပြောကြားလာတော့သည်။ ကျွန်မတို့မှာ ယောက္ခမများနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြရပြီး ကိုယ်ပိုင် ငွေကြေးဥစ္စာလည်း မရှိကြသောကြောင့် ယောက္ခမများ၏ ခွင့်ပြုချက်ကို မဖြစ်မနေ တောင်းခံရတော့သည်။ ယောက္ခမများကလည်း လိုလိုချင်ချင် သဘောတူခဲ့ကြပြီး အိမ်သို့ ဆရာရောက်လာသည့် ပထမဆုံးနေ့တွင် သူတို့လည်း အထူး ဝမ်းမြောက်နေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သားကြီးသည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ထွက်ခွာသွားရတော့သည်။ သူ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကျွန်မက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငေးကြည့်နေခဲ့မိသော်လည်း ၎င်းမှာ ကျွန်မဘဝ၏ မော်အကြွားနိုင်ဆုံးသော အခါသမယပင် ဖြစ်တော့သည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် နေပြည်တော်မှ ရာထူးခန့် စာမေးပွဲများကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း ၎င်းစာမေးပွဲများသည် အဆင်းရဲဆုံးသော စာဆိုပညာရှင်တစ်ယောက်ကိုပင် စုတ်တိစုတ်ချာ အခြေအနေတစ်ခုမှ အဆင့်အတန်း မြင့်မားသော ဘဝတစ်ခုဆီသို့ ကူးပြောင်းသွားစေနိုင်သည့် လှေကားထစ်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားသည်။ သို့တစေ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် သူ မရှိတော့သည့်အတွက် ကျွန်မရင်ထဲ ဟာတာတာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒုတိယသား၏ ပြောင်တိပြောင်ချော် အမူအရာများ၊ မယားငယ်များ၏ မြည်တွန်တောက်တီးသံများ၊ လင်ညီမများ၏ ငြင်းခုံငြူစူသံများက ထိုလေဟာနယ်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ ရွှယ်ဟွားထံသို့ ရံဖန်ရံခါ အလည်အပတ် သွားရောက်ရခြင်းသည်ပင် ၎င်းခံစားချက်အတွက် နှစ်သိမ့်မှု မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းသည့်အချက်မှာ နှစ်သစ်ကူးပြောင်းပြီးသည့် လဆန်းရက်ထဲတွင် ကျွန်မ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် အလွန် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။ တတိယညီ စန်းတိ၏ ဇနီးလည်း အိမ်သို့ ပြောင်းလာပြီး သမီးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ထားသည်။ သူ့နောက်မှ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ စတုတ္ထညီ စစ်တိ၏ ဇနီး ဖြစ်သည်။ သူက လူတိုင်းကို

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြစ်တင်ဝေဖန်နေတတ်သည်။ သူသည်လည်း သမီးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ယောက္ခမသည် သူ၏ စတုတ္ထချွေးမကိုမှ ရွေးကာ မညှာမတာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ သူ့ခမျာလည်း နောက်ပိုင်း၌ မီးဖွားစဉ်အတွင်း သားနှစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်အတွင်းရှိ တခြားသော မိန်းမများသည် ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာသတင်းကို နားခါးနေကြလိမ့်မည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ယခုအခါ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်အတွင်း၌ ဇနီးမယား တစ်ယောက်ယောက်၏ လစဉ် ရာသီသွေး ဆင်းခြင်းကိစ္စထက် ပို၍ အံ့သြထိတ်လန့်စရာကောင်းသော အကြောင်းကိစ္စ မရှိတော့ပေ။ လူတိုင်း သိနေကြသည်။ လူတိုင်း ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသည်။ လူးဖူးလန်က ထိုဖြစ်စဉ်များကို မသိမသာ မှတ်သားထားပြီး မိန်းမငယ်များ အားလုံး ကြားနိုင်အောင် လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် သတိပေးထားသည်။

“ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သားတစ်ယောက်တောင် မွေးမပေးနိုင်ရန် အချိန်မရွေး အစားထိုးခံရမယ် မှတ်ပါ” သူ့နှုတ်မှ ဤသို့ ထွက်ဆိုလိုက်ရသော်လည်း သူ့ခင်ပွန်း၏ မယားငယ်များကို အူထဲ အသည်းထဲမှ လှိုက်၍ မုန်းတီးနေမည်မှာ သေချာပါသည်။

ယခု အခန်းဆောင်တွင်းသို့ မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မနာလို ဝန်တိုမှုများနှင့် တငွေ့ငွေ့ လှိုက်စားနေသော မကျေမချမ်းမှုများကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ နောက်ထပ် သားရတနာတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရုံမှ လွဲ၍ သူတို့ ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ စိတ်က အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လိုချင်နေသည်။ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ကျွန်မ၏ ဒုတိယသားသည် ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်မှ စွန့်ခွာကာ ယောကျ်ားများ၏ ကမ္ဘာလောကထဲသို့ မကြာခင် ဝင်ရောက်သွားပေတော့မည်။ သမီးမိန်းကလေးများမှာမူကား သူတို့ အိမ်ထောင်မကျမချင်း သူတို့၏ မိခင်များကို စွန့်ပစ်သွားရိုး ထုံးစံမရှိချေ။ ကျွန်မ၏ လျှို့ဝှက်ရည်မှန်းချက်သည် ရွှယ်ဟွား၏ သတင်းကြောင့် အလျှံညီးညီး တောက်လောင်လာပြန်သည်။ သူလည်း ကိုယ်ဝန် ရှိနေချေပြီ။ သို့သော် သူ့အနားတွင်လည်း သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသင့်ကြောင်း ကျွန်မ မည်သို့ ပြောထွက်ပါအံ့နည်း။

ကျွန်မတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနှင့် မျှော်လင့်ချက်များကို တွေ့ဆုံမျှဝေခွင့်ရမည့် ပထမဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးသည် ၆ လ၊ ၆ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သော ရသာခံပွဲတော်၌ ဖြစ်သည်။ လူးမိသားစုနှင့် ငါးနှစ်ကြာမျှ အတူ နေထိုင်ပြီးနောက်တွင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသည်

ရွှယ်ဟွားအပေါ် ထားသော သဘောထားကို လုံးဝ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ပွဲတော်ရက်များအတွင်း၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လူချင်း တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို သူ သိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သံသယ မဝင်မိပါ။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင့်တာဝန်များကို ကျေပွန်နေသရွေ့၊ ကျွန်မတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်နေသေးသရွေ့ သူက ဤကိစ္စကို မသိကျိုးကျွံ ပြုနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် ယခင်က နေ့ရက်များအတိုင်း ကျွန်မ၏ မိဘအိမ် အပေါ်ထပ် အခန်းထဲ၌ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် နေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ကလေးများ ရှိနေကြသောကြောင့် ယခင်ကကဲ့သို့ ပူးပူးကပ်ကပ် နေထိုင်ခွင့် မရကြတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ တီးတိုးပြောမြဲ ပြောနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မအတွက် အဖော်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်မည့် သမီးတစ်ယောက် လိုချင်ကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်နေရင်း ကျွန်မကို တိုးညှင်းသောအသံဖြင့် စကားဆိုလာသည်။ သမီးမိန်းကလေးများသည် ဖခင်၏ မျိုးဆက်ကို မဆက်ခံနိုင်သည့် အသုံးမကျသော အကိုင်းအခက်များသာ ဖြစ်ကြောင်း သူက သတိပေးသည်။

“သူတို့က ငါ့တို့အတွက် လုံးဝ အသုံးမတည့်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဟာ” ကျွန်မက ပြောသည်။

“သူတို့လေးတွေ မမွေးသေးခင် ငါတို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လောင်ထုံး လုပ်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“ပိုင်ဟော၊ ငါတို့က အဖိုးနည်း အိုးကွဲတွေပါဟာ” ရွှယ်ဟွားက ထထိုင်လိုက်သည်။ လရောင်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။

“နင် အဲဒါကို သိပြီးသားပါ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မိန်းမဆိုတာက သားတွေရဲ့ မိခင်လေ” ကျွန်မက သူ့စကားကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းအကြောင်းကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် ခင်ပွန်းသည်အိမ်၌ နေရာကောင်းတစ်ခု ခိုင်မြဲနေခဲ့ပေသည်။ ရွှယ်ဟွားတွင် သားတစ်ယောက် ထွန်းကားထားသည့် အတွက်ကြောင့်လည်း သူ့နေရာကို မြဲနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ငါသိပါတယ်။ သားတွေရဲ့ မိခင် ဆိုပေမယ့် …”

“ဒီတော့ ငါတို့ရဲ့ သမီးတွေက ငါတို့ရဲ့ အဖော်တွေပေါ့”

“ငါ့မှာ နှစ်ယောက်တောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီလေ”

“ရွှယ်ဟွား၊ နင် ငါတို့ရဲ့ သမီးတွေကို လောင်ထုံး မဖြစ်စေချင်ဘူးလား” ကျွန်မ၏ အကြံပြုချက်ကို သူ မည်သို့မျှ ပယ်ချနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သူက ကျွန်မကို ကြည့်လျက် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးနေသည်။

“ဖြစ်စေချင်တာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ သမီးတွေ ရှိဖို့ လိုသေးတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တောင် သူတို့နှစ်ယောက်က ငါတို့ရဲ့ အချစ်တွေကို လက်ဆင့်ကမ်းသွားနိုင်တယ်လေ”

“ကောင်းပြီ … ကတိနော်။ အခု ငါ့ဘေးနား လာလှဲနေလိုက်စမ်းပါဟာ။ နင့် မျက်မှောင်ကြီးကို ကုတ်မထားစမ်းပါနဲ့။ အခုဟာက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်ကာလကလေးလေ။ အတူတူ ရှိနေတုန်း ပျော်ပျော်လေး နေလိုက်ကြရအောင်လား”

နောက်နှစ်နွေဦးကာလတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သမီးငယ်များကို ကိုယ်စီပိုက်ချီလျက် ဖူးဝေသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏ မွေးရက်နှင့် မွေးလများက တစ်ထပ်တည်း ကျမနေကြပေ။ ကျွန်မတို့သည် သူတို့၏ အနှီးများကို ဖယ်ထုတ်ပြီး သူတို့၏ ခြေဖဝါးကလေးများကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ကလေးဘဝ၌ပင်လျှင် သူတို့၏ ခြေထောက် အရွယ်အစားက ကွဲပြားနေကြသည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကိုယ့်သမီးကိုယ် အမြဲ လှသည်ဟု ယူဆနေမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ၏ သမီး ယွိအော်ထက် ရွှယ်ဟွား၏ သမီး ချွမ်ရွက်က ပိုမို လှပတင့်တယ်နေကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။ ယွိအော်၏ အသားအရေမှာ လူးမိသားစုဝင်များထဲတွင် အမဲဆုံးဟု ဆိုရပေမည်။ ချွမ်ရွက်၏ အသားအရေမှာမူ မက်မွန်သီး၏ အတွင်းသားကဲ့သို့ ဝင်းမှည့်အိညက်နေသည်။ ယွိအော်ကို နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ကျောက်စိမ်းကဲ့သို့ မာကျောတောင့်တင်းစေလိုသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မေရွက်ကို သတိရအောက်မေ့သောကြောင့် သူ့သမီးကို ချွမ်ရွက်ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချွမ်ရွက်ကိုလည်း မေရွက်ထက် ပိုမို ကျန်းမာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေဟု ကျွန်မ ဆန္ဒပြုမိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဇာတာ အက္ခရာ ရှစ်လုံးမှာလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြီးအမောက် မတည့်ပေ။ သို့သော် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဤကလေးမများသည် တစ်ချိန်တွင် လောင်ထုံးများ ဖြစ်ကို

ဖြစ်စေရမည်။

ကျွန်မတို့ ယပ်တောင်ကို ဖွင့်ကာ ကျွန်မတို့၏ ဘဝများကို အတူတကွ ရှုစားနေကြသည်။ ပျော်ရွှင်မှုပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ဤယပ်တောင်ပေါ်၌ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ကျွန်မတို့၏ လောင်ထုံးဖြစ်မှု၊ ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားများ၊ သားမောင်များ၏ မွေးဖွားခြင်းများ၊ သမီးများ၏ မွေးဖွားခြင်းများ၊ သူတို့၏ လာလတ္တံ့သော လောင်ထုံးဖြစ်မှု။

တစ်နေ့ကျရင် ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အတူပြန်ဆုံကြပြီး လောင်ထုံးတွေ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံတစ်တွဲလိုပေါ့။ နောက်ထပ် ယွမ်းယန်ငှက်တစ်တွဲက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ တံတားတစ်စင်းပေါ်မှာ အတူထိုင်ရင်း သူတို့လေးတွေ မိုးကောင်းကင်ပေါ် ပျံလွှားဆော့ကစားနေတာကို ငေးကြည့်နေကြလိမ့်မယ်။

ကျွန်မက ဤသို့ ရေးသားလိုက်သည်။ ယပ်တောင်အစွန်းရှိ ကနုတ်ပန်းခက်ပေါ်တွင် ရွှယ်ဟွားသည် လဝန်းဆီသို့ ပျံတက်နေသော အတောင်ပံ သေးသေးလေး နှစ်စုံကို ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် တခြားငှက်နှစ်ကောင်သည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အသိုက်ဖွဲ့ထားကြပြီး ကောင်းကင်ထက်မှ အတောင်ပံလေး နှစ်စုံကို မော့ကြည့်နေကြသည်။

ရေးဆွဲပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မတို့ အတူတကွ ထိုင်လျက် မိမိတို့၏ သမီးငယ်များကို ချော့သိပ်နေလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေသည်။ သို့သော်လည်း လောင်ထုံးဖွဲ့ရန် လိုအပ်သည့် အခြေခံ စည်းမျဉ်းများကို ပေယျာလကန် လုပ်လိုက်မိခြင်းအတွက် ကျွန်မစိတ်ထဲ တနုံ့နုံ့ ဖြစ်ကာ အတွေးမျှင် မပြတ်ဘဲ ရှိနေတော့သည်။ တားမြစ်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်မတို့ ချိုးဖောက်မိပါပြီကော။

* * *

နှစ်နှစ်အကြာတွင် ရွှယ်ဟွားထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ဒုတိယမြောက် သားရတနာကို မီးရှူးသန့်စင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည့်စာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုကိစ္စအတွက် ဝင့်ကြွားဝမ်းမြောက်နေပြီး ကျွန်မလည်း အူမြူးနေမိသည်။ သူ၏ ခင်ပွန်းသည်အိမ်တွင် ယခင်ကထက် ပိုမို၍ မျက်နှာပန်းလှနေတော့မည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အချိန်ကြာကြာ မပျော်လိုက်ရပါ။ ရွှယ်ဟွား၏ သတင်းကို ကြားရပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်

ကျွန်မတို့ သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားလာရသည်။ တောက်ကွမ်းဘုရင် နတ်ရွာစံပြီ ဟူသတတ်။ သူ၏ သားတော်တစ်ပါးဖြစ်သူ မင်းသားရှန်ဖုန်းက ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံခဲ့ပြီး တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေခဲ့သော်လည်း ဒေသအသီးသီး၌ နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာတော့သည်။

ရွှယ်ဟွားတို့ မိသားစု၏ ခါးသက်သော ဘဝအတွေ့အကြုံမှ သင်ခန်းစာများကို ကျွန်မ ရခဲ့ဖူးသည်။ ရှင်ဘုရားတစ်ပါး နတ်ရွာစံသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ မှူးကြီးမတ်ရာများသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပစားပေးခြင်း မခံရတော့ဘဲ ရာထူးအပြောင်းအရွှေ့များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အုပ်ချုပ်ရေး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်မှုများနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်မှုများသည် နန်းတော်တွင်း၌သာ မကတော့ဘဲ နိုင်ငံတနံတလျားသို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ ထုံးခို၏ ပြင်ပတွင် ဖြစ်ပျက်နေကြသော အကြောင်းအရာများကို ညစာထမင်းဝိုင်း၌ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အဖေ၊ ခင်ပွန်းနှင့် သူ၏ ညီများ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြအခါ ကျွန်မနားထဲသို့ တစ်စွန်းစ နှစ်စွန်းစ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ တစ်နေရာတွင် တော်လှန်ပုန်ကန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းနှင့် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများက သူတို့၏ သီးစားများထံမှ သီးစားခများကို ပိုမိုတောင်းခံနေကြကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများကဲ့သို့သော အောက်ခြေလူတန်းစားများ ဒုက္ခရောက်ကြပေတော့မည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စများမှာ လူးအိမ်တော်နှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင်ပါပေ။

ဘကြီးတော်သည် သူ၏ ရာထူး အဆောင်အယောင်များ ရုတ်သိမ်းခံရလိုက်သောကြောင့် ထုံးခိုသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ဝေါယာဉ်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လာသောအခါတွင် ကျွန်မတို့ အားလုံးက သူ့ကို ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပြုကြသည်။ သူက ခေါင်းမော့ခွင့် ပြုလိုက်သည့်အချိန်တွင် ပိုးထည်ဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မှဲ့နှစ်လုံး ရှိသည်။ မှဲ့ပေါ်တွင် ပေါက်နေတတ်သော အမွေးအမျှင်များကို လူတိုင်းက တန်ဖိုးထားတတ်ကြသည်။ ဘကြီးတော်လူး၏ အမွေးများကလည်း တစ်မူထူးခြားနေသည်။ အနည်းဆုံး ဆယ်ပင်မျှ ရှိမည်။ မှဲ့ပေါ်မှ ဖြာထွက်နေကြသော အမွေးတိုင်းသည် တုတ်ခိုင်သန်မာပြီး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကာ အရှည် လက်နှစ်ဆစ်ခန့် ရှိကြသည်။ သူနှင့် အတော်အတန် ရင်းနှီးလာသည့် အခါတွင်မှ ကျွန်မ သိလာရသည့် အချက်မှာ သူသည် ထိုအမွေးများကို ဆော့ကစားနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမွေးများ ပိုမို ရှည်ထွက်လာစေရန်အတွက် အပြင်သို့ မကြာမကြာ ဆွဲထုတ်ပေးနေသည့်နှယ်။

သူ၏ ထက်မြက်သော မျက်လုံးများက အိမ်ရှိ လူအားလုံး၏ မျက်နှာများကို

တစ်ယောက်စီ ကြည့်ရှုပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မ၏ သားကြီးထံ၌ ရပ်တန့်သွားသည်။ ယခုအခါ ကျွန်မ၏ သားကြီးမှာ ၈ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်နေချေပြီ။ ထုံးစံအရ သူ့ညီကို စတင် နှုတ်ဆက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဘကြီးတော်လူးသည် သူ၏ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်တစ်ဖက်ကို အပြင်သို့ ဆန့်ထုတ်ပြီး သားကြီး၏ ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“စာအုပ် အထောင်အသောင်း ဖတ်ပြီးရင် မင်းရဲ့ စကားလုံးတွေက မြစ်တစ်စင်းလို စီးဆင်းလာလိမ့်မယ်” နန်းတွင်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ရှင်သန်ခဲ့သော ပညာရှိ ပီပါပေ၏။ သူ၏ အသံမှာ ဩဇာအပြည့်နှင့် ဟိန်းထွက်နေသည်။

“ကဲ ... ကောင်ကလေးရေ၊ ငါ့ကို အိမ်ပြန်ဖို့ လမ်းပြပါဦးလား” ဤသို့ဖြင့် လူးအိမ်တော်၏ ဘုန်းတန်ခိုးအကြီးဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကျွန်မ၏ သားကို လက်တွဲကာ ရွာဂိတ်ဝမှ အတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

နောက်ထပ်နှစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ တတိယမြောက်သားကို မျက်နှာမြင်ပြီးသည်မှာ မကြာသေးပေ။ အရာရာကို ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့အားလုံး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြသော်လည်း ဘကြီးတော်လူး၏ အငြိမ်းစားဘဝနှင့် သီးစားခ တိုးမြှင့်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူပုန်ထမှုတို့ အကြားတွင် အရာရာ မူမမှန်နိုင်တော့သည်ကို လူတိုင်း တွေ့မြင်နေကြရသည်။ ယောက္ခမကြီးသည် သူ သောက်ရှူနေသော ဆေးရွက်ကြီးများကို ခြိုးခြံချွေတာလာသည်။ ခင်ပွန်း၏ လယ်ကွင်းထဲ နေချိန်မှာ ယခင်ကထက် ပိုမို ရှည်လျားလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်နက်ကိရိယာများကို သူကိုယ်တိုင် ကိုင်ဆောင်လျက် လယ်သမားများနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ဝင်ကူပေးနေတတ်သည်။ ကျောင်းဆရာလည်း ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာတွင် ဘကြီးတော်လူးက အစားဝင်၍ သားကြီးကို သင်ကြားပြသပေးသည်။ အပေါ်ထပ်အခန်းဆောင်တွင်လည်း ပုံမှန် ရနေကျ လက်ဆောင်များ ဖြစ်သော ပိုးထည်များနှင့် ပန်းထိုးချည်များ လျော့နည်းလာသည့်အလျောက် ဇနီးမယားများနှင့် မယားငယ်များ အကြားရှိ ငြူစူစောင်းမြောင်းသံများကလည်း ပိုမို ကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။

ထိုနှစ်က ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ ဖူးဝေ၌ ပြန်ဆုံကြချိန်တွင် ကျွန်မ၏ မိသားစုနှင့် အတူ မရှိဖြစ်သည့် အချိန်က များနေခဲ့သည်။ မှန်ပါ၏။ သူတို့နှင့်အတူတူ ကျွန်မ ထမင်းစားဖြစ်ခဲ့သည်။ ညအချိန်တွင် ငယ်ဘဝကကဲ့သို့ သူတို့နှင့်အတူတူ အိမ်ကပြင်၌ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မာမားနှင့် ပါပါးကို တွေ့ချင်သောကြောင့်

ဤအိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရွှယ်ဟွားကို မြင်လို၍၊ ရွှယ်ဟွားနှင့် အတူနေလို၍သာ သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ အသက်များပင် ၃၀ ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့၏ လောင်ထုံးသက်တမ်းမှာလည်း ၂၃ နှစ် ရှိခဲ့ချေပြီ။ ထိုမျှအချိန်များ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်ကို ယုံရခက်နေကြဆဲပင်။ ကျွန်မတို့၏ နှလုံးသားများ တစ်ချိန်က ဤမျှ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေခဲ့ဖူးကြသည်ကို ပို၍ပင် ယုံကြည်ရခက်နေသည်။ ရွှယ်ဟွားကို လောင်ထုံးတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မချစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ နေ့ရက်များသည် သားသမီးများ၊ နေ့စဉ်ဝေယျာဝစ္စများနှင့် မလူးသာ မလွန့်သာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မသည် သားသုံးယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်တို့၏ သားသည်မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာတော့ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်။ ခံစားချက်များဖြင့် ယှက်နွယ်ထားသော ကျွန်မတို့၏ အနှောင်အထုံးကို မည်သည့်အရာကမျှ ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မတို့ ယုံကြည်ထားကြသည်။ လင်ယောကျ်ားနှင့် ဖွဲ့ယှက်ထားသော အနှောင်အထုံးထက်ပင် ကျွန်မတို့၏ သံယောဇဉ်က ပိုမိုနက်ရှိုင်း၍ ပိုမိုခိုင်မာသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော် ချစ်စိတ်၏ ပြင်းပြမှုသည် တစ်နေ့တခြား ယုတ်လျော့လာခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မတို့ စိတ်မပူပန်ခဲ့ကြပါ။ နက်ရှိုင်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မှန်သမျှတို့သည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် ကြုံတွေ့ရမြဲဖြစ်သည့် လက်တွေ့ကျသော လောကခံ၏ အထုအထောင်းများကို ခံနိုင်ရည် ရှိရပေမည်။ မုဆိုးမဘဝသို့ ရောက်ရှိလာကြလျှင် ကျွန်မတို့သည် ယခင်ကအတိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ခွင့် ရကြဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ နားလည်ထားကြသည်။ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝကို စုံနိုင်သမျှ စုံအောင် အချင်းချင်း ဝေမျှခံစားနေရုံသာ တတ်နိုင်ပေသည်။

ရွှယ်ဟွား၏အိမ်တွင် အငယ်ဆုံး ယောင်းမလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဖြစ်၍ တစ်ချိန်က သူတို့အတွက် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသော လုပ်ငန်းဆောင်တာများလည်း ယခု မရှိတော့ပြီ။ သူ၏ ယောက္ခမ-အဖေလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ဝက်တစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်နေစဉ် ထိုဝက်၏ အသည်းအသန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြောင့် ဓားသည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားပြီး သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ ခပ်နက်နက် စိုက်ဝင်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ဝက်ပေါင်းများစွာကို ဇီဝိန်ချုပ်စေခဲ့သော အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာပင် သူလည်း သွေးထွက်လွန်ကာ ဆုံးပါးသွားတော့သည်။ ယခုအခါတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းသည် အိမ်၏ အရှင်သခင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့ပါသော်လည်း သူ အပါအဝင် အိမ်အမိုးအကာအောက်ရှိ လူအားလုံးသည် သူ့မိခင်၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ပိပြားသေဝပ်စွာ နေနေကြရဆဲပင်။ ရွှယ်ဟွား၌ တခြား ခိုကိုးစရာ ဘယ်သူမျှ မရှိသည့် အဖြစ်ကို

သိနေသော သူ့ယောက္ခမသည် သူ့အပေါ် ပို၍ပင် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလာတော့သည်။ သူ့ယောကျ်ားကလည်း သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားအတွက် ဖြေသိမ့်စရာ သားငယ်တစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။ သူ၏ ဒုတိယသားသည် ယခုအခါတွင် ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး လေးဘက်ထောက်လျက် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေတတ်ပြီ။ လူအားလုံးက ဤကလေးကို ချစ်ခင်ကြသည်။ သားအကြီးဆုံးကိုမူ လူကြီး ဖြစ်လာဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ လူ့ဘဝတွင် ဆယ်နှစ်မှ ပြည့်အောင် နေနိုင်ပါမည်လောဟု သံသယ ဝင်နေကြသည်။

ရွှယ်ဟွား၏ လက်ရှိ ဘဝအခြေအနေမှာ ကျွန်မကဲ့သို့ မြင့်မားခြင်း မရှိသော်လည်း သူက ကျွန်မထက် ပိုပြီး ပြင်ပလောကအကြောင်းကို အာရုံစိုက်နေခဲ့သည်။ နားစွင့်နေခဲ့သည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်သင့်ပါပေသည်။ သူသည် ပြင်ပလောကအကြောင်းကို ကျွန်မထက် အမြဲတမ်း ပိုစိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကြားဖူးထားသော သူပုန်အဖွဲ့ကို 'ထိုက်ဖင်ထျန်းကော်' (ငြိမ်းချမ်းသော ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်) ဟုခေါ်ကြောင်း သူက ရှင်းပြသည်။ သူတို့သည် နယ်မြေကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းအောင် ကြံဆောင်နေကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားများကဲ့သို့ သရဲတစ္ဆေများ၊ နတ်ဒေဝတာများနှင့် ဗောဓိသတ္တများကို ယုံကြည်ဆည်းကပ်ကြသည်။ ၎င်းဝိညာဉ်လောကသည် အသီးအနှံများ အထွက်တိုးခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်းနှင့် သားရတနာ ထွန်းကားခြင်း စသည့် အမှုကိစ္စများကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားကြောင်း သူတို့က ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့အပြင် အရက်သေစာ၊ ဘိန်း၊ အလောင်းအစား၊ ကခုန်ခြင်းနှင့် ဆေးရွက်ကြီးတို့ကိုလည်း သူတို့က ပိတ်ပင်ထားကြသည်။ မြေယာများကို မြေရှင်ကြီးများထံမှ သိမ်းယူရမည်ဟု သူတို့က အဆိုပြုကြသည်။ ၎င်းမြေရှင်ကြီးများသည် ဒေသ၏ ၉၀% ရှိသော မြေများကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ဒေသထွက်သီးနှံ၏ ၇၀% ကို သူတို့ လက်ခံရရှိကြသည်။ ၎င်းစိုက်ပျိုးမြေများကို သီးစားချခံထားရသော တောင်သူလယ်သမားများအား အညီအမျှ ခွဲဝေပေးသင့်သည်ဟု အဆိုပြုကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပြည်နယ်ထဲတွင် သိန်းပေါင်းများစွာသော အောက်ခြေလူတန်းစားများသည် သူတို့၏ အိမ်များကို စွန့်ခွာပြီး ၎င်းသူပုန်တပ်ထဲသို့ ပူးပေါင်းဝင်ရောက်သွားကြကာ ရွာပေါင်းများစွာနှင့် မြို့ပေါင်းများစွာကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသေးသည်။ ထိုခေါင်းဆောင်ဆိုသူသည် မိုးနတ်မင်း၏ သားတော်တစ်ပါးဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေသည်။ ထို့နောက် ကောင်းကင်ဘုံဟု ခေါ်သည့်အရာ အကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားများကို ရွံ့ရှာမုန်းတီးသည့် အကြောင်းနှင့် မန်ချူးအစိုးရ၏ အကျင့်ပျက်ခြစားမှုများ အကြောင်းတို့ကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။ ကျွန်မကို ရွှယ်ဟွားက ဘာပြောချင်နေမှန်း ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ပါ။ တခြားခရိုင်မှ လာသောသူများသည်ပင် ကျွန်မအတွက်တော့

နိုင်ငံခြားသားနှင့် ဘာမျှ မခြားပါ။ ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်၏ နံရံလေးဘက်ကြား၌သာ ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရှုယ်ဟွားတွင် အဝေးသို့ ပျံသန်းကာ ကြည့်ရှု၊ ရှာဖွေ၊ စူးစမ်းနေတတ်သော စိတ်တစ်ခု ရှိနေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မခင်ပွန်းကို ထိုက်ဖင်သူပုန်တပ်အကြောင်း မေးကြည့်သည်။ သူက ဤသို့ ပြန်ဖြေသည်။

“ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဟာ သူ့သားသမီး ကိစ္စနဲ့ သူ့မိသားစု ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက်ပဲ စိတ်ပူပန်သင့်တယ်။ တကယ်လို့သာ နင့်မိဘတွေက နင့်ကို အခုလို စိတ်ဗျာများနေအောင် လုပ်နေမယ် ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ အဲဒီကို လည်ပတ်ခွင့် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပြင်ပလောကအကြောင်း ကျွန်မ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မဟတော့ပေ။

* * *

မိုးခေါင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကောက်ပဲသီးနှံ ရှားပါးပြတ်လပ်ခြင်း ဒုက္ခသည် ထုံးခိုရွာရှိ တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦး၏ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး စတုတ္ထမြောက် သမီးမှသည် လူတကာ လေးစားကြည်ညိုခံရသော ဘကြီးတော်လူးအထိ ရွာသူရွာသားတိုင်းထံသို့ ရိုက်ခတ်လာတော့သည်။ ကျွန်မတို့၏ ရိက္ခာဂိုဒေါင်များ ခါလီဖြစ်သွားသည်ကို မမြင်ရမချင်း ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မ စိတ်မပူပန်ခဲ့ပေ။ များမကြာခင်၌ ယောက္ခမကြီးသည် လက်ဖက်ရည်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖိတ်စင်သည့်ကိစ္စ၊ မီးဖိုထဲတွင် ထင်းများ အလွန်အကျွံ ထိုးထားသည့် ကိစ္စ စသည်တို့ကို ကြီးကြပ်လာတော့သည်။ ယောက္ခမ-အဖေသည် အလယ်တည် ပန်းကန်ထဲမှ အသားဟင်းများကို ယခင်ကကဲ့သို့ အများအပြား နှိုက်ယူစားသုံးခြင်း မပြုတော့ပေ။ ထိုဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းများကို သူ့မြေးများအား ဦးစားပေး၍ နှိုက်ယူစေခဲ့သည်။ နန်းတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ဘကြီးတော်လူးကလည်း လက်ရှိ အခြေအနေအပေါ် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် သူသည် တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာနေသော အခြေအနေကို သတိထားမိသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ သားကြီးကို ယခင်ကထက် ပိုမို ဖိစီးကြပ်မတ်လာတော့သည်။ ဤကောင်လေးသည် ရွှေဘုံစံဘဝသို့ ပြန်ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်မည့် ဤမိသားစု၏ အနာဂတ်ကြယ်ပွင့်ကလေးဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

ငင်းက ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို စိန်ခေါ်နေလေသည်။ ညအခါ ခုတင်ပေါ်

လဲလျောင်းနေချိန်တွင် သူက ကျွန်မကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလာသည်။

“ဘကြီးက ငါတို့သားကို အတော်လေး မျှော်လင့်ထားပုံ ရတယ်။ ကောင်လေးကို စာသင်ပေးတဲ့အတွက် ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှည်ကို မျှော်တွေးကြည့်မယ် ဆိုရင် ငါတို့ သူ့ကို မြို့ကြီးပေါ်ပို့ပြီး ပညာသင်ပေးနိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ အဲဒီလို လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကို တစ်ခရိုင်လုံးက လူတွေတောင် သိနေကြပြီ။ ရှေ့လျှောက် ငတ်မသေချင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ငါတို့ပိုင်တဲ့ လယ်တချို့ကို မကြာခင် ထုတ်ရောင်းပစ်မှကို ဖြစ်တော့မယ်” အမှောင်ထုထဲတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ပိုင်ဟော၊ ငါ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိတယ်။ ပါပါးနဲ့လည်း တိုင်ပင်ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ ငါတို့သားတွေကို ငါ စိတ်မချဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်မ စောင့်စားနေမိသည်။ ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ သူ ဘာစကားများ ပြောလာဦးမှာပါလိမ့်။

“လူတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်ဖို့ရာ လိုအပ်တဲ့ အခြေခံပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်” သူက စကားဆက်သည်။

“လေ၊ နေ၊ ရေနဲ့ ထင်းကို အလကား ရနိုင်တယ်။ အလျှံအပယ်ကြီးတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆားကိုတော့ အလကား မရနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ လူတွေ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့အတွက် ဆားက မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုပဲ”

ကျွန်မလက်ဖြင့် သူ့ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ ဘာကို ဆိုလိုချင်နေပါလိမ့်။

“ငါတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ငွေကို ယူလို့ ရနိုင်မလားလို့ ပါပါးကို ငါ မေးကြည့်ပြီးပြီ” သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကွေ့လင်ကို သွားပြီး ငါ ဆား ဝယ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာ ပြန်လာရောင်းမယ်လေ။ ပါပါးရဲ့ ခွင့်ပြုမိန့်ကို ငါ ရခဲ့ပြီ”

တွေ့ကြုံလာနိုင်သည့် အန္တရာယ်များကို ကျွန်မ ရေတွက်၍ပြင်

ပြနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကွေ့လင်သည် နောက်ပြည်နယ်တစ်ခုတွင် တည်ရှိသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရန် သူသည် သူပုန်တို့၏ ထိန်းချုပ်နယ်မြေကို ဖြတ်သန်းသွားရပေမည်။ ထိုနေရာမှ လူများသည် သူပုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မဟုတ်လျှင်လည်း ထင်ရာစိုင်းတတ်သော အိုးအိမ်မဲ့ လယ်သမားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းလူများသည် ဓားပြများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ ခရီးသွားများထံမှ လုယက်စားသောက်နေကြရသည်။ ထို့အပြင် ဆားလုပ်ငန်း ကိုယ်နှိုက်ကလည်း အန္တရာယ်များသော လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို့သို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ကုန်လက်ကျန် ပြတ်လပ်သည့် ဒုက္ခကို အမြဲတမ်း ကြုံတွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆားလုပ်ငန်းကို ချုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်မတို့၏ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ကုန်သည်များတွင် ကိုယ်ပိုင် ကြေးစားတပ်များ ကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းကတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသာ။ နယ်ပိုင်စစ်ဘုရင်များ၊ သို့မဟုတ် စဉ်းလဲသော ကုန်သည်များနှင့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရန် သူ့တွင် အတွေ့အကြုံ မရှိပေ။ အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် မလိုအပ်ဘူးပဲ ထားဦး။ ကျွန်မ၏ မိန်းမသားစိတ်ဖြင့် တွေးမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကွေ့လင်မှ မိန်းမချောကလေးများ၏ ရုပ်ပုံများက ကျွန်မ အာရုံထဲ ထင်ဟပ်လာနေတော့သည်။ အကယ်၍ သူ၏ စွန့်စားခန်းကို အောင်အောင်မြင်မြင် အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် သူသည် လှကညာတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အမြောက်အမြားကို မယားငယ်အဖြစ် အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာနိုင်သည်။ ဣတ္ထိယတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဝန်တိုစိတ်က ချက်ချင်း အမောက်ထောင်လာတော့သည်။

“အရိုင်းပန်းတွေကို ခူးဆွတ်ခဲ့မယ်လို့တော့ ရှင် မကြံနဲ့နော်”

“မယားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးက သူ့မျက်နှာမှာ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအပေါ်မှာ တည်မှီတာပါ” သူက ကျွန်မကို အာမခံစကား ဆိုသည်။

“နင်က ငါ့အတွက် သားတွေကို မွေးပေးထားတယ်လေ။ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးသွားနေပေမယ့် ငါ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မကြည့်သင့်တဲ့ အရာတွေအပေါ် လုံးဝ မရောက်စေရပါဘူး” သူက တစ်ခဏမျှ ရပ်တန့်ပြီး စကားဆက်ပြန်သည်။

“နင့်အပေါ် ငါ အမြဲ သစ္စာရှိနေမှာပါ။ ဖြားယောင်းမှုတွေကိုလည်း ရှောင်ရှားပြီး မာမားရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို အမြဲ နာခံမယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ သားတွေအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ အနာဂတ် ဖြစ်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ” ကျွန်မ ကတိပြုလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ပူနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ၏ တခြားသော ပူပန်မှုအကြောင်းကို ပြောပြရန် စိတ်ကူးနေစဉ်မှာပင် သူ့ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လူတချို့ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေတာနဲ့ပဲ ငါတို့တတွေက ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတော့မှာလား။ ငါတို့ရဲ့ လမ်းမကြီးတွေ၊ မြစ်တွေကို ဆက်ပြီး အသုံးချနေရမယ်လေ။ အဲဒါတွေကို တရုတ်ပြည်သူတွေ အားလုံးက ပိုင်ဆိုင်ထားကြတာ”

သူ၏ ခရီးစဉ်မှာ တစ်နှစ်မျှ ကြာနိုင်သည်ဟု သူက ပြောသည်။

ထ ထ ထ

ခင်ပွန်းသည် ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်မှ စ၍ ကျွန်မ စိတ်ပူပန်ခဲ့ရသည်။ နေ့ကို လစား၍ လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကြောက်စိတ်တို့က ဆထက်ထပ်ပိုး တိုးပွားလာလေသည်။ အကယ်၍သာ သူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်မ၏ဘဝလည်း မည်သို့ ဖြစ်ပျက်လာလိမ့်မည်နည်း။ မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မတွင် ရွေးချယ်စရာလမ်း များများစားစား ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မ၏ သားသမီးများက ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် ငယ်ရွယ်လွန်းနေသေးသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အဖေက ကျွန်မကို တခြား ယောကျ်ားထံသို့ ရောင်းချပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့်သာ ကြုံတွေ့ရမည် ဆိုလျှင် ကျွန်မသားသမီးများကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မုဆိုးမအများအပြားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်ဟု ကျွန်မ နားလည် သဘောပေါက်လာသည်။ သို့သော် နေ့နေ့ညည ငိုကြွေးပူဆွေးနေရုံဖြင့်လည်း မပြီးသေး။ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် ရှိနေစဉ်ကာလအတွင်း၌ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို မည်မျှပင် စိုးရိပ်ပူပန်၍ လွမ်းဆွတ်နေပါစေ၊ အပြင်ပန်းအရ တည်ငြိမ်၍ ကြန္ဒြေရအောင် ကျွန်မ ကြိုးစား နေထိုင်ခဲ့သည်။

သားကြီး၏ မျက်နှာကို တွေ့မြင်နေရလျှင် ကျွန်မ အတန်ငယ် စိတ်ချမ်းသာရာ ရနိုင်ပေမည်။ သို့ဖြင့် ယခင်က တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသော

အလုပ်တစ်ခုကို ကျွန်မ လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲမှ မိန်းမများအတွက် ရေနွေးကြမ်းအိုး ပြင်ဆင်ပေးသည့် တာဝန်ကို ရယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတာဝန်အရ တစ်နေ့လျှင် အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်ကို အကြိမ်ပေါင်းစွာ အတက်အဆင်း ပြုလုပ်နေရသည်။ အောက်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် သားကြီး၏ စာအန်သံကို ကြားရနိုင်မည့် တစ်နေရာတွင် တိတ်တဆိတ် ထိုင်နေကာ သားကြီး၏ အသံကို နားစွင့်နေတတ်သည်။

“မိုး၊ မြေ၊ လူ” သားကြီးက ရွတ်ဆိုနေသည်။

“နေ၊ လ၊ ကြယ်။ မိုးက မြေကို မလွန်ဆန်နိုင်၊ မြေက လူကို မလွန်ဆန်နိုင်”

“ယောကျ်ားလေးတိုင်းက ဒီစကားလုံးတွေကို အလွတ် ဆိုနိုင်တယ်ကွ။ မင်း သူတို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိလား” ဘကြီးတော်လူးက လေးနက်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သားကြီးသည် အဖြေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေနိုင်ပါမည်လောဟု သင် သံသယ ရှိနေပါသလား။ သံသယ မဝင်လိုက်ပါနှင့်။ ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေ။ အကယ်၍သာ သူသည် မေးခွန်းကို မှားယွင်း ဖြေဆိုခဲ့ပါမူ ဘကြီးတော်လူးက သူ၏ လက်ဖဝါးကို ဝါးခြမ်းပြားဖြင့် တစ်ချက် ရိုက်နှက်ပေလိမ့်မည်။ ထိုမေးခွန်းကို နောက်တစ်ရက် ထပ်မှားပါက ပြစ်ဒဏ်က နှစ်ဆတက်သွားပေမည်။

“မိုးကောင်းကင်က သင့်လျော်တဲ့ ရာသီဥတုကို ဖန်တီးပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မြေကြီးနဲ့သာ အလှမ်းကွာနေရင် အဲဒါက ဘာမှ သုံးစားလို့ မရတော့ဘူး” သားကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“တကယ်လို့ လူ့လုပ်အားရဲ့ အကူအညီသာ မရရင် မြေကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ မြေဩဇာ ပြည့်ဝနေပါစေ၊ ဘာမှ အသုံးတည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရင်တွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပီတိသောမနဿသည် မှောင်မိုက်နေသော အခန်းထောင့်ကို လင်းလက်လာစေသယောင်။ သို့သော် ဘကြီးတော်လူးသည် အဖြေမှန်တစ်ပုဒ် ကြားရရုံဖြင့် သင်ခန်းစာကို အဆုံးသတ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။

“သိပ်ကောင်းတယ်။ အခု ငါတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်အကြောင်း ပြောကြရအောင်။ ကိုယ့်ရဲ့ မိသားစုကို စွမ်းရည်ပြည့်ဝလာအောင်၊ အားကောင်းလာအောင် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်၊ လောကနီတိကျမ်းထဲက ထုံးနည်းတွေကို လိုက်နာနိုင်မယ် ဆိုရင်

အိမ်ထောင်စုတစ်စုဟာ တည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်းလာလိမ့်မယ်။ မိသားစုတိုင်း မိသားစုတိုင်းက ဒီနည်းအတိုင်းသာ လုပ်ဆောင်သွားနိုင်မယ်ဆိုရင် မြို့ရွာ ငြိမ်းချမ်းပြီး တိုင်းပြည်လည်း သာယာဝပြောလာလိမ့်မယ်။ ဒီသဘောတရားက သာမန် ပြည်သူတစ်ယောက် အတွက်လည်း မှန်သလို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်အတွက်လည်း ဒီသဘောတရားအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ပုန်ကန်မှုတစ်ခုက နောက်ထပ် ပုန်ကန်မှုတစ်ခုကို ထပ်ဆင့် မွေးဖွားပေးနိုင်တာကြောင့် မကြာခင်မှာပဲ တိုင်းပြည်ကြီးက ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကောင်လေး ... မင်း မြဲမြဲ မှတ်ထားကွာ။ ငါတို့မိသားစုမှာ မြေတွေ ပိုင်ထားတယ်။ ငါ ဒီမှာ မရှိခင်တုန်းကတော့ မင်းအဘိုးက အဲဒါတွေကို အုပ်ချုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ဘာအာဏာပါဝါမှ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို လူတွေ သိနေကြပြီ။ ပုန်ကန်မှုတွေအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ မြင်နေ၊ ကြားနေရတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့တတွေ ကြပ်ကြပ် သတိထားနေမှ ဖြစ်မယ်”

သို့ရာတွင် သူ စိုးရွံ့နေခဲ့သော ကြောက်မက်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်သည် ထိုက်ဖင်သူပုန်ထမှု အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝများပေါ်သို့ အမှောင်ထု မဖုံးလွှမ်းခင် နောက်ဆုံး ကြားခဲ့ရသော သတင်းမှာ ရွှယ်ဟွား၏ မင်္ဂလာသတင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝမ်းကြာတိုက်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် သန္ဓေ ခပြန်လေပြီ။ ကျွန်မသည် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ပေါ်တွင် ဇာပန်းထိုး၍ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုလဲပြာ မြစ်ယဉ်ကြောမှ ခုန်ပျံမြူးထူးနေသော ငွေငါးတစ်ကောင်၏ ပုံဖြင့် အလှဆင်လိုက်သည်။ နွေရာသီအတွင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော သူတစ်ယောက်အတွက် ကြင်နာမှု အပေးနိုင်ဆုံးသော၊ ထို့အပြင် အေးမြကြည်လင်သော ပုံရိပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ထားသည်။

ထိုနှစ်၏ အပူလှိုင်းသည် ကျွန်မတို့ထံသို့ စောလျင်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မိဘအိမ်များသို့ ပြန်ရမည့်အရေးကလည်း စောလွန်းနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ မိန်းမများနှင့် ကလေးများသည် အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင်သာ အသာခွေလျက် အချိန်ကို စောင့်ပြီးရင်း စောင့်နေကြရသည်။ အပူချိန် ဆက်လက် မြင့်တက်လာသောအခါ ထုံးခိုနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ယောကျ်ားများသည် ကလေးများကို မြစ်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး ရေကစားခြင်းနှင့် ရေကူးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ၎င်းမြစ်မှာ ကျွန်မ ငယ်ဘဝက ခြေထောက်စိမ်ခဲ့သော မြစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမနှင့် မတ်များက ကလေးများကို မြစ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားပေးမည်ဟု ပြောဆိုလာသည့်အခါတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရွာရှိ ရေတွင်းများတွင် ပိုးကျထားသောကြောင့်

သုံးမရနိုင်လောက်အောင် နံဟောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေကြီးမများသည် ၎င်းမြစ်၌ပင်လျှင် အဝတ်လျှော်ခြင်းနှင့် သောက်ရေသုံးရေ ခပ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်နေကြရတော့သည်။

ပထမဆုံးသော အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါသည်ကို ခရိုင်၏ အကောင်းဆုံး ကျေးရွာဖြစ်သော ကျွန်မတို့၏ ထုံးခိုတွင် စတင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့၏ သီးစားလယ်သမားတစ်ဦး၏ သားကြီးရတနာကို အလဲထိုးသွားခဲ့ပြီးနောက် တစ်မိသားစုလုံးထံသို့ ပျံ့နှံ့ကာ အကုန်လုံးကို သေမင်းထံသို့ ခေါ်ငင်သွားခဲ့သည်။ ရောဂါလက္ခဏာသည် ကိုယ်ပူခြင်းဖြင့် စတင်ပြီး နောက်မှ အကြီးအကျယ် ခေါင်းကိုက်လာတော့သည်။ ထို့နောက်တွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ မအီမသာ ဖြစ်လာတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချောင်းခြောက် ဆိုးခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ အင်ပျဉ် အနီကွက်ထခြင်းသော်လည်းကောင်း ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ သို့သော် ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက် ဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဇီဝိန်ချုပ်သွားတော့သည်။ ကလေးတစ်ယောက် ဖျားနာနေသည်ဟု သတင်းကြားလျှင် ကြားချင်း မည်သို့ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားလာတော့မည်ကို ကျွန်မတို့ ကြိုတင် သိရှိနေကြသည်။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် ထိုကလေး သေဆုံးလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အခြားသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ ထို့နောက် အမေ၊ ထို့နောက် အဖေ။ ဖျားနာနေသော ကလေးငယ်ကို စွန့်ခွာမသွားနိုင်သော မိခင်တစ်ယောက်နှင့် သေအံ့မူးမူး ဖြစ်စေသော ဇနီးသည်ကို ပစ်မထားရက်နိုင်သော လင်ယောကျ်ားတစ်ယောက်။ ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကျွန်မတို့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြားနေခဲ့ရသည်။ မကြာခင်မှာပင် ခရိုင်အတွင်းရှိ ကျေးရွာများအားလုံး၌ အလောင်းများ ပုံထပ်လာတော့သည်။

လူးမိသားစုသည် ရွာသူရွာသားများနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကာ အိမ်တံခါးများကို လုံးဝ ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။ အိမ်စေများလည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။ ယောက္ခမ-အဖေက အဝေးသို့ ပို့လွှတ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောက်လွန်၍ ထွက်ပြေးကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယနေ့အချိန်ထိ ထိုကိစ္စကို ဂဃနဏ မသိရှိသေးပါ။ အိမ်ရှိ မိန်းမများသည် သူတို့၏ ကလေးများကို ခေါ်လျက် အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲ၌ စုဝေးနေကြသည်။ ဤအခန်းက ထူးထူးခြားခြား လုံခြုံနေသည့်အလား။ တတိယ လင်ညီမ၏ သားငယ်တွင် ရောဂါလက္ခဏာကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိလာရသည်။ ကလေး၏ နဖူးက ကျစ်ကျစ်တောက် ပူနေသည်။ ပါးပြင်က ရဲမှည့်နေသည်။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်မ၏ ကလေးများကို ကျွန်မ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ကျွန်မ၏ သားကြီးကိုလည်း ကျွန်မထံသို့ ပြန်ခေါ်ထားလိုက်သည်။ ထုံးစံအရဆိုလျှင် အိမ်တွင် လင်ယောကျ်ား

မရှိသောကြောင့် ကျွန်မသည် သားကြီး၏ ဆန္ဒကို လေးစားလိုက်နာရမည့် ဝတ္တရား ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကို ရွေးချယ်ခွင့် ပေး၍ မဖြစ်။

“မာမားတစ်ယောက်တည်းပဲ ဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်ခွင့်ရှိတယ်” ကျွန်မ၏ ကလေးများကို ရာဇသံပေးထားသည်။

“မာမား ဒီအခန်းထဲမှာ မရှိရင် တာ့ကောရဲ့ စကားကို အားလုံးက နားထောင်ရမယ်။ တာ့ကော ဘာပြောပြော၊ လုံးဝ နားထောင်ကြရမယ်နော်”

ကြောက်စရာကောင်းသော ထိုကာလအတွင်း၌ ကျွန်မသည် မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်သာ အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်သည်။ ဤသို့သော ကပ်ရောဂါသည် အချိန်တန်လျှင် သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်ကို ကျွန်မ သိထားသည်။ အခန်းတွင်းမှ မစင်အိုးများကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ထွက်သွန်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မလက်များ၊ ခြေထောက်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် အိုးများကို ပြင်ပ အရာဝတ္ထုများနှင့် မထိမတို့မိစေရန် အထူးသတိထား ကိုင်တွယ်ရသည်။ ရေတွင်းမှ ငန်ပြိပြိရေကို ကိုယ်တိုင်ငင်ပြီး ကျိုချက်ကာ သန့်နိုင်သမျှ သန့်အောင် စစ်ယူထားသည်။ အစားအသောက်များကို ကျွန်မ စိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ကျွန်မတို့ မစားဘဲလည်း အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်။ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိနိုင်အောင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခြံထွက် သီးနှံများကို မချက်မပြုတ်ဘဲ အစိမ်းအတိုင်း စားသင့်ပါ၏လော။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ စိုက်ခင်းများထဲတွင် အသုံးပြုသည့် မစင်မြေသြဇာများနှင့် လူထောင်ပေါင်းများစွာအပေါ် နေ့ချင်းညချင်း ပျံ့နှံ့သွားသော ဖျားနာမှုကို ဆက်စပ် တွေးကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတွင် အစိမ်းအတိုင်း စားသုံးရန် မသင့်ကြောင်း ရိပ်စားမိလာသည်။ ငယ်စဉ်အခါ နေမကောင်းဖြစ်စဉ်က မာမား ချက်ပြုတ်ပေးလေ့ ရှိသော အရာကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ ဆန်ပြုတ်။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့လျှင်နှစ်ကြိမ် ဆန်ပြုတ်တည်တော့သည်။

ကျန်သည့်အချိန်များတွင် ကျွန်မတို့သည် အခန်းတွင်း၌သာ အောင်းနေကြသည်။ နေ့ခင်းပိုင်း၌ ဟိုဒီသွားလာနေကြသော လူသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားနေရသည်။ ညအချိန်၌မူ ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူ အော်ဟစ်နေသံများနှင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသော မိခင်တို့၏ ငိုကြွေးသံများသာ ကျွန်မတို့ထံသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ နံနက်ခင်းအချိန်၌ ကျွန်မသည် တံခါးနားရပ်လျက် နားစွင့်ကာ သတင်းပလင်း နားထောင်တတ်သည်။ မည်သူဖြင့် ဘယ်အချိန်က သေသွားရှာပြီ ဟူသည့် သတင်းမျိုး။ မိမိကိုယ်ကိုယ်မှလွဲ၍ မည်သူကမျှ စောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိကြရှာသော မယားငယ်များသည် အထီးကျန်စွာ၊ သောကကြီးစွာဖြင့်

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကုန်ကြသည်။

ရှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းတို့အတွက် နေ့နေ့ညည စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ ကျွန်မနည်းတူ သူရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါ၏လော။ သူ နေရော ကောင်းပါ၏လော။ သေများ သေသွားပြီလား။ သူ၏ သနားစရာ သားကြီးခမျာ ဤတောင်ကို ကျော်နိုင်ပါမည်လော။ သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး ပျက်စီးသွားကြပြီလော။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းရော အဆင်ပြေပါ၏လော။ တခြားပြည်နယ်ထဲတွင် သို့မဟုတ် လမ်းပေါ်တွင် ဒုက္ခတွေ့နေပြီလော။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွားလာခဲ့လျှင် ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်း ကျွန်မ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု၏ တတိတိ ဝါးမျိုစားသောက်ခြင်းကို ကျွန်မ ခံနေရသည်။

ကျွန်မ၏ အိပ်ခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ပါရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်မအတွက် မြင့်လွန်းနေသောကြောင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပြင်ပမှ လူသေကောင်တို့၏ အပုပ်နံ့များသည် စိုစွတ်သော လေထုထဲတွင် ရောနှောပျံ့ဝင်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်များကို ပိတ်ထားသော်လည်း ၎င်းအနံ့များကို ရှောင်လွှဲ၍ မရခဲ့။ မသတီစရာ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များက ကျွန်မတို့၏ မျက်လုံးများနှင့် လျှာများကို ထိုးဆွနေကြသည်။ တစ်နေ့အတွင်း မဖြစ်မနေ လုပ်ရမည့် အလုပ်များကို ဦးနှောက်ထဲ၌ ကျွန်မ တေးမှတ်ထားသည်။ ကွမ်ရင်မယ်တော်ကို မကြာမကြာ ရှိခိုးပူဇော်ရမည်။ ကလေးများကို ကြက်သွေးရောင် အဝတ်စဖြင့် လုံခြုံအောင် ထုပ်ထားရမည်။ သားကောင်ရှာနေသော သရဲတစ္ဆေများကို ခြောက်လှန့်ရန်အတွက် အိပ်ခန်းကို တစ်နေ့သုံးကြိမ် တံမြက်စည်းလှည်းရမည်။ ကျွန်မတို့ ရှောင်ကြဉ်ရမည့် အစားအစာများကိုလည်း စာရင်းလုပ်ထားသည်။ ကြော်လှော်ထားသော အစားအစာများနှင့် ဆီပူထိုးထားသော အစားအစာများ။ အကယ်၍သာ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် အိမ်တွင် ရှိနေပါလျှင် မေထုန်မှုကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ သို့သော် သူ အိမ်မှာ မရှိသောကြောင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နိုးနိုးကြားကြား နေနေရုံသာ။

တစ်နေ့ ဆန်ပြုတ်ကြိုနေစဉ် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသည် ကြက်သေတစ်ကောင်ကို လက်ချောင်းများတွင် တွဲလဲဆွဲလျက် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ဒီအတိုင်း အလဟာဿ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလာသည်။ ကြက်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူကို တုံးတစ်ပြီးနောက် သူက

စကားဆိုပြန်သည်။

“အသားနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် မစားရရင် ညည်းကလေးတွေက ကပ်ရောဂါကြောင့် မသေဘဲ အာဟာရချို့တဲ့ပြီး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ကြက်ကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ခံတွင်း၌ သွားရည်များ ယိုစီးကျလာကာ အစာအိမ်ကလည်း တဂွီဂွီနှင့် ဆန္ဒပြလာသည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မသည် သူ့စကားကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ဘာမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်တော့။ ပန်းကန်လုံးများထဲသို့ ဆန်ပြုတ်များ လောင်းထည့်ကာ လင်ပန်းပေါ်သို့ အစီအရီ ကောက်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားစဉ် ဘကြီးတော်လူး၏ အခန်းရှေ့၌ ခဏရပ်၍ တံခါးခေါက်ပြီးနောက် သူ့အတွက် ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် ချန်ထားပေးလိုက်သည်။ ထို့သို့ ပြုလုပ်ပေးရမည့်တာဝန် ကျွန်မ၌ ရှိနေသည်။ သူသည် ဤမိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အသက်အကြီးဆုံးနှင့် အလေးစားခံရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် သားကြီး၏ ဆရာသမားလည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ အနန္တောအနန္တ ငါးပါးထဲ၌ ဆရာသည် မိဘ၏ အနောက်ကပ်လျက်တွင် တည်ရှိနေသည်။ သားသမီးတို့အတွက် မိဘ၏ ကျေးဇူးသည် ပထမဟု ဆိုရပါလျှင် ဆရာ၏ ကျေးဇူးသည် ဒုတိယလိုက်ရပေမည်။

တခြားသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်များကို ကလေးများဆီသို့ သယ်ယူသွားလိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်မှာ ဗလာဆန်ပြုတ်ဖြစ်သောကြောင့် ကြက်သွန်မြိတ်ကိုလည်း မတွေ့ရ၊ အသားဖတ်လည်း မတွေ့ရ၊ တခြားသော အခြောက်ခံ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လည်း တွေ့ရမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်တော့သောကြောင့် ယွိအော်က ကကျည်ကကြောင်လုပ်ကာ ဆန္ဒပြလေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ပါးကို တစ်ချက် ဖြတ်ရိုက်လိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် တခြားသော ကလေးများခမျာ သူတို့၏ ခံစားချက်များကို မျိုသိပ်ထားရတော့သည်။ ယွိအော်ကမူ အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားလျက် မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့၏ အပြုအမူများကို ပေယျာလကန်ပြုကာ တံမြက်စည်းကိုင်လျက် အခန်းတွင်း လှည်းကျင်းနေလိုက်သည်။

ရက်များစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ အခန်းတွင်း၌ မည်သူမျှ ရောဂါကူးစက်ခံရခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် ပိုမို လွန်ကဲလာသော အပူဒဏ်ကြောင့် အသေကောင်တို့၏ အပုပ်နံ့မှာ ယခင်ထက် ပိုမို ဆိုးရွားလာလေသည်။ တစ်ညနေ မီးဖိုချောင်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အခန်း၏ အလယ်ခေါင် အမှောင်ထုထဲ၌ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော တတိယ လင်ညီမကို

တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ခေါင်းအစမှ ခြေအဆုံးထိ နာရေးဝတ်ရုံဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ ကလေးများနှင့် ခင်ပွန်းတို့ သေဆုံးကုန်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ အသက်မဲ့နေသော၊ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော သူ၏ ကျိုးတိုးကြောင်တောင် အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ကာယသည် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် တောင့်တင်းသွားသည်။ သူက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။ သူ၏ တစ်မီတာအကွာ ရပ်နေသော ကျွန်မကိုလည်း သတိထားမိပုံမရ။ ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ ရှေ့တိုးရကောင်းနိုးနိုး၊ နောက်ဆုတ်ရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေတော့သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်မှ ညဥ့်ငှက်တို့၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံများနှင့် ကျွဲညည်းသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ရှုးမိုက်သော အတွေးတစ်ခု ဖြတ်ဝင်လာသည်။ တိရစ္ဆာန်များ အဘယ်ကြောင့် မသေဆုံးကြရသနည်း။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့ တစွတ်စွတ် သေနေသည့် သတင်းကို ကျွန်မတို့ထံသို့ မည်သူကမျှ လာမပြောပြခြင်းပေလော။

“သောက်သုံးမကျတဲ့ ဝက်မကျတော့ သေမသေနိုင်ဘူး” ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော အသံတစ်သံသည် ကျွန်မ၏ နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တတိယ လင်ညီမက မျက်တောင်ပင် မခတ်။ သို့သော် ကျွန်မသည် အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ယောက္ခမ။ သူ၏ ဆံပင်များသည် ဖားလျားကျလျက် မျက်နှာအနီးတွင် ဝေ့ဝဲနေကြသည်။

“နင့်လို ဟာမမျိုးကို ငါတို့အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းလာခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး။ နင်က ငါတို့ လူးမိသားစုကို ဖျက်ဆီးနေတာပဲ။ သောက်ကျင့်မကောင်းတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းဝက်မ”

ယောက္ခမသည် လင်ညီမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တံတွေးထွေးထုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ တံတွေးကို သုတ်ပစ်ရန်ပင် သူ့ခမျာ စိတ်ဝင်စားပုံ မရပေ။

“နင့်လိုကောင်မမျိုး မြန်မြန် သေလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်” ယောက္ခမကြီးသည် ပူဆွေးမှုနှင့် ဒေါသတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော နီးမြန်နေသည့် မျက်နှာဖြင့် ကျိန်ဆဲနေလေသည်။

“တကယ်လို့ မသေသေးဘူး ဆိုရင်လည်း ... ကွမ်ရင်မယ်တော်ဘုရား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကို ဝဋ်လည်အောင် လုပ်ပေးတော်မူပါ။ ဆောင်းဝင်တာနဲ့

လူးလောင်ရဲ့ကတော့ နင့်ကို တခြားလူဆီ ပေးပစ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါသာ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရမယ်ဆိုရင် နင့်ကို နေ့ကူးအောင်တောင် ထားနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ယောက္ခမကြီးသည် နံရံကို အမှီပြုလျက် မီးဖိုချောင် အပြင်သို့ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ အခန်းထဲ၌ ရပ်နေသော ကျွန်မကို စိုးစဉ်းမျှ သတိထားမိပုံ မရပေ။ လင်ညီမဘက်သို့ ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဝိညာဉ်မဲ့နေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေရာတွင် ငူငူကြီး ရပ်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ ဤကိစ္စတွင် ဝင်ပါရန် မသင့်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး သူ့ကို ပွေ့ဖက်ကာ ထိုင်ခုံရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ရေနွေးတစ်အိုး တည်လိုက်ပြီးနောက် အနီးမှ ရှာတွေ့သော ရေဇလုံထဲတွင် အဝတ်စကို ရေစွတ်ကာ သူ့မျက်နှာကို သန့်စင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၎င်းအဝတ်စကို မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်ကာ မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။ ရေနွေးဆူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး ခတ်ကာ သူ့အတွက် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးလိုက်သည်။ သူ့အရှေ့တွင် ချပေးထားသော အကြမ်းပန်းကန်ကို သူ ကိုင်၍ပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။ ယခုထက်လည်း ကျွန်မ ဘာမျှ မလုပ်တတ်တော့။ သို့ဖြင့် ဆန်ပြုတ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်သို့ တင်ကာ ချိုးမကပ်စေရန် ယောင်းမဖြင့် အသာအယာ မွှေနေလိုက်တော့သည်။

“ငါ့ကလေးတွေရဲ့ ငိုရှိုက်သံကို ကြားရဖို့ ငါ ကြိုးစားနေတာ။ ငါ့ယောကျ်ားကိုလည်း တွေ့ရနိုးနိုးနဲ့ နေရာတကာ လိုက်ရှာကြည့်သေးတယ်” လင်ညီမ၏ တီးတိုးရေရွတ်သံကို ကြားရသောကြောင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို ပြောနေသလားပေါ့။ ကျွန်မ အထင်မှားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကြောင်တောင်ငေးနေသော သူ့မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။

“တကယ်လို့ ငါသာ နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်ရင် တမလွန်မှာ ငါ့ယောကျ်ားနဲ့ ကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဆုံနိုင်ပါတော့မလဲ”

သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးရန်အတွက် စကားလုံး ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ သူ၏ အရိပ်ခိုရာ၊ မှီခိုအားထားရာ အစောင့်အရှောက်သည် သူ့ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ သူသည် မတ်တတ်ထရပ်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ မီးပုံးလွှတ်ပွဲတော်အတွင်း၌ လွှတ်တင်လိုက်သော မီးပုံးတစ်ခုကဲ့သို့ ဘယ်ညာယိမ်းကာ အဝေးသို့ လွင့်မျောသွားလေတော့သည်။ ကျွန်မလည်း ဆန်ပြုတ်အိုးကို ပြန်မွှေနေလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း အိမ်အောက်ထပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲနေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိလိုက်သည်။ ယုံကမ်းနှင့် တခြားအိမ်စေနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကာ မီးဖိုချောင်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြသည်။ ထင်းချောင်းများကို စုပုံနေကြသည်။ ယုံကမ်းက ကျွန်မကို သတင်းပို့သည်။ ယနေ့နံနက် ခပ်စောစောအချိန်တွင် တတိယ လင်ညီမသည် ဆပ်ပြာဆီသောက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အကယ်၍သာ သူသည် သူ၏ အစီအစဉ်ကို နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်မျှ ရွှေ့ဆိုင်းထားခဲ့ပါလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်လာလိမ့်မည်နည်းဟု ကျွန်မ မကြာခဏ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသည် နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်တွင် အဖျားတက်၍ မူးမေ့သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ချွေးမကို မှိုချိုးမျှစ်ချိုး မပြောခင် ညကတည်းက သူ ဖျားနာခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

ယခု ကျွန်မ အကျပ်တွေ့နေရပြီ။ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ ကလေးများကို ဘေးရန်ကင်းအောင် အိပ်ခန်းတွင်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သော်လည်း ကျွန်မသည် ချွေးမတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိခင်ပွန်း၏ မိဘများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရန် တာဝန် ရှိနေသည်။ ဤတာဝန်သည် သူ့တို့ကို ရေပူရေအေး ကမ်းလှမ်းပေးနေရုံနှင့် မပြီးသေး။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ပေးရုံ၊ သူတို့၏ ပြစ်တင်ဝေဖန်သံများကို အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်ရုံနှင့် မပြီးသေးပေ။ သူတို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း ဟူသည် သူတို့ကို လူတကာ၏ အထက်တွင် ထား၍ ကိုးကွယ် ပသထားရမည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများ၊ ကျွန်မ၏ လင်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မ၏ သားသမီးများ အားလုံးထက် သာလွန်၍ ဦးတင်ထားရမည်။ အိမ်တွင် လင်ယောကျ်ား မရှိသောကြောင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်အတွက် ကပ်ရောဂါအပေါ် ထားရှိသော ကျွန်မ၏ ကြောက်စိတ်ကို မေ့ဖျောက်ထားရပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ သားသမီးများအပေါ် ထားရှိသော ခံစားချက်များကို နှလုံးသားထဲမှ နှင်ထုတ်ထားရပေတော့မည်။ အကယ်၍ ကျွန်မ မလုပ်ဆောင်ခဲ့သည် ရှိသော်၊ အကယ်၍ ယောက္ခမ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ရှိသော် ကျွန်မသည် ခေါင်းမဖော်ဝံ့လောက်အောင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းရပေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ကလေးများကို လွယ်လွယ်နှင့် စွန့်လွှတ်၍ မဖြစ်။ တခြားသော လင်ညီမများသည် သူတို့၏ မိသားစုနှင့်အတူ သူတို့၏ အခန်းများထဲ၌ နေထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ အခန်းများထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ သူတို့ ဖျားနာကောင်း ဖျားနာနေကြမည်။ သူတို့ သေဆုံးကောင်း

သေဆုံးနေကြမည်။ ကျွန်မ၏ ကလေးများကို ယောက္ခမ-အဖေ၏ လက်အတွင်းသို့ ထိုးအပ်၍ မဖြစ်သေး။ ကျွန်မ သူ့ကို မယုံ။ သူသည် ယမန်နေ့ညက သူ့ဇနီးနှင့် အတူတူ ရှိနေခဲ့သလော။ ဖျားနာလာမည့် နောက်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးမှာ သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလော။ ထို့အပြင် ရောဂန္တရကပ် စတင်ကတည်းက ကျွန်မသည် ဘကြီးတော်လူးကို တစ်ခါမျှ လူချင်း မတွေ့ဖြစ်တော့ပါ။ ဆန်ပြုတ်ကို မနက်ညတစ်ကြိမ်စီ သူ့အခန်းရှေ့ ချပေးထားကာ အချိန်တန်လျှင် သူ့သောက်ပြီးသား ပန်းကန်လွတ်ကို ပြန်သိမ်းပေးရုံမျှသာ သူနှင့် ဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထိုင်ကာ လက်ချောင်းများကို ဆော့ကစားလျက် ဗျာများနေသည်။ ယုံကမ်းသည် ကျွန်မအရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး ဒူးထောက်ချကာ စကားဆိုလာသည်။

“ကလေးတွေကို ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ်”

ယုံကမ်းသည် ကျွန်မ၏ လက်ကို တွဲလျက် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ မီးတွင်းကာလ၌ ကျွန်မကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအပေါ် သစ္စာရှိစွာဖြင့် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးထံသို့ စာများ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အမှုကိစ္စများကို ကျွန်မအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးနေရင်းနှင့်ပင် သူသည် ကျွန်မ၏ မျက်စိအောက်၌ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဘဝမှ ၂၄ နှစ်အရွယ် ခြေကြီးမ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ကြီးပြင်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မအမြင်၌ သူသည် အကျည်းတန်သော မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း သူ့တွင် အဖျားအနာ မရှိ၊ ကျန်းမာပကတိ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသည်ကိုတော့ ကျွန်မ သိသည်။ ကျွန်မ၏ ကလေးများကို သူ၏ သားသမီး အရင်းချာကဲ့သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက် ပေးလိမ့်မည်ကိုလည်း ကျွန်မ သိနေသည်။

ကလေးများအတွက် အစားအသောက်နှင့် ရေကို မည်သို့ ပြင်ဆင်ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ညွှန်ကြားပြီးနောက် သက်စောင့်အလို့ငှာ သူ့ကို ဓားတစ်ချောင်း ပေးလိုက်သည်။ တခြားလူ မဝင်အောင် တံခါးစောင့်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် မထင်မှတ်သော အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် အကာအကွယ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ကလေးများကို ကံကြမ္မာ၏ လက်အတွင်းသို့ ဝကွက်ထိုးအပ်ကာ မိမိ၏ စိတ်အာရုံကို လင်ယောကျ်ား၏ မိခင်ထံသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်တော့သည်။

နောက်ငါးရက်အတွင်း၌ ကျွန်မသည် ချွေးမတစ်ယောက် လုပ်နိုင်သမျှသော နည်းလမ်းအဖုံဖုံဖြင့် ယောက္ခမကို အစွမ်းကုန် ပြုစုပေးခဲ့သည်။ အပေါ့အလေး ထမစွန့်နိုင်တော့သည့်အတွက် ကိုယ်ပေါ်တွင် ပေကျံနေကြသော အညစ်အကြေးများကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ သားသမီးများအတွက် ပြုလုပ်ပေးသကဲ့သို့ သူ့အတွက်လည်း ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မငယ်စဉ်က မြင်ဖူးခဲ့သော မာမား၏ လုပ်ရပ်အတိုင်း ကျွန်မ၏ လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်ကာ ဆန်ပြုတ်ထဲ ထည့်ကြိုပေးခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ချွေးမတစ်ယောက်၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အသက်ဓာတ်သည် သူ့ကို ပြန်လည်သန်စွမ်းလာအောင် အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် ဤကပ်ရောဂါ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပုံကို ကျွန်မ ပြောပြနေစရာ လိုမည် မထင်ပါ။ ဘာဆက်ဖြစ်လာမည်ကို သင် သိနေလောက်ပါပြီ။ မှန်၏။ သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း မျှမျှတတ ဆက်ဆံတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာမှုများ ပြသတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအတွက် ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူကဲ့သို့သော ဂုဏ်သတင်းမွှေးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်မှန်သမျှကို ကျွန်မ အပြည့်အဝ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်မ နားလည် သိရှိလိုက်သည်။ စန္ဒကူးနံ့သာ ဖြန်းဆွတ်ထားသော ရေနွေးဖြင့် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အညစ်အကြေးများနှင့် သူ၏ ညှိုးခြောက်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးလိုက်သည်။ သူ၏ သက်ရှည်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပေးပြီးနောက် သူ၏ နှီးစူးစများကို အင်္ကျီလက်နှင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ ယောကျ်ားများနှင့် မတူသည့်အချက်မှာ သူသည် နာမည်ကောင်းရရန်အတွက်၊ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဇောထင်ရှားရန်အတွက် စာကို ရေးသားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူ၏ အတွေးနှင့် သူ၏ ခံစားချက်များကိုသာ သူငယ်ချင်းများထံသို့ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများကလည်း သူ့ထံသို့ ဤနည်းအတိုင်း ရေးသားပေးပို့ခဲ့ကြသည်။ ပုံမှန်အခြေအနေမျိုး၌သာ ဆိုလျှင် ၎င်းပစ္စည်းများကို သူ၏ အုတ်ဂူရှေ့တွင် မီးရှို့ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပူဒဏ်နှင့် ကပ်ရောဂါတို့ကြောင့် အလောင်းများကို အလျင်အမြန် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်နေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းရွှေ၊ နှီးစူးနှင့် သားသမီးတို့၏ ဝတ္တရားများကို ယခုအချိန်၌ ဘေးချိတ်ထားကြရသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးနိုင်သည့် ကိစ္စမှာ တမလွန်ဘဝတွင် သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ စာများကို အဆင်ပြေပြေ ဖတ်နိုင်၊ ဆိုနိုင်ရန် ပြုလုပ်ပေးရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏

လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် သူ၏ အခေါင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန်အတွက် သုသာန်မြေသို့ သယ်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသည် အသက်ရှည်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်ရပေမည်။ ထို့အပြင် ယောက္ခမ ဆုံးပါးသွားသောကြောင့် ကျွန်မသည် ဤမိသားစု၏ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ယခုအခါတွင် တခြားသော လင်ညီမများ အားလုံးသည် ကျွန်မ၏ စကားကို နားခံကြရတော့မည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အဆက်ဆံခံလိုလျှင် ကျွန်မ၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို ရရှိရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ လောင်ရဲ၏ မယားငယ်များ အားလုံးလည်း သေဆုံးကြကုန်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပိုမို၍ သဟဇာတဖြစ်သော အခြေအနေကို ကျွန်မ လိုလားသည်။ အသေချာဆုံး အချက်မှာ ဤအမိုးအကာအောက်တွင် နောက်ထပ် မယားငယ်များ မည်သည့်အခါမျှ ရှိလာတော့မည် မဟုတ်ပေ။

များမကြာခင်မှာပင် ကပ်ရောဂါပိုးသည် ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ကျွန်မတို့၏ တံခါးများကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် စတင်လိုက်ကြတော့သည်။ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုထဲတွင် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ၊ စန်းတိ၊ သူ၏ မိသားစုနှင့် လောင်ရဲ၏ မယားငယ်များ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ အော့တိ၊ စစ်တိနှင့် သူတို့၏ မိသားစုများ ရှင်သန် ကျန်ရစ်ကြသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်တွင် မာမားနှင့် ပါပါးတို့ ဆုံးပါးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးခရီးစဉ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးနှင့် အချိန်များများ မနေဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ နောင်တရနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ခြေထုပ်ရသည့် အချိန်မှစ၍ ပါပါးနှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ လုံးဝနီးပါး ပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ရွှယ်ဟွား၏ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မာမားနှင့် စကားများခဲ့သည့် အချိန်မှစကာ သူနှင့် ယခင်ကအတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်တော့ပေ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးသွားသော သမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မ၏ တစ်ခုတည်းသော တာဝန်ဝတ္တရားမှာ ကွယ်လွန်သူ မိဘများအတွက် ဝမ်းနည်းအောက်မေ့ဖွယ် ကာလကို တစ်နှစ်သတ်မှတ်၍ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း နေထိုင်ပေးသွားရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအပေါ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှသော၊ ကျွန်မအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သမျှသော မျောက်နှစ်ဖွား မိခင်၏ လုပ်ရပ်များ အားလုံးကို ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်နိုင်ရန် ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ကြေကွဲဝမ်းနည်း မနေခဲ့ပါ။

အချုပ်ဆိုရသော် ကျွန်မတို့ ကံကောင်းခဲ့ပါသည်။ အခန်းကိုယ်စီမှ ထွက်လာသည့် နေ့မှစ၍ ဘကြီးတော်လူးနှင့် ကျွန်မသည် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား

စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ထို့နေမှစ၍ သူသည် ယခင်ကကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ပင်စင်စား အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ သူ၏ ရှိသမျှ အချိန်၊ ရှိသမျှ ခွန်အားနှင့် ရှိသမျှ စိတ်စွမ်းအားတို့ကို ကျွန်မ၏ သားအပေါ်တွင် အကုန်လုံး ပုံအောထားလေတော့သည်။ ကျွန်မတို့အတွက် ပြင်ပမှ ကျောင်းဆရာ ငှားရန် လုံးဝ မလိုအပ်တော့ပေ။ ကျွန်မ၏ သားကလည်း သူ၏ သင်ခန်းစာများကို တစ်ချက်ကလေးမျှ လစ်ဟာခဲ့သည် မရှိ။ မင်္ဂလာဦးညနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေပေလွှာတွင် မိမိ၏ နာမည်ကို ရေးထိုးကြေညာခံရသောအချိန်သည် လူ့ဘဝ၏ တန်ဖိုးအရှိဆုံး အချိန်များ ဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဦးညတွင် သားတို့၏ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခွင့် ရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ကာလ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေပေလွှာထဲတွင် မိမိနာမည် ရေးသွင်းဖော်ပြခံရလျှင် သူသည် မထင်ပေါ်သော ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်ငယ်လေးကို လွန်၍ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက သိသော ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာပေမည်။

အထက်ပါ ကိစ္စများ ဘာတစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာမီ ကျွန်မခင်ပွန်းသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ရွာဝင်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ သူ၏ ဝေါယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ မည်မျှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကြောင်း ကျွန်မ ရှင်းလင်း ဖွင့်ဆိုပြနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ အနောက်တွင်လည်း ဆားအိတ်နှင့် အခြားကုန်စည်များ အပြည့်တင်ထားသော နွားလှည်းများက တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါလာကြသည်။ စိတ်ပူပန်ခဲ့သမျှ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတို့သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ဖြစ်မလာသေးဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဝမ်းသာလုံးဆို့ကာ မျက်ရည်များပင် လည်လာခဲ့ရသည်။ လှည်းပေါ်မှ ကုန်စည်များကို ကျွန်မတို့၏ လူများက အောက်သို့ ချနေကြစဉ် ထုံးခိုရှိ မိန်းမများအားလုံးက လာရောက်စပ်စုကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်နှင့် လွယ်ထားကြရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်များနှင့် ပူဆွေးသောကများ လျော့ပါးသွားကာ ကျွန်မတို့အားလုံး ငိုရှိုက်မိကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် – ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက် ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည် – မင်္ဂလာရှိသော နိမိတ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ လပေါင်းများစွာ ကြုံကြိုက်ခဲ့သော ဒုက္ခသုက္ခတွင်းမှ လွတ်မြောက်ကာ ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ကြရသည့် ကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မတို့၏ ဆားကို ခရိုင်အတွင်းရှိ ပြည်သူလူထုက အလုအယက် ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ငှင်းအရောင်းအဝယ်မှ စို့စို့ပို့ပို့ ရရှိလိုက်သော ဝင်ငွေသည်

ကျွန်မတို့၏ ဘဏ္ဍာရေး စိုးရိမ်ရမှု အခြေအနေများကို လွင့်ပါးသွားစေခဲ့သည်။ ပေးဆောင်သင့်သည့် အခွန်များကို ကျွန်မတို့ ပေးဆောင်လိုက်ကြသည်။ ယခင်က ရောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့ရသော လယ်မြေများကို ပြန်လည် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ လူးမိသားစု၏ ဓနအင်အားနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာသည်လည်း ပြန်လည် ဖြိုးမောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ်၏ ကောက်ပဲသီးနှံ အထွက်နှုန်းကလည်း ယခင်နှစ်များထက် ပိုမို ထွက်ရှိသောကြောင့် ရိတ်သိမ်းချိန် ဖြစ်သော ဆောင်းဦးကာလကို ကျွန်မတို့ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် ငံ့လင့်နေခဲ့ကြသည်။ မှောင်မိုက်သော အဆိုးလောကဓံ နေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး နောက်တွင် ကျွန်မတို့၏ စိတ်မှာ ဘယ်တုန်းကမျှ ဤသို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပေ။ ယောက္ခမ-အဖေသည် ပန်းချီဆရာများ ငှားရမ်းကာ အိမ်ပြင်နံရံပေါ်၌ ပန်းချီကားအသစ်များကို ထပ်မံ ရေးဆွဲစေသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကုံလုံကြွယ်ဝမှုနှင့် ဘုန်းကံကြီးမားမှုတို့ကို အိမ်နီးချင်းများနှင့် ရွာသို့ လာရောက်လည်ပတ်မည့် ဧည့်သည်များအား ၎င်းနံရံဆေးရေး ပန်းချီများက ဖော်ပြပေးပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မသည် အိမ်ပြင်ထွက်၍ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရှုပိုင်ခွင့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ပိုးထည်ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကွေ့လင်မှ ကုန်သည်များနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန်အတွက် လှေဖြင့် မြစ်ကြောသို့ စုန်ဆင်းသွားသည်။ အိမ်တွင်းရှိ မိန်းမများသည် ပိုးဂါဝန်များ ဝတ်ဆင်လျက် သူတို့၏ ဇာထိုးပန်းထိုးများကို လုပ်ဆောင်ရင်း ကျွန်မခင်ပွန်း၏ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အိမ်အပြန်ခရီးကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

အိမ်ပြင်နံရံတွင် ရေးခြယ်ထားသော ပန်းချီကားများ အားလုံးသည် ယောက္ခမ-အဖေ၏ ကိုယ်လုံးပြည့် ရုပ်ပုံမှ လွဲ၍ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်များသာ ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းချီကားထဲ၌ သူသည် နောက်မှီ ထိုင်ခုံအမြင့်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများ အားလုံးကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်။ တကယ့်လက်တွေ့၌မူကား သူ၏ ဇနီးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် အချိန်မှ စ၍ ပြင်ပရုပ်ဝတ္ထုများအပေါ် ဘာတစ်ခုမျှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ပေ။ လယ်ကွင်းများဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသော တစ်နေ့တွင် သူသည် လမ်းပေါ်၌ပင် လူမသိသူမသိ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံးသော တာဝန်မှာ ဤခရိုင်အတွင်း၌ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသော ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုမျိုးကို ဖန်တီးပြုလုပ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယောက္ခမကြီးကို အခေါင်းသွင်းကာ အိမ်ပြင်၌ ငါးရက် ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့သည် တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းငှားကာ နေ့ညမပြတ် တီးမှုတ်စေခဲ့သည်။ ခရိုင်အတွင်းမှ လူအများသည် အခေါင်းရှေ့သို့ လာကာ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဂါရဝပြု ဦးညွှတ်သွားကြသည်။ ဧည့်သည်တို့သည် အကူငွေ ပိုက်ဆံများ ထည့်ထားသည့် စာအိတ်ဖြူများကိုလည်းကောင်း၊ ပိုးထည် စာတန်းပိတ်ကားများကို လည်းကောင်း၊ ယောက္ခမကြီးအား ဂုဏ်ပြုထားသည့် စကားလုံးများပါသော စာခွေများကိုလည်းကောင်း အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ်

အသီးသီး ပေးအပ်ကြသည်။ သားများ အားလုံးနှင့် ချွေးမများ အားလုံးသည် သုသာန်မြေသို့ ဒူးထောက်လျက် လျှောက်သွားကြရသည်။ ထုံးစံမှ ရွာသူရွာသားများနှင့် တခြားရွာမှ ဧည့်သည်များသည် ကျွန်မတို့၏ အနောက်မှ လမ်းလျှောက်လိုက်ကြသည်။ အစိမ်းရောင် လယ်ကွင်းများတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြစဉ် ဤလူအုပ်ကြီးသည် ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဖြူရောင် ဝတ်ရုံများကြောင့် အဖြူရောင်မြစ်တစ်စင်းနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ ခြေကို ခုနစ်လှမ်း လှမ်းလျှောက်ပြီးသည့် အခါတိုင်း၌ ပရိသတ်အားလုံးသည် ဦးခေါင်းများကို မြေကြီးနှင့် ထိကာ တစ်ကြိမ် ဦးခိုက်ကြရသည်။ သုသာန်မြေမှာ တစ်ကီလိုမီတာခန့် ဝေးကွာသောကြောင့် ကျောက်လမ်းမပေါ်၌ ကျွန်မတို့ အကြိမ်မည်မျှ ရပ်တန့်ခဲ့ကြရမည်ကို သင် မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါသည်။

တီးဝိုင်း၏ အဖွဲ့သားများက သူတို့၏ နှဲများ၊ ပလွေများ၊ လင်းကွင်းများနှင့် ဗုံများကို တီးမှုတ်နေကြစဉ် လူကြီး၊ လူငယ် မှန်သမျှတို့သည် ပူဆွေးသောကများဖြင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြွေးနေသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် သားကြီးဩရသ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငွေစက္ကူ မီးရှို့ခြင်းနှင့် မီးရှူးပစ်ဖောက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးရသည်။ ထို့အပြင် ဘုန်းတော်ကြီး အမြောက်အမြား ပင့်ကာ ဘဝကူးကောင်းစေရန် ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ရောဂန္တရကပ်အတွင်း သေဆုံးသွားကြရသော လူများ အားလုံးအတွက်လည်း တမလွန်ဘဝ ကောင်းစားနိုင်ရေးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ပြီးသည့်အခါတွင် တစ်ရွာလုံးအတွက် မီးခိုးတိတ် ဧည့်ခံပွဲတစ်ပွဲကို စီစဉ်ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ ဧည့်သည်များ ပြန်လည် ထွက်ခွာကြသည့်အခါ လူးမိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားသော အမျိုးသားများက ဧည့်သည်တစ်ယောက်စီတိုင်းကို ကံကောင်းစေရန်အတွက် အကြွေစေ့တစ်စေ့၊ သေခြင်း၏ ခါးသက်သော အရသာကို ဖယ်ရှားပစ်ရန်အတွက် သကြားလုံးတစ်လုံးနှင့် ခန္ဓာကိုယ် သန့်စင်ရန်အတွက် ပဝါတစ်ပိုင်းတို့ကို ကမ်းပေးခဲ့သည်။ နာရေးအခမ်းအနား၏ ပထမဆုံး ရက်သတ္တပတ်ကို ဤနည်းနှင်နှင် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်မတို့၏ အောက်မေ့ဖွယ် နာရေးအခမ်းအနားကို ၄၉ ရက်တိတိ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုရက်များအတွင်း၌ ရိုးရာကန်တော့ပွဲများ၊ လှူပွဲတန်းပွဲများ၊ စားသောက်ဧည့်ခံပွဲများ၊ တရားပွဲများ၊ ငိုချင်းများနှင့် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။ ဤအခမ်းအနားများ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါတွင် (ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကျွန်မတို့၏ တရားဝင် ဝမ်းနည်းအောက်မေ့ဖွယ် ကာလမှာ ဤမျှနှင့် မပြီးဆုံးသေးချေ) လူတိုင်း၏ အမြင်၌ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် ကျွန်မတို့သည် လူးသခင်နှင့် လူးသခင်မ အသစ်စက်စက်များ ဖြစ်လာကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅) တောင်များဆီသို့

အူရောင်ငန်းဖျား ကပ်ရောဂါ ကာလအတွင်း၌ ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ၏မိသားစုတို့ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မ မသိသေးပါ။ ကျွန်မ၏ သားသမီးများအပေါ် စိတ်ပူပန်နေမှု၊ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အမေအပေါ်တွင် တည်ရှိနေသော တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် ကျွန်မ၏ ချစ်လင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောကြောင့် အပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်နေခြင်းတို့အပြင် ယောက္ခမ-အဖေ၏ အနိစ္စရောက်ခြင်းနှင့် နာရေးအခမ်းအနား၊ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးခင် အစောတလျင် ရောက်ရှိလာသော ကျွန်မတို့၏ အိမ်ကြီးရှင်ဘဝ၊ အစရှိသော လောကခံ၏ ဝဲသြဃထဲ၌ ဝဲလည်မျောပါရင်း ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို မေ့လျော့နေခဲ့မိသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူ့ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။

ပိုင်ဟောရေ ...

နင် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်လို့ ငါ ကြားသိရတယ်။ နင့်ယောက္ခမတွေအကြောင်း သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နင့်ရဲ့ ပါပါးနဲ့ မာမားအကြောင်း ကြားရတော့ ပိုလို့တောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသေးတယ်။ ငါ သူတို့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ။

ငါတို့လည်း ကပ်ရောဂါကြီးကို ကျော်လွှန်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ အစောပိုင်းရက်တွေမှာတော့ ငါ သားလျှော့ခဲ့ရပြန်တယ်။ နောက်ထပ် သမီးလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ ငါ့ယောက်ျားကတော့ ကောင်းတယ်လို့တောင် ပြောနေသေးတာ။ တကယ်လို့သာ ကလေးတွေ အကုန်လုံး အဖိတ်အစင် မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့မှာ သမီးချည်းပဲ လေးယောက်တောင် ရှိနေလောက်ပြီ။ မတွေးဝံ့စရာပဲ။ ဒါပေမယ့် အသက်မရှိတော့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်လက်ထဲမှာ သုံးကြိမ်သုံးခါတောင် ပွေ့ပိုက်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ သိပ်ကို များလွန်းမနေဘူးလား။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးကြိုးစားဖို့ နင်က ငါ့ကို အမြဲ ပြောနေခဲ့တယ်နော်။ ငါ ကြိုးစားမှာပါ။ နင့်လို သားသုံးယောက် ရနိုင်ပါစေလို့ ငါလည်း မျှော်လင့်နေတာပဲ။

နင်ပြောခဲ့သလိုပေါ့ဟာ။ သားတွေဆိုတာက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရတနာတွေလေ။

ငါတို့ဆီမှာတော့ လူတွေအများကြီး သေကြတယ်။ အခုတော့ ဒီမှာ အတော်ကို တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ယောက္ခမကတော့ အသက်ရှင်လျက်ပဲ။ သူက နေ့တိုင်း ငါ့အကြောင်းကို မကောင်းချည်း ပြောနေတော့တာပဲ။ ငါ့ယောက်ျားနဲ့လည်း ငါ့ကို ရန်တိုက်ပေးသေးတယ်။

ငါ့ဆီ လာလည်ပါဦးလား။ ငါတို့ရဲ့ ဘဝတွေက နင်တို့နဲ့ နှိုင်းစာရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး ဆိုပေမယ့် နင် ငါ့အနားမှာ ရှိနေရင် ဒုက္ခသုက္ခတွေ အားလုံးကို ငါ မေ့ပစ်ထားနိုင်တယ်။ ငါ့ကို ချစ်ရင် ငါ့ဆီ လာခဲ့ပါနော်။ ငါတို့ သမီးတွေကို ခြေမစည်းပေးခင် ငါ နင်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်သေးတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း နင်နဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိနေသေးတယ်။

ရွှယ်ဟွား

တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်သော ယောက္ခမကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လျက် မယားတစ်ယောက်၏ တာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောခဲ့သော သူ့စကားများကို ခဏတိုင်းဆိုသလို ပြန်လည် ကြားယောင်နေသည်။ "နာခံ၊ နာခံ၊ နာခံ၊ ပြီးမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်" ဟူ၍။ အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်နေတတ်သော ယောက္ခမကြီး၏ မျက်လုံးများ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်၍ ရွှယ်ဟွားနှင့် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် တွေ့ဆုံနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းတွင်တော့ အကြောင်းပြချက်ပေါင်း အထောင်အသောင်း ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မတို့၏ သားသမီးများမှာ ယခုအခါတွင် ၁၁ နှစ်သား တစ်ယောက်၊ ၈ နှစ်သား တစ်ယောက်၊ တစ်နှစ်ခွဲသား တစ်ယောက်နှင့် မကြာခင်ကမှ ၈ နှစ်ပြည့်သွားခဲ့သော သမီးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်မကို အိမ်မှာ အမြဲ ကပ်နေစေချင်သည်။ သူ၏ စိတ်ပူပန်မှုများ လျော့ကျသွားစေရန်အတွက် ကျွန်မ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်လာစေရန်အတွက် သူ့ကို သီချင်းဆိုပြခဲ့သည်။ သူ၏ နှလုံးသားကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားစေရန်အတွက် သားသမီးများဖြင့် အကြံအဖန် လုပ်ခဲ့ရသည်။ သူ ကြိုက်နှစ်သက်သော ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့သည်။ လယ်တောမှ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတိုင်း သူ့ခြေထောက်များကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆေးကြော နှိပ်နယ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် သူ၏ သွေးသားတောင်းဆိုမှုတို့ကိုလည်း စိတ်ကျေနပ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ မည်မျှပင် ကြိုးစားကြိုးစား၊ သူက ကျွန်မကို ဘယ်မျှ မသွားစေချင်။ သူ့စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း

နားထောင်ရန် မျှော်လင့်နေဆဲ။

၁၀ လပိုင်း ၂၈ နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ခရမ်းပြာနုရောင် ပိုးထည်ဝတ်ရုံသည် ဂန္ဓမာပန်းတစ်ပွင့်ကို ဇာပန်းထိုးထားသောကြောင့် ဆောင်းဥတုနှင့် ပနံရနေသည်။ အပျိုဘဝက ချုပ်လုပ်ထားခဲ့သော အဝတ်အစားများကိုသာ တစ်သက်လုံး ဝတ်ဆင်သွားရမည်ဟု ကျွန်မ ထင်မှတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ-အမေသည် ဤမျှ ခပ်စောစော မျက်နှာလွှဲသွားလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က ကျွန်မ ထင်မှတ်မထားခဲ့။ ထို့အပြင် သူပိုင်အဝတ်အထည် အများအပြားကို လုံးဝ မတို့မထိဘဲ တခြားသူအတွက် ချန်လှပ် စွန့်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးခဲ့စဖူး။ ခင်ပွန်းသည်၏ စီးပွားဥစ္စာသည် ဒီရေအလား တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာသောကြောင့် ကောင်းပေ့ဆိုသည့် စူးကျိုးမှ ပိုးထည်များကို အတိုင်းအဆ မရှိ ဝယ်ယူခွင့် ရနိုင်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့စဖူး။ သို့ပါသော်လည်း ရွှယ်ဟွားသည် ကလေးဘဝက ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရလျက် သူ့ထံတွင် သွားရောက်နေထိုင်မည့် သုံးညတာခရီးအတွက် ကျွန်မ ဘာအဝတ်အစားမျှ အပို မယူဆောင်တော့ပေ။

ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်ရှေ့ အရောက်တွင် ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ကျွန်မ ဆင်းလိုက်သည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့ ကပြင်တွင် ထိုင်လျက် ကျွန်မကို စောင့်မျှော်နေသည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသော အပေါ်ဝတ်ရုံ၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ ခါးစည်းအဝတ်နှင့် ခေါင်းစည်းပဝါတို့မှာ မဲနယ်မြေရောင် ဖြူဖျော့ဖျော့ ချည်ထည်များ ဖြစ်ပြီး မြင်မကောင်းအောင် ပေရေစုတ်ပြဲနေကြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ချက်ချင်း မဝင်ကြသေးဘဲ ညနေခင်း၏ လေပြေနွေးအကြား၌ နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်ထားကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လျက် ကြည်နူးနေမိကြသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ အကြောင်းများကို ပြောကြားနေသည့် သူ၏ စကားသံများကို နားထောင်နေရင်းမှ ရောမဒယ်ပိုင်းကြီးကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။ ဝက်အသေကောင်များ၏ အရေပြားကို ပျော့ပျောင်းလာစေရန်နှင့် ဝက်မွေးများ ချွတ်ရန် အသုံးပြုခဲ့သော ရောမဒယ်ပိုင်းကြီး။ အပြင်ဆောင်၏ ပွင့်အာနေသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းထုပ်တန်းပေါ်၌ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသော အသားတစ်များကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ညှီစို့စို့ အနံ့အသက်များက ကျွန်မ၏ အစာအိမ်ကို ညှစ်ဆုပ် နှိပ်စက်နေကြသည်။ အဆိုးတကာ့ အဆိုးဆုံး ကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေရာ အိမ်ကပြင်ဆီသို့ အစာရှာရန် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရောက်လာတတ်သော ဝက်မကြီးနှင့် သူ၏ ကလေးများပင်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ နေ့လယ်စာ စားပြီးသည့်အခါတွင် သူသည် ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်ပါသော ပန်းကန်လုံးများကို

မြေပေါ်၌ချကာ ဝက်များကို အစာကျွေးတော့သည်။

ဝက်တစ်ကောင်စီ ထည့်ထားသော ဝက်ခြင်းလေးခြင်းကို လှည်းပေါ်တင်လျက် တွန်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော သားသတ်သမားကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်မတို့ တက်သွားကြတော့သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ရွှယ်ဟွား၏ သမီးက ဇာပန်းထိုးနေပြီး သူ၏ ယောက္ခမက ဝါစိုင်များကို ဆေးကြောနေသည်။ အခန်းမှာ အောက်စော်နံပြီး မိုက်မှောင်နေသည်။ အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်သည် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်ထက် သေးငယ်ကာ ဘာမျှ မွမ်းမံခြယ်သထားခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ၎င်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ထုံးခိုရှိ ကျွန်မ၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဤနေရာတွင် ထိုင်နေ၍လည်း ဝက်ညှီနံ့မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခြေ မရှိ။

ကျွန်မတို့သည် အသီးသီး နေရာယူလိုက်ကြကာ မိမိတို့အတွက် အရေးပါဆုံးသော အကြောင်းအရာကို စကားစလိုက်ကြတော့သည်။ သမီးများ၏ အရေးကိစ္စပင်။

“သူတို့ကို ဘယ်အချိန်လောက် စပြီး ခြေစည်းပေးရင် ကောင်းမလဲ။ နင် အဲဒါ စဉ်းစားပြီးပြီလား” ရွှယ်ဟွားက မေးလာသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ဤအရွယ်သည် ခြေထုပ်ရန် အသင့်လျော်ဆုံးနှင့် အမှန်ကန်ဆုံးသော အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ အတွေးအကြံများ တစ်ထပ်တည်း ကျနေပါစေကြောင်း ကျွန်မ မျှော်လင့်တောင့်တနေမိသည်။

“ငါတို့အမေတွေက ငါတို့ကို ၇ နှစ်ပြည့်ပြီးမှ ခြေထုပ်ပေးခဲ့ကြတာလေ။ ဒါကြောင့် အခု ငါတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေကြရတာ မဟုတ်လား” ကျွန်မက စကားကို ဂရုတစိုက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ရွှယ်ဟွား၏ မျက်နှာမှ ပြုံးပန်းပွင့်လာသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတာတွေက တစ်ထပ်တည်း ကျနေတာလည်း မပြောနဲ့တော့။ ငါတို့ရဲ့ အတွေးတွေကအစ တစ်ထပ်တည်း ကျနေတော့တာပဲ။ ငါတို့ သမီးတွေရဲ့ ဇာတာအက္ခရာ ရှစ်လုံးကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရုံတင် မကဘဲ သူတို့ရဲ့ ဇာတာနဲ့ ငါတို့ရဲ့ ဇာတာကိုပါ တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ငါတို့နှစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ကြသလိုပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်ရွယ်တည်း၊

တစ်ရက်တည်းမှာပဲ ခြေစည်းပေးကြရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ရှယ်ဟွား၏ သမီးကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ချွမ်ရွက်သည် သူ့မိခင် ပျိုနုစဉ်ကကဲ့သို့ လှပကြော့ရှင်းနေသည်။ ပိုးသားကဲ့သို့ နုညက်သော အသားအရေနှင့် နူးညံ့ပျော့ဆင်းနေသော အနက်ရောင် ဆံကေသာတို့နှင့် တင့်တယ်နေသည်။ သို့သော် သူ၏ အမူအရာက လောကကြီးကို အရှုံးပေးနေသယောင်။ သူ၏ ဦးခေါင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငုံ့ထားကာ သူ၏ ဇာထိုးပန်းထိုး အလုပ်ထဲတွင် အကြည့်ကို နှစ်မြှုပ်ထားသည်။ သူ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားလေဟန်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံတွေလို လိုက်ဖက်ညီနေမှာပဲ” သဘောတူညီမှုကို အလွယ်တကူ ရရှိလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့သော် သမီးနှစ်ယောက်၏ ဇာတာများ နေ့သင့်နံသင့် ဖြစ်မနေခြင်းအတွက် ကျွန်မတို့၏ ဇာတာများက အထိုက်အလျောက် ဖာထေးပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟုသာ ကျွန်မတို့၏ စိတ်ထဲမှ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေကြပေလိမ့်မည်။

အနားတွင် ချွမ်ရွက်ရှိနေသည့်အတွက် ရှယ်ဟွားတစ်ယောက် အင်မတန် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် သူ့ယောက္ခမနှင့်သာ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း နှစ်ပါးသွားနေရတော့မည်။ ကျွန်မ ပြောပြပါရစေဦး။ ထိုမိန်းမကြီး၏ စိတ်ဓာတ်သည် ယခင်ကအတိုင်း ရင့်သီးခက်ထန်နေဆဲပင်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရေရွတ်နေတတ်သည်။

“နင့်သားကြီးက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ တကယ့် ငပျော့ကောင်။ ဝက်တစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်တဲ့ ခွန်အားမျိုး ဘယ်တော့များမှ ရလာနိုင်မှာလဲ”

လူးဖူးလန်ဘဝနှင့် လုံးဝ မအပ်စပ်သော အတွေးတစ်ခုက ကျွန်မ၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကပ်ဆိုးကာလအတွင်း၌ သေမင်းတမန်များသည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ခေါ်မသွားရလေသနည်း။

ညနေစာ ဟင်းလျာများက ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝကို ပြန်လည် အောက်မေ့တမ်းတစေခဲ့သည်။ ပဲတောင့်ရှည်နှပ်၊ ဝက်ခြေထောက်ရှူးရှဲ၊ ရွှေဖရုံစိတ်ကြော်နှင့် ကောက်ညှင်းရွှေကြည်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျင်းထျန်တွင် စားသုံးခဲ့ရသော ထမင်းအနပ်စီတိုင်းတွင် ဝက်သားဟင်းမှာ တစ်နည်းမဟုတ်

တစ်နည်းဖြင့် ပါဝင်တတ်စမြဲ။ ဝက်ခေါက်ပဲနက်စေ့ကြော်၊ ဝက်နားရွက်မြေအိုး၊ ဝက်အူလိမ်အစပ်ချက်၊ ဝက်သိုအိုးကပ် စသည် စသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ၎င်းတို့ကို တစိုးတစိမျှ မတို့မထိပါ။ ထမင်းကို ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့်သာ လွေးနေခဲ့သည်။

သူ့ယောက္ခမကြီးသည် ညစာစားပြီးသည်နှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လောင်ထုံးနှစ်ယောက်ကို ခုတင်တစ်လုံးတည်း၌ အတူတူ အိပ်စက်စေရမည်ဟု ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သတ်မှတ်ထားသော်ငြားလည်း (လင်ယောကျ်ားသည် တခြား တစ်နေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်စက်ရမည်ဟု ဆိုလိုသည်) သားသတ်သမားသည် တခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့မပေးနိုင်ကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာလေတော့သည်။ သူ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ

“မိန်းမတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်လောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတာ ဒီလောကမှာ ဘာမှ မရှိဘူး” ဟူ၍။ မှန်ပါ၏။ ၎င်းမှာ ရှေးဆိုရိုးစကားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူးဖူးလန်ကို ထိုသို့ ပိုးစိုးပက်စက် ပြောသင့်ပါ၏လော။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤအိမ်သည် သူ့အိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်၏စကားကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ခေါ်လာပြီး သန့်ရှင်း၍ အနားဖွာနေသော သူ၏ ခန်းဝင်အိပ်ရာခင်း တချို့ဖြင့် ကျွန်မအတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးလေသည်။ မျက်နှာသစ်ရန်အတွက် ရေနွေးဇလုံကိုလည်း ဗီဒိုပေါ်တွင် တင်ထားပေးသည်။ ကျွန်မသည် အဝတ်စတစ်စကို ရေဆွတ်ပြီး လောင်ထုံး၏ မျက်နှာပေါ်မှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများကို ရေစိုအဝတ်ဖြင့် သုတ်သင်ပေးလိုက်ချင်သည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးနေစဉ် သူသည် ကျွန်မထံသို့ ဝတ်စုံတစ်ထည် ယူလာပေးသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်နှင့် ထပ်တူနီးပါး တူညီနေသော ဝတ်စုံ။ ၎င်းတို့မှာ သူ့မိခင်၏ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတချို့ကို ဖြတ်ကပ်ညှပ်၍ ပြင်ချုပ်ထားသော ဝတ်စုံများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် အရှေ့သို့ တိုးကပ်လာပြီး ကျွန်မ၏ ပါးကို နမ်းရှုပ်ကာ နားနားကပ်လျက် တီးတိုဆိုလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ တစ်နေကုန်လုံး အတူတူ ရှိနေကြဦးမှာလေ။ ငါ့ရဲ့ ပန်းထိုးထည်တွေ နင့်ကို ပြရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ ယပ်တောင်ကိုလည်း ကြည့်စေချင်သေးတယ်။ နောက်ပြီး နင့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ကျန်နေသေးတယ် သိလား” ပြောပြီးနောက် ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း ထားကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျွန်မသည် ဆီမီးခွက်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီးနောက် ခြုံစောင်ထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြာကျနေသော ပြည့်လုပြည့်ခင် ငွေလမင်း၏ လင်းရောင်ခြည်တို့သည် ကျွန်မကို အတိတ်နှစ်ပေါင်းများစွာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ခြုံစောင်အထက်၌ မျက်နှာအပ်ထားစဉ် ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းသို့ လာရောက် တိုးတိုက်ကြသော ရွှယ်ဟွား၏ ကိုယ်သင်းရနံ့တို့သည် အပျိုစင်ဘဝ အတူရှိနေခဲ့ကြစဉ်ကကဲ့သို့ လတ်ဆတ်ဆဲ၊ သင်းပျံ့ဆဲ။ ရမ္မက်ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ညည်းတွားသံ သဲ့သဲ့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ အမှောင်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း လဲလျောင်းနေရင်း ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာထူပူသွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ အတွေးများကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အသံများက အာရုံထဲမှ ပျောက်ကွယ်မသွားကြ။ ကျွန်မ ထထိုင်လိုက်သည်။ အရင်းစစ်သော် ထိုအသံများသည် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသော အသံများ မဟုတ်ကြ။ ရွှယ်ဟွား၏ အခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးနှင့် သူ့ခင်ပွန်းတို့ ချစ်ဗျူဟာ ခင်းနေကြပါပကော။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးသည် သက်သတ်လွတ် စားသုံးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်သော်လည်း ဝမ်မယားပုံပြင်ကဲ့သို့ မည်သည့်အခါမျှ ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မသည် နားကို ပိတ်လျက် အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ခက်ခဲလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ကောင်းသော ကံကြမ္မာ၏ ဆောင်ကြဉ်းပေးမှုကြောင့် ရောက်ရှိခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ လက်ရှိဘဝ အခြေအနေသည် ကျွန်မကို စိတ်မရှည်သောသူ၊ သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိသောသူ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ ဤဒေသနှင့် ဤနေရာတွင် နေထိုင်ကြသော လူများ၏ ညစ်ညမ်းသော သဘောသဘာဝသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ခံစားမှု၊ ကျွန်မ၏ အသွေးအသားနှင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ဝိညာဉ်တို့ကို တတိတိ တိုက်စားချိုးဖွဲ့နေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် သားသတ်သမားသည် သူ၏ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းအတွက် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ၏ မိခင်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို ကူညီ၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောခြင်း၊ ရေစင်အောင် သုတ်ခြင်း၊ ထင်းများ သယ်ဆောင်ခြင်း၊ ရေငင်ခြင်း၊ နေ့လယ်စာအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ လှီးသင်ခြင်း၊ ဝက်သားသိုလှောင်ခန်းထဲသို့ သွားကာ ဝက်သားတစ်များ ယူငင်ခြင်းနှင့် သူ၏သမီးကို ထိန်းကျောင်းခြင်း စသည့် အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ၎င်းကိစ္စဝိစ္စများ အားလုံး ပြီးဆုံးသည်နှင့် ကျွန်မတို့ ရေချိုးနိုင်ရန်အတွက် ရွှယ်ဟွားက ရေနွေးကျိုတော့သည်။ သူသည် ရေနွေးခရားအိုးကို အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲသို့ သယ်ဆောင်လာပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် ဘယ်တုန်းဘယ်အခါကမျှ ဖုံးကွယ် သိုဝှက်ထားစရာ စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့စဖူး။ ယခုလည်း ဖုံးကွယ်နေစရာ ဘာအကြောင်း ရှိဦးမည်နည်း။ ၁၀

လပိုင်းအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်နေသော်ငြားလည်း ဤအခန်းကျဉ်းကလေး၏ လေထုသည် အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် နွေးထွေးနေသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွား၏ လက်ထဲမှ အဝတ်စိုနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ အရေပြားပေါ်၌ ကြက်သီးမွေးညင်းများ တဖျန်းဖျန်း ထောင်ထလာကြတော့သည်။

သို့သော် ဤအကြောင်းအရာကို လင်ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးနှင့် စဉ်းငယ်မျှ မတူအောင် ကျွန်မ မည်သို့ ပြောပြရပါအံ့နည်း။ သူ့ကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ အမြဲတစေ လှုပနေခဲ့သော ဖြူဝင်းသည့် အသားအရေသည် ရင့်ရော်လုလု၊ ညိုမှောင်လုလု ဖြစ်လာကြသည်။ သူ၏ အမြဲတစေ ချောမွေ့ နူးညံ့နေခဲ့သော လက်တို့ ကြမ်းထော်လာနေကြသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းထက်နှင့် မျက်လုံးထောင့်စွန်းများ၌ အရေးအကြောင်းများ သိသာထင်ရှားလာသည်။ နောက်ပြန်လှန်ဖြီးထားသော သူ၏ ဆံပင်များကို ဗလာကျင်းနေသော လည်တံအထက်၌ စုချည်ထားသည်။ ငွေရောင် ဆံခြည်မျှင်တို့က ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြူထွက်လျက်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ ၃၂ နှစ်။ ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွင်းရှိ မိန်းမများသည် အသက် ၄၈ နှင့်အထက် မနေကြရသူကသာ များသည်။ သို့သော် မကြာခင်ကမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ကျွန်မ၏ ယောက္ခမသည် အသက် ၅၁ နှစ်ဟုသာ ဆိုရသော်လည်း အပြင်ပန်းအားဖြင့် များစွာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုည၏ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ဝက်သားဟင်းခွက်များ ပိုမို များပြားနေသည်။

ထ ထ ထ

ယခင်က အာရုံစိုက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသည့် ယောကျ်ားတို့၏ ဗလောင်ဆူနေသော ကမ္ဘာကြီး – ပြင်ပလောကကြီး – သည် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မ၏ ဘဝများကို တွန်းဖွဲ့တိုက်စားရန်အတွက် ကျွန်မတို့ထံသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေသည်။ သူ့အိမ်သို့ ရောက်ပြီး ဒုတိယမြောက်ညတွင် ကြားလိုက်ရသည့် ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံဗလံများကြောင့် ကျွန်မတို့ လန့်နိုးလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အောက်ထပ်ခန်းမထဲ၌ စုဝေးကြကာ အားလုံး (သားသတ်သမားပါ မကျန်) ကြောက်ဒူးတုန်နေခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာရာ၌ အိမ်တစ်အိမ် မီးလောင်နေသည်။ တစ်ရွာလုံးလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် ဖုန်များနှင့် မီးခိုးပြာများဖြင့် ပေကျံနေကြသည်။ သံပုံးတီးသံနှင့် မြင်းခွာသံများက ကျွန်မတို့၏ နားထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်လျက်။

မိုက်မှောင်နေသော ည၏ အမှောင်ထုထဲတွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကို ကျွန်မတို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ရွာတစ်ရွာတည်း၌သာ ကျရောက်နေသော ဘေးဒုက္ခပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးရွားနေသလော။

ဘေးဒုက္ခကြီးတစ်ခုက နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာသည်။ ကျွန်မတို့၏ အနီးနားရှိ ကျေးရွာများမှ လူများသည် အသက်လုကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားနေကြသည်။ သူတို့၏ လယ်ကွင်းများကို စွန့်ခွာ၍ ဘေးကင်းရာ တောင်ကုန်းများဆီသို့ ထွက်ခွာနေကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ သူတို့ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ယောကျ်ားများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးများ။ လက်တွန်းလှည်းများ သို့တည်းမဟုတ် နွားလှည်းများဖြင့် သွားသူက သွားနေကြသည်။ ခြေလျင် လျှောက်သူက လျှောက်နေသည်။ မြင်းပုကလေးများဖြင့် ခရီးနှင်သူက နှင်နေကြသည်။ သားသတ်သမားသည် ရွာထိပ်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ဒုက္ခသည် လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ။ စစ်ဖြစ်နေတာလား”

အသံများက တစ်သံပြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“ထိုက်ဖင်သူပုန်တပ်ကို နှိမ်နှင်းဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်ချလိုက်ပြီ”

“သူပုန်တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ ဘုရင့်တပ်မတော် ရောက်နေပြီ”

“နေရာတကာမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြတယ်”

သားသတ်သမားသည် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပါးစပ်ပေါက်ကို ကာလျက် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေး … ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပြေးဟေ့၊ ပြေးတော့ဟ”

“တိုက်ပွဲက ဒီကို မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ”

ကျွန်မသည် ကြောက်စိတ်များနှင့် မွှန်ထူကာ မှင်တက်မိသွားသည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကျွန်မကို အဘယ်ကြောင့် လာမခေါ်ရသေးသနည်း။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးကာမှ အဘယ်ကြောင့် ယခုလို အချိန်အခါမျိုးကိုမှ တကူးတက ရွေးပြီး ရွှယ်ဟွားထံသို့ ရောက်လာခဲ့ရသနည်း။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထပ်ခါထပ်ခါ အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေမိတော့သည်။ ဤသည်ပင် ကံတရား၏ လှည့်ကွက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ အကောင်းဆုံး၊ အဆင်ပြေဆုံးဟု ယူဆရသော ရွေးချယ်မှုများကို သင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် မိုးနတ်မင်းကြီး၏ အစီအစဉ်ကမူ သင့်အကြံအစည်နှင့် ခြားနားနေနိုင်သည်။

ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို ကူညီကာ သူနှင့် သူ့ကလေးများအတွက် ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်းဆည်းပေးသည်။ ကျွန်မတို့သည် မီးဖိုချောင်သို့ သွား၍ ဆန်များ၊ လက်ဖက်ခြောက်များနှင့် အရက်များကို သယ်နိုင်သမျှ ထုပ်ပိုးကြသည်။ အရက်ကို သောက်ရန်နှင့် အနာဆေးရန်အတွက် အသုံးပြုနိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရွှယ်ဟွား၏ မင်္ဂလာခန်းဝင် အိပ်ရာခင်းကြီး လေးခုဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုပ်ပိုးကာ တံခါးအနီးတွင် ချထားကြသည်။ အရာအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ ခရီးသွား ပိုးထည်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် အိမ်ရှေ့ကပြင်သို့ ထွက်ကာ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ထုံးခိုသို့သွားရာ လမ်းမပေါ်သို့ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်၌လည်း လူများ ပျားပန်းခတ်မျှ ရွေ့လျား သွားလာနေကြသည်။ တစ်ခုပဲ ကွဲပြားနေသည်။ ထိုလူများသည် ရွာအနောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းများဆီသို့ သွားရောက်ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍ ရုံမင်းမြို့သို့ ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ချီတက်နေကြသော လူအုပ်နှင့် မြို့ပေါ်သို့ ရွေ့လျားနေကြသော လူအုပ်။ ထိုလူအုပ်နှစ်အုပ်က ကျွန်မကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစေခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား အမြဲတစေ ပြောနေခဲ့သော စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများသည် ကျွန်မတို့ကို ထွေးပွေ့ထားသော လက်များနှင့် တူ၏ ဟူ၍။ သို့ဆိုလျှင် ထုံးခိုမှ လူများသည် အဘယ်ကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ခရီးနှင်နေကြသနည်း။

ညနေ နေဝင်ခါနီးအချိန်တွင် ထုံးခိုမှ လူအုပ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကျင်းထျန်သို့ ဦးတည်လာနေသော ဝေါယာဉ်တစ်စီးကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မထံသို့ လာနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေသည်။ သို့သော် သားသတ်သမားက တစ်စက္ကန့်မျှ ထပ်မစောင့်လိုတော့။

“သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီဗျ” ငှက်ဆိုးထိုးသံဖြင့် သူ အော်လိုက်သည်။

ကျွန်မ နေခဲ့လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်မကို လာခေါ်မည့် သူများအား

စောင့်စားလိုသည်။ သားသတ်သမားက နေခွင့်မပြု။

“ဒါဆို ကျွန်မ ဝေါယာဉ်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်မယ်” ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် အကြိမ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ထိုင်လျက် ဤနေရာသို့ လမ်းလျှောက်လာမည်ဟု ကျွန်မ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ကျွန်မ၏ မိသားစုထံသို့ လမ်းလျှောက်မသွားနိုင်ပေဘူးလော။

သားသတ်သမားသည် သူ့လက်ကို လေထဲသို့ ဆတ်ကနဲ မြှောက်ချီကာ ကျွန်မကို ဘာမျှ ဆက်မပြောရန် တားမြစ်လိုက်သည်။

“ယောက်ျားတွေ အများကြီး လာနေကြတယ်ဗျ။ မိန်းမသားတစ်ယောက် လမ်းသလားနေရင် သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ဝိုင်းလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျား တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျားမိသားစုကလည်း ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ...”

“ပိုင်ဟော ...” ရှွယ်ဟွား၏ စကားသံက ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်လာသည်။

“ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဟာ။ ငါတို့ တစ်ခဏလောက် ပုန်းခိုနေကြရုံပါ။ အားလုံးပြီးသွားရင် ငါတို့ နင့်မိသားစုဆီ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်။ အခုချိန်မှာက လုံခြုံဖို့ အဓိကလေ”

သားသတ်သမားသည် သူ့မိခင်၊ သူ့ဇနီး၊ ကလေးငယ်များနှင့် ကျွန်မကို လှည်းပေါ်သို့ ပင့်တင်ပေးသည်။ သူနှင့် သူ့သားကြီးတို့က ကျွန်မတို့ကို တွန်းခေါ်သွားစဉ် ကျင်းထျန်၏ အနောက်ဘက်ရှိ လယ်ကွင်းများဆီသို့ ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် မီးခိုးမှိုင်းလုံးများသည် လေထုထဲတွင် ထကြွသောင်းကျန်းနေကြသည်။

ရှွယ်ဟွားသည် သူ့ခင်ပွန်းနှင့် သားကြီးဆီသို့ ရေများ ကမ်းပေးနေသည်။ ယခုအခါတွင် ဆောင်းလယ်ကာလကို လွန်မြောက်လာပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် နေဝင်၍ နေခြည်၏ အနွေးဓာတ်များ ပျောက်ဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အအေးဓာတ်သည် ကျွန်မတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ တခဲနက် ကျရောက်လာတော့သည်။ သို့သော် ရှွယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းနှင့် သားကြီးတို့မှာ နွေနေ့တစ်နေ့၌ ခရီးသွားနေရသည့်နှယ် ချွေးများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲစိုနေကြသည်။ ချွမ်ရွှက်သည်

မည်သူကမျှ မတောင်းဆိုရပါဘဲနှင့် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မောင်အငယ်ဆုံးကိုလည်း သူ့ရင်ခွင်၌ ထွေးပိုက်ထားလိုက်သည်။ ကောင်ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်လျက် သယ်ဆောင်သွားပြီး နောက်တော့ ကျောပိုးထားလိုက်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို မြေပေါ်သို့ ချကာ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲလျက် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ချွမ်ရှက်၏ တခြားလက်တစ်ဘက်မှာမူ လှည်းတန်းကို ကိုင်ထားလျက်။

သားသတ်သမားသည် သူ၏ ဇနီးနှင့် မိခင်ကို မကြာခင် ရပ်တန့် အနားယူနိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အားပေးစကား ပြောနေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ရပ်တန့်ခွင့် မရခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့သည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ နံနက်ဆည်းဆာ မလာမီ အမိုက်မှောင်ဆုံးသော အကာလအချိန်တွင် ပထမဆုံးသော မတ်စောက်တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ သားသတ်သမား၏ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသည်။ အကြောများ ပြိုန်းပြိုန်းထကာ လက်မောင်းများကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါရင်း လှည်းကို တောင်ကုန်းထက်သို့ တွန်းတင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ကျွန်မတို့ အနောက်၌ လဲပြိုသွားလေတော့သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် လှည်းအစွန်းသို့ ရွေ့လျားသွားကာ သူ့ခြေထောက်များကို အပြင်ဘက်သို့ တစ်ခဏမျှ တွဲလောင်း ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။ သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ကျောအနောက်ဘက်မှ မိုးကောင်းကင်သည် မီးတောက်မီးလျှံများကြောင့် နီရဲနေသည်။ လေထုထဲမှ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာသော အသံဗလံများသည် ကျွန်မကို လှည်းပေါ်မှ တွန်းချလိုက်သည့်နှယ်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် အိပ်ရာခင်းဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကျောတွင် ပိုးလိုက်ကြသည်။ သားသတ်သမားသည် ဆန်အိတ်ကို ပခုံးတွင် ထမ်းလျက် ကလေးများက သူတို့ နိုင်သမျှ အစားအစာများကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားမိလာတော့သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မတို့၏ ပုန်းရှောင်ရေး ခရီးစဉ်သည် နာရီပိုင်းမျှသာ ကြာမြင့်မည်ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ များပြားသော ရိက္ခာများကို သယ်ဆောင်လာရပါသနည်း။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့် သားသမီးများကို ရက်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာရတော့မည်လော။ လောလောဆယ်တွင် ကျွန်မသည် ဤတောကြီးမျက်မဲထဲ၌ သားသတ်သမားနှင့် အတူ ရှိနေရသည်။ ကျွန်မသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်လျက် စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ကျွန်မ၏ အားနည်းချက်ကို သူ့အား မြင်ခွင့်မပေးနိုင်။

တခြားသူများနည်းတူ ကျွန်မတို့လည်း ခြေလျင်ခရီး နှင်ခဲ့ကြသည်။ ရွှယ်ပွားနှင့် ကျွန်မသည် သားသတ်သမား၏ မိခင်ကို တစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှ တွဲကိုင်လျက် သူ့ကို တောင်ပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လည်း အပန်းကြီး ပန်းခဲ့ရသည်။ တကယ်ပင် ကြွက်နှစ်ဖွား ပီသပါပေ၏။ ရှေးတရောအခါ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သူ၏ စကားတော်ကို လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်ပေးရန် ကြွက်ကို စေခိုင်းတော်မူသည်။ စဉ်းလဲသော ဤကြွက်သတ္တဝါသည် မြင်းကို လိုက်ပို့ပေးရန် အကူအညီ တောင်းတော့သည်။ မြင်းက ဉာဏ်အမျှော်အမြင် ရှိစွာ သူ့ကို ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်စ၍ မြင်းနှင့် ကြွက်တို့သည် ကမ္ဘာ့ရန်သူများ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ သို့သော် ဤမျှ မှောင်ကြီးမင်းကြီးထဲမှ ခလုတ်တံသင်းများသော လမ်းခရီးပေါ်၌ ကျွန်မတို့ မြင်းနှစ်ကောင်ကလည်း ဘာများ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ကျွန်မတို့၏ အနီးဝန်းကျင်ရှိ ယောကျာ်းများ၏ မျက်နှာထားများမှာ ဝမ်းနည်း ညှိုးရော်နေကြသည်။ သူတို့သည် နေအိမ်များနှင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ထားခဲ့ကြရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် အိမ်မှာ ပြာပုံမျှသာ ကျန်ရစ်တော့မည်လောဟု သူတို့ စိတ်ပူပန်နေကြသည်။ မိန်းမများ၏ မျက်နှာများသည် စိုးရွံ့မျက်ရည်များဖြင့် ကြောင်ကြောင်ကြားကြား ဖြစ်နေကြသည်။ ခြေထုပ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ရေတွက်လျှင် ယနေ့ တစ်ညတာ လမ်းလျှောက်နေရသော ခရီးစဉ်သည် တစ်ဘဝစာလုံး လျှောက်ခဲ့ဖူးသည့် ခရီးအကွာအဝေးနှင့် ညီမျှနေသည်။ ထိုသို့ မရပ်မနား လျှောက်လှမ်းနေရသောကြောင့် ခြေထောက်၏ နာကျင်မှု ဝေဒနာကလည်း သူတို့၏ မျက်ရည်များကို ပိုမို စီးကျစေခဲ့သည်။ ကလေးများသည် အကြောက်လွန်နေကြသောကြောင့် ဘာအသံမျှပင် မထွက်နိုင်ကြတော့ပေ။ ကျွန်မတို့၏ စစ်ဘေးရှောင် ခရီးစဉ်မှာ ယခုမှ အစသာ ရှိပါသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ရောက်သည်အထိ ကျွန်မတို့ တစ်ဗီဇနာလေးမျှ ရပ်နားခွင့် မရခဲ့ပေ။ ယခုအချိန်တွင် တောင်လမ်းခရီးသည် ကျဉ်းသည်ထက် ကျဉ်းလာကာ မတ်စောက်သည်ထက် မတ်စောက်လာသည်။ ထိုခရီးစဉ်တွင် မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှတို့မှာ ဘာတစ်ခုမျှ စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မတို့သည် ထိုင်လျက် အနားယူနေကြသော သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ခမျာ ပြန်ထခွင့် ရကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ မိဘများကို ဤနည်းအတိုင်း စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကမျှ တွေးပင် တွေးမကြည့်ခဲ့စဖူး။ ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် လမ်းဘေးမှ တီးတိုးတောင်းဆိုနေသံများကိုလည်း ကျွန်မတို့ မကြာခဏ ကြားနေကြရသည်။ သူ့၏ သား သို့မဟုတ် သမီးအား

ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်ပြောဆိုနေသော နောက်ဆုံးစကားလုံးများ။

"ငါ့ကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ပါတော့ကွယ်။ အဆင်ချောသွားပြီဆိုမှ မနက်ဖြန် ငါ့ကို ပြန်လာခေါ်ကြပေါ့" သို့တည်းမဟုတ် "နင်တို့ ဆက်သွားကြ။ သားတွေကို ဂရုစိုက်ကြနော်။ နှစ်သစ်ကူးကျရင် ငါ့ကို အစားအသောက်နဲ့ ကန်တော့ဖို့ မမေ့ကြနဲ့ဦး" ထိုသို့သော လူများ၏ အနီးမှ ဖြတ်သန်းရသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ မာမားကို ပြန်လည် သတိရလာမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤခရီးကို တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း၏ အကူအညီဖြင့် မည်သို့မျှ လျှောက်လှမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ့ကို တစ်နေရာတွင် ချန်ထားခဲ့ရန် ကျွန်မတို့ကို တောင်းဆိုလာလိမ့်မည်လော။ ပါပါးသည် သူ့ကို ဤသို့ စွန့်ခွာထားခဲ့ရက်ပါမည်လော။ တာ့ကောကရော။

ခြေထောက် စစည်းစဉ်ကကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ နာကျင်လာကြသည်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည့်အခါတိုင်းတွင် ခြေဖဝါး၏ နာကျင်မှုသည် ပေါင်ရင်းထက်သို့တိုင် ထိုးဖောက်လာတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ဒုက္ခဝေဒနာက များစွာ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူ၊ သို့မဟုတ် ပိုငယ်သော မိန်းမများ၏ ခြေထောက်များသည် ခရီးပြင်း နှင်ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် ခြေထောက်အရိုးများ ကျိုးခြေကုန်ကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သို့မဟုတ် ကျောက်ခဲများနှင့် တိုက်ခိုက်မိခြင်းကြောင့် ခြေထောက်များ ကွဲရှကုန်ကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ဒူးခေါင်းအထက်ပိုင်းတွင် မည်သည့် ဒဏ်ရာမျှ မရရှိကြသော်လည်း ဒုက္ခိတများပမာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့ပေ။ သူတို့သည် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းလျက် ငိုယိုနေကြသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်ကြောင့် သေရမည့် အချိန်ကို လဲလျောင်းရင်း စောင့်မျှော်နေကြရုံသာ။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ ဗလာကျင်းနေသော နှလုံးသားထဲတွင် အရုက်ကို သိုဝှက်ထားလျက် သူတို့ကို လှည့်မကြည့်နိုင်အားဘဲ ရှေ့သို့သာ ခရီးနှင်ခဲ့ကြသည်။ ပူပန်သောကနှင့် စိုးရွံ့မှု၏ အသံများကို တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ထားကြသည်။

ဒုတိယမြောက်ည၏ အမှောင်ထုထဲတွင် ကျွန်မတို့ အားလုံးကို မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေမှုက ဖမ်းစားဝါးမျိုထားသည်။ ပိုင်ဆိုင်သမျှတို့ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရပြီ။ လူအများသည်လည်း သူတို့၏ မိသားစုနှင့် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မယားပျောက်နေသော လင်ယောကျ်ားများ၊ သားသမီး ပျောက်နေသော မိခင်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ယခုအချိန်သည် ခြေထောက်ကို စတင် စည်းနှောင်ကြသော ဆောင်းနှောင်းကာလ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

ခြေရိုးကျိုးကာစ မိန်းမငယ် အမြောက်အမြားကို လမ်းတွင် ကျွန်မတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ သူတို့ကို အစားအစာများ၊ ပိုလျှံသော အဝတ်အထည်များ၊ သောက်ရေ၊ ဘိုးဘွားမှတ်တိုင်များ၊ ခန်းဝင်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် မိသားစုပိုင် ရတနာများကဲ့သို့ လမ်းတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ထို့အပြင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေကြသော ကောင်ကလေးများကိုလည်း ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ တတိယမြောက်၊ သို့မဟုတ် စတုတ္ထမြောက်၊ သို့မဟုတ် ပဉ္စမမြောက် သားများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိ၏ အချစ်ဆုံးသားငယ်ကို လက်တစ်ဘက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကျန်လက်တစ်ဘက်တွင် ခင်ပွန်း၏ လက်ကို မြဲမြဲ ကိုင်တွယ်ထားကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်နေရသော သင်သည် တခြားသူများကို မည်သို့ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါအံ့နည်း။ သင်သည် သင့်ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေရပါလျှင် တခြားလူအကြောင်းကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သင် ချစ်သော လူများ၏ အကြောင်းကိုသာ သင် စဉ်းစားပေလိမ့်မည်။ ဤမျှနှင့် လုံလောက်ချင်မှ လုံလောက်ပေမည်။

ခေါင်းလောင်းသံများ ကင်းဆိတ်နေသောကြောင့် အချိန်နာရီကို ကျွန်မတို့ မသိကြရပေ။ သို့သော် လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံး မှောင်မဲနေပြီး ကျွန်မတို့အားလုံး လဲပြိုလုမတတ် ပင်ပန်းနေကြသည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသည်မှာ ၃၆ နာရီ မကတော့ပေ။ တစ်ချက်ကလေးမျှ အနားယူခွင့် မရခဲ့ကြ။ အစားအစာကို တစိုးတစိမျှ မဝါးမျိုကြရ။ ရံဖန်ရံခါ ရေတစ်စုပ်တစ်ငုံမျှသာ သောက်သုံးခဲ့ကြရသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ညည်းတွား အော်ဟစ်သံများကို ကျွန်မတို့ ကြားလာကြရသည်။ ၎င်းတို့မှာ မည်သို့သော အသံမျိုး ဖြစ်သနည်း ဆိုသည့်အချက်ကို မည်သူမျှ တွေးပင် မတွေးကြည့်ဝံ့ကြပေ။ အအေးဓာတ်ကလည်း လွန်ကဲလာသည်။ ကျွန်မတို့ အနီးရှိ သစ်ရွက်များနှင့် သစ်ကိုင်းများ အေးခဲနေကြပြီ။ ရွှယ်ဟွားသည် မဲနယ်ရောင် ချည်ထည်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်မမှာ ပိုးထည်အင်္ကျီနှင့် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့၏ ဝတ်ရုံများသည် ကျွန်မတို့ထံ ချဉ်းကပ်ကျူးကျော်လာသည့် အအေးဓာတ်ကို များစွာ ကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်မတို့၏ ဖိနပ်များအောက်ရှိ ကျောက်ခဲများကလည်း ချော်လာကြပြီ။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များသည် သွေးအလူးလူးနှင့် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေသည်။ ခြေထောက်များက ထူးထူးခြားခြား နွေးထွေးနေသောကြောင့် ဤသို့ အပိုင်ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ လျှောက်မြဲ လျှောက်နေကြရသည်။ သားသတ်သမား၏ မိခင်သည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြား၌ ယိမ်းထိုးကာ သိုင်းကွက်နင်းနေသည်။ သူသည် ချည့်နဲ့သော မိန်းမအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ကြွက်ဗီဇက သူ့ကို

ဆက်လက်ရှင်သန်ရန် တွန်းအားပေးနေလေသည်။

လမ်းကြောင်းသည် တစ်မီတာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံမျှသာ ကျန်သည်အထိ ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။ ညာဘက်မှာက တောင်။ ယခုအခါ တောင်ကုန်းဟု ကျွန်မ သုံးနှုန်း၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်မတို့၏ ခြေလှမ်းများကို မလှမ်းချင့် လှမ်းချင်ဖြင့် တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ရသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မတို့၏ ပခုံးများသည် ညာဘက်ရှိ မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံနှင့် ပွတ်တိုက်နေမိတော့သည်။ ဘယ်ဘက်တွင်ကား ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်သော ချောက်နက်ကြီးတစ်ခု။ ထိုချောက်၏ အောက်ခြေကို ကျွန်မတို့ လှမ်းမမြင်ရပေ။ ကျွန်မ၏ အရှေ့တွင် ရှိနေသော လူတန်းကြီးနှင့် အနောက်တွင် ရှိနေသော လူတန်းကြီးထဲ၌ ခြေထုပ်ထားသော အမျိုးသမီး အမြောက်အမြား ပါဝင်နေသည်။ ကျွန်မတို့မှာ မုန်တိုင်းအကြားမှ ပန်းပွင့်များနှင့် တူနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အဓိက အားနည်းချက်မှာ ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်မျှသာ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်ကြွက်သားများသည် တစ်ခါမျှ ဤသို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မလှုပ်ရှားခဲ့ဖူးသောကြောင့် နာကျင်ကိုက်ခဲနေကြသည်။ တုန်ယင်နေကြသည်။ ယမ်းခါနေကြသည်။ အကြောဆွဲသည့်အလား ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် မိသားစုတစ်စု၏ အနောက်မှ တစ်နာရီကြာမျှ လိုက်ပါလာကြသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် ကလေးသုံးယောက်ပါသော မိသားစုတစ်စု။ တစ်နာရီမျှ ကြာသောအခါတွင် ထိုမိခင်အမျိုးသမီးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို နင်းမိကာ အဆုံးအစ မသိရသော ချောက်နက်ထဲသို့ ချော်ကျသွားလေတော့သည်။ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော သူ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံသည် ကျယ်လောင်လှသည်။ ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ ထို့နောက် အနန္တလောကထဲသို့ တိမ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ဤသို့သော မရဏာ၏ အော်မြည်သံမျိုးကို ကျွန်မတို့ တစ်ညလုံး ကြားနေကြရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဘယ်ညာဆန့်တန်းကာ ကျောက်နံရံတွေ အလေ့ကျ ပေါက်ရောက်နေကြသော မြက်ပင်၊ နွယ်ပင်များကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အမိအရ ဖမ်းကိုင်ထားတော့သည်။ ကျောက်နံရံများမှ ဟိုဒီထိုးထွက်နေကြသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲများကြောင့် ကျွန်မလက်များ ပေါက်ပြဲချင် ပေါက်ပြဲသွားကြပါစေ၊ ကျွန်မ မမှုနိုင်တော့ပြီ။ ညသန်းခေါင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သူ နောက်တစ်ယောက် မဖြစ်စေရန် ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်ဆောင်ရပေတော့မည်။

ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ လေးဘက်လေးတန်၌ တောင်တန်းများက ကျွန်မတို့ကို ကာရံပေးထားကြသည်။

လူတချို့သည် မီးများပင် မွေးထားကြပြီ။ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေသော ဤအမြင့်ပေမျိုးနှင့် ဤချိုင့်ဝှမ်းနေရာမျိုးတွင် ကျွန်မတို့၏ ထင်းမီးရောင်ကို ထိုက်ဖင်သူပုန်များ တွေ့မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ယုတ်စွအဆုံး မတွေ့မမြင်ပါစေနှင့်ဟု ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းနေမိကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် ချိုင့်ဝှမ်းမြေထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလိုက်ကြတော့သည်။

ကျွန်မတွင် မိသားစု မပါသောကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်၏။ မီးရောင်ဖြင့် မြင်မြင်သမျှတို့မှာ ကလေးငယ်များ၏ မျက်နှာပြင်များသာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများက အသက်မပါဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ငေးမောနေကြသည်။ သူတို့ခမျာ အဘိုး သို့မဟုတ် အဘွားတစ်ယောက်ကို လမ်းခရီးတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့ဟန် တူ၏။ သို့တည်းမဟုတ် အမေ၊ အစ်မ တစ်ယောက်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့အားလုံး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့် တွေ့မြင်ရခြင်းသည် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပေ။

ရွှယ်ဟွားသည် ကျင်းထျန်ရွာမှ မိသားစုသုံးစုကို သတိထားမိသွားသည်။ သူတို့သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ အကျအန နေရာယူထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ထိုနေရာ၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြတော့သည်။ သားသတ်သမား၏ ပခုံးထက်တွင် ထမ်းလာသော ဆန်အိတ်ကို ထိုသူတို့ တွေ့မြင်သွားကြသည့် အခါတွင် သူတို့သည် မီးဖိုနံဘေး၌ သူ့အတွက် တစ်နေရာစာ ရအောင် ကျုံ့ထိုင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ခြေထောက်နှင့် လက်များကို မီးပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့သည် တဖျည်းဖျည်းနှင့် မြိုက်လောင်လာတော့သည်။ မီး၏ အပူဒဏ်က လာဟပ်သောကြောင့်တော့ မဟုတ်။ အေးခဲနေကြပြီ ဖြစ်သော အရိုးများနှင့် အသားများ အရည်ပျော်လာသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မသည် ကလေးများ၏ လက်များကို ပွတ်သပ်ပေးကြသည်။ သူတို့အားလုံး တိတ်တဆိတ် ငိုကြွေးနေကြသည်။ သားကြီးပင် အဆစ်ပါလိုက်သေးသည်။ ကျွန်မတို့သည် ကလေးသုံးယောက်ကို ပူးကပ်သွားအောင် တစ်နေရာသို့ ဆွဲသွင်းကာ ခြုံစောင်တစ်ထည်ဖြင့် လွှမ်းခြုံပေးထားလိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားက နောက်စောင်တစ်ထည်အောက်၌ ကွေးနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ယောက္ခမကြီးကမူ စောင်တစ်ထည်လုံးကို တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးကာ နှပ်နေလေသည်။ နောက်ဆုံး စောင်တစ်ထည်မှာ သားသတ်သမားအတွက်။ သူက ကျွန်မတို့ကို

လက်ခါပြသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျင်းထျန်မှ လူတစ်ယောက်ကို အနားသို့ ဆွဲခေါ်ကာ ထိုသူနှင့် တီးတိုးပြောဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေကြသည်။ စကားဆုံးသည့်အခါတွင် ရှွယ်ဟွားအနားသို့ ရောက်လာပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ စကားဆိုလိုက်သည်။

"ငါ ထင်းသွားရှာလိုက်ဦးမယ်"

ရှွယ်ဟွားသည် သူ့လက်မောင်းကို မြဲမြံစွာ ဖမ်းဆုပ်ထားလေသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့လား။ ငါတို့ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့"

"မီးမရှိရင် ငါတို့ ဒီညတောင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး" သူက ပြောသည်။

"နင် သတိမထားမိဘူးလား။ နှင်းတွေ ကျလာတော့မယ်"

သူ့လက်မောင်းပေါ်မှ ရှွယ်ဟွား၏ လက်ချောင်းများကို အသာအယာ ဖယ်ချလိုက်သည်။

"ငါ မရှိတုန်း ငါတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေက နင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့။ နောက်ပြီး ..." ညနေရာအရောက်တွင် သူသည် အသံကို နှိမ့်ချလိုက်သည်။

"လိုအပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလူတွေကို အဝေးရောက်အောင် တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်။ နင်နဲ့ နင့်သူငယ်ချင်းအတွက် နေရာကျယ်ကျယ် ရတာပေါ့။ နင် လုပ်နိုင်ပါတယ်"

သူ လုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာလျက် ဤနေရာ၌ အသက်ပျောက်၍ မဖြစ်သေးပေ။ ဤသို့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့အားလုံးသည် မျက်လုံးများကို မဖွင့်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနေကြသော်လည်း အိပ်စက်ရန် ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ မျက်လုံးများကိုပင် မပိတ်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဆာလောင်နေကြသည်။ ငတ်မွတ်နေကြသည်။ မီးပုံပတ်ပတ်လည်၌ ထိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးများသည် (နောက်မှ ကျွန်မ သိရသည်မှာ

ထိုသူများသည် အိမ်ထောင်သည် သောက်သွေးညီအစ်မများ ဖြစ်ကြသည်) ကျွန်မတို့၏ စိုးရိမ်စိတ်များကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ရန်အတွက် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် သီဆိုခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ သီဆိုသံကြောင့် ရယ်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရလာမိသည်။ ကျွန်မ ယောက္ခမသည် နွီစူး၌ တစ်ဘက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်ငြားလည်း ယခုကဲ့သို့သော ဆိုဆိုပြောပြော သီဆိုဟန်ကို သူ အနည်းငယ်မျှ ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ နွီစူးအက္ခရာ တစ်လုံးချင်းစီ၏ ခြားနားချက်ကို နားလည်လွန်းနေသောကြောင့်လားဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သူသည် စာတစ်စောင်ကို အပြစ်အနာအဆာ ကင်းအောင် မည်သို့ ရေးဖွဲ့ရမည်၊ ချစ်စဖွယ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို မည်သို့ စပ်ဆိုရမည် စသည်တို့ကို သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ သိင်္ဂီရရသကို ခံစားခြင်းထက် ပိုမို စိတ်ပါဝင်စားခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ လင်ညီမများသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော သီချင်းဟောင်းများကို သူ့အရှေ့တွင် မည်သူမျှ မဆိုဝံ့ခဲ့ကြချေ။ ထိုနေ့ညက သူတို့ သီဆိုခဲ့ကြသော တေးသီချင်းများ အားလုံးကို ကျွန်မ ရင်းနှီးနေသည်။ သို့သော် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုတော့ ကလေးဘဝက တစ်ခါမျှသာ ကြားဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ ယောင်ဝ်လူမျိုးတို့၏ အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုထားသော သီချင်း ဖြစ်သည်။ ယောင်ဝ်လူမျိုးတို့၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဇာတိမြေအကြောင်းနှင့် ရဲဝံ့စွန့်စားသော လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည်။

“ငါတို့က ယောင်ဝ်လူမျိုးတွေပါ” လျှန်းဟွား – ကျွန်မထက် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီးသည်ဟု ယူဆရသော အမျိုးသမီး – က စတင် သီဆိုလိုက်သည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တရုတ်ပြည်ကို ဟန်မင်းဆက် ဧကရာဇ်တစ်ပါး အုပ်ချုပ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ယုတ်မာတဲ့ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုန်ကန်ခြားနားမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအခါ ဖန်ဟူးလို့ အမည်ရတဲ့ ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်ဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အခက်အခဲကို ကြားသိသွားပြီး အဲဒီ သူပုန်စစ်သူကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ဖန်ဟူးက အနိုင်ရသွားတာကြောင့် ဘုရင်ကြီးက သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တော်မူပြီး သူ့ရဲ့ တတိယသမီးတော်နဲ့ လက်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ ဖန်ဟူးကတော့ ပျော်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သမီးတော်လေးခမျာ ခွေးနဲ့ လက်ထပ်ရမှာမို့ ရှက်ရှာတယ်။ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ အိမ်ထောင် မပြုချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း အမိန့်က အမိန့်ပဲလေ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်တော့ဘဲ လက်ဆက်ပြီး သူနဲ့ ဖန်ဟူးတို့ဟာ တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲကို ထွက်ခွာသွားကြတယ်။ အဲဒီတောတောင်တွေထဲမှာပဲ ကလေး ၁၂ ယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်။

ပထမဆုံးသော ယောင်ဝ်လူမျိုးတွေပေါ့။ သူတို့တွေ အရှေ့ယ်ရောက်လာကြတဲ့အခါမှာ ချန်းကျားတုန့် – အိမ်တစ်ထောင်လှိုဏ်ဂူ – မြို့ကို တည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်”

ပုံပြင်၏ ပထမပိုင်း ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ရန်းလျို – နောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် – က သီချင်းကို ဆက်လက် သီဆိုလိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားခမျာ ကျွန်မ၏ နံဘေးတွင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည်။ ကျွန်မတို့ ကလေးဘဝက တာ့ကျယ်နှင့် သူ၏ သွေးသောက် ညီအစ်မများ၊ သို့တည်းမဟုတ် မာမားနှင့် စိန်စိန်းတို့ ၎င်းပုံပြင်ကို သီဆိုကြစဉ် အခြေအနေများကို သူ ပြန်လည် မြင်ယောင်မိနေခြင်းပေလော။

“ဒီနေရာလောက် ရေခံမြေခံ ကောင်းတဲ့နေရာ ရှိနိုင်ပါဦးတော့မလား” ရန်းလျိုက ဤသို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီလို ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်း ရှိတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးလောက် လုံခြုံတဲ့နေရာ ရှိနိုင်ပါဦးတော့မလား။ ချန်းကျားတုန့်ဟာ ယောင်ဝ်လူမျိုးတွေအတွက် ဘုမိနက်သန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို သုခဘုံလေးတစ်ခုတောင် အစဉ်ထာဝရ အနှောက်အယှက် ကင်းမဲ့မနေနိုင်ဘူးလေ”

ထိုစဉ် တခြားမီးပုံးများ နံဘေး၌ အသီးသီး ထိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးများထံမှ စုပေါင်းရွတ်ဆိုသံကို ကျွန်မ ကြားလာရသည်။ ယောကျ်ားများသည် ကျွန်မတို့၏ သီဆိုနေမှုကို ဟန့်တားသင့်ပါ၏။ ကျွန်မတို့၏ အသံများကို သူပုန်များ ကြားသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် မိန်းမများ၏ ပကတိ ရိုးစင်းသော အသံများက ကျွန်မတို့အားလုံးကို ခွန်အားနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိများ ဆောင်ကြဉ်းပေးနေကြသည်။

ရန်းလျိုက ဆက်ဆိုသည်။

“နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီး ယွမ်မင်းဆက် အုပ်စိုးတဲ့ ကာလမှာ ဒေသခံ အရာရှိတစ်ယောက်ဟာ ဒေသအတွင်း လှည့်ပတ်သွားလာရင်းနဲ့ လှိုဏ်ဂူနဲ့ ယောင်ဝ်လူမျိုးတွေကို တွေ့သွားတော့တယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ထည်ထည်ဝါဝါ ဝတ်ဆင်ထားကြတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဝဖြိုးစိုပြေနေကြတယ်။ အခုလို သွားရည်ကျချင်စရာ ရေကောင်းမြေကောင်း ရှိတဲ့ သတင်းကို လောဘကြီးတဲ့ ရှင်ဘုရင်က ကြားသွားတဲ့အခါမှာ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ် အခွန်အတုတ် မတန်တဆ စည်းကြပ်လာတော့တယ်”

ကျွန်မတို့၏ ဆံပင်နှင့် မျက်နှာများပေါ်သို့ နှင်းမှုန်များ ကျဆင်းလာသည့် အခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို မြဲမြဲမြံမြံ ဖက်ထားလျက် ပုံပြင်၏ နောက်စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို အသံမြှင့်ကာ အော်ဆိုလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘာကြောင့် ပေးရမှာလဲ။ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားများက သိချင်ကြတယ်” သူ၏ အသံက အအေးဒဏ်ကြောင့် တုန်ခါနေသည်။

“သူတို့ရဲ့ရွာကို ကျူးကျော်သူတွေရဲ့ ရန်က ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက် သူတို့ဟာ တောင်ထိပ်မှာ ကတုတ်ကျင်းတစ်ခုကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေနဲ့ တည်ဆောက်ကြတယ်။ ရှင်ဘုရင်က အခွန်မှူးသုံးယောက် စေလွှတ်ပြီး ညှိနှိုင်းစေခဲ့တယ်။ သူတို့ သုံးယောက်က လှိုဏ်ဂူထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်မလာကြတော့ဘူး။ ရှင်ဘုရင်က နောက်ထပ် သုံးယောက် စေလွှတ်ပြန်တယ်”

ကျွန်မတို့၏ မီးပုံတစ်ဝိုက်ရှိ အမျိုးသမီးများက ဝင်ရောက် သီဆိုကြသည်။

“သူတို့ ပြန်ထွက်မလာကြတော့ဘူး”

“ရှင်ဘုရင်က တတိယမြောက် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို စေလွှတ်ပြန်တယ်” ရွှယ်ဟွား၏ အသံက အားပါလှသည်။ ဤသို့သော အသံမျိုးကို သူ့ထံမှ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပေ။ သူ၏ အသံမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားပြီး တောင်နံရံများတစ်လျှောက် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ အကယ်၍ သူပုန်များက သူ့အသံကို ကြားသွားလျှင်လည်း ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးကြမည်သာ။

“သူတို့ ပြန်ထွက်မလာကြတော့ဘူး” ကျွန်မတို့ မိန်းမများက တုံ့ပြန် ဖြေဆိုလိုက်ကြသည်။

“ရှင်ဘုရင်က စစ်တပ် လွှတ်လိုက်တယ်။ သွေးထွက်သံယိုတွေ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ ယောကျ်ားတွေ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ … ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတွေ သေကျေပျက်စီးကြရတယ်။ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ ရွာသူကြီးက ကွဲချိုကြီးတစ်ခု ယူလာပြီး အဲဒါကို ၁၂ ပိုင်း ပိုင်းပစ်လိုက်တယ်။ အုပ်စု ၁၂ စုကို ကွဲချိုတစ်ပိုင်းစီ ပေးပြီး သူတို့ကို ပြောလိုက်တယ်။ လူစုခွဲပြီး ကြိုးစားရှင်သန်ကြပါ”

“လူစုခွဲပြီး ကြိုးစားရှင်သန်ကြပါ” ကျွန်မတို့ မိန်းမများက

သံယောင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတွေဟာ တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ၊ ဒီပြည်နယ်၊ ဟိုပြည်နယ် ပျံ့ကုန်ကြတယ်” ရွှယ်ဟွားက ပုံပြင်၏ နိဂုံးပိုင်းကို အစပျိုးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့၏ အုပ်စုထဲတွင် အငယ်ဆုံး အမျိုးသမီးဖြစ်သော မေးဟွားက ပုံပြင်ကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

“သူတို့က ပြောကြတယ်။ နောက်နှစ်ပေါင်းငါးရာ ကြာတဲ့အခါမှာ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရောက်နေကြပါစေ။ သူတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးလှိုဏ်ဂူကြီးဆီ ပြန်လာပြီး သူတို့ရဲ့ ကွဲချို အစိတ်အပိုင်းတွေကို ပြန်ဆက်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ သုခဘုံလေးကို ပြန်လည် တည်ဆောက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်က မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာပါ”

ယင်းပုံပြင်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျွန်မ ကြားဖူးနေခဲ့သည်။ မည်သို့ နားလည်ရမည်မှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားများသည် လျှို့ဝှက်သော လှိုဏ်ဂူ၊ သူတို့၏ ကတုတ်ကျင်းနှင့် တောင်တန်းများ၏ နောက်ကွယ်၌ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လုံခြုံကြသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလည်း ကျွန်မ သိချင်နေမိသည်။ ကျွန်မတို့ ခိုအောင်းရာ ဤတောင်ကုန်းချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ မည်သူတို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာနိုင်သနည်း။ ထိုသူများ ဝင်ရောက်လာလျှင် မည်သို့သော အကျိုးဆက်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သနည်း။ ထိုက်ဖင်သူပုန်များက ကျွန်မတို့အပေါ် ဗိုလ်ကျစိုးမိုးနိုင်ရန် ကြိုးစားပေလိမ့်မည်။ ဟူနန်တပ်မကြီးကလည်း ကျွန်မတို့ကို သူပုန်များအဖြစ် တလွဲ မှတ်ယူကြပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များကဲ့သို့ နိုင်ခြေမရှိသော တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ဆင်နွှဲကြရမည်လော။ ကျွန်မ တွေးကြည့်သည်။ ထိုက်ဖင်သူပုန်များသည် ကျွန်မတို့ ယောင်ဝ်တိုင်းရင်းသားများနည်းတူ အခွန်အတုတ် ကြီးမြင့်မှုကို ပုန်ကန် ခြားနားခဲ့ကြသည်။ ကံကျွေးချစနစ်ကို တော်လှန်နေကြသည်။ သူတို့သည် အမှန်တရား၏ ဘက်တော်သားများ မဟုတ်ပေလော။ ကျွန်မတို့သည် သူတို့နှင့် မပူးပေါင်းသင့်ပေဘူးလော။ အကယ်၍သာ သူတို့နှင့် မပူးပေါင်းလျှင် ကျွန်မတို့ ဘိုးဘေးများ၏ သဘောဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်မနေဘူးလော။

ထိုညက မည်သူမျှ အိပ်မပျော်ခဲ့ကြပါ။

https://t.me/TheBookR

အခန်း (၁၆) ဆောင်းဟောမန်

ကျင်းထျန်မှ မိသားစု လေးစုသည် အခက်အလက် ဝေဖြာနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အကာအကွယ်အောက်တွင် အတူတကွ နေထိုင်နေကြသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အတွေ့အကြုံများမှာမူ နှစ်ည သို့မဟုတ် တစ်ပတ်နှင့်လည်း ကုန်ဆုံးသွားဖွယ် မရှိသေးပေ။ ကျွန်မတစ်သက်တွင် ကြုံဖူးခဲ့သမျှသော နှစ်များအားလုံးထက် ထိုနှစ်၏ နှင်းမုန်တိုင်းဒဏ်က ပိုမို ဆိုးရွားခဲ့သည်။ ရေခဲလုမတတ် အေးမြသော အပူချိန်ကို စက္ကန့်မလပ် တောင့်ခံနေကြရသည်။ ကျွန်မတို့၏ ထွက်သက်များသည် အခိုးအငွေ့များအဖြစ် တောင်ကြားရှိ တိမ်ခိုးတိမ်ငွေ့အတွင်းသို့ လျှိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အချိန်ရှိသရွေ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် ရက်ပေါင်း မည်မျှကြာကြာ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင် နေကြရဦးမည်ကို မည်သူမျှ မဝေခွဲနိုင်သောကြောင့် မိသားစုတိုင်းသည် သူတို့၏ စားနပ်ရိက္ခာများကို ချွေတာရေး စနစ်ဖြင့် သိုမှီး သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ အအေးမိခြင်းနှင့် လည်ချောင်းနာခြင်း စသော ရောဂါဝေဒနာတို့သည် ဤစခန်းအတွင်းရှိ လူများအကြား၌ လှည့်လည် ဖြစ်ပွားနေတော့သည်။ ယင်းသို့သော ရောဂါများနှင့် မညှာမတာ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ဆောင်းညများကြောင့် ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးငယ်များ တဖြုတ်ဖြုတ် သေဆုံးနေကြသည်။

ဤတောတောင်များအတွင်းရှိ အခြားသော မိန်းမအများစုနည်းတူ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များသည် တောင်တက် ခရီးစဉ်အတွင်း၌ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့တွင် သီးခြားလွတ်လပ်သော ကိုယ်ပိုင်နယ်မြေ မရှိကြသောကြောင့် ယောက်ျားများ၏ အရှေ့တွင် မိမိတို့၏ ခြေထောက်များကို ပတ်တီးဖြေခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်တီးပြန်စည်းခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရသည်။ ထို့အပြင် အခြားသော လုပ်ဆောင်ချက်များအတွက်လည်း မိမိတို့၏ ရှက်စိတ်များကို ပမာမထားဘဲ မသိကျိုးကျွံ ပြုကာ နေတတ်လာကြသည်။ အများသုံးအိမ်သာ ကျင်းအသစ်များ အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်၌လည်းကောင်း လင်မယားတို့၏ ချစ်တင်းနှောခြင်း ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တတ်လာကြသည်။ သို့သော် ဤနေရာရှိ အမျိုးသမီးအများစုနှင့် မတူညီသည့် အချက်မှာ ကျွန်မတွင် ကိုယ်ပိုင်မိသားစု မရှိပေ။ ကျွန်မ၏ သားကြီးနှင့်

တခြားသော သားသမီးများကို အလွန်အမင်း လွမ်းဆွတ် တမ်းတနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း၊ သူ၏ ညီများ၊ လင်ညီမများ၊ သူတို့၏ သားသမီးများအပြင် အိမ်စေများကိုပင် အချိန်ရှိသရွေ့ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ သူတို့သည် ရုံမင်းမြို့သို့ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ချောချောမောမောမှ ရောက်ပါလေစ။

ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ ပြန်လည်သက်သာလာကာ သွေးမထွက်တော့ဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရပ်နိုင်၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ရန်အတွက် တစ်လနီးပါးမျှ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ၁၂ လ၏ လဆန်းပိုင်း နေ့ရက်များတွင် ကျွန်မ၏ မောင်ဖွားများနှင့် သူတို့၏ မိသားစုများ၊ တာ့ကျယ်နှင့် သူ၏ မိသားစုကို ရှာဖွေနိုင်ရန်အလို့ငှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အပြင်သို့ထွက်ရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူတို့လည်း ဤတောဤတောင်ထဲ၌ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိနေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် ဤနေရာ တနံတလျား၌ ပြန့်ကျဲနေသော ဒုက္ခသည် တစ်သောင်းကျော်အတွင်း၌ သူတို့ကို မည်သို့ ရှာဖွေရပါအံ့နည်း။ ကျွန်မသည် တစ်နေထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြုံစောင်တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ် လွှားတင်လျက် ရှာပုံတော်ခရီးကို မဝံ့မရဲ စတင်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်ခရီးကို အသေအချာ မှတ်သားထားရသည်။ အကယ်၍သာ ရွှယ်ဟွားတို့အထံသို့ ပြန်နိုင်မည့် လမ်းခရီးကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါမူ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေပေတော့မည်။

တစ်နေ့တွင် – ရှာဖွေရေး စတင်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာလောက်တွင် – ကျောက်အမိုးစွန်းကြီးတစ်ခုအောက်၌ ပူးကပ် ထိုင်နေကြသော ကောထန်ရွာမှ လူတစ်စုအထံသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူတို့ကို တာ့ကျယ်အကြောင်း ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း၊ သိတာပေါ့” အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“ပထမညကတည်းက ငါတို့ သူနဲ့ ကွဲသွားကြတာပဲ” သူ၏ သူငယ်ချင်းက ပြောသည်။

“သူ့ကို တွေ့ရင် ငါတို့ဆီ လာခဲ့ဖို့ ပြောပေးစမ်းပါ။ ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် မိသားစုတစ်စုလောက်တော့ ထပ်ဝင်လို့ ရပါသေးတယ်”

သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဟု ယူဆရသော တခြားလူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို သတိပေးဟန်ဖြင့် ပြောနေသေးသည်။ ဤနေရာတွင် ကောထန်ရွာမှ လူများကိုသာ လက်ခံနိုင်မည် ဟူ၍။

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်” ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ သူ့ကို တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြပေးပါလား။ ကျွန်မက သူ့ညီမပါ”

“သူ့ညီမ … ဒါဆို ရှင်က လူးဖူးလန် ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်” ကျွန်မက သတိနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ကျွန်မက သူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆနေလျှင် အမှားကြီး မှားပေလိမ့်မည်။

“ရှင့်ကို လူတစ်စု လာရှာကြသေးတယ်”

ကျွန်မ၏ ပါးစပ်ထဲမှ စကားလုံးများ အလျင်စလို ထွက်ကျလာသည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျွန်မ အစ်ကိုတို့လား”

အမျိုးသမီးများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မထံသို့ အကြည့် ပြန်ရောက်လာကာ ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေကြပြန်သည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အခုချိန်မှာ သွားသတိ၊ လာသတိနဲ့ နေကြရတာဆိုတော့ သူတို့ကလည်း သူတို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောမပြကြဘူး။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ရဲ့ သခင် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ သေချာတာကတော့ အဲဒီလူက ခန့်ခန့်ညားညား၊ သားသားနားနားပဲ။ သူ့ဖိနပ်တွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေက အကုန်လုံး အပုံစားတွေချည်းပဲ။ သူ့ဆံပင်တွေက နဖူးကနေ ဒီလို ဖြာကျနေကြတာ”

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းပင် ဖြစ်ရပေတော့မည်။ လွဲစရာ မရှိတော့။

“သူတို့ ဘာပြောသွားသေးလဲ။ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လို …”

“ကျွန်မတို့ ဘာမှ မသိဘူး။ တကယ်လို့သာ ရှင်ဟာ လူးဖူးလန် မှန်ရင် ရှင့်ကို လူတွေက အခု လိုက်ရှာနေကြပြီပဲ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့” ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်မ၏ လက်ကို အသာအယာ လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

“သူ ပြန်လာဦးမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

သို့သော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေပါသော်လည်း ၎င်းနှင့် ဆင်ဆင်တူသည့် တခြားသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ကျွန်မ မကြားရတော့ပေ။ သို့ဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးများသည် ကျွန်မကို မနာလိုသောကြောင့်သာ ထိုသို့ ဇာတ်လမ်းဆင်၍ လိမ်ညာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု များမကြာခင် ကျွန်မ ယုံကြည်လာတော့သည်။ သို့သော် သူတို့ကို တွေ့ခဲ့သော ကျောက်အမိုးစွန်းအောက်သို့ ကျွန်မ ပြန်ရောက်သွားသောအခါတွင် ထိုနေရာ၌ တခြားသော မိသားစုများ ရောက်ရှိနေကြသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်မသည် လူးဖူးလန် ဖြစ်သော်ငြားလည်း မည်သူကမျှ ကျွန်မကို မှတ်မိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဂန္ဓမာပန်းပွင့်ဖြင့် လက်ရာမြောက်စွာ တန်ဆာဆင်ထားသော ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ခရမ်းပြာနုရောင် ပိုးထည်အင်္ကျီသည်လည်း ညစ်ပတ်ပေရေကာ စုတ်ပြဲနေလေပြီ။ ကျွန်မ၏ ဖိနပ်အစုံသည်လည်း ကျွန်မ၏ သွေးများကြောင့် မည်းညစ်နေကြသည်။ ဤတစ်ရန်တည်းကိုသာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝတ်ဆင်ထားရသောကြောင့်လည်း ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်နေကြသည်။ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ အအေးဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မ၏ မျက်နှာတွင် မည်သို့သော အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်နေမည်ကို ကျွန်မ မှန်းဆကြည့်နိုင်သည်။ ယခုကဲ့သို့ အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် အဘွားအိုတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျွန်မ၏ အတိတ်၊ ထိုစဉ်ကာလကို ပြန်လည် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် ပြိန်ဖျင်းသော၊ မိုက်မဲသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း မထောက်မညှာ သုံးသပ်ရပေတော့မည်။ ထိုစဉ်အချိန်က အစာရေစာ ပြတ်လပ်ခြင်းနှင့် အတောမသတ်နိုင်သော အအေးဒဏ်တို့သည် ကျွန်မတို့၏ အသက်ဇီဝိန်ကို အချိန်မရွေး နုတ်ယူသွားနိုင်ပါလျက်နှင့် ကျွန်မသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ မာန်တက်နေခဲ့မိသည်။ ဝင့်ဝါနေခဲ့မိသည်။

ရွှယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းသည် ကျွန်မတို့၏ လူအုပ်စုကလေးထဲတွင် သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်းမှာ မသန့်ရှင်းသော မိစ္ဆာအာဇီဝတစ်ခု ဖြစ်ပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း သူသည် မည်သည့် အလုပ်ကိုမဆို တစ်ချက်ကလေးမျှ ညည်းညူမနေဘဲ၊ ခိုကပ်မနေဘဲ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆလျှင် သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်ဆောင်ပေးတတ်သည်။ မည်သူ၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းကိုမျှလည်း တောင်းခံနေလေ့ မရှိ။ သူသည် ကြက်နှစ်ဖွားတစ်ယောက်ပီပီ၊ ခန္ဓာကိုယ် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိခြင်း၊ နှိုင်းချိန်တတ်ခြင်း၊ တက်ကြွထက်သန်ခြင်း၊ လိုအပ်ပါက သတ်ရဲဖြတ်ရဲသော ဇရှိခြင်း စသော ကြန်အင်လက္ခဏာများနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်၌

ဆက်လက် အသက်ရှင်သန်နိုင်ရန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရခြင်းသည် သူ၏ ပင်ကိုဗီဇပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အမဲလိုက်တတ်သည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ကိုယ်တွင်း အညစ်အကြေးများကို သန့်စင်တတ်သည်။ လဟာပြင်ထဲ၌ မီးဖိုကာ ၎င်းတို့ကို ချက်ပြုတ်တတ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့အား အနွေးဓာတ် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ရန်အတွက် တိရစ္ဆာန် သားရေများကို အခြောက်လှန်းတတ်သည်။ သူသည် လေးလံသော ထင်းစည်းများနှင့် ရေများကို သယ်ဆောင်နိုင်သည်။ မောသည်၊ ပန်းသည်ဟူ၍ မတွေ့ရ။ ဤတောင်တန်းပေါ်၌ သူသည် ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရွှယ်ဟွားသည် များစွာ ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်နေလေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မကို ဆက်လက် ရှင်သန်နိုင်အောင် အထောက်အကူ ပြုခဲ့သော သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက် အစုစုအတွက် ကျွန်မသည် သူ့ကို အဆုံးအစ မရှိ ကျေးဇူးတင်နေခဲ့သည်။ ယခုအထိလည်း ကျေးဇူးတင်နေဆဲပင်။

အိုင်ယာ ... သူ၏ ကြွက်အမေအကြောင်းကို ပြောပင် မပြောချင်တော့ပါ။ သူသည် အမြဲလိုလို ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ခြေပုန်းခုတ်နေတတ်သည်။ ဤမျှဆိုးရွားသော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေမျိုးမှာပင် သူ၏ စွပ်စွဲရှုတ်ချသံနှင့် ပြစ်တင်ဝေဖန်သံတို့မှာ ရပ်စဲသွားခဲ့သည် မရှိ။ ဘာမျှ အရေးမပါသော အကြောင်းကိစ္စများကိုပင် တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ကာ ပြောဆိုနေတတ်သည်။ သူသည် မီးပုံနှင့် အနီးဆုံး နေရာတွင် အမြဲထိုင်လျက် ပထမဆုံးညက ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော ခြုံစောင်ကို လက်မှ လုံးဝ မချတော့ပေ။ ထို့အပြင် အခွင့်ရသည်နှင့် သူတစ်ပါး၏ ခြုံစောင်များကိုပါ မောင်ပိုင်စီးချင်သေးသည်။ သူ့ထံမှ ပြန်မတောင်းမချင်း မည်သည့်အခါမျှ အလိုက်တသိ ပြန်ပေးတတ်သူ မဟုတ်။ သူသည် အစားအစာများကို သူ၏ အင်္ကျီလက်ရှည်အတွင်း၌ ဖွက်ထားတတ်ပြီး ကျွန်မတို့၏ အလစ်တွင်သာ ၎င်းတို့ကို ထုတ်ယူ စားသုံးတတ်သည်။ ကြွက်များသည် သွေးသားတော်စပ်သော ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်သာ သီးခြား နေထိုင်တတ်သော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မတို့ ကြားဖူးထားကြသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်မတို့ နေ့တိုင်း တွေ့မြင်နေရသည်။ သူသည် သူ့သားကို တစ်ရံမပြတ် နားပူနားဆာ လုပ်နေတတ်သည်။ အခါမလပ် ကြိုးကိုင် ခြယ်လှယ်နေတတ်သည်။ သို့သော် သူ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ့သားသည် သူ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်များကို သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်ဆောင်ပေးနေခဲ့သည်။ သားအလိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ် မိခင်၏ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမကြီးက သူ့ချွေးမထက် ပိုမိုများပြားသော အစားအစာများကို တောင်းဆိုလာသည့်အခါတွင် သားဖြစ်သူသည် သူ့ဇနီးထက် သူ့မိခင်ကိုသာ ဦးစားပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် သားသမီးကျင့်ဝတ်ကို

လေးစားလိုက်နာတတ်သော သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မည်သို့မျှ စောဒကတက်ရန် ဆန္ဒမရှိပေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ အဖိုးအစုကိုသာ ဝေခွဲစားသုံးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဆန်အိတ်ထဲတွင် ဆန်များ ဖင်ကပ်သာ ကျန်တော့သည့် တစ်နေ့တွင် သားသတ်သမား၏ မိခင်သည် ရွှယ်ဟွား၏ သားကြီးကို အစာမပေးသင့်တော့ကြောင်း ပြောဆိုလာတော့သည်။

“အဲဒီလောက် ပျော့ညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အစားအစာတွေကို အသားလွတ် မဖြုန်းတီးပစ်သင့်ဘူး”

ကောင်လေးကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏အသက်မှာ ကျွန်မ၏ သားကြီးကဲ့သို့ ယခုမှ ၁၁ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူသည် ဟောက်ပက်ကျနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အဘွားကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြန်လည်တွန်းလှန်ရန်ပင် ခွန်အားရှိဟန် မတူ။ ရွှယ်ဟွားသည် သူ့အစား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောပေးသင့်ပါသည်။ သူ၏ ပထမဆုံးသော ရင်သွေးပင် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးသည် ထိုကောင်လေးကို ချစ်သင့်သလောက် မချစ်ခဲ့ပေ။ သူ၏ သားကြီးခမျာ အသက်အန္တရာယ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခံနေရသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ပင်လျှင် သူ၏ မျက်လုံးများသည် သားကြီးအထံတွင် ရှိမနေကြဘဲ သူ၏ ဒုတိယသားထံ၌သာ မှီတွယ်နေကြသည်။ ဒုတိယသားက ထက်မြက်သည်၊ ဒူပေနာပေခံသည်၊ သန်မာသည် မှန်သော်လည်း ကျွန်မသည် သားကြီးကို ထိုအဖြစ်မျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်ပါ။ သူတို့၏ လုပ်ရပ်သည် ထုံးတမ်းစဉ်လာများ အားလုံးကို သွေဖည်ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ ကလေးကို သေကျေပျက်စီးအောင် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပစ်ထားခဲ့ရသနည်းဟု ကျွန်မ၏ ဘိုးဘေးများက မေးမြန်းလာခဲ့လျှင် ကျွန်မ မည်သို့ ဖြေရပါအံ့နည်း။ ထိုသနားစဖွယ် ကောင်ကလေးနှင့် တမလွန်ဘဝ၌ ပြန်ဆုံကြလျှင် ကျွန်မ သူ့ကို မည်သို့ မျက်နှာပြရပါအံ့နည်း။ သားကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူသည် ကျွန်မတို့အားလုံးထက် အစားအစာ ပိုရထိုက်သည်။ သူ့ဖခင် သားသတ်သမားထက်ပင် ပိုရထိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ရိက္ခာဝေစုကို ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ့သားကြီးတို့အား ဝေမျှပေးခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စကို သားသတ်သမား ရိပ်စားမိသွားသောအခါ သူသည် ကောင်ကလေးကို ရိုက်နှက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် သူ့ဇနီးကို။

“ဒီအစားအစာတွေက လူးဖူးလန်အတွက်ကွ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ တုံ့ပြန်ဖြေကြားသံ ထွက်ပေါ်မလာခင်မှာပင်

သူ၏ ကြွက်အမေက ကြားဝင်လာတော့သည်။

“ငါသား၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမိန်းမကို အစားအစာတွေ ပေးနေရသေးတာလဲ။ သူက ငါ့တို့အတွက်တော့ သူစိမ်းပဲ။ ကိုယ့်သွေးသားရင်းချာတွေအတွက် ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့။ နင်ရယ်၊ နင့်ဒုတိယသားရယ်၊ ငါရယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူက ဒီထက် ပိုအရေးကြီးနိုင်ဦးမှာလဲ”

ထင်ထားခဲ့သည့် အတိုင်းပင်၊ သူ ပြောခဲ့သော စကားထဲ၌ သားကြီးနှင့် ချွမ်ရွက်တို့ မပါဝင်ခဲ့ပါ။ သူတို့ခမျာ စားကြွင်းစားကျန်များ စား၍ ရှင်သန်နိုင်ရန် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားနေကြရရှာပြီး တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့လည်း ပိုမို၍ ပိန်လှီချည့်နဲ့လာကြသည်။

သို့ရာတွင် သားသတ်သမားသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့မိခင်၏ ဖိအားပေးမှု အောက်၌ ပြိုလဲမသွားခဲ့ပေ။

“လူးဖူးလန်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဧည့်သည်ပဲလေ။ သူ့ကိုသာ အရှင်လတ်လတ် ပြန်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခုခု ဆုချမှာ သေချာတယ်”

“ပိုက်ဆံလား” သူ့မိခင်က ဆိုသည်။

အကယ်ပင် ကြွက်ပီသသော မေးခွန်းပါတကား။ ထိုမိန်းမကြီးသည် သူ၏ ငမ်းငမ်းတက်နေသော လိုချင်လောဘကို ဖုံးဖိထားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

“လူးလောင်ရဲအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ငွေကြေးအပြင် တခြား လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ”

မိန်းမကြီးသည် မျက်လုံးများကို မေးစဉ်းလျက် ထိုကိစ္စကို အသည်းအသန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသည်။ သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်မီ ကျွန်မက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုသာ ဆုချရကြေး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအတွက် ဝေစုများများ လိုချင်တယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ...” ဤနေရာအရောက်တွင် ကျွန်မသည် ယောက္ခမကြီး၏ မယားငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ မိသားစုက ကျွန်မအပေါ် ဖော်ရွေမှု မရှိဘူး။ မငဲ့ညှာဘူး။ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံပြီး သူများပိုက်ဆံကို မတရား လိုချင်နေကြတာပါလို့ ကျွန်မ

ပြောပြလိုက်ရုံပဲ”

ထိုနေ့က ပြုလုပ်ခဲ့သော ကျွန်မ၏ စွန့်စားမှုမှာ နယ်နယ်ရရ စွန့်စားမှု မဟုတ်ပေ။ သားသတ်သမားသည် ကျွန်မကို အဖွဲ့ထဲမှ ချက်ချင်း နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့မိခင်၏ ပြစ်တင်မောင်းမဲမှုများကို မျက်ကွယ်ပြုကာ ကျွန်မကို ရိက္ခာအများဆုံး ခွဲဝေပေးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ ဝေစုကို ရွှယ်ဟွား၊ သူ၏ သားကြီးနှင့် ချွမ်ရွက်တို့အား မျှဝေပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အို မိုးနတ်မင်းကြီး ... ကျွန်မတို့မှာ ဆာလောင်မြဲ ဆာလောင်နေကြဆဲပါတကား။ ကျွန်မတို့သည် ဖုတ်ကောင်နှင့်မခြား အသက်မသေရုံ တမယ်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ တစ်နေ့တာလုံး မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းကာ မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ လက်ကျန် စွမ်းအင်များကို ချွေတာသည့်အနေဖြင့် ဝင်သက်ကိုပင် တတ်နိုင်သမျှ မျှဉ်း၍ ရှူနေကြရသည်။ မိမိအိမ်တွင် နေထိုင်ရစဉ်က ဘာမျှ မပြောပလောက်သော ရောဂါများသည် ဤချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းရှိ လူဦးရေကို နည်းသည်ထက် နည်းအောင် လုပ်ဆောင်နေတော့သည်။ အစာရေစာ ရှားပါးခြင်း၊ ခွန်အားချည့်နဲ့ခြင်း၊ ပူနွေးသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို မသောက်သုံးရခြင်းနှင့် ကိုယ်ခံအား ကောင်းစေသော ဆေးဝါးများ မရှိခြင်းတို့ကြောင့် ထိုဘေးဘယများကို တွန်းလှန်နိုင်ရန်အတွက် မည်သူ့မျှ မတတ်နိုင်ကြပေ။ လူများ ပိုမို၍ သေဆုံးလာရသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မတို့၏ အုပ်စုထဲတွင် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရွေ့လျားသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူမှာလည်း နည်းသည်ထက် နည်းပါးလာတော့သည်။

ရွှယ်ဟွား၏ သားကြီးသည် တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်မ၏ အနားတွင်သာ နေနေတော့သည်။ သူသည် အချစ်မခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း သူ့မိသားစုက ယုံကြည်ထားသကဲ့သို့ စဉ်းစားဉာဏ် ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ သွားကာ ကျွန်မတို့၏ သားများအတွက် ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြသော ထိုနေ့ကို ကျွန်မ မြင်ယောင်လာမိသည်။ သူတို့အား သဘာဝ အလှတရားကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်သော၊ အနုပညာကို ခံစားတတ်သော သားရတနာများ ဖြစ်ရန် ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ သားကြီးသည် စာပေကို တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် သင်ကြားခွင့် မရခဲ့သော်လည်း သူ့တွင် တတ်လွယ်သိလွယ်သော အရည်အချင်းများ ငုပ်လျှိုးနေကြောင်း ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။ သူ့ကို ယောကျ်ားစာများ ရေးတတ်စေရန်အတွက် ကျွန်မ သင်မပေးနိုင်ပါ။ သို့သော် ဘကြီးတော်လူးက ကျွန်မ၏ သားကို စာသင်ကြားပေးခဲ့စဉ် ကျွန်မ ကြားခဲ့ရသော စကားလုံးများကို သူ့အား ပြန်ပြောပြပေးနိုင်သည်။

"တရုတ်လူမျိုးတွေ တန်ဖိုးအထားဆုံး အရာဝတ္ထု ငါးခုက ဘာတွေလဲဆိုတော့ မိုး၊ မြေ၊ ဧကရာဇ်၊ မိဘနဲ့ ဆရာသမားတွေပဲ ..." ကျွန်မ မှတ်မိသမျှသော စကားလုံးများ ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ မိန်းမများ ပြောလေ့ရှိသော ပညာပေး ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို သူ့အား ပြောကြားခဲ့သည်။ ဒုတိယသားသည် အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ကာ မိဘထံသို့ ပြန်ရောက်လာသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဥာသနားစရာ ကောင်လေး၏ အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ပုံပြင်ကို ပြုပြင်လိုက်သည်။

"သားကြီးဟာ မြစ်တစ်လျှောက် ပြေးလွှားနေတယ်" ကျွန်မ စတင်လိုက်သည်။

"သူက ဝါးပင်တစ်ပင်လို စိမ်းလန်းလို့ပေါ့။ သူက ဘဝအကြောင်း ဘာမှ မသိရှာသေးဘူး။ သူက သူ့မာမား၊ ပါပါး၊ ညီငယ်၊ ညီမငယ်နဲ့ အတူတူ နေတယ်။ ညီငယ်က သူ့အဖေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်ခံလိမ့်မယ်။ ညီမငယ်က အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားလိမ့်မယ်။ မာမားနဲ့ ပါပါးတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူတို့သားကြီးကို ကြည့်တယ်ရယ်လို့ကို မရှိဘူး။ သူတို့တွေက သားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေကြပြီ ဆိုရင်လည်း သူ့ခေါင်းကို ဖရဲသီးကြီးလို ယောင်ကိုင်းလာအောင် ထုနှက်ကြတော့တာပဲ"

ကောင်ကလေးသည် ကျွန်မအနားသို့ ရွေ့လာကာ သူ၏ အကြည့်များကို မီးပုံအထက်မှ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်သို့ ပြောင်းလိုက်ကြသည်။

"တစ်နေ့တော့ အဲဒီကောင်လေးက သူ့အဖေ ပိုက်ဆံသိမ်းထားတဲ့ နေရာကို သွားတယ်။ ပိုက်ဆံတချို့ကို နှိုက်ယူပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဖွက်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမေ အစားအစာတွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ နေရာကို သွားပြန်တယ်။ သားရေအိတ်ထဲကို သူ သယ်နိုင်သမျှ ထည့်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အိမ်နဲ့ဝေးရာ လယ်ကွင်းတွေဆီကို လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ သူဟာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး လမ်းတွေလည်း အများကြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်။ ကွေ့လင်ရောက်တဲ့အထိ လမ်းလျှောက်သွားတော့တာပေါ့။ တောတွေ တောင်တွေကို ဖြတ်သွားရတဲ့ အဲဒီခရီးက အင်မတန်မှ ခက်ခဲတယ်လို့ သား ယူဆထားတယ် မဟုတ်လား။ ဆောင်းရာသီ အိမ်အပြင်မှာ နေထိုင်ရတာ ခက်ခဲတယ်လို့ သား ယူဆထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါက ဘာမှ မပြောပလောက်သေးပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာဆိုရင် သူ့မှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူး။ ထောက်ပံ့မယ့်သူ မရှိဘူး။ သူ့နောက်ကျောမှာ အဝတ်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ အစားအစာတွေ ကုန်သွားတဲ့အခါကျတော့ ဆက်လက်

ရှင်သန်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့ခမျာ တောင်းစားရရှာတယ်”

ကောင်လေး၏ မျက်နှာမှာ နီရဲလာသည်။ မီးပုံ၏ အပူဒဏ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်ဘက်မှ အဘိုးအဘွားများ ဤဘဝသို့ ကျရောက်သွားခဲ့ရကြောင်း သူ ကြားဖူးထားပေလိမ့်မည်။

“အဲဒါကို အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်လို့ လူတချို့က ပြောကြတယ်” ကျွန်မက ပုံပြင်ကို ဆက်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းက ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ် ဆိုရင်တော့ သတ္တိများများ မွေးထားဖို့ လိုအပ်တာပေါ့”

မီးပုံ၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် ရှိသော သားသတ်သမား၏ အမေက ခပ်ပြတ်ပြတ် လှမ်းပြောသည်။

“ညည်းက ပုံပြင်ကို တလွဲကြီး ပြောနေပါပေါ့လား”

ကျွန်မ သူ့ကို ဂရုမစိုက်အားပါ။ ယင်းပုံပြင်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ သို့သော် ဤကလေးကို ဆောက်တည်ရာ ရသွားအောင် ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြထားချင်သည်။

“ကောင်လေးက ကွေ့လင်ရဲ့ လမ်းတွေပေါ် လျှောက်သွားနေခဲ့တယ်။ အရာရှိ အဝတ်အစား ဝတ်ထားတဲ့ လူတွေကို လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်။ တွေ့ပြီဆိုရင် သူတို့တွေ ဘာစကားပြောသလဲ ဆိုတာကို သူက သေချာနားထောင်တယ်။ နောက်ပြီး သူတို့အတိုင်း လိုက်ပြောကြည့်တယ်။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်သမျှ လူတွေနဲ့ စကားပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူ့ရဲ့ လေယူလေသိမ်းက ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်သွားတဲ့ အခါကျမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်တဲ့လူ ပေါ်လာတော့တယ်”

ဤနေရာတွင် ကျွန်မသည် ပုံပြင်ကို စိတ်ကြိုက် ပြုပြင်လိုက်သည်။

“သား၊ ကြင်နာတတ်တဲ့သူဆိုတာ ဒီလောကမှာ ရှိစမြဲပါပဲ။ သား ယုံချင်မှ ယုံနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် သူတို့နဲ့ ဆုံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သားအနေနဲ့ သားကို အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်မယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေသင့်တယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်လို လူမျိုးလား” သူက မေးသည်။

သူ့အဘွားက နှာမှုတ်ပြသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီလူကြီးက ကောင်လေးကို အစေခံအဖြစ်နဲ့ သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်” ကျွန်မက ပုံပြင်ကို ပြန်ကောက်သည်။

“ကောင်လေးက သူ့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးတဲ့နည်းတူ လူကြီးကလည်း သူ့ကို တတ်အပ်သမျှ ပညာတွေကို သင်ကြားပေးတယ်။ သူ့မှာ သင်ပေးစရာ ကုန်သွားတဲ့အခါကျတော့ သူ့အတွက် ဆရာတစ်ယောက် ငှားပေးတယ်။ နှစ်တွေ အများကြီး ကြာလာတော့ သူလည်း အရွယ်ရောက်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီပေါ့။ သူက ရာထူးခန့် စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေပြီး အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့တယ်။ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး ရာထူးပေါ့လေ” ကျွန်မ ဖြည့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအဆင့်လောက်ဆိုလျှင် ရွှယ်ဟွား၏ သားအတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသည်။

“အရာရှိက သူ့ဇာတိရွာကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ခွေးက သူ့ကို မှတ်မိတဲ့အနေနဲ့ သုံးကြိမ် ဟောင်ပြီး သူ့ကို ကြိုဆိုလိုက်တယ်။ မာမားနဲ့ ပါပါးတို့ အိမ်ထဲက ထွက်လာကြတယ်။ သူတို့က သူ့သားကို မမှတ်မိကြတော့ဘူး။ သူ့ညီလည်း ထွက်လာတယ်။ သူလည်း သူ့အစ်ကိုကို မမှတ်မိဘူး။ ညီမလေးကရော။ သူက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေ။ သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောပြလိုက်တော့ သူတို့အားလုံးက သူ့ကို ဦးကုန်းချကြတော့တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ့ကို ဟိုဟာလုပ်ပေးပါ၊ ဒီဟာလုပ်ပေးပါနဲ့ တောင်းဆိုကြတော့တာပေါ့။ ‘ငါတို့ ရေတွင်းအသစ်တစ်လုံး လိုနေတယ်။ ရေတွင်းတူးဖို့ ငါတို့အတွက် သား လူငှားပေးနိုင်မလား’ လို့ သူ့အဖေက ပြောတယ်။ ‘အမေ့မှာ ဝတ်စရာ ဘာပိုးထည်အင်္ကျီမှ မရှိပါဘူး သားရယ်။ အမေ့အတွက် ပိုးထည်တွေ ဝယ်ပေးနိုင်မလား’ လို့ သူ့အမေက ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကို နှစ်တွေ အများကြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတာ။ အဲဒီ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို အစ်ကို ပြန်ပေးနိုင်မလား’ လို့ သူ့ညီငယ်က ပြောတယ်။ သူတို့တတွေ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် ရက်ရက်စက်စက် ဆက်ဆံခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာကို အရာရှိက မှတ်မိနေသေးတယ်လေ။ သူဟာ သူ့ဝေါယာဉ်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားပြီး ကွေ့လင်ကို ပြန်သွားတော့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားတွေ အများကြီးနဲ့ ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး နေထိုင်သွားတော့တယ်”

“ဟော့ … ညည်းက အဲဒီပုံပြင်ကို ပြောပြပြီး နဂိုကတည်းက ဘာအဖြစ်မှ မရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို နစ်မွန်းသွားအောင် လုပ်ချင်နေလား” မိန်းမကြီးသည် မီးပုံထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် တံတွေးထွေးထည့်ကာ ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးချင်နေရတာလဲ။ ညည်း ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်နေရတာလဲ”

အဖြေကို ကျွန်မ သိသည်။ သို့သော် ဤကြွက်အိုမကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြောပြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့၏ အခြေအနေမှာ သာမန်အခြေအနေမျိုးတွင် ရှိမနေကြောင်း ကျွန်မ သိပါ၏။ သို့သော် ကိုယ်ပိုင်မိသားစုနှင့် ဝေးကွာနေရသူ ကျွန်မအဖို့ ကူညီဖေးမပေးမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လိုအပ်သည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို ဤကောင်လေး၏ အကျိုးတော်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်မ မြင်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ကလေးဘဝတွင် ကျွန်မကို ရွှယ်ဟွားက အကူအညီ ပေးနိုင်ခဲ့သည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်မ၏ မိသားစုသည်လည်း ဤကောင်လေး၏ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

* * *

များမကြာခင်မှာပင် ကျွန်မတို့၏ အနီးအနားရှိ တောင်ကုန်း တောင်တန်းများပေါ်တွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ရှားပါးသည်ထက် ရှားပါးလာသည်။ မြောက်မြားစွာသော လူသားတို့၏ တည်ရှိနေမှုက သူတို့ကို ဤတောဤတောင်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းပေလော။ ယခုနှစ် ဆောင်းဥတု၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့် ကျွန်မတို့ လူသားများကဲ့သို့ အမြောက်အမြား သေကျေပျက်စီးကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ယောကျ်ားများ အားလုံးလည်း ချည့်နဲ့လာကြသည်။ စစ်ပြေးကြစဉ်အခါက ရိက္ခာကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင်သာ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြရသောကြောင့် ၎င်းရိက္ခာများ ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ မိသားစုများသည်လည်း ဝေတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ခင်ပွန်းသည် အမြောက်အမြားတို့သည် ရိက္ခာဖြည့်ဆည်းရန် အလို့ငှာ သူတို့၏ ဇနီးမယားများကို တောင်အောက်သို့ ဆင်း၍ ရွာသို့ ပြန်ကြရန် ခိုင်းစေနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွင်း၌ စစ်အတွင်း ဗရုတ်ဗရက်ကာလတွင် မိန်းမများကို ထိပါးစော်ကားခွင့် မရှိပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့်

မိန်းမများသည် အစာရေစာနှင့် တခြားရိက္ခာများ ရှာဖွေစုဆောင်းရန် မကြာခဏ စေလွှတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ စစ်မက်ကာလအတွင်း၌ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထိပါးနှောင့်ယှက်ခြင်းသည် မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ ရန်မီးကို ပိုမို ကြီးထွားစေနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုက်ဖင်သူပုန်နှင့် ဟူနန်တပ်မကြီးတို့သည် မည်သူမျှ ဤဒေသခံများ မဟုတ်ကြပါ။ ယောင်ဝ်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကို သူတို့ သိကြမည်၊ သို့မဟုတ် လိုက်နာကြမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ချည့်နဲ့ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်တွင်ပင် ကိုယ်မရပ်နိုင်တော့သည့် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများသည် ဤမျှခက်ထန်သော ဆောင်းဥတုအတွင်း၌ အဘယ်သို့ တောင်အောက်ဆင်း၍ ရိက္ခာများကို အဘယ်သို့လျှင် တောင်ပေါ်သို့ သယ်ဆောင်လာနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ဖြင့် အနည်းအကျဉ်းသော ယောကျ်ားတစ်စုကို အုပ်စုဖွဲ့၍ သတိကြီးကြီး ထားလျက် တောင်အောက်သို့ စေလွှတ်ရလေတော့သည်။ ကျွန်မတို့ စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသော ရွာများတွင် အစားအစာများနှင့် တခြား လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ရလိုရငြား သွားရောက် ရှာဖွေကြသည်။ သူတို့အထဲမှ တချို့တလေသာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ခေါင်းဖြတ်ခံထားရသော သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်များတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းပြတ်များကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း သူတို့ထံမှ ကြားသိကြရသည်။ ထိုသတင်းကို ကြိတ်ချေနိုင်စွမ်း မရှိကြသော မုဆိုးမ အသစ်စက်စက်များသည် မိမိကိုယ်ကိုယ် နည်းမျိုးစုံဖြင့် သေကြောင်းကြံကြတော့သည်။ တချို့က သူတို့ ကြိုးစားပမ်းစား တက်လာကြသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ကြသည်။ တချို့က မီးပုံမှ မီးကျီခဲများကို မျိုချလိုက်ကြသည်။ တချို့က သူတို့၏ လည်ချောင်းများကို ကိုယ်တိုင် လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ တချို့က အစာငတ်ခံကာ သေလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ဤသို့ မရဏလမ်းစဉ်ကို မရွေးချယ်ခဲ့ကြသော တချို့သော မုဆိုးမများသည် တခြားမီးပုံအနီးရှိ တခြားသော ယောကျ်ားများနှင့် ဘဝအသစ် ထူထောင်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုမိုညှိုးမှိန်အောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးမတစ်ယောက် လိုက်နာရမည့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများကို တချို့မိန်းမများသည် ဤတောတောင်အတွင်း၌ မေ့လျော့နေကြဟန် တူသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေသော်မှ၊ ကျွန်မတို့သည် ငယ်ရွယ်နုပျိုနေသော်မှ၊ ကျွန်မတို့တွင် သားသမီးများ ရှိနေသော်မှ ကျွန်မတို့၏ လင်ယောကျ်ားများအပေါ် သစ္စာထားသည့် အနေဖြင့် သူတို့ကို အရှက်ရအောင် ပြုလုပ်မည့်အစား မိမိ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလျက် သေရသည်ကပင် သာ၍ မြတ်ပါသေးသည်။

ကျွန်မ၏ သားသမီးများနှင့် ခွဲခွာနေရသောကြောင့် ကျွန်မသည် ရွယ်ဟွား၏

သားသမီးများကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်နေမိသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဩဇာက သူတို့အပေါ် မည်မျှ သက်ရောက်မှု ရှိနေသည်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူတို့ထံမှတစ်ဆင့် ရွှယ်ဟွားကို ပိုမို နားလည်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မ၏ သားသမီးများကို အပြင်းအထန် လွမ်းဆွတ်နေသောကြောင့်လည်း သူတို့ကို ကျွန်မ၏ သားသမီးများနှင့် နှိုင်းယှဉ် စာနာမိနေခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ကျွန်မ၏ သားကြီးသည် သူ ရသင့်ရထိုက်သော နေရာမှန်ကို ရရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏ တောက်ပသော အနာဂတ်ဘဝသည် တန့်တလျား အပြန့်ကျယ်လျက် ရှိနေသည်။ ဤမိသားစု၌မူ ရွှယ်ဟွား၏ သားကြီးသည် ရွှယ်ဟွားထက်ပင် အောက်ကျနောက်ကျသော ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ မည်သူကမျှ သူ့ကို မချစ်ကြပေ။ သူ့ခမျာ လမ်းပျောက်နေရှာသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အမြင်၌ သူသည် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးနှင့် အတူဆုံး ဖြစ်သည်။ ကြင်နာတတ်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ ထို့သို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ရွှယ်ဟွားသည် သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ကျောခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်မ၏ ဒုတိယသားသည် ထက်မြက်လိမ္မာသော သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သားကြီးကဲ့သို့ စူးစမ်းလိုစိတ်မျိုး သူ့တွင် မရှိပေ။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ နေထိုင်သွားမည့် သူ၏ တစ်ဘဝတာခရီးကို ကျွန်မ မှန်းဆကြည့်မိသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုမည်။ သားသမီးများ ပွားစီးမည်။ ထို့နောက် သူ့အစ်ကိုအတွက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ပေးမည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဒုတိယသားမှာမူကား ဤမိသားစု၏ မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ တောင့်တင်းသန်မာသည်။ ပုသည်။ သန်စွမ်းသော ခြေလက်များနှင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဤသူငယ်သည် ဘာကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ရကောင်းမှန်း မသိ။ အအေးဒဏ်ကိုပင် မတုန်မလှုပ် တောင့်ခံနေခဲ့သည်။ ဆာလောင်မှုကြောင့် ညည်းညူဖူးသည်လည်း မရှိခဲ့။ သူသည် သူ့ဖခင်နောက်တွင် အရိပ်သဖွယ် တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့သည်။ အမဲလိုက် ထွက်သည့် အခါတွင်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားတတ်သည်။ အမဲလိုက်ရာတွင် သူသည် သူ့ဖခင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ အထောက်အကူ ပေးနိုင်ဟန် ရှိသည်။ သို့မဟုတ်ပါက သားသတ်သမားသည် ဤသို့သော ကိစ္စမျိုးကို လုံးဝ ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သားကောင်ကို ထမ်းလျက် ပြန်ရောက်လာကြသည့် အခါတွင် ကောင်လေးသည် သူ့ဖခင်၏ နံဘေး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ သားကောင် လှီးဖြတ်ကိုင်တွယ်ပုံကို ဂရုတစိုက် စူးစမ်းနေတတ်သည်။ ဤသို့သော တူညီချက်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို ပိုမို နားလည်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် ရိုင်းစိုင်းကောင်း ရိုင်းစိုင်းမည်။ စေးနည်းကောင်း စေးနည်းမည်။ အစစအရာရာ၌ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးထက် နိမ့်ကျကောင်း နိမ့်ကျပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤကောင်လေးအပေါ်၌ ထားရှိသော ရွှယ်ဟွား၏ မျက်နှာသာပေးမှုသည်

သူ့ခင်ပွန်းအား သူ မည်မျှ အလေးထားကြောင်းကို ပြသရာ ရောက်နေသည်။

ချွမ်ရွက်၏ မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် ဟန်ပန်အမူအရာသည် ကျွန်မ၏ သမီးနှင့် လုံးဝ ခြားနားနေသည်။ ယွိအော်၏ အင်္ဂါရုပ်သည် ကျွန်မ၏ ရွက်ကြမ်းရေကြို မိသားစုထံမှ အမွေဆက်ခံထားသည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်မသည် သူ့ကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်အောင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထိန်းအုပ်ထားရသည်။ ဆားလုပ်ငန်းမှ ရရှိလာသော ငွေကြေးဥစ္စာဖြင့် အလျှံပယ် များပြားသော ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို သူ့အတွက် ဖန်တီးပေးနိုင်သောကြောင့် သူသည် လင်ကောင်းသားကောင်းတော့ ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယွိအော်သည် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ထားသည်။ သို့သော် ချွမ်ရွက်သည် ကျွန်မကဲ့သို့သော အခွင့်အရေးမျိုးသာ ရရှိနိုင်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော စံတော်ဝင် ဇနီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

ထိုအရာအားလုံးတို့သည် ကျွန်မ၏ မိသားစုကို လွှမ်းဆွတ်လာအောင် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဖန်တီးနေကြသည်။

ကျွန်မသည် အထီးကျန်စိတ်ဖြင့် အရာရာ စိုးရွံ့နေခဲ့သည်။ သို့သော် ညအချိန်များ၌ ရွှယ်ဟွားနှင့်အတူ နေခွင့်ရရှိနေသောကြောင့် သက်သာရာ ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ... ကျွန်မ မည်သို့ ပြောရပါအံ့။ လူအများ စုပြုံနေထိုင်နေကြရသည့် ဤသို့သော အခြေအနေမျိုး၌ပင်လျှင် သားသတ်သမားသည် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးနှင့် ချစ်ဗျူဟာ ခင်းချင်နေသေးသည်။ မီးပုံနံဘေးရှိ မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ သူတို့သည် စောင်ကို ခြုံလျက် သူတို့၏ အခင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျန်လူ အားလုံးက မျက်နှာလွှဲ၍ သူတို့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြရတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ နားများကိုတော့ လွှဲထား၊ ပိတ်ထား၍ ရမည် မဟုတ်ပါ။ ရံဖန်ရံခါ တအင့်အင့် မြည်သံတချို့ ကြားရသည်မှအပ သားသတ်သမားသည် သူ့ကိစ္စကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်ဆောင်သွားခဲ့သည်ကိုပင် ကြံဖန် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ သို့သော် စိတ်ကျေနပ်မှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော တအိအိ ရှိုက်ညည်းသံများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမက ကြားနေရပြန်သည်။ သားသတ်သမားထံမှတော့ မဟုတ်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးထံမှ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအချင်းအရာကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့၏ ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မထံသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ငယ်ဘဝကကဲ့သို့ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ထားတော့သည်။ သူ့ထံမှ ရာဂရနံ့များကို ကျွန်မ နမ်းရှူနေရသည်။ သို့သော် အေးခဲသော ယခုလို ရာသီဥတုမျိုးတွင် သူ၏ ကိုယ်အနွေးဓာတ်ကို ရရှိသောကြောင့်

ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မနံဘေး၌ သူ ရှိမနေခဲ့ပါလျှင် ထိုည၌ သေဆုံးသွားနိုင်သော နောက်မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်မပင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဤသို့သော သံဝါသကိစ္စများကြောင့် ရွှယ်ဟွား၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။ အအေးဒဏ်၊ အနေအထိုင် ကြမ်းတမ်းခြင်းနှင့် အာဟာရချို့တဲ့မှုတို့ကြောင့် ကျွန်မကဲ့သို့ ဓမ္မတာထိမ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါစေဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်နေခဲ့မိပါသေးသည်။ သူသည် ထိုသို့သော စကားမျိုးကို လုံးဝဥဿုံ ကြားချင်သူ မဟုတ်။

“ငါ အရင်ကလည်း ဗိုက်ကြီးဖူးတာပဲဟာ။ ဖြစ်တတ်တဲ့ လက္ခဏာတွေကို ငါ သိပါတယ်” သူက ဆိုသည်။

“ဒါဆိုလည်း နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ရပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ဒီတစ်ခါ ...” သူ၏ မျက်လုံးများသည် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်ချရမှုတို့ကြောင့် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေကြသည်။

“သားတစ်ယောက် ရကို ရမှာ”

“ဒါပေါ့။ သားဆိုတာမျိုးက အမြဲတမ်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ။ နင့်သားကြီးအတွက်လည်း နင် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်သင့်တယ်”

“အင်း” သူ၏ တုံ့ပြန်သံက သိပ်တော့ အားမပါလှ။ ထို့နောက် သူက စကားဆက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြတာ ငါတွေ့တယ်။ နင် သူ့ကို သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို နင့်သားမက်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်လောက်အောင် နင် သူ့ကို သဘောကျနိုင်ပါ့မလား”

ကျွန်မ ထိုကောင်လေးကို သဘောကျပါသည်။ သို့သော် ၎င်းအဆိုပြုချက်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“ငါတို့ မိသားစုနှစ်စုအတွင်းမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကို တွဲဖက်ပေးတာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး” ကျွန်မသည် လူးဖူးလန်ဘဝသို့ ရွှယ်ဟွား၏ အထောက်အပံ့များကြောင့်သာ ရောက်ရှိလာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ချွမ်ရွက်ကိုလည်း

ဤနည်းအတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ပေးချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ သမီးကို ဤမျှနိမ့်ကျသော ဘဝထဲသို့ လုံးဝ အရောက်ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ငါ့တို့သမီးတွေရဲ့ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကမှ အများကြီး ပိုအရေးကြီးတာပါ။ နင်ရော အဲဒီလို မထင်ဘူးလား”

“အေးပေါ့။ နင်ပြောတာ အမှန်ပဲ” ရွှယ်ဟွားက ပြန်ဖြေသည်။ ကျွန်မ၏ ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကိုတော့ သူ သိဟန် မတူပေ။

“ငါတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အရင်က စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဝမ်းစိန်စိန်းကို ခေါ်တွေ့ကြမယ်။ ကောင်မလေးတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေ ပုံစံအသားကျသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ သူတို့ကို ကူဖောဘုရားကျောင်း သွားခိုင်းပြီး သဘောတူစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်မယ်။ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ဝယ်ပြီး သူတို့ဘဝတွေကို အတူတူ ရေးမှတ်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းဥကြော်ကိုလည်း အတူတူ စားကြလိမ့်မယ်”

“နင်နဲ့ငါလည်း ဆယ်ရှမှာ ဆုံကြမယ်လေ။ တကယ်လို့သာ ငါတို့ ပိပိရိရိ နေနိုင်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြည့်နေလို့ ရသေးတယ်”

“နင်က သူတို့ကို စောင့်ကြည့်မယ်လို့ ပြောနေတာလား” ရွှယ်ဟွားက မယုံတယုံ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက ပြုံးပြလိုက်သည့်အခါတွင် သူ့ထံမှ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ အကြံအဖန် များလှပြီ အောက်မေ့နေတာ။ အခုတော့ ငါ့ထက် အကြံကြီးတဲ့သူ တွေ့နေပါပကော”

ထိုလများနှင့် သီတင်းပတ်များအတွင်း၌ ကျွန်မတို့၏ ဘဝကို ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းစွာ ဖြတ်သန်းနေခဲ့ကြရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ သမီးများ၏ အစီအစဉ်က ကျွန်မတို့ကို မျှော်လင့်ချက်များ ပေးကာ ၎င်းနေ့ရက်များအတွင်း၌ ဘဝ၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းများကိုသာ တွေးတောစိတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ သားငယ်၏ ငါးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်မတို့ ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ သူကလေးမှာ အင်မတန်မှ ပျော်တတ်သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ဖခင်တို့၏ အမူအရာများကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မတို့ အပန်းဖြေကြရသည်။ သူတို့သည် ဝက်နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ သရုပ်ဆောင်ကာ

အနှံ့ခံခြင်း၊ လှည့်လည်သွားလာခြင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချင်းချင်း တွန်းတိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်များ၊ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ပေပွနေကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဖော်ပြုလျက် မြူးထူးပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သားကြီးသည် မိန်းမများနှင့် အတူထိုင်နေရသည်ကို ကျေနပ် သဘောကျနေသည်။ ဤကောင်လေးကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသောကြောင့် ရှယ်ဟွားကလည်း သူ့ကို ယခင်ကထက် ဂရုတစိုက် ရှိလာသည်။ ရှယ်ဟွားနှင့် ကောင်လေးတို့၏ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည့်အခါတွင် သူသည် သူ့မိခင်ကို နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြတတ်သည်။ ဤသို့ ပြုမူလိုက်သည့် အခါတိုင်းတွင် သူ့မိခင်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ချိုမြသော၊ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းသော၊ ထက်မြက်သော သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ရှယ်ဟွားကလည်း သူ့ကို တန်ပြန် စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ အတိအကျ ဆိုရပါလျှင် မိခင်မေတ္တာဖြင့် ထုံးမွမ်းနေသော အကြည့်မျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ ယခင်က သူ ထင်မှတ်ထားသည့် အရာထက် ယခု မြင်တွေ့နေရသောအရာကို ပို၍ သဘောကျနေသည့် ပုံမျိုး။

တစ်နေ့တွင် ကောင်လေးကို သီချင်းတစ်ပုဒ် သင်ပေးနေစဉ် ရှယ်ဟွားက စကားဆိုလာသည်။

“သူ့ကို ငါတို့ မိန်းမသီချင်းတွေ သင်မပေးသင့်ဘူး။ ငယ်ငယ်က ကဗျာတချို့ကို ငါတို့ သင်ခဲ့ဖူးတာပဲ”

“နင့်အမေဆီကလား”

“နင်လည်း နင့်ယောကျ်ားအိမ်မှာ ကဗျာတွေ အတော်များများ သင်ခဲ့ရမှာပေါ့”

“အင်း”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားကာ ကျွန်မတို့ သိထားသော ကဗျာခေါင်းစဉ်များကို ရေပက်မဝင်အောင် ပြောနေမိကြသည်။

ရှယ်ဟွားသည် သူ့သား၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ပညာတတ် ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ငါတို့ တတ်နိုင်သလောက် သင်ပေးကြရအောင်”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပညာတတ်များ မဟုတ်ကြသောကြောင့် ဤမျှနှင့် မလုံလောက်သေးမှန်း ကျွန်မ သိနေသည်။ သို့သော် ကောင်လေးသည် ရေနွေးအိုးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သော မှိုခြောက်တစ်ပွင့်နှင့် တူနေသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ ပေးနိုင်သမျှ အရာအားလုံးကို စုပ်ယူထားလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် သူသည် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ ကလေးဘဝက များစွာ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြသော ထန်ခေတ် ကဗျာများကို ရွတ်ဆိုနိုင်လာခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မ၏ သားကို စာကူလုပ်ပေးစဉ်က မှတ်သားထားခဲ့သော ဂန္ထဝင်ကဗျာများကိုလည်း အပိုဒ်လိုက် ရွတ်ဆိုတတ်လာခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စစ်မှန်သော ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် အပြုံးကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ခဲ့ရတော့သည်။ ကျန်ရှိသော မိသားစုဝင်များကမူ ဤသို့ ခံစားနေကြရမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူတို့၏ သဘောထားများကို လျစ်လျူရှုလာနိုင်ခဲ့သည်။ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နိုင်ရန်အတွက် ဝေါယာဉ်၏ ကန့်လန်ကာကို ဆွဲဖယ်ပစ်ခဲ့သော ကောင်မလေးကို ကျွန်မ ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုစဉ်က နေ့ရက်များသည် အအေးပိုကာ နေရထိုင်ရသည်မှာလည်း သက်သောင့်သက်သာ မရှိကြပေ။ စက္ကန့်တိုင်းတွင် အကြောက်တရားများ၊ အခက်အခဲများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေသည်။ ဤသို့သော အသွင်အပြင်မျိုးဖြင့် သူ့ကို မမြင်တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လှပြီ။ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားသော သူ့အနေဖြင့် အစားအစာကို အလုံအလောက် မရရှိသော်လည်း သူ၏ စိတ်အခံကြောင့် ဖန်မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထားသည့်နှယ် သူ၏ အသားအရေများက ဝင်းလက် တောက်ပနေကြသည်။ သူသည် ကျင်းထဲမှ သွေးသောက်ညီအစ်မ သုံးယောက်နှင့် တွဲနေရသည်ကို နှစ်ခြိုက် သဘောကျနေသည်။ ထို့အပြင် သူ့ယောက္ခမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ပိတ်လှောင်မနေရသော ဘဝမျိုးကို မြိန်ရေရှက်ရေ ဖြတ်သန်းနေလေသည်။ ထိုမိန်းမများနှင့် အတူထိုင်လျက် ရွှယ်ဟွားသည် မကြားရတာ ကြာပြီ ဖြစ်သော သီချင်းများကို သီဆိုနေခဲ့သည်။ မှောင်မိုက်၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အိမ်ကလေး၏ အချုပ်အနှောင်မှ ကင်းလွတ်လျက် ဤလဟာပြင်ထဲတွင် မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ သူ၏ မြင်းစိတ် မြင်းမာန်များ နိုးကြွလာလေသည်။

ကျွန်မတို့ ဤနေရာရောက်ပြီး ဆယ်ပတ်အကြာ အေးခဲသော ညတစ်ညတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ဒုတိယသားငယ်သည် မီးပုံနံဘေး၌ ခွေခွေကလေး အိပ်စက်နေရင်းမှ ပြန်လည် နိုးထလာနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူ့ကို

မည်သည့်အရာက သတ်ပစ်လိုက်မှန်း ကျွန်မ မသိပါ။ ဖျားနာမှုလော၊ ဆာလောင်မှုလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အအေးဒဏ်လော။ သို့သော် နံနက်ခင်း အလင်းရောင်၏ အောက်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို နှင်းထုက ဖုံးလွှမ်းထားကြောင်း ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။ သူ့၏ မျက်နှာကလေးမှာ အေးခဲကာ ပြာနှမ်း၍ နေချေပြီ။ ရှယ်ဟွား၏ အော်မြည်ငိုကြွေးသံသည် တောတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ သို့သော် သားသတ်သမား၏ ပရိဒေဝမီးက ပိုမို ပြင်းထန်ပေမည်။ သူသည် ကောင်လေးကို ပွေ့ချီထားကာ ပါးပြင်တစ်လျှောက် မျက်ရည်များ စီးကျနေခဲ့သည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ဖုန်မှုန့်များဖြင့် ကြွပ်တက်နေခဲ့သော သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းများ အထင်သား ပေါ်နေတော့သည်။ သူ့ကို မည်သို့မျှ နှစ်သိမ့်၍ မရပေ။ ကောင်လေးကိုလည်း ချီမြဲ ချီထားသည်။ သူ့ဇနီး သို့မဟုတ် သူ့မိခင်၏ စကားကိုပင် မကြားသယောင် ပြုနေခဲ့သည်။ သူ၏ မျက်နှာကို ကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အပ်ထားကာ တခြားသူများ၏ တိုးလျှိုး တောင်းပန်သံများကို မသိကျိုးကျွံ ပြုနေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ အုပ်စုထဲမှ လယ်သမားများသည် သူ့အနားတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပြီး သူ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖျောင်းဖျကြပါသော်လည်း ဘာမျှ အကြောင်းမထူးပေ။ သူသည် မကြာခဏ ဆိုသကဲ့သို့ မျက်နှာကို ပင့်ကာ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ရင်း ငိုကြွေးနေတတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ရဲ့ သားအလိမ္မာကိုမှ ရွေးခေါ်သွားရတာလဲဗျာ” ဤသို့သော နှလုံးကြေကွဲနေသည့် သားသတ်သမား၏ မေးခွန်းမျိုးကို နှီစူးပုံပြင်နှင့် သီချင်းအမြောက်အမြားထဲတွင် ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ မီးပုံအနီးရှိ တခြားသော မိန်းမများ၏ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ထုတ်ဖော်မေးမြန်းခြင်း မပြုသော သူတို့၏ ရင်တွင်းဖြစ် မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများ ဝမ်းနည်းရသကဲ့သို့၊ ပူဆွေးရသကဲ့သို့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် – ဤသားသတ်သမား – သည် မိန်းမများကဲ့သို့ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားတတ်ပါ၏လော။

ကျန်ရှိသူများ အားလုံးက လွမ်းဆွတ်ဖွယ်သီချင်းများကို သီဆိုနေကြစဉ် သူသည် တစ်ဆံခြည်မျှ မရွေ့မလျားဘဲ ဤပုံစံအတိုင်း နှစ်ရက်ကြာမျှ ထိုင်နေခဲ့သည်။ တတိယမြောက်နေ့တွင် သူသည် ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးပုံမှ ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး တခြားသော မိသားစုများကို ဖြတ်ကျော်ကာ သစ်တောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် သူသည် လက်ဗလာဖြင့် ကျွန်မတို့အထံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရှယ်ဟွားက သူ့သားကို မည်သည့်နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြောင်း မေးမြန်းလိုက်သည့်အခါ၌

သားသတ်သမားသည် နောက်ပြန်လှည့်လာကာ သူ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ရိုက်နှက်လေတော့သည်။ သူ၏ ရိုက်ချက်က မည်မျှ ပြင်းထန်သနည်း ဆိုလျှင် ရွှယ်ဟွားခမျာ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသည်အထိ လွင့်ထွက်သွားပြီး နှင်းပုံတစ်ပုံပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတော့သည်။

သားသတ်သမားသည် ဆက်လက်၍ ရွှယ်ဟွားကို မညှာမတာ ရိုက်နှက်နေခဲ့သောကြောင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျကာ ကျွန်မတို့၏ စခန်းအတွင်းရှိ မြေပြင်တစ်လွှားတွင် သွေးရာများနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် ပျက်ကျသွားသော သန္ဓေသားကို မည်သည့်နေရာတွင်မျှ ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။ သားသတ်သမားကမူ နောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဤလောကမှ နှင်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူနေခဲ့သည်။

“မိန်းမတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်လောက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတာ ဒီလောကမှာ ဘာမှ မရှိဘူး” ဤဆိုရိုးစကားကို ကျွန်မတို့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့်အလား သူက အပြန်ပြန် အထပ်ထပ် ကြွေးကြော်နေလေသည်။ ကျွန်မတို့မှာ သူ့ကို အဖက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရွှယ်ဟွားကိုသာ ဂရုတစိုက် ပြုစုကြရသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ကိုယ်ပေါ်မှ သွေးစသွေးနများကို ဆေးကြောပေးနိုင်ရန်အတွက် ရေနွေးကျိုကြသည်။ သူ၏ ဘောင်းဘီကို ချွတ်၍ ပေါင်ပေါ်တွင် ပေရေနေသော အညစ်အကြေးများကို ရေနွေးဖြင့် သန့်စင်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် သူ၏ မင်္ဂလာခန်းဝင် ခြုံစောင်တစ်ထည်ထဲမှ ဂွမ်းစများကို ဆွဲထုတ်၍ ၎င်းဂွမ်းစများဖြင့် သူ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း အကြားမှ အဆက်မပြတ် ယိုစီးထွက်ကျနေသော ရွံ့စရာကောင်းသည့် သွေးပုပ်များကို ဟန့်တားထားရသည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်မ ပြန်လည် တွေးတောကြည့်မိသည်။ တောင်တန်းများအကြား၌ စဉ်ဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်ခံနေရသော ဤသီတင်းပတ် နှစ်ပတ်ကို ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ကျော်လွှန် ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ရွှယ်ဟွားအတွက် အံ့သြဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ သားလျှောထားသဖြင့် သွေးထွက်လွန်ကာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အင်မတန်မှ ချည့်နဲ့နေခဲ့သည်။ သူ့ခင်ပွန်း၏ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အပြစ်ပေး ဒဏ်ခတ်မှုများကြောင့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပွန်းပဲ့ဖူးယောင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုအမိုက်သားကို မတားမြစ်ခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်မသည် လူးဖူးလန် ဖြစ်သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မ လိုအပ်သည့်အ ရာများကို ပြုလုပ်ပေးရန် သူ့အား ခိုင်းစေနိုင်ခဲ့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌ အဘယ်ကြောင့် မပြုလုပ်ခဲ့ရပါသနည်း။ ကျွန်မသည် လူးဖူးလန် ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာ သန်စွမ်းသော ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်ကာယဖြင့် တစ်ပါးသူအား နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ရန်လည်း ရှက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မမှာ လူမှုရေးအရ အဆင့်အတန်း မြင့်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အထီးကျန်သော မိန်းမသားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတွင် ဘာစွမ်းအားမျှ မရှိပေ။ ကျွန်မ၏ အားနည်းချက်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိထားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မလောင်ထုံး၏ အနိမ့်ကျဆုံးသော အချိန်ကာလများတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို မည်မျှ လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိလာသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဆိုလျှင် မိမိ၏ ခင်ပွန်းနှင့် အတူရှိနေရသော အချိန်နာရီတိုင်းတွင် မိမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်အောင် ဖြည့်ဆည်း ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ မိမိ သရုပ်ဆောင်ရမည့် အခန်းကဏ္ဍများကို ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်ပေးခြင်း စသည်ဖြင့်သာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ထိုက်တန်သည့် ဇနီးမယားကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အချိန်တိုင်း အခါတိုင်း ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ဤတောင်များပေါ်မှ ပြန်ဆင်းနိုင်ခဲ့လျှင် အများသူငါ ကြည့်ကောင်းရုံ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်မျှ မဟုတ်တော့ဘဲ လူးဖူးလန်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် အမှန်တကယ် ထိုက်တန်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက် သွားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာရန်လည်း အကြီးအကျယ် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းဆန္ဒများ အကောင်အထည် ပေါ်မလာခင်မှာပင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ ခင်ပွန်းထက် ပိုမိုကြမ်းကြုတ်၊ ပိုမိုရက်စက်သော လုပ်ရပ်များကို လုပ်ဆောင်လာခဲ့မိတော့သည်။

သစ်ပင်အောက်ရှိ မိန်းမများသည် ရွှယ်ဟွားကို စက္ကန့်မလပ် စောင့်ရှောက်ပေးနေကြသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ပွန်းရာပဲ့ရာများကို နှင်းရည်ဖြင့် ဆေးကြောပေးကာ အနာမရင်းစေရန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ဖြဲစုတ်၍ သူ၏ ဒဏ်ရာများကို စည်းနှောင်ပေးကြသည်။ ခွဲတမ်းအဖြစ် သားသတ်သမားထံမှ ရရှိထားသော သားကောင်များ၏ ခြင်ဆီများဖြင့် ရွှယ်ဟွားအတွက် စွပ်ပြုတ်ပြုတ်ပေးရန် ထိုမိန်းမများက ကြံစည်ခဲ့ကြသေးသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် သက်သတ်လွတ်သမား ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကို အသိပေးလိုက်သောအခါတွင် ကျွန်မတို့သည် နှစ်ယောက်တစ်စု ဖွဲ့ကာ တောထဲသို့ အလှည့်ကျ သွားရောက်ပြီး သစ်ခေါက်များနှင့် သစ်မြစ်များကို ရှာဖွေကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် သစ်မြစ်စုံဟင်းခါး ပြုလုပ်၍ သူ့ကို တိုက်ကျွေးခဲ့ကြသည်။ စိတ်သက်သာရာ ရစေရန်အတွက် ကျွန်မတို့ သီချင်းဆိုကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့၏ အပြုအမူနှင့် စကားလုံးများသည် သူ့ကို

စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူသည် မအိပ်စက်တော့ဘဲ ဒူးနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့် ပိုက်ထားလျက် မီးပုံဘေးတွင် ထိုင်နေတတ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသည်လည်း ပူဆွေးသောကများဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့အထဲတွင် မည်သူမျှ သန့်ပြန့်သော အဝတ်အစားများ မရှိကြပါ။ သို့သော် အပြင်ပန်းအားဖြင့် သေသပ်နိုင်သမျှ သေသပ်အောင် ကျွန်မတို့ ကျင့်သုံးနေထိုင်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ဤကိစ္စများကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ပေ။ နှင်းပျော်ရည်များနှင့် မျက်နှာသစ်ရန် သူ ငြင်းဆန်နေသည်။ အကျႌ၏ အနားသားဖြင့် သွားများကို ပွတ်တိုက်ဆေးကြောရန် သူ ဆန္ဒ မရှိတော့ပေ။ ခေါင်းပေါ်မှ တွဲလရွဲကျနေကြသော သူ၏ ဆံပင်များက ကျွန်မ၏ သေအံ့မူးမူး ယောက္ခမကြီးကို အမှတ်ရစေသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ တတိယ လင်ညီမနှင့် ပို၍ ပို၍ပင် တူလာသည်။ သူ၏စိတ်သည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရှိမနေတော့ဘဲ အဝေးတစ်နေရာသို့သာ လွင့်မျောနေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့သောအခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် မီးပုံနံဘေးမှ ကုန်းရုန်းထကာ နှင်းတောင်များ ရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတော့သည်။ သူသည် အိပ်မက်ယောင်နေသူ တစ်ယောက်နှယ် မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ၊ တွယ်တာရာမဲ့စွာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းနေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ခွင့်တောင်းမနေတော့ဘဲ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် သူနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသော ကျောက်တုံးကျောက်စိုင်များပေါ်တွင် ကျွန်မတို့၏ ခြေသေးကလေးများဖြင့် ယိမ်းထိုးကာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ သူသည် ကျောက်ဆောင် ကမ်းပါးပြတ်ဆီသို့ တိုးကပ်သွားကာ အဆုံးအစ မမြင်ရသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲသို့ သူ၏ ပူဆွေးသောကများကို ဖောက်ထုတ်ပစ်တတ်သည်။ သူ၏ ငိုရှိုက်သံတို့သည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသော မြောက်လေနှင့်အတူ အဝေးသို့ လွင့်ပျံသွားကြသည်။

ဤတောတောင်အတွင်းသို့ ထွက်ပြေးလာကြစဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသဖြင့် ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်။ မီတာပေါင်းများစွာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်များအတွင်းသို့ လျှိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသော မိန်းမများ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။ ရွှယ်ဟွားကမူ ကျွန်မကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေဟန် မရှိပေ။ သူသည် ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းတွင် ရပ်လျက် လေဟုန်စီးနေသော သိမ်းငှက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်နှင့် ချောက်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည့် အနေအထားမျိုးတွင် ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည်

သူ့အနားမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာခဲ့ပါ။ သူ့လက်မောင်းကို တစ်စက္ကန့်မျှ လွှတ်မပစ်ခဲ့ပါ။

သူ့ကို မြေကြီးနှင့် ကပ်တွယ်ပေးထားနိုင်မည့် အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မ ကြိုးစား၍ ပြောကြည့်ခဲ့သည်။ ဥပမာ ဆိုရလျှင် “ငါတို့ သမီးတွေရဲ့ ကိစ္စအတွက် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို နင်ပဲ ဆက်သွယ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါပဲ သူ့ကို ဆက်သွယ်လိုက်ရမလား” ဟူ၍။ သူ့အထံမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမျှ မရသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် နောက်ထပ်တစ်မျိုး ကြိုးစားကြည့်ရပြန်သည်။

“နင့်အိမ်နဲ့ ငါ့အိမ်က နီးနီးလေးလေ။ ကောင်မလေးတွေ အချင်းချင်း တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့အတွက် သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ လောင်ထုံးဖြစ်တဲ့အထိ စောင့်ခိုင်းနေဦးမလဲ။ နင်တို့နှစ်ယောက် ငါ့အိမ်ကို လာလည်ကြပါလား။ သူ့တို့ ခြေထောက်တွေကို ငါတို့ အတူတူ စည်းပေးကြရအောင်။ ဒါဆို အဲဒီနေ့ရက်တွေက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အမှတ်တရနေ့ရက်တွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” သို့တည်းမဟုတ် “ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ရွှယ်ဟွား။ နွေဦးတောင် ရောက်တော့မှာပဲ။ မကြာခင် ငါတို့ ဒီနေရာကနေ ထွက်ခွာနိုင်တော့မယ်”

ဤဆယ်ရက်အတွင်း၌ သူ့ထံမှ အင်းအဲ ဟူသော အဖြေလောက်ကိုသာ ကျွန်မ ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် သူသည် ကမ်းပါးပြတ်ပေါ်၌ ရပ်နေစဉ် သူ့ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ငါ ကလေးငါးယောက်တောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီလို ဖြစ်တိုင်းလည်း ငါ့ယောကျ်ားက ငါ့ကိုချည်းပဲ အပြစ်တင်ခဲ့တယ်။ စိတ်အခဲမကျေတာတွေ ကြုံလာတဲ့အခါတိုင်း သူက ပြဿနာအားလုံးကို လက်သီးနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းတတ်တယ်။ သူရဲ့ ဒေါသတွေကို ဖောက်ထုတ်တော့မယ် ဆိုရင်လည်း ငါက အမြဲတမ်း ကံဆိုးသူမယ်ရှင် ဖြစ်ရတော့တာပဲ။ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ဝန်က မိန်းကလေးတွေချည်း ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ သူက ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါ အဲဒီလို တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ ငါ့သားလေး … … သူ တစ်ချိန်လုံး ခံစားနေရတဲ့ အရာက အဲဒီလို ပူပန်သောကမျိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား” သူသည် ပြောစကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့စောင်းထားသည်။

“ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။ သူ့လက်သီးတွေက တစ်နေရာရာကိုတော့ ထိုးကို ထိုးရဦးမှာပဲ” သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ဤသို့သော ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုများသည် သားသတ်သမားအိမ်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့စ နှစ်ကတည်းက စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူ့ခင်ပွန်း၏ ဤသို့သော အပြုအမူများသည် ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွင်း၌ ပုံမှန် တွေ့မြင်နေကျ ရိုးအီနေသော၊ အများလက်ခံထားသော အပြုအမူများသာ ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ရွှယ်ဟွားသည် ဤအကြောင်းများကို ကျွန်မအား ဤမျှ ကြာမြင့်စွာ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မ နာကျင်ခံခက် ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ထပ်ညာတော့မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် လျှို့ဝှက်ချက်ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိတော့ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဤသို့ ဖြစ်ရမည့်အစား ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အပြစ်ရှိသည်ဟုသာ ခံစားနေရသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အခြေအနေမျိုးတွင် ဤမျှ ကာလကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ရသည့် ကျွန်မလောင်ထုံး၏ စိတ်ပျက်ဖွယ်ဘဝကို ကျွန်မ စိုးစဉ်းမျှ ရိပ်စားမိခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

"ရွှယ်ဟွား …"

"နေဦး၊ ငါ ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး။ နင်က ငါ့ယောက်ျားကို မကောင်းဆိုးဝါးလို့ ထင်နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး"

"သူက နင့်ကို လူလိုတောင် မဆက်ဆံဘူးလေ"

"ပိုင်ဟော၊ သူက ငါ့လင်ပါ" သူသည် သတိပေးစကား ပြောဆိုပြီးနောက်တွင် သူ၏ အတွေးများသည် ပိုမိုနက်မှောင်သော အရပ်ဆီသို့ ငုပ်လျှိုးသွားကြသည်။

"ငါ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက သေချင်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အနားမှာ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က အမြဲ ရှိနေခဲ့တယ်"

"အဲဒီလို စကားမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့ဟာ"

သူက ကျွန်မစကားကို မသိချင်ယောင် ဆောင်လျက် ဆက်ပြောသည်။

"နင် ကံတရားအကြောင်း ဘယ်နှခါလောက် တွေးကြည့်ဖူးလဲ။ ငါ အဲဒီအကြောင်းကို နေ့တိုင်းနီးပါး တွေးနေခဲ့တာ။ တကယ်လို့သာ ငါ့အမေက

ငါ့အဖေအိမ်မှာ အိမ်ထောင်မကျခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ။ တကယ်လို့သာ ငါ့အဖေက ဆေးပြောင်းမရှူခဲ့ဖူးရင် ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲ။ တကယ်လို့သာ ငါ့မိဘတွေက ငါ့ကို သားသတ်သမားနဲ့ အိမ်ထောင်ချမပေးခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ။ တကယ်လို့သာ ငါ သားတစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ။ ငါ့မိသားစုကို ငါ ကယ်တင်နိုင်ပါ့မလား။ အို ပိုင်ဟောရယ် ... နင့်အရှေ့မှာ အခုလို အခြေအနေမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေတာ ငါ အရမ်း ရှက်တာပဲ ...”

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ...”

“ငါ့မိဘအိမ်ကို နင် စရောက်ဖူးကတည်းက ငါ့ကို နင် သနားနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ငါ သိနေပါတယ်ဟာ” သူက ကျွန်မကို စကားဖြတ်မပြောရန် ခေါင်းခါပြသည်။

“နင် မငြင်းချင်စမ်းပါနဲ့။ ငါ ပြောတာ ဆက်ပြီး နားထောင်စမ်းပါဦး”

တစ်ခဏမျှ ရပ်နားကာ သူက စကားကို ဆက်သည်။

“နင် ငါ့ကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ အခြေအနေတွေက ဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးနေပါလားလို့ နင် တွေးနေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မာမားရဲ့ အခြေအနေက ငါ့ထက်တောင် အများကြီး ပိုဆိုးပါသေးတယ်။ ငါ ကလေးဘဝတုန်းကဆိုရင် သူ ငိုနေတာကို နေ့တိုင်းညတိုင်း ကြားနေခဲ့ရတယ်။ သူ သေချင်နေမှာပဲလို့ ငါ အတပ် ပြောရဲတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို စွန့်ပစ်မထားခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး ငါ့ယောက်ျားဆီကို ငါ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါမှာ သူက ငါ့အဖေကိုလည်း စွန့်ပစ်မသွားခဲ့ဘူး”

သူ့စကား၏ ဦးတည်ရာကို တွေ့မြင်နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မ ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“နင့်မာမားက နာကျည်းနေတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ လက်ခံထားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူက ငါ့ပါပါးနဲ့ လမ်းပေါ်ရောက်တဲ့အထိ လက်တွဲ မပျက်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာကို ငါ ဘာမှ မသိရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူဟာ ငါ့ပါပါးကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားပြီး ဘယ်တော့မှ အရင် ထွက်ခွာသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ အခုဆိုရင် ၁၂ နှစ်တောင် ရှိသွားခဲ့ပြီ။ သူ့တို့ကို ငါ အကူအညီ ပေးနိုင်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ မကြာခဏ

တွေးမိနေတုန်းပဲ။ မာမား ငါ့ဆီကို လာနိုင်ပါ့မလား။ ငါဟာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီး ငါ့ပါပါးရဲ့ မနှစ်မြို့စရာ လုပ်ရပ်တွေ၊ ငါ့မာမားရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ ဝေးရာမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရပါစေလို့ ငါ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ယောကျ်ားအိမ်မှာ သူတောင်းစားတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့မိဘူး။ နောက်တော့ ငါစားလို့ရမယ့် အစားအစာတွေကို အိမ်သယ်လာပေးအောင် ငါ့ယောကျ်ားနဲ့ ဘယ်လို ညှိနှိုင်းယူရမလဲ ဆိုတာကို ငါ နားလည်လာခဲ့တယ်။ တွေ့လား ... ပိုင်ဟော။ ငါတို့ကို ပြောပြမထားတဲ့ ယောကျ်ားတွေအကြောင်းက တကယ့်ကို အများကြီးပဲ။ ငါတို့က သူတို့ကို ကျေနပ်မှု ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ပျော်ရွှင်နေအောင် ငါတို့ လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တကယ်လို့သာ ငါတို့ ဆန္ဒရှိမယ် ဆိုရင် အဲဒါက ငါတို့အတွက်လည်း ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်တာပဲ”

အိမ်ထောင်ပြုအံ့ဆဲဆဲ မိန်းမပျိုများကို စကားလုံးများဖြင့် ချောက်လှန့်တတ်သော ဘွားတော်ကြီးများနှင့် သူသည် အလွန်တူနေလေသည်။

“နင် ငါ့ကို လိမ်ညာဖုံးကွယ်ထားဖို့ မသင့်ဘူး။ ငါက နင့်ရဲ့ လောင်ထုံးပါ။ နင် ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ်”

သူ၏ အကြည့်သည် တိမ်တောင်တိမ်တိုက်များဆီမှ ဖယ်ခွာလာပြီး ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့သည့်အလား တဒင်္ဂမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပိုင်ဟော ...” သူ၏ အသံတွင် ဝမ်းနည်းမှုနှင့် စာနာထောက်ထားမှုတို့ ရောစွက်နေသည်။

“နင့်ဆီမှာ ဘာမဆို အကုန်လုံး ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ဘာမှ မသိသေးဘူး”

သူ၏ စကားလုံးက ကျွန်မရင်ကို နင့်ခနဲ ခံစားရစေသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်၌ ထိုကိစ္စကို ကျွန်မ မတွေးအားသေးပါ။ သူ့ထံမှ ဝန်ခံစကား ကြားလာရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ငါ့ယောကျ်ားနဲ့ငါက မိန်းမတစ်ယောက် လိုက်နာရမယ့် မီးနေသည် စည်းကမ်းတွေကို မလိုက်နာခဲ့ကြဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သားတွေ အများကြီးကို လိုချင်နေခဲ့ကြတာကိုး”

“သားတွေက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရတနာ …”

“ဒါပေမယ့် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာခဲ့သလဲ။ နင် တွေ့နေရပြီပဲ။ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲ ငါ့ဗိုက်ထဲကို ရောက်လာကြတယ်”

ငြင်းပယ်ရန် ခက်ခဲလှသည့် ဤသို့သော ပုစ္ဆာမျိုးအတွက် ကျွန်မတွင် လက်တွေ့ကျသော အဖြေတစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။

“သူတို့ရဲ့ ကံဇာတာကိုက ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းဖန်နေတာကိုး။ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ကံကိုက တစ်ခုခု လွဲမှားနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါကိုပဲ ကြံဖန် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေတယ်လေ။ ငါတို့ မိန်းမတွေအတွက်ကတော့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ရုံပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား”

“ပိုင်ပေါရယ် … နင် အဲဒီလို စကားမျိုး ပြောလိုက်တိုင်း ငါ့ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ငါ့နားထဲမှာ သစ်ရွက်လေတိုးသံပဲ ကြားရတော့တယ်။ ငါ့ရဲ့ ခြေထောက်အောက်မှာ ရှိတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးက ငါ့ကို လက်မခံချင်လောက်အောင် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေတာကို နင် ခံစားမိရဲ့လား။ နင် ပြန်တော့ဟာ။ ငါ ငါ့မာမားနဲ့ အတူတူ နေလိုက်ဦးမယ်”

ရွှယ်ဟွားသည် သူ၏ ပထမဆုံး သမီးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ ထိုစဉ်အချိန်က သူ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ကျွန်မ နားလည် မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ ဘဝ၏ အကျည်းတန်မှုများကို များစွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အရာရာကို တစ်မူထူးခြားစွာ ကြည့်မြင်တတ်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ မုဆိုးမတစ်ယောက်သည် သူ့ခင်ပွန်းမိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖက်ဆယ်ပေးရန်အတွက် မိမိကိုယ်ကိုယ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် သေကြောင်းကြံခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပါက ၎င်းလုပ်ရပ်ကို အပြည့်အဝ လက်သင့်ခံနိုင်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပါမူ ကလေးတစ်ယောက် သို့မဟုတ် ကလေးများစွာ ဆုံးရှုံးရခြင်းကြောင့် မိခင်တစ်ယောက်သည် အစွန်းရောက်သော အမှုကို မလုပ်သင့်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုရပါအံ့နည်း။ ကျွန်မတို့သည် ထိုကလေးများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ချစ်ခင် စုံမက်ကြသည်။ သူတို့ နာမကျန်း ဖြစ်သည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့ ပြုစု ယုယကြသည်။ သားယောကျ်ားလေးများ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ယောကျ်ားတို့၏ ပြင်ပလောကထဲသို့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းကို လှမ်းနိုင်ရန်အတွက် သူတို့ကို ကျွန်မတို့ လေ့ကျင့် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ကြသည်။ သမီးမိန်းကလေးများ ဖြစ်ခဲ့ပါမူကား သူတို့၏ ခြေထောက်များကို

ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် စည်းနှောင်ပေးကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ လျှို့ဝှက်စာရေးသားနည်းကို သူတို့အား သင်ကြားပေးကြသည်။ ဇနီးကောင်း၊ ချွေးမကောင်းနှင့် မိခင်ကောင်းများ ဖြစ်လာစေရန်အတွက် သူတို့ကို လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးကြသည်။ သို့မှသာ သူတို့သည် အိမ်အသစ်များရှိ အမျိုးသမီးဆောင်များထဲတွင် အံဝင်ခွင်ကျ နေထိုင်နိုင်ကြပေမည်။ သို့သော် မည်သည့်မိန်းမကမျှ သူတို့၏ သားသမီးများထက် အသက်ပိုမရှည်သင့်ပေ။ ၎င်းမှာ သဘာဝ၏ နိယာမတရားကို ဆန့်ကျင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အသက်ရှည်နေခဲ့ပါမူ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ထဲသို့ ခုန်ချရန် ဆန္ဒမပြုသင့်ပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ကြိုးဆွဲချရန် ဆန္ဒမပြုသင့်ပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဆပ်ပြာဆီမျိုရန် ဆန္ဒမပြုသင့်ပါသနည်း။

"နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းမှာ ငါ့ခေါင်းထဲကို အဖြေတစ်ခုပဲ ရောက်ရောက်လာတယ်" ရွှယ်ဟွားသည် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ထဲသို့ ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ဝန်ခံစကားဆိုသည်။

"ဒါပေမယ့် ငါ့အတွေးထဲမှာ နှင့်စိန်စိန်းရဲ့ မျက်နှာက ပေါ်လာပြန်ရော။ ပိုင်ဟောရာ … သူ ဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ နှင် ပြန်တွေးကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ့ရဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ငါတို့ ဘယ်လောက်တောင် ဥပေက္ခာ ပြုမိခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာကို နှင် တွေးကြည့်မိဖူးလား"

ကျွန်မက အမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"သူ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားခဲ့ရမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က သူ့အတွက် ဖြေသိမ့်ရာ ဖြစ်ခဲ့မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်"

"မေရွက်ကလေးက ဘယ်လောက်တောင် ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ သေသွားတာတောင် ကပိုကရိုကလေးနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ဣန္ဒြေ ရလိုက်သလဲ။ နှင့်စိန်စိန်း အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့ရုပ်အလောင်းဘေးမှာ အကြာကြီး ရပ်နေခဲ့တာကိုရော နှင် မှတ်မိသေးလား။ ငါတို့က စိန်စိန်းကို မခံစားရအောင် ဆိုပြီး မေရွက်ရဲ့ မျက်နှာကို ပိတ်စတွေနဲ့ ပတ်ထားလိုက်ကြတယ်လေ။ စိန်စိန်းခမျာ သူ့သမီးရဲ့ မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင် မြင်ခွင့် ရမသွားရှာဘူး။ ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်တောင် ရက်စက်ခဲ့ကြရတာလဲ"

မေရွက်၏ ရုပ်အလောင်းသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ကာ မိခင်တစ်ယောက်၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် လက်မခံနိုင်လောက်အောင်

ဆိုးရွားလွန်းနေခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ပြန်လည် ဖြေကြားနိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ထိုသို့ မဖြေဖြစ်ခဲ့ပါ။

"ငါတို့ ရွာပေါ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ စိန်စိန်းဆီ သွားလည်ရအောင်လား။ ငါတို့ကို တွေ့ရင် သူ အရမ်း ဝမ်းသာသွားမှာ"

"သွားချင်ရင် နင်ပဲ သွားပါ" ရွှယ်ဟွားက ဆိုသည်။

"ငါ မလိုက်တော့ဘူး။ ငါ သူ့အကြောင်းတွေကို အများကြီး အများကြီး သတိရနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နင် တစ်ခု သိထားဖို့က ... သူက ငါ့ကို သည်းခံတတ်အောင် နေ့တိုင်း သတိပေးနေသလိုပဲ"

သူသည် မြူဆိုင်းနေသော တောင်ကုန်းများကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လှမ်းကြည့်ပြီး စကားဆိုသည်။

"ငါတို့ ပြန်သင့်ပြီ ထင်တယ်။ နင်လည်း ချမ်းနေလောက်ရောပေါ့။ နောက်ပြီး နင့်ကို အကူအညီ တောင်းစရာ ရှိတယ်။ ငါ့အတွက် တစ်ခုခု ရေးပေးဖို့ပေါ့"

သူသည် အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲမှ ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"ဒါကို ငါ ရအောင် ယူလာခဲ့တယ်။ ငါတို့အိမ်ကို သူပုန်တွေက မီးရှို့သွားရင် ဒီယပ်တောင်ပါ ပါသွားနိုင်တယ်လေ"

သူ၏ မျက်လုံးများက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် မူမှန်သည့် အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်နေချေပြီ။ သူသည် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

"နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မညာတော့ပါဘူးလို့ ငါ ပြောခဲ့တယ်နော်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါတို့ ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ သေရတော့မယ်လို့ ငါ ထင်ထားခဲ့တာ။ ငါတို့အတွက် ဒီယပ်တောင် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ"

သူက ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ချောက်ကမ်းပါးနဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်းပါ ပိုင်ဟောရယ်။ နင် အဲဒီနားမှာ ရပ်နေတာ အသည်းယားလွန်းလို့ပါ”

စခန်းသို့ လမ်းလျှောက် ပြန်လာကြပြီးနောက် စုတ်တံတစ်ချောင်းနှင့် မင်ရအောင် ကျွန်မတို့ ကြံဖန် ဖန်တီးယူကြသည်။ မီးပုံထဲမှ မီးဆွဲထားသော ထင်းချောင်းနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ၍ အအေးခံလိုက်ကြသည်။ ၎င်းထင်းချောင်းများမှ မီးသွေးများကို ကျောက်ခဲဖြင့် ခြစ်ယူကာ မီးသွေးမှုန့်များကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ ထို့နောက် သစ်မြစ်များ ထည့်ကျိုထားသည့် ရေနွေးပူနှင့် ၎င်းမီးသွေးမှုန့်များကို ရောမွှေလိုက်သည်။ ဆေးမင်ကဲ့သို့ မဲနက်ခြင်း၊ ပျစ်ခဲခြင်း မရှိသော်လည်း ဤမျှဖြင့် အလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့နောက် ဝါးခြင်းတောင်းတစ်လုံးမှ ဝါးခြမ်းစိတ်တစ်စိတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ အဖျားချွန်၍ ၎င်းကို စုတ်တံအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ စစ်ဘေးရှောင်ခရီးစဉ်ကို နှီစူးဖြင့် ကျွန်မတို့ တစ်လှည့်စီ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ သားငယ် သေဆုံးခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခြင်း၊ အေးခဲသော ညများအကြောင်း၊ ထို့နောက် ချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း၏ ချမ်းသာသုခများ။ ရေးသား၍ ပြီးဆုံးသောအခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် ယပ်တောင်ကို အသာအယာ ပိတ်လိုက်ပြီး သူ၏ အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲသို့ ပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထိုညက သားသတ်သမားသည် ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးကို ထပ်မံ ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုတော့ပေ။ အကြမ်းဖက်မည့်အစား သူတို့ အဖက်ကြမ်းကြပြန်သည်။ ကိစ္စပြီးသည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မရှိရာ မီးပုံအနီးသို့ ပြန်ရောက်လာကာ ခြုံစောင်အတွင်းသို့ လျှိုဝင်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ နံဘေးတွင် ခပ်ကွေးကွေး လဲလျောင်းလျက် သူ၏ လက်ဖဝါးကို ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ ကပ်ထားလေသည်။ မြောက်မြားလှစွာသော အိပ်ပျက်ညများကြောင့် သူ ပင်ပန်းလွန်းနေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလျင်အမြန် နုံးချည့်ပျော့ခွေလာကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိနေသည်။ အိပ်ပျော်ကာနီးတွင် သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“သူ ငါ့ကို အစွမ်းကုန် ချစ်နေတုန်းပါပဲ။ အခြေအနေတွေအားလုံး ပြန်ကောင်းလာတော့မှာပါ။ နင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အခုဆို သူ စိတ်ပြောင်းလာနေပြီလေ”

ကျွန်မ တွေးကြည့်မိသည်။ သူ စကားက မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုသူ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု သို့မဟုတ် ဒေါသများကို ကျွန်မ၏နံဘေးမှ

အချစ်ရဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဖွင့်အန် ထုတ်မပစ်သေးသရွေ့သာ မှန်နိုင်ပေမည်။

ထ ထ ထ

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့၏ ရွာများသို့ လုံခြုံစွာ ပြန်နေနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းစကားကို ကျွန်မတို့ ကြားလာရသည်။ တောတောင်များအတွင်း၌ သုံးလတာမျှ နေထိုင်ခဲ့ရအပြီးတွင် မရဏတရား၏ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ခဲ့ကြပြီးပြီဟု ကျွန်မ ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ အသွားခရီးတွင် ချန်ထားပစ်ခဲ့သမျှသော အရာအားလုံးကို ပြန်လည် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြရပြန်သည်။ အဘိုးအိုများ၊ အမယ်အိုများ၊ ကလေးသူငယ်များ၊ အားလုံးအားလုံး ပုပ်ပွနံဟောင်နေကြသည်။ သဘာဝတရား၏ တိုက်စားမှုဒဏ်၊ တိရစ္ဆာန်များ၏ ကိုက်ခဲမှုဒဏ်နှင့် ပိုးကောင်မွှားကောင်တို့၏ ဝါးမျိုမှုဒဏ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများသည် ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲကာ ရိရွဲပုပ်ပြဲနေကြသည်။ နေရောင်ခြည်၏ တောက်ပမှုအောက်တွင် အရိုးများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။ အလောင်းပေါ်မှ အဝတ်အစားများက သူတို့ကို မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြသနေကြသည်။ သို့ဖြင့် မကြာခဏဆိုသကဲ့သို့ ငိုကြွေးသံများနှင့် နောင်တပူဆွေးသံများကို ကြားနေရတော့သည်။

ထိုမျှ မကသေးပါ။ ကျွန်မတို့အထဲမှ လူအများစုသည် သေမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်တည်နေရသည့်အလား အားအင် ချည့်နဲ့နေကြဆဲသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ပြန်ခရီးစဉ်မှာ ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ။ တောင်ဆင်း လမ်းခရီး၌ သေဆုံးကြရသူ လူအများစုမှာ မိန်းမများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခြေသေးကလေးများပေါ်တွင် ဟန်ချက်မပျက်အောင် လျှောက်လှမ်းနေရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှချည့်။ ကျွန်မတို့၏ ညာဘက်တွင် ရှိသော ချောက်နက်တွင်းဆီသို့ ကျွန်မတို့ကို ဆွဲငင် ခေါ်ယူနေကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌ နွေအခါ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် စီစီညံသော အော်ဟစ်သံများကို ကြားရရုံမျှ မကတော့ဘဲ လေထုထဲတွင် အချည်းနှီး ရုန်းကန်နေကြသည့် မိန်းမများ၏ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသော လက်မောင်းများကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ရှေ့တစ်ရက်ကသာဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို စိုးရိမ်မိနေပေလိမ့်မည်။ ယနေ့တွင်မူ သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်မှု အပြည့်ဖြင့် လှမ်းလိုက်သည့် ခြေလှမ်းတိုင်းကို တစ်လှမ်းမျှ လွဲချော်မသွားရလေအောင် ဂရုတစိုက် လျှောက်လှမ်းနေလေသည်။

သားသတ်သမားသည် သူ၏ မိခင်ကို ကျောပိုးထားသည်။ လမ်းခရီးတစ်နေရာ၌ မိခင်တစ်ယောက်သည် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော သူ့ကလေးငယ်၏ ရုပ်အလောင်းကို အိမ်သို့ သယ်ဆောင်ပြီး ရိုးရာအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ပေးရန် ထုပ်ပိုးနေလေသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့သွားသောအခါတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ခြေလှမ်းများမှာ တုံ့ဆိုင်းသွားလေတော့သည်။ သားသတ်သမားသည် ထိုအချင်းအရာကို သတိထားမိသွားသည့်နှင့် သူ့မိခင်ကို ကျောပေါ်မှ ချကာ ရွှယ်ဟွား၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“နင်တို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြ။ မကြာခင် ငါတို့လှည်းကို တွေ့ရတော့မှာ။ ကျင်းထျန်ကို လှည်းစီးပြီး နင်တို့ ပြန်နှင့်ကြတော့” သူက ရွှယ်ဟွားကို ညင်ညင်သာသာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ အကြည့်များသည် ကလေးအလောင်းကို ထုပ်ပိုးနေသော မိခင်အထံမှ မစွန့်ခွာနိုင်သေးပေ။ သားသတ်သမားက စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ငါ နောက်ကနေ အမီ လိုက်လာခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ သားလေးရဲ့ အရိုးတွေကိုလည်း အိမ်ရောက်အောင် ငါ သယ်လာခဲ့မယ်။ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ သူက ငါတို့အနားမှာပဲ အမြဲ ရှိနေရမယ်”

ရွှယ်ဟွားသည် ခါးကို မတ်ကာ အထုပ်အပိုးနှင့် အမျိုးသမီးကို မကျော်ချင့် ကျော်ချင်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။

လက်တွန်းလှည်းသည် သူတို့ ထားခဲ့သော နေရာတွင် မရှိတော့ပေ။ ၎င်းနှင့် တခြား ပစ္စည်းအမြောက်အမြားတို့သည်လည်း ဤသုံးလအတွင်း၌ အကုန်လုံး ပျောက်ဆုံးကုန်ကြသည်။ သူပုန်တပ်ကသော်လည်းကောင်း၊ ဟူနန်တပ်မကြီးကသော်လည်းကောင်း ယူဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ သို့သော် မြေပြန့်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့၏ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများ၊ သွေးထွက်သံယိုမှုများနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများကို သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မတို့၏ အိမ်များဆီသို့သာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလျှောက်လာကြတော့သည်။

ကျွန်မ သိထားမိသလောက် ဆိုလျှင် ကျင်းထျန်သည် များစွာ ထိခိုက်ပျက်ဆီးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ကျွန်မသည် သားသတ်သမား၏ မိခင်ကို အိမ်ထဲသို့ တွဲခေါ်သွားခဲ့ပြီး အိမ်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်နေသည်။ ဤမျှဝေးသော ခရီးကို လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပြီးခါမှ လီအနည်းငယ်သာ ကွာလှမ်းတော့သည့် ထုံးခိုသို့ လမ်းလျှောက် ပြန်နိုင်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေသည်။

သို့သော် သားသတ်သမားသည် ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်မအား လာရောက်ခေါ်ငင်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်မခင်ပွန်းထံသို့ သွားရောက် အသိပေးရန် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလျှင်သွားချင်း ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“လာ” သူက ပြောသည်။

“ငါတို့မှာ အချိန်အများကြီး မရှိတော့ဘူး”

သူသည် ကျွန်မကို အိမ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်မ၏ရွာသို့ အပြေးလှမ်းနေသော လမ်းပေါ်မှ သားသတ်သမားကိုသာ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အခါတွင် သူက စကားစသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက ငါ့ရဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေအတွက် နင် အများကြီး အကူအညီ ပေးခဲ့ဖူးတယ်နော်။ အခုတော့ အဲဒီကျေးဇူးကို ငါ အနည်းအကျဉ်းဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဆပ်လိုက်ပါရစေ”

သူသည် သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်၍ အထဲမှ နက်ပြာရောင် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ၎င်းအင်္ကျီ၏ အရှေ့မျက်နှာစာတွင် တိမ်ခက်တစ်ခက်နှင့် အလှဆင်ထားသော မိုးပြာနုရောင် ပိုးထည်တစ်စဖြင့် အကွက်ဖော်ထားသည်။ ယင်းပိုးထည်အစသည် ရွှယ်ဟွားနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြစဉ်အခါက သူ ဝတ်ခဲ့သော အင်္ကျီမှ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ သူက ၎င်းအင်္ကျီကို ကျွန်မအား လက်ဆောင်ပေးလေသည်။

“နင့်ယောကျ်ားနဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ့်အချိန်မှာ နင် ဒီအင်္ကျီကို ဝတ်ထားမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်သလိုပါပဲ”

ရွှယ်ဟွား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ မည်မျှ ဆိုးရွားနေကြောင်း ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။ သို့သော် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ အမြင်၌ ကျွန်မ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေမည် ဆိုသည့်အချက်ကိုမူ ကျွန်မ ထည့်သွင်း မစဉ်းစားမိချေ။ ကျွန်မသည် ဂန္ဓမာပွင့် ထိုးထားသော ခရမ်းပြာနုရောင် ပိုးထည်အင်္ကျီကို သုံးလလုံးလုံး မလဲတမ်း ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည်။ ၎င်းဝတ်စုံမှာ

ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့်အပြင် မှန်ထဲ၌ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်ကြည့်မိသည့်အခါတွင် ရွံ့ထဲ၊ နှင်းပုံထဲ၌ သုံးလကြာ နေထိုင်ရခဲ့သော နေလောင်ထားသည့် မျက်နှာကို တွေ့မြင်နေရသည်။ နေမင်း၏ စူးရှသော အလင်းရောင်သည် မြင့်မားသော တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ တိုက်စားထားလေသည်။

ကျွန်မသည် ထင်သာမြင်သာရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါများနှင့် အနံ့ထွက်နိုင်သော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုသာ ဆေးကြောရန် အချိန်ရတော့သည်။ ကျွန်မ၏ လက်ဖဝါးများ၊ လက်မောင်းများ၊ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ချိုင်းကြားနှင့် ကျွန်မ၏ ပေါင်နှစ်လုံးအကြားတို့ကို ဆေးကြောသန့်စင်ခွင့် ရလိုက်သည်။ ရှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်များကို ဖီးသင်ပေးသည်။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသော ဆံပင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဆံထုံးပြင်ထုံးပေးသည်။ ထို့နောက် သန့်ရှင်းသော ခေါင်းစည်းပဝါဖြင့် ဆံပင်များကို အသေအချာ ထုပ်ပိုးပေးလေသည်။ သူ၏ ခန်းဝင်ဘောင်းဘီကို ကျွန်မအား ကူဝတ်ပေးနေစဉ်မှာပင် မြင်းပုကလေး၏ ခွာရိုက်သံနှင့် မြင်းလှည်းဘီးတို့၏ တကျွီကျွီ မြည်သံများ နီးသည်ထက် နီးကပ်လာသည်ကို ကြားလာကြရသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို အလျင်အမြန် တပ်ပေးနေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်း ပူးကပ်စွာ ရပ်နေကြသည်။ သူသည် သူ၏ လက်ဖဝါးကို ကျွန်မ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ မိုးပြာရောင်ပိုးသားပေါ်သို့ ဖိတင်ထားလိုက်သည်။

“သိပ်ကို လှသွားပြီ” သူက စကားဆိုသည်။

ကျွန်မ၏ အချစ်ရဆုံးသောသူကို မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင်နေရသော်လည်း တောင်အောက်မဆင်းခင်က သူ ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသောကြောင့် စိတ်မသက်မသာ ခံစားနေမိသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ လက်ရှိဘဝကို သနားစိတ် ဝင်နေသည်ဟု သူ ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ထိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းချက် မပေးဘဲ ကျွန်မ သူ့ထံမှ ထွက်ခွာမသွားလိုပေ။

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ နင့်ကို ...” ထိမိသော စကားလုံးများကို ကျွန်မ အသည်းအသန် ရှာဖွေနေမိသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်။

“ငါ့ထက် နိမ့်ကျတယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး”

သူက ပြုံးသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်ခုန်သံများသည် သူ၏ လက်ဖဝါးပြင်ကို

ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

“နင် ပြောတာ အမှန်ပါပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်မ ဘာမျှ ထပ်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ အသံကို ကြားလာရတော့သည်။

“ပိုင်ဟော၊ ပိုင်ဟော၊ ပိုင်ဟောရေ”

ထိုသို့ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်မ သူ့ထံသို့ ပြေးလေတော့သည်။ မှန်၏။ ကျွန်မ ပြေးသွားခဲ့သည်။ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းကာ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် သူ့ရှေ့၌ ဒူးညွတ်ကျသွားကာ သူ၏ ခြေထောက်များအကြား၌ ဦးခေါင်းကို ဝှက်ထားမိလေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် ကိုယ်မှ အနံ့အသက်များကြောင့် အကြီးအကျယ် ရှက်ရွံ့နေမိသည်။ သူသည် ကျွန်မကို မ,ထူလိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ ပွေ့ဖက်ထားလေသည်။

“ပိုင်ဟော၊ ပိုင်ဟော၊ ပိုင်ဟော ...” သူသည် ကျွန်မကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် နမ်းရှုပ်နေရင်း ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း တီးတိုး ရေရွတ်နေလေသည်။ ဘေးလူများ၏ အကြည့်များကို ကျွန်မတို့ လုံးလုံးလျားလျား ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ။

“တာ့လန်” ယခင်က သူ့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ နာမည်တပ်၍ မခေါ်ခဲ့ဖူးချေ။

သူသည် ကျွန်မ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို မြင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မကို အနောက်သို့ အနည်းငယ် တွန်းရွှေ့လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲသွင်းကာ ကျွန်မကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ ရွာထဲက လူတိုင်းကို ထုံးခိုကနေ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ထွက်ခွာသွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးနေခဲ့ရတယ်” သူက ရှင်းပြသည်။

“ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကိုလည်း လမ်းပေါ်မှာ ဘေးကင်းအောင် ကြည့်ရှုပေးနေရသေးတာ ...”

နောက်ပိုင်း အတော်ကြာမှ အပြည့်အဝ နားလည် သဘောပေါက်လာရသည့် အချက်မှာ ဤအပြုအမူများသည် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကို ရက်ရောသော၊ တော်သော သူကြီးတစ်ဦး၏ သားတစ်ယောက်အဖြစ်မှ အများသူငါ လေးစားကြည်ညိုကြသော သူကြီးမင်းတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စကားကို ဆက်လက်ပြောဆိုနေစဉ် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှိုက်ဖိုတုန်ယင်နေသည်။

"ငါ နင့်ကို ခဏခဏ ထွက်ရှာခဲ့တယ်"

ကျွန်မတို့၏ မိန်းမသီချင်းများတွင် ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် သီဆိုခဲ့ကြသည်။

"ကျွန်မယောကျ်ားအပေါ် ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး" သို့တည်းမဟုတ် "ကျွန်မယောကျ်ားက ကျွန်မအပေါ် ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး" ၎င်းတို့မှာ သံပြိုင်ပိုဒ်များတွင် ထပ်ခါထပ်ခါ ပါဝင်တတ်သော ရေပန်းစားသည့် စာကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအပေါ်၌ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားနေမိသည်။ သူလည်း ကျွန်မအပေါ် ထိုနည်းတူ ခံစားနေမည်သာ။

ကျင်းထျန်တွင် နောက်ဆုံးနေခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းသည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ မပီဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းသည် သားသတ်သမားကို ဆုလာဘ်အဖြစ် မြိုးမြိုးမြက်မြက် ပေးကာ ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ သူက ယပ်တောင်ကို အိမ်သို့ ယူသွားရန် ကျွန်မအား ပေးသည်။ သို့သော် ယပ်တောင်ကို သူ့ထံ၌သာ သိမ်းထားစေချင်သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခများသည် သူ့ထံပါး၌ တဝဲလည်လည် ရှိနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်မှုများကိုသာ စဉ်ဆက်မပြတ် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ သားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ယောကျ်ားစာများ လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် သူ့ထံသို့ မှတ်စုစာအုပ်တချို့ ပို့ပေးမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ သမီးအရှေ့၌ ခါးကို ကိုင်းညွှတ်ပြီး စကားဆိုလိုက်သည်။

"သမီးနဲ့ မကြာခင်မှာ တွေ့ကြဦးမယ်နော်"

ထို့နောက် ကျွန်မသည် လှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ဇက်ကြိုးကို ဆတ်လိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို လှည့်ကြည့်ကာ

လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ အိမ်ရှိရာ၊ ကျွန်မ၏ မိသားစုရှိရာ၊ ကျွန်မ၏ ဘဝရှိရာ ထုံးခိုဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၇) ပြစ်တင်စာ

ခရိုင်အတွင်း၌ လူအများစုသည် သူတို့၏ ဘဝများကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် တည်ဆောက်နေကြရသည်။ ထိုနှစ်အတွင်း ဖြတ်သန်းရှင်သန်ခဲ့ကြသော ကျွန်မတို့မှာ အတွေ့အကြုံ အမြောက်အမြားကို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ကြရသည်။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် ကပ်ရောဂါ၊ ထို့နောက် သူပုန်ထမှု။ လူဦးရေမှာလည်း သိသိသာသာ လျော့ပါးသွားသည်။ ဤရောဂန္တရကပ်နှင့် သတ္ထန္တရကပ်ဘေးတို့ကြောင့် သေကျေပျက်ဆီးခဲ့ရသော ဆွေမျိုးသားချင်းများအတွက် ကျွန်မတို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြသောကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရပြန်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလာသည်။ ယောက်ျားများသည် လယ်ကွင်းများဆီသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကြကာ သားများသည်လည်း သူတို့၏ စာသင်ခန်းမဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးများနှင့် မိန်းမငယ်ကလေးများမှာမူ သူတို့၏ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် ရက်ကန်းရက်ရင်း၊ ဇာပန်းထိုးရင်းဖြင့် အိမ်တွင်းပုန်းများအဖြစ် ပြန်လည် နေထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးသည် ကျွန်မတို့၏ ကောင်းသော ကံကြမ္မာများနှင့် လန်းဆန်းတက်ကြွကာ ရှေ့သို့သာ ခရီးဆက်နေကြသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ယောက်ျားတို့၏ ပြင်ပကမ္ဘာကို မည်သို့ ရှိမည်နည်းဟု မကြာခဏ စပ်စုချင်နေခဲ့မိသည်။ ယခုသော် ၎င်း၏ အနီးသို့ နောက်တစ်ကြိမ်မျှ သီပင် သီဝံ့တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ ကျိန်ဆိုရဲသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝသည် အပေါ်ထပ် ခန်းဆောင်ထဲတွင်သာ ကုန်လွန်ရန် ဖြစ်တည်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ လင်ညီမများကို ပြန်လည် တွေ့မြင်ခွင့် ရသည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်နေသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး သူတို့နှင့်အတူ အချုပ်အလုပ်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း၊ သီချင်းများ၊ ပုံပြင်များနှင့် အချိန်ဖြုန်းရန်သာ တောင့်တနေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ သားသမီးများကို မြင်ရသည်ထက်တော့ မည်သည့်အရာကမျှ ကျွန်မကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် မပြုလုပ်နိုင်ပေ။ သူတို့နှင့် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် သုံးလဟူသည် တစ်သက်တာတမျှ ကြာရှည်လွန်းခဲ့သည်။ သူတို့လည်း ကြီးထွားလာကြကာ အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲလာကြသည်။ အဝေးသို့ ရောက်ရှိနေစဉ် ကျွန်မ၏ သားကြီးသည် ၁၂ နှစ်

ပြည့်မြောက်ခဲ့သည်။ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပွားနေသည့် ကာလအတွင်း၌ သားကြီးသည် စစ်သည်ရဲမက်များ၏ ကာကွယ်မှုကို အပြည့်အဝ ရရှိထားသော မြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်ကာ သူ၏ ပညာကို အထစ်အငေါ့ မရှိ လေ့လာသင်ကြားနေခဲ့သည်။ သူသည် ဂန္ထဝင်စာပေများကို စတင် လေ့လာနေရပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ စာသင်သားများသည် မည်သည့်နေရာတွင် တည်ရှိနေပါစေ၊ မည်သို့သော တိုင်းရင်း ဘာသာစကားများကို ပြောဆိုကြပါစေ၊ လူတိုင်းသည် တူညီသော ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် တစ်မျိုးတည်းကိုသာ လေ့လာသင်ယူကြရသည်။ တူညီသော စာမေးပွဲ တစ်ခုတည်းကိုသာ ဖြေဆိုကြရသည်။ သို့မှသာ ချင်ဧကရာဇ်အပေါ် ထားရှိသော သစ္စာစောင့်သိမှု၊ ချင်မင်းဆက်၏ တည်တံ့ခိုင်မြဲမှုနှင့် တိုင်းပြည်၏ ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံမှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ နေပြည်တော်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်ကဲ့သို့ ပစ္စန္တရစ် အရပ်များ၌ အမှုထမ်းနေရသော ကျေးလက်အရာရှိငယ်များသည်ပင် တူညီသော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့် နည်းဥပဒေများကိုသာ ကျင့်သုံးကြရသည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်နှင့် သူတို့အကြားရှိ ဆက်ဆံရေးကို ပြည်သူများ နားလည်အောင် စနစ်တကျ စီမံထားကြသည်။ ကျွန်မ၏ သားသည် ဤနည်းအတိုင်းသာ ဆက်လက် ကြိုးစား သင်ယူသွားမည် ဆိုပါလျှင် သူသည် တစ်နေ့တွင် မင်းဧကရာဇ်၏ ရာထူးခန့်စာမေးပွဲကို မလွဲမသွေ ဝင်ရောက် ဖြေဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနှစ်အတွင်း၌ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကလေးဘဝကထက် ပိုမို ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ တိုင်းပြည်၏ တချို့ဒေသများတွင် သူပုန်သူကန်များ ထကြွသောင်းကျန်းနေကြဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့၏ ခင်ပွန်းများက ကျွန်မတို့ကို တားမြစ်ရန် မကြိုးစားခဲ့ကြပေ။ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသော အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်မသည် သားသတ်သမား၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်၌ လုံခြုံစွာ သွားလာ နေထိုင်နိုင်ကြောင်း ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက မှတ်ယူထားသည်။ သားသတ်သမားကလည်း သူ့ဇနီးကို ကျွန်မအိမ်သို့ အလည်သွားရန် အားပေးအားမြှောက် ပြုလာခဲ့သည်။ အပြန်ခရီးတွင် အစားအစာများ၊ စာအုပ်များနှင့် ပိုက်ဆံများ လက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်ပါလာမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ အပိုင် တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ ရှိနေကြစဉ်အတွင်း၌ မည်သူ့အိမ်တွင် နေနေရသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့သည် ခုတင်တစ်လုံးတည်းတွင် အတူတူ အိပ်ခွင့်ရကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခင်ပွန်းများသည် တခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးကြသည်။ သားသတ်သမားသည်လည်း စောဒက မတက်ဝံ့တော့ဘဲ ကျွန်မခင်ပွန်း၏ လုပ်နည်းအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ အလည်အပတ်ခရီးများ၊ အတူတကွ ရှိနေကြသော ကျွန်မတို့၏ ညများနှင့်

ကျွန်မတို့၏ တီးတိုးစကားများကို သူတို့သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တားမြစ်ပိတ်ပင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ နေပူပူ၊ မိုးရွာရွာ၊ နှင်းကျကျ၊ ကျွန်မတို့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့။

“နာခံ၊ နာခံ၊ နာခံ၊ ပြီးမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်”

ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် ယခင်ကအတိုင်း ပွဲတော်ရက်များအတွင်း ဖူးဝေ၌ ဆက်လက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ စိန်စိန်းနှင့် စူးစူကို တွေ့မြင်ခွင့် ရသည့်အတွက် ရွှယ်ဟွားအဖို့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် သူတို့၏ ကောင်းမြတ်သော စိတ်သဘောထားများကြောင့် ဤမိသားစုအတွင်း၌ လူတကာ၏ လေးစားကြည်ညိုမှုကို ခံယူနေကြရသည်။ စိန်စိန်းသည် ‘မြေး’ အားလုံး၏ ချစ်ခြင်းကို ခံယူရသော အဘွားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့အတူပင် စူးစူသည်လည်း ပါပါး အသက်ရှိစဉ်က ရရှိခဲ့သော အနေအထားထက် ပိုမိုသာလွန်သော အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် စာရင်းအင်းကိစ္စများတွင် တာ့ကောသည် စူးစူ၏ အကြံပေးမှုကို များစွာ လိုအပ်နေသည်။ စူးစူကလည်း ထိုတာဝန်များကို ကျေကျေနပ်နပ် ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် စိန်စိန်းနှင့် စူးစူတို့၏ ဘဝမှာ မည်သူမျှ ထင်မှတ်မထားနိုင်လောက်အောင် သာယာချမ်းမြေ့နေသည်။

ထိုနှစ်က ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့သည် သဒ္ဒါတရား ထက်သန်စွာ ပူဇော်ပသခဲ့ကြသည်။ လှူဒါန်းမှု အစုစုတို့ကို ပြုလုပ်ကြပြီးသည့် နောက်တွင် ကွမ်ရင်မယ်တော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ကြသည်။ ကွမ်ရင်မယ်တော်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲဘဲ ဆောင်းရာသီခရီးကြမ်းကို လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှိခိုးဦးချပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် လက်ချင်းချိတ်ကာ ကန်စွန်းဥကြော်ဆိုင်သို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်လျက် ကျွန်မတို့ သမီးများ၏ အနာဂတ်အရေးကို အစီအစဉ် ချမှတ်ကြသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော ရွှေရောင်လီလီများ ရရှိစေနိုင်ရန်အတွက် ခြေထုပ်နည်းများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်များသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ပတ်တီးစများကို ကျွန်မတို့ စတင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဝေဒနာ သက်သာစေမည့် သစ်ဥသစ်ဖုများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းကြသည်။ ကွမ်ရင်မယ်တော်အား ပူဇော်ရန် ဖိနပ်ကလေးများကို ဇာပန်းထိုးကြသည်။ ‘ခြေသေးအပျိုစင်’ အား ပသရန် ကောက်ညှင်းမုန့်လုံးများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ သမီးများအား ခြေထောက်များ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေရန်အတွက် ပဲနီမုန့်လုံးလေးများကို ခွံ့ကျွေးကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် သမီးများ၏ လောင်ထုံးကိစ္စအတွက် အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် သီးခြားစီ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့၏ ပြောစကားများကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချကြသည်။ သူ့စိန်စိန်းသည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာနှင့် ရှိနေပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသေးကြောင်း ပြောကြားကာ ရယ်မောခဲ့ကြရသည်။

ထိုနှစ်၏ နွေဦးနှင့် နွေရာသီ အစောပိုင်း ကာလများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်မတို့ မည်မျှ ကြောင့်ကြမဲ့စွာ ပြုံးပျော်ခဲ့ကြကြောင်းကို ကျွန်မ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ယခုပင် အတိုင်းသားတွေ့မြင်နေရသည်။ ကျွန်မသည် မိသားစုနှင့် အတူ ရှိနေသည်။ ကျွန်မ၏ လောင်ထုံးနှင့် အတူ ရှိနေသည်။ ကျွန်မ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်မ၏ဘဝသည် ရှေ့သို့သာ ဦးတည်နေခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွားမှာ ကျွန်မနှင့် အနည်းငယ် ခြားနားသည်။ သူသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာခြင်း မရှိတော့ပေ။ အစားအသောက်ကိုလည်း ယခင်ကထက် ပိုမို ဇီဇာကြောင်လာခဲ့သည်။ တစ်နပ်လျှင် ထမင်းလုတ်အနည်းငယ်နှင့် ဟင်းရွက်အချို့သာ စားသုံးတတ်သည်။ ကျန်သည့်အချိန်များတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုသာ အားရပါးရ သောက်နေတော့သည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် စစ်ရှောင်စဉ်ကကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး ပါးမှာလည်း ချောင်ကျနေသည်။ ထုံးခိုသို့ လာလည်သည့် အခါများတွင် သူ့၏ ငယ်သူငယ်ချင်းများထံသို့ အလည်သွားရန် ကျွန်မက အကြံပြုကြည့်သည်။ သူက အနုနည်းဖြင့် ငြင်းဆိုတတ်စမြဲ။

“သူတို့က ငါ့ကို တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး” သို့တည်းမဟုတ် “သူတို့က ငါ့ကို မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုတတ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်မက နားပူနားဆာ လုပ်လွန်းမက လုပ်နေသောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ သူ သဘောတူလာရသည်။ နောက်နှစ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်မည့် ထုံးခိုရှိ လူးကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် သူ သဘောတူခဲ့သည်။ ထိုကောင်မလေးသည် ရွှယ်ဟွား၏ နှစ်ဝမ်းကွဲ ညီမဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ အိမ်နီးနားချင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းအချိန်များတွင် ဇာပန်းထိုးနေစဉ် ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မအနားတွင် လာထိုင်နေတတ်သည်။ သို့သော် သူသည် ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်သို့သာ ငေးမျှော်ကြည့်ကာ သူ့စိတ်က တစ်နေရာရာတွင် လွင့်မျောနေသည်။ တောင်ပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသော နောက်ဆုံးရက်၌ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ အပြီးအပိုင် ခုန်ချသွားခဲ့လေသလောဟု ကျွန်မ

ယူဆချင်လာသည်။ သူ၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုများကို တွေ့မြင်နေရသော်လည်း အရှိအတိုင်း လက်ခံနိုင်ရန် ကျွန်မ၏စိတ်က ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ကျွန်မကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

“နင်က သိပ်ကို စိတ်ခါတ်ကြွခိုင်တယ်” ကျင်းထျန်သို့ ရွှယ်ဟွား ပြန်သွားပြီးနောက် တစ်ညတွင် သူ ကျွန်မကို စကားဆိုခဲ့သည်။

“တောင်ပေါ်ကနေ ပြန်ရောက်လာပြီးကတည်းက နင့်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် နင့်ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုပြီး လေးစားဂုဏ်ယူနေမိတယ်။ ငါတို့ရဲ့ မိသားစုကို လိုလေသေးမရှိအောင် နင် စီမံခန့်ခွဲနိုင်တယ်။ ငါတို့ရွာမှာရှိတဲ့ မိန်းမတိုင်းအတွက် စံထားလောက်တဲ့ အနေအထိုင်မျိုး ဖြစ်အောင် နင် နေထိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် … ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို စိတ်တော့ မဆိုးလိုက်ပါနဲ့နော်။ နင်က နင့်လောင်ထုံးအပေါ်မှာကျတော့ အမှန်ကို အမှန်တိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း မမြင်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူက နင့်လို နေရာတိုင်းမှာတော့ တူနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းရာသီမှာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သူ့အတွက်တော့ အတော်ကြီးကို ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ငါ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူဟာ အခြေအနေဆိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိရှိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်ဆိုတာကို နင် မြင်တွေ့နိုင်မှာပါ။ အခုပြောမယ့် ကိစ္စကို နားလည်နိုင်ဖို့အတွက် နင့်အနေနဲ့ အချိန်ယူချင် ယူရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် နင် နားလည်ထားဖို့က လောကထဲမှာ ရှိတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းက နင့်ယောက်ျား – ငါ – နဲ့ တထေရာတည်း တူမနေနိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ”

ကျွန်မကို အသိပေး ပြောကြားလိုသော သတင်းစကားသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ကသိကအောက် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မဟုတ်သေး။ ထိုမျှ မကပါ။ မိန်းမတို့၏ အတွင်းလောကထဲသို့ ကျူးကျော်ကာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လာသည့်အတွက် ကျွန်မ ဒေါသထွက်မိသည်။ သို့သော် သူနှင့် ငြင်းခုန်မနေတော့ပါ။ ငြင်းခုန်နေ၍လည်း နေရာကျမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ မှားကြောင်းနှင့် ကျွန်မ မှန်ကြောင်း သက်သေပြရန် ကျွန်မစိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှယ်ဟွား နောက်တစ်ကြိမ် အလည်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ပိုမို၍ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့သည်။ သူ့စကားများကို နားထောင်ခဲ့သည်။ အမှန်တကယ် စိတ်နှစ်ကာ နားထောင်ခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဘဝသည် ယုတ်လျော့နိမ့်ကျနေသည်။ သူ၏ ယောက္ခမသည် သူ၏ အစားအစာများကို လျှော့ချထားသည်။

အသက်ရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက် ပုံမှန်လိုအပ်ချက်၏ သုံးပုံတစ်ပုံ ပမာဏသာ ရှိသော ထမင်းကို ရွှယ်ဟွားအား စားခွင့်ပြုတော့သည်။

"ဘာမှမပါတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကိုပဲ ငါ သောက်ခွင့်ရတယ်" သူက ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ငါ သိပ်မှ မဆာဘဲဟာ"

ပို၍ ဆိုးရွားသည့် အချက်မှာ သားသတ်သမားသည် သူ့ကို ရိုက်မောင်းကြိမ်းမောင်း ပြုလုပ်နေဆဲပင်။

"သူ အဲဒီလို ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ နင် ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ" ကျွန်မယောက်ျားသည် ထိုအချက်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို ကျွန်မ မယုံကြည်ချင်သေး။

"သူက ငါ့ကို လုပ်လာမှတော့ ငါ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ငါ သူ့ကို ပြန်မချနိုင်ဘူးလေ"

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူ၏ ပန်းထိုးထည်သည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ပဲပြား၏ မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ တွန့်ခေါက်ပျော့ခွေနေသည်။

"နင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြတာလဲ"

သူက ကျွန်မကို မေးခွန်းတစ်ခုဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

"နင် ဘာမှ ပြောင်းလဲမပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက်နဲ့ ငါက နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးနေရဦးမှာလဲ"

"ငါတို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မှာပါ" ကျွန်မက ပြောသည်။

"ငါ့ဘဝကို ငါ ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်။ နင်လည်း ပြောင်းပစ်နိုင်ရမှာပေါ့"

သူက ကျွန်မကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူက နင့်ကို နေ့တိုင်း ရိုက်နှက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်မ၏ အသံကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်နေသည့် သူ့ယောကျ်ား၏ အပြုအမူကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေမိသည်။ အခြေအနေတိုင်းကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေသော သူ့ကိုလည်း စိတ်တိုနေမိသည်။ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောဘဲ (နောက်တစ်ကြိမ်) ဖုံးကွယ်ခဲ့သည့်အတွက် နာကျင်ခံစားနေရသည်။

“တောင်တန်းတွေက သူ့ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့က ငါတို့အားလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ နင် အဲဒါကို သတိမထားမိဘူးလား”

“သူက နင့်ကို ဘယ်လောက်တောင် ရိုက်နှက်နေခဲ့တာလဲဟာ။ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး” ကျွန်မက သူ့ကို ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ့ယောကျ်ားအတွက် ငါ့ဘက်က တာဝန်မကျေခဲ့တာတွေ အများကြီးပါဟာ”

တစ်နည်းဆိုရလျှင် သူ့ခင်ပွန်း၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို အတိအကျ ဖွင့်ဟဝန်ခံရန်ပင် သူ့၌ ခွန်အားမရှိပေ။

“နင် ငါ့ဆီလာပြီး ငါနဲ့အတူ လာနေပါလား”

“အိမ်က ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဆိုးရွားဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲ” သူက ပြန်ဖြေသည်။

“နင် သိပါတယ်”

ကျွန်မ သိပါသည်။ ၎င်းမှာ လင်ယောကျ်ား၏ လက်ဖြင့် သေသည်အထိ အပြစ်ပေးနိုင်သော ပြစ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“အဲဒါအပြင် ငါ ဘယ်တော့မှ ငါ့ကလေးတွေကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး” ရှယ်ဟွားက စကားဆက်သည်။

“ငါ့သားကို ငါ အကာအကွယ် ပေးဖို့ လိုသေးတယ်”

"ဒါပေမယ့် သူ့ကို နင့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ရင်းပြီး အကာအကွယ် ပေးမလို့လား" ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။

တခြားအဖြေရော ဖြေနိုင်ဦးမှာတဲ့လား။

နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်စာ အတွေ့အကြုံများနှင့် ကျွန်မသည် ယခုလိုအချိန်၌ အတိတ်ကို ပြန်လည် တွေးဆကြည့်မိသည်။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသော ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ လွန်လွန်ကျူးကျူး စိတ်မရှည်နိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့မြင်လာရသည်။ အတိတ်ကာလ၌ လောင်ထုံး၏ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများကို မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမည်မှန်း ကျွန်မ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည့် အချိန်တိုင်းတွင် ကျွန်မသည် သူ့အား အိမ်ထောင်သည်တို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများနှင့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို လိုက်နာရန်သာ အတင်း ဖိအားပေး ပြောဆိုခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှသော ကြမ္မာဆိုးများကို ၎င်းနည်းများဖြင့် တွန်းလှန်နိုင်သည့်နှယ် အကြံပြုခဲ့သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူ၏ ကြက်နှစ်ဖွား ခင်ပွန်းကို ကိုင်တွယ်နိုင်ရန်အတွက် အစီအစဉ်တစ်ခုကို ကျွန်မ ချပြ အကြံပေးလိုက်တော့သည်။ မြင်းနှစ်ဖွား မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ၏ ထက်သန်သော စိတ်ဆန္ဒများကို အသုံးပြု၍ အခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်နေမိသည်။ သုံးစားမရသော သမီးတစ်ယောက်နှင့် အချစ်မခံရသော သားတစ်ယောက်သာ ရှိနေသည့်အတွက် သူ့အနေဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားသင့်သည်။ ဘုရားကို များများ ရှိခိုးရန် သူ လိုပေလိမ့်မည်။ အာဟာရပြည့်ဝအောင် စားသုံးရန် လိုအပ်ပေမည်။ ထို့နောက် ခွန်အား ပြည့်ဖြိုးနိုင်ရန်အတွက် တိုင်းရင်းဆရာဝန်နှင့် သွားရောက် ဆွေးနွေးသင့်သည်။ သို့မှသာ သားယောကျ်ားလေးတစ်ယောက် ရရန် အာမခံချက် ရှိပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍သာ သူ့ခင်ပွန်းအား သူလိုချင်နေသည့် အရာကို ပေးအပ်နိုင်မည် ဆိုလျှင် သူ့ကို တန်ဖိုးရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်ယူလာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤမျှနှင့် လုံလောက်ပါမည်လော ... ။

တန်ဆောင်ကြီးပွဲတော် ကျင်းပသည့် ၇ လပိုင်း ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် မထောက်မညှာ တရစပ် ပစ်ပေါက်ခဲ့မိသည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် သူ့အား အကြံဉာဏ်များ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ထားသည်။ ဥပမာ ဆိုရသော် သူသည် ပိုကောင်းမွန်သော ဇနီးမယားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အဘယ်ကြောင့် မကြိုးစားနိုင်ရသနည်း။ သူသည် သူ့ခင်ပွန်းကို ပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်ပါလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်အောင် မပြုလုပ်ပေးနိုင်ရသနည်း။ သူသည် သူ၏ ပါးပြင်ကို နီရဲစိုပြေလာစေရန် အဘယ်ကြောင့် မပြုလုပ်ခဲ့သနည်း။ စွမ်းအင်များ

ပြည့်ဖြိုးလာစေရန်အတွက် သူသည် အဘယ်ကြောင့် အစားများများ မစားရသနည်း။ သူသည် ယခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်သွားကာ သူ၏ ယောက္ခမကို ရှိခိုးတောင်းပန်၍ ယောက္ခမအတွက် အစားအစာ ချက်ပြုတ်ပေးခြင်း၊ အဝတ်အထည် ချုပ်လုပ်ပေးခြင်း၊ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခြင်း၊ ထိုအဘွားအိုကြီးအား စိတ်ကျေနပ်စေမည့် မည်သည့်အရာကိုမဆို ပြုလုပ်ပေးခြင်း စသည် လုပ်ရပ်များကို အဘယ်ကြောင့် မလုပ်နိုင်ရသနည်း။ အခြေအနေများ ပြန်လည် ကောင်းမွန် တည့်မတ်လာစေရန် သူ အဘယ်ကြောင့် အပြင်းအထန် မကြိုးစားရသနည်း။ လက်တွေ့ကျသော အကြံဉာဏ်များကို သူ့အား ပေးနိုင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွား၏ စိုးရိမ်မှုနှင့် ကြောင့်ကြ ဗျာပါဒတို့ကိုမူကား ကျွန်မ လျစ်လျူရှုခဲ့မိသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မသည် လူးဖူးလန် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မှန်သည်ဟုသာ အထင်ရောက်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်၌ ပြုလုပ်နိုင်သော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းရန် မေးခွန်း ရှာမရတော့သည့်အခါတွင် ကျွန်မနှင့်အတူ နေနေရသည့် အချိန်များအကြောင်းကို ရွှယ်ဟွားအား မေးမြန်းလာမိတော့သည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိနေရသည်ကို သူ ပျော်ကော ပျော်ပါ၏လော။ သူ့ကို ပေးလိုက်သော ပိုးထည်များကို သူ ဘဘောကျပါ၏လော။ လူးမိသားစုမှ သူ့ယောက်ျားထံသို့ အဆက်မပြတ် ပေးပို့နေသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် သူ့ယောက်ျား၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို ရရှိအောင် သူ မကြံစည်နိုင်ဘူးလော။ ကျင်းထျန်ရှိ သူ့သားနှင့် ရွှယ်တူကလေးများအတွက် စာရေး၊ စာဖတ် သင်ကြားပေးရန် ဆရာတစ်ယောက် ငှားရမ်းပေးထားသည်ကို သူ ကျေနပ် သဘောကျပါ၏လော။ ကျွန်မတို့၏ သမီးများကို လောင်ထုံးဖွဲ့ပေးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကဲ့သို့ ချွမ်ရွက်၏ ကံကြမ္မာကိုလည်း ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်ပါ၏လော။

အကယ်၍သာ သူသည် ကျွန်မကို အမှန်အကန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါလျှင် သူ၏ ဆိုးရွားသော အခြေအနေများကို ပိုမိုကောင်းမွန် လာစေရန်အတွက် အိမ်ထောင်ရှင်မများ၏ ထုံးတမ်းဓလေ့များကို ကျွန်မကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် တစ်သဝေမတိမ်း မကျင့်သုံးခဲ့သနည်း။ ထိုမေးခွန်းများ အားလုံးအတွက် သူ၏ အဖြေမှာ သက်ပြင်းချခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ခေါင်းဆတ်ပြရုံမျှသာ။ သူ၏ အပြုအမူများက ကျွန်မကို ပို၍ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ပြုလုပ်နေကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ပိုမိုများပြားသော မေးခွန်းများ၊ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြံစည် စဉ်းစားထားသော အကြောင်းပြချက်များဖြင့် သူ အရှုံးမပေးမချင်း၊ ကျွန်မ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပါမည်ဟု ကတိမပေးမချင်း သူ့ကို တွန်းဖိထားတော့သည်။ သို့သော် ကတိပေးသည့်အတိုင်း သူ မလုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်

ပြန်ဆုံကြသည့် အခါတွင် သူ့အပေါ် ထားရှိသော ကျွန်မ၏ အားမလို အားမရဖြစ်မှုသည် ပိုမို၍ သိသာထင်ရှားလာတော့သည်။ ငယ်ဘဝက ရှိထားခဲ့သော ရွှယ်ဟွား၏ မြင်းရိုင်းစိတ်ဓာတ်သည် ယခုအခါ၌ အဘယ်ကြောင့် ကျိုးကျေပျက်စီးနေရသနည်း ဆိုသည့်အချက်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဒဏ်ရာရနေသော ဤမြင်းရိုင်းကလေးကို ကယ်တင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မက ရူးမိုက်စွာ ယုံကြည်နေဆဲပင်။

* * *

ရှန်ဖုန်း ဆဋ္ဌမနှစ်၏ ၈ လပိုင်း ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ဘဝသည် အပြီးအပိုင် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ ထိုနေ့သည် ကျုံးချိုးပွဲတော်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ သမီးများကို ခြေစစည်းပေးရန် ရက်အနည်းငယ်သာ လိုပါတော့သည်။ ဤနှစ်၏ ပွဲတော်ရက်တွင် ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ၏ သားသမီးများကို ကျွန်မအိမ်သို့ လာရောက် လည်ပတ်ကြရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအိမ်သို့ သူတို့ ရောက်မလာခဲ့ကြပါ။ အိမ်သို့ ရောက်လာသူမှာ လျန်းဟွားသာ ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်ရှိ စစ်ရှောင်စခန်းတွင် နေထိုင်ကြစဉ်က ကျွန်မတို့နှင့် သစ်ပင်အောက်၌ အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြသော အမျိုးသမီးများထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် ကျွန်မနှင့်အတူ ရေနွေးကြမ်း သုံးဆောင်ရန် သူ့ကို ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” သူက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ထုံးခိုမှာရှိတဲ့ ကျွန်မမိဘအိမ်ကို သွားရဦးမှာမို့လို့ပါ”

“မိသားစုတိုင်းက အိမ်ထောင်ကျပြီးသွားတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို အမြဲ ကြိုဆိုနေကြမှာပါ” ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို တွေ့ရင် သူတို့ အရမ်းပဲ ဝမ်းသာနေကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း သူတို့ကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်” ပြောပြီး သူသည် လမုန့်ထည့်ထားသော ခြင်းထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းက ရှင့်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

သူသည် ကျစ်လစ်သွယ်လျသော အထုပ်ရှည်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားကို မကြာခင်ကမှ ပေးထားခဲ့သော ရေညှိရောင်ပိုးထည်စ တစ်ပိုင်းဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသည်။ လျန်းဟွားသည် ၎င်းကို ကျွန်မထံသို့ ကမ်းပေးပြီးနောက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းကာ လမ်းချိုးထဲသို့ ယိုင်တိယိုင်ထိုးဖြင့် လျှောက်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော အရာကို မည်သည့်အရာ ဖြစ်မှန်း ကျွန်မ သိနေသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားသည် အဘယ်ကြောင့် လူကိုယ်တိုင် ရောက်မလာဘဲ ဤယပ်တောင်ကို ပို့ပေးလိုက်ရသနည်း။ ကျွန်မ စဉ်းစားရကျပ်နေသည်။ ကျွန်မသည် အထုပ်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ယူဆောင်သွားပြီး အခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိတော့သည့် အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ မကြာခင်တွင် ကျွန်မ၏ လင်ညီမများသည် ရွာထဲရှိ သူတို့၏ သူငယ်ချင်းများထံသို့ လမုန့်ဝေရန် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကျွန်မ၏ သမီးကိုလည်း သူတို့နှင့် လိုက်သွားရန် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြေးနိုင်လွှားနိုင်သေးသည့် သူ၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များကို အပြည့်အဝ ခံစားသင့်ကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားသည့် အခါတွင် ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်နံဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်၏ မှန်ကူကွက်များမှ တစ်ဆင့် မှုန်တိမှုန်ဝါး လင်းရောင်ခြည်များသည် သစ်ရွက်သစ်ခက်နှင့် နွယ်ပင်များ အဖြစ် ကျွန်မ၏ အလုပ်စားပွဲပေါ်သို့ ဖြာကျနေကြသည်။ ကျွန်မသည် အထုပ်ကို အချိန်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကြောက်ရလန့်ရကောင်းမှန်း ကျွန်မ မသိနိုင်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် အထုပ်၏ အနားတစ်ဘက်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ဘက်။ ရေညှိရောင် ပိုးပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင် ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်မသည် ယင်းယပ်တောင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယပ်တောင်၏ အလွှာတစ်လွှာချင်းစီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တောင်ပေါ်မှ ကျွန်မတို့ ဆင်းမလာခင် နောက်ဆုံးညက ရေးသားခဲ့သော မီးသွေးရောင် အက္ခရာများ၏ နောက်တစ်လွှာထက်တွင် စာကြောင်းအသစ်တစ်ကြောင်းကို ကျွန်မ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ငါ့မှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာတွေက တော်တော်လေး များတယ်” ရွှယ်ဟွားက ဤသို့ ရေးသားထားသည်။ သူ၏ လက်ရေးသည် ကျွန်မထက် အမြဲတမ်း သာလွန် လှပနေသည်။ သူ၏ ခြင်ခြေထောက် မျဉ်းကြောင်းများသည် အလွန် သေးကွေးကြပြီး အဖျားသို့ ချွန်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“နင် မျှော်လင့်ထားသလို ငါ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့

ညည်းညူသံတွေကိုလည်း နောက်ဘယ်တော့မှ နင် မကြားရတော့ပါဘူး။ ဟိုညီအစ်မသုံးယောက်က ငါချစ်သလို ငါ့ကို ပြန်ချစ်ကြမယ်လို့ ကတိပြုကြတယ်။ ငါ့ဆီ စာရေးပါဦး။ အရင်ကလို ငါ့ကို နှစ်သိမ့်တဲ့ စာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ငါတို့ ကလေးဘဝက အတူတူ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းတွေ စားမြုံ့ပြန်ရအောင်ပါ”

ကျွန်မ၏ ရင်ထဲသို့ ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် ခပ်နက်နက် ထိုးသွင်းခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ မထင်မှတ်ထားသော ဤစာကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ သိမ့်ကနဲ တုန်ခါသွားသည်။ အချစ် … ။ ကျွန်မတို့၏ လျှို့ဝှက်ယပ်တောင်ထဲတွင် သွေးသောက် ညီအစ်မများနှင့် ချစ်နေသည့်အကြောင်းကို သူ အမှန်တကယ်ပင် ပြောကြားနေခြင်းလော။ စာကြောင်းများကို ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ကြည့်သည်။ နားလည်ရခက်လျက်၊ ဝေခွဲရခက်လျက်၊ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျုလျက်။

ဟိုညီအစ်မသုံးယောက်က ငါ့ကို ချစ်ကြမယ်လို့ ကတိပြုကြတယ်။

သို့သော် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် ခံစားချက်များဖြင့် တွဲယှက်နှောင်ဖွဲ့ထားသော၊ အကွာအဝေးနှင့် အချိန်ကာလတို့၏ ပိုင်းခြားကန့်သတ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကြသော လောင်ထုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ နှောင်ကြိုးသည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းထက် ပိုမို အရေးပါ အရာရောက်နေသင့်သည်။ သေခြင်းတရားက ကျွန်မတို့ကို မခွဲခွာမချင်း ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး သစ္စာရှိစွာ၊ ရိုးဖြောင့်စွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းသွားကြမည်ဟု ကတိကဝတ် ပြုထားကြသည်။ ယခုတော့ သူသည် သွေးသောက်ညီအစ်မများနှင့် မိတ်အသစ် ဖွဲ့နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မတို့၏ ကတိကဝတ်များ အားလုံးကို ဖောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်နှင့် တူနေသည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်သည် လက်မခံနိုင်လောက်အောင် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့လွန်းနေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မတို့သည် ရိုးရိုး သူငယ်ချင်းများအဖြစ် ဆက်လက် ခင်မင်သွားနိုင်သေးသည်ဟု သူက ဆိုနေပြန်သည်။ ထိုသို့သော စကားလုံးများကြောင့် ကျွန်မ၏ အသက်ရှူသံများပင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ဆိုလျှင် ကျွန်မခင်ပွန်းက ကျွန်မအထံသို့ လျှောက်လာပြီး သူ မယားငယ်တစ်ယောက် ယူထားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မအား အသိပေးလိုက်သည်ကို ကြားရထက်ပင် သူ ယခု ရေးထားသော စာသည် အဆပေါင်း တစ်သောင်းမက ပိုမို ဆိုးရွားလွန်းနေသည်။ ထို့အပြင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့် သွေးသောက်ညီအစ်မ အသစ်များကို ဖွဲ့စည်းနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မရရှိခဲ့ဖူးသည့်အလား။ ကျွန်မ၏

ယောက္ခမသည် သွေးသောက်အသစ် ဖွဲ့ရန် ကျွန်မကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖိအားပေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ဘဝထဲ၌ ရွှယ်ဟွားတစ်ယောက်တည်းကိုသာ သိမ်းဆည်းထားရန် ကျွန်မ ကြံစည်ခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အစီအစဉ် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူသည် ကျွန်မကို ဘေးတစ်ဘက်သို့ တွန်းဖယ်ပစ်နေပြီလော။ အသည်းနှလုံးဖြင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသော၊ သည်းသည်းလှုပ်မျှ တန်ဖိုးထားခဲ့ရသော၊ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ထားခဲ့မိသော ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မနည်းတူ ကျွန်မကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ကျွန်မ၏ စိတ်ဓာတ်သည် အဝီစိသို့ ထိုးကျနေစဉ်မှာပင် သူ၏ စာထဲ၌ ရေးသားထားသော သွေးသောက်ညီအစ်မ သုံးယောက်ဟူသည် တောင်ပေါ်တွင် ဆုံဆည်းခဲ့ကြသော သူ့ရွာမှ ညီအစ်မများ ဖြစ်ကြကြောင်း ကျွန်မ သဘောပေါက်လာသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဆောင်းဥတုအတွင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော အကြောင်းအရာများ အားလုံးကို ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ပြန်လည် ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ပထမဆုံးည စုဖွဲ့သီဆိုကြစဉ်ကတည်းကပင် သူတို့သည် ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မထံမှ ခိုးထုတ်သွားရန် ကြံစည်နေခဲ့ကြသလော။ သစ္စာရှိသော ဇနီးတစ်ယောက်ထက် ပိုမို ငယ်ရွယ်သော၊ ပိုမို လှပသော၊ ပိုမို ချစ်စရာကောင်းသော အငယ်အနှောင်းများ၏ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းမှုကို ခံရသည့် လင်ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူသည် သူတို့၏ ဆွဲဆောင်မှုကို ခံခဲ့ရခြင်းပေလော။ ထိုမိန်းမများ၏ ခုတင်များက ပို၍ နွေးထွေးနေပါ၏လော။ သူတို့၏ ပွေ့ဖက်မှုများက ပိုမို မြဲမြံနေ၍လော။ သူတို့၏ ပုံပြင်များက သာလွန် လတ်ဆတ်နေသောကြောင့်ပေလော။ ထိုသူတို့ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ၌ သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် လိုဘများနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရပေဘူးလော။

ဤနာကျင်ခံခက်သော ဝေဒနာသည် ယခင်က ခံစားခဲ့ရဖူးသမျှသော ဝေဒနာများနှင့် တစိုးတစိမျှ မတူဘဲ စိတ်နှလုံးကို ညှိုးချုံးသွားစေခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်ကို အဝီစိသို့ ထိုးကျသွားစေခဲ့သည်။ လူကို မချိမဆံ့ ခံစားရစေခဲ့သည်။ ကလေးမွေးရသည့် နာကျင်မှုထက်ပင် သာလွန် ဆိုးရွားနေသေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ အတွေးထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖျတ်ကနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မပြုမူတော့ဘဲ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဓလေ့ထုံးစံများကသာ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သက်ဝင်ထားသော လူးဖူးလန်ကဲ့သို့ စတင် ပြုမူလာတော့သည်။ ရင်တွင်း၌ လှိုက်စားနေကြသော စိတ်ခံစားချက်များကို မှန်မှန်ကန်ကန် ခံစားကြည့်ခြင်းထက် ရွှယ်ဟွား၏ အပြစ်အနာအဆာများကို စတင်

တူးဆွဖော်ထုတ်ရခြင်းက ကျွန်မအတွက် ပိုမို လွယ်ကူနေခဲ့သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို အမြဲတစေ အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ အားနည်းချက်များကို စတင် အာရုံပြုမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ လှည့်ဖြားမှုများ၊ သူ၏ ပရိယာယ်များနှင့် သူ၏ သစ္စာဖောက်မှုများသည် ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ်၌ အလျှိုလျှို ထွက်ပေါ်လာကြလေတော့သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိမ်ညာခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ မှတ်ထင်လာသည်။ သူ၏ မိသားစုအကြောင်း၊ သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း၊ ထို့အပြင် နိုပ်စက်ကလူ အပြုခံရသည့် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ပင် ကျွန်မကို လှည့်ဖြားခဲ့သည်။ သူသည် သစ္စာရှိသော လောင်ထုံးတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့သည့်အပြင် သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်၏ စံနူန်းကိုပင် မပြည့်မီခဲ့ပေ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သည် ရိုးသား၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံတတ်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုမျှနှင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ ပြီးခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်များမှ အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ပြန်လည် တူးဆွနေမိတော့သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ ဓနအင်အားနှင့် ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ပိုမိုကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများ၊ ပိုမိုကောင်းမွန်သော အစားအသောက်များနှင့် သူ၏သမီးအတွက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အခြေအနေများ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မပေးသော အကြံပြုချက်များနှင့် အကူအညီများကိုတော့ သူ အားလုံး လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ ဥပေက္ခာ ပြုထားခဲ့သည်။ အနှပ်ခံရလေခြင်း၊ အလွန့်အလွန် မိုက်မဲလေခြင်းဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အပြစ်တင်နေမိသည်။

ထို့နောက် ထူးဆန်းဖွယ် အကောင်းဆုံးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ မာမား၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်မ၏ အတွေးအာရုံထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ၏ အချစ်ကို ကျွန်မ အသည်းအသန် လိုချင်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြန်လည် သတိရလာသည်။ ခြေထောက် စည်းနှောင်ထားစဉ် ကာလအတွင်း၌ သူ၏ တောင်းဆိုမှု မှန်သမျှကို ကျွန်မ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် သူ၏ တွယ်တာမှုကို ရရှိလာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် မည်သည့် ခံစားချက်ကိုမျှ ထုတ်ဖော်မပြခဲ့ပါ။ ရွှယ်ဟွားကဲ့သို့ပင် သူသည် သူ၏ တစ်ကိုယ်ရေ အကျိုးစီးပွားအတွက်သာ ရှေ့ရှုဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ မာမား၏ မုသားများနှင့် ကျွန်မအပေါ် အလေးထားမှု ကင်းမဲ့ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးသော တုံ့ပြန်ချက်မှာ ဒေါသပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လုံးဝဥသုံ

ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့နောက် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူနှင့် ဝေးရာ၊ ပို၍ ပို၍ ဝေးရာသို့သာ တဖြည်းဖြည်း ဖဲခွာလာမိတော့သည်။ ကျွန်မကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်သည့် နေရာသို့ ရောက်သည်အထိပေါ့။ ကျွန်မ၏ စိတ်နှလုံးကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ရွှယ်ဟွားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းသာ ကျွန်မ ကျင့်သုံးရပေမည်။ ကျွန်မကို မချစ်တော့သည့်အတွက် စိတ်ချိုးချိုးကျကာ သေလုမတတ် ခံစားနေရသော ကျွန်မ၏ အဖြစ်ကို မည်သူ့ကိုမျှ အသိခံမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် ကျွန်မ၏ ဒေါသနှင့် သောကကိုလည်း ကျွန်မ ဖုံးကွယ်ထားရဦးမည်။ ၎င်းတို့သည် ဂုဏ်သရေရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အရည်အသွေးများ မဟုတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ယပ်တောင်ကို ခေါက်သိမ်းကာ အဝေးတစ်နေရာတွင် ပစ်ထားလိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မကို စာပြန်ရေးရန် တောင်းဆိုထားသည်။ ကျွန်မ စာမပြန်တော့ပါ။ သီတင်းပတ်တစ်ပတ် ကုန်လွန်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသဘောတူထားသော နေ့တွင် ကျွန်မ၏ သမီးကို ခြေထုပ်ခြင်း မပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါ။ နောက်တစ်ပတ် ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ လျန်းဟွားသည် ကျွန်မ၏ အိမ်တံခါးဝသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ယခုတစ်ချိန်၌ သူနှင့်အတူ စာတစ်စောင် ပါလာသည်။ ၎င်းကို ယုံကမ်းက အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်မထံသို့ ယူလာပေးသည်။ ကျွန်မသည် စာခေါက်ကို ဖြေကာ စာလုံးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စုတ်ချက်များသည် ယခုကအတိုင်း ကြွရွသေသပ်နေကြသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ၎င်းတို့ကို ဓားချက်များအဖြစ်သာ ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။

နင်ဘာဖြစ်လို့ စာပြန် မရေးတာလဲ။ နင် နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် နင့်အိမ်ကို လာဘ်ဝင်နေလို့လား။ ငါ့သမီးကို ၂၄ ရက်နေ့က ခြေထောက်စည်းပေးလိုက်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် စည်းခဲ့ကြသလိုပေါ့။ နင်ရော အဲဒီနေ့မှာပဲ စလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါ့အိမ် ပြတင်းပေါက်ကနေ နင့်ဆီကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားက နင့်ဆီကို ပျံသွားပြီး ငါတို့ သမီးတွေအတွက် ပျော်ရွှင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်မသည် စာကို တစ်ကြိမ် ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဆီမီးဖန်အိမ်အတွင်းရှိ မီးတောက်ဆီသို့ စာရွက်၏ အစွန်းတစ်ဘက်ကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ စက္ကူအနားစများ ကွေးကောက် တွန့်လိမ်သွားကာ စကားလုံးများ မီးခိုးဖြစ်သွားသည်အထိ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ရာသီဥတုလည်း အေးမြလာသောကြောင့် ကျွန်မ၏ သမီးကို

ခြေစည်းပေးလိုက်သည်။ ထိုရက်များအတွင်း၌ စာများ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ၎င်းတို့ကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်ချည်းသာ။

ကျွန်မ၏ အသက်လည်း ၃၃ နှစ် ရှိလာခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် ၇ နှစ် ထပ်နေရဦးမည် ဆိုလျှင် ကျွန်မ အတော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ၁၇ နှစ် ထပ်နေရဦးမည် ဆိုလျှင် ပို၍ ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ ကျွန်မရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို နောက်တစ်နှစ် မဆိုထားနှင့်၊ နောက်ထပ်တစ်မိနစ်ပင် ဆက်လက် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ ကျွန်မ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခသည် ကြီးကျယ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ခြေထုပ်စဉ်၊ ကပ်ရောဂါကို ရင်ဆိုင်ရစဉ်နှင့် စစ်ရှောင်စဉ် ကာလများက ကျင့်သုံးခဲ့သော နည်းနာနိဿယများအတိုင်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကယ်မစောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာ အပိုင်းအစများကို လှီးထုတ်ပစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အတွေးစဉ်ထဲတွင် အမှတ်ရစရာများ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါတိုင်း ၎င်းကို မင်နက်ဖြင့် သုတ်လိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ အကြည့်က အမှတ်ရစရာ တစ်ခုခုကို တူးဆွနေခဲ့ပါလျှင် မျက်စိများကို စုံမှိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ၎င်းကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ မှတ်ဉာဏ်၏ အပိုင်းအစတစ်ခုသည် အနံ့အဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါမူ ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းကို ပန်းတစ်ပွင့်ထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ ဒယ်အိုးအတွင်းသို့ ကြက်သွန်ဖြူ အမြောက်အမြား ပစ်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ငေါ်ပြတ်ခဲ့သော ဘဝကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ကျွန်မ၏ သမီးက ကျွန်မ၏ လက်ကို ထိတို့၍သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မခင်ပွန်း၏ ထွက်သက်က ကျွန်မ၏ နားကို ထိတိုက်မိ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရေချိုးနေစဉ် ကျွန်မ၏ ရင်သားပေါ်သို့ လေပြေကလေး ဆော့သွေးလာ၍ သော်လည်းကောင်း၊ အရေပြား၏ အထိအတွေ့က အမှတ်ရစရာ တစ်စုံတစ်ခုကို တူးဆွလာခဲ့ပါမူ ကျွန်မသည် ကုတ်ဖဲ့၍၊ ပွတ်တိုက်၍၊ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ခတ်၍ ၎င်းအမှတ်တရများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ ကောက်ပင် ရိတ်သိမ်းနေသော တောင်သူဦးကြီးတစ်ယောက်သည် စိုက်ပျိုးမြေအတွင်းမှ ထွက်ရှိလာကြသော ကောက်ပဲသီးနှံများကို အားရှိပါးရှိ ရိတ်လှီး ဖြတ်သိမ်းနေသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ အပြုအမူကလည်း အကြင်နာ ကင်းမဲ့လွန်းနေသည်။ ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ကျန်ရှိနေသော အမှတ်တရ မှန်သမျှကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကြွင်းမကျန်ရစ်ရလေအောင် တစ်ခုမကျန် ရှင်းထုတ်ပစ်နေမိတော့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ ဒဏ်ရာရ နှလုံးသားကို အကာအကွယ် ပေးနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ နားလည်ထားသည်။

ရွှယ်ပွား၏ အချစ်နှင့် သက်ဆိုင်သော မှတ်ဉာဏ်များက ကျွန်မကို ဆက်လက် နှိပ်စက်နေကြသည့် အခါတွင် မေရွက်၏ ဝိညာဉ်ကို အနားမှ မောင်းထုတ်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြဖူးသည့် နည်းတူ ကျွန်မသည် ပန်းမျှော်စင်တစ်ခု တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဤတစ္ဆေအသစ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမည်။ ကျွန်မကို နောက်ဘယ်တော့မှ မခြောက်လှန့်နိုင်ရန် ကာကွယ်ထားရမည်။ နက်ရှိုင်းစူးနစ်သော အချစ်၏ ပျက်ပြားသွားသော ကတိစကားများဖြင့် ကျွန်မကို ညှဉ်းဆဲနေခြင်းမှ ကာကွယ်ထားရမည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကျွန်မအတွက် ရွှယ်ပွား ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းများ၊ သေတ္တာများ၊ အံဆွဲများနှင့် ဗီဒိုများကို ကျွန်မ ရှင်းလင်းသုတ်သင် ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ တစ်ဘဝတာအတွင်း၌ အပြန်အလှန် ရေးသားခဲ့သော စာများကို တစ်စောင်မကျန်ရအောင် ပြန်လည် ရှာဖွေခဲ့သည်။ ရှိသမျှ အရာအားလုံးကို ပြန်လည် ရှာတွေ့နိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ကို ကျွန်မ ရှာမတွေ့တော့ပေ။ ထို့နောက် ... ပစ္စည်း အတော်များများ ပျောက်ဆုံးနေသည်ပဲ ဆိုကြပါစို့။ သို့သော် ကျွန်မ ရှာတွေ့သည့် အရာမှန်သမျှကို ပန်းမျှော်စင်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ နင်က ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကို နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ငါ့အပေါ် နားလည် မပေးနိုင်တော့ဘူး။ နင့်ရဲ့ စကားလုံးတွေ အကုန်လုံးကို ငါ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ။ တိမ်ထုထဲမှာ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်နေမိတယ်။ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တဲ့၊ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ နင့်ကို ငါ့နှလုံးထဲကနေ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ... ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့။

ကျွန်မသည် စာရွက်ကို ခေါက်ကာ ပန်းမျှော်စင်၏ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်မှ ပြတင်းပေါက်ကလေးထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ရက်ကန်းထည်များနှင့် ပန်းထိုးထည်များကို လောင်ကျွမ်းနိုင်ရန်အတွက် ဆီများ လောင်းထည့်ကာ ပန်းမျှော်စင်၏ အောက်ခြေကို မီးတို့လိုက်လေတော့သည်။

သို့သော် ရွှယ်ပွားသည် ကျွန်မကို ဆက်လက် ခြောက်လှန့်မြဲ ခြောက်လှန့်နေသည်။ ကျွန်မသမီး၏ ခြေထောက်ကို စည်းပေးနေသည့် အခါတွင် ရွှယ်ပွားသည် အခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိနေသကဲ့သို့ မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ကျွန်မ ပခုံးပေါ် တင်လျက် ကျွန်မကို တီးတိုး

စကားဆိုနေသည်။

“ပတ်တီးစည်းတဲ့အခါမှာ ခေါက်ရာတွန့်ရာတွေ ပါမသွားစေနဲ့နော်။ နင့်သမီးကို နင့်ရဲ့ မိခင်မေတ္တာတွေ မြင်အောင် ပြသလိုက်စမ်းပါ” သူ၏ စကားသံများ နားထဲမှ ထွက်သွားစေရန် ကျွန်မ သီချင်း ဟစ်ဆိုလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညအချိန်၌ ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ သူ၏ လက်တစ်ဘက် ကျရောက်လာသည်ဟု ခံစားနေရတတ်သည်။ ကျွန်မ အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ မိမိကိုယ်ကိုယ်နှင့် သူ့အပေါ် ထွက်သော ဒေါသများနှင့် လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရင်းသာ ကျွန်မ လဲလျောင်းနေမိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း အဆက်မပြတ် ရေရွတ်နေမိသည်။ ‘နင့်ကို မုန်းတယ်။ နင့်ကို မုန်းတယ်။ နင့်ကို မုန်းတယ်။ ကတိတွေကို နင် ချိုးဖောက်ခဲ့တယ်။ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်’

လူနှစ်ဦးသည် ကျွန်မ၏ ဒုက္ခဝေဒနာများကို သက်သာရာ ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ပထမ တစ်ဦးမှာ (ရှက်ရှက်နှင့်သာ ဝန်ခံရပေတော့မည်) ကျွန်မ၏ သမီးဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ဦးမှာ (ပြောရမှာ ဝမ်းနည်းပါ၏) အောင်သွယ်တော်အိုကြီးဝမ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ မိခင်မေတ္တာသည် အင်မတန်မှ ထက်သန် အားကောင်းလှသည်။ ယွိအော်၏ ခြေထောက်ကို စည်းနှောင်ပေးသည့်အခါတွင် ကျွန်မ မည်မျှ ဂရုစိုက် အလေးထားခဲ့ကြောင်း သင် နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ စန်းမေ့၏ စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရနေသည့်အပြင် ခြေထုပ်ခြင်း အမှုကို ပိုးဝင်ခြင်း၊ ပုံပန်းမကျခြင်းနှင့် အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်ခြင်းတို့ နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် မည်သို့မည်ပုံ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း ကျွန်မကို သင်ကြားပြသပေးခဲ့သော ယောက္ခမကြီး၏ သင်ခန်းစာများကလည်း များစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့သည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကြောင့် ခံစားနေရသမျှသော နာကျင်မှုများကို ကျွန်မသမီး၏ ခြေထောက်များပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ရွှေရောင်လီလီကလေးများသည် ကျွန်မ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုအားလုံးတို့၏ အရင်းအမြစ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မသမီး၏ အရိုးများနှင့် ပင်ကိုစရိုက်သည် ပျော့ပျောင်း နူးညံ့ကြပါသော်လည်း သူသည် သနားစဖွယ် ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ အခုမှ စလုံးရေး စသာ ရှိကြသေးသော်လည်း ကျွန်မသည် သူ့ကို မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်မသည် ရင်တွင်းမှ ဒေါသများကို ကကြိုးဆင်လျက် ကျွန်မ၏ သမီးကို အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မောင်းနှင်နေတော့သည်။ ထို့ရက်များအတွင်း၌ သူ၏ ခြေထောက်များကို ပြန်စည်းပေးရသည့် အခါတိုင်း ပတ်တီးစများကို ပိုမို တင်းကျပ်အောင် တုတ်နှောင်ပေးခဲ့သည်။ မာမား

ပြောပြခဲ့သော စကားလုံးများဖြင့် သူ့ကို ပြစ်တင်ဝေဖန် … မဟုတ်သေး၊ သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အော်ဟစ်မောင်းမဲခဲ့သည်။

“တကယ့် စစ်မှန်တဲ့ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝထဲကို ဘယ်သို့သော အကျည်းတန်မှုမျိုးကိုမှ အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အနာခံမှ အသာစံရမယ်တဲ့။ နာကျင်မှုကို ခံစားဖူးမှ စစ်မှန်တဲ့ အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကြုံတွေ့ဖူးမှ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်အေးမှုကို ရှာတွေ့နိုင်မယ်။ ငါက နင့်ကို စည်းပေး၊ တုပ်ပေးရပေမယ့် တကယ်တမ်း အကျိုးခံစားရမယ့်သူက နင်ပဲ”

ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် အနည်းအကျဉ်းသော အကျိုးကျေးဇူးကို တန်ပြန် ခံစားရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည်။ ထို့အပြင် မာမား၏ ကတိစကားအတိုင်း ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာတွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တောင့်တနေသည်။

ယွိအော်ကို ကောင်းစားစေလိုသော စေတနာဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လျက် ကျွန်မသည် ထုံးခိုအတွင်းရှိ ခြေထုပ်ဆဲဖြစ်သော ကောင်မလေးများ၏ မိခင်များကို စကားကြောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အားလုံးက ဒီရွာမှာ အတူတူ နေနေကြတာလေ။ ကျွန်မတို့ အားလုံးမှာလည်း အေးချမ်းသာယာတဲ့ မိသားစုတွေ ရှိကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ သမီးတွေကို သွေးသောက်တွေအဖြစ် ဖွဲ့ပေးလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

ယွိအော်၏ ခြေထောက်သည် ကျွန်မလောက်နီးနီး သေးကွေး၍ ပုံစံကျသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးရလဒ်ကို ကျွန်မ မသိရှိရသေးခင်မှာပင် အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ၅ လပိုင်းအတွင်း၌ ကျွန်မထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်မ၏ အမြင်တွင် သူသည် အနည်းငယ်မျှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပေ။ သူသည် အမြဲတမ်း မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က ကျွန်မသည် သူ့ကို ပို၍ အဆိုးမြင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ သူ့ကို ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရစဉ်က သူ၏ အသက်သည် လွန်ရောကျွံရောမှ ၄၀ သာ ရှိပေဦးမည်။ ယခုအချိန် ကျွန်မ၏ အသက်ထက် သူ အများကြီး ငယ်ရွယ်ပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မိခင်နှင့် ရွှယ်ဟွား၏ မိခင်တို့သည် အသက် ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြရသည် မှန်သော်လည်း သူ့တို့ကို အသက်ရှည်သည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်း တွေးဆကြည့်သည့်အခါတွင် မုဆိုးမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသော အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် သူ့ယောကျ်ားနှင့် လိုက်သေရန် ဆန္ဒရှိလိမ့်မည် မဟုတ်သည့်အပြင် နောက်တစ်အိမ်ထောင်

ထူထောင်ရန်လည်း ဆန္ဒရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ သူသည် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ သူ့တွင် ထက်မြက်မှုနှင့် စီးပွားရေးအမြင်များ ဖောဖောသီသီ မရှိခဲ့ပါမူ သူသည် လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် သူသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာတို့ကို အစွမ်းကုန် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားတတ်သည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော အလှအပများကို ထင်ဟပ်လာစေရန်အတွက် မှုန်နံ့သာများဖြင့် ခြယ်သပြုပြင်ထားသည်။ ခရိုင်အတွင်းရှိ တခြားသော အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမများထက် တစ်မူထူးခြားနေစေရန်အတွက် သစ်လွင်တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ယခုအခါ၌မူ သူ၏ အသက်မှာ ၇၀ နားသို့ပင် နီးကပ်လာနေပြီဟု ကျွန်မ ခန့်မှန်းကြည့်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မျက်နှာခြယ်များနှင့် တောက်ပြောင်သော ပိုးထည်ဝတ်ရုံများဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူသည် ယခင်ကအတိုင်း ထက်မြက်ဆဲ၊ လာဘ်မြင်ဆဲ အဘွားအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ့တွင် အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိသည်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။ သူသည် သူ၏ တူမကို အင်မတန်မှ ချစ်မြတ်နိုးရှာသည်။

“လူးဖူးလန်၊ မတွေ့ဖြစ်တာတောင် အတော်ကြာပြီနော်” သူက ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်မက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ချမပေးသည့်အခါတွင် သူသည် ဘေးဘီသို့ စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင့်အမျိုးသားရော အိမ်မှာ မရှိဘူးလား”

“လူးလောင်ရဲက နည်းနည်းနောက်ကျမှ အိမ်ပြန်ရောက်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ရှင် သူနဲ့ တွေ့ဖို့ အခုချိန် ရောက်လာတာ သိပ် စောလွန်းမနေဘူးလား။ ကျွန်မသမီးက အိမ်ထောင်ဖက် ရှာပေးဖို့အတွက် ငယ်လွန်းနေပါသေးတယ်”

အောင်သွယ်တော်ဝမ်က သူ့ပေါင်ကို ပုတ်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။ ကျွန်မက ခပ်တည်တည်နှင့် ထိုင်နေသည်ကို သတိထားမိသွားသည့် အခါတွင် သူက ဣန္ဒြေကို ပြန်ဆယ်လိုက်သည်။

“ငါ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဒီကို ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ညည်းနဲ့ လောင်ထုံးကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့။ အခုကိစ္စက ငါတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ ကိစ္စပါ”

ကျွန်မသည် ကျွန်းကုလားထိုင်၏ လက်တန်းကို ကျွန်မ၏ လက်ညှိုးဖြင့်

ဖြည်းညင်းစွာ ကတောက်တောက် ခေါက်နေမိတော့သည်။ အသံမှာ ကျယ်လောင်လှသဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ချောက်ချားလာမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ခေါက်မြဲ ဆက်ခေါက်နေသည်။

သူသည် သူ၏ အင်္ကျီလက်ရှည်အတွင်းမှ ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ညည်းသမီးအတွက် ဒီဟာ ယူလာခဲ့တယ်။ ငါကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဒီဟာလေး ပေးလိုက်ချင်တယ်”

“ကျွန်မသမီးက အပေါ်ထပ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် လူးလောင်ရဲက သူကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသေးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ့သမီးကို ပေးလိုက်တာမျိုး သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် လူးဖူးလန်၊ ဒါက ငါတို့ မိန်းမတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်စာတွေလေ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မကို ပေးပါ” ကျွန်မက လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

အောင်သွယ်တော်အိုကြီးသည် တုန်ခါနေသော ကျွန်မ၏ လက်ကို ကြည့်ကာ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“ရှယ်ဟွားက ...”

“တော်ပါတော့” စကားသံက ကျွန်မ ရည်ရွယ်ထားသည်ထက် စူးရှပြတ်သားနေသည်။ ဤနာမည်ကို ကျွန်မ ထပ်မကြားနိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပြီးနောက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ယပ်တောင် ပေးပါ”

သူသည် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြင့် ယပ်တောင်ကို ကျွန်မလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာကြသော အတွေးများနှင့် အမှတ်ရစရာများကို မင်အနက်ရောင် တို့ထားသော စုတ်တံတပ်ဖွဲ့ကြီးက တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းနေကြသည်။ ဘိုးဘွားဘုံကျောင်းမှ ကြေးပန်းအိုးကြီးများကို တိုင်တည်ပြီး ကျွန်မကို ခွန်အားများ ပေးသနားပါရန် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ယပ်တောင်ကို

တစ်ချက်တည်းဖြင့် အဆုံးထိရောက်အောင် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

နူးညံ့ဖြူစင်ပြီး မိန်းမတို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာအရပ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ ရှိတယ်လို့ ငါ ကြားသိထားရပါတယ်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ရွှယ်ဟွားသည် ဤအတိုင်း နိဒါန်းပျိုးကာ ကျွန်မထံသို့ ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်သည် ကျွန်မကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မ၏ အမူအရာကို အကဲခတ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် လေငြိမ်သော ညတစ်ည၏ ကန်ရေ မျက်နှာပြင်တစ်ခုကဲ့သို့ တည်ငြိမ်နေအောင် မျက်နှာကို ထိန်းချုပ်ပြုပြင်ထားသည်။

ငါတို့ရဲ့ မိသားစုနှစ်စုက ပန်းပင်တွေကို စိုက်ပျိုးခဲ့ကြတယ်။ အခု ပန်းပွင့်လေးနှစ်ပွင့် ဖူးပွင့်လာကြပြီ။ သူတို့တွေ ဆုံတွေ့ကြဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီလေ။ နင်နဲ့ငါက တစ်နှစ်တည်းမှာ မွေးခဲ့ကြတာဆိုတော့ ငါတို့တွေ လောင်ထုံး ဖွဲ့ကြရအောင်လား။ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူ တိမ်တွေအထက်ကို ပျံသန်းသွားကြမယ်လေ။

စကားလုံး တစ်လုံးစီတိုင်းကို ဂရုတစိုက် ရေးသားနေသော ချွမ်ရွက်၏ နံဘေးတွင် ထိုင်လျက် တစ်လုံးချင်း ပြောပေးနေမည့် ရွှယ်ဟွား၏ အသံကို ကျွန်မ ကြားယောင်လာမိသည်။ ကျွန်မသည် ယပ်တောင်ကို ပြန်ပိတ်ကာ အောင်သွယ်တော်ဝမ်ထံသို့ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဆန့်တန်းနေသော လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကို သူ လှမ်းမယူဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အောင်သွယ်တော်ဝမ်၊ တစ်ခုခု လွဲမှားနေပြီလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတာအက္ခရာရှစ်လုံးက ကိုက်ညီမှု မရှိကြဘူး။ သူတို့တွေရဲ့ မွေးလနဲ့ မွေးရက်က တူကြတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အရေးအကြီးဆုံး အချက်က … သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ စထုပ်တဲ့ ရက်တွေကလည်း မတူညီကြဘူး။ ဒီတော့ ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းတဲ့ အချိန်ကလည်း လုံးဝ တူနိုင်ကြမယ် မထင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ …” ကျွန်မသည် လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“မိသားစု အခြေအနေတွေကလည်း တူညီကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီ အခြေခံသဘောတရားတွေကို လူတိုင်း နားလည်ထားကြမှာပါ”

အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ မျက်လုံးများက မေးစင်းလာကြသည်။

“ညည်းတို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ ဆိုတာကို ငါ မသိဘူးလို့ ထင်နေတာလား” သူက နှာမှုတ်ကာ စကားဆိုသည်။

“ငါသိထားသလောက်တော့ ပြောပါရစေဦး။ ညည်းက ညည်းတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို အကြောင်းပြချက် မပေးဘဲ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တယ်။ ညည်းရဲ့ လောင်ထုံးခမျာ နားမလည်နိုင်စွာနဲ့ပဲ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေရရှာတယ်”

“နားမလည်ဘူး ... ဟုတ်လား။ သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုရော ရှင်သိရဲ့လား”

“အဲဒါ ညည်းတို့အချင်းချင်း ပြောရမယ့် ကိစ္စပါ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က စကားဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မိခင်ကောင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ချိန်က ကတိစကားကိုတော့ ဖောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ကောင်းမွန်တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်တွေ ရှိနေကြတယ်။ သူတို့ခမျာလည်း သူတို့ အမေတွေလိုပဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်”

အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ အကြံပြုချက်ကို ကျွန်မ မည်သို့မျှ လက်ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ နာကျင်ကြေကွဲမှုတို့သည် ကျွန်မကို ချည့်နဲ့အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အတိတ်ကာလများ၌ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ အာရုံပြောင်းခြင်း၊ လွှမ်းမိုးခြင်းနှင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခြင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့အပြင် ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ၏ သွေးသောက်များ ပြုံးပျော်နေကြသည်ကို ကျွန်မ မမြင်မတွေ့လိုပေ။ သူတို့ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံနေကြပုံနှင့် တီးတိုးပြောဆိုနေကြပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လှသည်။

“ဒီမယ် အောင်သွယ်တော်ဝမ်၊ ကျွန်မရဲ့သမီးကို အောက်ကျနောက်ကျနိုင်တဲ့ သားသတ်သမား မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပတ်သက်ခွင့် ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

အောင်သွယ်တော်ကြီး လက်လျှော့သွားစေရန်အတွက် ကျွန်မသည်

စကားကို တမင်သက်သက် ဒေါသသံစွက်ကာ ပြောဆိုလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မ၏ စကားကို မကြားလိုက်သည့်အလား ဤသို့ ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံရိပ်တွေကို ငါ အခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ။ တံတားကို ဖြတ်ကူးနေကြတုန်းက ဆိုရင် ညည်းတို့ရဲ့ အရိပ်တွေက မြစ်ရေပြင်မှာ ထင်ဟပ်နေကြတယ်။ ညည်းတို့ရဲ့ အလုံးအရပ်၊ ညည်းတို့ရဲ့ ခြေထောက်အရွယ်အစားနဲ့ ညည်းတို့ရဲ့ ဇွဲသတ္တိတွေက အားလုံး တထေရာတည်းချည်းပဲ။ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိပါမယ်လို့ ညည်း တိုင်တည်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အနားကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါဘူးလို့လည်း ညည်း ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက် ရာသက်ပန်လုံး အတူရှိနေပါ့မယ်။ ဘယ်တော့မှ မခွဲမခွာဘူး။ ဘယ်တော့မှ အနေမဝေးစေရဘူးလို့ ညည်း သစ္စာဆိုခဲ့ဖူးတယ်”

ထိုအရာများ အားလုံးကို ကျွန်မသည် ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကကော။

“ရှင် ဘာတွေ ပြောနေသလဲဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင် သိရော သိရဲ့လား” ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်တူမနဲ့ ကျွန်မတို့ ကတိစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးတုန်းက ရှင် ပြောခဲ့တယ်။ မယားငယ်လို ကြားလူတွေ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး ဆိုတာလေ။ ရှင် အဲဒီစကားကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ အခု ပြန်သွားပြီး ရှင့်တူမကို မေးကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ”

ကျွန်မသည် အောင်သွယ်တော်ကြီး၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ယပ်တောင်ကို ပစ်တင်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များပေါ်သို့ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသွားခဲ့ဖူးသော မြစ်ရေကဲ့သို့ ခဲကျဉ်အေးစက်နေလေသည်။ အောင်သွယ်တော်ကြီးက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ကာ သံသယများ၊ မေးခွန်းများနှင့် ထောက်ချင့် စဉ်းစားနေမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ခံစားသိရှိနေသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ဆန္ဒရှိပုံ မရတော့။ ယိုင်တိယိုင်ထိုးဖြင့် ထရပ်လိုက်သည့် အသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ၏ အကြည့်က ကျွန်မအပေါ်မှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာသေးပေ။ ကျွန်မသည် မသိကျိုးကျွံပြုကာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေတော့သည်။

“ညည်းရဲ့ သဘောဆန္ဒကို ငါ ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်” သူ့ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ၏ အသံက ကြင်နာမှု၊ နားလည်မှုတို့နှင့်

ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ ထိုအချက်က ကျွန်မကို စိတ်မသိကအောက် ဖြစ်စေတော့သည်။

“ဒါပေမယ့် ညည်း သိထားဖို့ရာက … ညည်းဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ငါ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက သိထားနှင့်ပြီးသားပါ။ ဒီခရိုင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးက ညည်းရဲ့ ဘဝ၊ ညည်းရဲ့ ကံကြမ္မာကို အားကျနေကြတာ။ လူတိုင်းက ညည်းအတွက် အသက်ရှည်ပါစေ၊ ဓနဥစ္စာ ပေါကြွယ်ဝပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေကြတာ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ညည်းက အသည်းနှလုံးနှစ်ခုကို ချေမွပစ်လိုက်ပြီ။ သိပ် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာပဲ။ ညည်းရဲ့ ငယ်ဘဝကို ငါ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ညည်းမှာ လှပတဲ့ ခြေတစ်စုံကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ညည်းဘဝမှာ အရာရာ အားလုံးက အလျှံပယ် ရှိနေခဲ့ပြီ။ လူးဖူးလန် … ညည်းမှာ ရုပ်ဝတ္ထုတွေတင် အလျှံပယ် ရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အာဃာတတွေရော၊ ကျေးဇူးကန်းမှုတွေရော၊ ဘဝမေ့ခြင်းတွေပါ ညည်းမှာ အလျှံပယ် ရှိနေခဲ့ပြီ”

သူသည် တံခါးဆီသို့ ထော့နင်းထော့နင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဝေါယာဉ်ထဲသို့ ဝင်၍ သူ့ကို ကျင်းထျန်သို့ ပို့ပေးရန် အထမ်းသမားများကို အမိန့်ပေးနေသံကိုပါ ကျွန်မ ကြားနေရသည်။ သူ့ကို နောက်ဆုံးစကားလုံးများ ပြောခွင့်ပြုခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။

ထ ထ ထ

တစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဝမ်းကွဲညီမ၏ သီဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲလည်း နီးကပ်လာချေပြီ။ ကျွန်မသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် နှလုံးသားတစ်ခုကဲ့သို့ တဒိတ်ဒိတ် မြည်ကာ အဆက်မပြတ် လှုပ်ယမ်းတုန်ခါနေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ တေးဆိုသံကဲ့သို့ နိမ့်ချီမြင့်ချီဖြင့် ယမ်းခါလှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားသည် ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ အတူတူ တက်ကြရန် တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြသည်။ သူ လာဦးမည်လား ဆိုသည့်အချက်ကို ကျွန်မ မသိပါ။ အကယ်၍ သူ ရောက်လာခဲ့လျှင် သူနှင့် ထိပ်တိုက် မတွေ့ပါရစေနှင့်ဟုသာ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေမိသည်။ မာမားနှင့် ရန်သတ္တရု ပြုခဲ့ရသကဲ့သို့ သူနှင့် ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။

၁၈ လပိုင်း ၁၈ ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဤနေ့သည် အိမ်နီးချင်းကောင်မလေး၏ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အစီအစဉ်များကို စတင်ကျင်းပရာ

နေ့ကောင်းရက်မြတ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဘေးအိမ်၏ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သတို့သမီးသည် အသားအရေ ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် တင့်တယ်လှပနေသည်။ သူ၏ သွေးသောက်များက သူ့ကို ဝိုင်းပတ်ကာ ထိုင်နေကြသည်။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို ကျွန်မ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သူ၏ ဘေးဘက်၌ ရွှယ်ဟွား ထိုင်နေသည်။ သူ၏ ဆံပင်များက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ အနောက်ဘက်သို့ လှန်ဖီးထားသည်။ ဆံပင်ကို နောက်စေ့တွင် အုံလုံးသိမ်းထား၍ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ကျွန်မ ပေးခဲ့သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘယ်ညာနံရိုးတို့၏ ဆုံစည်းရာဖြစ်သော ရင်ညွန့်နေရာတွင် စူးကနဲ ထိုးအောင့်သွားသည်။ သွေးများသည် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အရှိန်အဟုန်နှင့် တိုးဝင်လာသည့်အလား မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားရလောက်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဤအခန်းထဲတွင် အခမ်းအနားတစ်လျှောက်လုံး ရွှယ်ဟွားနှင့် အတူတူ ထိုင်နေနိုင်ပါမည်လားဟု ကျွန်မ မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် လူးဖူးလန်၏ ဂုဏ်သိက္ခာများ လျော့ပါးမသွားစေရန် ဣန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် ထိုင်နေရသည်။ အခန်းတွင်းရှိ တခြားသူများ၏ မျက်နှာများကို ခပ်သွက်သွက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ရန်းလျို၊ လျန်းဟွားနှင့် မေးဟွားတို့ကို အဖော်အဖြစ် အတူ ခေါ်မလာခဲ့ပေ။ စိတ်သက်သာရာ ရကာ လေပူများကို ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်သာ ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ဤနေရာမှ ထွက်ပြေးမိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားနှင့် သူ့စိန်စိန်းတို့၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အခန်း၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ အခမ်းအနားမှာ ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းဆိုသံများ၊ ညည်းတွားရေရွတ်သံများ၊ ပုံပြင်ပြောသံများနှင့် ရယ်မောသံများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ထို့နောက် သတို့သမီး၏ မိခင်က ရွှယ်ဟွားအား ထုံးခိုမှ ထွက်ခွာချိန်မှ စ၍ သူ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ ပြစ်တင်စာတစ်စောင် ရွတ်ဆိုပါ့မယ်” ရွှယ်ဟွားက ကြေညာလိုက်သည်။

၎င်းမှာ ကျွန်မ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားမိသော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မအပေါ် ထားရှိသော မကျေနပ်ချက်များကို အဘယ်ကြောင့် လူသိရှင်ကြား ပြုလုပ်လိုရသနည်း။ ကျွန်မကို အပြစ်ပုံချရန် အဘယ်ကြောင့် ကြိုးစားချင်နေရသနည်း။ မည်သို့ဆိုစေ၊ သူ၏ စွပ်စွဲချက်များကို ပြန်လည် ချေပသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရပေတော့မည်။

“ရစ်ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ စူးစူးရှရှ အော်မြည်သံဟာ ဟိုးအဝေးအထိ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားတယ်” သူက စတင် သီဆိုသည်။ ယခုကဲ့သို့သော ရိုးရာပွဲအတွက် ဆိုလေ့ဆိုထရှိသော နိဒါန်းပိုဒ်ကို ကြားရသည့်အခါတွင် အခန်းတွင်းရှိ အမျိုးသမီးများ အားလုံးသည် သူ့ထံသို့ အာရုံစိုက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ရွှယ်ဟွားသည် ကြားနေကျဖြစ်သော တာဒါ တာဒါ တာဒါ ဟူသည့် စည်းချက်အတိုင်း သီဆိုမှုကို စတင်လိုက်သည်။

“ဒီကို လာရဲတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ရနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မ ငါးရက်တိတိ အမွှေးတိုင် ပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေ အကြားမှာ မျက်နှာပန်း လှဖို့အတွက် ကျွန်မရဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သုံးရက်တိတိ နံ့သာရေနဲ့ ဆေးကြောသုတ်သင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဒီသီချင်းထဲမှာ လုံးလုံးလျားလျား နှစ်မြှုပ်ထားတယ်။ ကလေးဘဝတုန်းက ကျွန်မဟာ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အားလုံးရဲ့ အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ဘဝက ဘယ်လောက်တောင် ကြမ်းတမ်း ခက်ခဲခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးက သိထားကြမှာပါ။ ကျွန်မရဲ့ မိဘအိမ်ကို ကျွန်မ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မိဘမောင်ဖွားတွေကို ကျွန်မ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိသားစုထဲမှာ ရှိတဲ့ မိန်းမတွေဟာ မျိုးဆက်နှစ်ဆက်တိတိ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားက မကြင်နာတတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။ ကျွန်မ ၇ ကြိမ်တိတိ ကိုယ်ဝန်လွယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲက ကလေးသုံးယောက်ကပဲ ဒီကမ္ဘာမြေရဲ့ လေထုကို ရှူရှိုက်ခွင့် ရခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်တော့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာက ကျိန်စာမိနေသလိုပါပဲ။ အတိတ်ဘဝတွေတုန်းက ကျွန်မ အကုသိုလ်တွေကို လုပ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း အခုလို အနုပ်စုတ်ကုပ်စုတ် ဘဝကို ကျရောက်နေရတာ”

သတို့သမီး၏ သွေးသောက်များသည် ထင်ထားသည့်အတိုင်း ကရုဏာသက်ကာ ငိုကြွေးနေကြသည်။ သူတို့၏ မိခင်များသည် သီချင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြကာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည့် အပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် အုအုအိအိ အသံထွက်ကာ ကျိတ်၍ ငိုရှိုက်နေကြသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ လွန်ဆန်ရန် ခက်ခဲလှသော ဘဝကြမ္မာအတွက် ခေါင်းတခါခါ၊ နှာတရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။ မိန်းမသားတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို အကောင်းဆုံး တင်စားဖော်ပြနိုင်သည့်အတွက် ရွှယ်ဟွားကို ချီးမွမ်းနေကြသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုတော့ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လောင်ထုံးပါပဲ” ရွှယ်ဟွားက တာဒါ တာဒါ တာဒါ စည်းချက်ဖြင့်

ဆက်ဆိုနေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ကတိစာချုပ်ထဲမှာ ကျွန်မတို့အကြား ဘယ်တော့မှ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ စကားလုံးတွေ မသုံးပါဘူးလို့ ကျွန်မတို့ ရေးသားခဲ့ကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၇ နှစ်အတွင်း ကျွန်မတို့ အဲဒီအတိုင်း နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှန်ကန်တဲ့ စကားတွေကိုပဲ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ နွယ်ပင်တွေလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထာဝရ ယှက်နွယ်ဖက်တွယ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြတဲ့အခါမှာ သူက ကျွန်မအပေါ် စိတ်ရှည်ရှည် မထားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီးအကျယ် ကျဆင်းနေတာကို သူ မြင်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မကို သူက သတိပေးတတ်တယ်။ ယောကျ်ားမှန်ရင် လယ်ယာလုပ်ရမယ်။ မိန်းမမှန်ရင် ရက်ကန်းခတ်ရမယ်။ ကြိုးစားအားထုတ်သူ မှန်ရင် ဘယ်တော့မှ ငတ်မသေဘူးတဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျွန်မ ပြောင်းလဲနိုင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတဲ့။ သူက ကျွန်မကို အဲဒီလို အမြဲ သတိပေးတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်လေ … ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆင်းရဲတဲ့သူ၊ ကံဆိုးတဲ့လူ မရှိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲနော်”

သူ့အတွက် ငိုရှိုက်နေကြသော အခန်းအတွင်းရှိ အမျိုးသမီးများကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် မူးမေ့လုမတတ် တလှပ်လှပ်နှင့် ခံစားနေရတော့သည်။

“နင် ဘာကြောင့် ငါ့ဆီကနေ ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ” သူ၏ အသံမှာ ကျယ်လောင်ပြီး ချိုသာကြည်မြနေသည်။

“နင်နဲ့ငါက လောင်ထုံးတွေလေ။ ငါတို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝတွေမှာ လူချင်းအတူတူ ရှိမနေနိုင်ဘူး ဆိုရင်တောင် ငါတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက အမြဲတမ်း နီးကပ်နေခဲ့ကြတာပါ”

ရုတ်ခြည်းဆိုသကဲ့သို့ သူသည် ခေါင်းစဉ်အသစ်သို့ ကူးပြောင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ပြီးတော့ နင်က ဘာကြောင့် ငါ့သမီးကိုပါ ထိခိုက်အောင် လုပ်ချင်ရတာလဲ။ ချွမ်ရွက်ခမျာ အကြောင်းအရင်းကို နားလည်နိုင်ဖို့ ငယ်လွန်းနေပါသေးတယ်ဟာ။ နောက်ပြီး နင်ကလည်း ငါတို့ကို ဘာမှ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ နင့်မှာ အငြိုးထားတတ်တဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်မထားခဲ့ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေဟာ ပင်လယ်တမျှ နက်ရှိုင်းခဲ့တယ် ဆိုတာကို ပြန်ပြီး အမှတ်ရပေးပါဦးလို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ တတိယမြောက် မျိုးဆက်ကို ထပ်ပြီး

ဒုက္ခတွေ့အောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့လား”

နောက်ဆုံး စာကြောင်းကို ရွှယ်ဟွား ရွတ်ဆိုပြီးသွားချိန်၌ အခန်းတွင်းရှိ လူများ၏ စိတ်အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ မမျှမတ ဆက်ဆံခံရမှုအပေါ်တွင် အားလုံးက မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မထက် နိမ့်ကျသော မိန်းကလေးများ၏ ဘဝသည် အမှန်ပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ပိုမိုခက်ခဲအောင် တကူးတကပင် သွားလုပ်နေစရာ မလိုအပ်ပေ။

ကျွန်မသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဤခရိုင်အတွင်းရှိ လူအများ လေးစားရသော လူးဖူးလန် ဖြစ်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေကို ကျွန်မ လွှမ်းမိုးထားနိုင်ရမည်။ သို့သော် ဤကာလများအတွင်း၌ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းနှင့် နှလုံးသားထဲတွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် မြည်ဟီးနေခဲ့သော ရင်တွင်းမှ တေးသံကို ကျွန်မ နားစွင့်နေမိသည်။

“ရစ်ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ စူးစူးရှရှ အော်မြည်သံဟာ ဟိုးအဝေးအထိ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားတယ်” ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော်ရေးသားထားသော ပြစ်တင်စာကို စတင်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် အရာအားလုံးကို ကြောင်းကျိုးညီညွတ်စွာ ရှိနေစေချင်သေးသည်။ သို့ဖြင့် ရွှယ်ဟွား၏ နောက်ဆုံးနှင့် တစ်ဘက်သတ် အဆန်းဆုံးသော စွပ်စွဲချက်ကို စတင် ချေပလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီးများကို တစ်ယောက်ချင်းစီ စေ့စေ့ကြည့်ကာ သီချင်းကို သီဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်က လောင်ထုံး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့တွေမှာ တူညီတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိကြဘူး။ ရှင်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းဟောင်းက သူ့သမီးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ထုံးတမ်းစဉ်လာကိုတော့ ချိုးဖောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလို မိခင်တိုင်းက ကျွန်မ ငြင်းသလို ငြင်းဆန်ကြမှာပါပဲ”

ထို့နောက် “ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ မိန်းမတိုင်းဟာ ဘဝရဲ့ ကြမ်းတမ်းမှုကို လူတိုင်း နားလည်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ သုံးစားမရတဲ့ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားတွေ အဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်းလာကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိသားစုအပေါ် ချစ်ကောင်း ချစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ သူတို့နဲ့ အကြာကြီး အတူတူ နေခွင့် မရှိကြဘူး။ ကျွန်မတို့ သိမထားတဲ့ ကျေးရွာဆီ၊ ကျွန်မတို့ သိမထားတဲ့ မိသားစုဆီ၊ ကျွန်မတို့ သိမထားတဲ့ ယောကျ်ားနဲ့ အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ နေ့ညမပြတ် အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။

တကယ်လို့သာ ကျွန်မတို့က စောဒက တက်မိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့အပေါ်ထားတဲ့ ယောက္ခမတွေရဲ့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ထောက်ထား စာနာမှုလေးတွေကို ကျွန်မတို့ ဆုံးရှုံးကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ ကလေးတွေကို မွေးဖွားပေးကြရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ သူတို့ သေဆုံးကြတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်မတို့ သေဆုံးကြရတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်ပွန်းတွေက ကျွန်မတို့ကို ငြီးငွေ့သွားပြီ ဆိုရင် သူတို့က မယားငယ်တွေကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လာတော့တာပဲ။ ကောက်ပဲသီးနှံ ရှားပါးတာတွေ၊ အင်မတန်မှ အေးခဲတဲ့ ဆောင်းဥတုတွေ၊ မိုးခေါင်တဲ့ သီးနှံစိုက်ပျိုးချိန်တွေ စတဲ့ ဘေးဒုက္ခ ပေါင်းစုံကို ကျွန်မတို့ ရင်ဆိုင်ကြရတယ်။ ဒါတွေက ဘာမှတော့ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမက သူ့ရဲ့ ပူဆွေးသောကတွေအတွက် လူအများရဲ့ အထူးအာရုံစိုက်မှုကို ခံချင်နေတယ်”

ရွှယ်ဟွားဘက်သို့ ကျွန်မ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကြည့်၍ သီဆိုနေစဉ်တွင် ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များကြောင့် ကျိန်းစပ်နေကြလေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မ၏ ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ ထွက်ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်နေမိတော့သည်။

“နင်နဲ့ငါက ယွမ်းယန်ငှက်မောင်နှံလို စုံတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါကတော့ နင့်အပေါ် အမြဲတမ်း စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ရှိမြဲ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နင်ကတော့ သွေးသောက်ညီအစ်မတွေကို ပွေ့ဖက်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ့ကို ဖယ်ရှောင်သွားခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ တခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီကိုပဲ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ပို့တယ်။ တခြား ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ စာ ထပ်မရေးတော့ဘူး။ မြင်းကောင်းတစ်စီးမှာ ကုန်းနှီးနှစ်ခု မရှိဘူး။ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်သာမှန်ရင် သူ့ရဲ့ လောင်ထုံးအပေါ် မရိုးမဖြောင့် မဆက်ဆံသင့်ဘူး။ နင့်ရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုဟာ နင့်ယောက်ျား၊ နင့်ယောက္ခမ၊ နင့်ကလေးတွေ၊ နောက်ပြီး ဟုတ်တယ် … နင့်ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သစ္စာအဖောက်ခံလိုက်ရတဲ့ လောင်ထုံးဟောင်းက နင့်ကို စွမ်းအားရှိသလောက် မချစ်ခင် မမြတ်နိုးခဲ့ကြလို့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နင့်ရဲ့ ကလေးဆန်တဲ့ အလိုဆန္ဒတွေက ငါတို့အားလုံးကို အရှက်ရစေခဲ့တယ်။ တကယ်လို့သာ ဒီနေ့မှာ ငါ့ယောက်ျားက မယားငယ်တစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့မယ် ဆိုရင် ငါဟာ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆွဲချခံရတော့မှာပဲ။ လျစ်လျူ အရှုခံရတော့မှာပဲ။ ငါ့ကို နည်းနည်းမှ အလေးထားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေ အားလုံးအတိုင်းပါပဲ၊ ငါလည်း အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးကို မဖြစ်မနေ လက်ပိုက် ကြည့်နေရုံက လွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နင့်ရဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးဆိုရင်တော့ …”

ကျွန်မ၏ လည်ချောင်းထဲတွင် စကားလုံးများ ဆို့နင့်သွားသည်။ အတန်တန်

ကြိုးစား၍ တားဆီးထားခဲ့သော မျက်ရည်များကလည်း မျက်လုံးများမှ လွတ်ထွက်ကာ လျှံကျလာသည်။ ထိုတဒင်္ဂအတွင်း၌ ကျွန်မ ဆက်ပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးထင် ယူဆနေမိသည်။ နာကျင်သော ခံစားမှုများကို တွန်းဖယ်ကာ အခန်းတွင်းရှိ မိန်းမများအားလုံး နားလည်နိုင်မည့် အကြောင်းအရာဆီသို့ အာရုံပြောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်ပွန်းတွေဆီကနေ ချစ်ခင်တွယ်တာမှုတွေဟာ အချိန်မရွေး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မတို့ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားကြပြီးသားပါ။ ဒါက ယောက်ျားတွေရဲ့ အခွင့်အရေးပဲလေ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်က ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီလောက်တောင် မမျှတတဲ့၊ တစ်ဘက်သတ်ဆန်တဲ့၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အဖိနှိပ်ခံ ဘဝမှာ နေနေရပါလျက်နဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို ထပ်ပြီး သည်းခံနေရဦးမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီး အညှာအတာ ကင်းမဲ့လွန်းရာ ကျမနေဘူးလား”

ကျွန်မသည် ဆက်လက် သီဆိုကာ ကျွန်မ၏ အိမ်နီးချင်းတို့အား ကျွန်မ၏ ရာထူးဂုဏ်သိန်၊ ရွာအတွက် ဆားဝယ်လာပေးသော ကျွန်မခင်ပွန်းအကြောင်း၊ သူပုန်ထစဉ်အခါက ထုံးခိုအတွင်းရှိ ရွာသူရွာသားများ အားလုံးကို ဘေးကင်းလုံခြုံရာသို့ ရောက်အောင် သူ မည်သို့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ စသည်တို့ကို ပြန်လည် ပြောကြားလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ အိမ့်တံခါးဝက သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါတယ်” ကျွန်မက ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ရွှယ်ဟွားဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် နင့်အိမ်ကရော”

ထိုတစ်ခဏ၌ ဒေါသလှိုင်းလုံးတို့သည် အပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် ထိုးတက်လာတော့သည်။ အခန်းအတွင်းရှိ မည်သူကမျှ ကျွန်မ၏ အပြုအမူကို တားမြစ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်မ၏ ရင်ကို ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် ခပ်နက်နက် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရပြီး ထိုနက်ရှိုင်းသော၊ ခါးသီးသော ဓားဒဏ်ရာ အပေါက်မှ စကားလုံးများ အဆက်မပြတ် တစိမ့်စိမ့် ယိုစီး ထွက်ကျလာသကဲ့သို့ ရှိနေတော့သည်။ ရွှယ်ဟွား၏ အကြောင်းကို ကျွန်မ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိရှိထားသည်။ ကျွန်မသည် လူမှုဆက်ဆံရေး အမှားများကို မှန်ကန်တည့်မတ်အောင် ပြုလုပ်ပေးချင်ယောင် ဆောင်လျက် လူးဖူးလန်၏ တန်ခိုးအရှိန်အဝါဖြင့် တခြားသော မိန်းမအများ၏ အရှေ့တွင် သူ၏ အားနည်းချက်များကို တစ်ခုစီ ထုတ်ပြပြီး ရွှယ်ဟွားကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခဲ့မိသည်။ ကျွန်မသည် အထိန်းအကွပ်

မဲ့သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို မည်သို့မျှ ငဲ့ကွက်ထောက်ထားခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထိုစဉ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက မှတ်ဉာဏ်တစ်ပိုင်းတစ်စသည် ဦးနှောက်ထဲ၌ အလိုအလျောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ စန်းမေ့၏ ခါယမ်းနေသော ခြေထောက်များနှင့် သူ၏ ခြေထောက်ပေါ်မှ တွဲလရွဲ လျောကျကာ လေထဲ ပျံလွင့်မျောပါနေသော ပတ်တီးစများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ဆဲရေးပုတ်ခတ်သည့် စကားလုံးများ တစ်လုံးထွက်သွားသည့် အခါတိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ပေါ်မှ ပတ်တီးစများက တစ်ဆင့် ပြေလျော့သွားသည့်နှယ် ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မ၏ တွေးထင်ယူဆချက်များကို အလုံးစုံ ဖွင့်ထုတ်ခွင့် ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ စိတ်သဘောထားသည် လုံးလုံးလျားလျား မှားယွင်းနေကြောင်း သိရှိနိုင်ရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ပေးခဲ့ရသည်။ ပတ်တီးစများသည် လေထက်တွင် ဝဲပျံနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မလောင်ထုံး၏ အရှိုက်ကို ထိုးနှက်နေခဲ့သည်။ သူ၏ ပါးပြင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ၎င်းတို့သည် တစ်စတစ်စ လျော့ရဲလာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကို တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်အောင် ရစ်ပတ်တုတ်နှောင်နေကြတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ မျှော်လင့် တောင့်တနေခဲ့သော နက်ရှိုင်းသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကျွန်မထံမှ ညှစ်ထုတ် ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားနေလေတော့သည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမိန်းမက သူ့အမေရဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေကို ပြုပြင်ပြီး သူ့ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် သူနဲ့အတူ ယူသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သနားစရာကောင်းတဲ့ သူ့အမေခမျာ လမ်းပေါ်ရောက်သွားတော့ ခြုံစရာစောင်တောင် မရှိရှာတော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်ကို အနွေးဓာတ် ပေးနိုင်ဖို့အတွက် အဝတ်အစားတွေ မရှိရှာတော့ဘူး” ကျွန်မ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမိန်းမက အိမ်ကို သန့်ရှင်းအောင် ထိန်းသိမ်းမထားနိုင်ဘူး။ သူ့ယောကျ်ားက ဒုစရိုက်အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးနေတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ဝက်တွေကို နေ့တိုင်း သတ်ဖြတ်နေခဲ့တယ်။ ရှင်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမိန်းမမှာ ပင်ကိုစွမ်းရည်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီ အရည်အချင်းတွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်နေတယ်။ သူ့ယောကျ်ားအိမ်မှာ ရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို နှီစူးသင်ပေးဖို့ ငြင်းဆန်နေခဲ့တယ်။ ရှင်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမိန်းမက သူ့ရဲ့ အခြေအနေမှန်တွေကို လိမ်ညာဖုံးဖိခဲ့တယ်။ ကလေးဘဝတုန်းကလည်း ညာခဲ့တယ်။ အပျိုဘဝ ရောက်တော့လည်း ညာခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အထိ ဆက်ပြီး ညာနေတုန်းပဲ။ သူက ရှင်တို့အားလုံးကို ညာနေရုံတင် မကဘူး။ သူ့ရဲ့ လောင်ထုံးကိုပါ လိမ်ညာခဲ့တယ်”

ကျွန်မသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်တန့်ကာ ကျွန်မ၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ အမျိုးသမီးများ၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက သူ့အချိန်တွေကို ဘာတွေအတွက် အသုံးချနေပါလိမ့်မလဲ။ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ပြောပြမယ်။ သူ့ရဲ့ ရမ္မက်ဆန္ဒအတွက်ပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေကမှ သူ့ရာသီနဲ့သူ မိတ်လိုက်ကြတာ။ ဒီမိန်းမကတော့ တစ်ချိန်လုံး ဒါပဲ တွေးနေတော့တာပဲ။ သူ ရင်းထနေပြီ ဆိုရင် တစ်အိမ်လုံး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ စစ်ဘေးရှောင်ရင်း တောင်ပေါ်ကို ပြေးပုန်းကြတုန်းက ...” ကျွန်မသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို ရှေ့သို့ ယိမ်းလိုက်သည့်အခါတွင် တခြားသူများကလည်း ကျွန်မထံသို့ တိုးကပ်လာကြတော့သည်။

“သူက သူ့လောင်ထုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မနဲ့ အတူတူ ရှိနေရမယ့်အစား လူမြင်ကွင်းမှာ အရှက်မရှိ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပလူးနေကြတယ်လေ။ သူ အခုလို ကံဆိုးနေရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက အတိတ်က ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်းမှုတွေကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ သူ ပြောတယ်နော်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ပြောပြမယ်။ လူးဖူးလန်အနေနဲ့ ဒီစကားကို ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်။ အတိတ်ကံတွေက သူ့ကို မကောင်းကျိုး ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘဝမှာ သူလုပ်နေတဲ့ ဒုစရိုက်တွေက သူ့ကို မကောင်းကျိုးတွေ ပေးနေတာပဲ”

ရွှယ်ဟွားသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်လျက် မျက်ရည်များက သူ့ပါးပြင်ထက်မှ တသွင်သွင် စီးကျနေကြသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်အခါက ကျွန်မရင်ထဲတွင် အထီးကျန်မှုကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ညှိုးရော်ကာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေသဖြင့် ဒေါသများကိုသာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်လွှတ်နေမိတော့သည်။

“ငါတို့ ကလေးဘဝတုန်းက ကတိစာချုပ်တစ်ခု ရေးထိုးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ပေးခဲ့တဲ့ကတိကို နင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချိုးဖောက်ပစ်ခဲ့တယ်” ကျွန်မ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

ရွှယ်ဟွားသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့မဆို နင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါလို့ နင် တစ်ခါက တောင်းဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင့်ကို အဲဒီလိုလည်း ပြောပြလိုက်ရော နင်က ငါ့ကို နားလည်မှု လွဲတော့တာပဲ။ နောက်ပြီး နင်က ငါပြောသမျှ စကားတွေကို အလိုမကျ ဖြစ်လာတယ်။ ငါ့အပေါ် အထင်အမြင် မသေးတဲ့ မိန်းမတွေကို ငါ့ရွာမှာ ငါ

တွေ့ထားတယ်။ သူတို့က ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မရှာဘူး။ ငါ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သူတို့က ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မတောင်းဆိုကြဘူး”

သူ ပြောနေသော စကား အခွန်းတိုင်းသည် ကျွန်မ၏ သံသယများကို ပိုမို ခိုင်မာစေခဲ့သည်။

“သူတို့က ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ တခြားလူတွေရဲ့ အရှေ့မှာ သိက္ခာမချကြဘူး” ရွှယ်ဟွားက ဆက်ပြောသည်။

“ငါ သူတို့နဲ့အတူတူ ဇာပန်းထိုးတယ်။ ငါတို့တတွေ အခက်အခဲ တွေ့ကြရပြီ ဆိုရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် နှစ်သိမ့်ပေးတတ်ကြတယ်။ သူတို့က ငါ့ကို သနားပြမနေဘူး။ ငါ နေမကောင်းဘူးဆိုရင် သူတို့က ငါ့ဆီ လာလည်ကြတယ်။ … … ငါက အထီးကျန်စွာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်း နေနေရတယ်။ ငါ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မယ့် အဖော်အပေါင်းတွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လိုအပ်နေတယ်။ နင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ အချိန်ကျမှ လိုအပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ပေးမယ့် အဖော်အပေါင်းတွေ ငါ လိုအပ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အတိတ်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ ‘ငါ’ အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ‘ငါ’ အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ၊ ပကတိ ‘ငါ’ ရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ပေးမယ့်သူတွေ လိုအပ်နေတာ။ ငါဟာ တစ်ကောင်တည်း ပျံသန်းနေရတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့ရဲ့ အဖော်ကို ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ဘူး …”

သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားလုံးများနှင့် အကြောင်းပြချက်များမှာ ကျွန်မ အကြောက်ရွံ့ဆုံးသော အရာများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ချကာ လျှံကျလာသော ကျွန်မ ခံစားချက်များကို တားမြစ်ပိတ်ဆို့နိုင်ရန် ကြိုးစားနေလိုက်သည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် နာကြည်းချက်များကို ရင်ထဲတွင် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရမည်။ ကျွန်မ၏ မိခင်ကို ပြုမူဆက်ဆံခဲ့သကဲ့သို့ သူ့ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ပြုမူဆက်ဆံရပေမည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရွှယ်ဟွားသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ လှေကားရှိရာသို့ ဦးတည်၍ လှမ်းလျှောက်သွားနေလေပြီ။ အောင်သွယ်တော်ဝမ်က သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားခြင်း မရှိဘဲ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်တွင်မူ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ စူးနစ်သော ကရုဏာတရားတို့က တဖန် ထွက်ပေါ်လာကြပြန်သည်။ ကျွန်မတို့ လူအုပ်ထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစဖြင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေနိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီးကြီး – သူ၏

စိန်စိန်းသည်ပင် သူ့ကို နှစ်သိမ့်မှု မပေးနိုင်တော့ပေ။

ရွှယ်ဟွား၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် လှေကားပေါ်မှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရွေ့လျား ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကတိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့် နောက် ဘယ်တော့မှ တွေ့ဆုံတော့မည် မဟုတ်။

* * *

ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် တွေးဆကြည့်သည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် မိန်းမတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိအပ်သော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကြောက်ခမန်းလိလိ ချိုးဖောက်ခဲ့မိကြောင်း ကျွန်မ တွေ့မြင်လာရသည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်များမှာ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိသည် မှန်သော်လည်း ကျွန်မ၏ ပြောစကားများမှာလည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရာ ကောင်းနေတော့သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ဒေါသ၊ နာကျင်ခံခက်မှုနှင့် လက်စားချေလိုမှုတို့ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ သူတို့၏ စေစားရာအတိုင်း ကပြ အသုံးတော်ခံခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်မကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေသော အရာများနှင့် နောက်ပိုင်းကာလ၌ ကျွန်မကို ပူဆွေးနောင်တ ကုက္ကုစ္စ ဖြစ်စေသော အရာများသည် ကျွန်မကို လူးဖူးလန်အဖြစ်သို့ ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်ပေါ်လာစေရန်အတွက် လှေကားထစ်များ ဖြစ်နေချေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ကွေ့လင်သို့ သွားရောက်နေသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မ မည်မျှ သတ္တိရှိကြောင်း ကျွန်မ၏ အိမ်နီးချင်းများက တွေ့မြင်နေကြသည်။ ရောဂန္တရကပ်အတွင်းက ကျွန်မ၏ ယောက္ခမကို ကျွန်မ မည်သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ယောက္ခမ၏ စျာပနအခမ်းအနားတွင် ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ဝတ္တရားများကို ကျွန်မ မည်သို့ ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းကို သူတို့ သိထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ စစ်ရှောင်စခန်းမှ ပြန်ရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် နယ်စွန်နယ်ဖျားရှိ ကျေးရွာများသို့ ဆရာများ ပို့လွှတ်ပေးသည့်ကိစ္စ၊ ထုံးခိုအတွင်းရှိ အိမ်တိုင်း၏ သာရေးနာရေးများတွင် အားတက်သရော ပါဝင်ကူညီပေးသည့် ကိစ္စနှင့် ရွာသူကြီး၏ အိမ်သူဇနီးတစ်ယောက် အဖြစ် ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်သည့် ကိစ္စများကို သူတို့အားလုံးက မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ ခရိုင်အတွက် မည်သည့် အမျိုးသမီးမဆို လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါလျက် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ နည်းပါးလှသော ထိုအလုပ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ထိုနေ့က လူးဖူးလန်၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို အစစ်အမှန် ရရှိခဲ့သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးမြတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် လူအများ၏ စံနမူနာ ဖြစ်အောင် ကျင့်သုံးနေထိုင်သင့်သည်။ မိမိအိမ်ထောင်စု၏ ရှေ့ရေးအတွက်

သင့်တော်လျောက်ပတ်သော အတွေးအကြံများ ရှိထားသင့်သည်။ ဤသို့သော အချက်များကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် သူ၏ ကောင်းသတင်းသည် သူ၏ အိမ်တံခါးဝမှနေ၍ တခြားအိမ်များဆီသို့ ကျော်ဇောပျံ့နှံ့ သွားပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်းဖြင့် တခြားမိန်းမများနှင့် ကလေးများကို လိမ္မာရေးခြား ရှိအောင် နည်းပေးလမ်းပြ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ရုံသာ မကဘဲ ယောကျ်ားများကိုလည်း ပြင်ပလောကတွင် အေးချမ်းလုံခြုံနိုင်အောင် စေ့ဆော်ပေးနိုင်သည်။ ကေရာဇ်မင်းမြတ်ကို သူ၏ ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ မြဲမြံခိုင်ခံ့စေပြီး တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရှိစေနိုင်သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် အောက်တန်းကျသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့၏ ဘဝများထဲမှ အပြီးအပိုင် ဖယ်ထုတ်သင့်ကြောင်းကို လူအများ သိရှိစေရန် တတ်နိုင်သမျှသော နည်းလမ်းများဖြင့် ကျွန်မ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင်တမုံ့ ကျွန်မလောင်ထုံး၏ ဘဝကိုလည်း ရစရာမရှိအောင် နင်းချေဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ကျွန်မ၏ ပြစ်တင်သံသီချင်းသည် လူအများကြား၌ ရေပန်းစားလာသည်။ ၎င်းကို လက်ကိုင်ပဝါများနှင့် ယပ်တောင်များပေါ်၌ ရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်ထားကြသည်။ ၎င်းကို ကောင်မလေးများအား ပညာပေး သင်ခန်းစာအဖြစ် သင်ကြားပေးကြသည်။ ထင်မှတ်မထားသော ဘဝ၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို သတို့သမီးအား သတိပေးနိုင်ရန်အတွက် မင်္ဂလာပွဲများအတွင်း၌ ၎င်းသီချင်းကို သီဆိုတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရွှယ်ဟွား၏ အရှက်တကွဲ ကိုယ်ကျိုးနည်းရသည့် အဖြစ်သည် တစ်ခရိုင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဆိုရလျှင်မူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော ဤအရာအားလုံးတို့သည် ကျွန်မကို နလန်မထူနိုင်အောင် ချုံးချုံးကျသွားစေခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မ၏ ဘဝ၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မရှိခဲ့ပါမူ လူးဖူးလန် ဖြစ်ခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိပါတော့အံ့နည်း။

အခန်း (၁၈) တိမ်ယံထက်သို့

၈ နှစ်တာခရီး လွန်မြောက်သွားပြန်သည်။ ထိုကာလအတွင်း၌ ရှန်ဖုန်းမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီး သူ့အရိုက်အရာကို ထုန်ကျစ်မင်းကြီးက ဆက်ခံလေသည်။ ထိုက်ဖင်သူပုန်ထမှုသည်လည်း အစွန်အဖျားရှိ ပြည်နယ်တစ်ခုတွင် နိဋ္ဌိတံသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ သားကြီးသည် အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ သူ့ဇနီးတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့၏ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်။ ထို့နောက် သားတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်သဖြင့် ကျွန်မ၏ ပထမဦးဆုံးသော မြေးအနှစ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သားကြီးသည်လည်း ခရိုင်စစ် စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်၍ နောက်တစ်ဆင့်တက်ကာ ရာထူးခန့် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် စာပေလေ့လာ သင်ကြားမှုများကို အဆက်မပြတ် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေရသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ့ဇနီးကိုပင် အချိန်များများ မပေးနိုင်တော့ချေ။ သို့သော် သူ့ဇနီးသည် ကျွန်မတို့၏ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲတွင် နေသာထိုင်သာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သူသည် စည်းကမ်းသေဝပ်သော၊ အိမ်မှုကိစ္စများကို နိုင်နင်းသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို အင်မတန် နှစ်သက်သဘောကျသည်။ ၁၆ နှစ်အရွယ် ရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်မ၏ သမီး – ယွိအော်သည်ပင် အပျိုဖြားဖြား ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ကို ကွေ့လင်မှ ဆန်ကုန်သည်တစ်ဦး၏ သားနှင့် စေ့စပ်ထားသည်။ အိမ်ထောင်ကျသည်နှင့် ယွိအော်ကို ကျွန်မ ထပ်တွေ့ရန် လွယ်ကူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဤရွှေ့ဂဟေဆက်မှုသည် ကျွန်မတို့၏ ဆားလုပ်ငန်းကို ပိုမို၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ လူးမိသားစုသည် ဓနအင်အား တောင့်တင်းခိုင်မာလာကာ အများ၏ လေးစားကြည်ညိုမှုကို ခံယူ ရရှိနေသည့်အပြင် နာမည်ပျက်ဟူ၍လည်း စဉ်းငယ်မျှ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ အသက်မှာလည်း ၄၂ နှစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ဤကာလများအတွင်း၌ ရွှယ်ဟွားကို မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်ရန်အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

ထုန်ကျစ် စတုတ္ထမြောက်နှစ်၏ ဆောင်းနှောင်းကာလ နေ့တစ်နေ့တွင် ယုံကမ်းသည် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာကာ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ကျွန်မအား တီးတိုးလာပြောလေသည်။ ဧည့်သည်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာရန် သူ့ကို ပြောလိုက်သည့် အခါတွင်မူ ယုံကမ်း၏

မျက်လုံးများသည် ဇာပန်းထိုးနေကြသော ကျွန်မ၏ ချွေးမနှင့် သမီးထံသို့ ကူးလူးရောက်ရှိသွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ခေါင်းခါပြလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ ယုံကမ်းသည် ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြုမူကျင့်ကြံလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလျှင် ထူးခြားသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိ၍သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်မသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ဒူးထောက်ကာ ကျွန်မကို ရှိခိုးဦးချနေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ အပေးအကမ်း ရက်ရောမှုကို လူအများ သိရှိထားပြီး ဖြစ်၍ သူတောင်းစားများသည် ကျွန်မ၏ အိမ်တံခါးဆီသို့ မကြာခဏ ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။

“လူးဖူးလန်၊ ကျွန်မကို လူးဖူးလန်ကပဲ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ကောင်မလေးသည် ခယဝပ်တွားလျက်က ကျွန်မအနီးသို့ ရွေ့လျားလာပြီး ကျွန်မ၏ ခြေအစုံကို သူ၏ နဖူးဖြင့် ဦးတိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်မသည် ခေါင်းငုံ့ကာ သူ၏ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ညည်းရဲ့ ဇလုံကို ပေးပါ။ ငါ အပြည့်ဖြည့်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်မ သူတောင်းစား မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ အစားအသောက် မလိုချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက်နဲ့ ဒီကို ရောက်လာရတာလဲ”

ကောင်မလေးက စတင် ငိုရှိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို ခေါင်းမော့ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သော်လည်း သူက နေရာတွင် ဝပ်မြဲ ဝပ်နေသဖြင့် သူ၏ ပခုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ နံဘေးတွင် ယုံကမ်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ကဲ … ခေါင်းမော့စမ်းပါဦးဟဲ့” ကျွန်မ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးသည် ခေါင်းမော့ကာ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ ဤမျက်နှာကို ကျွန်မ မမှတ်မိဘဲ နေမည် မဟုတ်ပါ။ ရွှယ်ဟွား၏ သမီးသည် သူ့မိခင်နှင့် တထေရာတည်း ချွတ်စွတ် တူနေသည်။ သူ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များသည်

ဆံညှပ်များကို အန်တုလျက် သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ နွယ်ပင်နှာမောင်းများသဖွယ် ဖရိုဖရဲ လိပ်ခွေဖြာကျနေကြသည်။ ချွမ်ရွက်ဟူသော နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်၍ ဝင်းပဖြူစင်နေသည်။ ဤကောင်မလေးကို မမွေးဖွားစဉ် ကတည်းကပင် ကျွန်မ သူနှင့် သိကျွမ်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မှုန်ဝါးဝါး မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ချွမ်ရွက်သည် လှပချောမောသော ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးအဖြစ် အစဉ်အမြဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဤသို့ လှပချောမောသည့် ကလေးငယ်လေးကို ကျွန်မသမီး၏ လောင်ထုံးအဖြစ် လျာထားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုသော် ကျွန်မ၏ အိမ်သို့ သူ ရောက်ရှိနေသည်။ သူ၏ နဖူးကို ကျွန်မ၏ ခြေဖမိုးများပေါ်တွင် ထိကပ်လျက် ကျွန်မ၏ အကူအညီကို တောင်းခံနေလေသည်။

“ကျွန်မမေမေက တော်တော်ကို မမာမကျန်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီဆောင်းရာသီကိုတောင် ကျော်နိုင်ပါ့မလား မပြောတတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ လုပ်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ကုစားပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကို လာတွေ့ပေးပါလားရှင်။ သူက သခင်မရဲ့ နာမည်ကိုပဲ တကြော်ကြော် ခေါ်နေရှာတာ။ သခင်မကလွဲလို့ သူ့ကို တခြား ဘယ်သူမှ ကယ်နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး”

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကသာဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းမှ နာကျင်မှုသည် ပြင်းထန်နေလွန်းသောကြောင့် ဤကလေးမကို ချက်ချင်း နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤနှစ်ကာလများအတွင်း၌ ကျွန်မသည် လူးဖူးလန်၏ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားများကို အတော်များများ သင်ယူတတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ရွှယ်ဟွားကြောင့် ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသမျှသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများအတွက် သူ့ကို မည်သို့မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဤခရိုင်အတွင်းရှိ ကျွန်မ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာထောက်ထား၍ ကျွန်မကိုယ်ကိုယ် သနားကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို ပြရပေဦးတော့မည်။ ကျွန်မသည် ချွမ်ရွက်ကို အိမ်သို့ ပြန်ရန်ပြောပြီး မကြာခင် သူ့အိမ်သို့ အရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် ကျင်းထျန်သို့ သွားရန် ဝေါယာဉ်တစ်စီးကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ဝေါယာဉ်ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလျက် ရွှယ်ဟွား၊ သားသတ်သမားနှင့် ယခုချိန်လောက်ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ပြုပြီးလောက်ပြီ ဖြစ်သော သူတို့၏ သား၊ ထို့အပြင် သွေးသောက်ညီအစ်မများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်ရန် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ခွန်အားများ ဖြည့်တင်းနေရသည်။

ရွှယ်ဟွား၏ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ဝေါယာဉ်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ နိမ့်ဆင်းကျရောက်သွားသည်။ ထိုနေရာမှာ ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိသေးချေ။

အိမ်နံရံတစ်ဘက်တွင် ထင်းပုံက ယခင်အတိုင်း အစီအရီ ထောက်မှီနေကြသည်။ ဒယ်ပိုင်းမီးဖိုထားရှိသော အိမ်ကပြင်သည် အသစ်အသစ်သော သွေးများကို သောက်သုံးရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ထိုအရာများအားလုံးကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ တုံ့ဆိုင်းသွားကြသည်။ သားသတ်သမား၏ လူရိပ်သည် မှောင်မိုက်သော တံခါးပေါက်အနီး ရိပ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ပို၍ အိုစာသွားသည်။ ပို၍ ပိန်လှီသွားသည်။ သို့သော် တခြားအရာများ အားလုံးမှာ ယခင်အတိုင်း ရှိနေကြဆဲ။

“သူ ခံစားနေရတာကို ကျွန်တော် မကြည့်ရက်နိုင်တော့လို့ပါဗျာ” ၎င်းမှာ ရှစ်နှစ်ကြာပြီးနောက်တွင် သူ့ထံမှ ကြားလာရသော ပထမဆုံး စကားလုံးများပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့မျက်လုံးပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို လက်ဖမိုးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ တော်တော်လေး ကူဖော်လောင်ဖက်ရတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို သူ ကျွန်တော်အတွက် မွေးဖွားပေးခဲ့တယ်။ လိမ္မာချက်ချာတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကိုလည်း သူ ကျွန်တော်အတွက် မွေးဖွားပေးခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်အိမ်ကို လှသထက်လှအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အမေကို ကွယ်လွန်သွားတဲ့အထိ အနီးကပ် စောင့်ရှောက် ပြုစုပေးခဲ့တယ်။ သူက ဇနီးတစ်ယောက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှကို လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် အနိုင်ကျင့်ခဲ့မိတယ်။ လူးဖူးလန်၊ အခုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ” သူသည် ကျွန်မဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားပြီး “သူ့အနေနဲ့ မိန်းကလေးအဖော်နဲ့ နေရရင် ပိုအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ လယ်တောရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ယင်းနေရာသည် ယောကျ်ားသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် တစ်ယောက်တည်းနေကာ သူ၏ ခံစားချက်များကို ဖောက်ထုတ်ပစ်ရာ အသင့်တော်ဆုံးသော နေရာတစ်နေရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤမျှ နှစ်ကာလများစွာ ကြာမြင့်လာခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်မသည် သူနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် ခက်ခဲမြဲ ခက်ခဲနေသေးသည်။ ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးပြီဟု ကျွန်မ တွေးထင်ထားခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ၏ နှလုံးသားထဲမှ အပြီးအပိုင် ဖြတ်ထုတ်ထားလိုက်ပြီဟု ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ ကျွန်မထက် သွေးသောက်ညီအစ်မများအပေါ် အချစ်ပိုခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော

ရွှယ်ဟွားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင်မူ ၎င်းအတွေးများနှင့် ခံစားချက်များသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပြယ်လွင့် ပျောက်ဆုံးကုန်ကြသည်။ အချိန် – ဘဝ – သည် သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချေမွတိုက်စားပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့အခန်းထဲ၌ ရပ်နေမိသည်။ ကျွန်မသည်ပင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အသားအရေများသည် ခရင်များ၊ ပေါင်ဒါများနှင့် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကြာမျှ နေရောင်၏ အကာအကွယ်အောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် ချောမွတ်နေကြဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများကလည်း ကျွန်မ၏ ရာထူးဂုဏ်သိန်ကို ထင်ဟပ်ပြသနေကြသည်။ အခန်း၏ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ရွှယ်ဟွား လဲလျောင်းနေသည်။ အဝတ်စုတ်များနှင့် ပတ်ထားသော အရုပ်ဆိုးဆိုး အဘွားကြီးတစ်ယောက်နှယ်။ သူ့သမီး၏ မျက်နှာကို ကျွန်မ ချက်ချင်း မှတ်မိနိုင်ခဲ့သော်လည်း ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ သူ့ကို ကူဖောဘုရားကျောင်း၏ အပြင်ဘက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါမူ ကျွန်မ လုံးဝ မှတ်မိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မှန်ပါ၏။ တခြား အမျိုးသမီးများလည်း အခန်းတွင်း၌ ရှိနေကြသည်။ လျန်းဟွား၊ ရန်းလျိုနှင့် မေးဟွား။ ဤနှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကျွန်မ သံသယ ရှိနေခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ရွှယ်ဟွား၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများသည် စစ်ဘေးရှောင်စဉ်က သစ်ပင်အောက်တွင် အတူတူ နေခဲ့ကြဖူးသော အမျိုးသမီးများ ဖြစ်နေချေသည်။ ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန် မနှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြပါ။

ခုတင်အနားသို့ ကျွန်မ ချဉ်းကပ်သွားသည့်အခါတွင် ချွမ်ရွက်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဘေးတစ်ဘက်၌ သွားရပ်နေလေသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ မျက်လုံးများမှာ ပိတ်လျက် သူ၏ မျက်နှာသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သွေးဆုတ်ကာ ဖြူရော်နေသည်။ ကျွန်မသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် သူ့သမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်နှင့် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ အေးစက်နေသော လက်တစ်ဘက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ပိတ်မြဲ ပိတ်နေကြဆဲ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနည်းငယ် လူးလွန့်လာသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကွဲအက်နေသော နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် သပ်နေသည်။

“ငါ ခံစားနေရတယ် …” ရွှယ်ဟွားသည် သူ၏ ခေါင်းထဲမှ အတွေးတစ်ခုကို ထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေသည့်နှယ် သူ၏ ခေါင်းကို ခါယမ်းနေလေသည်။

ကျွန်မသည် သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးညင်သာ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏

လက်ချောင်းများကို အသာအယာ ဖိညှစ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မလောင်ထုံး၏ မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ် ခါကာ ပွင့်ဟလာကြပြီး အာရုံစိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ အစသော် သူ မြင်နေရသည်ကိုပင် ယုံနိုင်ဟန် မတူ။

“နင့်ရဲ့ အထိအတွေ့ကို ငါ ခံစားရနေတယ်” နောက်ဆုံးတွင် သူ့ထံမှ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ နင်ပဲဆိုတာ ငါ သိနေတယ်” သူ၏ အသံမှာ ချည့်နဲ့လွန်းလှသည်။ သို့သော် သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရသော နာကျင်မှုများနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုများသည် အလျှိုလျှို လွင့်ပျံပျောက်ဆုံးကုန်တော့သည်။ ရောဂါဖိစီးမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ၏ နောက်ကွယ်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်မကို လောင်ထုံးဖွဲ့ရန် ကမ်းလှမ်းဖိတ်ကြားနေသော ကလေးမလေးကို ကျွန်မ တွေ့မြင်၊ ကြားယောင်နေမိသည်။

“နင့်ရဲ့ ခေါ်သံကို ငါ ကြားရတယ်” ကျွန်မ မုသားဆိုလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး နင့်ဆီ မြန်မြန် ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

“ငါ နင့်ကို စောင့်နေတာ”

သူ၏ မျက်နှာသည် မချိမဆန့်သော ဝေဒနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ သူ၏ တခြားလက်တစ်ဘက်က ဝမ်းဗိုက်ကို ဖိကပ် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သူ၏ ခြေထောက်များက အလိုအလျောက် တွန့်ကန်နေကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ သမီးသည် ခပ်မဆိတ်ပင် အဝတ်စတစ်စကို ဇလုံထဲသို့ နှစ်၍ အရည်ညှစ်ပြီး ကျွန်မအား ကမ်းပေးလေသည်။ ကျွန်မသည် ၎င်းရေစိုဝတ်ကို လှမ်းယူပြီး ရွှယ်ဟွား၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေးစေးများကို သုတ်သင်ပေးလိုက်သည်။

သူသည် ဝေဒနာကို မချိတင်ကဲ ခံစားနေရချိန်မှာပင် ကျွန်မကို စကားဆိုနေသည်။

“ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အရာရာ အားလုံးအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နင့်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ အချစ်တွေဟာ ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကမှ

မယိမ်းယိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကိုတော့ နင့်ကို သိစေချင်တယ်”

သူ၏ တောင်းပန်စကားကို သဘောတူ ကျေနပ်ကြောင်း ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် သူ၏ ဝေဒနာက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖောက်လာပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပထမအကြိမ်ကထက် ပိုမို ဆိုးရွားနေသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးများ စုံပိတ်ထားကြသည်။ သူ့စကားသံများ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပေါ်မလာတော့ပေ။ ကျွန်မသည် အဝတ်စကို ရေစွတ်ကာ သူ၏ နဖူးပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့နံဘေး၌ နေဝင်သွားသည်အထိ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တခြားသော အမျိုးသမီးများလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီး ချွမ်ရွက်လည်း ညစာချက်ပြုတ်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ရွှယ်ဟွားနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အခိုက်တွင် ကျွန်မသည် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ခြုံစောင်ကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ရောဂါဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်မှု ဒဏ်ကြောင့် အရိုးပေါ် အရေတင်သာ ကျန်နေသော ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် ကလေးငယ် အရွယ်အစားမျှ ရှိသော အကျိတ်ကြီးတစ်ခု တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခုအချိန်ထိတိုင် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရန် ခက်ခဲလျက် ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ နာကျင်ခဲ့ရသည်။ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ရွှယ်ဟွားကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပြီဟု တွေးထင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ထိုသို့သော စိတ်သောကများနှင့် တဝဲလည်လည် ရှိနေရမည့်အစား ကျွန်မလောင်ထုံး၏ ဖြစ်အင်ကို ကြည့်လျက် အတွေးများနှင့် ချာချာလည်နေကြသည်။ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်သည် သူ့ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သစ္စာဖောက်လိုက်ပြန်ပြီကော။ သူ၏ ကိုယ်တွင်းမှ အကျိတ်သည် သူ့ကိုယ်တွင်း၌ ပုန်းအောင်းခိုဝင်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ချေတော့မည်။ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ကျွန်မတွင် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား ...။

မဟုတ်သေးဘူး။ လုံးဝ မဟုတ်သေးဘူး။ ဤကာလတစ်လျှောက်လုံး၌ ကျွန်မ ထိခိုက်နာကျင်နေခဲ့ရသည့် အကြောင်းမှာ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားကို ချစ်နေဆဲပင် ဖြစ်သောကြောင့်သာတည်း။ သူသည် ကျွန်မ၏ အားနည်းချက်များကို တွေ့မြင်နိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အားနည်းချက်များကို မြင်တွေ့နေရပါလျက် ကျွန်မကို ဆက်လက် ချစ်ခင်နေသည့် တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မသည် သူ့ကို အမုန်းတီးဆုံး အချိန်များ၌ပင် သူ့ကို ချစ်ခင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ခြုံစောင်ကို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြန်ခြုံပေးပြီးနောက် သူ့အတွက် သင့်လျော်သည့် ဆရာဝန်ကို ပင့်ဆောင်ပေးရန် စတင် ကြံစည်တော့သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် အစာကောင်းကောင်း စားရန် လိုအပ်သည်။ သူ့အတွက် မော်ဆရာတစ်ယောက်ကိုလည်း ငှားရမ်းပေးရဦးမည်။ အဆိုးလောကခံများကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တုဖက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့်နည်းတူ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်စေချင်သည်။ ရှုလော့၊ မိတ်ဆွေ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ သရုပ်သကန်ကို မည်သူမျှ ထိန်းချုပ်၍ မရကြောင်းကို ယခုအချိန်ထိ ကျွန်မ နားမလည်သေးပေ။ တခြားလူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာကို မည်သို့မျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ယခုအချိန်ထိ ကျွန်မ သဘောမပေါက်သေးပေ။

ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ အေးစက်နေသော လက်တစ်ဘက်ကို ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိအောင် ဆွဲမြှောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလိုက်သည်။ သားသတ်သမားသည် ပျော့ခွေကာ စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ထိုင်နေလေသည်။ ယခုအခါတွင် အရွယ်ရောက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သော ရွှယ်ဟွား၏ သားသည် သူ့နှမ၏ အနီးတွင် ရပ်နေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ အကြည့်များတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ဝိသေသ လက္ခဏာများကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသော၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသော၊ ကာလကြာရှည် ဒုက္ခခံနေရသော၊ အသနားခံနေသော မျက်ဝန်းများပင်။

"ကျွန်မ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်" ရွှယ်ဟွား၏ သား၏ မျက်နှာသည် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ တွန့်ရှုံ့သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ မနက်ဖြန် ပြန်လာပါ့မယ်။ ကျွန်မအတွက် အိပ်ဖို့ နေရာတစ်နေရာ စီစဉ်ပေးထားပါဦး။ ကျွန်မ ဒီနေရာကနေ တစ်ဖဝါးမှ ခွာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ … …" ကျွန်မ ဘာမျှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

ဤအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ဤတိုက်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက် အချိန်နှစ်ပတ်သာ ရရှိခဲ့ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားအပေါ် ထားရှိသော ကျွန်မ၏ နှစ်ပေါင်း ၈၀ စာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများကို ပြသရန်အတွက် ဤသီတင်းပတ်နှစ်ပတ်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအခန်းထဲမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါကလေးမျှ ဖယ်ခွာမသွားခဲ့ပေ။ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်သမျှသော အရာများကို

ရှယ်ဟွား၏ သမီးက ဤအခန်းထဲသို့ ယူဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထွက်သမျှ အရာများကို ရှယ်ဟွား၏ သမီးက ဤအခန်းထဲမှ သယ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ရှယ်ဟွားကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သန့်ရှင်းသုတ်သင်ပေးသည်။ ထို့နောက် ထိုရေဖြင့်ပင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဇလုံးတစ်လုံးတည်းကို မျှဝေသုံးစွဲခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ရှယ်ဟွားသည် ကျွန်မအား သူ၏ အချစ်ကို ပြသခဲ့သည်။ ယခုလည်း သူသည် ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်များကို တွေ့မြင်ရပြီး အတိတ်ကို အမှတ်တရကာ ဘာမျှ မပြောင်းလဲသေးကြောင်း သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ညအချိန် ကျန်လူများအားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည့် အခါတွင် ကျွန်မအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော ခေါက်ခုတင်မှ ဆင်းလာပြီး ရှယ်ဟွား၏ နံဘေးတွင် ဝင်ရောက် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ ရှုံ့တွတွန့်ကြေနေသော ရုပ်အတ္တဘောကို အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်ရန်နှင့် သူ၏ အိပ်မက်များထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ သူ့ကို တအင့်အင့် မြည်အောင် ညည်းတွားစေသော ရောဂါဝေဒနာများမှ သက်သာရာ ရစေရန်အတွက် သူ့ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖက်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ လက်များသည် ရေမြှုပ်များကဲ့သို့ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အကျိတ်အခဲများကို စုပ်ယူသွားနိုင်ပါစေဟု ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ နံနက်ခင်း အိပ်ရာနိုးသည့် အခါတိုင်းတွင် သူ၏ လက်ဖဝါးကို ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ တွေ့ရစမြဲပင်။ သူ၏ ဟောက်ပက်ကျနေသော မျက်လုံးများက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေစမြဲပင်။

ကျင်းထျန်ရှိ ဗိန္ဒောဆရာသည် ရှယ်ဟွားထံသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လာရောက် ကုသပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန်ကို ပင့်ထားသည်။ သို့သော် သူသည် ရှယ်ဟွားကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြလေတော့သည်။

“လူးဖူးလန်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီရောဂါက ကုသလို့ မပျောက်ကင်းနိုင်ပါဘူး။ အခုချိန်မှာ သခင်မ လုပ်နိုင်တာကတော့ သေမင်းအလာကို စောင့်နေရုံပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ခြေစည်းအဝတ်အပေါ်က အသားအရေကို ကြည့်ကြည့်ပါ။ အခုဆို ခရမ်းရောင်သန်းနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ဒူးခေါင်း၊ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ ပေါင်တွေကို ကူးစက်လာပါလိမ့်မယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေက ရောင်ကိုင်းလာပြီး အသားအရေတွေ ခရမ်းရောင် သန်းလာပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့ အသက်ကလည်း ယဲ့ယဲ့ကလေးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ သူ့ရဲ့ အသက်ရှူသံဟာ မကြာခင် ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ်။ သခင်မလည်း အဲဒါကို သတိထားမိနိုင်ပါတယ်။

ဝင်သက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းရှူပြီး ထွက်သက်တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အသံအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ထွက်ခွာသွားပြီလို့ သခင်မ ယူဆနေတုန်းမှာပဲ နောက်ထပ် ဝင်သက်တစ်ချက်ကို သူ ထပ်ရှူပါလိမ့်ဦးမယ်။ မငိုပါနဲ့ လူးဖူးလန်။ အဲဒီအချိန် ရောက်ရင်တော့ ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ဖို့ အတော်လေး နီးကပ်နေပါပြီ။ အဲဒါပြီးရင်တော့ သူ့ဝေဒနာတွေကိုတောင် သူ ခံစားရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဆရာဝန်သည် ရေနွေးကြမ်းထဲတွင် ခတ်သောက်ရန်အတွက် ဆေးမြစ်တစ်ထုပ်ကို ပေးသွားသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဆေးဖိုးဝါးခ ပေးပြီးနောက် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မပင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ထွက်ခွာသွားသည့် အခါတွင် သွေးသောက်ညီအစ်မများထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သော လျန်းဟွားက ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။

“ရွှယ်ဟွားရဲ့ ယောက်ျားက ဆရာဝန်တွေ အများကြီးကို ပင့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ထပ်ပင့်ပင့်၊ သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးမထူးနိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း၌ ခိုအောင်းနေခဲ့သော အမျက်ဒေါသတို့သည် ပြန်လည် ခေါင်းထောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားလာကြသည်။ သို့သော် လျန်းဟွား၏ မျက်နှာပေါ်၌ ကရုဏာတရားနှင့် မေတ္တာတရားတို့ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။ ရွှယ်ဟွားကိုသာ မကဘဲ ကျွန်မကိုပါ စာနာသနားနေသည်။

အခါးဓာတ်သည် ဝမ်းအေးပြီး အဆိပ်အတောက်များကို ဖယ်ရှားပေးသည့် အစွမ်းသတ္တိရှိကြောင်း ကျွန်မ သတိရလာသည်။ ကြက်ဟင်းခါးသီးသည် ရွှယ်ဟွား၏ ရောဂါဝေဒနာကို ရပ်တန့်သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု လက်ခံယုံကြည်လာမိသည်။ သို့ဖြင့် ရွှယ်ဟွား၏ သွေးသောက်များကို အကူအညီတောင်းကာ ကြာညို့နိုင်နိုင် ထည့်ထားသော ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်နှင့် ကြက်ဟင်းခါးဟင်းရည်ကို ချက်ပြုတ်စေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးသုံးယောက်သည် ကျွန်မ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ့ကို တစ်ဇွန်းချင်းစီ ခွံ့ကျွေးခဲ့သည်။ အစပိုင်း၌ သူက ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိဘဲ ကျွန်မအလိုကျ စားသုံးနေခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ပါးစပ်ကို မြဲမြဲစေ့ထားကာ အဝေးသို့သာ ငေးကြည့်နေတော့သည်။ သူ့အနား၌ ကျွန်မ ရှိနေသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားဟန် တူသည်။

သွေးသောက် ညီအစ်မအလတ်သည် ကျွန်မကို ရွှယ်ဟွားမှ ဝေးရာသို့

ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လှေကားထိပ်သို့ အရောက်တွင် ရန်းလျိုသည် ကျွန်မလက်ထဲမှ ပန်းကန်လုံးကို လှမ်းယူကာ ကျွန်မကို တီးတိုးပြောလေသည်။

“ဒါတွေ လုပ်နေဖို့ အရမ်းကို နောက်ကျသွားပြီ။ သူ ဘာမှ စားချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကို အေးအေးသာသာ ထွက်ခွာသွားခွင့် ပြုလိုက်ပါရှင်” ရန်လျိုသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို ဖွဖွပုတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် ရွှယ်ဟွား၏ ကြက်ဟင်းခါးသီး အန်ဖတ်များကို သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရသူမှာ သူပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံး အစီအစဉ်မှာ မော်ဆရာတစ်ယောက်ကို ပင့်ဆောင်ရန် ဖြစ်သည်။ သူသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဤသို့ ကြေညာတော့သည်။

“သရဲတစ်ကောင်က ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဝင်ပူးနေတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင့်ကို အခန်းထဲကနေ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ သူလည်း နေပြန်ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ ရွှယ်ဟွားရှောင်ကျယ် …” သူသည် ခုတင်ထက်သို့ ခါးညွတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ခင်ဗျား ရွတ်ဖတ်ရမယ့် ဂါထာပဲ” ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အားလုံးကို သူက အမိန့်ပေးပြန်သည်။

“အားလုံး ဒူးထောက်ပြီး ဝိုင်းဆုတောင်းပေးကြရအောင်”

သို့ဖြင့် ချွမ်ရွက်၊ အောင်သွယ်တော်ဝမ် (မှန်၏။ အောင်သွယ်တော်ကြီးသည် ဤကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် များသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်)၊ သွေးသောက်ညီအစ်မ သုံးယောက်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်လိုက်ကြကာ ဘုရားစာများကို စတင် ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ရွှယ်ဟွားမှာမူကား သူရွတ်ဆိုရမည့် ဂါထာကို တိုးညင်းစွာ ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်ဆိုပူဇော်နေတော့သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒူးထောက်လျက် ရွတ်ဆိုနေကြသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် မော်ဆရာကြီးသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ ၎င်းအပေါ်တွင် အင်းကွက်များ ရေးသားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၎င်းစာရွက်ကို မီးရှို့ပြီး အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားရင်း မကောင်းဆိုးဝါးကို နှင်ထုတ်နေလေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင် သူသည် ဓားရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် လေထုကို တရွှီရွှီ ပိုင်းဖြတ်လျက် ပါးစပ်မှလည်း ပွစိပွစိ ရွတ်ဖတ်နေတော့သည်။

“ဟဲ့ကောင် ထွက်စမ်း၊ ထွက်၊ ထွက်၊ အခု ထွက်သွားစမ်း”

သို့သော်လည်း ဘာမျှ အကျိုးမထူးခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် မော်ဆရာကို ပိုက်ဆံပေးပြီး သူ့ကို ရွှယ်ဟွားအိမ်၏ ပြတင်းတံခါးမှ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူသည် မြည်းလှည်းစီးကာ ရွာထဲမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်မ သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်သည်။ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးရုံမှလွဲ၍ မည်သည့်အခါမျှ မော်ဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာများကို ငှားရမ်းတော့မည် မဟုတ်ပေ။

မေးဟွားက ကျွန်မအနားသို့ လာရပ်သည်။

“ရွှယ်ဟွားက ရှင်တောင်းဆိုသမျှ အရာအားလုံးကို လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် လူးဖူးလန်၊ ရှင်လည်း နားလည်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ အခု လုပ်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးက သူ ရှင့်အတွက် လုပ်ပေးနေတာချည်းပဲ။ သူ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာက ရှည်ကြာလွန်းလှပါပြီ။ တကယ်လို့သာ သူဟာ ခွေးတစ်ကောင်ဆိုရင် ရှင် သူ့ကို ဒီလောက် ဒုက္ခခံနေရအောင် ဒီလိုပဲ ဆက်လုပ်နေဦးမှာလား”

ဒုက္ခဝေဒနာများသည် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံဖြင့် တည်နေကြသည်။ ရွှယ်ဟွား ခံစားနေရသော ကာယိကဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ ခံစားနေရသော သူ့ကို တွေ့မြင်နေရသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပူဆွေးသောက၊ သူ့ကို ဤအတိုင်း ကြည့်မနေရက်လောက်အောင် တနုံ့နုံ့ ခံစားနေရသော ပူဆွေးသောက၊ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်က သူ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ပြောခဲ့မိသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော ပူဆွေးနောင်တ။ ထို့အပြင် ထိုစကားများကို ကျွန်မသည် မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောကြားခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်မ၏ ရွာအတွင်းရှိ မိန်းမများ၏ လေးစားကြည်ညိုမှုကို ခံယူလို၍ပေလော။ ကျွန်မကို နာကျင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သကဲ့သို့ ရွှယ်ဟွားကိုလည်း ပြန်လည် နာကျင်အောင် လက်စားချေခဲ့ခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် ၎င်းစကားများသည် ကျွန်မ၏ မာနကြောင့် ထွက်ပေါ်လာရခြင်းပေလော။ ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိမနေသည့်အတွက် သူသည် တခြားလူများနှင့်လည်း အတူ ရှိမနေသင့်ဟု မှတ်ယူထားသောကြောင့်လော။ ကျွန်မသည် အကြိမ်တိုင်း အကြိမ်တိုင်းတွင် မှားယွင်းစွာ တုံ့ပြန်ပြုမူမိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်၌လည်း ထို့အတူ မှားယွင်းနေဆဲပင်။

ဤရက်များအတွင်း၌ ရွှယ်ဟွား၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများသည် ရွှယ်ဟွားကို မည်သို့ နှစ်သိမ့်ပေးကြပုံ၊ မည်သို့ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ပြုလုပ်ပေးပုံတို့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ သူတို့သည်

ကျွန်မလို နောက်ဆုံးအချိန်မှ သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများ မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် သူ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဆန်အိတ်ကလေးများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် ထင်းများ ယူဆောင်လာခြင်းဖြင့် သူ့ကို ဆက်လက်ရှင်သန်သွားနိုင်ရန် ကူညီဖေးမခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါတွင် သူတို့သည် သူတို့၏ အိမ်အလုပ်များကို ပစ်ထားလျက် သူ့ထံသို့ နေ့စဉ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့၏ နှစ်ကိုယ်ကြားတွင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း အလျှင်း မပြုကြပေ။ သူတို့သည် ရွှယ်ဟွား၏ ကိုယ်စောင့်နတ်ကဲ့သို့ ရွှယ်ဟွားအတွက် စဉ်ဆက်မပြတ် ဆုတောင်းပေးနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားမည့် သေမင်းတမန်များကို နှင်ထုတ်ပေးနေကြသည်။ ရွှယ်ဟွားကို လာရောက် နှောင့်ယှက်လိုသည့် သရဲသဘက်များကို ခြောက်လှန့်ရန် ဆီမီးများကို မပြတ်မလပ် ထွန်းညှိပေးနေကြသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်မနှင့် ရွှယ်ဟွားတို့ကို နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေနိုင်ရန်အတွက် အလိုက်သိစွာ ရှောင်ဖယ်ပေးတတ်ကြသည်။

ကျွန်မ အိပ်တော့ အိပ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်မ မမှတ်မိတော့။ ရွှယ်ဟွား၏ အနားတွင် ထိုင်စောင့်မနေရသည့် အခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် သူ့အတွက် နာရေးဖိနပ်များ ချုပ်လုပ်ပေးနေတတ်သည်။ သူ ကြိုက်နှစ်သက်မည့် အရောင်များကို ကျွန်မ ရွေးချယ်ထားသည်။ ကျွန်မသည် အပ်နဖားတွင် အပ်ချည်တပ်ကာ ဖိနပ်တစ်ဘက်တွင် ကြာပွင့်တစ်ပွင့် (ကြာရှည်ခံခြင်း) နှင့် လှေကားတစ်စင်း (အထက်သို့ တက်ခြင်း) ကို ဇာပန်းထိုးလိုက်သည်။ နိဗ္ဗာန်ဘုံသို့ တိုင်အောင် စဉ်ဆက်မပြတ် တက်လှမ်းနိုင်ပါစေကြောင်း ရွှယ်ဟွားအတွက် နိမိတ်ကောင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ တခြားတစ်ဘက်တွင်မူ သေးကွေးသော သမင်တစ်ကောင်နှင့် ကွေ့ကောက်နေသော အတောင်ပံများ ပါရှိသည့် လင်းနို့များ၏ ပုံကို ဇာပန်းထိုးလိုက်သည်။ ၎င်းမှာ သက်တမ်းရှည်ကြာခြင်း၏ နိမိတ်သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်စုံများနှင့် မွေးနေ့ပွဲများ၌ ချိတ်ဆွဲလေ့ရှိကြသော အလှဆင် နဖူးစီးများတွင် တွေ့မြင်ကြရတတ်သည့် နိမိတ်ပုံများနှင့် သဘောတရား အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ရွှယ်ဟွားအနေဖြင့် ဤဘဝ၊ ဤခန္ဓာကို စွန့်လွှတ်သွားရသည့်တိုင် သူ၏ အသွေးအသားများသည် သူ၏ သားသမီးများတွင် ဆက်လက် လည်ပတ် ရှင်သန်နေကြဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို သိထားစေချင်သည်။

ရွှယ်ဟွား၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးရွားလာသည်။ ဤအိမ်သို့ ရောက်စနေ့က သူ၏ ခြေထောက်များကို ပတ်တီးဖြေကာ ဆေးကြောပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူ၏ ကွေးကောက်နေသည့် ခြေချောင်းကလေးများသည် ခရမ်းရင့်ရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနေခဲ့ကြပြီ။ ဆရာဝန် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင်

ယခုအခါ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သေမင်း၏ အရောင်သည် သူ၏ သလုံးသားများပေါ်တွင် တွယ်ကပ်နေလေသည်။ ရောဂါဝေဒနာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ရွှယ်ဟွားကို ကျွန်မ အားပေးခဲ့သည်။ အစောပိုင်းနေ့ရက်များတွင် ကျွန်မသည် သူ၏ မြင်းစိတ်ဓာတ်များကို ပြန်လည် မွေးမြူပါရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ထိပါးရန် ကြိုးစားနေကြသည့် မကောင်းဆိုးဝါးများကို သူ၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော မြင်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ပါပြီ။ ယခုအခါတွင် သူ့ကို ဘဝကူးကောင်းအောင် လုပ်ပေးရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ယုံကမ်းသည် ဤအချင်းအရာများ အားလုံးကို တွေ့မြင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိသည့် နံနက်ခင်းတိုင်းတွင် သူသည် လတ်ဆတ်သော ကြက်ဥများ၊ သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားများနှင့် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ အမှာစကားများကို သယ်ဆောင်လာတတ်သည်။ သူသည် ကျွန်မအပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျိုးနွံနာခံ၍ သစ္စာရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ သူသည် သူ့အပေါ် ထားရှိသော ကျွန်မ၏ ယုံကြည်မှုကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ချိုးဖောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း ကျွန်မ တွေ့ရှိလာရသည်။ ဤသို့ ချိုးဖောက်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကျွန်မသည် သူ့ကို ရာသက်ပန် ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။ ရွှယ်ဟွား မကွယ်လွန်မီ သုံးရက်အလိုတွင် ယုံကမ်းသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ နံနက်ခင်းအချိန်၌ ကျွန်မအထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်မ၏ အရှေ့တွင် ဒူးထောက်ချကာ ခြင်းတစ်ခြင်းကို ကျွန်မ၏ ခြေထောက်အနီးတွင် ချထားလိုက်သည်။

“သခင်မ၊ ကျွန်မ သခင်မနဲ့ ဒီလောက် နှစ်တွေအကြာကြီး အတူတူ နေလာခဲ့တာ” စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သူ၏ အသံက အက်ကွဲတုန်ခါနေသည်။

“သခင်မရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိနေပါတယ်”

ဤသို့သော စကားများကို သူ ဘာကြောင့် ပြောဆိုနေကြောင်း ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ဤသို့သော အချိန်မျိုးကိုမှ ရွေးချယ်လျက် အဘယ်ကြောင့် အပြစ် ဝန်ခံနေရသနည်း။ ထို့နောက် သူသည် ခြင်းတောင်းပေါ်ရှိ အဝတ်စကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အထဲမှ ပေးစာများ၊ လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ပန်းထိုးထည်များနှင့် ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ကို တစ်ခုချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်မ၏ အတိတ်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်စဉ် အခါက

၎င်းပစ္စည်းများကို ကျွန်မ အသည်းအသန် ရှာဖွေခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဤအခိုင်းစေမကလေးသည် အိမ်မှ နှင်ချခံရမည့် အန္တရာယ်ကို မမှုနိုင်တော့ဘဲ ယင်းပစ္စည်းများကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ဤနှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း၌ ၎င်းတို့ကို မပျောက်မပျက် သွားရအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ဤအချင်းအရာကို မြင်ကြရသည်တွင် ချွမ်ရွက်နှင့် သွေးသောက်ညီအစ်မများသည် အခန်းတွင်း၌ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားကြကာ ရွှယ်ဟွား၏ ဇာပန်းထိုးပစ္စည်း ထည့်ရာ ခြင်းတောင်း၊ အံဆွဲများနှင့် ပစ္စည်းများကို လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းနိုင်သည့် ခုတင်အောက်သို့ မွှေနှောက်ရှာဖွေကြတော့သည်။ မကြာခင် အချိန်အတွင်း၌ ရွှယ်ဟွားထံသို့ ရေးပေးခဲ့သမျှသော ကျွန်မ၏ ပေးစာများနှင့် သူ့အတွက် ကျွန်မ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သမျှသော အရာအားလုံးတို့သည် ကျွန်မ၏ အနားသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သော အရာများမှ လွဲ၍ ကျန်ပစ္စည်းအားလုံးတို့သည် ကျွန်မ၏ ရှေ့မှောက်၌ အကုန်အစင် ရောက်ရှိနေကြသည်။

ရွှယ်ဟွား၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များတွင် သူနှင့်အတူ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသော ဘဝခရီးစဉ်ကို ကျွန်မသည် သူ့အား ပြန်ပြောင်း ပြောပြကာ အတိတ်၏ အမှတ်တရများကို ပြန်လည် စားမြုံ့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မှတ်ဉာဏ်များထဲတွင် အရာပေါင်းများစွာတို့ကို ယခုတိုင် ထိန်းသိမ်း သိုလှောင်ထားကြဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ ရေးသားခဲ့သည့် စာပိုဒ်များကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ အချွတ်အချော် မရှိရလေအောင် နှုတ်တက်ရွရွ အလွတ် ရွတ်ဆိုပြနိုင်ကြသည်။ သို့သော် သူသည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ ချည့်နဲ့အားနည်းလာနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကျွန်မ၏ စကားသံကို နားစွင့်နေခြင်းဖြင့်သာ ကျန်ရှိနေသေးသော အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ညအချိန်၌ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြာကျလာသော လရောင်တို့သည် ခုတင်ပေါ်တွင် အတူတကွ လဲလျောင်းနေကြသော ကျွန်မတို့အပေါ်သို့ ဖြန့်ကြက်ရောက်ရှိနေသည်။ လုံမပျိုဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားသည့်နှယ် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် နှီစူးအက္ခရာများကို ရေးသားလိုက်သည်။ ခုတင်ထက် လရောင်ဖြာ ...

“ငါ ဘာရေးလိုက်တာလဲ၊ သိလား”

“မသိဘူး” သူက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ မပြောတတ်ဘူး”

သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ကဗျာကို ရွတ်ပြလိုက်ပြီး ရွှယ်ဟွား၏ မျက်လုံးထောင့်စွန်းများမှ ယိုစီးကျလာသော မျက်ရည်စများကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်ရည်များသည် သူ၏ နားသယ်စပ်သို့ စီးဆင်းကာ နားများထဲသို့ ဖြတ်သန်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မတို့ စကားပြောဖြစ်ကြသည့် အခါတွင် သူက ကျွန်မကို ဤသို့ မေးလိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်” ရင်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်မ ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ရဲ့ ကလေးတွေကို အဒေါ်အရင်းတစ်ယောက်လို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးသွားပါနော်”

ကျွန်မ သူ့ကို ကတိပေးလိုက်သည်။

ရွှယ်ဟွား၏ ဒုက္ခဝေဒနာများကို သက်သာသွားအောင် မည်သည့်အရာကမျှ အကူအညီ မပေးနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ကျန်ရှိနေသေးသည့် နောက်ဆုံးအချိန်များတွင် ကျွန်မသည် သူ့အား ကျွန်မတို့၏ ကတိစာချုပ်ကို ဖတ်ပြခဲ့သည်။ ကူဖောဘုရားကျောင်းသို့ ကျွန်မတို့ မည်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပုံ၊ အနီရောင်စက္ကူကို ရွေးချယ်ခဲ့ပုံ၊ အတူတကွ ထိုင်ခဲ့ပုံနှင့် စကားလုံးများကို အတူတကွ ရေးသားခဲ့ကြပုံများကို သူ့အား ပြန်ပြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ရေးသား ပေးပို့ခဲ့ကြသော စာများကို နောက်တစ်ကြိမ် ရွတ်ဖတ်ပြခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ ယပ်တောင်ပေါ်မှ ပျော်ရွှင်ဖွယ် အစိတ်အပိုင်းများကို သူ့အား ရွတ်ဖတ်ပြခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့၏ ငယ်ဘဝမှ သီချင်းဟောင်းများကို သူ့အား ညည်းဆိုပြခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ မည်မျှ ချစ်ကြောင်း သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မကို တမလွန်ဘဝ၌ စောင့်မျှော်နေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ဘုံသို့ သွားရန် သူ့ကို လက်မလွှတ်လိုသော်လည်း တိမ်များအတွင်း၌ ပေါ့ပါးစွာ ပျံသန်းသွားလာနိုင်ရန်အတွက် သူ့ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုကြောင်း သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်။

ရွှယ်ဟွား၏ အသားအရေသည် ဖြူစုပ်နေရာမှ ရွှေရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ တစ်ဘဝတာ ခံစားခဲ့ရသမျှသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုများသည်လည်း သူ၏ မျက်နှာထက်မှ လွင့်စင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ သွေးသောက်များ၊ ချွမ်ရွက်၊ အောင်သွယ်တော်ဝမ်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ရွှယ်ဟွား၏ ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေကြသည်။ ဝင်သက်တစ်ကြိမ်၊ ထွက်သက်တစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် ရပ်တန့်သွားသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကုန်လွန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဝင်သက်တစ်ကြိမ်၊ ထွက်သက်တစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။ ပို၍ အကြင်အနာ ကင်းမဲ့သော စက္ကန့်များ ...။ ထို့နောက် ဝင်သက်တစ်ကြိမ်၊ ထွက်သက်တစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ အတူတူ ရှိနေကြစဉ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ လုပ်နေကျအတိုင်း ရွှယ်ဟွား၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်မ၏ လက်ဖဝါးကို တစ်ချိန်လုံး အပ်ထားခဲ့သည်။ သူ၏ လောင်ထုံးသည် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သူနှင့်အတူ မခွဲတမ်း ရှိနေခဲ့ကြောင်း သူ့ကို သိစေချင်သည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးဝင်သက်၊ နောက်ဆုံးထွက်သက်နှင့် နောက်ဆုံးသော ရပ်တန့်ခြင်းအထိပေါ့။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသမျှသော အရာအားလုံးတို့သည် စိန်စိန်း သီဆိုပြခဲ့ဖူးသည့် ပညာပေးပုံပြင်ဖြစ်သော အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် မိန်းမငယ်အကြောင်းကို ပြန်လည် အမှတ်ရစေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ပြီ။ ထိုသီချင်းများနှင့် ပုံပြင်များကို လေ့လာသင်ယူကြရသည့် အကြောင်းအရင်းမှာ ကျွန်မတို့အား မည်သို့ ပြုမူနေထိုင်ရန် သင်ကြားပေးရုံမျှ မကဘဲ ကျွန်မတို့၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုသို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူသည့် ဖြစ်ရပ်များကို ဆက်ခါဆက်ခါ တွေ့ကြုံ ဖြတ်သန်းသွားကြရလိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းဆီသို့ ရွှယ်ဟွားကို သယ်ဆောင်လာကြသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို သန့်ရှင်းဆေးကြောပေးပြီး သူ၏ သက်ရှည်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းတို့ အားလုံးမှာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်၍ အရောင်များ လွင့်ပြယ်နေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဆင်များသည် ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အဆင်များသာ ဖြစ်သည်။ အသက်အကြီးဆုံးသော သွေးသောက်ညီအစ်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ ဆံပင်များကို ဖြီးသင်ပေးသည်။ သွေးသောက်ညီအစ်မ အလတ်ကမူ ရွှယ်ဟွား၏ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါများ ပုတ်ပေးပြီး နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေးသည်။ အငယ်ဆုံး သွေးသောက်ညီအစ်မက သူ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ပန်းများ ပန်ဆင်ပေးသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ရပ်ကလာပ်ကို အခေါင်းတစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားကြသည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ သူ၏ အခေါင်းဘေး၌ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကြစဉ် တီးဝိုင်းငယ်တစ်ခုက လွမ်းဆွတ်ဖွယ် သီချင်းများကို တီးမှုတ်နေကြသည်။ အသက်အကြီးဆုံးသော သွေးသောက်ညီအစ်မသည် သူ၏

ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံဖြင့် အမွေးတိုင်များ ဝယ်၍ ထွန်းညှိပူဇော်ခဲ့သည်။ ညီအစ်မအလတ်သည်လည်း သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံဖြင့် ငွေစက္ကူများဝယ်၍ မီးရှို့ပေးခဲ့သည်။ အငယ်ဆုံးညီအစ်မမှာမူ အမွေးတိုင်နှင့် ငွေစက္ကူဝယ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိရကား သူ၏ မျက်ရည်ကိုသာ အရင်းပြု၍ အားရပါးရ ငိုကြွေးနေတော့သည်။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် သားသတ်သမား၊ သူ့သားနှင့် သွေးသောက်ညီအစ်မများ၏ ခင်ပွန်းများနှင့် သားများသည် အခေါင်းကို သုသာန်မြေသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ခြေလှမ်းများက အလွန်လျင်မြန်ကြသည်။ မြေပြင်ပေါ် ရှပ်၍ ပျံနေကြသည့်အလား။ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ နှီစူးစာ အားလုံးနီးပါးကို ယူဆောင်လာပြီး ၎င်းတို့ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ကျွန်မ ပို့ပေးထားသော ပစ္စည်းအမြောက်အမြား ပါဝင်သည်။ တမလွန်ဘဝတွင် ကျွန်မတို့၏ သဝဏ်လွှာများကို သူ ရပါစေသတည်း။

သားသတ်သမား၏ အိမ်သို့ ကျွန်မတို့ ပြန်လာကြသည်။ ချွမ်ရွက်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်း နှပ်နေစဉ် သွေးသောက်ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ မရဏ၏ အငွေ့အသက်များ အားလုံးကို သန့်ရှင်းဆေးကြောနေကြသည်။

သူတို့အထံမှ ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးသော ရှက်ရွံ့ခြင်းမျိုးဖြင့် အရှက်ကြီး ရှက်ကာ မွှန်ထူသွားတော့သည်။ ရွှယ်ဟွားသည် သူတို့၏ သွေးသောက်ညီအစ်မ မဟုတ်ကြောင်း သူတို့က ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူတို့က ကျွန်မကို နားဝင်အောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်းနေကြသည်။

“ဒါဆို ယပ်တောင်ပေါ်က စာတွေကို ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ” ကျွန်မသည် သောကပွေလျက် ပြန်အော်လိုက်မိသည်။

“သူက ရှင်တို့နဲ့ ပေါင်းတော့မယ်လို့ ထည့်ရေးထားတယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး” လျန်းဟွားက ဆိုသည်။

“ဒီမှာ သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်လို့ ရေးရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ရှင့်ကို သူ့အတွက် နောက်ထပ် စိတ်မပူပန်စေချင်လို့ပဲ”

ထိုစာသားများကို သူတို့ ကြည့်ခွင့်ရှိမလားဟု သူတို့ တောင်းဆိုကြသည်။ နောက်မှ ကျွန်မ သဘောပေါက်လာခဲ့ရသည်မှာ ရွှယ်ဟွားသည် ဤအမျိုးသမီးများကို နှီစူးစာ ဖတ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ယခု သူတို့သည် ကြက်အုပ်တစ်အုပ်ကဲ့သို့ ယပ်တောင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စုပြုံ ဝန်းရံနေကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ရွှယ်ဟွား သင်ကြားပေးခဲ့သောကြောင့် အက္ခရာများကို လက်ညှိုးများ ထိုးကာထိုးကာဖြင့် စကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးစာကြောင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့၏ အမူအရာများက တည်ကြည်လေးနက်လာကြသည်။

“ဒီမှာကြည့်” လျန်းဟွားသည် အက္ခရာများကို ထောက်လျက် လှမ်းပြောသည်။

“ဒီအထဲမှာ ကျွန်မတို့ သွေးသောက်တွေ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း လုံးဝ မပါဘူး”

ကျွန်မသည် ယပ်တောင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နိုင်ရန်အတွက် အိမ်ထောင့်တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားလိုက်သည်။ ရွှယ်ဟွားက ဤသို့ ရေးသားထားသည်။

ငါ့မှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာတွေက တော်တော်လေး များတယ်။ နင် မျှော်လင့်ထားသလို ငါ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့ ညည်းညူသံတွေကိုလည်း နောက်ဘယ်တော့မှ နင် မကြားရတော့ပါဘူး။ ဟိုညီအစ်မသုံးယောက်က ငါချစ်သလို ငါ့ကို ချစ်ကြမယ်လို့ ကတိပြုကြတယ်။

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား” လျန်းဟွားသည် အခန်းတစ်ဘက်မှ ကျွန်မကို လှမ်းပြောသည်။

“ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မတို့ကို သူ့အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်ချင်တယ်။ အပေးအယူအနေနဲ့ သူက ကျွန်မတို့ကို နှီစူးစာ သင်ပေးတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာမပါ။ နောက်ပြီး အဲဒီလို သင်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့က သူ့ကို လေးလည်း လေးစားကြတယ်။ ချစ်လည်း ချစ်ခင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်မတို့ကို မချစ်ခဲ့ဘူး။ သူက ရှင့်ကိုပဲ ချစ်တာ။ ရှင့်ဆီက တုံ့ပြန်လာမယ့် အချစ်ကို သူ တောင့်တခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သနားစိတ်နဲ့ သည်းမခံလိုစိတ်တွေ ရောပြွမ်းမနေတဲ့ ရှင့်ရဲ့ အချစ်စစ်ကိုပဲ သူက မျှော်လင့်ခဲ့တာ”

ကျွန်မ၏ ဉာဏ်တိမ်မှု၊ ခေါင်းမာမှုနှင့် အတ္တကြီးမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသော ပြဿနာကြီးသည် ကျွန်မ၏ မိုက်မဲမှုနှင့် အဆင်အခြင် ကင်းမဲ့မှုတို့ကို ဖော်ပြနေသည်။ နှီစူးကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျွန်မသည် အကြီးကျယ်ဆုံးသော အမှားတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မသည် စကားလုံးတို့၏ ဖွဲ့စပ်ပုံ၊ ဆက်စပ်စဉ်းစားရမည့် အကြောင်းအရာနှင့် အနက်ပြားပုံတို့ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ ကျွန်မ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ကြောင့် ရွှယ်ဟွားနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ကြစဉ်က ရရှိခဲ့သော သင်ခန်းစာကို ကျွန်မ မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မကဲ့သို့သော သာမန် လယ်သမားတစ်ဦး၏ ဒုတိယမြောက် သမီးထက် သူသည် စကားလုံးများကို ပိုမို ပါးနပ်စွာနှင့် ပိုမို ရှုပ်ထွေးစွာ အမြဲတမ်း အသုံးပြုတတ်ခဲ့သည်။ အသိအမြင် ခေါင်းပါးသော ကျွန်မ၏ ပယောဂကြောင့် ရွှယ်ဟွားသည် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားသွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မဘဝ၏ ကျန်ရှိနေသေးသော နှစ်ကာလများ (ရွှယ်ဟွား ဖြတ်သန်းခဲ့သော တစ်ဘဝစာနှင့် ညီမျှသည်) အတွင်း၌ ကျွန်မသည် နောင်တတရားနှင့်သာ လုံးလည်လိုက်လျက် ရှင်သန်သွားခဲ့ရသည်။

သို့သော် ထိုမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။

“ရှင် စိတ်ကျေနပ်နိုင်အောင်လို့ သူက နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တယ်” လျန်းဟွားက ပြောသည်။

“ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း စောနိုင်သမျှ စောစော သူ့ယောက်ျားနဲ့ အတူအိပ်တဲ့ ကိစ္စကိုတောင် သူ ရှင့်အတွက် လုပ်ပေးခဲ့တာ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာရှင်”

“ကလေးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ အခါတိုင်းမှာ ရှင့်ရဲ့ ပြုမူဆက်ဆံပုံက သူ့ယောက်ျား၊ သူ့ယောက္ခမတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ သူ့ကို စာနာမပေးကြဘူး” ရန်းလျိုက စကားဆက်သည်။

“သားယောက်ျားလေးတွေကို များများစားစား မွေးပေးနိုင်မှသာ သူ့ကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ရှင် အမြဲတမ်း ပြောနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သူက ရှင့်စကားကို ယုံတယ်လေ။ ဒီတော့ ရှင်က သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားဖို့ ပြောတော့ သူက ရှင့်စကားအတိုင်း လိုက်လုပ်တော့တာပေါ့”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်မတို့ ပြောသင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား” ကျွန်မက မခံမရပ်နိုင်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ မိန်းမသားအချင်းချင်း အဲဒီလိုပဲ နှစ်သိမ့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမယ့် သူ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရတဲ့အခါမှာ အဲဒီ စကားလုံးတွေက သူ့ကို နှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်လိမ့်ဦးမယ်လို့ ရှင် ထင်နေတာလား”

“အဲဒီတုန်းက ရှင်တို့မှ အနားမှာ မရှိဘဲ။ ကျွန်မရဲ့ ပြောစကား အတိအကျကို ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“ထပ်ကြိုးစားဦး။ ထပ်ကြိုးစားဦး။ ထပ်ကြိုးစားဦး” မေးဟွားက မခံချင်အောင် ပြောသည်။

“အဲဒီလို စကားမျိုးတွေ မပြောခဲ့ပါဘူးလို့ ရှင် ငြင်းနိုင်လို့လား”

ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ပါ။

“အခု ပြောနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ တခြား ကိစ္စတွေ အများကြီးမှာ ရှင့်ရဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် သူ့ကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်” လျှန်းဟွားက စကားကို ပြန်ကောက်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး သူက လိုက်လုပ်ပြန်တော့လည်း ရှင်က သူ့ကို အပြစ်တင်ပြန်ရော”

“ရှင်တို့ ကျွန်မရဲ့ စကားတွေကို နားလည်မှု လွဲနေကြပြီ”

“လွဲသွားလို့လား” ရန်းလျိုက မေးသည်။

“သူက ရှင့်အကြောင်းကိုချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေခဲ့တာ။ ရှင့် မကောင်းကြောင်းကို ရှင့်ကွယ်ရာမှာ တစ်ခွန်းတလေတောင် ဟမသွားခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မတို့ အမှန်အတိုင်း နားလည်လာခဲ့တယ်”

“သူဟာ လောင်ထုံးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင့်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ

မရှိဘဲ ချစ်ခဲ့တယ်။ ရှင့်မှာ ဘယ်လို အရည်အသွေးတွေနဲ့ပဲ ပြည့်စုံနေ ပြည့်စုံနေ၊ ဘယ်လို အရည်အချင်းတွေပဲ ချို့ယွင်းနေ ချို့ယွင်းနေ၊ သူကတော့ ရှင့်ကို ချစ်မြဲ ချစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကကျတော့ရော။ ရှင့်ခေါင်းထဲမှာ ယောကျ်ားအတွေးတွေ များလွန်းနေတယ်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက် ချစ်တတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ရှင်က သူ့ကို ချစ်ပြီးတော့ ယောကျ်ားတွေ ကျင့်သုံးတဲ့ ဥပဒေသတွေနဲ့ ရှင်က သူ့ကို တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့တာပဲ” မေးဟွားက စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

တစ်ပတ်ပြည့်သွားသည့် အခါတွင် လျန်းဟွားက နောက်တစ်ကျော့ စတင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်မှာ နေခဲ့ကြရတဲ့ အချိန်တွေကို ရှင် မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ သူ ကလေးတစ်ယောက် ပျက်ကျခဲ့တယ်လေ” သူ၏ လေသံက ကျွန်မကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ မှတ်မိတာပေါ့”

“အဲဒီအချိန်တုန်း ကတည်းက သူ မနေကောင်း ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်။ သားသတ်သမားကြောင့် ...”

“အဲဒီနေ့က သူ့ယောကျ်ားရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့” ရန်လျိုးက ဝန်ခံစကား ဆိုသည်။

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကနေ ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေက အနက်ရောင် သွေးပုပ်တွေ။ နောက်ပြီး ပျက်ကျသွားတဲ့ ကလေးကို ကျွန်မတို့ ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာ သူနဲ့ နှစ်တွေအများကြီး အတူ နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးက အဲဒီတစ်ကြိမ်တင် မကဘူး။ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြစ်တင်စာကို ရှင် ရွတ်ဆိုနေတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ အတော်ကို မမာမကျန်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီ” မေးဟွားက နောက်တစ်ကြိမ် အဆုံးသတ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်မသည် ယခင်ကလည်း သူတို့ကို တစ်ခါမျှ အောင်အောင်မြင်မြင် မငြင်းခုန်နိုင်ခဲ့ဖူးချေ။ ယခုကဲ့သို့ ချက်ကျလက်ကျ ပြောလာသည့် အခါတွင် ကျွန်မ

မည်သို့ ငြင်းဆိုနိုင်ပါအံ့နည်း။ အကျိတ်အလုံးသည် အချိန်တော်တော် ကြာကတည်းကပင် သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ တည်ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ အတိတ်မှ အကြောင်းအချက် အတော်များများသည်လည်း ယခုမှပင် လိပ်ပတ်လည်လာတော့သည်။ ရှွယ်ဟွား၏ ခံတွင်းပျက်နေခြင်းအကြောင်း၊ ဖြူဖျော့လွန်းနေသော သူ၏ အသားအရေ၊ ထို့အပြင် သူ့ကို အာဟာရပြည့်အောင် စားသောက်ရန်၊ သူ၏ ပါးများကို သွေးရောင်လျှမ်းစေရန်နှင့် သူ၏ ခင်ပွန်းအိမ်တွင် သဟဇာတ ညီညွတ်မျှတခြင်း အကျိုးငှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်မှန်သမျှ အားလုံးကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရန် သူ့ကို နားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့စဉ်အခါက စွမ်းအင်များ ယုတ်လျော့နေသည့် သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် စသည့် အခြေအနေတို့ကို ယခုမှ နားလည် သဘောပေါက်လာတော့သည်။ ထို့နောက် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်က ဤအိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့သည့် ပထမဆုံးနေ့တွင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် ကျွန်မအား တိုးလျှိုးတောင်းပန်ခဲ့ကြောင်း ပြန်လည် သတိရလာသည်။ ကျွန်မသည် သူကဲ့သို့ မပြုမူနိုင်ခဲ့ပေ။ သူ့ခမျာ ဆိုးရွားလှစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ခံစားနေရပါလျက်၊ သေမင်းနှင့် အကြိတ်အနယ် စစ်ခင်းနေရပါလျက်၊ သူ့ကို ချစ်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ၏ ပါးစပ်မှ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြောကြားနေပါလျက်နှင့်ပင် ကျွန်မသည် သူ့ကို တောင်းပန်စကား မဆိုခဲ့မိချေ။ သူ၏ နှလုံးသားသည် အစဉ်အမြဲ ဖြူစင်နေခဲ့ပြီး ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှာမူ အိုဟောင်းသော သစ်ကြားသီးခြောက်တစ်လုံးကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ရှုံ့တွကာ ခက်ထန်မာကြောနေသည်။

ယခုအခါတွင် ကွယ်လွန်ကုန်ပြီ ဖြစ်သော ထိုသွေးသောက်ညီအစ်မများအကြောင်းကို မကြာခဏ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ကျွန်မသည် လူးဖူးလန် ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏ နှုတ်ထွက်စကားများကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောကြားခဲ့ရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့သည် အမှန်တရားကို ဖွင့်မပြောရမချင်း ကျွန်မကို ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားခွင့် ပြုကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ယပ်တောင်နှင့် မီးမသင့်ခဲ့သော စာတချို့ကို ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ် အခန်းဆောင်ထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း နေနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မင်ခဲကို ကျောက်ပြင်ပေါ်တင်လျက် မင်ရည်ကို လမိုက်ညကဲ့သို့ မဲနက်သွားအောင် သွေးယူလိုက်သည်။ ယပ်တောင်ကို ဖွင့်ပြီး စုတ်တံကို မင်တို့ကာ နောက်ဆုံးဟု ယူဆရသည့် စာကြောင်းများကို စတင် ရေးသားလိုက်တော့သည်။

❝ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကို အမြဲတမ်း နားလည်ပေးတတ်တဲ့ နင်ဟာ အခုဆိုရင်တော့ နွေးထွေးတဲ့ နေရောင်ခြည်အောက်က တိမ်တိုက်တွေရဲ့

အထက်မှာ ပျံသန်းနေလောက်ပြီ။ တစ်နေ့ကျရင် ငါတို့တွေ အတူတူ ပျံသန်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ”

အထက်ပါ စာကြောင်းများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်မ ဆင်ခြင် သုံးသပ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်မ အချစ်ခဲ့ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအပေါ်သို့ ကျရောက်စေခဲ့သည့် ထိခိုက်နစ်နာမှုများ အားလုံးကို ကုစားနိုင်ရန်အတွက်၊ အဖက် ဆယ်နိုင်ရန် အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်မ လုပ်ဆောင်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

အခန်း (၁၉) နောင်တ

ယခုအခါတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ လက်ဖြင့် ချက်ပြုတ်ရန်၊ ရက်ကန်းရက်ရန်နှင့် ဇာပန်းထိုးရန် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ယင်းလက်များကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများ၊ အကွက်အပြောက်များကို တွေ့မြင်နေရသည်။ အိမ်အပြင်ဘက် နေမင်း၏ အောက်တွင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များနှင့် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲတွင် တစ်ဘဝလုံး နီးပါးမျှ ခိုကပ်နေထိုင်ခဲ့ရသော နှစ်ကာလများမှာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ ကျွန်မ၏ အရေပြားမှာ အတွန့်အတိုက်၊ အထိအပုတ် ဒဏ်ကိုပင် ခံနိုင်ရည် မရှိတော့လောက်အောင် ပါးလျလွန်းနေသည်။ မင်သွေးစာရေးခြင်း အလုပ်ကိုလည်း မပြုလုပ်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်မ၏ လက်ဆစ်များမှာ ဖူးရောင်နေကြသည်။ ယင်နှစ်ကောင်သည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ပေါ်တွင် ရပ်နားနေကြသည်။ ၎င်းတို့ကို မောင်းနှင်ရန်ပင် ကျွန်မတွင် ခွန်အား မရှိတော့ပေ။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများ – အမယ်အိုတစ်ယောက်၏ အရည်ရွှန်းလဲ့သော မျက်လုံးများ – သည် အတိတ်၏ နေ့ရက်များအတွင်း၌ မျက်ရည်များ အလွန်အကျွံ စီးကျခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ ပါးလျသော ငွေရောင် ဆံပင်များသည် ကျွန်မ၏ ခေါင်းစည်းပဝါအတွင်းရှိ ဆံညှပ်များ အကြားမှ အောက်သို့ အလျှိုလျှို ခုန်ဆင်းနေကြသည်။ ဧည့်သည်များ ရောက်လာသည့် အခါတွင် သူတို့က ကျွန်မကို စေ့စေ့ မကြည့်မိစေရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ကျွန်မကလည်း သူတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရန် ကြိုးပမ်းမနေတော့ပါ။ ကျွန်မ၏ သက်တမ်းက လိုသည်ထက်ပင် ပိုလွန်ကာ ရှည်လွန်းလှပေသည်။

ရွှယ်ဟွား ကွယ်လွန်သွားသည့် အချိန်၌ ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ တစ်ဝက်မျှ ကျိုးရုံသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ဆန်ဆီဆားနေ့ရက်များက မကုန်လွန်သေးပေ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌မူ ကျွန်မသည် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေရသည့်ဘဝကို စတင်နေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ အမျိုးသမီး အများစုအတွက် ၎င်းဘဝသည် သူတို့၏ လင်ယောကျ်ားများ ကွယ်လွန်သည့် အချိန်မှ စတင်ကြသည်။ ကျွန်မအတွက်မူ ရွှယ်ဟွားကို ဆုံးရှုံးရသည့် အချိန်မှ စတင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မသည် 'တစ်ဦးတည်းသော မသေသေးသူ' ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း အရာရာသည် ကျွန်မကို လုံးဝဥဿုံ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရန် အခွင့်မပေးခဲ့ချေ။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့်

မိသားစုသည် ကျွန်မကို ဇနီးအဖြစ်၊ မိခင်အဖြစ် လိုအပ်နေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းသည် ကျွန်မကို လူးဖူးလန်အဖြစ် လိုအပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ရွှယ်ဟွား၏ ကလေးများကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မလောင်ထုံး၏ အချစ်ကြွေးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်ရပေမည်။ သို့သော် အမှန်တကယ် ရက်ရောသော၊ ရှင်းသန့်ဖြူစင်သော စိတ်သဘောထားဖြင့် လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ကိစ္စမှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားမလည်သည့် အခါမျိုး၌ ပို၍ပင် ခက်ခဲလှတော့သည်။

ရွှယ်ဟွား ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လအနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်မ ပထမဆုံး ပြုလုပ်ခဲ့သော အရာမှာ သူ့သမီး၏ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားများ၌ သူ၏ နေရာကို အစားထိုး ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ချွမ်ရှက်သည် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေဟန် ရှိသည်။ မိဘအိမ်မှ ခွဲခွာရမည်ကို ဝမ်းနည်းဆုတ်နစ်နေသည်။ သူ့မိခင်အပေါ် မညှာမတာ ဆက်ဆံခဲ့သော သူ့ဖခင်၏ လုပ်ရပ်များကို တွေ့မြင်ထားသောကြောင့်လည်း သူ၏ မရေရာသော အနာဂတ်အပေါ် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။ ၎င်းတို့မှာ အိမ်ထောင်ပြုအံ့ဆဲဆဲ မိန်းမပျိုတိုင်း၏ စိုးရွံ့မှုမျိုးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ကျွန်မ ရှင်းပြခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ မင်္ဂလာဦးည၌ သူ့ခင်ပွန်း အိပ်ပျော်သွားသည့်နောက်တွင် ချွမ်ရှက်သည် ရွာ၏ ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချကာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားလေတော့သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးက သူ့မိသားစုအသစ်ကိုပါ ဒုက္ခပေးရုံတင် မကဘူး။ သောက်ရေ မရအောင် လုပ်ပြီး တစ်ရွာလုံးကိုပါ ဒုက္ခပေးသွားတယ်”

မကျေနပ်သော စကားသံများက ဟိုမှဒီမှ လျှံကျလာကြသည်။

“အဲဒီကောင်မကတော့ သူ့အမေ အတိုင်းပါပဲအေ။ ပြစ်တင်စာအကြောင်း ညည်းတို့ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ရွှယ်ဟွား၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိုးချေဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည့် ကျွန်မ ရေးဖွဲ့ခဲ့သော စာသည် ယခုအခါတွင် ကျွန်မ၏ လိပ်ပြာကို ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ထိုသို့သော ပြောစကားများကို ကြားရသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မသည် သူတို့ကို နှုတ်ပိတ်သွားစေရန် အားထုတ်ရတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် ကျွန်မသည် မသန့်ရှင်းသော လူများကို ခွင့်လွှတ်တတ်သည့်၊ ကူညီပံ့ပိုးတတ်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရွှယ်ဟွားအတွက်

ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးသော ကြိုးပမ်းချက်သည် မည်မျှ မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်မ သိရှိခဲ့သည်။ ထိုကလေးမလေး၏ သေဆုံးမှုအကြောင်းကို ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ရေးသားသော နေ့သည် ကျွန်မဘဝ၏ အဆိုးရွားဆုံးသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်ဆင့်အနေဖြင့် ကျွန်မ၏ ခွန်အားများကို ရွှယ်ဟွား၏ သားအပေါ်၌ စူးစိုက်ထားခဲ့သည်။ အယုတ်ညံ့ဆုံးသော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသော်လည်း၊ သူ့ဖခင်၏ ထောက်ပံ့မှုကို စိုးစဉ်းမျှ မရရှိခဲ့သော်လည်း သူသည် ယောကျ်ားတို့၏ အက္ခရာများကို သေစာရှင်စာမျှ ဖတ်တတ်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဂဏန်းသင်္ချာတွင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်။ သို့ပါလျက် သူသည် သူ့ဖခင်၏ အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်းကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ပေးနေရသောကြောင့် သူ့ဘဝကို မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ ဇနီးကို သွားတွေ့ခဲ့သည်။ သူ၏ ဇနီးမှာ သူ့မိဘအိမ်တွင် နေထိုင်နေရဆဲသာ ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌ ကျွန်မသည် မှန်ကန်သင့်မြတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကလေးမလေးတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့သည်။ သို့သော် သားသတ်သမား၏ အိမ်သို့ ပြောင်းနေရတော့မည့် ကိစ္စက ကျွန်မကို နာကျင်ခံခက် အောင့်သက်သက် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ယောကျ်ားတို့၏ ပြင်ပလောကကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိသော်လည်း ကျွန်မသည် ဤကောင်လေးအတွက် အလုပ်အသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေပေးရန် ကျွန်မခင်ပွန်းအား တိုက်တွန်း ပြောဆိုခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ဘကြီးတော်လူး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံးကို အမွေဆက်ခံခွင့် ရရှိရုံတင် မကဘဲ ဆားလုပ်ငန်းမှ ရရှိသော အကျိုးအမြတ်များကြောင့် ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေများသည် ကျင်းထျန်သို့ပင် တန်းတလျား ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် သီးစားခများ ကောက်ခံပေးရန်အတွက် ရွှယ်ဟွား၏ သားကို ငှားရမ်းလိုက်သည့်အပြင် သူ့အတွက် အိမ်တစ်လုံးနှင့် ကိုယ်ပိုင် ဥယျာဉ်ခြံတစ်ခြံကိုပါ ပေးအပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သားသတ်သမားသည် သူ့အလုပ်မှ အနားယူကာ သူ့သားနှင့်အတူ လာနေတော့သည်။ ထိုအိမ်၏ ဆည်းလည်းသံလေး ဖြစ်သော သူ၏ မြေးကို တုန်နေအောင် ချစ်ရှာတော့သည်။ ဤကောင်လေးနှင့် သူ၏ မိသားစုလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားနိုင်ကြသည်။ သို့သော် ရွှယ်ဟွားကို အကြွေးဆပ်ရန်အတွက် ဤမျှနှင့် မလုံလောက်သေးကြောင်း ကျွန်မ နားလည်ထားသည်။

* * *

ကျွန်မ၏ ရာသီသွေးများ ရပ်တန့်သွားသည့် အသက် ၅၀ အရွယ်တွင်

ကျွန်မ၏ ဘဝသည် တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ ကျွန်မသည် သူတစ်ပါးကို ရေပူရေအေး ကမ်းလှမ်းရသည့် ဘဝမှ သူတစ်ပါး၏ ရေပူရေအေး ကမ်းလှမ်းခြင်းကို ခံယူရသည့် ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။ သို့သော် သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျသည့် အခါများတွင် ထောက်ပြပြင်ဆင်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ တင်ပြခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် အေးအေးသာသာ နေထိုင်လိုသည့် စိတ်သဘောထားမျိုးသာ ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် သက်သတ်လွတ် စားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ဝိုင်အရက်ကဲ့သို့သော အပူစာ၊ အစပ်စာများကို ရှောင်ကြဉ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားဟော သုတ္တန်များကို အာရုံပြုလျက် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ကာ လိင်ဆက်ဆံခြင်း ကဲ့သို့သော ညစ်ညမ်းသည့် ကာယကံအမှုများကို စွန့်လွှတ်ရှောင်ကြဉ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်သက် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအား မည်သည့် အငယ်အနှောင်းကိုမျှ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်မလာနိုင်ရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် လျှို့ဝှက် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသော်ငြားလည်း ယခုအခါတွင် သူ့ကို ကြည့်ကာ စာနာသနားနေမိသည်။ သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ မခိုမကပ် မနားမနေ အလုပ်ကြိုးစားခဲ့ခြင်းအတွက် သူ့အနေဖြင့် ချမ်းသာသုခများကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံစား စံစားသင့်ပါသည်။ သို့ဖြင့် သူ ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားလာမည့် အရေးကို စောင့်မျှော်မနေတော့ဘဲ (သူ ဘယ်တော့မှ လှုပ်ရှားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆရပါသည်) ကျွန်မ၏ တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူကာ သူ့ကို ပျော်တော်ဆက်ရန်အတွက် မယားငယ် တစ်ယောက်မကဘဲ သုံးယောက်တိတိကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ၍ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာပေးခဲ့သည်။ သူတို့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လှပချောမောသည့် မိန်းမငယ်များနှင့် ဒွန်တွဲပါလာတတ်သည့် မနာလို ဝန်တိုမှုများနှင့် သေးနုပ်သော သဘောထား ကွဲလွဲမှုများကို ကျွန်မ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် သားသမီးများ ထွန်းကားလာလျှင်လည်း ကျွန်မ စိတ်မလှုပ်ရှားတော့ပြီ။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် ဤကျေးရွာအတွင်း၌ ပို၍ပင် ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ သူသည် မိန်းမအများကို ကျွေးမွေး ထောက်ပံ့ထားနိုင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြသရာ ရောက်နေသည့်အပြင် ဤခရိုင်အတွင်းရှိ ယောကျ်ားများ အားလုံးထက် ကိုယ်ကာယ သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် အဖော်မွန်ကောင်း၊ ပါရမီဖြည့်ဖက် အဆင့်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်နှင့် ကျွန်မနှင့် စကားစမြည် ပြောရန်အတွက် အမျိုးသမီးဆောင်ထဲသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်မတို့၏

အိမ်တွင်းရေးသည် ပဋိပက္ခ မရှိဘဲ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသောကြောင့် သူ့အား များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရစေခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ပြင်ပလောက၏ ပရမ်းပတာ ဖြစ်မှု၊ မတည်ငြိမ်မှုနှင့် အကျင့်ပျက် ယိုယွင်းမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူ၏ စိတ်ပူပန်မှုများသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်စစီ လွင့်ပျောက်ကုန်တော့သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ယခုကဲ့သို့ အတူတကွ ရှိနေကြရသည်ကို များစွာ ကျေနပ် နှစ်ခြိုက်မိကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း ဖြတ်သန်း နေထိုင်ခဲ့ရသော တခြားသော အချိန်များထက်ပင် သာလွန်ကောင်း သာလွန်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့သည် ဥယျာဉ်တစ်ခု ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ကြပြီး ၎င်းဥယျာဉ်သည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျွန်မတို့အနီး၌ ပွင့်လန်းဝေဆာနေသည်။ ကျွန်မတို့၏ သားများအားလုံးလည်း အိမ်ထောင်ရက်သား ကျကုန်ကြပြီ။ သူတို့၏ ဇနီးများ အားလုံးကလည်း သူတို့၏ မျိုးဆက်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်သည် မြေးပေါင်းများစွာ၏ ဆည်းလည်းသံများဖြင့် စည်ဝေနေသည်။ ကျွန်မတို့က သူတို့ အားလုံးကို ချစ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မနှင့် သွေးသားမတော်စပ်သည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို သူတို့ အားလုံးထက် ပို၍ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ကျွန်မသည် ထိုကလေးမကို ကျွန်မအနားတွင် ရှိနေစေချင်သည်။

ကျင်းထျုန်ရှိ အိမ်ငယ်ကလေးထဲတွင် သီးစားခ ကောက်ခံသူ၏ ဇနီးသည် သမီးမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မျက်နှာမြင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွား၏ မြေးဖြစ်သော ဤကလေးမလေးကို ကျွန်မ၏ မြေးအကြီးကောင်နှင့် စုံဖက်ပေးချင်သည်။ အကယ်၍သာ မိသားစုနှစ်စုလုံးသည် ရွှေဂေဟဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ အကယ်၍သာ သတို့သားမိသားစုသည် တင်တောင်းပဏ္ဏာများကို စတင် ပေးပို့ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့ပါမူ၊ အကယ်၍သာ သတို့သမီးမိသားစုသည် ၎င်းပဏ္ဏာများကို လက်ငင်း လိုအပ်နိုင်လောက်အောင် စီးပွားရေး ချို့ငဲ့ခဲ့ပါမူ အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသော ကလေးနှစ်ဦးကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးခြင်းသည် စောလွန်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။ ကျွန်မတို့သည် ထိုအခြေအနေများ အားလုံးနှင့် ကိုက်ညီနေသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ထို့အပြင် အိမ်ထောင်သက် ၃၂ နှစ်အတွင်း၌ ကျွန်မသည် ခင်ပွန်းသည်ကို အရှက်ရအောင်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်ယွင်းအောင် တစ်ခါသားမျှ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းကလည်း ဤတောင်းဆိုမှုကို ကျွန်မအား ရက်ရက်ရောရော အခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ကောင်မလေး၏ ခြေထောက်များကို တုပ်နှောင်ရန် အချိန်ကျရောက်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်မသည် အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို အိမ်သို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအဖွားအိုကြီးကို ခြေကြီးမနှစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းထဲသို့

တွဲခေါ်လာကြသည်။ ယခုအခါတွင် တခြားသော အောင်သွယ်တော်များ၌ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများ ပိုမို ရရှိနေသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း လက်ရှိ မျက်မြင်အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မကြောင့်မကြ နေနိုင်ရန်အတွက် သူ့တွင် စုဆောင်းငွေ အလျှံပယ် ရှိထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း နားလည်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဇရာက အောင်သွယ်တော်ဝမ်ကို ညှာတာ ထောက်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ရှုံ့တွနေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ တိမ်ဖုံးကွယ်လျက် ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ ခံတွင်းမှာလည်း ဟောင်းလောင်းဖြစ်လျက် ဆံကေသာမှာလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ သူ၏ ကုန်းနေသော ခါးကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အတွင်းသို့ ကျုံ့ဝင်နေသည်။ သူသည် အားနည်းချည့်နဲ့လွန်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အကူမပါဘဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပေ။ ထိုသို့သော အနေအထားများကို တွေ့မြင်ထားရသောကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မသည် ဤမျှ အသက်ရှည်ရှည် နေထိုင်လိုခြင်း အလျှင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ ဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် သစ်သီးယိုများဖြင့် သူ့ကို တည်ခင်းဧည့်ခံလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ခဏမျှ ပဋိသန္ဓာရစကားများ ပြောဆိုကြသည်။ သူသည် ကျွန်မကို လုံးဝ မှတ်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်နေသည်။ ထိုအချက်ကို အားသာချက်အဖြစ် ကျွန်မ အသုံးပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးဆနေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ တောင်တောင်ဤဤ လျှောက်ပြောကြပြီးသည့် နောက်တွင် ကျွန်မသည် စကားကို လိုရင်းသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ မြေးကလေးအတွက် သင့်လျော်မယ့် သတို့သမီးလောင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ရှာနေပါတယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မက ကလေးရဲ့ အဖေနဲ့ စကားပြောသင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က မေးသည်။

“သူက ခရီးလွန်နေပါတယ်။ ကျွန်မကို သူ့အစား ညှိနှိုင်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုထားပါတယ်”

အဘွားအိုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည့်အလား သူ၏ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် သူ အိပ်ပျော်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ကျင်းထျန်မှာ အလားအလာရှိတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်မ ကြားထားတယ်” ကျွန်မက အသံကို မြှင့်တင်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

“သူက သီးစားခ ကောက်ခံတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပါ”

အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသော စကားများသည် ကျွန်မ မည်သူ ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ သိထားသည်ဟု ထောက်ပြနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မွေးစားချွေးမအနေနဲ့ အိမ်မခေါ်ထားတာလဲ” သူက မေးသည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်က အင်မတန်မှ ကြီးပါတယ်။ ရှင့်ရဲ့ သားနဲ့ ချွေးမကလည်း ဒီအစီအစဉ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူနိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ အပိုင် ပြောရဲပါတယ်”

အကယ်စင်စစ် သူတို့သည် ကျွန်မ၏ လုပ်ရပ်ကို များစွာ မနှစ်မြို့ကြချေ။ သို့သော် သူတို့ ဘာတတ်နိုင်အံ့နည်း။ ကျွန်မ၏ သားသည် စာသင်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသက် ၃၀ ဖြင့်ပင် နေပြည်တော် ရာထူးခန့်စာမေးပွဲ၏ ပြည်နယ်အဆင့်ကို လောလောလတ်လတ် အောင်မြင်ထားပြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံနှင့် စိတ်ဝင်စားမှုသည် တခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်ချင် ရောက်နေမည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူသည် တိုင်းပြည်အနှံ့ ခရီးသွားနေပေလိမ့်မည်။ သူသည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လျှင်လည်း သူတွေ့မြင်ခဲ့သမျှသော ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဩဖွယ် ကိစ္စများကိုသာ ကျွန်မတို့အား ပြောပြခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်နေတော့သည်။ အနီရောင် မုတ်ဆိတ်များနှင့် ကိုးရိုးကားရားနိုင်သော အရပ်ရှည်ရှည် တိုင်းတစ်ပါးသားများအကြောင်း၊ ခါးကို အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ထားသည့် သူတို့၏ ဇနီးမယားများ အကြောင်းတို့အပြင် ထိုမိန်းမများ၏ ခြေထောက်များက ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် သူတို့၏ ခြေသံများမှာ ကမ်းတင်နေသော ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တဖျပ်ဖျပ် မြည်ဟည်းနေကြကြောင်းတို့ကို ရေပက်မဝင်အောင် ပြောနေတတ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မ၏သားသည် ဖခင်စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သော သားလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ ချွေးမကလည်း ကျွန်မ၏ စကားကို နာခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့စင်လျက် ကျွန်မချွေးမသည် ဤဆွေးနွေးပွဲ၌ လုံးဝ ပါဝင်ခြင်း မပြုဘဲ သူ၏ အခန်းထဲတွင်

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေလေသည်။

“ကျွန်မက ခြေကြီးမတစ်ယောက်ကို ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဒီခရိုင်ထဲက ခြေထောက်အလှဆုံး ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားချင်တာ”

“အဲဒီကလေးက အခု ခြေထောက်တောင် မထုပ်ရသေးဘူးလေ။ အာမ မခံ …”

“ဒါပေမယ့် ရှင် အဲဒီခြေထောက်တွေကို တွေ့ပြီးပြီလေ။ ကျွန်မ ပြောတာ ဟုတ်တယ်မလား၊ အောင်သွယ်တော်ဝမ်။ ရှင်က အကြားအမြင်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်လို ရလဒ်မျိုး ထွက်လာနိုင်မယ်လို့ ရှင် ထင်သလဲ”

“ရလဒ်ကောင်းထွက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို အဲဒီကလေးရဲ့ အမေက နားလည်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်ပေးမှာပေါ့”

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ရှင့်မှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကလေးမလေးကို ဒီအိမ်ပေါ် ခေါ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ” အောင်သွယ်တော်ဝမ်က မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါက မသင့်လျော်တဲ့ ကိစ္စပဲလေ။ ရှင့်မြေးက သူ့ရဲ့ အနာဂတ် ဇနီးလောင်းကို ကြိုမြင်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူသည် စဉ်းငယ်မျှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိသေးပေ။ ကျွန်မသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်မ ကလေးမလေးရဲ့ အိမ်ကို သွားမှာပါ”

“အဲဒီလို လုပ်လို့တော့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီကို မကြာခဏ သွားလည်မှာပါ။ သူ့ကို သင်ပေးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်”

အသည်းအသန် တွေးဆနေသော အောင်သွယ်တော်ဝမ်၏ မျက်နှာကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် ကိုယ်ကို အရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်ကာ အဘွားအို၏ လက်ကို ကျွန်မ၏ လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ် စိန်စိန်း၊ ကလေးမလေးရဲ့ အဘွားကလည်း ဒီကိစ္စကို သဘောတူနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

မျက်ရည်ဥများသည် အောင်သွယ်တော်ကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် တွဲလွဲခိုနေကြသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးအနေနဲ့ မိန်းမတွေ တတ်အပ်တဲ့ လက်မှုပညာတွေကို သင်ကြားဖို့ လိုလိမ့်ဦးမယ်” ကျွန်မသည် စကားကို အလောတကော ပြောလိုက်သည်။

“သူ ခရီးထွက်ဖို့ လိုလိမ့်ဦးမယ်။ အဲ … သူ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က မိန်းမတွေရဲ့ လောကကို ကျော်လွန်သွားဖို့တော့ မသင့်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကူဖောဘုရားကျောင်းကို သွားလည်ဖို့လောက်တော့ ရှင် သဘောတူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကန်စွန်းဥကြော်ဆိုင်ကို အခု သူ့မြေးက အမွေဆက်ခံပြီး ဆိုင်ဆက်ဖွင့်ထားတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားတယ်”

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်မနေ ရအောင် အကောင်အထည် ဖော်ကာ ရွှယ်ဟွား၏ မြေးမလေးကို ကျွန်မ၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက် မရောက်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ခြေထောက်များကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် စည်းနှောင်ပေးခဲ့ပြီး ပေးနိုင်သမျှသော မိခင်မေတ္တာများကို သူ့အား ပုံအော ပေးခဲ့သည်။ သူ၏ မိဘအိမ် အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းဆောင်ထဲတွင် သူ့ကို လက်တွဲကာ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် လမ်းလျှောက် ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ မူတန်း၏ ခြေထောက်များသည် စံမီသော ရွှေရောင်လီလီများ ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များနှင့် တစ်ရွယ်တည်းနီးပါး တူညီကြသည်။ မူတန်း၏ ခြေထောက်ရိုးများ ပြန်လည် အထိုင်ချနေသည့် လပေါင်းများစွာအတွင်း၌ ကျွန်မသည် သူ့ထံသို့ နေ့တိုင်းနီးပါး သွားရောက်ခဲ့သည်။ သူ၏မိဘများက သူ့ကို လွန်စွာ ချစ်ခင်စုံမက်ကြသည်။ သို့သော် သူ့ဖခင်သည် အတိတ်၏ အကြောင်းချင်းတများကို မေ့ဖျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူ၏ မိခင်မှာမူ

ထိုကိစ္စကို ဘာမျှ မသိချေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် သူ့ဘွားအေနှင့် လောင်ထုံးတို့၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ဇာတ်လမ်းကို သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်။ သူတို့၏ ပေးစာများနှင့် သီချင်းများအကြောင်း၊ သူတို့၏ ခင်မင်မှုနှင့်လောကခံလှိုင်းများအကြောင်းကို သူ့အား ပြောပြလိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ ဘွားဘွားက ပညာတတ်မိသားစုတစ်စုမှာ မွေးဖွားလာခဲ့တာ။ ဘွားဘွားကို သူ သင်ပေးခဲ့ဖူးသမျှတွေ သမီးကို ပြန်သင်ပေးမယ်နော်။ အချုပ်အလုပ်တွေ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိအောင် နေနည်းထိုင်နည်းတွေနဲ့ အရေးအကြီးဆုံးက ဘွားဘွားတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်စာ ရေးသားနည်းပဲ”

မူတန်းသည် သင်ပေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဝီရိယရှိရှိ ကြိုးစား သင်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် သူက ကျွန်မကို ဤသို့ ပြောလာသည်။

“သမီးရဲ့ လက်ရေးက အတော်ကို ကြည့်ရဆိုးတာပဲနော်။ ဘွားဘွား သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူသည် ရွှယ်ဟွား၏ မြေးအရင်း ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း သူ့ထံ၌ ကျွန်မ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ပြန်လည် တွေ့မြင်နေရသည်။

* * *

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျွန်မ တွေးကြည့်မိသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ သေဆုံးခြင်းနှင့် ကျွန်မခင်ပွန်း၏ သေဆုံးခြင်း၊ ဤနှစ်ခုတွင် မည်သူ၏ သေဆုံးခြင်းက ကျွန်မကို ပိုမို၍ ယူကျုံးမရ ဖြစ်စေခဲ့သနည်း။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကြောင့် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ခံစားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးသာလျှင် ဈာပနအခမ်းအနားကို လူများစွာဖြင့် သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ပို့ဆောင် ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအခမ်းအနားတွင် သုသာန်သို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ သူ၏ သားသုံးယောက်သည် ဒူးများကို ထောက်လျက် သူ၏ အခေါင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရာ သုသာန်မြေသို့ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းသည် ကျွန်မ၏အသက် ၅၇ နှစ်အရွယ်တွင် တမလွန်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ထိုအသက်အရွယ်သည် နောက်အိမ်ထောင် ပြုဦးမည်လောဟု စိုးရိမ်ရမည့် အသက်အရွယ်မျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ ကာမဖောက်ပြားမည့် မုဆိုးမမျိုး ဖြစ်သွားလေမလားဟု ပူပန်ရမည့် အရွယ်မျိုးလည်း မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်မသည် ခင်ပွန်း မကွယ်လွန်ကတည်းကပင် မေထုန်မှုကို ရှောင်ကြဉ်သော ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအကျင့်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ

သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်ခဲ့သောကြောင့် ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးသွားသည့် အခါတွင် ကျွန်မသည် မုဆိုးမနှစ်ထပ်ကွမ်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်ထဲတွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းအကြောင်းကို များစွာ ဖတ်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းအကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကို ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိထဲတွင် ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်။ သို့သော် အနည်းအကျဉ်းမျှ ကျွန်မ ပြောပြချင်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ ခွန်အားဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဆက်လက် ရှင်သန်သွားနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မကို ခွန်အားများ မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ သူ၏ တစ်နေ့သုံးနပ်စာကို ပြည့်စုံကုံလုံမှု ရှိအောင် စီမံပေးခဲ့ရသည်။ သူ့ကို စိတ်အပန်းပြေစေရန်အတွက် နည်းလမ်းများကို ဉာဏ်သုံးကာ ရှာကြံစဉ်းစားခဲ့ရသည်။ သူ ထွက်ခွာသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ စားသောက်ချင်စိတ်တို့သည်လည်း ယုတ်လျော့သည်ထက် ယုတ်လျော့လာသည်။ ဤခရိုင်အတွင်းရှိ မိန်းမအပေါင်းတို့၏ စံပြခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေဖို့လည်း ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ နေ့ကို လစား၍ လကို နှစ်မျိုသွားသည်နှင့်အမျှ အချိန်ကာလများကိုလည်း ကျွန်မ မေ့လျော့လာတော့သည်။ ရာသီစက်ဝန်း၏ လည်ပတ်နေမှုကိုလည်း ပေယျာလကန် ပြုတတ်လာသည်။ နှစ်ကာလ တို့သည်လည်း တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် ဆယ်စုနှစ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကုန်လွန်သွားကြသည်။

အသက်ရှည်ခြင်း၏ ဆိုးကျိုးတစ်ခုမှာ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့သည် သင့်ကို ကျော်၍ အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အားလုံးနီးပါးထက်ပင် သက်ဆိုးရှည်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ မိဘများ၊ ကျွန်မ၏ စိန်စိန်းနှင့် စူးစူ၊ ကျွန်မ၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ၊ အောင်သွယ်တော်ဝမ်၊ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း၊ ကျွန်မ၏ သမီး၊ ကျွန်မ၏ သားနှစ်ယောက်၊ ကျွန်မ၏ ချွေးမများအားလုံးတို့အပြင် ယုံကမ်းသည်ပင် ကျွန်မကို စောလျင်စွာ မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ၏ သားကြီးသည် ကုန်းစိန်း[8] အဖြစ်မှသည် ကျင့်စစ်[9] တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ဆက်လက် တက်လှမ်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ အဖြေလွှာကို ကိုယ်တော်တိုင် ဖတ်ရှုတော်မူခဲ့သည်။ တရားသူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မ၏ သားကြီးသည် များသောအားဖြင့် အိမ်ကပ်ခွင့် မရတော့ပေ။ သို့သော် သူသည် လူးမိသားစု၏ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကို မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် သားအလိမ္မာ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သားတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားများကို မည်သည့်အခါတွင်မျှ မေ့ပျောက်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ ယုံကြည်ထားသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးခရီးစဉ်အတွက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အခေါင်းတစ်လုံးကို မှာပေးထားသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ ဘေးတော်နှင့် ဘကြီးတော်လူးတို့၏ နာမတော်တို့နှင့်အတူ သားကြီး၏ နာမည်သည် ထုံးခိုရှိ ဘိုးဘွားဘုံကျောင်း၏

ရွှေရောင်နံရံပေါ်တွင် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ထိုနာမည်သုံးခုတို့သည် အဆောက်အအုံကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားသည့်တိုင်အောင် ထာဝရ တည်တံ့နေပေလိမ့်မည်။

ယခုအခါတွင် မူတန်းသည် အသက် ၃၇ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ လူးဖူးလန်အဖြစ်သို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ အသက်ထက် ၆ နှစ်မျှ ပိုကြီးနေသည်။ အကြီးဆုံး မြေးယောက်ျားလေး၏ ဇနီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်သွားသည့်အခါတွင် သူသည် လူးဖူးလန်အသစ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သူ့တွင် သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက် ရှိပြီး နောက်ထပ် ကလေးများစွာ ပွားစီးလာနိုင်သေးသည်။ သူ၏ အကြီးဆုံးသားကို တခြားရွာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် မကြာခင်ကမှ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် – အမြွှာပူးလေးတစ်စုံကို မျက်နှာမြင်ထားသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာကလေးများကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားနှင့် ကျွန်မတို့၏ မျက်နှာကလေးများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့၏ မိဘမျိုးရိုးကို အဓွန့်ရှည်အောင် ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ကြသောကြောင့် သမီးမိန်းကလေးများကို အသုံးမကျသော အခက်အလက်များဟု လူကြီးသူမများက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ မိမိတို့နှင့် လက်ဆက်ကြသည့် လင်ယောက်ျား၏ မျိုးရိုးကိုသာ နာမည်မတိမ်ကောအောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သားရတနာများ မွေးဖွားပေးနိုင်လောက်အောင် ကံကောင်းဖို့တော့ လိုပေလိမ့်ဦးမည်။ ဤနည်းဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူ့လင်တော်မောင် မိသားစု၏ ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ထာဝရ သက်ဆင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ ရှင်လျှင်လည်း သူ့အိမ်၏ လူသာ ဖြစ်၍ သေလျှင်လည်း သူ့အိမ်၏ တစ္ဆေသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဤအချက်များ အားလုံးတို့သည် မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲသော အမှန်တရားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဤရက်များ အတွင်း၌ ကျွန်မသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။ ရွှယ်ဟွား၏ အသွေးအသားများနှင့် ကျွန်မ၏ အသွေးအသားများသည် ပေါင်းစပ်ကြလျက် မကြာခင်သော အချိန်အတွင်း၌ လူးအိမ်တော်ကြီး၏ အရှင်သခင်အသစ်များ ဖြစ်လာကြပေတော့မည်။

‘ ဗဟုသုတ နည်းပါးသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပညာတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ထက် သာလွန် ကောင်းမွန်၏ ’

ဤဆိုရိုးစကားကို ကျွန်မ အစဉ်အမြဲ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်မသည် ပြင်ပလောက၌ ဖြစ်ပျက်နေသမျှသော အရာအားလုံးတို့ကို မကြားမိအောင် နားပိတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ယောက်ျားတို့၏

စာအရေးအသားကိုလည်း သင်ယူရန် မည်သည့်အခါကမျှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးချေ။ သို့သော် မိန်းမကောင်းတို့၏ နည်းနာနိဿျများ၊ ပုံတိုပတ်စများနှင့် နှီးစူးကို ကျွန်မ သင်ယူခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျင်းထျန်တွင် မူတန်းနှင့် သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်မများအား နှီးစူးအက္ခရာများကို သင်ကြားပေးနေစဉ်အခါက မိန်းမအမြောက်အမြားသည် သူတို့၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်များကို ချရေးပေးပါရန် ကျွန်မကို တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို မငြင်းဆန်ရက်ခဲ့ပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ကြက်ဥသုံးလုံးနှင့် ကြေးပြားတစ်ပြားကို အခကြေးငွေအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူတို့အတွက် ရေးသားပေးခဲ့သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းမှာ ကြက်ဥ သို့မဟုတ် ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ လိုချင်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ လူးဖူးလန်ဟူသော ဂုဏ်သိက္ခာကို အရိုအသေ တန်သွားမည် စိုးသောကြောင့် အလကား ပြုလုပ်မပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤမျှ မကသေးပါ။ ကျွန်မသည် သူတို့အား သူတို့၏ ဘဝများကို ကောင်းစွာ တန်ဖိုးထားတတ်စေချင်သည်။ သူတို့၏ ဘဝများသည် များသောအားဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲစရာများနှင့်သာ နေ့ညမပြတ် ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သူတို့သည် ဆင်းရဲနုံချာသော၊ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော မိသားစုများမှ ပေါက်ဖွားလာကြပြီး နုနယ်သော အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြရသည်။ မိန်းမတို့၏ အာဝေဏိက ဒုက္ခများ ဖြစ်ကြသည့် မိဘများကို ခွဲခွာခဲ့ရသော ဒုက္ခဝေဒနာ၊ သားသမီး ဆုံးရှုံးရသော ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ယောက္ခမအိမ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ကြရသော ဒုက္ခဝေဒနာများကို လည်စင်းခံခဲ့ကြရသည်။ ပို၍ ကံဆိုးရှာသော သူများအဖို့၌ ညှဉ်းဆဲရိုက်ပုတ်တတ်သော လင်ယောကျ်ားများကို ရရှိထားကြသည်။ ကျွန်မသည် မိန်းမများအကြောင်းနှင့် သူတို့၏ ဒုက္ခဝေဒနာများအကြောင်းကို အတော်များများ သိရှိထားသော်လည်း ယောကျ်ားများ၏ အကြောင်းကိုမူ လုံးဝဥဿုံ သိရှိထားခြင်း မရှိပေ။ အကယ်၍သာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် သူ၏ ဇနီးမယားကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါလျှင် နောက်နောင်၌ သူ့ကို မည်သို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ အကယ်၍သာ သူသည် သူ့ဇနီးကို ဥမှန်မှန် ဥချပေးသော ကြက်မတစ်ကောင်လောက်မျှ တန်ဖိုးမထားလျှင်၊ အလေးအပင်များကို ထမ်းပိုးထားနိုင်သည့် ကျွဲတစ်ယောက်လောက်မျှ တန်ဖိုးမထားလျှင် ထိုယောကျ်ားသည် သူ့ဇနီးကို ထိုတိရစ္ဆာန်များထက် မည်သို့ အလေးထားနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ မိန်းမများသည် ယောကျ်ားများကဲ့သို့ ရဲရင့်ကောင်းမှ ရဲရင့်ပေလိမ့်မည်။ သန်စွမ်းကောင်းမှ သန်စွမ်းပေလိမ့်မည်။ သည်းခံနိုင်စွမ်း နည်းကောင်း နည်းပေလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါးကို မမှီခိုဘဲ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ရှင်သန်နိုင်စွမ်း ရှိကောင်းမှ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် သူတို့၏ လင်ယောကျ်ားများသည် သူတို့၏ တန်ဖိုးကို အသိအမှတ်ပြုရန် ဝန်လေးနေကြသည်။

မိန်းမတို့၏ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံတို့ကို ကြားနာပြီးသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မသည် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးတောကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်အတွင်း၌ အတိတ်၏ နေ့ရက်များသည် နောင်တကုက္ကုစ္စများနှင့်သာ ပြည့်လျှမ်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝအတွင်း၌ လူတစ်ဦးတည်းကသာ အမှန်တကယ် အရေးပါခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဆိုးဝါးယုတ်မာသော လင်ယောကျ်ားထက်ပင် သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ ဆက်ဆံခဲ့မိသည်။ ရွှယ်ဟွားက ကျွန်မအား သူ၏ သားသမီးများကို အဒေါ်အရင်းတစ်ယောက်သဖွယ် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးရန် ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်၌ သူက ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့သေးသည်။ ဤစကားများသည် ကျွန်မကို ပြောသော သူ၏ နောက်ဆုံးစကားများပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ငါက နင့်လောက် မတော်ဘူး ဆိုပေမယ့် မိုးနတ်မင်းကြီးက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ပေါင်းစပ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ အတူတူ နေခွင့်ရကြမှာပါ”

ဤအကြောင်းအရာကို ကျွန်မသည် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပြန်လည် တွေးတောကြည့်မိသည်။ သူသည် မှန်ရာကို ပြောဆိုခဲ့ခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ အကယ်၍သာ တမလွန်လောကသည် အညှာအတာ ကင်းမဲ့သော လောကတစ်ခု ဖြစ်နေပါလျှင် မည်သို့ ပြုရအံ့နည်း။ သို့သော် သေခြင်းတရားသည် ရှင်သန်ခြင်း၏ လိုအပ်ချက်နှင့် လိုအင်ဆန္ဒများကို ဆက်လက် ဝါးမျိုစားသောက်နေဦးမည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်မသည် ရွှယ်ဟွားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မအလျင် သေနှင့်ပြီးကြသော တခြားလူများနှင့် သော်လည်းကောင်း ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် တစ်နေ့တခြား နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာချေပြီ။

“ရွှယ်ဟွား၊ ငါ ပြောတာ ကြားရဲ့လား။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါဟာ”

စာဖတ်သူ တစ်ယောက်စီတိုင်း အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဖြိုးကျော်

၂၀၂၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂ ရက်နေ့။ ညနေ ၅ နာရီ ၁၃ မိနစ်။

=======

အဆုံးထိ ဖတ်ပေးခဲ့လို့

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

Whisper Of Words

Notes

[←1]

[1] ယခင်က အမျိုးသမီးများ၏ ထုပ်စည်းထားသော ခြေဖဝါးငယ်များကို ရွှေရောင်လီလီများဟု တင်စား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

[←2]

[2] လောင်ထုံး - 老同 Old Same - အိုသည်အထိ အေးအတူပူအမျှ ချစ်သွားကြမည့် အချစ်တော် သူငယ်ချင်း။

[←3]

[3] ချင်မင်းဆက်၏ ၇ ဆက်မြောက် ကေရာဇ်ဖြစ်သော ချင်ဝိန်ကျုံးဘုရင် အုပ်စိုးသော ကာလကို ရှုန်ဖုန်းကာလ၊ သို့မဟုတ် ရှုန်ဖုန်းလက်ထက်ဟု ခေါ်သည်။

[←4]

[4] ယွမ်းယန် - 鴛鴦 Mandarin Duck. အောက်ချင်းငှက်ကဲ့သို့ မိမိ၏ မိတ်ဖက်အပေါ် သစ္စာရှိသော ငှက်မျိုး ဖြစ်သည်။ မြန်မာဟင်္သာနှင့် အသွင်တူသည်။

[←5]

[5] ဇာတာအက္ခရာရှစ်လုံး (生辰八字) တရုတ်တို့၏ ရိုးရာဗေဒင်အရ လူတစ်ယောက်ကို ဗေဒင်တွက်ချက်တော့မည် ဆိုလျှင် ထိုသူ၏ ဇာတာအက္ခရာရှစ်လုံးကို တောင်းပြီးမှ တွက်ချက်ယူရသည်။ အက္ခရာရှစ်လုံး ဟူသည်မှာ ကာယကံရှင်၏ မွေးနေ့ (ခုနှစ်၊ လ၊ ရက်)နှင့် မွေးချိန်ကို အက္ခရာများဖြင့် ကိုယ်စားပြု ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပမာ - ၂၀၀၂ ခု၊ ၁၀ လ၊ ၁၀ ရက်၊ နံနက် ၄ နာရီ ၂၁ မိနစ် မွေးဖွားသူ၏ ဇာတာအက္ခရာရှစ်လုံးမှာ 壬午 庚戌 辛亥 庚寅 ဖြစ်သည်။

[←6]

[6] သက်ရှည်ဝတ်စုံ (寿衣 shouyi) သည် ကွယ်လွန်သွားသူများကို ဝတ်ဆင်ပေးရသည့် မသာဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့သည် ရုပ်အလောင်းကို ပြင်ဆင်ရာ၌ အင်္ကျီတစ်ထည်၊ လုံချည်တစ်ထည်တည်းသာ ဝတ်ဆင်ပေးလေ့ ရှိသော်လည်း တရုတ်တို့မှာမူ ရိုးရာဓလေ့အရ အထည်ပေါင်းများစွာ ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ သို့မဟုတ် စကတ်များကို ၃ ထည်မှသည် ၁၅ ထည်အထိ ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။ အသက်ကြီးလျှင် ကြီးသကဲ့သို့ အထည်ရေ များသွားသည်။ သို့သော် ၁၅ ထည်ထက်တော့ ပိုဝတ်မပေးကြပေ။ ဤသို့ အထပ်ပေါင်းများစွာ ဝတ်ပေးရသည့် အကြောင်းအရင်းမှာ ရှေးယခင်က အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် အလောင်းများကို ချက်ချင်း မသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ပေါက်သည်အထိ ထားရလေ့ရှိသောကြောင့် အပုပ်နံ့ကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ရုပ်အလောင်းကို အထပ်ထပ် ဝတ်ဆင်ပေးထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ရှည်ဝတ်စုံအတွက် တကူးတက အသစ်ချုပ်သူများလည်း ရှိသည်။ အသက် ၆၀ ကျော်လျှင် သူတို့၏ သားသမီးများက သူတို့အတွက် သက်ရှည်ဝတ်စုံများ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပေးထားတတ်သည်လည်း ရှိသည်။ ယခုခေတ်အခါတွင် အပြင်ဆိုင်မှလည်း အလွယ်တကူ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်သူများ အဖို့မူ ယခင် ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသော အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အဟောင်းများကိုလည်း သက်ရှည်ဝတ်စုံအဖြစ် ပြင်ဆင်ချုပ်လုပ်ကာ ဝတ်ဆင်ပေးတတ်ကြသည်။ သက်ရှည်ဝတ်စုံတွင် သတ်မှတ်ချက်တချို့ ရှိသည်။

၁။ ဝတ်စုံအရေအတွက်ကို မဂဏန်းသာ ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။ (၃၊ ၅၊ ၇ စသည်) တချို့ဒေသများတွင် ၉ ဂဏန်း၏ အသံထွက်သည် ခွေး၏ အသံထွက်နှင့် တူနေသောကြောင့် ထိုဒေသများ၌ ၉ ထည် ဝတ်ပေးလေ့ မရှိပေ။

၂။ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို အရေအတွက် အတူတူ ဝတ်ပေးလေ့ မရှိဘဲ ၂ ထည်လျှော့၍ ဝတ်ပေးကြသည်။ ဥပမာ အင်္ကျီ ၅ ထည် ဝတ်ပေးလျှင် ဘောင်းဘီကို ၃ ထည် ဝတ်ပေးကြသည်။

၃။ သက်ရှည်ဝတ်စုံကို ချုပ်လုပ်ရာတွင် ဖဲသားနှင့် သားရေကို ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။

၄။ သက်ရှည်ဝတ်စုံအတွက် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများကို ဝတ်ဆင်ပေးခွင့် မရှိပေ။ နောင်လာနောက်သားများ ကျပ်တည်းလိမ့်မည်ဟု အယူရှိသည်။

၅။ သက်ရှည်ဝတ်စုံ၏ အင်္ကျီကို လက်ရှည်သာ ဝတ်ဆင်ပေးလေ့ရှိပြီး လက်ရှည်ကိုလည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဘက် ဖုံးသည်အထိ ချုပ်လုပ်ကြသည်။ လက်ပေါ်နေလျှင် သားမြေးများ သူတောင်းစားဖြစ်မည်ဟု အယူရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၆။ သက်ရှည်ဝတ်စုံတွင် အိတ်ကပ်ထည့်လေ့ မရှိပေ။ လူ့ဘဝမှ ဓနဥစ္စာများကို သယ်ဆောင်သွားမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

[←7]

[7] စန်းချောင်စာအုပ် - （三朝书） စန်းချောင်၏ တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်မှာ သုံးရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ စကားလုံး၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တတိယမြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ဖတ်ပြရသော စာအုပ်ဖြစ်သောကြောင့် စန်းချောင်စာအုပ်ဟု ခေါ်သည်။ ဤစာအုပ်အကြောင်းကို ဝတ္ထု၏ နေရာတစ်နေရာ၌ အသေးစိတ် ရှင်းပြပါလိမ့်ဦးမည်။

[←8]

[8] ကုန်းစိန်း (贡生) နေပြည်တော်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရာထူးခန့် စာမေးပွဲသို့ ဝင်ရောက် ဖြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် ပြည်နယ်အစိုးရ၏ ထောက်ခံချက်ကို ရရှိထားသူ။

[←9]

[9] ကျင့်စစ် (进士) နေပြည်တော်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရာထူးခန့် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်သူ။